

Giới thiệu Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng

Cô là một nữ sinh rất đỗi bình thường, còn anh lại là một đầy tài năng quản lý một đế quốc thương nghiệp đồ sộ. Một cuộc giao dịch được ký kết, một hôn ước diễn ra, bốn năm sau cô dứt áo ra đi một cách tiêu sái. Những tưởng cuộc đời của cả hai sẽ mãi là hai ngã rẽ kể từ đây, không ngờ anh ngày một ép sát vào cuộc đời của cô, muốn độc chiếm tất cả mọi thứ thuộc về cô, không từ thủ đoạn kể cả lần ép những người đàn ông có ý định tiếp cận cô!

“Lạc Dịch Bắc, chúng ta đã phân ra! Xong rồi! Kết thúc rồi!” “Không phải sao?”

"Nếu vậy hỏi ý nó trước." Anh cúi bái bao nhỏ vào trong ngực cô, vẻ mặt không cho là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Vào nhầm phòng [1]

Buổi tối, thành phố C, khách sạn Imperial Palace.

Một chiếc Bugatti thể thao màu trắng lướt gió như muốn phá tan màn đêm, sau đó dừng ngoài cửa khách sạn.

Người hầu hai bên sớm đã cung kính chờ ở đó, thấy thể bèn tiến lên đón, “Bác thiếu gia, ngài đã tới!”

Chàng trai bên trong xe chỉ khẽ quét mắt qua đám người ấy một cái, sau đó liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Đó là một khuôn mặt anh tuấn đến nỗi khiến người ta hít thở không thông, cho dù một nửa mặt bên kia bị bóng tối che khuất, ánh đèn chỉ chiếu rọi một nửa còn lại, vẫn khiến người ta loá mắt không dám nhìn gần.

“Phòng của ngài đã được an bài tốt rồi ạ!” Tiếp tân ẩn nói khép nép thông báo một câu, làm tư thế mời vởi anh.

“Ừ.” Chàng trai lạnh lùng đáp, đôi chân thon dài lập tức bước vào trong khách sạn.

Trên người anh chứa một cỗ khí chất lạnh lẽo, bất cứ nơi nào anh đi qua cũng đều tựa như bị một cơn gió lạnh thổi tới, tạo thành một vùng băng tuyết giá lạnh.

Anh bước vào thang máy, đi lên phòng ở tầng 15 sớm đã được chuẩn bị tốt, sau đó tùy tiện cởi cúc áo sơ mi, lập tức bước vào phòng tắm.

Ngay thời điểm nước trong phòng tắm được bật lên, cửa phòng ngoài bỗng nhiên vang lên âm thanh tra chìa vào ổ khóa.

Cửa đang đóng, bỗng bị người khác mở ra.....

Cùng lúc đó, bên dưới bãi cỏ ở khách sạn, một buổi party nhỏ mừng sinh nhật đang đang diễn ra.

Party sinh nhật lần này là vì Phương thiếu gia Phương Vinh mà tổ chức, Phương Trì Hạ vừa đến, vai chính đêm nay liền tới đón cô.

“Hạ Hạ, em đã đến rồi!” Phương Vinh sải bước về phía cô, thời điểm sắp tới gần, trực tiếp không nhìn nổi mà nhào tới.

Phương Trì Hạ lui về sau hai bước, khéo léo tránh động tác sắp lao về phía mình của anh ta.

“Phương Trì Hạ!” Phương Vinh chụp hụt, có chút tức giận, nhưng vừa thấy khuôn mặt còn đẹp hơn hoa của cô, tất cả lửa giận đều nuốt vào trong bụng.

Đêm nay còn dài, không sợ không bắt cô đến tay!

Phương Vinh là con trai của ba nuôi Phương Trì Hạ, từ sau khi Phương Trì Hạ lớn lên, anh ta chưa bao giờ ngừng tơ tưởng đến cô, ánh mắt tùy thời nhìn cô đều giống như hận không thể ăn cô vào bụng.

Nhưng Phương Trì Hạ ngày thường vẫn luôn tránh anh ta, thậm chí cũng rất ít về nhà, việc này làm cho hy vọng của Phương Vinh thất bại lần nữa.

Một miếng thịt tươi ngon như vậy bày ở trước mặt, lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn khiến trong lòng Phương Vinh đã sớm cảm thấy khó chịu.

Nhưng vừa nghĩ đến kế hoạch đêm nay, khóe miệng anh ta lập tức gọi lên một nụ cười quỷ quyệt.

Anh ta gọi phục vụ đến, lấy hai ly rượu từ trong khay ra, đưa một ly cho Phương Trì Hạ, “Hạ Hạ, đêm nay là sinh nhật anh, em phải kính anh một ly chứ nhỉ?”

Phương Trì Hạ tùy thời đều rất phòng bị anh ta, nhưng trường hợp như đêm nay, ly rượu này nếu thật sự từ chối thì không tốt cho lắm.

“Tôi muốn uống ly kia!” Hai mắt cô nhìn chằm chằm ly rượu anh ta đưa qua, lấy đại một ly do nhân cơ hội thay đổi ly khác.

Phương Vinh im lặng nhìn động tác cô, ý cười không tốt bên khóe môi càng lúc càng sâu.

Biết ngay là nha đầu này sẽ như vậy mà!

May mà anh ta đã sớm dự phòng!

Nha đầu này cho dù cẩn thận, đại khái cũng không đoán được, bên trong rượu, kỳ thật tất cả đều đã bị động tay chân.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Vào nhầm phòng [2]

Ngay lúc ngửa đầu uống ly rượu kia, Phương Trì Hạ lập tức cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Cô uống loại rượu tên là Margaret, loại cocktail này cô đã từng uống qua, hương vị không nóng rất như vậy, hơn nữa cô vừa uống xong thì dưới người liền bắt đầu khô nóng, đầu cũng lập tức choáng váng.

“Anh.....” Ngón tay cô hung hăng bấu vào lòng bàn tay để duy trì chút tỉnh táo, Phương Trì Hạ phần nộ nhìn về phía người bên cạnh, “Rượu này bị anh động tay chân có đúng không!?”

“Ha ha, em uống nhiều nhỉ? Anh không hiểu em đang nói gì cả.” Từ đầu tới cuối Phương Vinh nhìn cảnh này, làm bộ làm tịch mà đỡ lấy cô, ra hiệu bằng ánh mắt với phục vụ bên cạnh, “Có phải em không thể uống rượu hay không a? Anh đỡ em lên lầu nghỉ ngơi nhé!”

Mẹ kiếp! Phương Trì Hạ muốn mắng người!

Lên lầu? Có mà trực tiếp đưa cô lên giường anh ta ấy!

Phương Trì Hạ rất muốn kháng cự, nhưng, không đề cập tới chuyện một cô gái như cô không thể kháng cự lại sức của hai người đàn ông, hơn nữa cô lại còn trúng bẫy rập của anh ta, ngay cả đường lui cũng không còn.

Phương Trì Hạ rất rõ ràng tình cảnh của mình, hiện tại cô không thể dùng cứng đầu với anh ta, vậy chỉ có thể dùng trí.

Tương kế tựu kế, giả vờ làm bộ dạng say rượu, cô đẩy anh ta ra, đi về hướng cửa khách sạn, “Nhà, tôi phải về nhà!”

“Về nhà? Em đã thế này rồi, nên đi nghỉ ngơi trước cái đã!” Phương Vinh giữ cô lại, ý bảo phục vụ đi trước, dẫn cả hai lên lầu.

Một đường lên lầu, Phương Vinh đều ôm Phương Trì Hạ, lực cánh tay khá lớn, làm cô muốn giãy giụa cũng khó khăn.

Phương Trì Hạ bị động đi theo hai người lên lầu, dùng chút lý trí còn sót lại, vừa đi vừa thầm nghĩ cách thoát vây.

Thang máy chậm rãi đi lên, thời điểm đến tầng 15 thì “ting” một tiếng ngừng lại.

“Hạ Hạ, chậm một chút!” Cửa bị mở ra, Phương Vinh liền đỡ cô tới cuối hành lang.

Thoạt nhìn bộ dáng Phương Trì Hạ say khướt, nhưng ánh mắt khi buông xuống lại khá tỉnh táo.

Đi ngang qua một căn phòng, thoáng thấy cửa phòng đó chỉ khép hờ, cô chuyển ánh mắt, chỉ vào bảng số trên căn phòng, như người say mềm mại nói, “1573, ha ha, tôi thích phòng này!”

Vừa nói xong, không đợi phục vụ và Phương Vinh phản ứng, cô đã dùng hết sức một trước một sau thoát ra, nghiêng người xông vào trong phòng.

1573 là căn phòng rất đặc biệt, số phòng cũng có ý nghĩa đặc biệt, cửa phòng nam kim cương được điêu khắc tỉ mỉ, trang nhã lại xa hoa.

Ở khách sạn năm sao cao cấp như vậy, người có thể ở được căn phòng này, thân phận nhất định cũng rất không tầm thường.

Đây chính là nguyên nhân Phương Trì Hạ vừa nhìn thấy căn phòng này liền xông vào.

Tuy rằng không biết mình sẽ gặp phải dạng người gì, nhưng mặc kệ bên ngoài hồ báo như thế nào cũng còn dễ ứng phó hơn Phương Vinh.

Sau khi vào phòng, cửa phòng đóng sầm lại, cô nhanh chóng khóa trái cửa.

Hành động của cô rất đột ngột, ai cũng không dự đoán rằng người lúc trước còn say ngay cả đi cũng không vững, sẽ làm ra phản ứng nhanh nhẹn như vậy.

Cả Phương Vinh lẫn phục vụ đều bị vẻ say rượu của cô lừa gạt, đều thả lỏng cảnh giác với cô.

Hiện tại đột nhiên nháo thành như này, cả hai người đều sững sốt một hồi lâu.

Vịt nấu chín còn chưa đưa đến miệng đã bay mất, Phương Vinh trực tiếp giận đến đỏ bừng cả mặt.

Kế hoạch anh ta tỉ mỉ thiết kế, hiện tại người chạy mất không nói, lại còn tiện nghi cho thẳng đực nào đó, chỉ vừa mới nghĩ vậy, anh ta đã điên tiết.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Còn không phải muốn em sung sướng hay sao!

“Thất thần ra đó làm gì, còn không mau bắt người lại cho tôi?” Phương Vinh nổi giận đùng đùng hét lên một tiếng với phục vụ bên cạnh, khuôn mặt tức thành màu gan heo, “Xông cửa vào cho tôi! Nhìn cái gì mà nhìn?”

Phục vụ bị anh ta nói, phản xạ có điều kiện nghe theo mệnh lệnh mà đâm sầm vào cửa.

Âm thanh "rầm rầm rầm" từng tiếng lại từng tiếng vang lên bên cánh cửa.

“Phương Trì Hạ, em ra mau! Bất quá cũng chỉ làm em sung sướng mà thôi, em còn không vui? Em đi ra cho anh!”

Thái độ anh ta rất kiêu ngạo, tựa như có thể được anh ta coi trọng, chính là điểm phúc của Phương Trì Hạ!

Phương Trì Hạ cực kì chán ghét cái loại đàn ông thế này.

Ra ngoài?

Bị một tên cả ngày mơ ước bản thân mình tính kế, thật vất vả mới trốn được, đồ ngốc mới đi ra ngoài!

Phương Trì Hạ tuy rằng sống nhiều năm ở Phương gia như vậy, cũng quen biết Phương Vinh đã lâu, nhưng trước nay đều không thích đàn ông như anh ta, lớn lên khuôn mặt đáng khinh, hành vi cử chỉ đáng ghê tởm, kiêu ngạo đến nỗi cái mũi héch lên trời.

Sau khi trải qua sự việc ngày hôm nay, cô càng thêm chán ghét anh ta từ tận đáy lòng.

Hiện tại tâm lý của Phương Trì Hạ chính là, cho dù cô ngủ với người lạ cũng không muốn bị Phương Vinh giẫm đạp!

“Nghĩ cách phá cửa cho tôi!”

“Mấy người dùng sức đâm a! Đâm mạnh lên cho tôi, hừ tôi đền!”

Ngoài cửa, thanh âm Phương Vinh vẫn tiếp tục vang lên.

Cho dù không thấy được tình hình bên ngoài, Phương Trì Hạ cũng có thể tưởng tượng được hình ảnh đối phương đang giận dữ, kiêu căng ngạo mạn sai bảo phục vụ.

Phương gia vẫn có chút quyền thế nên điều này đã cổ vũ cho sự kiêu ngạo của Phương Vinh.

Người bên ngoài tựa hồ nhiều hơn vừa rồi, từ một chút lại một chút tiếng phá cửa ồn ào là Phương Trì Hạ đã có thể đoán ra được.

Phương Trì Hạ dấn lưng vào cửa, gắt gao giữ cửa chống lại, nghiêng đầu kiểm tra lần nữa rồi mới buông ra, xác định cửa đã bị khóa trái, chốt cửa cũng đã gài, sau khi kiểm tra cẩn thận, thần kinh căng thẳng lúc này mới hơi buông lỏng xuống.

Thừa dịp nhiều người hỗn loạn xông tới phía trước, có lẽ cô vẫn còn thời gian nghỉ cách tự cứu mình.

Không để ý tới từng đợt tiếng tông cửa ngoài phòng nữa, cô chuyển ánh mắt chuyển vào trong phòng, nghiêm túc đánh giá cách bài trí bên trong căn phòng.

Đây là một căn phòng cực kỳ xa hoa, thiết kế Rococo vừa cổ xưa lại vừa thanh lịch, trên đỉnh đầu treo một chiếc đèn chùm, mỗi bài trí nhỏ nhất trong phòng cũng hoa lệ không gì sánh kịp, tựa như đi vào cung điện hoàng gia châu Âu.

Trong phòng yên tĩnh đến kì lạ, cũng không biết có người ở hay không.

Phương Trì Hạ mới vừa đi vào chưa được hai bước thì đầu đột nhiên choáng váng, bước chân có hơi lảo đảo.

Vừa rồi chỉ lo đối phó với Phương Vinh ở bên ngoài, được tính của ly rượu kia đã bị cô xem nhẹ.

Hiện tại chung quanh an tĩnh, cảm giác đó nháy mắt trở nên rõ ràng lên.

Cơ thể Phương Trì Hạ khó chịu như sắp bị lửa thiêu đốt vậy.

“Phương Vinh, anh không phải người!” Giận dữ mắng một câu, ánh mắt cô chuyển về hướng phòng tắm, lảo đảo đi tới.

Cô tới trước cửa phòng tắm, muốn đi về phía vòi sen, thân thể thỉnh thoảng đụng phải một "bức tường thịt".

Phương Trì Hạ sợ bản thân mất khống chế sẽ làm ra chuyện gì đó, nhìn cũng không nhìn đối phương, đẩy anh ra muốn tiếp tục đi vào bên trong phòng tắm, lại bị người nọ tóm trở về.

“Anh tránh ra!” Đầu ngón tay Phương Trì Hạ hung hăng bấu vào thịt ở lòng bàn tay, cố gắng giữ cho bản thân tỉnh táo, muốn giãy ra khỏi tay anh, lại lần nữa bị người nọ giữ lại...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Anh lăn ra ngoài cho tôi xem!

“Đi ra ngoài!” Hai chữ lạnh băng vang lên giữa hai người, thanh âm nam tính lại trầm thấp, cao quý.

Đã đi vào lâu như vậy, Phương Trì Hạ mới chú ý thấy trong phòng có người, cô ngẩng đầu lên, ngay khi thấy rõ khuôn mặt trước mắt, hô hấp của cô lập tức như muốn ngừng lại.

Đó là một khuôn mặt anh tuấn bức người, tinh xảo khiến người ta không thể bắt bẻ.

Đường cong trên mặt, trên mũi anh hoàn mỹ không thể tả, cho dù có là họa sĩ giỏi nhất cũng không thể phác họa được như vậy, ánh mắt như muốn câu hồn thần phách.

Tròng mắt đen mà sâu thăm thẳm như biển cả, mỗi khi chuyển động tựa như có băng hàn lỏng lách bên trong, khí chất cao quý giống như vương giả của màn đêm.

Môi anh cũng rất đẹp, mỏng như cánh hoa, màu sắc gợi cảm, rất ít người có được bờ môi mà chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta suy nghĩ bậy bạ.

Đây hẳn là một người đàn ông được trời cao ưu ái, rõ ràng trên hơi thở đậm đặc nổi bật, nhưng lại loá mắt khiến người ta không thể nhìn gần.

Phương Trì Hạ nhìn chằm chằm khuôn mặt anh, được tính trong cơ thể phát tác, làm cô bỗng nhiên sinh ra một cỗ xúc động muốn tiến lên hôn anh.

Nhưng mà, nhiệt huyết mới vừa sinh ra, lại bị chặn bả ngoài cửa hét một tiếng kéo lại thực tại, “Phương Trì Hạ, em đi ra cho anh!”

“Mấy người dùng sức đâm cho tôi!” Ngoài phòng, Phương Vinh vẫn tiếp tục kêu gào, tựa hồ không có ý dừng lại.

Phương Trì Hạ cố gắng giữ lại chút ý chí còn trong đầu, ánh mắt van xin giúp đỡ nhìn về phía người bên cạnh.

“Giúp tôi với!” Ánh mắt của cô thật bất lực, đôi mắt như nai con bị kinh hoảng, trong sáng lại vô tội.

Cô rất lo lắng, Phương Trì Hạ thật sự rất sợ giây tiếp theo chính mình sẽ bị anh đẩy ra ngoài.

Nhìn bộ dạng Phương Vinh như vậy, nếu bây giờ cô ra ngoài, nhất định sẽ xong đời!

Nhưng mà, biểu tình trên mặt của người đàn ông đó chưa hề buông lỏng dù chỉ một chút, lạnh nhạt ném lại ba chữ cho cô: “Cút đi!”

Giọng nói của anh mang theo nồng đậm ghét bỏ, làm người ta có cảm giác không thể trào cao, phảng phất như nếu nói nhiều với cô thêm mấy câu là sự sỉ nhục với anh.

Phương Trì Hạ không ngờ rằng anh lại lạnh lùng như vậy, trước có sói, sau có hổ, tiền lùi gì cũng không được.

Dù sao cũng chưa có kết cục tốt, cô cũng không có gì để sợ anh, cảm vừa nhắc, cô lấy cái tư thái cao ngạo giống anh, phản lại một câu, “Vậy anh lần trước đi cho tôi xem!”

Con người sâu thẳm của Lạc Dịch Bắc nhú lại, một cổ sát khí lạnh băng dâng lên.

Phương Trì Hạ bị anh nhìn mà bất thành linh rùng mình một cái, sau lui lại mấy bước.

Tay cầm then cửa, rất muốn lao ra ngoài, nhưng lại cố kỵ Phương Vinh đang chờ cô ở bên ngoài nên cô cố gắng áp chế cái ý nghĩ đó lại.

Ngoài cửa, một đám người loay hoay ở cửa cả buổi vẫn không làm gì được, Phương Vinh trong cơn giận dữ muốn tự mình phá cửa, tay mới vừa nâng lên, giống như là nghĩ tới điều gì, thỉnh thoảng hỏi một câu, “Phòng này của người nào?”

Một câu, nhắc nhở mấy người phục vụ ở bên ngoài phá cửa nửa ngày.

Bọn họ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thoáng nhìn thấy số 1573 trên phòng, sau khi choáng váng vài giây, mồ hôi liền bắt đầu “tí tách” rơi xuống.

“Lạc, Lạc thiếu.” Một phục vụ trong đó trả lời anh ta.

“Lạc thiếu nào?” Đầu tiên Phương Vinh sững sốt một chút, sau khi phản ứng lại, sắc mặt anh ta hoảng sợ trắng bệch vài phần, “Dung Hi International?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Giúp tôi anh cũng đau mắt gì!

Tập đoàn Dung Hi International đối với bên ngoài vẫn luôn là một sự tồn tại huyền thoại, giám đốc điều hành hiện nay là Lạc Dịch Bắc, nghiệp vụ chủ yếu là thiết kế đồ trang sức.

Trước đây ba của Lạc Dịch Bắc, hay còn gọi là Lạc nhị thiếu Lạc Hi Thần, lúc tiếp quản cơ hồ đã làm lũng đoạn thị trường trang sức ở châu Á và châu Âu.

Mấy năm gần đây, sau khi Lạc Dịch Bắc tiếp quản, thế phát triển của Dung Hi International lại càng như chẻ tre, thậm chí mở rộng sang một số lĩnh vực doanh nghiệp khác.

Dung Hi có hai cái huyền thoại, một là Lạc Hi Thần, còn lại chính là giám đốc điều hành hiện nay —— Lạc Dịch Bắc.

Nguyên nhân khiến Dung Hi làm ngoại giới sùng kính mà sinh ra sợ hãi, một là bởi vì tài lực hùng hậu, còn lý do còn lại, đó chính là bởi vì bối cảnh cường đại không rõ trắng đen!

Ở thành phố C, người Lạc gia cho dù đi ngang, đi dọc cũng không có ai dám ngăn cản.

Nhắc tới Lạc gia, cơ hồ là mỗi người nhìn thấy thôi đã thấy sợ, càng miễn bàn đến chuyện trêu chọc.

Ầm ỉ một hồi lâu ngoài cửa, ấy vậy mà khi âm thanh “Lạc thiếu” vừa vang lên, mọi thứ liền trở nên yên tĩnh, lúc sau, rốt cuộc không có nửa điểm thanh âm nữa.

Phương Trì Hạ cách một cánh cửa nên không nghe rõ mấy người bên ngoài thảo luận chuyện về Lạc Dịch Bắc, cô lại còn có chút buồn bực vì không nghe thấy tiếng của mấy người đó.

Khi chưa xác định được người bên ngoài đã rời đi hay chưa, cô vẫn không dám tùy tiện đi ra.

Người cô gắt gao chống vào cánh cửa, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông mặt lạnh trong phòng, cô thử thuyết phục anh, “Anh xem, anh cũng nghe rồi đây, bên ngoài có người đang tìm tôi. Lúc này nếu tôi đi ra ngoài, nhất định sẽ bị nuốt đến xương cốt cũng không còn, anh để tôi ngồi trong này chờ một lát cũng không có mất mát gì, không phải sao?”

Giọng điệu của cô rất đáng thương, đôi mắt bất an lấp lánh như nai con, khuôn mặt rất đỏ, giống như đang kiểm chế thứ gì đó, da thịt cũng nhiễm một tầng hồng nhạt mê người.

Dược tính vẫn còn đang quấy phá trong cơ thể Phương Tri Hạ, cô không giữ được lâu, nếu lúc này bị anh ném ra ngoài, cô không dám tưởng tượng chờ đợi mình sẽ là hậu quả thế nào.

Phương Tri Hạ bày ra vẻ mặt khẩn cầu mà nhìn anh, ánh mắt lại đảo quanh khắp phòng.

Cô thoáng nhìn qua ban công cách đó không xa, từ từ dịch bước đi tới.

Dù sao cũng không còn đường lui, cô nghĩ, nếu tên này một hai muốn đuổi cô ra ngoài, vậy cô sẽ nhảy qua cửa sổ, cũng không để cho Phương Vinh thực hiện được ý đồ.

Bất động thanh sắc quan sát nét mặt của anh, Phương Tri Hạ lần nữa thử khuyên bảo, “Chỉ cần để tôi chờ đám người kia rời khỏi là được rồi, tôi cam đoan sẽ không quấy rầy anh làm bất cứ chuyện gì, cứ coi như tôi không tồn tại đi, có được không?”

Cô đã nói uyển chuyển đến vậy rồi, không đề cập tới đàn ông, cho dù là phụ nữ khi gặp tình huống này cũng sẽ sinh lòng thương hại.

Nhưng mà, người đàn ông trước mặt này từ đầu đến cuối đều bày ra cái vẻ mặt lạnh lùng, thậm chí một chút biểu cảm cũng không có.

Môi mỏng mở ra, trả lời cô, vẫn là ba chữ đơn giản như trước, “Đi ra ngoài!”

Thanh âm so với lúc trước tựa hồ còn nhiều thêm sự tức giận.

Thật vô nhân tính!

Hì vọng cuối cùng của Phương Tri Hạ đã bị lời nói của anh dập nát, tầm mắt cô chuyển hướng về phía cửa sổ bên cạnh.

Xem ra chỉ còn cách này!

Khoảng cách từ ban công tầng trệt nơi cô đứng xuống dưới lầu cỡ bảy tám mét, nếu cô may mắn, hẳn là sẽ không bị thương nặng.

Tay cô nắm chặt lan can, Phương Tri Hạ chần chừ một chút, một lần nữa khơi dậy dũng khí.

Bảy tám mét không tính là rất cao, nếu lúc cô rơi xuống có thể bắt lấy thứ gì đó trên ban công để làm giảm tốc độ của mình, hoặc khi rơi xuống đất có vật nào đó chống đỡ, cô có thể sẽ giảm bớt được mức độ gây thương tích...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hứa một phương thành trì, cho người một cuộc sống giữa hè

Lạc Dịch Bắc lấy gương mặt không cảm xúc nhìn cô nhảy ra ngoài lan can, nhìn cô vẫn luôn không ngừng hít sâu, thậm chí nhìn tay cô buông lan can ra, mắt đen trầm tĩnh tựa biển khơi, trước sau không có nửa điểm gợn sóng.

Cho đến khi, cơ thể Phương Tri Hạ sắp trượt ra khỏi lan can, trên cổ có thứ gì đó lung lay một chút theo động tác cô, một tia sáng theo đó lóe ra ——

Đó là một ánh sáng rất đặc biệt, đen và trắng đan xen, phảng phất như ngày đêm cùng luân phiên nhau, lộng lẫy tựa sao trời.

Lạc Dịch Bắc ngăn ra, cơ thể giống như báo đốm phi đến chỗ cô, ngay lúc cơ thể cô rơi xuống thì lập tức kéo lấy cánh tay cô.

Cả người Phương Tri Hạ đều treo bên ngoài ban công, không hề đoán được rằng anh sẽ đột nhiên hành động như vậy, đầu cứng ngắc ngẩng lên, nhìn

ánh mắt tràn ngập kinh ngạc của anh.

Lạc Dịch Bắc đứng trong ban công, bàn tay kéo tay cô, động tác thoát nhìn cũng không có hết sức, trên mặt thậm chí cũng không có biểu tình gì.

“Tên!” Ánh mắt anh nhìn chằm chằm cô, anh tựa hồ cũng không có ý lập tức kéo cô lên.

Phuong Trì Hạ đeo một sợi dây chuyền trên cổ, kiểu dáng rất đơn giản, sợi dây màu đen, chính giữa là một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn rất đẹp, kiểu dáng thoát nhìn như cho nam giới, giữa hai hàng kim cương đen nhỏ xíu cực hiếm được khảm chi chít kim cương trắng, thoát nhìn tinh thuần, không tạp chất, công nghệ cắt mài hiện đại nhất, vừa nhìn đã biết cực kì xa xỉ.

Phuong Trì Hạ bị anh nhìn đến nổi giận, không hiểu hiện tại là cái tình huống gì.

Tên cô liên quan gì đến việc anh cứu cô?

“Tên!” Cũng không biết có phải cố ý hay không, Lạc Dịch Bắc hơi buông lỏng tay cô ra.

“Đừng!” Phuong Trì Hạ hoảng sợ, hai tay như bắt lấy còng rom cứu mạng, hoảng loạn kéo chặt tay anh, “Anh kéo tôi lên trước đi!”

Cô lựa chọn nhảy xuống bởi vì không còn cách nào khác, hiện tại thật vất vả anh mới giúp cô, có cái cây lớn như anh ta mà không bám vào thì thật đúng là ngốc.

“Tôi không có nhiều kiên nhẫn đâu.” Hiển nhiên, Lạc Dịch Bắc không thích cò kè mặc cả đường sống với người khác, lại buông lỏng tay cô ra, từ bắt lấy cánh tay chuyển lên bắt lấy bàn tay.

Phuong Trì Hạ sợ tới mức run rẩy, buột miệng thốt ra, “Trì Hạ, Phuong Trì Hạ!”

Hứa một phuong thành trì, cho người một cuộc sống giữa hè[1], ý nghĩa tên của cô là như vậy.

[1] Cuộc sống thoải mái, an nhàn, như giữa hè.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi nhắm nuốt từng chữ trong tên cô, gương mặt lạnh nhạt vô thức dịu lại.

Phuong Trì Hạ.....

Phuong Trì Hạ còn đang lơ lửng ngoài ban công, tư vị như vậy thật sự không dễ chịu chút nào.

Đội nửa ngày không thấy anh kéo mình lên, bàn tay còn đang bị anh giữ chặt hơi động đậy, thử nỗ lực một chút, ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại đột nhiên dùng lực kéo tay cô ——

Thân thể Phuong Trì Hạ tựa như bay lên không trung, sau đó bị anh thuận thế kéo vào trong ban công, cả người đụng phải anh, sau đó cả hai ngã thật mạnh lên mặt đất.

Phuong Trì Hạ còn chưa kịp bình thường trở lại, ghé vào trên người anh thở hổn hển.

Dược tính trong người cô vẫn còn, thế nên khi tiếp xúc gần anh, hô hấp cô lại càng hỗn loạn.

Hơi thở nóng hổi nhàn nhạt quanh quẩn ngay cổ Lạc Dịch Bắc, ngứa ngứa, lại tê dại, làm người vốn dĩ không có phản ứng gì bị một cỗ nhiệt huyết nhắm thẳng về phía bụng nhỏ.

Trên người cô có một mùi hương rất dễ chịu, còn mang theo hơi thở tươi mát của hoa, không biết là hoa gì, rất nhẹ nhàng.

Không phải là mùi hương của bất kì loại nước hoa nào, mà là giống như tự nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cô tốt nhất ăn ngay nói thật

Lạc Dịch Bắc bị hơi thở trên người cô trâu chọc, lòng như là bị một bàn tay nhẹ nhàng cào xước, bỗng nhiên có chút ngứa.

Phuong Tri Hạ nằm trên người anh, hơi thở rất hỗn loạn.

Cô thở ra mang theo nhàn nhạt mùi cocktail mát lạnh, cực kì độc đáo lại dễ ngủ, da thịt như sứ trên người che phủ bởi một tầng hồng nhạt, tựa như cánh hoa đào phiêu đảng trong nước, làm say động lòng người.

Một cơn gió nhẹ chợt thổi qua phòng ngủ.

Mùi cam nhàn nhạt giống như bị lên men, bay theo không khí lượn lờ quanh hơi thở Lạc Dịch Bắc, còn mãi không tan.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc quan sát phản ứng cô, ánh mắt nhàn nhạt từ trên mặt cô đảo qua, liếc mắt một cái đã nhìn thấy cô khác thường.

“Bị người ta hạ thuốc?” Giọng nói rất trầm thấp, so với lúc lạnh nhạt khi trước, bây giờ lại lộ ra nhiều hơn một phần lười biếng từ trong xương.

Anh nói với giọng điệu rất nhẹ nhàng, bộ dáng tựa hồ còn có chút rất hứng thú, cũng không đẩy cô dậy.

“Không liên quan đến chuyện của anh!” Phuong Tri Hạ véo véo lòng bàn tay mình, không nhìn mặt anh.

“Nhưng mà cô tựa hồ rất cần trợ giúp.” Lạc Dịch Bắc nhướng mày, nhàn nhạt nhìn chăm chăm cô mà đánh giá.

Ngũ quan Phuong Tri Hạ cực kì tinh xảo, chiếc cằm nhỏ nhắn, sóng mũi cao, da trắng như tuyết, thanh thuần lại tươi sáng.

Thậm chí không cần trang điểm gì cũng đã nháy mắt để sự kinh diễm đánh sâu vào, làm người khác đã gặp qua thì không thể quên được.

Một khuôn mặt như vậy thật sự rất đẹp, đặc biệt là vào thời khắc bây giờ.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc dừng ở cạnh môi hoa đào của cô, bỗng nhiên xoay người dè cô dưới thân.

Thân hình anh rất cao, bộ dáng nhìn khoảng 1m87.

Phuong Tri Hạ cao 1m60, so với các cô gái khác cũng không tính là lùn, nhưng so với anh, lại có vẻ nhỏ xinh.

Thời điểm bị anh đè ở dưới thân, thân thể hoàn toàn bị anh bao phủ, một cảm giác áp bách ập vào trước mặt cô.

Cô nâng tay lên, muốn giãy giụa, nhưng mà động tác làm ra, lại giống như cơ thể không khống chế được mà dán về phía anh.

Lạc Dịch Bắc liếc xéo cô một cái, khóe môi cong lên như có như không, môi mỏng nhẹ nhàng đặt lên môi cô.

Môi anh mang theo nhiệt độ mát lạnh, hoàn toàn đối lập với nhiệt độ cơ thể cô.

Phuong Tri Hạ cứng đờ, trong đầu như có thứ gì đó nổ “đùng” một cái.

Muốn gần anh thêm chút nữa, muốn hấp thu lại càng nhiều.

Nhưng mà, ý nghĩ như vậy vừa mới sinh ra đã bị chút ý chí còn sót lại của cô kéo trở về.

Đẩy anh ra, cô cách xa anh một chút, nghiêng đầu, cố gắng kiềm chế không để bản thân nhìn vào mặt anh.

“Định lực không thôi!” Lạc Dịch Bắc hờ hững nhìn cô, gương mặt tuấn mỹ làm người khác giận sôi kia còn mang theo vài phần nghiền ngẫm.

Người đàn ông này là tên cặn bã!

Đây là đánh giá ban đầu của Phuong Tri Hạ đối với Lạc Dịch Bắc lúc này.

Hiện tại cô biến thành bộ dạng này mà tâm tình của anh ta còn sung sướng à?

Lạc Dịch Bắc thấy ánh mắt mui phần tức sự của cô cũng không ngại, bàn tay to giữ chặt vai cô, kéo cô vào trong lòng, anh tiếp tục nói với cô, “Hiện tại trước nói cho tôi, cô vừa vào bằng cách nào? Ăn ngay nói thật, đợi lát nữa có lẽ tôi có thể làm cho cô cảm thấy tốt hơn một chút.”

“Lúc tôi tới thì cửa phòng đã mở ra rồi.” Phuong Tri Hạ không rõ vì sao anh lại đột nhiên hỏi như vậy, nhưng vẫn theo đúng sự thật trả lời.

“Phải không? Trùng hợp như vậy?” Ánh mắt Lạc Dịch Bắc trầm xuống, cũng không biết có tin lời cô nói hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 8: Đã từng thử lượng sức mình chưa

“Tôi nói đều là sự thật! Không tin anh có thể điều tra!” Phương Trì Hạ không biết thân phận của anh, nhưng cũng không muốn vô cớ chọc phải phiền phức, lời nói ra đều là thật.

Lạc Dịch Bắc sau khi nghe lời cô nói thì trầm mặc.

Nhìn bộ dáng cô, quả thật không giống như đang nói dối.

Anh chỉ hoài nghi cô có phải do người khác sắp đặt để hãm hại anh hay không, hoặc là tự mình chủ động tới nhào vào.

Nhưng mặc kệ là cái nào, cô cũng không có lý do bài xích anh đụng chạm mới đúng.

Cửa sẽ không tự mở ra, cũng không liên quan đến cô, xem ra, chỉ có thể là kẻ thứ ba.

Chỉ là, Lạc Dịch Bắc vắt hết óc suy nghĩ, nhất thời cũng không nghĩ ra kẻ thứ ba là ai.

Phương Trì Hạ thật cẩn thận quan sát sắc mặt anh, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua anh mà nhìn về phía chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

Hai người đứng ngay ban công, ở đó vừa vặn đặt một chiếc bàn gỗ nhỏ, trên bàn đặt một lọ hoa, còn có một mâm hoa quả.

Vị trí lọ hoa lại gần Lạc Dịch Bắc.

Phương Trì Hạ suy xét xem có nên đá lọ hoa sang hay không, thuận thế công kích anh một chút.

Nếu vị trí đánh trúng vừa vặn là cái ót anh, có lẽ cô có cơ hội gãy ra khỏi.

Cô nghĩ sao thì làm vậy.

Nhưng mà, chân vừa mới nâng lên, còn chưa đá trúng cái bàn, người đàn ông ở phía trên đã đánh rơi cái chân không an phận của cô, tay chân cô bị anh giữ chặt.

“Buông tôi ra!” Sợ bản thân không khống chế được làm ra cái gì, Phương Trì Hạ đẩy đẩy ngực anh.

“Sắc mặt sao khó coi vậy?” Ánh mắt anh từ từ đảo qua mặt cô, người này biết rõ còn cố hỏi.

Lòng bàn tay còn ấn lên môi cô, nhẹ vôn vôn, cọ xát một chút.

Nhìn sắc môi cô nháy mắt giống như đóa hồng kiều diễm nở rộ, tâm tình của anh tựa hồ cực tốt.

“Anh.....” Phương Trì Hạ phần nộ chỉ vào anh, khuôn mặt đỏ lên.

Cô bỗng nhiên có loại cảm giác giống như anh đang chơi cô, trêu cợt cô như vậy, anh ta rất vui à?

“Tôi làm sao?” Anh khí định thần nhàn[2] mà nói chuyện với cô, sau đó ném cô lên giường.

[2] Khí định thần nhàn: Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã.

“Đồ lưu manh!” Phương Trì Hạ nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu, từ trên giường ngồi dậy, hai tay quấn lên cổ anh, cúi người, liền hung hăng cắn xuống thịt trên cổ anh.

Cô cực kì dùng sức cắn, anh ném cô, cô cũng không để anh yên, thậm chí còn cắn ra một dấu răng rõ ràng.

Lạc Dịch Bắc rõ ràng không dự đoán được cô sẽ dùng phương thức phản kích như vậy, ngăn ra một chút, muốn đẩy cô ra, còn chưa kịp mở miệng, lại bị động tác tiếp theo của cô làm cho biến đổi sắc mặt.

Phương Trì Hạ nâng chân lên công kích về phía bộ vị mấu chốt của anh ——

Anh không cho cô dễ chịu, cô cũng khiến anh ném thử đau khổ!

Cô hành động rất nhanh, lại bất ngờ, nhưng tốc độ Lạc Dịch Bắc lại nhanh hơn cô, thân thể hơi nghiêng về một bên, tránh động tác của cô, bàn tay thuận thế giữ chặt chân cô.

“Cô gái, lá gan cô rất lớn!” Đưa mắt nhìn khắp thành phố C, cô là người thứ nhất dám không biết tự lượng sức mình công kích anh như vậy.

“Buông tay!” Phương Trì Hạ muốn đổi chân khác, nhưng lại lần nữa bị động tác nhanh nhẹn của anh chế trụ.

“Đã từng thử lượng sức mình chưa?” Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt quét mắt nhìn cô một cái, khóe môi gợi lên nụ cười trào phúng, giữ chặt tay cô, cả người Phương Trì Hạ không khống chế được lướt về phía anh, thuận thế đâm vào trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Không biết sông chết

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Phương Trì Hạ cảm thấy xấu hổ, muốn rút chân ra, nhưng thử vài lần đều không thành công.

Giấy không thoát, cô đơn giản cũng không giấy giữa nữa, “Giữ tôi như vậy, không cảm thấy không thú vị sao?”

“Hửm? Vậy cô cảm thấy thế nào mới thú vị?” Anh ung dung nhìn cô, sau đó buông lỏng bàn tay đang chế trụ cô.

Phương Trì Hạ nhìn chằm chằm anh hai giây, hai cánh tay đột nhiên ấn lên người anh, đôi môi hướng về phía mặt anh.

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, cũng không có quá bất kỳ xâm nhập gì, chỉ dừng lại ở đó, nhưng rõ ràng lại làm cơ thể Lạc Dịch Bắc cứng đờ, trên môi có cảm giác tê dại như bị dòng điện xẹt qua.

Phương Trì Hạ im lặng nhìn anh, khóe mắt lóe sáng nhìn đai lưng áo tắm của anh, bàn tay theo ngực anh chậm rãi đi xuống.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc tối lại.

Phương Trì Hạ chuyển tầm mắt, thừa dịp anh thất thần, bàn tay kéo đai lưng áo tắm của anh ra, liền bị anh giữ chặt, muốn nhanh chóng thắt chặt lưng áo tắm lại, nhưng mà, thời điểm muốn thắt, cô lại thất bại.

Đai lưng bị anh mở ra.

Không phải cô không đủ nhanh, mà là anh quá mức nhanh nhẹn!

Phương Trì Hạ phản xạ có điều kiện muốn trốn xuống dưới giường, nhưng còn chưa kịp xoay người, người đàn ông phía sau đã như mảnh hổ nhào tới.

“Cô phải trả giá lớn, cô gái không biết sống chết này!”

Ngay khi anh trầm giọng cảnh cáo, Phương Trì Hạ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, còn chưa kịp phản ứng lại, thân thể đã bị đẩy lui về sau mấy bước, đầu gối khụy xuống tằm thắm đây.

Một đêm dài...

Phương Trì Hạ đau đến nỗi không thể hô hấp.

Thời điểm tỉnh lại đã là sáng sớm.

Căn nhà rất bừa bộn, quần áo hai người rơi khắp nơi, ga trải giường cũng bị chà đạp đến mức lộn xộn, xung quanh vẫn còn tràn ngập dấu vết của đêm qua.

Người bên cạnh tựa hồ vẫn còn đang ngủ say, đôi mắt nhắm chặt.

Mỗi nơi trên người Phương Trì Hạ cơ hồ đều rất đau, xương cốt như bị người ta tháo ra rồi lắp lại, chỉ động thôi là đã cảm thấy đau.

Lưu manh!

Hung hăng mắng thăm người bên cạnh một ngàn lần, cô nhặt quần áo của mình trên mặt đất lên rồi mặc vào, nhưng cô lại không lập tức rời đi.

Phương Vinh cuối cùng có rời khỏi đây không, cô không biết.

Tối hôm qua cô may mắn tránh được một lần, nhưng nếu ra khỏi đây, nhất định cô sẽ không còn may mắn như thế!

Phương Trì Hạ chầm chước một chút, quyết định ở lại chờ người trên giường tỉnh rồi sẽ cùng nhau rời đi.

Cô không biết thân phận Lạc Dịch Bắc, nhưng ngay cả Phương Vinh lẫn phục vụ cũng không dám xông vào, khẳng định lai lịch đối phương cũng không nhỏ!

Cô chính là không cốt khí như vậy, tuy rằng tối hôm qua còn hận không thể giết anh, nhưng hôm nay lại còn phải dựa vào anh để rời đi.

Cốt khí gì đó đều chuyện nhỏ, thất thân là chuyện lớn, loại thời điểm này, cô cũng không còn biện pháp khác.

Chỉ cần cô có thể mượn anh để rời khỏi đây, về sau đi ra ngoài, nếu gặp lại anh, cô sẽ nghĩ cách tránh đi.

Đối với người đàn ông trước mắt này, thân thể của cô đã cho anh tối hôm qua, nếu ở lại với anh thì cô lại có hại, cứ coi như cô bị chó cắn nhiều lần là được rồi.

Nghĩ như vậy, Phương Trì Hạ xoay người đi vào phòng tắm, xả nước đầy bồn, lại thêm chút tinh dầu, tự mình làm một bồn tắm nước nóng.

Nước ấm là cách giảm đau nhức rất tốt, cô nằm trong bồn, từ tối hôm qua đến bây giờ, đây lần đầu tiên cô thả lỏng chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bị phóng viên gây tai tiếng

Phương Trì Hạ ngâm trong bồn đại khái khoảng hơn bốn mươi phút đồng hồ.

Ở bên trong cả ngày, thời điểm quần khăn tắm đi ra, cửa phòng bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Phương Trì Hạ sùng sốt, tim bỗng nhiên đập mạnh.

“Ai?” Cô sợ chính là Phương Vinh, thật cẩn thận hỏi.

“Tiểu thư, tôi tới đưa bữa sáng!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm cung kính của phục vụ.

Phương Trì Hạ khẽ thở phào, bước tới mở hờ cửa, muốn lấy đồ ăn, bỗng nhiên ngoài cửa có một lực cực lớn đẩy ra, theo sát là một trận xôn xao.

“Lạc thiếu gia, nghe nói tối hôm qua ngài hẹn Kỳ Ngải tiểu thư ở đây phải không?”

“Lạc thiếu gia, xin hỏi ngài và Kỳ Ngải tiểu thư là quan hệ gì?”

“Kỳ Ngải tiểu thư năm nay mới mười bảy tuổi, Lạc thiếu gia, xin hỏi ngài trải qua một đêm với khẩu vị nặng như vậy, có gì muốn nói không?”

“Đối với Kỳ Ngải tiểu thư thường xuyên ra vào Lạc gia, Lạc thiếu gia giải thích như thế nào?”

“Hai vị đã quen biết bao lâu rồi? Đã được người nhà công nhận rồi sao?”

.....

Mỗi người một câu hỏi, giống như là thủy triều hung tàn mãnh liệt mà đến, càn quét che trời lấp đất.

Phương Trì Hạ còn chưa kịp phản ứng lại tình huống trước mắt, từng luồng sáng mạnh đã hướng về phía cô, theo đó là liên tiếp âm thách “tách tách” “tách tách” không ngừng của máy ảnh.

Trên người Phương Trì Hạ quần khăn tắm, phản xạ có điều kiện muốn cúi đầu, nâng cánh tay lên che mặt mình lại.

Cô muốn đóng cửa trở lại trong phòng, nhưng mà lượng người đẩy cửa bên ngoài quá lớn, lấy sức của một mình cô, căn bản không ngăn cản được nhiều người như vậy.

“Không được chụp! Không được chụp nữa!” Phương Trì Hạ che mặt mình muốn né tránh, nhưng đám phóng viên ở ngoài cửa cứ như một bầy ong vò vẽ, cả đám điên cuồng dồn về phía cô.

Phương Trì Hạ bị đám người buộc không ngừng lui về sau, đến nỗi sắp bị ép thành bánh nhân thịt.

Ngay lúc một người nữa chuẩn bị chen lên, thân thể của cô thỉnh thoảng bị người nọ đụng mạnh phải.

Phuong Tri Hạ lao đảo lùi một bước, cơ thể nhất thời không đứng vững liền đụng phải vách tường bên cạnh.

Sắc mặt cô thay đổi, hoảng loạn muốn ổn định bản thân, đúng lúc này, một đôi tay với tốc độ nhanh hơn đã ôm lấy eo cô.

Khi ngẩng đầu, bên cạnh đã nhiều thêm một người.

Cả người Lạc Dịch Bắc mặc áo tắm dài đứng cạnh cô, xoay đầu cô vào trong lòng mình, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thoáng qua mặt của tất cả những người đứng trước.

Nam chính xuất hiện, một đám phóng viên hoàn toàn sôi trào.

“Lạc thiếu gia, nói một chút đi!”

“Đúng vậy, nói một chút đi!”

Đám người điên cuồng chen chúc nhau, ầm “tách tách” không ngừng camera trong tay.

Phuong Tri Hạ căn bản không biết tình huống trước mắt là gì, nhưng cô không muốn để mặt mình lộ ra ngoài, đầu vẫn luôn hướng vào trong lòng Lạc Dịch Bắc.

Ngày hôm qua cô vẫn còn là một sinh viên trong trắng như trang giấy, tuy rằng sáng nay đã bị nhiễm vết nhơ, nhưng khi đối mặt với nhiều phóng viên như vậy, nếu chuyện cô và một người đàn ông đây đưa một đêm bị đưa ra ngoài, sau này làm sao cô có thể gả chồng? Khi đi học ở trường, người ta sẽ nhìn cô bằng con mắt như thế nào?

Hơn nữa, Phuong Tri Hạ cũng không muốn chuyện tối hôm qua truyền tới tai cha nuôi.

Cô có chút luống cuống, không ngừng che đậy mình, mặt cũng không dám ngẩng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đêm qua cô cứ ôm lấy tôi

Rõ ràng Lạc Dịch Bắc cảm thấy sự bất an của cô, đôi tay nhỏ nắm nắm áo choàng tắm của anh, đến nỗi sắp tuột xuống.

Đêm qua người anh dùng thế kia cả anh cũng không dám công kích, bây giờ cũng biết sợ hãi ư?

Hiện trường thật sự quá hỗn loạn rồi, cảm giác cứ như ngôi sao lớn lên sân khấu vậy, còn rất ồn ào nữa.

Lạc Dịch Bắc rất không thích tình cảnh nhốn nháo thế này, nếu như là ngày thường, anh sẽ lướt ánh mắt sắc nhọn trên gương mặt đám người, một câu “Tất cả im hết cho tôi” mà giải tán đám đông.

Nhưng mà, hôm nay, cũng không biết anh nghĩ thế nào, bị bao nhiêu là ống kính nhắm đến, lại hiếm khi mà không nổi nóng.

Tầm nhìn âm thầm lướt qua từng người, trong ánh mắt kinh ngạc của đám đông, anh chỉ hỏi hột mà hỏi rằng, “Các người đang nói gì?”

Sau đó, cong người, đôi môi mát lạnh dịu dàng hôn lên trán của cô gái trong lòng một cái.

Động tác rất nhẹ nhàng, lại khiến máy ảnh của đám đông tại hiện trường càng chụp điên cuồng hơn.

Cả người Phuong Tri Hạ rõ ràng cứng đờ, anh ta đang làm gì vậy?

Định ngẩng đầu lên, nhưng mà, sợ cả hai bị bao nhiêu ống kính chụp được, đầu lại cúi thấp thêm một chút.

Cả đám người dường như bị hành động kia của Lạc Dịch Bắc làm cho chấn động, hiện trường trong phút chốc nhốn nháo hơn.

“Cậu Lạc đây là đang thừa nhận quan hệ của cậu và cô Kỳ Ngải ư?”

“Nếu hai người hôm nay đã xuất hiện cùng nhau, vậy xin hãy nói thêm vài câu!”

“Cô Kỳ có thể ngẩng đầu lên không ạ?”

Lời của phóng viên rất nhiều, câu hỏi từng câu nối tiếp từng câu.

Cả ngày không nhận được câu trả lời, đám người không biết ai đã hô hoán lên, “Hả, chiều cao của cô gái này hình như không giống Kỳ Ngải!”

Một câu nói, khiến cả đám hoàn hồn trở lại, bắt đầu bắt đầu đánh giá Phương Trì Hạ.

“Cậu Lạc, đây là...”

Muốn dò hỏi nhiều hơn, khoé miệng của Lạc Dịch Bắc cong lên mang ý mỉa mai vì đã đạt được mục đích, anh đặt đám đông phía trước, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị mà quét lên đám người, lạnh lùng quát lên một tiếng, “Cút ra hết cho tôi!”

m thanh không cao không thấp, hờ hững nhẹ nhàng, nhưng loại hơi lạnh toát ra trong lúc không để tâm kia, lại lạnh đến thấu xương.

Tốc độ trở mặt vẫn rất nhanh.

Đám phóng viên lúc này còn vô cùng hăng hái chuẩn bị dò hỏi nhiều hơn bị anh quát đến cả người run lên một đợt, người này nhìn người kia, người kia nhìn người này, trong lòng rất không can tâm.

Khó khăn lắm mới được tin tức rúng động đến như vậy, ai lại không muốn giành trang nhất?

Nhưng mà, nhìn gương mặt lạnh như băng kia của Lạc Dịch Bắc, lại không ai có gan tiếp tục ở lại, sau cùng cả một tổ ong đều tan rã.

Xung quanh lại lần nữa yên tĩnh trở lại.

Phương Trì Hạ từ từ ngẩng mặt lên, liếc mắt nhìn xung quanh, khẽ thở phào.

Lạc Dịch Bắc liếc nhìn tay cô vẫn túm lấy áo choàng tắm của anh, lại nhìn cái áo tắm bị cô kéo đến sắp tuột ra, con ngươi lạnh lùng khẽ khép lại khép, mặt không biểu cảm mà buông một câu, “Sao thế? Đêm qua chưa thoả thích, vẫn muốn thêm lần nữa?”

Phương Trì Hạ ngẩn người, nhìn quần áo đang cời tuột nửa chừng, hầu như có thể dùng từ “dùng nhan sắc nam nhân để dụ dỗ” hình dung anh ta, tay như chạm phải bệnh dịch gì đó, chán ghét thu trở lại.

“Kĩ thuật của anh quá kém rồi!” Quay lưng lại, cô nói đầy chê bai.

Lạc Dịch Bắc nhướng mày một cái, khoé môi cong lên xem thường, “Vậy ư? Nhưng mà, đêm qua tôi lại không nhìn ra từ biểu cảm của cô.”

Ngừng một chút, anh lại nói, “Đúng rồi, cô còn cứ ôm lấy tôi không chịu buông.”

Một câu nhẹ nhàng nói ra, nhẹ nhàng đi vào tai Phương Trì Hạ, cả người Phương Trì Hạ đều độn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Không việc lại ra về nịnh bợ

Đêm qua cô không phải say rượu, cô chỉ là bị người khác bỏ thuốc, chuyện xảy ra giữa hai người, cô căn bản không nhớ nổi.

Câu nói này của anh, làm cho những cảnh nồng nhiệt của tối hôm qua, toàn bộ hiện ra như một thước phim trong đầu cô.

Giữa đêm tối cô và anh day dưa với nhau, cô không chịu thua mà cắn anh mấy cái, sau cùng cô lại chủ động bám vào anh, mồ hôi nóng hổi rơi xuống của anh, từng giọt từng giọt nhỏ xuống người cô, giống như từng đốm lửa nhỏ vậy, thiêu đốt đến da thịt của cô cũng nóng ran theo...

Những cảm giác ấy vô cùng rõ ràng, dường như vừa mới xảy ra vậy, cho dù bây giờ cô nhớ lại, trên mặt cũng không nhận được có chút nóng bừng.

Phương Trì Hạ bị một câu của anh làm cho cứng họng được một lúc, bối rối bào chữa cho bản thân, “Đó là tôi bị người ta bỏ thuốc!”

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng hừ một tiếng, quay người đi thẳng vào nhà tắm.

Phuong Tri Hạ cũng không bỏ đi, không phải là không muốn đi, mà là căn bản không có gan để mà ra khỏi đây.

Anh vừa bước vào, cô lập tức đi theo.

Lạc Dịch Bắc quay lưng về phía cô cời đồ, chuẩn bị tắm nước lạnh.

Khoé mắt liếc nhìn cô đi vào theo anh, khẽ nhướn mày. “Sao thế? Muốn cùng tắm à?”

Ai muốn tắm cùng anh?

“Anh tắm trước đi, tôi đi ra ngay.” Vừa quay người, giúp anh kéo cửa nhà tắm, Phuong Tri Hạ đứng trước cửa, nghe thấy bên trong tiếng vòi sen chậm chậm vang lên, dẫn đo xem lát nữa phải viện cớ gì để anh ta đưa mình đi ra.

Nhưng mà, nghĩ rồi lại nghĩ, nhưng không nghĩ ra lí do nào hợp lí cả.

Cô và Lạc Dịch Bắc vốn không quen biết, cô đi theo anh như thế, anh ta sẽ không tưởng là cô có ý đồ gì khác với anh chứ?

Phuong Tri Hạ biết việc bản thân làm rất không hợp lí, nhưng mà, nghĩ đến tên vô lại Phuong Vinh, vẫn là nhẫn nại ở lại bên ngoài nhà tắm tiếp tục đợi Lạc Dịch Bắc đi ra, lúc chờ đợi luôn tiện thay quần áo vậy.

Lạc Dịch Bắc ở bên trong khoảng mười phút, lúc đi ra lần nữa, nhìn thấy cô vẫn còn ở đây, dường như có chút bất ngờ.

“Có cần ăn sáng không? Tôi gọi giúp anh!” Phuong Tri Hạ cố tình làm như không biết gì đi đến trước điện thoại, gọi đến quầy lễ tân.

Lạc Dịch Bắc nhìn mãi bóng lưng cô nhưng vẫn tỏ ra không có gì, khẽ nhướn mày.

Cô ta đang đối tốt với anh sao?

Phuong Tri Hạ đúng là đang đối tốt với anh, mục đích cũng rất đơn giản, chỉ cần anh và cô cùng nhau xuống lầu là được.

Nào ngờ Lạc Dịch Bắc lại không biết cảm kích.

“Không cần!” Lạnh lùng bỏ lại cho cô ba chữ, đi vài bước đến đầu giường, nhặt quần áo trên sàn trước mặt cô, cũng không quan tâm cô đang ở đây, cời bỏ áo choàng tắm, trực tiếp thay quần áo.

Sau khi thay xong đồ lại nhìn về hướng của cô, nhìn cô vẫn cứ ở lại trong phòng, chân mày khẽ nhướn, “Có việc gì à?”

Phuong Tri Hạ lặng lẽ nhìn anh, dẫn đo xem nên mở lời thế nào với anh ta.

Lạc Dịch Bắc nhìn đáng vẻ vừa nói lại thôi của cô, khoé miệng nhếch lên giễu cợt, cười nhạt mà nói, “Hay là tối qua vẫn chưa hài lòng? Cần trải nghiệm thêm lần nữa?”

Lời của anh rõ ràng là đang chế giễu, ngày càng không biết xấu hổ.

Phuong Tri Hạ sợ anh lát nữa lại nói ra hết những câu lưu manh hơn, dè dặt nhìn ra ngoài một chút.

Phản ứng nhỏ nhặt nhưng Lạc Dịch Bắc hiểu ra ngay, nhưng lại không vạch trần.

Cô gái này xem ra không ngốc, còn biết lợi dụng anh!

Bước ra như chưa từng có chuyện gì, Lạc Dịch Bắc đi đến cửa thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Túi tiền lại có thể eo hẹp đến thế

Phuong Tri Hạ vài bước đã theo kịp, từ đầu đến cuối đều theo sau anh, xém chút đã dính chặt với anh.

Khoé mắt Lạc Dịch Bắc khẽ liếc sang, nhìn cô đang vội vã đi theo mình, khoé miệng nhếch lên kinh thường.

Phuong Tri Hạ theo sát anh xuống lầu, con đường đi ra khách sạn này, không gặp thấy ai cả.

Điều này làm cô thở phào, chưa dứt một hơi, lại thoáng thấy không xa Phuong Vinh đang quay lưng lại với cô nói chuyện điện thoại.

Anh ta thật sự vẫn còn ở đây?

Bên này, Lạc Dịch Bắc vừa đi ra thì đến thẳng đến chiếc xe riêng đã chờ từ sớm trước cửa khách sạn.

Cửa xe được mở ra, cong lưng đi lên xe, chiếc Rolls-Royce màu đen đang chuẩn bị phóng đi, ánh mắt của Phuong Tri Hạ nhìn theo hướng của anh, chạy nhanh sang phía bên này.

“Chờ một chút! Chờ đã!” Đứng ở giữa đường, dang hai cánh tay chặn chiếc xe đang chuẩn bị rời đi, cánh tay của cô níu lấy cửa xe.

Tài xế ở trước hoảng hốt nhìn cô, mắt ngơ ngác quay sang Lạc Dịch Bắc ở phía sau, chờ đợi căn dặn của anh, “Cậu Bắc, chuyện này...”

Lạc Dịch Bắc khép mắt lại, không nói gì, thậm chí ngay cả mắt cũng không một lần mở ra.

Không kịp chờ sự đồng ý của anh, chạy đến trước xe vài bước, Phuong Tri Hạ kéo cửa xe ra ngồi vào trong.

Sau khi lên xe, vì để không bị anh tổng cô ra ngoài, cô ngồi rất gần cửa sổ, rất cẩn thận mà giữ khoảng cách nhất định với anh.

Đôi mắt đang nhắm của Lạc Dịch Bắc mở ra, gương mặt vốn không chút biểu cảm dường như lạnh đi vài phần.

Ánh nhìn thuận theo khoảng trống giữa hai người, lại từ từ chuyển lên trên mặt của cô.

“Có chuyện gì à?” Thanh âm lạnh ngắt, nghe không ra là cảm xúc gì, dường như vạn năm cũng không làm nổi được sóng trên mặt hồ vậy.

Phuong Tri Hạ im lặng nhìn anh, không định nói với anh bản thân đang trốn một tên con trai, đôi mắt chuyển động trái phải một lúc, ngượng ngập tìm một cái cớ cho mình, “Túi tiền của tôi không biết đi đâu mất rồi, trường tôi cách nơi này xa lắm, anh có thể đưa tôi về một chuyến không? Có lẽ chúng ta thuận đường!”

Suy nghĩ một chút, cảm thấy sức thuyết phục của câu này không đủ, cô lại thêm một câu, “Sau khi về, tôi có thể trả tiền xe!”

Lúc cô nói như thế trong lòng nghĩ là, anh ta xem ra cũng không giống người hứng thú với chút tiền đó, cho dù cô nói như vậy, anh ta chắc cũng sẽ không đồng ý mới phải.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc theo lời nói đó của cô tiếp một câu, “Bao nhiêu?”

Phuong Tri Hạ bị câu ấy làm cho cứng họng một lúc, ngay tức khắc không nói thành lời.

Có cần phải tính toán với cô đến thế không?

Chạy xe Rolls-Royce mà lại đòi cô chút tiền kia, anh ta không mất mặt ư?

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc lướt trên người cô một hồi, bình thản buông ra hai chữ, “Không tiền?”

“Ai nói vậy?” Cho dù bản thân thật sự không có tiền, nhưng mà, Phuong Tri Hạ lại không muốn tỏ ra yếu thế.

Bàn tay rất muốn bùng lên đánh người kia đút vào trong túi quần áo, hào hùng mà tiện tay lấy ra một sấp nhân dân tệ dày cộm, tiếc rằng... túi tiền lại quá eo hẹp.

Phuong Tri Hạ là một học sinh nghèo, tuy gia cảnh Phuong gia rất tốt, nhưng một con gái nuôi như cô, bởi vì Phuong Vinh cứ luôn trùu cô không buông, lại không dám thường xuyên về nhà, làm sao có bao nhiêu tiền?

Sau khi hồi tưởng lại, bỗng nhiên Phuong Tri Hạ đã thấy hối hận.

Túi tiền trống rỗng thế kia, ngộ nhờ anh ta bảo cô trả tiền trước đi đường sau thì làm sao?

Phuong Tri Hạ không nói gì nhìn anh ta, thậm chí cầu nguyện anh ta đừng hỏi ra câu này.

Nào ngờ anh ta giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô vậy, thuận miệng trả lời một câu, “Không ngờ lại bị tôi đoán trúng?”

Phuong Tri Hạ, “...”

Chương 14: Sau này tôi sẽ từ từ trả anh

Phuong Tri Hạ rất không muốn thừa nhận hiện thực tàn nhẫn này, nhưng thật sự vẫn là như thế.

Không muốn tiếp tục nhiều lời với anh ta, ngón tay xoa nhẹ sợi dây chuyền trên cổ, trầm mặc một lúc lâu, ánh mắt của cô chậm chạp hướng lên, “Anh đưa tôi rời khỏi nơi này trước, chỉ cần rời khỏi nơi này, ở đâu thả tôi xuống xe đều được. Tiền xe sau này khi về tôi sẽ trả anh, tôi biết, chút ít tiền không trả nổi chiếc xe riêng này của anh, nhưng mà sau này tôi sẽ từ từ trả anh!”

Đôi mắt của cô rất lấp lánh, ánh mắt cũng gần như mang theo sự khẩn cầu.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô luôn chạm vào sợi dây chuyền đó, vốn còn tưởng cô sẽ lấy dây chuyền cầm cổ nhưng không ngờ điều cô nói, chỉ là những lời này.

Ánh mắt ngưng lại, trong mắt của anh, nảy sinh một chút gì kì lạ.

Im lặng một lúc, tầm nhìn chuyển sang tài xế phía trước, anh thân nhiên nói, “Lái xe đi!”

Phuong Tri Hạ thở phào, biết bản thân đã thuyết phục được anh, ánh mắt dung dung nhìn ra cửa sổ.

Lúc nghiêng đầu, tầm lưng vẫn luôn hướng sang bên đó cũng trùng hợp quay mặt lại.

Khi hai mắt chạm nhau, chiếc xe mà Phuong Tri Hạ đang ngồi vừa vặn lướt thẳng qua người anh ta, tư thế còn vô cùng cuồng ngạo.

Phuong Vinh dõi mắt theo chiếc xe chở vài người rời đi, mặt cũng đã biến đen...

...

Xe của Lạc Dịch Bắc trực tiếp chở Phuong Tri Hạ đến trường học, mắt nhìn theo cô đi vào trường học, không về ngay, mà chuyển mắt sang một người vệ sĩ phía trước, “Trở về tra giúp tôi tình hình của Phuong gia!”

“Dạ vâng, cậu chủ.” Người đó trả lời anh một tiếng, chiếc Rolls-Royce màu đen ở trên đường ung dung băng qua, phóng như bay qua từng phong cảnh xinh đẹp, sau cùng ngừng trước cánh cửa của một căn biệt thự thanh tịch và đẹp đẽ.

“Cậu Bắc trở về rồi!” người hầu đứng trước cửa đi về trước, cung kính thay anh mở cửa xe, kính cản đứng thành hàng hai bên.

Lạc Dịch Bắc vừa chuẩn bị xuống xe, ánh mắt lạnh lùng thành linh bị thu hút bởi chiếc xe đậu bên cạnh.

Biển số xe quen thuộc, khiến chân mày anh không nhịn được chau lại.

Đề tay sau lưng đóng sầm cửa xe, băng qua con đường nhỏ đầy đá sỏi của hoa viên, vẫn chưa bước vào trong nhà, dự liệu được âm thanh bên trong, quả nhiên vang lên như dự đoán, “Chú Hi Thần, Nặc Á sao có thể như vậy?”

Giọng con gái nũng nịu, giọng nói vẫn có chút non nớt, âm lượng bởi vì giận dữ mà hiển nhiên rất cao, cách xa hoa viên cũng có thể nghe thấy được.

Nặc Á là tên mụ của Lạc Dịch Bắc, lúc nhỏ do bà Lạc là Sa Chức Tinh đặt cho, chỉ có những người thân cận bên cạnh mới biết gọi anh như thế.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu cảm bước vào, ánh mắt thân nhiên nhìn một lượt gương mặt của những người trong nhà, sau cùng nhìn sang Kỳ Ngải đang ngồi sát Lạc Hi Thần.

Kỳ Ngải là một cô gái vô cùng xinh đẹp, ngũ quan đặc biệt tinh xảo, nhìn mà khiến người khác muốn nâng trong lòng bàn tay để yêu thương, nhưng lúc này lại mặt mày ủ ê.

“Về rồi!” Lạc Hi Thần có chút đau đầu xoa xoa thái dương, chăm chăm nhìn anh từ đầu đến chân một lúc, chào hỏi anh, trực tiếp đẩy Kỳ Ngải cho anh, “Giao cho con đấy!”

Đứng dậy, thân nhiên chỉnh sửa lại nếp nhăn của quần áo, vừa xoay người đã đi lên lầu.

Ông ấy vừa đi, tâm trạng của Kỳ Ngải có chút sụp đổ.

“Tôi qua cô gái đó tốt cuộc là ai? Tại sao cô ấy lại ở đó? Nặc Á, anh có phải là đã cùng cô ấy... cùng cô ấy...”

Lạc Dịch Bắc khẽ nhắm mắt lại, biết bản thân lúc này nên an ủi, nhưng mà lại thờ ơ trả lời một câu, “Phải.”

Một chữ, thẳng thẳng lại dứt khoát.

Kỷ Ngải ngơ ngẩn nhìn anh, cũng sắp khóc đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Hay là kết hôn đi

Kỷ Ngải chính là một cô gái nhỏ, từ nhỏ thích bám lấy Lạc Dịch Bắc, tính cách thành thật, ngay thẳng, làm việc gan dạ, vẫn chưa bước vào đội ngũ người trưởng thành, nguyện vọng lớn nhất của sinh nhật 17 tuổi là có một ngày cura đồ Lạc Dịch Bắc, để anh thuộc về một mình cô!

Tối qua cũng thật sự đã làm rồi, phòng khách sạn cũng đã đặt, chỉ thiếu bước cuối cùng là có thể thành công rồi, kết cục lại xảy ra chuyện như bây giờ, đây là điều mà như thế nào Kỷ Ngải cũng không ngờ đến.

Lạc Dịch Bắc thật ra từ sáng nay khi đám phóng viên ủa nhau đến, thì đã đoán được chuyện này không thể không liên quan đến cô.

Đây cũng là nguyên nhân mà anh hôn Phương Trì Hạ trước mặt nhiều phóng viên đến thế - để cho Kỷ Ngải tự động nửa đường bỏ cuộc.

Kỷ Ngải là con gái của nhà thân thiết với Lạc gia, đối với Lạc Dịch Bắc mà nói, cô chính là một em gái, một cô gái nhỏ.

“Anh, anh...” Kỷ Ngải chịu đả kích nặng nề, mắt đỏ rực trừng anh một lúc, nhưng lại không tài nào trách móc, sau cùng đẩy anh ra bỏ chạy khỏi Lạc gia.

Làm cô tổn thương quá rồi!

...

Sau khi Phương Trì Hạ về đến trường hai tuần liền không thấy ra ngoài.

Giữa đường Phương Vinh gọi đến mấy lần, dùng hết mọi cách muốn cô đi ra, toàn bộ đều đã bị Phương Trì Hạ cự tuyệt.

Nào ngờ Phương Vinh vẫn không bỏ cuộc, thậm chí xuất hiện ở trường mấy lần.

Loại tinh thần không có được cô thì sẽ không chịu ngừng nghỉ, đến nỗi bạn cùng phòng An An của Phương Trì Hạ cũng không xem tiếp được nữa.

“Tớ nói này, Hạ Hạ, tớ khuyên cậu sớm tìm một người đàn ông gả đi! Tìm một người gia thế mạnh hơn Phương gia, không cần cực khổ đèn sách nữa, có đàn ông nuôi, sau này cũng sẽ không gặp khó khăn khi chọn việc, quan trọng nhất là, còn không cần mỗi ngày lo lắng cái tên khốn nạn day dưa với cậu không chịu buông.”

An An đặt tay lên vai của cô, nói mạch lạc rõ ràng.

Phương Trì Hạ liếc nhìn cô một cái, thuận theo lời của cô mà trả lời một câu, “Đàn ông? Cậu biến ra một người?”

“Được chứ, muốn hình mẫu nào hả? Anh tiểu Mã hay là Kim Thành Vũ?” An An cười híp mắt tiếp tục đùa giỡn với cô.

“Đừng đùa!” Phương Trì Hạ vẻ mặt ghét bỏ mà đẩy cô một cái, quay người ôm lấy quần áo đến nhà tắm để thay.

Gả đi?

Cô ngay cả bạn trai còn không có ai, đi đâu tìm đàn ông gả đi?

“Tớ nói là thật đó, việc này thật sự là một cách rất hay! Không cần nhấc một chút hả?” An An đi vài bước, muốn chen vào trong tiếp tục hiển kế, lại bị cánh cửa đẩy trở lại chắn ở bên ngoài.

An An méo miệng, xoa xoa cái mũi đau bị đụng phải, nhanh nhanh rời đi.

Lúc xoay người, không quên lùi về sau bổ sung một câu, “Cậu bây giờ đã không còn cách nào khác nữa!”

Phương Trì Hạ đang trong nhà tắm thay đồ bỗng ngừng lại, khoác từ từ quần áo lên người, hơi ngẩn ra một chút.

Thật ra, lời của An An không bình thường vẫn là không bình thường, nhưng mà, trước mắt với tình hình này thì cậu ấy thật sự không nói sai.

Bây giờ, tìm một người gả đi, thật sự là lựa chọn tốt nhất!

Thay xong quần áo trong nhà tắm, lúc bước ra lần nữa, An An vẫn còn lăm nhảm không ngừng chuyện cô phải sớm gả đi, thậm chí lật ra một quyển “danh sách” giúp cô chọn đối tượng.

“Hạ Hạ, qua đây! Cậu nhìn người này có được không? Đây là bạn học cao trung của tớ, hay là tớ giúp cậu giới thiệu một chút, cậu tìm lúc nào đó xem mắt thử?”

“Có cả người này nữa, người này cũng không tồi, đây là bà con tớ, tớ và anh ta vẫn luôn thân thiết, tớ có thể giới thiệu cho cậu làm quen thử.”

“Người này cũng ổn, người này là một hồng tam đại, bối cảnh gia thế rất không tồi đó nha!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Hoàng Cung Club, gặp lại

Thứ mà An An gọi là danh sách, thật ra là mấy số điện thoại di động.

An An hận không thể để Phương Trì Hạ lập gia đình ngay ngày mai, nên rất tích cực.

Nhiệt tình tăng vọt An An đề cử một đồng người, nhưng cuối cùng lại phát hiện "Gia cảnh những người này đều thấp hơn Phương gia."

Phương Trì Hạ im lặng không nói một câu, trực tiếp cho An An một cái liếc mắt.

An An là Tôn Ngộ Không phải tới trêu chọc cô sao?

Phương Trì Hạ là học sinh nghèo, nhưng bối cảnh Phương gia tại thành phố C không tệ, những gia đình khác không thể sánh bằng.

"Thế lực áp đảo Phương gia, áp đảo Phương gia..." An An vô cùng lo lắng, ở trong phòng đi lòng vòng liên tục, thanh âm thỉnh thoảng vang lên bên tai Phương Trì Hạ.

"An An, cậu đừng quan tâm chuyện này nữa, bây giờ mình phải đi làm thêm thay người bạn." Phương Trì Hạ chịu không nổi, lấy túi xách, mở cửa phòng đi ra ngoài.

"Đi đường cẩn thận một chút, đề phòng lưu manh a!" An An đứng ở phía sau, hét lớn cười híp mắt nhắc nhở.

Phương Trì Hạ vấp phải chân mình xuyết ngã, nghiêng đầu liếc An An một cái.

An An không thể không nhắc đến việc này sao?

An An cười híp mắt vẫy tay tạm biệt Phương Trì Hạ.

"Mình đi đây, gặp lại sau." Phương Trì Hạ vẫy tay, quay người rời đi.

Hôm nay Phương Trì Hạ thay một người bạn làm nhân viên phục vụ ở club, bạn Phương Trì Hạ có việc không đi làm được nên nhờ Phương Trì Hạ đi làm thay.

Phương Trì Hạ cũng không thích chỗ này, club đủ loại người, có nhiều thứ không thích hợp với con gái.

Nhưng người bạn trả cho cô gấp đôi tiền lương, Phương Trì Hạ không có cốt khí đã đồng ý.

Tiền a, có ai không thích?

Nhất là với Phương Trì Hạ, học phí lẫn sinh hoạt phí chỉ có thể dựa vào chính mình.

Phương Trì Hạ làm thay bạn ở club Hoàng Cung, giống như tên, đây là club được xưng là nơi giải trí xa hoa nhất thành phố C, đến đây đều là những người nổi tiếng và có uy tín của thành phố C.

Phuong Tri Hạ đến nơi thay đồng phục, vừa chuẩn bị bung rượu ra ngoài, đã bị quản lý gọi lại.

"Tri Hạ, khoan đi, đem cái này đến phòng khách quý số 3." Quản lý nhét một cái hộp màu tím vào tay Phuong Tri Hạ, dặn dò vài câu, rồi đi.

Chữ trên hộp đập vào mắt, Phuong Tri Hạ không thấy gì ngoài chữ Durex.

Chữ phóng to, còn in lấp lánh.

Phuong Tri Hạ bị mấy chữ như sét đánh làm cho ngoài khét trong sống, cầm cái hộp trong lòng bàn tay Phuong Tri Hạ nóng lên.

Sao không ai nói cho Phuong Tri Hạ biết nhân viên phục vụ còn phải đưa những thứ này?

Phuong Tri Hạ thật sự không muốn làm chuyện này, nhưng xuất phát từ việc rèn luyện công việc hàng ngày, vẫn đem đồ đưa đi.

Nhưng mới vừa bước ra khỏi phòng làm việc, cách đó không xa đi tới một người vừa vận dụng mặt.

Bốn mắt nhìn nhau, Phuong Vinh ngoài ý muốn gặp Phuong Tri Hạ ở nơi như thế này.

Phuong Tri Hạ âm thầm kêu khổ, quay người chạy về hướng ngược lại.

Phuong Vinh mặt không biểu tình nhìn Phuong Tri Hạ bỏ chạy, lạnh lùng bước theo.

"Nhuòng một chút! Nhuòng một chút!" Đây người phía trước ra, Phuong Tri Hạ chạy trốn rất nhanh.

Đang chuẩn bị chạy về hướng khác, thì va phải người khác.

Ngẩng đầu lên, thấy rõ người kia, Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, nhào về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Giọng lớn một chút

Phuong Tri Hạ phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, khí lực còn lớn, người kia bị Phuong Tri Hạ nhào tới không kịp đề phòng, lui vài bước, ôm lấy Phuong Tri Hạ dựa lưng vào vách tường sau lưng.

Lạc Dịch Bắc vừa mới từ phòng VIP đi ra đã bị người khác đụng vào, khuôn mặt lạnh lẽo, phản xạ có điều kiện định nắm cổ tay đem người đụng vào lôi ra, nhưng khi nhìn rõ là Phuong Tri Hạ, hơi sửng sốt.

"Giúp tôi với!" Phuong Tri Hạ làm động tác im lặng với Lạc Dịch Bắc, ánh mắt rối loạn nhìn Lạc Dịch Bắc.

Giọng Phuong Tri Hạ ép xuống rất thấp, giống như đang khản trương, ánh mắt rời rạc, không biết đang lo lắng cái gì.

Lạc Dịch Bắc cũng không nghĩ tới chuyện ở chỗ này gặp lại Phuong Tri Hạ, có chút ngoài ý muốn.

Nhìn Phuong Tri Hạ từ trên xuống dưới một hồi, thấy Phuong Tri Hạ mặc đồng phục, lông mày nhăn lại.

Hoàng Cung là club cao cấp, kết hợp nhiều loại hình giải trí, quán bar, nhà hàng, bi-a,...rất nhiều.

Tùy từng nơi, Hoàng Cung club có đồng phục khác nhau.

Phuong Tri Hạ mặc đồng phục màu đen, không hở hang, nhưng váy cũng rất ngắn, một đôi chân trắng nõn dài đẹp, lộ trong không khí.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm Phuong Tri Hạ, mắt híp lại, giọng nói sắc bén, "Nhân viên tiếp thị rượu?"

Phuong Tri Hạ giật mình, xấu hổ kéo váy, không được tự nhiên phản bác, "Ai nói? Tôi chỉ giúp bạn tôi làm một hôm thôi."

Phuong Tri Hạ vốn không phải là nhân viên tiếp thị rượu, nhưng lời giải thích không đủ trọng lượng.

Không phải Phuong Tri Hạ không có lý, mà là cô đã ở nơi này, còn nói như vậy nhất định không ai tin.

"Phải không?" Lạc Dịch Bắc khoe môi giữu cọt, cũng không biết có tin tưởng Phương Trì Hạ không.

Trên hành lang tiếng bước chân dồn dập vang lên, hướng về phía hai người.

Phương Trì Hạ nội tâm nhảy dựng, ngẩng đầu, nhìn về phía Lạc Dịch Bắc, "Giúp tôi đi!"

Ánh mắt rất khẩn trương, nắm chặt áo Lạc Dịch Bắc, làm áo nhăn nhúm, mắt như nai con Bambi nhìn hấn, thấy vậy tâm Lạc Dịch Bắc như bị vật gì nhẹ nhàng đâm vào.

Trong ánh mắt thất vọng của Phương Trì Hạ, Lạc Dịch Bắc một tay ôm eo, bỗng nhiên quay người đem Phương Trì Hạ dựa vào vách tường sau lưng.

Thân hình Lạc Dịch Bắc vốn cao lớn hơn, tư thế như vậy dễ dàng che Phương Trì Hạ lại.

Trên hành lang, bước chân vẫn tiếp tục, vừa vội vừa gấp.

Phương Trì Hạ phối hợp với Lạc Dịch Bắc, vốn cho là Lạc Dịch Bắc chỉ muốn che cho cô thôi.

Ai biết khi tiếng bước chân tới gần, khuôn mặt Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên tới gần khẽ cắn vành tai Phương Trì Hạ.

"uhm~" Phương Trì Hạ mẫn cảm run lên, nhất thời không phòng bị, một tiếng hừ nhẹ thốt ra.

Vung tay muốn đánh Lạc Dịch Bắc, nhưng Lạc Dịch Bắc lại thuận thế lôi tay Phương Trì Hạ để trên vai.

Một tay ôm Phương Trì Hạ, tay kia làm chuyện xấu còn yêu cầu, "Giọng lớn chút."

Phương Trì Hạ, "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cứ như vậy đã đuổi đi

"Kêu đi!" Lạc Dịch Bắc mở miệng yêu cầu lần nữa.

Phương Trì Hạ có cảm giác bị đùa giỡn, rất muốn đập một phát vào mặt Lạc Dịch Bắc, nhưng không có gan.

Tình huống trước mắt là như thế nào?

Phương Trì Hạ đang năn nỉ Lạc Dịch Bắc giúp đỡ, đằng sau còn Phương Vinh sai lang hổ báo đang chờ, vạn nhất Phương Trì Hạ chọc tức Lạc Dịch Bắc, Lạc Dịch Bắc đẩy cô ra thì sao?

Phương Trì Hạ biết rõ rằng tình hình trước mắt, nhưng lại kêu không được.

Phương Trì Hạ đối với hành động của Lạc Dịch Bắc tức giận rần rần, chẳng những không phối hợp, thậm chí còn cắn chặt môi dưới.

Trên hành lang tiếng bước chân ngày càng tới gần, từng bước một tiến đến chỗ hai người.

Lạc Dịch Bắc nhíu mày, bỗng nhiên lại dán đến bên tai Phương Trì Hạ cắn.

Lạc Dịch Bắc động tác rất kỹ xảo, vừa vặn cắn trúng điểm mẫn cảm.

Phương Trì Hạ nhin không được, một tiếng hừ nhẹ lại thốt ra, "Uhm"

Thanh âm Phương Trì Hạ thay đổi, nghe cực giống tiếng động tình, cảm giác như đang đè nén cái gì đó, hoặc như đang thả lỏng cái gì.

Lạc Dịch Bắc nghe Phương Trì Hạ kêu lên rất thoải mái, khoe môi nhin không được nhẹ nhàng nhấc lên.

Phương Vinh mang theo người đi tới, vừa tới gần thì nghe thấy tiếng kêu, dưới chân nhin không được dừng lại.

Hoàng Cung Club là nơi mà những người tới thân phận đều không tầm thường, tùy tiện phá hư chuyện tốt của người ta, vạn nhất gặp phải đại nhân vật

nào đó, không phải là Phương gia nằm cũng trúng đạn sao.

Hơn nữa, nghe âm thanh kia cũng không giống Phương Trì Hạ, Phương Vinh vỗ tay, dẫn đám người bỏ đi, "Đi thôi! Sang chỗ khác tìm xem!"

Tiếng bước chân rời đi, càng ngày càng xa.

Lạc Dịch Bắc liếc mắt về phía sau nhìn hành lang trống không, khóe môi lạnh lùng nhấc lên.

Chiều này không phải rất bớt việc sao?

Thậm chí còn không cần Lạc Dịch Bắc lộ mặt, đã đem mấy người đó đuổi đi!

Phương Trì Hạ đang khần trương, nhìn tư thế cô và Lạc Dịch Bắc, không được tự nhiên đẩy Lạc Dịch Bắc ra.

"Cám ơn." Phương Trì Hạ quay người, muốn đi, vừa nhấc chân, đồ trong túi áo đồng phục bỗng nhiên rơi ra.

Cái hộp màu tím, "Lạch cạch" rơi xuống đất, phát ra tiếng vang, trong hành lang nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Phương Trì Hạ sững sờ, nhớ ra là thứ gì, ánh mắt cứng ngắc.

Nhìn cái hộp trên đất, mấy chữ trên hộp lấp lóe bắt mắt, khuôn mặt Phương Trì Hạ nóng lên, cúi người, định nhặt lên, thì một cánh tay thon dài đã nhanh hơn Phương Trì Hạ nhặt cái hộp lên.

"Đưa cho tôi!" Phương Trì Hạ nhón chân, muốn lấy, Lạc Dịch Bắc lại giơ tay lên, tránh đi.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm cái hộp siêu bắt mắt "Durex", Lạc Dịch Bắc hí hửng, nhìn Phương Trì Hạ, "Cô còn mang theo đồ chơi này trong người?"

"Không phải!" Phương Trì Hạ muốn giải thích, lại cảm thấy không việc gì phải giải thích với Lạc Dịch Bắc.

"Đưa cho tôi!" Phương Trì Hạ giơ tay định giật lại, cổ tay lại bị Lạc Dịch Bắc túm chặt.

Phương Trì Hạ giật mình, kinh ngạc nhìn Lạc Dịch Bắc, tay Phương Trì Hạ giật giật hai cái.

"Nếu không thì là gì?" Lạc Dịch Bắc xiết chặt tay Phương Trì Hạ, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, rõ ràng không muốn buông tha vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Lần đầu tiên bị người khác đùa giỡn

Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ ánh mắt xem thường, mỗi ánh mắt đều tràn ngập mỉa mai.

Nhất là khi thấy được dòng chữ quảng cáo trên hộp "Yêu, phá vỡ các loại trải nghiệm cũ".

"Là gì cũng không có quan hệ với anh!" Phương Trì Hạ giãy dụa mấy lần cũng không thoát khỏi tay Lạc Dịch Bắc, bỗng nhiên nâng đầu gối đập đùng quần Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc giật mình, động tác nhanh nhẹn lui về sau hai bước, tránh thoát chân Phương Trì Hạ, cổ tay chế trụ đầu gối Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ thừa dịp Lạc Dịch Bắc bất ngờ, ánh mắt nhìn về phía tay Lạc Dịch Bắc hạ xuống, một tay giật lấy cái hộp trong tay Lạc Dịch Bắc nắm chặt.

Phương Trì Hạ phản ứng rất nhanh, tay Lạc Dịch Bắc vừa mới buông xuống, cái hộp đã bị Phương Trì Hạ lấy mất.

Lạc Dịch Bắc sững sờ, bỗng nhiên hiểu được ý đồ của Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ lại dám tính kế?

"Anh bị lừa!" Phương Trì Hạ cẩn thận cầm cái hộp trong tay lui về phía sau hai bước, đôi môi đỏ mọng vênh lên.

Phương Trì Hạ cố ý.

Phuong Tri Hạ không có hứng đánh Lạc Dịch Bắc, cô chỉ muốn Lạc Dịch Bắc rũ tay xuống, thừa cơ hội lấy lại cái hộp.

Bất kỳ nam nhân nào gặp tình huống này, cũng phản ứng giống Lạc Dịch Bắc?

Lạc Dịch Bắc híp mắt không dấu vết đánh giá Phuong Tri Hạ, nhìn Phuong Tri Hạ thực hiện được quỷ kế ánh mắt lộ ra tinh ranh, khoe mắt Lạc Dịch Bắc nhảy lên.

Lần đầu tiên bị người khác đùa giỡn, rất tốt!

Phuong Tri Hạ tới đây để làm việc, còn rất nhiều chuyện chưa làm, không có thời gian đứng ở đây mãi.

"Tôi đi trước!" Ném ra một câu, Phuong Tri Hạ quay người theo hướng ngược lại với Phuong Vinh rời đi.

Lạc Dịch Bắc nhìn Phuong Tri Hạ rời đi, ánh mắt nhìn chằm chằm cái hộp trong tay Phuong Tri Hạ, ánh mắt lạnh như băng.

Tới Hoàng Cung Club làm việc, trên người còn luôn mang theo đồ như vậy, nếu như không phải Lạc Dịch Bắc đêm đó cảm nhận rõ ràng việc phá tan tấm màng nào đó, cộng thêm trên giường lưu lại vết máu, Lạc Dịch Bắc còn cho là mình bị tướng mạo Phuong Tri Hạ lừa gạt!

Sau khi Phuong Tri Hạ bỏ đi việc đầu tiên là đưa cái hộp đến phòng VIP mà quản lý đã nói, sau đó bung mảy ly Cocktail đến một căn phòng khác.

Lúc mở cửa ra, trong phòng có rất nhiều người, nam nữ đều có, trong đó có một gã cầm súng chìa vào Phuong Tri Hạ, trên salon có hai người đàn ông mỗi tay ôm một cô gái.

Phuong Tri Hạ sững người, đối mặt với họng súng đang chìa vào mình, thân thể Phuong Tri Hạ không rét mà run.

Phuong Tri Hạ biết Hoàng Cung club ngư long hỗn tạp, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn giật mình.

Giật mình thì giật mình, Phuong Tri Hạ vẫn không chế bản thân rất tốt.

Không giống những cô gái khác gặp chuyện như bây giờ đã sợ hét toáng lên, cũng không bị dọa đến mức hai chân nhũn ra đi đường cũng không được, Phuong Tri Hạ cúi thấp đầu cẩn thận từng li từng tí đi vào.

Phuong Tri Hạ cúi mặt rất thấp, trước khi đến Hoàng Cung Club, Phuong Tri Hạ đã nghĩ đủ cách ứng phó các tình huống.

Club là nơi mà khách nhân phần lớn nhân phẩm không tốt, Phuong Tri Hạ làm như vậy mục đích là tránh làm cho cô thua thiệt.

"Đây là Cocktail, mời dùng!" Lễ phép bung rượu, đặt trước mặt khách, Phuong Tri Hạ quay người, muốn đi, một người đàn ông cũng không biết có phải có ý hay không, bỗng nhiên vươn chân ra.

Phuong Tri Hạ không kịp đề phòng, bị hấn ngang chân, chật vật ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tôi nói cho cô đi lúc nào?

"Ồ, sao lại không cẩn thận như vậy?" Bên cạnh truyền đến một câu trêu tức.

Một người đàn ông thậm chí còn đưa tay ra muốn nâng mặt Phuong Tri Hạ lên.

Phuong Tri Hạ liếc qua nhìn rõ người kia thân thể cứng ngắc.

Lấy tay che mặt, trước khi người kia đụng vào, tránh thoát bàn tay hấn, Phuong Tri Hạ từ trên mặt đất đứng dậy.

"Không sao, nếu như không có chuyện gì khác, tôi ra ngoài trước!" đầu cũng không ngẩng lên, Phuong Tri Hạ cúi thấp đầu hướng ngoài cửa đi.

Nhưng vừa mới định nhấc chân, sau lưng đã vang lên tiếng sủng.

Phuong Tri Hạ còn chưa kịp phản ứng, một viên đạn đã từ bên người bay sát qua.

Phuong Tri Hạ toàn thân cứng ngắc, không nhúc nhích.

"Tôi nói cho cô đi sao?" người đàn ông vừa lên tiếng đứng lên, đi về phía Phuong Tri Hạ, "Nếu như cô cùng chúng tôi uống vài ly, hầu hạ tốt, tôi cam đoan cho cô không ít chỗ tốt, thế nào?"

Phuong Tri Hạ mặt không biến sắc nghe tên đó nói, suy nghĩ nên đối phó như thế nào.

Nhìn căn phòng hỗn loạn, nếu như Phuong Tri Hạ ở lại, không cần đoán cũng biết sẽ không có chuyện gì tốt.

Phuong Tri Hạ mặc kệ việc bị uy hiếp, hai tay che đầu, nhắc chân hướng cửa phòng chạy ra.

Lá gan Phuong Tri Hạ cũng rất lớn, hoàn toàn không e ngại điều gì.

Phuong Tri Hạ vừa bỏ chạy cả phòng loạn lên.

"Con nhóc chết tiệt kia, dám bỏ chạy? Đã đến chỗ này, còn giả bộ ngây thơ cái gì?" Sau lưng truyền đến tiếng nói hùng hổ, cùng với tiếng súng, "Rầm rầm rầm rầm", trong phòng nhiều cô gái hét toáng lên. Tình hình hoàn toàn hỗn loạn.

Phuong Tri Hạ không dám nhìn sau lưng, liều mạng chạy trốn.

Vừa tới cửa, một thanh dao Thụy Sĩ bỗng nhiên từ phía trước bay về phía Phuong Tri Hạ.

Tình huống bất ngờ, khiến mắt Phuong Tri Hạ co rút.

Trước sau đều có địch, Phuong Tri Hạ ôm đầu muốn tránh đi, không ngờ thanh dao kia chỉ bay sát qua người Phuong Tri Hạ bay thẳng về phía sau lưng.

Sau đó tiếng "Lạch cạch" vang lên.

Phuong Tri Hạ quay đầu nhìn thấy tên đàn ông cầm súng đã ngã trên mặt đất.

Phuong Tri Hạ giật mình, nhìn về phía con dao bay tới thấy rõ người đi tới, đáy mắt mừng rỡ, theo bản năng hướng về phía người kia chạy tới.

"Tôi biết anh sẽ không thấy chết mà không cứu!" đến gần Lạc Dịch Bắc, Phuong Tri Hạ rất không cốt khí trốn sau lưng Lạc Dịch Bắc.

"Cô từ chỗ nào nhìn ra?" Lạc Dịch Bắc liếc xéo Phuong Tri Hạ một cái, chậm rãi đi vào.

"Nếu không vừa rồi anh đã không cứu tôi!" Phuong Tri Hạ theo sát sau lưng Lạc Dịch Bắc, nhìn người vừa nãy còn hung ác trừng mắt nói một câu, "Những người này giao cho anh!"

Phuong Tri Hạ biết Lạc Dịch Bắc sẽ không khoan tay đứng nhìn.

Lạc Dịch Bắc liếc Phuong Tri Hạ, đối với lời Phuong Tri Hạ vừa nói cảm giác không lời, nhưng không phản bác.

Những người trong phòng đen mặt, xoay người, muốn nhặt súng trên mặt đất, nhưng tay vừa duỗi ra, một bóng người bỗng nhiên ngăn trước mặt.

Ngẩng đầu lên, còn chưa thấy rõ tình huống, súng trên mặt đất đã bị đá bay ra xa...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đồ Tôi đã chạm qua, không thích bị người khác đụng vào

Tốc độ Lạc Dịch Bắc rất nhanh, dứt khoát, mạnh mẽ, lại khí thế đầy mình.

Động tác xuất thần nhập hóa, khiến những người còn lại trong phòng đều sững sờ, tất cả các khẩu súng đều đồng thời nhắm ngay anh.

"Ai mẹ nó dám..." Không có nhặt được súng người đàn ông đập nát một cái chén, đứng lên, nghĩ phải phản kích, nhưng mà, khi nhìn rõ vẻ lạnh lùng nổi bật khuôn mặt tuấn tú, bỗng nhiên muốn nói cái gì đều nói không ra.

Gương mặt rất quen thuộc...

Đã gặp qua đâu?

Người kia sững sờ một chút, đầu như là bị vật gì đánh vào thật mạnh, con mắt hoảng sợ co lại.

"Bác, Bác thiếu gia..."

Một cái tên, khiến cho những người còn lại trong phòng cũng đều sững sờ, tay súng chỉ vào Lạc Dịch Bắc run lên, tất cả súng đều thu lại.

Lạc gia là dạng gia đình gì, đại khái thành phố C không ai không biết.

Lạc gia khiến cho người bên ngoài không dám trêu chọc nguyên nhân không chỉ là vì nó có bối cảnh gia tộc lớn mạnh, còn vì không rõ thân phận hắc bạch.

Không chỉ có đồn đại nói mấy đại gia tộc thành phố C đều kết làm một thể với Lạc gia, còn có truyền thuyết Lạc gia và tối đại bang phái Á u Tuyệt Dạ có quan hệ mật thiết!

Bối cảnh như vậy ai dám trêu chọc, trừ phi là không muốn sống ở trong nước.

Phương Trì Hạ bất động thanh sắc mà nhìn một màn này, đôi mi thanh tú khẽ nhăn.

Bác thiếu gia?

"Bác thiếu gia, Tiểu Cương mất vụng về, ngài, mời ngài ngồi bên này!" Một người đàn ông trong đó thái độ thay đổi 180°, lập tức hiện lên sắc mặt nịnh nọt, nhường vị trí bên cạnh mình cho Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình đi qua, miễn cưỡng ngồi trên ghế dựa, cầm lấy súng trong tay vuốt vuốt hai cái, giọng không chút để ý, "Con người của tôi, có cái tật xấu, vật nào tôi đã chạm qua, không thích bị bất kỳ kẻ nào đụng vào!"

Giọng ngừng lại, ánh mắt quét tới người đàn ông muốn đụng vào Phương Trì Hạ.

Người kia bị anh quét qua như vậy, sống lưng rét run, bối rối giải thích vì mình, "Tôi không có đụng vào chỗ nào, thật đấy! Nếu như biết nha đầu kia, không, biết vị tiểu thư kia là người của ngài, tôi tuyệt đối sẽ không xâm phạm!"

Phương Trì Hạ ở sau lưng người kia run một cái.

Cái gì gọi là người của anh?

Làm một lần đã gọi là người của đối phương rồi sao?

Chẳng qua, loại tình huống này, cho dù lòng cô vô cùng không đồng ý, cũng không nói ra cái gì.

Lạc Dịch Bắc đối với câu trả lời của người kia giống như rất thoả mãn, cất súng, đứng dậy, giống như muốn rời đi.

Anh đã lên tiếng, anh cũng không tin đám người kia còn dám đụng vào Phương Trì Hạ!

Một hồi vốn nên bắn nhau hết sức căng thẳng, anh vừa xuất hiện, thậm chí không cần ra tay, đã hóa giải một hồi gió tanh mưa máu như vậy.

"Đợi một chút!" Phương Trì Hạ thấy anh muốn đi, lại nhìn một đám người hung dữ trong phòng, bối rối theo sau.

Lạc Dịch Bắc đi phía trước, bộ dạng nhìn như chậm rãi, nhưng lại rất nhanh, một bước bằng vài bước của Phương Trì Hạ.

"Vừa rồi cảm ơn anh." Phương Trì Hạ theo sát sau lưng anh, đi vài bước, thỉnh thoảng hỏi, "Nhưng mà, vừa rồi sao anh trùng hợp ở bên ngoài thế?"

"Không lẽ phải nói dối sao?" Mặt Lạc Dịch Bắc hơi nghiêng, liếc xéo cô một cái, khóe môi bỗng nhiên nhếch lên sự giễu cợt, "Như thế nào? Còn tưởng rằng tôi sẽ theo cô sao?"

Trong lòng Phương Trì Hạ thật sự nghĩ như vậy.

Chẳng qua anh đã nói như vậy, nhất định là cô nghĩ nhiều.

Hai người đi được một đoạn đường, người phía trước bỗng nhiên dừng lại.

Phương Trì Hạ không kịp đề phòng, đâm thẳng vào người anh.

Chương 22: Một trăm triệu, tôi mua cô

"Sao vậy?" Phương Trì Hạ sờ sờ chớp mũi, vẻ mặt khó hiểu.

Lạc Dịch Bắc còn đưa lưng về phía cô chậm rãi quay người lại, nhìn chăm chăm mặt cô, ánh mắt sâu thẳm.

Phương Trì Hạ rất xinh đẹp, trong sáng xinh đẹp lại linh động, thế nhưng, anh không nghĩ tới, cô đi đến chỗ nào cũng có thể bởi vì dung mạo của mình mà bị phiền toái.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cô hồi lâu, đôi mắt sâu thẳm làm cho người ta thấy không rõ, đắm chiêu suy nghĩ.

"Theo vào đây!" Trăm mặc một lát, sau đó ném một câu, liền quay người tiến vào một căn phòng VIP.

Phương Trì Hạ đi vào theo quán tính, đến bên cạnh anh.

Trong phòng vốn có mấy người trẻ tuổi, thấy Lạc Dịch Bắc, lại thấy cô đồng thời đi vào, đều chủ động lui ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc ngồi lên ghế sa lon, lấy từ bên cạnh ra một trang giấy và bút, đặt ở trên bàn, không biết viết xuống cái gì, sau đó đưa giấy cho cô, "Kì!"

"Đây là cái gì?" Phương Trì Hạ khẽ giật mình, liếc mắt nhìn, liền thấy hai chữ hợp đồng một trăm triệu.

"Hợp đồng một trăm triệu, tôi dự tính các phương diện chi tiêu của cô trong mười năm sau, điều kiện là không làm việc ở đây nữa." Đầu ngón tay bưng một ly rượu đỏ, nhẹ nhàng lay động, lấy từ trong ví ra tấm thẻ vàng, đưa cho cô, anh ung dung bổ sung một câu, "Nói dễ nghe, thì gọi là cứu trợ, nói khó nghe, gọi là..."

Ánh mắt chuyển qua mặt cô, phun ra hai chữ rõ ràng, "Bảo. Nuôi!"

Tất cả biểu tình đầu tiên trên mặt Phương Trì Hạ là cứng đờ, lúc trước còn có chút cảm kích với anh, hiện tại đều hạ thành số âm.

Phương Trì Hạ cảm giác như bị lăng nhục, rất muốn cầm lấy tấm thẻ kia ném vào anh, chẳng qua, xúc động vẫn chỉ là xúc động.

Đầu ngón tay bấu vào lòng bàn tay, cô lạnh lùng cự tuyệt, "Không kí, tôi không bán thân."

"Tốt nhất Phương Tiểu Thư suy nghĩ kỹ càng rồi hãy trả lời" Lạc Dịch Bắc như là nghe thấy điều buồn cười, khóe môi cười châm chọc

Hiện tại Phương Trì Hạ theo anh nghĩ chính là ấu trĩ!

Không đề cập tới chuyện anh khai ra số lượng có chút khả quan, riêng chuyện Phương Vinh từng bước ép sát, cô cũng không thay đổi được.

Rõ ràng lại không có lựa chọn, còn tỏ vẻ gì?

Kỳ thật nội tâm Phương Trì Hạ cũng rõ ràng, nhưng lại không muốn theo ý anh.

Cô không có tiền, Cô là một học sinh nghèo, thế nhưng, người nghèo cũng có tôn nghiêm!

Coi như cô đến bước đường cùng, cũng không tự bán đứng mình!

Nếu như tôn nghiêm cũng không thuộc về mình, cô còn có cái gì?

"Tại sao phải làm như vậy?" Bất động thanh sắc mà nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc khẽ nhìn vòng đeo trên cổ cô, trong mắt hiện lên ánh sáng, nhưng mà, nói ra lời lại bạc tình nhạt nhẽo, "Tôi đã nói, đồ vật tôi chạm qua, không thích bị người khác nhúng chàm, tôi sẽ ngại bần!"

Phương Trì Hạ căn bản không biết thân phận của anh, chẳng qua là cảm thấy lời anh vô cùng buồn cười.

Khóe môi câu ra nụ cười giễu cợt, cô ung dung hỏi lại, "Xin hỏi, tôi bán hay không bán, có quan hệ gì với anh sao?"

Anh cũng không phải cô, đến phiên anh ghét bỏ cô sao?

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc nặng nề, vuốt vuốt ly rượu trong tay, mặt chậm rãi nâng lên, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị như dao găm nhìn quét qua mặt cô, ánh mắt sắc bén khiến da thịt trên mặt Phương Tri Hạ đều nóng bỏng, bước chân không được tự nhiên lui về sau hai bước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chúng ta kết hôn đi!

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm cô hồi lâu, ánh mắt lạnh như gió phong xào xạc, "Cô có thể lựa chọn không chấp nhận, chẳng qua, nơi này của tôi không phải là chỗ cứu tế, lần sau gặp mặt, có lẽ tôi không tốt như vậy đâu!"

"Không sao, tôi cự tuyệt!" Phương Tri Hạ không chút do dự, trả hợp đồng và thẻ vàng lại cho anh, xoay người rời đi.

Hiện tại cô ngay cả thân thể cũng không hoàn chỉnh thuộc về cô, cô không muốn vứt bỏ tôn nghiêm cuối cùng.

Phương Tri Hạ quay người lại, vô cùng dứt khoát, bóng lưng thẳng tắp rất có cốt khí rời đi, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại một chút.

Lạc Dịch Bắc lặng lẽ nhìn thẻ vàng cô bỏ lại, ánh mắt sâu mảy phần.

Anh không tin cô sẽ không trở về tìm anh, chỉ là vấn đề thời gian.

20 năm qua, chuyện anh đặt cược, từ trước đến nay không thua!

...

Sau khi Phương Tri Hạ trở về, không coi lời Lạc Dịch Bắc là chuyện quan trọng, sinh hoạt như thế nào thì tiếp tục như thế, mỗi ngày đến trường học, lại về chung cư, thậm chí không hề nghĩ ngợi chuyện này.

Hiện tại cô thực sự rất hi vọng có người có thể trợ giúp mình, nếu như có thể, thậm chí cô hi vọng mình có đủ khả năng rời Phương gia không trở về nữa.

Chỉ cần có thể thoát khỏi dây dưa của Phương Vinh, chính là để cô lấy chồng hay sao cũng được.

Thế nhưng, cô không thể tiếp nhận chuyện làm tình nhân của người khác

Lập gia đình và bao dưỡng hoàn toàn bất đồng, ít nhất cô vẫn còn tôn nghiêm!

Phương Tri Hạ quay về trường học năm ngày cũng không có đến Thiên Đô, chủ nhật cô có một buổi phỏng vấn, phải đi tới một công ty quốc tế Dung Hi nhận chức.

Là một công ty thiết kế trang sức rất lớn, công việc bao quát Châu Á và Châu Âu, thiết kế trang sức hoa lệ, nghe nói những người dùng trang sức của công ty, đều là nhân vật nổi tiếng thế giới, thậm chí bao gồm thành viên vương thất các quốc gia.

Ở gần công ty có trạm xe buýt, vừa định đi tới Dung Hi, một chiếc xe thể thao bá đạo dừng trước mặt cô.

Đầu tiên là Phương Tri Hạ khẽ giật mình, tầm mắt hơi đảo qua.

"Đã lâu không gặp, Hạ Hạ!" Cửa sổ xe được hạ xuống, Phương Vinh từ trong thò đầu ra.

"Sao anh ở đây?" Phương Tri Hạ kinh ngạc nhìn anh ta, sống lưng đều lạnh.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp! Hôm nay đi ra ngoài quên xem hoàng lịch!

Bước chân không tự chủ lui về sau hai bước, cô vừa di chuyển, cất bước chạy.

Phương Vinh lạnh lùng lái xe theo sau.

Phương Tri Hạ dùng chân, đằng sau người ta lái xe, tốc độ không cách nào so sánh được.

Dù cho cô chạy trốn hoa con mắt, chiếc xe đằng sau vẫn chậm chậm ung dung, khoảng cách càng ngày càng gần.

Phuong Tri Hạ thoáng cái liền sợ.

Nên làm cái gì bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Không xa, một chiếc xe thể thao trắng chậm rãi lái vào bãi đỗ xe của công ty, nhưng mà, như là nhìn thấy cái gì, rất nhanh lui ra ngoài.

Người trong xe thoáng nhìn một màn trước mắt, khỏe môi hiện lên một vòng giễu cợt, không có hạ xuống, cũng không có làm bất kỳ động tác, chỉ là mặt không thay đổi ngồi trên xe nhìn.

Phuong Tri Hạ thoáng nhìn người trong xe, ánh mắt dừng lại một chút, bước chân chạy trốn bỗng nhiên chậm lại.

Đây coi như là vận mệnh sao?

Mỗi lần cô gặp nguy hiểm, luôn có thể gặp được anh!

Hai người cách vài mét nhìn nhau, Phuong Tri Hạ lẳng lặng nhìn anh, như là vùng vẫy cái gì, ánh mắt lấp lóe một lát, bỗng nhiên đi về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Điều kiện duy nhất của tôi

Mặt Lạc Dịch Bắc không biểu tình nhìn cô cách anh càng ngày càng gần, đáy mắt không có nửa điểm gọn sóng.

Đồ anh đã muốn, chưa từng chạy thoát khỏi tay anh!

Phuong Tri Hạ trực tiếp đi đến bên cạnh anh, mở cửa xe ngồi lên, ánh mắt nhìn hướng xe Phuong Vinh đang chạy tới, "Tôi muốn rời nơi này trước!"

Lúc này Lạc Dịch Bắc lại dễ nói chuyện, đang chuẩn bị vào Dung Hi, lại thành quay đầu đến biệt thự của mình.

Phuong Vinh cứ tro mắt nhìn hai người lái xe rời đi, không thể tin nhìn Lạc Dịch Bắc trong xe, con mắt mở lớn.

Phuong Tri Hạ thật sự là dây dưa với anh ta sao?

Rất không cam lòng, muốn lái xe đuổi theo, thế nhưng, cân nhắc thế lực sai biệt của Phuong gia và Lạc gia, tất cả xúc động, lại không thể không kìm lại.

Căn bản Phuong gia không chọc nổi vào Lạc gia!

Xe thể thao chậm rãi chạy trên đường, đi qua mọi phong cảnh ven đường, cuối cùng dừng ở một biệt thự đẹp và tĩnh mịch bên bờ biển.

Lạc Dịch Bắc xuống xe trước, đi xuống liếc nhìn phía sau, không nói gì.

Phuong Tri Hạ biết ý anh bảo chính mình xuống xe, chần chừ trên xe một chút, có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn theo anh vào.

Hai người một trước một sau, xuyên qua đường mòn tới biệt thự, cuối cùng tiến vào nhà chính.

Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng ngồi xuống ghế sa lon, mặt không biểu tình nhìn về phía cô, chờ cô mở miệng trước.

Phuong Tri Hạ giống như một mực giầy dựa, cúi thấp đầu trầm mặc một hồi lâu, mới chậm rãi đi về hướng anh, dừng trước mặt anh, mặt chậm rãi nâng lên, "Điều kiện ngày đó của anh, tôi đáp ứng!"

Mặt yên lặng nhìn anh, ánh mắt cô lấp lóe một chút, còn nói, "Thế nhưng, cũng xin anh đáp ứng tôi một điều kiện."

"Phuong Tiểu Thư, tôi nhớ được ngày đó tôi còn nói một câu, hình như cô quên." Lạc Dịch Bắc nhìn cô, môi mỏng nhếch lên một vòng kiêu ngạo, nói ra lời châm chọc.

Cái kia nhắc nhở nếu cô cự tuyệt mà muốn đổi ý, anh không dễ nói chuyện như vậy!

Mặt Phuong Tri Hạ đỏ lên, Lạc Dịch Bắc cho rằng cô tức giận kiêu ngạo quay đầu như lần trước, nhưng cô lại làm hành động khiến cho anh bất ngờ.

Thân thể chậm rãi tiến tới, dán lên người anh, hai tay vòng qua cổ anh, kéo mặt anh, môi nhẹ nhàng hôn lên môi anh một chút.

Đây là một hành động lầy lòng, nhưng một chút kỹ thuật cũng không có, giống như còn có chút không biết làm sao.

Nhưng chỉ có một động tác không lưu loát, khiến cho ánh mắt anh tối sầm lại, cánh tay dài ôm lấy eo cô, quay người ép cô trên ghế sa lon, giống như muốn tiếp tục.

Nhưng mà, còn chưa hành động, Phuong Tri Hạ đột nhiên nghĩ đến chính sự còn chưa nói xong, chính mình cũng chưa đạt được mục đích, Lạc Dịch Bắc bị cô đẩy ra.

Chuyện tốt của Lạc Dịch Bắc bị phá hư, vẻ mặt khó chịu liếc cô một cái, muốn ôm lấy cô tiếp tục, Phuong Tri Hạ lại nhanh nhẹn chui ra dưới người anh.

"Đợi một chút, chuyện hợp đồng, trước hết anh nghe tôi nói xong đã!"

Lạc Dịch Bắc nhíu mày, khẽ dựa lưng trên ghế sofa, sắc mặt lạnh lùng nhìn cô, đợi cô tiếp tục, "Nói!"

Phuong Tri Hạ ngửa mặt lên, đôi mắt trong trẻo nhìn qua anh, điều chỉnh hơi thở, chậm rãi nói "Điều kiện duy nhất của tôi là, anh và tôi kết hôn!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Hợp đồng trước hôn nhân

Trong phòng khách lớn như vậy, lời cô vagn lên trong không gian yên tĩnh.

Rõ ràng Lạc Dịch Bắc cũng không ngờ tới cô đưa ra yêu cầu như vậy, trông mắt híp lại hiện ra tia lạnh.

"Tôi không cần một trăm triệu anh đưa cho tôi, điều kiện của tôi chỉ có vậy thôi!" Phuong Tri Hạ bổ sung một câu.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi ngẩng mặt lên, khóe môi nhếch lên nụ cười trào phúng, ánh mắt nhìn cô tràn đầy xem thường "Xem ra khẩu vị không nhỏ, tôi đánh giá thấp cô."

Có danh hiệu Thiếu Phu Nhân Lạc gia, một trăm triệu kia tính là gì?

Mặt Phuong Tri Hạ đỏ lên, nắm chặt bàn tay thành quả đấm, nhưng biểu hiện ra lại là điềm nhiên như không có việc gì, thậm chí cũng không có vì mình biện hộ, mà là theo lời kia, tiếp một câu, "Nếu như muốn bán, thì phải để mình bán được giá cao, không đúng sao?"

Biểu tình Lạc Dịch Bắc ngưng trệ lần nữa.

Kỳ thật Phuong Tri Hạ vô cùng rõ ràng việc này rất hoang đường, không nói tới cô với Lạc Dịch Bắc căn bản không quen, thậm chí ngay cả anh họ gì cô cũng không biết.

Thế nhưng, cô nghĩ không ra cách nào tốt hơn.

Quan hệ của cô với Phuong Vinh đặc biệt, cho dù cô luôn tránh né, cũng khó tránh khỏi việc chạm mặt nhau.

Phuong pháp để cô thoát khỏi dây dưa của đôi phuong, chỉ có thể là cô đã kết hôn!

Lạc Dịch Bắc mắt lạnh nhìn cô, ánh mắt kia, như là đang nhìn một truyện cười, nói ra, cũng là châm chọc, "Phuong Tiểu Thư, cô dựa vào cái gì nghĩ rằng tôi sẽ lấy một người có giá rẻ như cô?"

Phuong Tri Hạ rất muốn nhắc anh một câu, từ lần đầu tiên cứu cô đến bây giờ, anh làm chuyện không thể hiểu được còn ít sao?

Cô căn bản không biết anh, thế nhưng, từ lần đầu gặp mặt, anh đã vì tên của cô mà cứu cô.

Làm thêm một chuyện không thể hiểu được, thì sao?

Chẳng qua, trước mắt không phải là thời điểm đấu võ mồm.

Mắt Phuong Tri Hạ rung động, vẻ mặt thành khẩn, "Tôi so ra không quý như anh, thế nhưng, tôi sẽ làm tốt việc một người vợ nên làm. Thời hạn của hôn"

nhân, cũng không cần mười năm, chỉ cần bốn năm là được rồi."

"Trong bốn năm, tôi sẽ không làm bất cứ chuyện gì, anh ở bên ngoài muốn như thế nào đều không sao cả, thậm chí coi như tôi không tồn tại cũng được."

"Bốn năm, đợi tôi tốt nghiệp có đủ tiền ra nước ngoài, chúng ta sẽ ly hôn. Như vậy sẽ không tạo thành bất kỳ tổn thất nào đối với anh cả! Nếu như có thể, tôi hi vọng có thể không công khai việc chúng ta kết hôn, như vậy sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì đối với anh, anh cảm thấy thế nào?"

Cô nói hơi hốt, giống như ly hôn kết hôn đối với cô mà nói là không sao.

Lạc Dịch Bắc hít mắt lại, bất động nghe cô nói, đáy mắt tràn đầy giễu cợt.

Ngay cả kế hoạch ly hôn cũng chuẩn bị tốt?

Phuong Tri Hạ bất động nhìn anh, an tĩnh đợi anh trả lời.

Hai người bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, vẫn không thấy anh trả lời, tại thời điểm Phuong Tri Hạ đang thất vọng, anh lại đứng lên, đi ra cửa.

Giọng nói bình thản từ từ bay tới, "Đi thôi!"

"Đi chỗ nào?" Phuong Tri Hạ theo sau vài bước, vừa đi vừa hỏi.

"Không phải là muốn kết hôn sao?" Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu, giễu cợt liếc nhìn cô một cái, quay người tiếp tục lên xe rồi đi.

Phuong Tri Hạ sững sờ, có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn đi theo anh.

Hai người một trước một sau lên xe, xe thể thao trắng chạy nhanh ra khỏi biệt thự, một đường hướng về cục dân chính.

Lúc đến, người xếp hàng chờ rất nhiều.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc vừa đến, lại có rất nhiều người tự động tránh ra một con đường vì hai người.

Điền giấy tờ, đăng ký, chụp ảnh, một đường thông suốt...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cứ như vậy kết hôn

Hai quyển sổ Hồng, rất nhanh liền cầm trong tay.

Thẳng đến khi Phuong Tri Hạ đi ra cục dân chính, đầu vẫn choáng váng.

Cô cứ như vậy gả mình đi!

Ngày hôm qua bạn trai còn không có, đột nhiên ngày hôm sau xuất hiện một người chồng, chuyện này đối với bất cứ người nào mà nói, e rằng đều có chút không thích ứng.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, lại có sao đâu?

Không phải là đăng kí mà thôi, kết hôn và không kết hôn khác nhau duy nhất là mỗi ngày khi tỉnh dậy bên giường có thêm một người, trừ chuyện đó ra, không còn cái khác.

Anh là anh, cô là cô, hai người không can thiệp chuyện của nhau, kết hôn hay không chẳng có gì khác nhau.

Phuong Tri Hạ thẳng đến khi nhận giấy chứng, tên của Lạc Dịch Bắc là gì cô cũng không biết.

Nhìn giấy đăng kí ở trong tay, không nhận được mở mắt liếc nhìn.

Lạc Dịch Bắc...

Lạc Dịch Bắc...

Lặng lặng nhìn tên bên cạnh tên mình, trong lòng cô lặng lẽ niệm một chút.

Mặc kệ như thế nào, bốn năm tương lai sống với anh, hẳn nên nhớ tên anh.

Hôm nay là hai người kết hôn, không có hình thức hôn lễ, không có bánh kẹo cưới, thậm chí không có người khác biết.

Hai người cứ kết hôn như vậy!

Xe chậm rãi đi trên đường, phải đi đâu đây, Phương Tri Hạ cũng không biết.

Ý thức được vấn đề này, cô thuận miệng hỏi một chút, "Lát nữa chúng ta làm gì?"

Lạc Dịch Bắc giảm tốc độ lái xe, khuôn mặt tuần tú khiến người khác thèm khát, miễn cưỡng quay qua cô nói một câu vô cùng rõ ràng, "Động phòng!"

Anh nói vậy khẩu khí cực kỳ tàn mạn, tiếng nói rõ ràng lạnh lùng, thế nhưng nói ra, chính là làm cho người ta cảm thấy mang tia nghiền ngẫm.

Phương Tri Hạ bị anh làm nghẹn một chút, tầm mắt yên lặng chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thời điểm nói kết hôn với anh cô cũng không nghĩ cho rằng hai người kết hôn, mỗi ngày chỉ là ngủ chung giường hoặc là tách phòng ra ngủ

Phương Tri Hạ đối với phương diện này đã có chuẩn bị tâm lý.

Lần đầu tiên cho anh, lần thứ hai, lần thứ ba, coi như là bị chó cắn.

Lạc Dịch Bắc lái xe chở cô trở lại biệt thự bờ biển, thậm chí ngay cả bữa tối cũng không có ăn, vung tay mở cửa phòng, ôm ngang cô muốn lên lầu.

"Chờ, chờ một chút!" Phương Tri Hạ chống tay ở ngực anh, ngăn cản động tác của anh.

Lạc Dịch Bắc giãn mày nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

Phương Tri Hạ rũ mắt xuống, ánh mắt lấp lánh, nói, "Tôi nghĩ chúng ta nên ăn tối trước tiên."

Trong nội tâm cô nghĩ là, mặc kệ kết hôn thế nào, tốt xấu gì tên hai người đều ở trong một cuốn sổ hồng

Đều thoát khỏi cô đơn, không nên chúc mừng một chút hay sao? Chúc mừng cô thoát khỏi dây dưa của tên đáng ghét, lấy tương lai bốn năm của mình cho một người đàn ông đáng giá!

Kỳ thật cô còn có chút khẩn trương, không muốn nhanh trở về phòng như vậy.

Lời nói ra, vốn đang có chút sợ anh không đáp ứng, may mà Lạc Dịch Bắc chỉ do dự một chút, cuối cùng vẫn buông cô ra.

"Tôi đi chuẩn bị bữa tối!" Phương Tri Hạ vừa được giải thoát, lúc trước còn mặt co quắp, biểu tình vui hơn không ít, nhanh như chớp liền chạy đến phòng bếp.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm hướng cô đi một hồi lâu, vốn định đi vào trong nhà, ngồi lên salon chờ.

Thế nhưng là, nghĩ đến gương mặt đỏ của cô, cùng với những biểu tình sinh động, lại không nhịn được đi theo...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bữa tối đầy tâm huyết dưới ánh nến

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, anh lại say mê cô vì những biểu tình thay đổi trên mặt.

Cô mới quay người lại, ánh mắt của anh liền đuổi theo bóng dáng cô.

Lúc đi đến phòng bếp, Phương Tri Hạ đưa lưng về phía anh đang bận rộn tìm đồ.

Biệt thự này là nơi ở riêng của Lạc Dịch Bắc, bình thường anh đều ở Lạc gia, cùng mọi người người sinh hoạt chung một chỗ, rất ít ở nơi này.

Chỉ có ngẫu nhiên kết thúc công việc, cảm thấy về nhà xa, mới có thể đến bên này.

Nếu như là bình thường, nơi này một chút sinh khí cũng không có, chỉ có người làm định kỳ sẽ đến quét dọn, chuẩn bị vài thứ trong tủ lạnh.

Hôm nay Phương Trì Hạ rất may mắn, ngày hôm qua người làm vừa tới, cho nên trong tủ lạnh rất nhiều đồ.

Từ trong lấy ra một đồng lớn nguyên liệu nấu ăn, cô chuẩn bị làm món pháp.

Từ nhỏ đã là người độc lập, năng lực tự gánh vác rất là mạnh mẽ, làm bữa tối thế này không làm khó được cô.

“When-I-Grow-Up, I-Wanna-Be-Your-Bride, Be-Your-Bride, Touch-Your-Heart.....” Cô giống như còn rất vui vẻ, trong miệng phát ra một bài hát tiếng Anh, hình như là nhạc thiếu nhi, cả giọng hát đều toát lên sung sướng.

Nội dung ca từ, đại khái là, giống như em lớn lên, em nghĩ tới gần anh, trở thành vợ của anh.

Vào lúc này ngâm nga như vậy rất hợp với tình hình.

Đương nhiên Lạc Dịch Bắc hiểu lắm.

Đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn cô như vậy, khóe môi anh tràn đầy giễu cợt.

Trở thành vợ của anh?

Những người con gái ở thành phố C này đều nằm mơ được thân phận này, cô lại được như ý nguyện dễ dàng, xác thực nên hát bài hát chúc mừng đó!

"Đúng rồi anh thích cái gì, không thích cái gì? Khẩu vị thanh đạm sao? Bình thường có kiêng kị cái gì không? Nếu như về sau sinh hoạt chung một chỗ, nên nói một chút đi!" Phương Trì Hạ liếc qua anh, thuận miệng hỏi.

Cô với anh tổng cộng gặp mặt vài lần, trừ lần đầu tiên khóa thân, sau gặp nhau, hai người đối với nhau hoàn toàn lạ lẫm.

Tuy cô đối với anh không có hứng thú, thế nhưng phải ở cùng nhau lâu vậy, Phương Trì Hạ cảm thấy, rõ ràng nên giúp đỡ nhau.

"Tôi nghĩ cô sớm rõ ràng những điều này." Khóe môi Lạc Dịch Bắc hiện lên vòng xem thường, lời nói tràn đầy châm chọc.

"Cái gì?" Phương Trì Hạ khẽ giật mình, có chút không rõ ý của anh.

Cô đã hỏi anh sao?

Lạc Dịch Bắc chỉ cười lạnh.

Một trăm triệu cũng không thỏa mãn, mới thấy qua vài lần liền mở miệng muốn để anh cưới cô, vậy mà những thứ anh yêu thích cũng không biết?

Lạc Dịch Bắc cũng không có đem lời này nói ra, chỉ đứng ở cạnh cửa mắt lạnh nhìn cô làm việc.

Động tác Phương Trì Hạ lưu loát, bữa tối không mất bao nhiêu thời gian đã chuẩn bị tốt.

Điểm này khiến cho Lạc Dịch Bắc rất hài lòng.

Anh không thích những thứ dài dòng, khiến cho anh thấy thực phiền toái, bao gồm cả người.

Cuối cùng Phương Trì Hạ bố trí bàn ăn.

Cô rất có tâm tìm ra một khăn trải bàn có đường viền chạm rồng màu trắng chải lên, thậm chí còn đặc biệt xếp nệm và cánh hoa.

Tầng tầng lớp lớp các cánh hoa hồng, dọc theo bàn ăn kéo dài quanh chỗ hai người ngồi.

Ngon nên cũng rất nhiều, ánh nến lay động trong nhà ăn, cả gian phòng đều là ánh đèn mờ lung.

Có thể thấy được Phương Trì Hạ chuẩn bị bữa tối này rất có tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Nghĩa vụ đã nói

Mục đích cô chuẩn bị bữa ăn này là chúc mừng mình thoát khỏi dây dưa nhiều năm của Phương Vinh

Nhưng mà, trong mắt Lạc Dịch Bắc, rõ ràng không phải là chuyện như vậy.

Nhận giấy chứng nhận với anh, lại ca hát chúc mừng, rồi bữa tối dưới ánh nến, tâm tình cô tốt như vậy sao?

Phương Trì Hạ nào biết được anh nghĩ nhiều như vậy, thoả mãn nhìn bàn ăn mà mình bày ra, sau đó nhìn anh, "Được rồi."

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình đi qua, kéo một cái ghế ngồi xuống.

Bữa tối này cô chuẩn bị rất tùy ý, thời điểm bắt đầu ăn kỳ thật còn có chút sợ anh làm khó dễ, một mực bắt động nhìn anh chăm chăm.

May mà đến khi xong bữa rồi, Lạc Dịch Bắc lại cũng không có nói gì.

Anh như vậy, khiến cho Phương Trì Hạ không rõ là vì tương đối tốt, hay là trời sinh ít lời.

Chẳng qua, mặc kệ như thế nào, đi đến biệt thự này, cô không cần câu nệ như lúc ở Phương gia, cũng không cần tùy thời đề phòng ai.

Bữa tối chấm dứt lúc 8:30, còn sớm.

"Tốt, chuyện cô muốn đều làm xong, hiện tại đến tôi bận rộn!" Mới ăn xong, Lạc Dịch Bắc ôm ngang cô lên trên lầu.

"Khoan, đợi đã nào...!" Phương Trì Hạ không nghĩ tới anh trực tiếp như vậy, nhìn cái khuôn mặt rõ ràng đang bị cấm dục kia, cô ở trong lòng ngực anh không biết làm sao...

"Như thế nào? Hối hận?" Lạc Dịch Bắc giăn mày nhìn cô, khẩu khí kia, mang theo châm chọc.

Đưa ra ý kết hôn là cô, người nói sẽ thực hiện nghĩa vụ của người vợ cũng là cô, hiện tại thế này tính là gì?

Lạt mềm buộc chặt?

"Tôi, tôi..." Phương Trì Hạ nắm chặt áo quần, ánh mắt lơ đãng lộ vài phần khản trương, nhưng lại ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, trấn định tự nhiên nói, "Tôi chỉ là muốn đi tắm trước mà thôi."

Mắt Lạc Dịch Bắc u ám xoắn lấy ánh mắt cô, nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, trong ánh mắt viết đầy sự bất mãn, chẳng qua ôm cô đi đến phòng, sau đó vẫn buông cô ra.

Phương Trì Hạ nhẹ thở phào, ánh mắt quét qua phòng một lần, xác định được hướng phòng tắm, liền chạy vào nhanh như chớp.

Cửa phòng sau đó bị đóng mạnh.

Bên trong phòng tắm rất lớn, cũng không khác phòng ngủ lắm, đồ bên trong đồ cần cái gì có cái đó, thậm chí ngay cả khăn tắm rửa, đều chuẩn bị hai phần.

Phương Trì Hạ lẳng lặng nhìn bên bồn tắm bày đầy tinh dầu của con gái, không rõ là có trước, hay là lúc Lạc Dịch Bắc đáp ứng cùng cô kết hôn thì sai người chuẩn bị.

Chẳng qua có gì khác biệt đâu?

Coi như là có trước thì sao? Ai từng tới nơi này đều không có nửa điểm quan hệ với cô.

Trong bồn tắm xả đầy nước, đổ vài giọt tinh dầu, còn đồ giỏ hoa hồng ở bên cạnh ra toàn bộ.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Phương Trì Hạ thư thái tiến vào.

Mới đi lĩnh chứng được vài giờ, kì thật hiện tại cô vẫn chưa thích ứng chuyện mình đã lập gia đình, lúc này đầu vẫn choáng váng.

Cô cứ kết hôn như vậy!

Yêu đương, đính hôn, kết hôn, người khác phải mất vài năm mới làm xong chuyện, cô chỉ vài phút liền xong hết tất cả

Như vậy, Phương Trì Hạ cũng cảm thấy đối với chính mình cũng không có trách nhiệm.

Thế nhưng có quan hệ gì đâu?

Kỳ thật ti mi ngấm lại, kết hôn cũng không có gì không tốt.

Cô và Lạc Dịch Bắc chỉ là đăng kí, bình thường hai người cũng không can thiệp chuyện của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Cái gọi là kết hôn

Trừ lúc trên giường, khả năng ngay cả mặt anh cũng không thấy, cô vẫn tự do như lúc trước khi kết hôn, không có gì tổn thất!

Hon nữa, kết hôn, ít nhất, nơi này cô sẽ không bị áp lực như lúc sống ở Phương gia.

Vừa nghĩ, Phương Trì Hạ tâm tình nhẹ nhõm không ít.

Cầm lấy khăn, đang chuẩn bị lau cánh tay, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra, Lạc Dịch Bắc tùy ý tiến vào.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, "Sao anh lại đi vào?"

"Nhìn cô lâu như vậy còn chưa có đi ra, tôi tới xem xét, thuận tiện nhìn xem cô có cần cung cấp trợ giúp không." Lạc Dịch Bắc dựa vào cạnh cửa, bịa đặt lý do mặt không đổi sắc.

"Tôi không cần, anh ra ngoài trước đi!" Phương Trì Hạ yêu cầu.

"Như thế nào? Có quan hệ?" Lạc Dịch Bắc dựa bên cạnh cửa như cũ, chân cũng không có hoạt động một chút.

Một câu, hỏi khó Phương Trì Hạ.

Đúng vậy, đã kết hôn, có quan hệ gì?

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn cô, trở tay đóng cửa phòng.

Trong phòng tắm, sương mù mờ mịt.

Trong nước thân thể Phương Trì Hạ bị hoa hồng che chắn, chỉ lộ ra cái cổ trở lên, tóc dài tản ra trên mặt nước.

Làn da cô rất trắng, mấy sợi tóc đan chéo dưới xương quai xanh, hình ảnh trắng đen đan chéo, như là một bức thủy mặc nhạt màu, nhưng mà lại đánh sâu vào thị giác.

Da trắng nõn nà, còn vương vài giọt bọt nước, tươi mát giống như nước trên Thanh Hà tràn ra.

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt rất sâu.

Anh không phải là người không thể tự chủ, vị trí CEO Dung Hi cao như vậy, có không ít phụ nữ đùa nghịch tận tâm tới gần anh, nhưng lại không có kích thích được một chút phản ứng của anh.

Phương Trì Hạ là ngoại ý muốn!

"Cùng nhau tắm!" Vài bước đi qua, anh trực tiếp nhảy vào.

Động tác anh có chút lớn, kích thích bọt nước không nhỏ.

Bồn tắm vốn không nhỏ, thế nhưng thêm anh, Phương Trì Hạ cũng cảm thấy rất chen chúc.

Theo phản xạ muốn ra khỏi bồn tắm, vừa bước được một chân, cổ tay lại bị anh bắt được, sau đó, vùng ——

Phương Trì Hạ lão đạo té ngã trên người anh.

Hai cơ thể bất ngờ va chạm, như hòa với băng va chạm, hai người sững sờ một chút, Phương Trì Hạ tính đẩy anh ra, "Lạc Dịch Bắc, anh đừng..."

"Đừng cái gì?" Lạc Dịch Bắc biết rõ còn cố hỏi, cánh tay dài vòng qua eo cô, ôm cô chuyển một cái, hai người đổi chỗ, anh liền để Phụng Trì Hạ dựa vào vách bồn tắm.

"Chờ một chút, trước hết anh chờ một chút..." Phụng Trì Hạ né tránh, một cánh tay đặt trên ngực anh, muốn đẩy anh ra.

Đêm nay không biết Lạc Dịch Bắc bị cô bắt ngừng bao nhiêu lần, hiện tại nơi nào cũng không thoải mái, ánh mắt sắc bén nhìn cô, phảng phất như con dao găm trên người Phụng Trì Hạ, giống như nếu cô dám nhiều lời, cũng sẽ không chú ý đến cái gì, lập tức khiến cho cô chết khó coi.

Cứ nhìn cô chăm chăm một hồi lâu như vậy, khóe môi anh nhếch lên, giễu cợt châm chọc, "Phụng Tiểu Thư, cô là khanh tương sao? Hay cho rằng kết hôn chính là hai người diện tên và ảnh chụp trên giấy chứng nhận, liền xong việc?"

Anh còn chưa quen lần đầu tiên của hai người, cô ghé vào vai anh cắn, đêm đó cô thậm chí còn phối hợp với anh nhiều lần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nhìn đến thất thần

Lạc Dịch Bắc đối với Phụng Trì Hạ hiện tại thật sự xem thường.

Bây giờ rụt rè cái gì?

Kỳ thật Phụng Trì Hạ còn không thích ứng cùng anh làm những chuyện này, nhưng mà lại không muốn để cho anh nhìn ra cô xấu hổ.

Hai tay vòng lên ôm cổ anh, mặt cô chậm rãi nâng lên, liếc một cái, khẽ nói một câu, "Tôi chỉ là muốn nói, kỹ thuật hôn của anh rất kém, khiến cho tôi không thoải mái, cho nên, đêm nay để cho tôi tới!"

Để cho cô tới?

Đây coi như là một loại tình thú sao?

Trong đầu Lạc Dịch Bắc chỉ thoáng phản ứng một chút, trong cơ thể liền bắt đầu nhiệt huyết sôi trào, thậm chí trong não còn tự động hiện ra hình ảnh "cô tới".

Lạc Dịch Bắc bị câu "để cho tôi tới" của cô hấp dẫn, thậm chí ngay cả cô cố ý nói lời hạ thấp anh cũng không có so đo, mà ung dung thưởng thức cô.

Thân thể khẽ dựa vào bên cạnh bồn tắm, hai tay miễn cưỡng mở ra, anh giãn mày nhìn về phía cô, "Được, cô tới."

Bàn tay nhỏ của cô vòng lên vai anh, tỉ mỉ nhìn anh chăm chăm.

Lạc Dịch Bắc làm cho người ta si mê, rõ ràng là người Châu Á thuần chủng, thế nhưng ngũ quan còn tinh xảo hơn người Phương Tây, nhất là đôi mắt.

Ánh mắt anh rất sâu, như là một mảnh đại dương mênh mông, con mắt màu hổ phách vô cùng xinh đẹp, như là một khối Lưu Ly thượng đẳng, kinh tâm động phách mê người.

Một người đàn ông, tại sao có thể lớn lên đẹp mắt như vậy?

Phụng Trì Hạ nhìn đến thất thần, động tác vì vậy mà dừng lại.

Anh lại thừa dịp cô không chú ý, một tay chế trụ eo cô, quay người tiếp nhận quyền chủ động.

"Lạc Dịch Bắc, anh vừa đáp ứng tôi!" Phụng Trì Hạ kinh hô, giờ cánh tay lên muốn ngăn cản anh, Lạc Dịch Bắc lại thuận thế nắm hai tay cô bắt chéo sau lưng.

"Kỹ thuật của cô là như vậy?" Rõ ràng Lạc Dịch Bắc không còn kiên nhẫn, xem thường liếc nhìn cô một cái, tay lục lọi dò xét trên người cô, ý muốn trực tiếp công thành chiếm đất, nhưng lại dừng đến một tầng vải vóc thì ngừng một chút.

"Cô..." Dừng động tác trên tay, con ngươi chậm rãi u ám, biểu hiện trên mặt Lạc Dịch Bắc giống như kinh ngạc, nhìn cô đầy quái dị.

Trên mặt nước, tay anh chạm lấy cô, một tầng lụa trắng mỏng chậm rãi hiện lên, đó là vừa kéo từ trên người Phụng Trì Hạ ra.

Nha đầu kia tắm rửa lại còn có thể che kín như vậy!

Phòng sỏi sao?

"Thói quen." Phương Trì Hạ vịn bồn tắm lớn ngồi dậy, hơi hột trả lời anh một câu, cũng không có cảm giác mình có hành vi kỳ quái, cất kỹ lựa mông.

Trên thực tế, lựa mông này đúng là đề phòng sỏi.

Sau khi lớn lên mỗi lần quay về Phương gia, lúc cô tắm rửa đều làm biện pháp phòng hộ rất nghiêm, phòng sỏi ở Phương gia, là Phương Vinh.

Phương Trì Hạ chỉ là con gái nuôi ở Phương gia, ở Phương gia thân phận xấu hổ, càng không có địa vị.

Dù cho Phương Vinh thực sự làm ra cái gì với cô, không có người giúp cô nói chuyện, chớ nói chi là đề cho anh ta thu liễm loại hành vi này.

Cho nên, Phương Trì Hạ chỉ có thể bảo vệ tốt chính mình.

Dần dần, cô liền dưỡng thành thói quen hiện tại, khi tắm đều phòng thủ nghiêm như vậy.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, khóe mắt hơi rút một chút, cũng không có hỏi nhiều, ôm lấy cô ép quay vào vách tường bồn tắm..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Một buổi sáng tồi tệ

Phương Trì Hạ cũng không nhắc nhở với anh nữa, nếu như tránh không khỏi, chi bằng hưởng thụ.

Trương lai bốn năm còn dài mà!

Phòng tắm lớn như vậy, ở kia, xóc lên một phòng kiểu diêm...

Thời điểm sáng sớm ngày hôm sau, Phương Trì Hạ thức dậy hơi sớm.

Toàn thân vừa đau xót lại tưởng đau nhức, mệt mỏi đến đầu ngón tay cũng không muốn động một chút, cảm giác đau đớn mệt mỏi còn hơn cả lần hai người ở khách sạn.

Trong phòng rất mất trật tự, khắp nơi còn rơi rớt mấy dấu vết tối hôm qua lưu lại.

Quần áo hai người vụn vặt tán mát, hình ảnh kia, thật sự vô cùng thê thảm!

Trên người còn rất đau, bốn phía trên da thịt trắng nõn che kín các loại ấn ký tối hôm qua lưu lại.

Là tên cầm thú nào đó lưu lại.

Trong lòng Phương Trì Hạ mang Lạc Dịch Bắc ra an ủi một lần, nhón chân lên xuống giường, muốn tìm bộ quần áo của mình thay đổi, lại phát hiện bên cạnh cô căn bản là không có quần áo, mà hôm qua không thể mặc.

Ánh mắt chuyển hướng từ quần áo bên cạnh, lại ghé mắt nhìn người đàn ông trên giường, mở tủ quần áo ra, cô rất tùy ý lấy áo sơ mi của anh làm thành bộ đồ mặc ở trên người mình: "Trước tạm chấp nhận một chút".

Đơn giản giải quyết cho mình xong, cô quay người đi xuống lầu.

Thời điểm Lạc Dịch Bắc xuống lầu, cô đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Khung xương Phương Trì Hạ cực kỳ nhon mảnh, còn rất nhỏ, áo sơ mi hiệu GUCCI trên người anh rất vừa, thể nhưng cô mặc vào, lại có vẻ rộng lớn như vậy.

Rất lỏng lẻo, rất suy sụp, bờ vai còn có chút chịu đựng không nổi.

Quần áo này mặc trên người cô vô cùng không thích hợp, thể nhưng lại có một loại gọi cảm nói không nên lời.

Tóc cô cũng như thế này, một cái búi tóc rất rời rạc, vài sợi tóc còn rủ xuống.

Cô như vậy, giống như là mới tỉnh ngủ, thời điểm ánh mặt trời rơi trên người cô, vừa lười biếng vừa thích ý.

Lặng lặng nhìn nhìn tia ban mai chiếu lên bên mặt của cô, người đàn ông sau lưng vừa tỉnh lại không bao lâu, thiếu chút nữa lại nhào tới.

"Sữa bò, bánh mì phô mai, lòng nướng, không thiếu thứ gì chứ?". Phương Trì Hạ lấy mấy món đã làm hoàn chỉnh ra, xoay người chuẩn bị đi ra khỏi phòng, ánh mắt rơi vào anh, thoáng thấy ánh mắt nguy hiểm của anh, nội tâm "Lộp bộp" nhảy một chút.

Sáng sớm, muốn đến nơi nào?

"Đến đây!". Trả lời tiếng kêu của anh, cô giả bộ như không có việc gì đi qua: "Tôi không biết anh bình thường thích ăn cái gì, cho nên tùy tiện chuẩn bị".

Kỳ thật cô muốn nói là, rõ ràng ngày hôm qua cô còn đặc biệt hỏi qua anh, là anh trang cao lãnh khốc tích chữ như vàng không chịu trả lời, sau này, nếu như cô chuẩn bị lượng đồ ăn ít, không hợp khẩu vị anh linh tính, anh chết đói cũng không phải chuyện của cô!

Lạc Dịch Bắc dùng khuôn mặt lãnh khốc đi tới, dừng lại trên mặt cô vài giây, tầm mắt mới chuyển hướng đến bữa sáng cô chuẩn bị.

Nhìn chằm chằm bánh ngọt kia bởi một tầng phô mai dày đặc, mặt không biểu tình phun ra một câu: "Tôi không thích".

"Anh không có nói cho tôi biết anh thích gì". Phương Trì Hạ kéo cái ghế ra, đặt mông ngồi xuống, rất tùy ý treu chọc sợi tóc bên tai, cũng không để ý đến anh, cầm lấy bánh mì phết bơ bắt đầu ăn.

"Hiện tại tôi báo cho em là tôi không thích". Âm thanh Lạc Dịch Bắc có chút lạnh căm.

"Hiện tại tôi đã làm xong, nói cũng vô dụng". Phương Trì Hạ không để ý đến anh, vẫn ăn bữa của mình.

ánh mắt Lạc Dịch Bắc trầm xuống, cũng không tức giận, chỉ là biếng nhác phun ra một câu: "Ba giây đồng hồ không đổi bánh mì ở bàn này đi, tôi sẽ không ngại dùng em làm bữa sáng!".

Dùng, dùng cô?

Phương Trì Hạ run một chút, thậm chí tay cầm dao ăn cắt bánh mì hơi rung.

Anh đây là uy hiếp cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tôi muốn cùng với anh Vô sỉ!

Trong lòng Phương Trì Hạ mắng một câu.

Lúc này trên người cô chỗ nào cũng đau, không có tinh lực làm thêm lần nữa với anh, bèn đứng lên đi vào phòng bếp.

Chỉ chốc lát sau mang tới cho anh một phần bánh mì nướng nguyên vị.

Lạc Dịch Bắc uy hiếp, đưa đến tác dụng rất tốt.

Giao bữa sáng cho anh, nhìn anh không đếm xỉa tới cầm lấy ném một miếng, Phương Trì Hạ bất động thanh sắc nhìn chằm chằm anh, không lập tức ăn bữa ăn của mình, mà là quay người chạy tới phòng khách lấy ra một tờ giấy và một cây viết.

"Thích gì, không thích cái gì, nói một lần rõ ràng duy nhất". Tay chống ở trên mặt bàn, cô kéo ghế bên cạnh anh ra ngồi xuống.

Hai người còn phải sống chung với nhau bốn năm, Phương Trì Hạ không muốn bởi vì một chút chuyện nhỏ như vậy để mình thua thiệt.

Động tác dùng com của Lạc Dịch Bắc dừng một chút, ánh mắt liếc xéo về vè vè mặt thành thật của cô, môi mông nhếch lên, mặt không biểu tình phun ra một đồng lớn: "Thích thực đơn món ăn nước Pháp, Italy, Spain, ẩm thực Brazil, không thích Nhật Bản, Thái, Hàn Quốc, Ấn Độ, thích mới lạ, chán ghét tất cả hương vị quái dị, cũng ghét ăn bất kỳ hải sản, thích thanh đạm, chán ghét khẩu vị nặng, thích hương thảo, chán ghét hành tây tỏi, thích nguyên vị, chán ghét đồ ngọt, thích tro đen và trắng, chán ghét hết thảy sắc thái rực rỡ, thích màu sắc trang nhã, chán ghét sắc màu ấm, trọng yếu nhất là..."

Ánh vừa mất chuyển về phương hướng cô, anh từng chữ một phun ra một câu: "Thích thanh tĩnh, chán ghét ồn ào!"

Anh nói rất nhiều, lời nói đã ít còn rất nhanh, giống như bắt đầu mở súng máy, nói rất nhiều

Ngồi bút Phương Tri Hạ di động trên giấy liên tục, bận rộn đến ngón tay như là đánh nhau.

Thật vất vả cuối cùng viết xong.

"Được! Tôi biết". Nhìn đầy một dãy, cô giống như còn rất có cảm giác thành tựu.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc khẽ liếc nhìn giấy cô viết, rõ ràng không nghĩ tới cô lại có thể nhớ kỹ tất cả lời anh nói.

Nha đầu kia, để cho anh ngoài ý muốn lần nữa.

Lạc Dịch Bắc hắng cuống họng, bùng ly sữa bò uống, âm thanh nhàn nhạt: "Hôm nay di chuyển đồ vật thường dùng qua, về sau nếu như không có tình huống đặc biệt, mỗi đêm tôi sẽ đến trường học đón em".

Mỗi đêm...

Phương Tri Hạ sững sờ, chỉ lo lắng, nội tâm có chút cách ứng, nhưng vẫn phôi hợp nói một câu: "Được".

Cũng đã kết hôn, mỗi đêm đều ngủ chung một chỗ, không phải là chuyện rất bình thường sao?

Lạc Dịch Bắc không nói thêm cái gì, an tĩnh giải quyết bữa sáng của mình

Cô xem thời gian trên đồng hồ, đứng lên, lúc chuẩn bị đi ra ngoài biệt thự, lần lượt đưa tấm thẻ cho cô: "Cầm lấy cái này".

Phương Tri Hạ không giống lần trước cự tuyệt, mà là yên tâm thoải mái nhận lấy cái thẻ.

Hiện tại đây chính là hai người, chút tiền này cô nuôi mình mới miễn cưỡng đủ, vậy sao cô có lực cung cấp chi tiêu cho hai người?

Cô hẳn là nhận.

Sau khi Lạc Dịch Bắc rời đi, vừa mới lên xe, Phương Tri Hạ bỗng nhiên thích thích chạy đến.

Cô chạy giống như có chút gấp, khuôn mặt lớn cỡ bàn tay đỏ bừng.

Lạc Dịch Bắc hạ cửa sổ xe xuống, lạnh lùng nhìn cô, đuôi lông mày gây nhẹ: "Có việc?".

"Đợi tí nữa tôi phải quay về trường học, thuận tiện sửa sang lại vài thứ, anh đi hướng nào? Chờ tôi đoạn đường được không? Tôi sắp muộn!" Phương Tri Hạ đứng yên ở bên ngoài cửa xe anh, không biết anh có thể đáp ứng hay không, đôi mắt sáng óng ánh.

Lạc Dịch Bắc không trả lời, chỉ dùng khóe mắt liếc qua vị trí bên cạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Năm cũng có thể trúng đạn

Phương Tri Hạ lĩnh hội, vòng qua đầu xe, mở cửa xe ngồi vào.

Con đường Lạc Dịch Bắc đi, kỳ thật cũng không như ý cô, thế nhưng anh không nói, cô cũng không biết cái gì cả.

Xe chạy nhanh ra khỏi biệt thự, chậm rãi rời khỏi bờ biển.

Dọc đường một khu quảng trường, trên màn hình TV siêu lớn ngay phía trên quảng trường đang chiếu quảng cáo châu báu đầu tiên của quý mới của Dung Hi.

Quảng cáo về một cái vòng cổ mới thiết kế, kiểu dáng vô cùng xinh đẹp, hình dạng sợi dây chuyền ngôi sao, có hiệu quả giống như vòng cổ "Asteria" đã từng kinh điển thế giới hơn hai mươi năm trước.

Bối cảnh vô cùng duy mỹ, thế giới một mảnh thuần trắng, từng mảnh lông vũ rơi xuống trên một sợi dây chuyền bạc đặt ở trên giường đơn, hình ảnh vô

cùng có cảm giác thương thức thị giác.

Tên designer —— Sa Chức Tinh!

Vương bài designer quốc tế Dung Hi, giới thiết kế châu báu ICON, vợ Lạc Hi Thần tổng giám đốc cấp cao nhất của Lạc gia tiền nhiệm, đệ nhất phu nhân Dung Hi.

Lúc bình thường Phương Tri Hạ không có việc gì liền thích xem một ít sách về thiết kế, cũng rõ ràng một ít phương diện đồ vật như châu báu, lúc nhìn tên Sa Chức Tinh, đáy mắt thương thức, không chút nào che giấu.

Nhìn chằm chằm quảng cáo kia một hồi lâu, thậm chí kéo kéo tay Lạc Dịch Bắc, để cho anh nhìn: "Thiết kế này rất đẹp đúng không?".

Về mặt người đàn ông lạnh lùng chăm chú lái xe, không chú ý tới cô.

"Nghe nói Sa tiểu thư là đệ nhất phu nhân quốc tế Dung Hi, nghiệp vụ nhà chồng vừa vặn là phương diện này, chức nghiệp hai vợ chồng cũng phù hợp như vậy, không có đạo lý Dung Hi không thành đế quốc thương nghiệp như hiện tại, đúng không?".

"Anh nói gia đình như vậy khi sinh con, được bao nhiêu giám định và thiên phú thương thức châu báu? Khi còn bé người khác vẫn còn chơi đất nặn, con của Lạc gia hẳn là đã cầm châu báu làm đồ chơi đùa nghịch?".

"Còn nghe nói tiên sinh Lạc Hi Thần và tiểu thư Sa Chức Tinh là thanh mai trúc mã, bình thường Lạc Nhị thiếu gia rất lãnh khốc, anh nói thanh mai trúc mã như vậy, có yêu như vậy, âm áp như vậy, mà anh ta cả ngày dùng một bộ mặt lạnh tanh không hài hòa biết bao nhiêu".

"Còn nghe nói hai người có 2 đứa con, người lãnh khốc như vậy, sinh con trai, chẳng phải là mặt than? Bọn họ sinh ra hai cái mặt than, bình thường lúc gia đình tụ hội, chẳng phải trong nhà giống như ở Băng Thiên Tuyết Địa?".

Cô nói rất nhiều, rõ ràng vô lý nhiều người, sau khi nhìn thấy quảng cáo châu báu của Dung Hi chính là nhìn không được đọc miệng nói một đồng lớn, nghị luận giống như càng ngày càng tăng vọt.

Thậm chí ngay cả Lạc Nhị thiếu gia, Sa Chức Tinh vô tội cũng trúng đạn.

Gân xanh trên trán Lạc Dịch Bắc mơ hồ nổi lên hai cái.

Nghiêng đầu, mặt không biểu tình nhìn về phía cô: "Nói đủ chưa?".

Phương Tri Hạ kinh ngạc nhìn về mặt âm trầm của anh, lẽ lười, điềm nhiên như không có việc gì nghiêng đầu tiếp tục nhìn phong cảnh bên ngoài.

Không có nghị luận anh, bày ra mặt than cho ai nhìn chứ?

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn bên mặt của cô, ánh mắt chìm rất sâu.

Diễn thật tốt, nếu như không phải là ngày hôm qua cô xuất hiện ở cao ốc Dung Hi, anh sẽ tin tưởng cô hoàn toàn không biết gì về bối cảnh của anh!

Trong xe vì một câu của anh mà an tĩnh lại.

Sau khi xe dừng lại ở cửa C Đại, Phương Tri Hạ trực tiếp xuống ngay.

Cơm trưa cô cùng dùng với An An ở một nhà hàng ngoài trường học, hai người ăn cơm, nhà hàng lớn như vậy màn hình TV bỗng nhiên đổi thành phòng vấn một nhân vật.

Phương Tri Hạ bắt đầu không có đề ý, luôn cúi thấp đầu ăn của mình, cho đến khi một tiếng hét kinh hãi của An An vang lên: "Bác thiếu gia Dung Hi quốc tế!".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: 1573, người còn nhớ rõ sao?

An An nói rất hưng phấn, còn bộ dáng vẻ mặt say mê bộ dáng, đề-xi-ben kia cũng tăng gấp bội.

"Không nghĩ tới thái tử gia Dung Hi lại còn trẻ như vậy, anh tuần tiền nhiều lại đẹp trai, cậu nói xem loại đàn ông này được mê đảo bao nhiêu cô gái ở

thành phố C?".

Lúc này Phương Trì Hạ đang đói bụng, cúi thấp đầu đang chăm chú lay rau trong mâm đồ ăn của mình.

Âm thanh om sòm bắt đầu dĩ bên cạnh cũng không đình chỉ, móng vuốt còn luôn lôi kéo tay cô, trong miệng không ngừng la hét, "Cậu xem!" "Cậu xem!" "Cậu mau nhìn nha!"

"An An cậu đừng nhao nhao!". Phương Trì Hạ bị cô ấy làm cho uống nước cũng tiêu hóa không được, chỉ cảm thấy trong lỗ tai ừ ừ sắp nổ tung.

"Com thật ngon, bằng không thì đợi tí nữa sẽ không có phần cậu". Lý Đô không để ý đến, cầm lấy một miếng gà, đang chuẩn bị đưa vào trong miệng, trong TV, một âm thanh từ tính dị thường bỗng nhiên vang lên, "Dung Hi lần này mới tung ra toàn bộ châu báu từ tay designer đỉnh cấp quốc tế, chủ đề mệnh danh là "1573", lấy cái tên này có nhiều ý nghĩa quan trọng, một là chỉ mỗi tình thâm thiết nhiều năm của Dung Hi với thiết kế, hai là..."

Tiếng nói rất trầm thấp, mang theo sự đông lạnh, hoa lệ giống như giai điệu, nhịp điệu khàn khàn của đàn vi-ô-lông, dù cho chỉ là một âm thanh, cũng mang một loại cảm giác cao quý nói không nên lời.

Âm thanh như vậy, Phương Trì Hạ chỉ từng nghe qua người kia.

Phương Trì Hạ như là bị một tia chớp bổ trúng, tầm mắt cứng ngắc nghiêng qua, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn tú trên TV, cả người hoàn toàn ngu ngốc.

Trên màn hình tinh thể rộng lớn, âm thanh người đàn ông vẫn còn tiếp tục, chính giữa còn nói vài câu, nhưng mà, Phương Trì Hạ đắm chìm trong rung động một chữ cũng không có nghe lọt.

Đoạn thăm hỏi này là về một kỳ châu báu mới của Dung Hi, chiếu trước tiên là một đoạn về Lạc Dịch Bắc vô cùng ngắn gọn, về sau lại chiếu một đoạn quảng cáo về kỳ châu báu này.

Bối cảnh quảng cáo là một căn phòng tuyết trắng, trong phòng lông vũ bốn phía nhẹ rơi.

Trong không khí yên tĩnh, một sợi dây chuyền như là bông tuyết phiêu xoay giống như từ trên không từ từ rơi xuống, nơi đi qua, không biết dùng cái đặc hiệu gì, xung quanh lông vũ ngàn vạn biến hóa, tự động ngưng tụ thành hình, rơi xuống chỗ vòng cổ, tự động cấu thành mấy con số "1573".

Sáng ý quảng cáo vô cùng duy mỹ, thiết kế vòng cổ cũng rất đẹp, ngắn gọn, lịch sự tao nhã, cuối cùng còn xứng một câu làm cho người ta ý vị sâu xa từ quảng cáo: 1573, em còn nhớ rõ sao?

Phương Trì Hạ kinh ngạc địa nhìn nhìn đoạn kia trong TV, trong tay cầm miếng gà, mắt trên mặt đất.

1573, 1573...

"An An, anh ấy nói cái gì?". Tay kéo cô gái bên cạnh xuống, Phương Trì Hạ chỉ cảm thấy âm thanh của mình, sâu thẳm giống như là từ ngoài không gian bay tới.

"Làm gì vậy? Bị mê đến hồn cũng ném đi mất? Có thể có chút tiền đồ được không?". An An nhin không được quả trách cô một câu.

Phương Trì Hạ không để ý tới cô ấy, lôi kéo cô ấy lay động vài cái: "Anh ấy gọi cái gì?".

An An bị cô hoảng đến đầu đều chóng mặt, vỗ vỗ tay cô, gào khóc kêu: "Lạc Dịch Bắc! Cậu cũng không biết sao?".

Lần này, biểu hiện trên mặt Phương Trì Hạ trực tiếp ngưng kết.

Cô thật sự không biết...

Ngày hôm qua cô còn gặp anh ở cao ốc Dung Hi, cũng bởi vì nguyên nhân này sao?

Vì sao không ai nói cho cô biết, thân phận của anh?

Phương Trì Hạ chấn kinh thật sâu, đầu có chút mất trật tự.

Đoạn đường trở về này, giống ngư du hoàn, hoàn toàn bay khỏi thân xác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ông xã...

Phuong Tri Hạ không hiểu, đường đường là Đại thiếu gia Dung Hi tại sao phải đơn giản đáp ứng kết hôn với cô như vậy?

Lại vừa nghĩ tới hôm nay tự mình tới trường học, chuyện độc miệng nói cha anh và anh ngay trước mặt anh ở trong xe, biểu hiện trên mặt nhất thời liền mất trật tự.

Xem cô làm việc ngốc gì?

"Hạ Hạ, không sao chứ?". An An thấy thần sắc cô có chút không đúng, vừa đi vừa hỏi.

Mặt Phuong Tri Hạ chậm rãi nghiêng đi, lẳng lặng nhìn nhìn cô, do dự nên mở miệng như thế nào.

Trầm mặc một hồi lâu, dứt khoát trực tiếp thẳng thắn: "An An, mình kết hôn!".

An An sửng sốt một chút, tưởng cô đang nói đùa: "Nói cái gì đó? Đừng lấy loại chuyện này trêu chọc mình".

"Minh nói là thật!". Phuong Tri Hạ nhắc lại lần nữa.

An An kinh ngạc nhìn cô, chậm rãi phản ứng cô một chút, biểu hiện trên mặt có chút ngốc trệ.

Trầm mặc một hồi lâu, phản ứng kịp, đề-xi-ben cũng dương cao vài phân: "Kết hôn? Kết hôn với ai? Lúc trước sao không nghe cậu nói chứ?".

"Minh biết cậu vội vã muốn gả đi, thế nhưng, loại chuyện này sao có thể miễn cưỡng như vậy? Lúc trước mình cho là đề nghị, thế nhưng, nếu quả thật kết hôn, còn phải cân nhắc kĩ lưỡng nha? Hạ Hạ cậu làm thế nào? Có phải ai bức cậu hay không?".

Cô ấy rất nhiều, giống như bắt đầu mở súng máy đùng đùng (*không dứt) độc miệng một đồng lớn, ngoại trừ trong khẩu khí có trách cứ, còn rất lo lắng.

An An tính cách thẳng, có phản ứng kích động như vậy, trong dự liệu của Phuong Tri Hạ.

Vỗ nhẹ vai cô ấy, cô giải thích: "Mình tự nguyện, không có ai bức mình, hôm nay mình quay về trường học là chuyển hành lý tới, về sau có thể sẽ không trọ ở trường. Đừng lo lắng, mình rất khỏe".

An An lại khẽ giật mình, ngây ngốc nhìn nhìn cô, hồi lâu cũng không phục hồi tinh thần lại.

Kết hôn!

Vậy mà thực sự kết hôn...

Cho cô ấy trở về uống chén trà trước rồi an ủi.

Hai người một trước một sau trở lại ký túc xá, buổi chiều không có lớp, lúc ngủ trưa Phuong Tri Hạ luôn thu xếp đồ đạc.

Đồ vật cô rất đơn giản, trong nhà đồ dùng sinh hoạt có, cô chỉ cần mang quần áo bình thường của mình tới đó là được rồi, một cái rương hành lý đã có thể đối phó.

An An nhìn nhìn bóng lưng cô gấp quần áo, thỉnh thoảng hỏi một câu: "Hạ Hạ, ông xã cậu là ai?".

Tay Phuong Tri Hạ đang xếp quần áo dừng một chút, chỉ là dùng khước mắt liếc qua tờ báo trong tay cô ấy đang cầm.

An An cảm là báo thương lượng, đầu đề đưa tin vừa lúc là Dung Hi, ba chữ Lạc Dịch Bắc, ở trong tiêu đề đặc biệt bắt mắt.

"Lần sau có cơ hội sẽ nói cho cậu biết!". Kéo rương hành lý, đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, lúc này chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên.

Mất nhìn chữ phía trên, Phuong Tri Hạ giật mình một chút, cầm lấy điện thoại.

"Ra, tôi ở bên ngoài!". Âm thanh Lạc Dịch Bắc, đậm đặc trước sau như một.

"Đợi tôi năm phút đồng hồ". Phuong Tri Hạ nhanh chóng chỉnh đồ không kịp xếp xong ở trên giường, cùng với âm thanh dừng của An An, kéo rương hành lý đi ra ngoài.

Lúc rời khỏi chung cư, có chút không xác định là lần thứ mấy mình lấy giấy hôn thú kia ra xem.

Rõ ràng nhìn thấy phía trên tên Lạc Dịch Bắc, hít thở thật sâu lần nữa, cầm sách vở đặt ở trong bọc hành lý.

Kỳ thật cô không tiêu hóa hết sự thật mình tùy tiện lập gia đình lại có thể là Lạc Dịch Bắc, quãng đường đi ra ngoài này, bước chân có chút phù phiếm.

Ánh sáng hoàng hôn rất nhạt, âm áp.

Người đàn ông phong thần tuần dật dựa vào bên cạnh xe chờ cô, sau lưng như là được mạ một tầng ánh sáng chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Áo mũ chỉnh tề không hẳn là người tốt

tiện nghi cho ông xã của cô núp ở chỗ nào cùng rất chói mắt, tùy tiện đứng chỗ nào, đều sáng giống như vật sáng thiên nhiên, hấp dẫn được thật nhiều ánh mắt xung quanh không tự chủ nhìn qua.

Không muốn hai người quá mức làm người khác chú ý, Phương Trì Hạ vài bước đi qua, mở cửa xe lên xe: "Chào".

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, mắt dừng trên gương hành lý của cô một chút, đi theo cô lên xe.

"Đợi tí nữa tôi muốn đến cửa hàng phía trước một chút, muốn mua vài món đồ, nếu như anh tiện đường, vậy đưa tôi đến đó một chút đi! Nếu như không tiện đường, đến phía trước thả tôi xuống, tôi tự mình đi cũng được". Phương Trì Hạ thu xếp gương hành lý nhỏ của mình, còn nói.

Từ đầu tới cuối Lạc Dịch Bắc một bộ lạnh đến thờ không ra hơi, phối hợp lái xe của mình đi.

Chỉ là, thời điểm đi qua một cửa hàng cỡ lớn trong nội thành, anh dừng lại.

Anh như vậy, làm cho Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn.

Vốn hai người chính là ân hôn, anh đến đón cô là chuyện mà cô không hề nghĩ tới, bây giờ còn phối hợp ra ngoài đi dạo với cô, cô càng không nghĩ tới.

Điểm ấn tượng của Phương Trì Hạ đối với anh thoáng đề cao vài phần.

Nào biết không tiếp tục hai giây, lại bị câu tiếp theo của anh đánh rơi tại chỗ: "Như thế nào? Cần tôi hỗ trợ xuống xe?".

Anh mang nồng đậm châm chọc, đi vài bước đến bên người cô, giống như là muốn ôm cô ra trước mặt nhiều người như vậy.

Phương Trì Hạ cả kinh, nhanh chóng từ trong xe chui ra: "Tôi tự mình ra là được rồi".

Lướt qua anh, cô trực tiếp đi vào trong siêu thị.

Phía trên là bách hóa, phía dưới là siêu thị với hình thức cỡ lớn.

Phương Trì Hạ quen thuộc đi vào, đẩy một cái xe đẩy thật lớn, quan sát bên này, dòm ngó bên kia, chọn một đồng lớn đồ vật mà Lạc Dịch Bắc xem không hiểu, lắp đầy cả chiếc xe.

Trong lòng Phương Trì Hạ nghĩ rằng, Lạc Dịch Bắc kéo toàn là đồ của cô, mặc kệ nó! Dù sao cũng là tiền của anh.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi sau lưng cô, từ đầu tới cuối nhìn cô nhón chân lên lấy rồi nhét vào xe, mặt không biểu tình

Kỳ thật Phương Trì Hạ cũng không lùn, 168cm, nhưng khay chứa đồ có chút cao, nhón chân lên cũng lấy không được.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô nhảy nhảy ở trước mặt anh giống như con khỉ, nhảy hồi lâu cũng không chạm được đồ.

Cô giống như cũng không nhụt chí, xoắn cao tay áo muốn tiếp tục, Lạc Dịch Bắc bước vài bước tới, tay dài chân dài, dễ lấy đồ vật phía trên xuống.

"Cám ơn". Phương Trì Hạ xấu hổ sờ sờ mũi, lại đẩy xe đẩy chuyển đến chỗ khác.

Hai người mua đồ hơi nhiều, cũng không biết cô mua làm gì, thậm chí ngay cả son cũng mua.

Thời điểm tính tiền, cái túi lớn lấp những cái túi nhỏ.

Phương Trì Hạ vốn người rất nhỏ nhắn xinh xắn, xách có chút cổ hết sức, trái lại người đàn ông phía trước chân dài nhưng hai tay trông tròn, lúc hai người đi cùng một chỗ, nghiêm nhiên giống như bản tình yêu nữ bọc hiện thực.

Ngay cả rất nhiều người đi ngang qua cũng không nhận được, chỉ vào Lạc Dịch Bắc bắt đầu trò chuyện: "Hiện tại người trẻ tuổi, đều là như vậy!".

"Nhìn cô gái người ta rách nhiều vết vả, cũng không giúp đỡ chút".

"Đúng vậy, trông quần áo cũng rất chỉnh tề!".

Mắt đen của Lạc Dịch Bắc trầm xuống, nghiêng đầu, một ánh mắt lãnh lệ quét qua đám người.

Ánh mắt anh luôn luôn rất sắc bén, thấy mấy người lên tiếng sững sờ, tất cả đều ngoan ngoãn câm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nhẫn cưới giá rẻ như thế

Chính Phương Trì Hạ lại không sao cả, hai người vốn không phải vợ chồng chân chính, cô không có chờ mong gì với Lạc Dịch Bắc.

Ôm theo bao lớn bao nhỏ, muốn tiếp tục đi ra ngoài cửa, cô tay lại thỉnh thoảng bị kéo lấy.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, ánh mắt kinh ngạc chuyển qua.

"Chỉ vì ngăn ngừa bị người nói tôi ngược đãi vị thành niên". Cầm lấy túi mua sắm trong tay cô, anh nhẹ nhàng trả lời cô một câu, đến vị trí đỗ xe phía trước.

Phương Trì Hạ giật mình đứng ở chỗ cũ, không còn gì để diễn tả anh.

Vị thành niên...

Cô thoát nhìn đầu giống như vị thành niên?

"Còn có chút đồ vật chưa mua". Vài bước theo sau, nhét mấy bao đồ vật vào trong xe của anh, Phương Trì Hạ cũng không ngồi lên, mà chuyển đến đường gần đó.

Quảng trường này là phố mua sắm, cửa hàng lớn bé rất nhiều.

Cô phải đi mua chút đồ vật trang trí gian phòng, thời điểm đi qua một cửa hàng nhỏ bán đồ trang sức, bước chân không nhận được dừng lại.

Cửa hàng rất nhỏ nằm ở mặt tiền, không thể so sánh với tiệm châu báu cấp bậc cao đoạn đại khí, nơi này đồ vật tinh xảo xinh đẹp, cũng không có giá trị cao.

Nói một cách khác, thì gọi là tiện nghi.

Nhìn tay trống không của mình, cô bước vài bước đi vào, ánh mắt lảng lạng rơi vào quầy nhẫn chuyên doanh bày biện trong tiệm.

"Tiểu thư, muốn kiểu dáng gì?". Nhân viên phục vụ nhiệt tình thân thiết chào hỏi với cô.

Tầm mắt Phương Trì Hạ chậm chạp di chuyển ở trong quầy chuyên doanh, lảng lạng nhìn một đôi nhẫn bên trong, cuối cùng để cho nhân viên phục vụ lấy ra một đôi nhẫn được khảm một viên cào thạch thật nhỏ: "Tôi muốn cái này!".

Lấy chiếc nhẫn nhỏ trong đó ra mang vào, bất ngờ vừa vặn phù hợp, Phương Trì Hạ mua cặp nhẫn kia.

Cào thạch rất rẻ, không thể so với kim cương, cô chọn tròng này đúng, 500 liền mua được.

Không phải cô cố ý mua giá rẻ như vậy, chủ yếu là cô không có nhiều gia sản.

Lạc Dịch Bắc ở bên ngoài nhìn động tác của cô, lông mày không nhận được nhăn lại.

Phương Trì Hạ đeo một chiếc nhẫn vào tay mình, mặt khác đi ra liền đưa cho anh một cái khác.

"Đây là cái gì?". Lạc Dịch Bắc vẻ mặt ghét bỏ.

Người thiết kế châu báu đối với năng lực giám định và thưởng thức châu báu đều cao nhất, còn có Sa Chức Tinh và Lạc Hi Thần tiềm ẩn, Phương Trì Hạ chọn nhẫn, rõ ràng không vào mắt anh.

"Nhấn cưới". Bỏ qua ánh mắt khác thường của anh, Phương Trì Hạ rất hài lòng đối với nhấn mình chọn lựa.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, ánh mắt nhìn chiếc nhấn hơi trệ một chút.

Phương Trì Hạ nghiêng đầu, khóe mắt liếc mắt không biểu tình của anh, nghĩ đến hai người chỉ là ân hôn, có lẽ anh căn bản không để ý những cái này, lại thêm một câu: "Đều là ghép thành đôi đang bán, anh muốn mang muốn ném tùy anh."

Cô nói thản nhiên giống như không ngại cái gì cả, ngực Lạc Dịch Bắc, không hiểu sao có một chút phiền muộn.

"Đi về, trở về!". Hoàn toàn bỏ qua sắc mặt của anh, tâm tình Phương Trì Hạ sung sướng đi đến bên chiếc xe.

Kỳ thật mua nhấn cưới cũng không phải là ý của cô, cô cũng chỉ là đi ngang qua tạm thời nghĩ đến.

Kỳ thật cô cũng không quan tâm những đồ vật trên hình thức này, nhưng cô kết hôn mục đích chính là vì để cho người Phương gia người biết cô lập gia đình, nếu như không có tiêu chí gì, ai mà tin cô giả?

Cô cũng không thể lúc nào cũng cầm sổ hộ khẩu theo bên người, thấy ai thì lấy ra cho người ta xem?

Lạc Dịch Bắc cứng ngắc đứng ở chỗ cũ, ánh mắt lẳng lẳng rơi vào chiếc nhấn trong tay.

Phương Trì Hạ chọn kiểu dáng trừu tượng một chút, cấp bậc thấp, kỳ thật thiết kế rất sáng tạo mới mẻ, ít nhất, nhìn không ra giá rẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Phu nhân Lạc gia

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cặp nhấn kia một hồi lâu, mà xui quỷ khiến đeo trên tay thử một chút.

Vượt qua ngoài ý muốn, Phương Trì Hạ chọn nhấn, đeo lên tay anh, trông nhỏ vậy mà vừa vặn phù hợp.

Điều này làm cho anh có chút ngoài ý muốn, có điều, không cách vài giây đồng hồ, lại mặt không biểu tình gỡ ra.

Nhấn cưới?

Đã kết hôn, bây giờ cô đang từ từ chiêu cáo với người ta là anh quan hệ với cô sao?

Vừa nghĩ tới động cơ cô gả cho anh không thuần túy, ngực Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên có chút ngọt ngào.

Phía trước, sau khi Phương Trì Hạ rời đi cũng không quay đầu lại một lần nào.

Hai người một trước một sau ngồi trên xe, quãng đường trở về này, cũng không nói một câu nào.

Quá thể, sau khi ôm theo bao lớn bao nhỏ đồ vật vào nhà, Phương Trì Hạ cũng không để ý tới anh, mà tự mình bận rộn trong phòng.

Cô mua rất nhiều đồ, nào là giấy tường, đồ vật nhỏ trang trí, các loại nước sơn.

Lạc Dịch Bắc vừa bắt đầu không để ý tới cô, lên lầu bận rộn chuyện của mình.

Tuy Phương Trì Hạ không thể nào vui mừng, thế nhưng ba bữa cơm cô vẫn làm rất ngon.

Lạc Dịch Bắc cho rằng thời gian bữa tối cô sẽ chuẩn bị bữa tối thật ngon, nào biết ngồi ở đó ba giờ, trong hành lang ngay cả tiếng bước chân của cô cũng không có.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, chậm rãi ra khỏi phòng.

Thời điểm xuống lầu, Phương Trì Hạ đang đưa lưng về phía anh, ở trong vườn hoa tô sơn lên hàng rào, trên người mặc áo thun, trên đầu buộc cái dây cột tóc nơ con bướm, tâm tình còn sung sướng ca hát: "Ta là một thợ sơn sơn tường bản lĩnh mạnh mẽ, sơn nhà sơn nhà..."

Sau khi cô đi tới nơi này tâm tình luôn sáng lạn như ánh mặt trời, cho dù thời điểm một mình, cũng có thể chế tạo ra tạp âm như thế.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô chăm chăm, đáy mắt đều là chăm chọc.

Xem ra, sau khi gả cho anh, cô rất vui vẻ!

Xác thực là vui vẻ, thân phận thiếu phu nhân Lạc gia, có cô gái nào đạt được mà không vui?

"Nấu cơm đi!". Vài bước đi tới, mặt anh không biểu tình túm lấy bàn chải trong tay cô.

"Thấy tôi son như thế nào?". Phương Trì Hạ lau mồ hôi trên trán, rất có cảm giác thành tựu ngẩng đầu lên.

Vườn hoa lớn như vậy, tất cả cọc gỗ làm hàng rào đều được cô sơn, trắng như tuyết, để cho đầu gỗ vốn dĩ màu sắc cổ xưa phảng phất giống như thêm tia sức mạnh sinh mệnh, trước mắt đều sáng không ít.

Sau khi vườn hoa được cô chỉnh lại làm cho người ta cảm giác là sắc màu sáng ngời không ít, cũng ấm áp không ít.

Ấm áp, đây là sắc thái không thuộc về Lạc Dịch Bắc.

Khẽ liếc mắt nhìn, thậm chí khinh thường nhiều hơn là chú ý, anh lạnh lùng phun ra một câu: "Trong vòng ba giây nếu như không đến phòng bếp, chúng ta trực tiếp đổi thành phòng tắm!".

Cất, chính mình cảm thấy cứ việc nói thẳng!

Phương Trì Hạ không xem lời anh là chuyện quan trọng, nhưng mà vẫn phối hợp vào phòng bếp.

Từ trong tủ lạnh lấy ra nguyên liệu nấu ăn, đang do dự làm món gì, chuông điện thoại phòng khách bỗng nhiên vang lên.

Nơi này là nhà Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ không có ý định để ý tới.

Cô cảm thấy sau khi anh nghe được anh sẽ bắt máy, nào biết đều tiếp tục vang thật lâu, trong phòng khách lại không có âm thanh của anh.

Phương Trì Hạ sợ đối phương có chuyện gì, trước khi đối phương cúp điện thoại, chạy ngay qua tiếp điện thoại: "Alo, xin chào!".

Đối phương nghe tiếng của cô cũng sờ một chút, như là đang hoài nghi mình có gọi sai không

"Alo, xin chào, xin hỏi ai vậy?". Phương Trì Hạ hỏi lại.

Bên kia điện thoại trầm mặc một hồi lâu, một giọng nữ vô cùng êm tai ung dung truyền đến: "Là Noah sao?".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Cô là gì của nó

"Noah? Ý bà là tên Lạc Dịch Bắc kia sao?". Phương Trì Hạ giật mình một chút, nhưng rất nhanh lấy lại phản ứng.

"Tên kia?". Người bên kia điện thoại giống như cũng sờ, nhưng cách nửa giây về mặt ôn hoà tiếp tục trò chuyện với cô: "Đúng vậy, chính là tên kia, xin hỏi cô là gì của nó?".

Âm thanh cười tủm tỉm, thời điểm nghe lời này, Phương Trì Hạ thấy được bộ dạng đối phương, mặt mày cong cong mắt cười thành hình trăng lưỡi liềm.

"Tôi là..." Một câu, vậy mà để cho Phương Trì Hạ không biết trả lời thế nào.

Cô và Lạc Dịch Bắc là ân hôn, trừ hai người trong cuộc, ai cũng không biết.

Đối phương giống như đoán ra cô xấu hổ, cũng không truy vấn, mà đổi lại vấn đề: "Mấy ngày nay Lạc Bắc luôn ở trong biệt thự sao?".

"Đúng vậy, mấy ngày nay đều ở đây". Phương Trì Hạ thở dài, cảm giác đối phương rất hiền lành, cô cũng hỏi gì đáp nấy.

"Luôn ở trong đó không ra ngoài sao?". Âm thanh bên kia điện thoại hàm chứa ý cười.

Phương Trì Hạ: "..."

Nói sao giờ?

Lời này dễ dàng làm cho người ta hiểu sai đó!

Phương Trì Hạ nghe âm thanh bà ấy kiểu nào cũng có điểm lạ, vội vàng uốn nắn một chút: "Ý tôi là, mấy ngày nay buổi tối luôn ở đây".

Sợ đối phương nghĩ nhiều, còn trợn mắt nói lời bịa đặt bổ sung một câu: "Một mình!".

"Như vậy à!". Âm thanh đối phương giống như có hơi thất vọng.

"Tiểu thư, xin hỏi cô là gì của cậu ấy..." Không biết có thể hỏi đối phương ra chút vấn đề gì, Phương Trì Hạ cố ý đánh lạc hướng chủ đề: "Cần tôi giúp bà chuyển điện thoại cho anh ấy không?".

"À, kỳ thật tôi cũng không có việc gì, chỉ là tùy tiện gọi điện thoại tới quan tâm chút mà thôi". Trong điện thoại giọng nữ không sao cả, chỉ là đặc biệt nhắc nhở một câu, "Qua mấy ngày là sinh nhật ông nội, nhắc nó lúc đó nhớ về nhà".

"Được, tôi sẽ nhớ báo cho anh ấy". Phương Trì Hạ mỉm cười đáp ứng.

Người bên kia điện thoại vừa mới chuẩn bị cúp điện thoại, lại có một giọng nói bỗng nhiên từ trong ống nghe truyền tới: "Chức Tinh, lại gọi điện thoại với ai?".

Âm thanh rõ ràng, rõ ràng truyền đến tai Phương Trì Hạ, Phương Trì Hạ sửng sốt, cả người bể tắc.

Chức Tinh...

Lạc Dịch Bắc từ ngoài phòng đi vào, nhìn về mặt ngọc trệ của cô, hồ nghi nhìn chăm chăm cô, đi vài bước qua.

"Vừa có người gọi điện thoại?".

"Vâng". Phương Trì Hạ ngượng ngùng đáp lời anh, hình như còn chưa phục hồi tinh thần lại.

"Ai?". Lạc Dịch Bắc lại hỏi.

Phương Trì Hạ chậm rãi nâng mặt lên, thì thào đáp lời anh hai chữ: "Mẹ anh..."

"Em nói bậy trước mặt người nhà sao?". Lạc Dịch Bắc nhìn biểu tình quỷ quái của cô, phản ứng đầu tiên trong đầu là chuyện sáng sớm cô độc miệng về Lạc Hi Thân và anh trước mặt anh.

"Nào có?". Phương Trì Hạ đứng lên, quay người đi vào phòng bếp.

Cô chỉ tương đối bất ngờ khi Sa Chức Tinh lại là người dễ nói chuyện như vậy, cũng thật bất ngờ lần đầu tiên hai người đối thoại lại dưới tình huống như vậy.

Chuẩn bị bữa tối đơn giản, thời gian sau đó, Lạc Dịch Bắc vào thư phòng, Phương Trì Hạ thì trở về phòng chuẩn bị xấp xếp quần áo của mình.

Lấy đồ vật trong rương hành lý ra, mở tủ quần áo ra, muốn bỏ vào, ngoài ý muốn phát hiện bên trong có nhiều rất nhiều đồ của phụ nữ, áo khoác, áo ngủ, bên trong, cần cái gì có cái đó.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, có chút bất ngờ khi Lạc Dịch Bắc lại sẽ cho người chuẩn bị những thứ này.

Lấy từ bên trong ra một bộ áo ngủ, bất ngờ bị một vật bên cạnh hấp dẫn...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Kinh diễm như thế

Đó là một bộ lễ phục màu đen, đen thần bí, trọn bộ lễ phục không có bất kỳ trang trí dư thừa, chỉ là vạt áo dùng tua ra rủ xuống tự nhiên làm diễm tuyệt, cao quý ưu nhã phảng phất giống như thiên nga đen.

Phương Trì Hạ cảm lễ phục lên, lẳng lặng nhìn chăm chú, nghiêng đầu thoáng nhìn Lạc Dịch Bắc còn chưa trở lại, cởi quần áo ra quyết định mặc thử một chút.

Mặc lễ phục vào, nào biết khi kéo lên lại là một sai lầm.

Thời điểm kéo khóa, Phương Trì Hạ dùng lực quá lớn, một nắm tóc cũng bị kéo vào, đau đến làm cô hít khí: "A ~ "

Nghiêng đầu, muốn xem xét tình huống, bắt đầu đi bị kẹt lại giữa lưng, căn bản là cô không nhìn được.

Phương Trì Hạ nhú lông mày, tiếp tục bị khóa kéo dày vò.

Hành lang ngoài phòng, Lạc Dịch Bắc đi từng bước tới bên này, vừa vào cửa thấy cô đưa lưng về phía mình cùng với một màn đấu tranh với khóa kéo, kèm theo tấm lưng trắng đẹp đến lóa mắt.

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn cô chăm chăm một lát, vài bước đi qua, đẩy tay cô ra, anh thay thế động tác.

"Anh trở về!", Phương Trì Hạ khẽ giật mình, có chút ngoài ý muốn khi anh vào phòng lúc này.

"Ừ". Lạc Dịch Bắc khẽ đáp cô một tiếng, ánh mắt chăm chú rơi vào khóa kéo trên tay.

Phương Trì Hạ xoay người, tùy ý anh giúp đỡ mình, không nói tiếp.

Lạc Dịch Bắc giúp cô gỡ tóc bị kẹt ra, lại không lập tức giúp cô kéo lên.

"Được không anh?". Phương Trì Hạ căn bản không biết phía sau là tình huống như thế nào, cũng không biết khóa kéo còn mắc kẹt không, từ đầu tới cuối ngoan ngoãn đưa lưng về phía anh, mặt cũng không chuyển qua.

"Còn chưa được". Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn cô, trợn mắt nói lời bịa đặt đáp, ánh mắt khẽ dò xét trên người cô.

Bộ lễ phục này rất chọn người, màu đen vốn chính là màu vô cùng thần bí, mặc không hợp sẽ cho người cảm giác rất áp lực, thế nhưng mặc xong, làm người ta kinh diễm không chỉ một chút.

Làn da Phương Trì Hạ rất trắng, mặc màu đen sẽ không ngăn chặn cô sáng rực, thậm chí còn nhiều tia gọi cảm không nói nên lời.

Hình ảnh trắng đen đan chéo, cảm giác trùng kích đặc biệt mãnh liệt, để cho Lạc Dịch Bắc thoáng nghĩ đến hình ảnh cô ở dưới người anh tóc dài đan chéo ở căn cổ tối hôm qua

Cùng lúc thị giác bị trùng kích, rung động tương tự, đồng dạng làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Chỗ yếm hầu Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên hơi khô cứng, tay dừng lại ở phía sau lưng cô, đột nhiên kéo khóa kéo vốn dĩ đã kéo lên gần một nửa của cô xuống.

Tay anh có chút lạnh buốt, lúc hoạt động, khớp ngón tay chà nhẹ qua da thịt Phương Trì Hạ, khiến cô run rẩy.

Nghiêng đầu lại vừa nhìn con mắt u ám thật đẹp giống như tròng mắt bị đốt lửa, trong nội tâm cô lộp bộp một chút.

"Lạc Dịch Bắc, không muốn!". Ý thức mãnh cảm biết anh đang làm cái gì, muốn chống cự, tay vừa mới nâng lên, lại bị Lạc Dịch Bắc kìm lại.

"Tôi còn chưa tắm rửa!". Phương Trì Hạ tìm lý do cho mình.

"Loại chuyện này có quan trọng không?". Con người Lạc Dịch Bắc, ánh mắt trầm thấp dừng ở phần lưng của cô, tay dọc theo lưng trơn bóng chậm rãi chạy lên.

Da thịt cô thật sự rất tốt, mềm mại giống như con nít, xúc cảm dưới lòng bàn tay, vượt qua tường tượng tốt đẹp của Lạc Dịch Bắc.

Phương Trì Hạ bị anh chặn, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Trầm mặc một hồi lâu, gian nan đáp lại một câu: "Tôi muốn tắm trước".

Cô muốn tìm lý do cho mình chuẩn bị chút thời gian, nào biết Lạc Dịch Bắc thuận miệng tiếp một câu: "Tôi dẫn cô đi!".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Thật đúng là không biết xấu hổ

Edit: Năm

Phuong Tri Hạ cứng ngắc ở trong ngực anh, vừa nghe thấy lời nói kia lập tức hoảng sợ thay đổi sắc mặt.

Chính là tối hôm qua lúc hai người ở trong phòng tắm cùng nhau mới xảy ra chuyện, cô vẫn còn cảm giác sợ hãi với phòng tắm.

Lúc vào đến phòng tắm, cô hoảng loạn tránh thoát ôm ấp của anh, đẩy anh đi ra ngoài, “Anh đi ra ngoài trước đi! Ra ngoài!”

“Có quan hệ?” Lạc Dịch Bắc không biểu lộ gì để mặc cô tùy ý đẩy, nói chuyện còn có điểm lười nhác.

Trên mặt Phuong Tri Hạ lúc trắng lúc xanh, bị anh nói chặn đến cứng họng không biết nói tiếp làm sao.

Thật đúng là không biết xấu hổ!

Lạc Dịch Bắc thân nhiên thương thức sắc mặt biến hóa của cô, thuận tay mở khóa nước ở gần cô gái đầu tóc rối xù bên cạnh.

“Rào” một tiếng, làn nước ấm áp phun xuống như mưa, đầu Phuong Tri Hạ đang để trong đó, toàn thân ướt nhẹp.

Linh cảm thiết kế bộ lễ phục trên người cô vốn dĩ bắt nguồn từ thiên nga, sau khi bị nước xối đã ướt hết toàn bộ, thật sự trở thành thiên nga nổi trên mặt nước, ngay cả trên gương mặt cũng toàn nước chảy.

Toàn thân cứng đờ đứng tại chỗ, Phuong Tri Hạ tức giận đến thân thể cũng hơi phát run, cắn chặt răng.

“Lạc Dịch Bắc, anh làm cái gì thế hả?” Cô gào lên một tiếng với anh, có chút tức giận vì hành động của anh.

Giọng nói rống giận của cô hơi lớn, ánh mắt nhìn anh cũng hung thần ác sát, bộ dạng kia, giống hệt như là con mèo rừng nhỏ xù lông.

Lạc Dịch Bắc chớp chớp đôi hàng mi, dường như hơi bất ngờ trước hành động này của cô, nhưng động tác trên tay cũng không hề có ý dừng lại.

“Uớt hết cả rồi, anh giúp em cởi ra!” Nhẹ nhàng đáp lại cô một câu, anh nói ra rất chừng mực đáng hoàng, chỉ là, hành động thì thật sự không liên quan đến từ đứng đắn chút nào.

“Anh đừng như vậy..... Đừng..... A ~” Phuong Tri Hạ chống cự trong lồng ngực anh, lời nói vừa mới phát ra, lại vì động tác của anh, chợt biến thành một tiếng hô nhỏ.

Tay Lạc Dịch Bắc chơi xấu mà bóp cô một chút.

“Khôn – kiếp!” Mặt của Phuong Tri Hạ hồng đến độ như muốn nhò ra máu, cô nâng cánh tay lên muốn đánh anh, anh lại thuận thế nắm lấy cổ tay cô, khẽ đỡ cô để cô hơi dựa lên cửa thủy tinh, thân thể anh cũng lập tức đề lên.....

Trong phòng tắm, sương mù mờ mịt.

Trên đỉnh đầu, nước trong vòi hoa sen, vẫn còn “ào ào” chảy.....

Cũng không biết giằng co bao lâu, tứ chi Phuong Tri Hạ như nhũn ra, nói chuyện cũng có phần không tỉnh táo, “Lạc Dịch Bắc, dừng lại đi, ngày mai chúng ta tiếp tục được không?”

“Ngày mai?” Người đàn ông bên cạnh lập lại hai từ của cô, dường như cũng vừa lòng với đề nghị này.

Lúc này Phuong Tri Hạ căn bản không biết chính mình đang nói cái gì, càng khỏi nói đến sự tỉnh hôm nay còn chưa kết thúc, đã tự ném chính mình vào một cái hồ sâu khác rồi.

Thấy hình như anh nghe vào tai, cô vội vàng gạt đầu phụ họa, “Ừ, ngày mai.”

“Được, ngày mai.” Môi mòng như có như không nhếch lên một cái, khó có khi Lạc Dịch Bắc dễ nói chuyện, anh dùng khăn tắm bọc lấy cô, một tay ôm cô ra khỏi phòng tắm.

Hai người trở về phòng, đầu vừa đặt lên gối chỉ trong chốc lát, Phuong Tri Hạ mệt mỏi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Kể từ khi lớn lên, Phuong Tri Hạ lại có một tật xấu, lúc cô ngủ giấc ngủ rất nông, hơn nữa cô luôn không ngủ được.

Đây là do trước kia khi còn ở Phuong gia tạo thành, chủ yếu là vì đề phòng con sói ở Phuong gia kia.

Lúc nào cũng có thể bị người như lang như sói mơ ước, Phuong Tri Hạ luôn cố gắng tự bảo vệ mình, ngay cả lúc ngủ cũng luôn luôn cảnh giác với hấn.

Nhưng mà, từ khi ở cùng Lạc Dịch Bắc, cũng không biết là bị anh lẫn lộn quá mệt mỏi hay là có nguyên nhân khác, mà cơ bản buổi tối cô đều đặt đầu xuống là có thể ngủ.

Một đêm, không mộng寐.....

Chương 42: Sao lại không cẩn thận như vậy

Edit: Năm

Ngày hôm sau là thứ Bảy, hiếm khi Lạc Dịch Bắc được thức dậy muộn.

Còn chưa xuống lầu, dưới lầu đã truyền tới tiếng leng keng quen thuộc.

Cau mây, thông thả ung dung đi ra phòng, anh bước từng bước một về phía cầu thang xoắn ốc.

Vừa xuống đến một nửa cầu thang, một mảng sắc vàng bỗng nhiên đập vào mắt.

Khi đưa mắt nhìn, phòng khách to như vậy, lúc trước đều là vách tường màu trắng trong trẻo lạnh lùng, đã bị giấy dán tường trang trí thành màu vàng nhàn nhạt.

Màu vàng vô cùng ấm áp, cũng không quá mức rực rỡ, như là vàng sáng mờ lung hắt vào từ những tia nắng ban mai, khi nhìn đều khiến cho trái tim người ta như được một mảnh ánh mặt trời chiếu rọi.

Những nơi còn lại trong phòng khách cũng bị cô sửa lại, hoàn toàn thay đổi, ngoại trừ bài trí các vật dụng gia đình không khác gì so với trước, trên cơ bản, những gì có thể động đều bị cô động qua, thậm chí cái ly anh bày ở đó, cũng bị cô vẽ lên một hình vẽ anh xem không hiểu.

Bên cạnh còn có một cái ly giống cái của anh, dường như cũng bị vẽ nguệch ngoạc nhìn không rõ là hình gì.

Hai cái cái ly bày ở cạnh nhau, thoạt nhìn cực kỳ giống một cặp xứng đôi.

Lại nhìn sang bên cạnh một chút, người tới hôm qua ở dưới thân anh liên tiếp la hét không muốn không muốn, sau một đêm lại sinh long hoạt hổ, không biết đang đứng ở trên cao kia làm cái gì.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đảo qua từng chút từng chút một phòng khách đã bị sửa đến mức chính mình cũng không nhận ra, bước vài bước đi xuống.

“Em đang làm gì?” Ánh mắt chuyển hướng về phía Phuong Trì Hạ đang đứng ở trên thang xếp cao cao kia, anh lạnh mặt hỏi.

Giọng nói đột ngột vang lên, khiến Phuong Trì Hạ hoảng sợ, dưới chân hơi lảo đảo một chút, lung lay suýt nữa ngã từ trên thang xuống.

Hoảng loạn vịn vào cửa sổ bên cạnh ổn định chính mình, cô còn chưa hoàn hồn, thở hổn hển, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông đang đứng trên mặt đất,

“Anh làm cái gì thế? Sao đi xuống mà không lên tiếng?”

Giọng nói của cô còn có chút tức giận, âm lượng hơi lớn, gào to khiến Lạc Dịch Bắc sững sốt đứng yên như vậy một chút.

Đứng ở trên địa bàn của anh còn dám quát anh như vậy? Lá gan không nhỏ!

Con người nguy hiểm nhứ lại, ánh mắt anh trầm xuống.

Phuong Trì Hạ quát xong lại thấy xấu hổ, chỉ sợ từ nhỏ đến lớn không ai dám rống vị đại thiếu gia này đi?

“Tôi xong rồi, anh đói bụng chưa? Tôi đi chuẩn bị bữa sáng!” Cô vuốt vuốt mấy sợi tóc che tầm mắt, muốn xuống khỏi thang, nhưng mà, lúc bước xuống bậc đầu tiên, dưới chân lại dẫm hụt.

Cùng với động tác này, thân thể cô chợt mất đi cân bằng, cái thang lay động một chút, cô đứng ở trên cũng lung lay theo.

Đột nhiên xảy ra tình huống này, sắc mặt Phuong Trì Hạ cũng thay đổi.

Lạc Dịch Bắc đứng trên mặt đất thờ ơ nhìn một màn này, cũng không có ý định đón lấy cô.

“Anh mau giúp tôi!” Phuong Trì Hạ sàu khổ mà ôm lấy cái thang muốn giữ thăng bằng, nào biết lại chậm một bước.

Vừa rời cái thang kia lắc lư vài cái, nghiêng về phía trước, thân thể của cô cũng theo đó bị văng ra ngoài.

Phương Trì Hạ hoảng sợ trắng mặt, nhắm chặt mắt lại chờ đợi cái mông nở hoa, lúc thân thể sắp va chạm với mặt đất, một đôi tay cánh tay lại chột vurun ra, vũng vàng đón lấy cô.

Mọi chuyện xảy ra thật nhanh, nhanh đến nỗi cô căn bản không nhìn được rõ cái gì.

Ngẩng đầu lên, khuôn mặt của Lạc Dịch Bắc kia đã phóng đại ở ngay trước mắt.

Phương Trì Hạ nhẹ thở phào, nghĩ thầm anh còn không đến nỗi quá lạnh nhạt.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc vừa mở miệng, liền đánh bay hết không còn một chút nào chút hảo cảm vừa dâng lên trong lòng cô.

Môi mông nhếch lên, mặt anh lạnh nhạt nhả ra một câu, “Sao lại không cẩn thận như vậy? Ngã hông người rồi thì ba bữa cơm ai sẽ chuẩn bị? Cả phòng bữa bọn còn đang đợi em dọn sạch đây!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Người ở dưới mái hiên, trước mắt tạm thời cúi đầu

Edit: Năm

“Cút!” Biểu tình trên mặt Phương Trì Hạ vận vẹo một chút, quay về phía anh lại là một tiếng quát nữa.

Một tiếng quát này còn rất có tinh thần, nhưng mà, sau khi quát xong gương mặt lập tức xám xịt, co người thoát khỏi vòng ôm của anh đi về phía phòng bếp.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Hiện tại quả thật cô không có đủ lực trả cho anh!

Sau khi Lạc Dịch Bắc và Phương Trì Hạ kết hôn, đã mấy ngày liền chưa về nhà.

Sinh nhật Chu lão gia lần này, mấy ngày hôm trước Sa Chúc Tinh đã gọi điện thoại tới nhắc nhở, trường hợp này, anh nhất định phải trở về.

Ăn xong bữa sáng, lên lầu thay quần áo, lúc đi xuống, Phương Trì Hạ vẫn còn đang sửa sang lại một đồng hồ hỗn độn trong phòng khách mà lúc trước cô bày ra.

“Lát nữa tôi sẽ ra ngoài.” Lạc Dịch Bắc bước vài bước đi xuống cầu thang, một bên sửa sang lại cổ tay áo của mình, một bên nói chuyện với cô.

“Ừ.” Phương Trì Hạ đưa lưng về phía anh, đang mài thu thập đồ sơn vẽ, chỉ khẽ đáp lời anh một tiếng, đầu cũng không hề ngoái lại một chút.

Cô như vậy, khiến cho Lạc Dịch Bắc không nhìn được nhần mày lại.

Anh bỗng nhiên cảm thấy, hai người ở bên nhau, so với việc anh coi thường cô, dường như cô càng ngó lơ anh hơn!

“Đêm nay sẽ không về!” Nhìn chằm chằm cô một lát, Lạc Dịch Bắc lại nói.

“Được.” Vẫn là giọng nói nhàn nhạt ấy, Phương Trì Hạ chăm chú sửa sang lại đồ vật, vẫn không quay đầu.

Toàn bộ quá trình làm lơ, khiến cho ngực Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên có chút khó chịu.

Anh tiến thêm vài bước, bàn tay to của anh nắm lấy cổ tay cô, dùng một tay kéo cô lên.

“Sao vậy?” Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu.

“Giúp tôi sửa sang lại quần áo!” Lạc Dịch Bắc ườn lưng, nghiêng thân thể của mình về phía cô.

“Đã sửa sang rất tốt rồi mà!” Ánh mắt Phương Trì Hạ lướt qua người anh, ánh mắt nhìn anh càng kỳ quái.

“Bảo cô sửa sang lại thì cứ sửa lại đi!” Lạc Dịch Bắc nhẹ chớp chớp mắt, giọng nói đã có phần không kiên nhẫn.

Phương Trì Hạ ngẩn người, nhìn chằm chằm anh một lát, bỗng nhiên phản ứng lại đây ý đồ của anh.

Anh đây là không có việc gì làm nên nghĩ thầm muốn giày vò cô đi?

Phương Trì Hạ đã hiểu, nhưng mà, lại không cùng anh tranh đấu.

Anh cũng phải đi rồi, cả ngày hôm nay ngôi nhà này đều sẽ thuộc về cô, hiện tại cô chỉ nghĩ chạy chóng tiến anh đi mà thôi.

Một lần nữa cởi bỏ quần áo anh đã mặc chỉnh tề, Phương Trì Hạ lại giúp anh cài lại từng cái từng cái cúc áo.

Cô cảm thấy hành vi hiện tại của mình ngốc đến không dám nhìn thẳng nữa, cài được một nửa thì có chút cảm giác không làm nổi nữa, nào biết vị kia chẳng những không ngăn cản, khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo phía trước dường như còn mềm mại đi một chút.

Khóe mắt Phương Trì Hạ yên lặng giật một cái, cúi đầu tiếp tục cài.

“Được rồi!” Thật vất vả, rốt cuộc cài xong cúc áo cuối cùng, về mặt cô trở nên sung sướng vì đại công cáo thành.

Lạc Dịch Bắc liếc mắt nhìn cô một cái, xoay người rời đi.

Bây giờ hãy còn sớm, tiệc sinh nhật của ông đến buổi tối mới cử hành, anh không vội, nên lái xe đến tương đối chậm.

Suốt đường lái xe này, gương mặt của Phương Trì Hạ vẫn luôn không ngừng hiện lên ở trong đầu anh.

Anh đi rồi, một mình cô ở lại trong biệt thự trống trải lạnh lẽo không biết sẽ làm cái gì?

Lạc Dịch Bắc cũng không biết hôm nay mình có chỗ nào không đúng, khi xe chạy được một nửa đường, bỗng nhiên quay đầu, lái xe trở về.

Khi bước vào nhà, dưới lầu không có bóng dáng của Phương Trì Hạ.

Ánh mắt đảo qua phía trên lầu, Lạc Dịch Bắc lại đi về phía lầu hai.

Lúc bước vào phòng ngủ, Phương Trì Hạ đang ngồi ở ghế treo trên ban công ngủ bù.

Thân mình nhỏ bé cuộn tròn thành một khối ở trong ghế treo hình bán nguyệt, đầu nhẹ gối lên sườn ghế, khuôn mặt nhỏ trắng nõn được tia nắng ban mai nhàn nhạt chiếu lên, khiến cho cả người cô dường như được phủ kín bằng một vầng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ngày tân hôn thứ ba

Edit: Năm

Lạc Dịch Bắc không biết sáng nay cô dậy từ mấy giờ, nhưng mà, chỉnh đốn và sửa sang lại phòng khách lớn như vậy, lúc anh thức dậy, hẳn là cô đã dậy được vài tiếng đồng hồ rồi.

Đi đến bên người cô, lặng lẽ nhìn bộ dạng này của cô, anh sắp mặt lại gần cô một chút.

Bộ dạng khi ngủ của cô thực điềm tĩnh, lên lông mi nhẹ nhàng rũ, tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Tuy rằng thời điểm người phụ nữ này tỉnh thì có rất nhiều hành vi khiến cho anh không vui vẻ gì, nhưng, lúc này, nhìn cô vẫn rất thuận mắt.

Lúc này, Phương Trì Hạ tựa như một đứa trẻ một muốn chết rồi, an tĩnh lại điềm đạm, trong lòng ngực còn ôm một cái gối to hình phim hoạt họa.

Ngủ quan của cô thật sự rất tinh xảo đẹp đẽ, gương mặt thậm chí còn không lớn hơn một bàn tay của anh, da thịt mềm mại đến độ như là cánh hoa được sửa bỏ cọ rửa, môi hồng hơi cong lên, phảng phất như mang theo mưa lục, mê hoặc Lạc Dịch Bắc, mà xui quý khiến thế nào lại đưa môi mình lại gần môi cô.

Nhưng mà, còn chưa có hôn đến, người đang ngủ đột nhiên mở to hai tròng mắt ra.

“Đừng, đừng lại đây!” Lập tức cũng không thèm nhìn anh, cô như là trông thấy điều đáng sợ nào đó, kinh hoàng thất thố “bịch” một cái, lăn từ trên ghế treo xuống, thân thể co rúm lại lui về phía góc tường, hoảng loạn vươn tay bắt được một cái bình hoa bên cạnh, đập về phía đầu anh.

Một loạt động tác của cô vô cùng nhanh, Lạc Dịch Bắc đột nhiên không kịp đề phòng, càng không nghĩ tới người mỗi đêm phối hợp với anh, sẽ đột nhiên làm ra mấy động tác quá khích như vậy, nhất thời lui chậm một bước, bình hoa đập trúng vào giữa trán anh.

Rõ ràng tiếng hút không khí vang lên ở giữa hai người, ánh mắt sắc bén đảo qua mặt cô, mặt Lạc Dịch Bắc đen thui, “Phuong Trì Hạ!”

Phuong Trì Hạ bị anh quát như vậy, đầu óc thanh tỉnh một chút.

Ngơ ngẩn nhìn chăm chăm khuôn mặt kia của anh, lại nhìn nhìn hung khí trên tay mình, hoảng loạn ném bình hoa ra phía sau.

“Làm sao lại là anh?” Sắc mặt cô có chút xấu hổ, muốn tiến lên xem xét tình huống của anh, nhưng sợ bị anh ném văng ra, lại không dám tiến lên.

“Nếu không em còn cho là ai vào đây nữa?” Ngay tân hôn thứ ba liền tiến hành “Gia bạo”, mặt Lạc Dịch Bắc phủ lên mây đen dày đặc.

Phuong Trì Hạ bất động thanh sắc nhìn anh, vẻ mặt xấu hổ.

“Không phải nên giải thích một chút sao?” Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đảo qua trên mặt cô, hàn khí trong mắt bắn ra bốn phía.

“Tôi ngủ đến hồ đồ rồi, nhất thời đã quên mất mình đang ở đâu. A. Ha ha.” Phuong Trì Hạ trưng ra khuôn mặt tươi cười hối lỗi, chỉ là, lúc này tươi cười, nhìn thế nào cũng thấy có điểm cứng đờ.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc à nhìn chăm chăm cô đang nhìn mình, nghĩ đến tình hình khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, đại khái đoán được vài phần.

Em ở Phuong gia mấy năm nay, mỗi ngày chính là kinh sợ vượt qua như vậy?

“Tôi thật sự không phải cố ý, anh có khỏe không? Tôi xem giúp anh một chút!” Phuong Trì Hạ thấy thần sắc anh tựa hồ có chuyển biến tốt đẹp, chậm rãi bước qua, nâng đầu anh nhìn nhìn.

Còn tốt, không có miệng vết thương, chỉ là góc trán hơi hồng hồng.

Động tác của cô thực mềm nhẹ, cái này làm cho Lạc Dịch Bắc mới vừa tức giận lại có điểm hạ hỏa.

Được rồi, biết cô rất đáng thương, anh liền tha cho cô một lần này!

“Sao đột nhiên anh lại đã trở về rồi?” Phuong Trì Hạ ấn anh ngồi ở ghế treo mình vừa mới ngồi lúc nãy, nghiêng đầu muốn đi lấy túi chườm nước đá giúp anh, lại bị anh một phen kéo giữ lại.

“Ngồi xuống!” Ý bảo ngồi lên chân mình, anh yêu cầu.

Buổi tối, Phuong Trì Hạ đều rất phối hợp với anh, nhưng bây giờ là giữa ban ngày, đột nhiên thân mật như vậy, cô còn rất không quen.

Ngơ ngẩn mà nhìn anh, cô do dự một chút, vẫn là đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Anh thích bộ tối hôm qua

“Tôi giúp anh xoa một chút, như vậy làm tan máu bầm tương đối mau, nha?” Ngồi trên đùi của anh, cô cùng anh thương lượng.

Từ nhỏ đến lớn Lạc Dịch Bắc chịu quá nhiều huấn luyện như vậy, kỳ thật với anh mà nói vết thương nhỏ như này căn bản không tính là gì.

Có điều, hiếm khi cô tỏ ra ôn nhu như vậy, anh thế nhưng lại gạt đầu.

Phuong Trì Hạ lấy túi chườm nước đá ra, dán lên vết bầm trên trán anh, động tác tinh tế mà giúp anh xoa lên.

Động tác của cô thực mềm nhẹ, vết thương là do cô tạo thành, cô có phần hơi áy náy.

Lạc Dịch Bắc để mặc động tác của ca, bất động thanh sắc nhìn chăm chăm cô, đánh giá.

Ngũ quan của Phuong Trì Hạ đặc biệt hài hòa, làn da còn rất trắng, nhìn gần như vậy, phẳng phất như trên mặt tản ra một vàng sáng mờ mờ lung, đẹp đến có chút loá mắt.

Hai người cũng không nói chuyện.

Không khí, lặng im.

Nhưng mà, trạng thái như vậy, không kéo dài đến hai phút, lại bị Lạc Dịch Bắc không có quy củ sờ soạng, tay làm loạn quần áo của cô.

Phương Trì Hạ cả kinh, lấy lại tinh thần, hoảng loạn đẩy đẩy anh, miễn cưỡng kéo ra khoảng cách với anh, “Không phải còn ra ngoài sao?”

“Còn sớm!” Lạc Dịch Bắc đầu cũng không nâng lên, chớp mũi cọ cọ vào cô, khàn khàn trả lời cô một câu.

Phương Trì Hạ bị anh chặn lại đến không còn câu nào để nói, trầm mặc một hồi lâu, đơn giản mặc anh làm tới.

Cô tưởng là, hôm nay anh muốn đi ra ngoài, nhiều nhất chỉ lẩn lộn một chút liền thu tay lại.

Thực rõ ràng, bây giờ cô vẫn không thể nào hiểu được anh.

Nếu hai người tiếp xúc với nhau lâu hơn nữa, cô sẽ biết ý tưởng của cô lúc này thật sự có bao nhiêu ngốc ngếch.

Lạc Dịch Bắc bế ngang cô lên đi vào phòng ngủ, ôm cô trên tay lập tức đảo hướng về phía giường lớn.

Theo sau đó.....

Vài tiếng đồng hồ rồi mà cửa phòng ngủ cũng chưa hề mở ra.

Phương Trì Hạ bị lẩn lộn đến eo như muốn đứt, xụi lơ nằm trên giường, mơ mơ màng màng ngủ, trong lòng hung hăng mắng Lạc Dịch Bắc hết lần này đến lần khác.

Cầm thú!

Lần nữa tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã chậm rãi tối đen.

Người đàn ông trong phòng, còn chưa rời đi, đang đưa lưng về phía cô sửa sang áo sơ mi của mình.

Thân hình anh cao lớn, anh tuấn đẹp trai bức người, giờ tay nhấc chân đều có một loại ưu nhã nói không nên lời, khiến người khác nhìn vào có chút hoa mắt.

Nếu không phải mình mới vừa bị lẩn lộn đến quá tàn nhẫn, đại khái Phương Trì Hạ sẽ như đang thưởng thức phong cảnh mà nhìn anh chăm chăm thêm vài lần.

Dur quang nơi khoe mắt liếc thấy tầm mắt cô dừng ở trên người mình, Lạc Dịch Bắc hơi quay mặt qua, ánh mắt nhìn lướt qua hồng triều chưa lui trên gương mặt cô, khẽ phun ra hai chữ, “Tĩnh.”

“Sao anh còn chưa đi ra ngoài?” Phương Trì Hạ bực chán đơn ngồi dậy.

“Thay quần áo rồi cùng đi.” Lạc Dịch Bắc ném cho cô một câu, dạo bước chân đi đến bên cạnh sô pha.

Cùng nhau?

Phương Trì Hạ sững sốt một chút.

Không phải cô không biết anh muốn đi đâu, hôm nay chính là sinh nhật Lạc lão gia đấy.

Mang cô đi cùng?

“Em còn năm phút để chuẩn bị, nếu không.” Ánh mắt đảo qua trên mặt cô, anh từ từ phun ra một câu, “Tôi tự mình giúp em!”

Một câu âm trầm như thế, làm Phương Trì Hạ run lên một chút.

Cô không rõ anh làm như vậy nhằm mục đích gì, vẫn quán chần đơn xuống giường phối hợp đi chọn lễ phục.

“Mặc bộ nào thì được đây?” Ánh mắt đảo qua từng hàng lễ phục, cô có chút lưỡng lự.

Lạc Dịch Bắc giúp cô chọn quần áo quá nhiều rồi, đêm nay cụ thể là loại trường hợp gì cô cũng không biết, chính là rối rắm, giọng nói Lạc Dịch Bắc mang theo hài hước từ từ truyền đến từ phía sau, “Bộ màu đen tối hôm qua.”

Giọng nói mang theo mùi phần trên chộc, làm Phương Trì Hạ ngẩn ra, đầu óc có chút hỗn độn.

Hôm qua, bộ tối hôm qua

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Nhóc đúng là ngây thơ

Edit: Năm

Chính là vì bộ lễ phục kia mà tối hôm qua Phương Tri Hạ ăn mất, bị Lạc Dịch Bắc lẫn lộn ở trong phòng tắm lâu như vậy, hiện tại trên người cô còn đau khắp nơi.

Đối với bộ lễ phục này cô còn sinh lòng sợ hãi, không muốn đêm nay hai người lại nháo ra chuyện gì, quyết định lấy từ trong tủ ra một bộ váy kiểu dáng cực kỳ bảo thủ, bình thường nhất, tốt nhất có thể bao kín mình từ đầu đến chân.

Thực rõ ràng, ý tưởng thì hay, nhưng mà hiện thực lại quá khác đi.

Lạc Dịch Bắc kén chọn người chuẩn bị sẵn quần áo, có thể bình thường được sao?

Tủ quần áo có rất nhiều bộ, mỗi một bộ đồ đều như là được yêu cầu làm riêng theo số đo cơ thể của cô, không chỉ việc tất cả đều vừa vặn với cô, mà sau khi mặc vào thì kết quả còn rất kinh điển.

Từ việc này cũng có thể nhìn ra, Lạc Dịch Bắc rất hiểu cô, rõ ràng còn hơn cả những gì cô hiểu về anh.

Phương Tri Hạ chọn tới chọn lui mãi không chọn ra được bộ đồ nào phù hợp với tiêu chuẩn lý tưởng của cô, cuối cùng thay đổi một bộ lễ phục nhỏ màu xanh nhạt.

Cô không thích trang điểm quá mức phức tạp, mặc rất đơn giản, trên cổ cũng không phối hợp châu báu gì, chỉ đeo chiếc dây ngày thường cô vẫn mang kia.

Mặt dây chuyền chỉ đơn giản là chiếc nhẫn, kim cương đen vây quanh một vòng kim cương trắng, đơn giản lại hào phóng.

Đến khi cô chỉnh trang lại thật tốt rồi ra khỏi phòng tắm, ánh mắt Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn thoáng qua cô, lẳng lặng nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kia, đánh giá một chút, cái gì cũng không nói.

Đi xuống lầu, thời điểm hai người rời khỏi biệt thự đã 6 giờ qua rồi.

Đến nhà chính Lạc gia là 7 giờ hơn.

Bạn làm ăn của Lạc gia rất nhiều, hơn nữa quan hệ cá nhân của Lạc Hi Thần cũng nhiều, đêm nay khách tới dự vô cùng đông, xe của khách đến cổng còn chưa tìm được chỗ dừng.

Lạc Dịch Bắc dẫn theo Phương Tri Hạ đi vào, sau cũng không có ý giới thiệu cô, toàn bộ quá trình đều mặc kệ cô tự sinh tự diệt, mình thì đi tiếp đãi khách.

Kỳ thật Phương Tri Hạ rất hưởng thụ loại trạng thái bị anh mặc kệ này, nếu anh thật sự dẫn cô đi gặp người của Lạc gia, ngược lại cô sẽ thật sự không thích ứng nổi.

Lúc này bụng lại bị đói, ở bữa tiệc đi một vòng, thoáng nhìn thấy khu tự phục vụ đồ ăn, cô tự mình chọn một đĩa đồ ăn lớn tràn đầy.

Muốn tìm một chỗ ngồi xuống, khi đi ra bên ngoài, lại đúng lúc đâm phải một thân ảnh nho nhỏ đi vào.

“Chị là ai?” Tiểu chính thái lớn lên gương mặt tròn trịa như bánh bao đang vênh mặt nhìn cô, ánh mắt kia còn thực sắc bén, rất có phong phạm của Lạc Dịch Bắc.

“Chị sao?” Phương Tri Hạ sùng sốt một chút, ngồi xổm xuống, để cho ánh mắt của mình ngang hàng với ánh mắt của cậu bé, vào lúc tiểu chính thái cho rằng cô sẽ trả lời vấn đề của mình, cô lại chỉ là cong cong mí mắt cười, “Nói ra nhóc cũng không biết.”

“Chị còn chưa nói đâu, làm sao biết được là tôi không quen?” Tiểu chính thái thực khinh thường hừ hừ, cho cô một ánh mắt xem thường.

Phương Tri Hạ ngẩn ra, thật không nghĩ tới một nhóc tiểu quý lại nhanh mồm dẻo miệng như vậy.

“Vậy trước tiên nhóc nói cho chị biết em là ai!” Thấy cậu bé đáng yêu, muốn vươn tay捏捏 khuôn mặt của cậu, lại bị ai đó làm vể mặt ghét bỏ mà tránh đi.

A, lạnh lùng như vậy sao?

Phuong Tri Hạ giờ tay lên thất bại, gương ngừng lùi về, khinh thường mà nói thẳm một câu, “Không chạm vào thì không chạm vào, đúng là tiểu ngây thơ!”

Mặt của tiểu chính thái hơi hơi vắn vẹo một chút, khuôn mặt vốn dĩ phúng phính đáng yêu lại lập tức nổi giận.

“Chị đây không bồi nhóc nữa, qua một bên chơi bắn bi đi!” Phuong Tri Hạ lướt qua cậu bé, muốn đi, giọng nói rất có vài phần kiêu ngạo của tiểu quý gia bỗng nhiên truyền đến từ phía sau, “Hừ, chị đừng tưởng rằng chị không nói ra thì tôi cũng không biết, tôi vừa mới nhìn thấy chị vui vẻ đi theo anh Bắc tiến vào!”

Phuong Tri Hạ ngẩn ra, mặt hơi hơi nghiêng đi.

Tiểu chính thái thông thả đi về phía cô, nhìn chăm chăm cô một hồi lâu như đang đánh giá tác phẩm nghệ thuật, sau đó, nhả ra một câu thiếu chút nữa làm Phuong Tri Hạ bùng nổ.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chị gọi là Tiểu Hửu

Edit: Năm

Nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, cậu bé nói, “Ngực nhỏ như vậy, mông bằng phẳng như thế, trước không nhô sau không vểnh thì thôi đi, lại còn dơ xương ra như vậy, không hiểu rốt cuộc anh Bắc coi trọng chị ở điểm nào?”

Khẩu khí vô cùng ghét bỏ, mang theo sự tò mò không hiểu, cảm giác không giống lời nói của một cậu bé bảy tám tuổi chút nào.

Phuong Tri Hạ tức giận đến xoa tay, hận không thể một tay ném luôn nhóc kia vào bồn cầu.

Ưỡn bộ ngực ít nhất vẫn còn đạt tiêu chuẩn của mình, cô tiến sát vào gần đầu cậu bé nói, “nhóc con thì biết cái gì? Nhóc tưởng Lạc Dịch Bắc cũng giống nhóc, còn đang uống sữa nên thích ngực lớn sao?”

Cô châm chọc người rất không khách khí, tiểu chính thái kia bị tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng bừng, hơn nửa ngày cũng không thể nói được câu nào nữa.

“Được rồi, đi tìm mẹ đi, chị đói bụng rồi.” Phuong Tri Hạ không muốn so đo với một đứa trẻ, vỗ vỗ vai cậu bé, xoay người muốn đi, tiểu quý gia lại hấp ta hấp tấp chạy theo

“Làm sao vậy? Còn có việc sao?” Phuong Tri Hạ ngồi xuống một bậc thang ở ngoài đại sảnh, ánh mắt dừng lại trên mặt tiểu chính thái.

Tiểu chính thái nhìn chăm chăm cô một lát, đến gần cô, ngồi xuống.

Phuong Tri Hạ bị cậu bé nhìn không rõ nguyên do, vừa thấy ánh mắt thiếu tu dưỡng kia thì rất muốn xoa xoa cậu vài cái.

Đang do dự xuống tay từ chỗ nào trước, tiểu chính thái lại mở miệng, “Chị và anh Bắc có quan hệ gì?”

“Trước tiên nói cho chị tên của em.” Đặt đĩa đồ ăn trong tay sang bên cạnh, cô chuyển đề tài.

“Tôi gọi Tiểu Tà.” Tiểu chính thái trả lời cô bằng giọng con nít ngây ngô.

Tiểu Tà?

Phuong Tri Hạ lại lần nữa bị cậu nhóc làm cho ghen hờn.

“Ông nội nói, đi đến chỗ nào cũng không thể để mình chịu thiệt, tôi vừa mới nói tên cho chị nghe rồi, giờ đến lượt chị trả lời tôi mới công bằng!” Lạc Tà cũng hất cằm một cái, lại nói.

Chậc, lúc này mới bao nhiêu tuổi mà đã có đầu óc thương nhân rồi?

Phuong Tri Hạ bị lời nói của cậu chọc cười, không cần nghĩ ngợi, nghiêng đầu trả lời cậu một câu, “Chị gọi là Tiểu Hửu.”

Lúc này đây, người yên lặng không nói nên lời biến thành Tiểu Tà.

Đôi mắt mở tròn xoe nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, cậu thấy ánh mắt của cô có điểm quái dị.

Người phụ nữ này đúng là không bình thường!

Có điều, chơi đùa rất tốt!

Đêm nay là sinh nhật Lạc lão già, người của Lạc gia đều vội vàng đi tiếp khách, cậu đã bị mọi người mặc kệ tự sinh tự diệt vài tiếng đồng hồ rồi.

Hiện tại thật vất vả mới gặp được chuyện thú vị, tâm tình của Tiểu Tả, thật giống như đứa trẻ được nhận món đồ chơi xinh đẹp, trong lòng có chút kích động nho nhỏ, nhưng trên mặt lại là vẻ lạnh nhạt, cũng không biểu hiện ra ngoài điều gì.

Đứng lên, đi một vòng quanh cô, cậu thực nghiêm túc mà nói ra một câu, “Xem chị, dáng người cũng không giống như là kiểu người anh Dịch Bắc có thể thích, chị cũng đừng làm mấy việc tốn công vô ích, nếu không như vậy đi, bốn thiếu gia không chê chị, về sau chị theo tôi đi!”

Lời này là cậu ngẩng đầu uốn ngực nói ra, cảm giác vô cùng có phong thái bá đạo của tổng tài.

“Cùng nhóc?” Phương Trì Hạ bị sặc một chút, ngẩng đầu, vẻ mặt khinh thường liếc mắt một cái đánh giá cái đầu nho nhỏ của cậu, cô nhàn nhạt trả lời một câu, “Em nhỏ như vậy? Chỉ sợ còn phải thêm mấy năm nữa.”

Cô thuận miệng nói ra lời này, ai ngờ Tiểu Tả lại thuận miệng trả lời cô một câu, “Chị thích lớn?”

Tiểu Tả hỏi, hỏi rất thuần khiết.

Vốn dĩ hai người thảo luận chuyện này cũng rất thuần khiết, chính là, đoạn đối thoại này sao nghe vào tai lại dễ dàng hiểu sai như vậy?

Lớn.....

Phía sau, vừa vặn Lạc Dịch Bắc từ bên này đi qua, vừa đi tới liền nghe được đoạn đối thoại như vậy của hai người, khóe mắt hung hăng giật một chút, ánh mắt bốn cột dừng trên mặt Phương Trì Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đào chân tường nhà anh

Edit: Nấm

Biểu tình trên mặt Phương Trì Hạ hơi hơi có điểm không được tự nhiên, cũng không biết có phải do ánh đèn chiếu lại đây hay không, dường như khuôn mặt cô còn hơi hồng hồng.

Tiểu Tả mới bảy tuổi tự nhiên sẽ không hiểu lời nói kia của mình sẽ có gì dễ khiến cho người khác hiểu sai ý, còn rất nghiêm túc chờ cô trả lời.

Phương Trì Hạ làm như không nghe thấy lời nói mới vừa rồi kia, xiên một miếng bánh kem trong đĩa của mình đưa cho cậu, ý đồ bỏ qua đề tài này, “Muốn ném thử không?”

Tiểu Tả thực khinh thường hừ hừ, vẻ mặt cao ngạo vênh chệch cằm nhỏ của mình lên, “Chỉ có phụ nữ mới thích ăn mấy thứ đồ ngọt như vậy.”

Phương Trì Hạ yên lặng á khẩu.

Đứa bé này mới bao nhiêu tuổi, miệng đã đầy phụ nữ, phụ nữ rồi?

“Vậy đợi một lát, chị đi lấy món khác giúp em” Phương Trì Hạ đứng lên, xoay người đi về hướng khu tự phục vụ đồ ăn.

Tiểu Tả tung ta tung tăng đi theo phía sau cô, cô đi đến chỗ nào, cậu cũng vây quanh cô ở chỗ đó, biểu tình trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng là hành vi lại đáng yêu.

Bên này quán quanh chân cô, bên kia lại nói, “Vấn đề vừa rồi, chị không suy xét một chút sao? Bốn thiếu gia ở trường học được rất nhiều bạn nữ vây quanh đấy, mức độ được hoan nghênh không hề thua kém anh Dịch Bắc.”

Phương Trì Hạ nghiêng đầu liếc mắt nhìn cậu một cái, ném cho cậu nhóc một ánh mắt khinh thường, “Như vậy thì đào chân tường anh Dịch Bắc nhà em là tốt sao?”

Kỳ thật, lời này của cô đã tự nói ra mình có quan hệ với Lạc Dịch Bắc, nhưng là, dường như Tiểu Tả nghe không hiểu.

Đào chân tường?

Sao cậu lại phải đi đào chân tường?

Phuong Trì Hạ cũng lười giải thích, lấy chút đồ ăn cho mình, lại lấy cho cậu một chút.

Tiểu Tả tựa hồ nói chuyện với cô rất hợp, hai người đều là kẻ bị ngớ lơ, kém nhau mười mấy tuổi, thế nhưng có thể nói chuyện lâu như vậy!

Thậm chí Tiểu Tả còn đưa cho cô một món đồ chơi nhỏ phát ánh sáng tím để làm lễ gặp mặt.

Lạc Dịch Bắc đứng ở cách đó không xa, lẳng lặng nhìn chăm chăm hai người này một lát, rồi xoay người rời đi.

Xem ra, cho dù không ai quan tâm thì cô cũng sẽ không thấy nhàm chán!

Khách đến bữa tiệc đêm nay nhiều như vậy, Phuong Trì Hạ lại không biết một ai.

Ngồi cùng Tiểu Tả một lát, lúc sau Tiểu Tả bị một bị người đàn ông là Dung Thiệu gọi đi mất.

Lạc Dịch Bắc còn bận rộn ở kia, Phuong Trì Hạ lại không thể rời đi trước thời gian, ăn không ngồi rồi đành chuyển sang ra ngoài hoa viên.

So sánh với đại sảnh náo nhiệt đông khách khứa, trong hoa viên thanh tịnh không ít.

Phuong Trì Hạ muốn tùy ý tìm một cái ghế dựa nghỉ ngơi một lát, thời điểm lướt qua chỗ ngoặt, bên kia bỗng nhiên truyền đến những âm thanh vụn vặt, “Ồ đâu rồi? Rõ ràng mới vừa rồi vẫn còn thấy!”

Giọng nói rất nhỏ, như là tiếng làm bầm lều bầu.

Phuong Trì Hạ tò mò, bắt động thanh sắc đi theo hướng giọng nói.

Đầy bụi hoa hồng ra, một thân hình mảnh khảnh đưa lưng về phía cô đang khom người không biết tìm kiếm cái gì trên mặt đất.

Người nọ tựa hồ tìm thật sự vất vả, nơi này lại tối đen, chỉ thiếu điều ngồi xổm trên mặt đất vạch từng tấc từng tấc cỏ lên để tìm.

“Có chuyện gì thế?” Phuong Trì Hạ thuận miệng hỏi một câu.

Người đưa lưng về phía cô sùng sốt một chút, chậm rãi nâng mặt lên.

Nơi này ánh sáng thực ít ỏi, ai cũng không thấy rõ ai.

Người phụ nữ kia thực thuận miệng trả lời cô một tiếng, “Tôi vừa mới rút một cái vòng cổ kim cương, tìm thật lâu vẫn chưa thấy.”

“Tôi giúp bà tìm!” Vừa hay lúc này Phuong Trì Hạ không có việc gì làm, cô nhìn về phía kia, mở món đồ chơi phát ánh sáng tím trong tay lên.

Chiếu lên trên thảm cỏ xung quanh một chút, không đến năm phút đồng hồ đã đưa cái vòng cổ đến tay người kia.

Người phụ nữ kinh ngạc nhìn cô, tựa hồ có chút ngạc nhiên.

Dưới ánh sáng màu tím, không ít kim cương tự nhiên sẽ phát ra ánh huỳnh quang, cô gái này lại có thể biết điều đó!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Trời sinh một đôi

Edit: Nấm

Người phụ nữ kia vô cùng bất ngờ trước việc làm của Phuong Trì Hạ, không nói tới việc cô còn trẻ như vậy, ngay cả chính mình gặp phải loại sự tình này, cũng không nhất định thể lập tức nghĩ ra nên làm thế nào!

“Mới vừa rồi một tên tiểu quý đưa cho cái này, không nghĩ tới vừa đúng lúc dùng tới.” Phuong Trì Hạ mở ra đèn pin ánh sáng tím trên tay, cười cười với người phụ nữ.

Người kia nhẹ gật đầu một cái, dẫn cô đi đến nơi sáng hơn một chút, đưa chiếc vòng cổ trên tay cho cô, “Giúp tôi đeo lên một chút!”

“Được!” Phương Trì Hạ đặt đèn pin sang bên cạnh, giúp bà vén sợi tóc sau cổ lên, thật cẩn thận đeo chiếc vòng kia vào.

Đây là một chiếc vòng cổ vô cùng xinh đẹp, râu chuôi là hai ngôi sao một lớn một nhỏ, xen lẫn nhau là hai hình dáng độc lập, nhưng lại đan chéo cùng nhau theo quy luật, như là hai người không có chút điểm tương đồng nào, trong lúc lơ đãng vận mệnh lại cứ vướng mắc hai người vào.

Chiếc vòng cổ này, còn có một cái tên vô cùng đẹp —— Asteria.

Asteria, lấy tên trong thần thoại Hy Lạp chính là nữ thần bóng đêm, ngụ ý là: Ở trong bóng tối vô biên, người là ánh sáng rực rỡ nhất của ta.

Đây là tác phẩm tâm huyết kinh điển của Thi Kỳ Nặc - nhà thiết kế trang sức thiên tài ở Pháp, toàn thế giới chỉ có một cái như này!

Mà một cái duy nhất này, nhiều năm trước, đã sớm bị Lạc Hi Thần lấy danh nghĩa của Dung Hi mua về tặng cho vợ mình là Sa Chức Tinh!

Về cơ bản, chiếc vòng cổ này là một dấu hiệu, nhìn thấy người đeo vòng cổ này, là có thể đoán được thân phận đối phương.

Nhưng mà, Phương Trì Hạ cũng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy Asteria là cái dạng gì, cho nên, dù đang cầm trong tay, cô cũng không biết.

Chuyên chú giúp người phụ nữ trước mặt đeo vòng cổ, động tác của cô rất cẩn thận, sợ nhất chính là không cẩn thận làm hỏng một kiệt tác như này.

Ánh mắt của người phía trước thoáng lướt qua trên cổ cô, thực cố tình dừng lại vài giây trên chiếc nhẫn kia.

“Chiếc nhẫn trên vòng cổ của cô thật xinh đẹp.” Khóe môi ngấm một nét cười, người phụ nữ kia lơ đãng nói chuyện với cô.

“Cám ơn, phu nhân.” Phương Trì Hạ tỏ thái độ lễ phép.

“Biết là ai thiết kế không?” Người phụ nữ phía trước lại nói chuyện.

“Không biết ạ.” Phương Trì Hạ thành thật trả lời.

“Biết ý nghĩa của chiếc nhẫn này không?” Người phụ nữ phía trước mỉm cười lại hỏi.

“Xin lỗi, phu nhân, tôi không biết.” Phương Trì Hạ giúp bà đeo lại vòng cổ nghiêm chỉnh, lại cẩn thận giúp bà sửa sang lại mấy sợi tóc, “Như vậy thì tốt rồi.”

“Nếu đến đây rồi, thì đi vào đại sảnh đi tiếp khách của bữa tiệc đi!” Người phụ nữ ghé mắt nhìn cô một cái, dẫn đường phía trước cô đi về hướng đại sảnh bữa tiệc.

Lúc người này nói chuyện, phong thái rất nhẹ nhàng thanh nhã, nhưng lại có một loại ung dung và đẹp đẽ quý giá.

Phương Trì Hạ căn bản không biết thân phận của bà, nhưng vẫn quyết định đi theo.

Mẹ chồng nàng dâu lần đầu tiên gặp mặt, từ lúc nhìn thấy chiếc nhẫn trên cổ cô, Sa Chức Tinh đã đoán được thân phận của cô gái, nhưng mà, Phương Trì Hạ nhìn thấy bà, từ đầu tới đuôi lại là hoàn toàn không biết gì cả.

Chỉ là cảm thấy giọng nói của cô có điểm giống như đã từng quen biết, không hơn.

Lúc hai người đi vào đến đại sảnh, hiện trường vẫn còn rất nhiều người.

Lạc Dịch Bắc bị một cô gái còn trẻ tuổi lôi kéo, đi qua đi lại giữa các nhóm khách khứa để xã giao.

Một cô gái vô cùng xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo giống như người được vẽ từ tranh bước ra, cùng anh sóng vai đứng chung một chỗ, như là một loại phong cảnh đẹp đẽ nhất, hấp dẫn không ít ánh mắt của những người xung quanh đây.

Quan hệ của hai người dường như rất thân mật, thỉnh thoảng cô gái kia lại nghiêng đầu dán vào lỗ tai anh nói vài câu gì đó, trong đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông mang theo lạnh lẽo, thế nhưng khi ấy lại tỏa ra nét ôn nhu khác thường.

Phương Trì Hạ đứng trong đám người phía sau, lảng lảng nhìn một màn này, trong đôi mắt trong suốt dường như không thấy có việc gì sai cả.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Tan nát tâm hồn thiếu nữ

Edit: Năm

Dường như ánh mắt Lạc Dịch Bắc cũng chưa từng nhìn sang bên này, từ đầu tới cuối toàn bộ lực chú ý đều đặt vào người phụ nữ đi bên cạnh.

Những nơi hai người đi qua, như thể có ánh đèn mạnh mẽ chiếu rọi, loá mắt đến mức những người xung quanh đều trở nên ảm đạm mất sắc.

Một cặp vô cùng xứng đôi, dường như là trời do đất tạo thành, cơ hồ đã thu hút toàn bộ ánh mắt của các vị khách đêm nay.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc nhìn cô bé kia vẫn còn đặc biệt dịu dàng, cái loại dịu dàng này hoàn toàn bất đồng với khí chất lạnh lẽo của bản thân anh, phẳng phất như trong thế giới băng thiên tuyết địa, đột nhiên xuất hiện một chút ánh mặt trời, làm cho không ít các vị khách nữ ở đây nát tan nát tâm hồn thiếu nữ.

Phuong Tri Hạ cảm thấy mình hoàn toàn không hợp với nơi này, muốn tìm một góc không người để tiếp tục chờ hấn, nhưng mà, cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, mặc kệ nàng đi chỗ nào, chung quy lại thì tầm mắt vẫn đụng phải đám người Lạc Dịch Bắc.

Tiệt tởi, vẫn còn phải tiếp tục.

Cứ như vậy dưới ánh nhìn chăm chú của Phuong Tri Hạ, thật vất vả, rốt cuộc Lạc Dịch Bắc và cô gái kia thân mật xong, ngược lại đi đến trước mặt ông cụ đang ngồi trên ghế tử đàn trong đại sảnh.

“Dạ dày không tốt, không cần uống rượu.” Lạc Dịch Bắc đi đến, liền đoạt lấy ly rượu ông cụ cầm trong tay đang chuẩn bị uống.

Lạc Ân Kỳ nhìn anh một cái, đối với hành vi của anh có chút bất mãn, nhưng lại không nhiều lời.

Dịch sang bên nhường cho anh một chỗ trên ghế dựa, Lạc Ân Kỳ nhàn nhạt hỏi, “Mấy ngày nay đều ở bên ngoài làm gì?”

“Không phải mỗi ngày cháu đều ở công ty sao?” Lạc Dịch Bắc bung một ly rượu vang đỏ trong tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng lắc chất lỏng trong ly, không chút để ý trả lời ông một tiếng.

Lạc Ân Kỳ bị anh chặn lại một phen, cũng không tiếp tục truy cứu vấn đề này nữa, mà là thay đổi đề tài khác, “Lần trước báo chí đưa tin ảnh chụp là chuyện thế nào?”

“Việc này người phải hỏi nha đầu Kỳ Ngải kia.” Tránh Phuong Tri Hạ, mũi nhọn của anh trực tiếp hướng về phía Kỳ Ngải.

Kỳ gia và Lạc gia có quan hệ tốt, có lẽ Kỳ Ngải làm cái gì Lạc gia đều sẽ tha thứ, nhưng Phuong Tri Hạ thì không giống như thế.

Nếu biết cô liên quan đến việc này, khó bảo đảm được người trong nhà sẽ không nghĩ nhiều.

Lạc Ân Kỳ cái gì cũng không hỏi được từ chỗ anh, không vui sầm mặt, thần sắc chuyển thành nghiêm túc, “Ở bên ngoài cháu làm cái gì, ta đều sẽ không can thiệp, nhưng, có một chuyện cháu phải cam đoan, đó chính là, bất kỳ lúc nào cũng không thể ném đi mặt mũi của Lạc gia!”

Lời này là nhắc nhở anh, tin tức lần trước, tuy rằng anh cái gì cũng chưa nói, nhưng cũng không có nghĩa là không để tâm đến.

Thân phận của Lạc Dịch Bắc như vậy, truyền ra ngoài tin tức anh cùng một người phụ nữ qua đêm ở khách sạn, các loại tin tức tình cảm linh tinh đó, đối với hình tượng của công ty và gia tộc mà nói, cũng không phải là chuyện tốt!

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc dừng lại ở chỗ hai người đứng không xa, cũng không biết có nghe thấy anh lời này không.

Cách đó không xa, một người đàn ông xa lạ đang đứng ở trước tháp champagne cùng Phuong Tri Hạ, dường như đang muốn đến gần.

Cánh tay của người nọ đều đã muốn duỗi đến eo của cô, cũng không biết là Phuong Tri Hạ không phát giác ra hay là có nguyên nhân gì khác, thế nhưng cô lại không đẩy người nọ ra.

“Dịch Bắc, ông nội còn đang nói chuyện với cháu đấy!” Lạc Ân Kỳ không được đáp lại, giọng nói cũng dương cao vài phần.

“Cháu đã biết, cũng không còn sớm nữa, cháu còn có chút việc, đêm nay sẽ không ở nhà!” Đặt ly rượu trong tay sang bên cạnh, Lạc Dịch Bắc đứng lên, đi nhanh về hướng hai thân ảnh đang đứng cách đó không xa kia.

Lúc anh đi đến phía sau hai người, một đôi móng heo của người đàn ông kia đang chuẩn bị đặt lên eo của Phuong Tri Hạ.

Lạc Dịch Bắc nhăn mày lại, bước vài bước tới, cũng không quan tâm thân phận của người kia ra sao, vươn tay về phía cổ tay hấn ta, bẻ một cái, theo sau chính là một tiếng răng rắc

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

"Mẹ đưa nào dám quản chứ...", người đàn ông đó đau kêu lên thành tiếng, quay đầu lại là muốn giờ nắm đấm lên liền, thế nhưng gương mặt lạnh lùng ấy lại ngạc nhiên đến trắng bệch, thu lại nắm đấm.

"Bác, thiếu gia Bác..." Người đàn ông run rẩy nói.

Lạc Dịch Bắc chỉ thờ ơ nhìn anh ta, rồi đảo mắt nhìn qua Phương Trì Hạ ở bên cạnh anh ta, kéo tay cô ta đi mà không quay về Lạc gia.

Ở phía xa, Sa Chức Tinh đang nói chuyện với Lạc Hi Dung cũng phải chú ý tới cảnh này, nhú mày lại.

Đó là tức giận sao?

"Đang nhìn gì vậy?" Lạc Hi Dung nhìn theo ánh mắt của Sa Chức Tinh, thế nhưng, hình bóng của 2 người đã rời khỏi cửa rồi.

"Không có gì, chỉ là tối nay có nhiều chuyện ngoài ý muốn." Sa Chức Tinh cười lạnh lùng, rồi tiếp tục trò chuyện với bạn bè.

Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc đi đường về nhà Lạc gia, tay bị anh ta kéo đi quá mạnh nên bị đau, trong lúc hỗn loạn chỉ kêu lên được vài lần: "đau quá, anh làm cái trò gì vậy?"

Lạc Dịch Bắc không để ý đến c, kéo cô lên xe.

Tên phố về đêm vừa rực rỡ vừa kiều diễm.

Chiếc xe ô tô màu trắng chạy trên thành phố với khung cảnh vô cùng đẹp, rồi dừng lại ở một chiếc biệt thự gần biển.

Phương Trì Hạ định xuống xe nhưng lại bị Lạc Dịch Bắc kéo tay lại.

"Có chuyện gì?" Cô quay lại nhìn anh với một ánh mắt khó hiểu.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm cô, nhìn vào chiếc nhẫn cưới trên tay cô và lạnh lùng nói: "từ sau trong bất kỳ trường hợp nào cũng phải chú ý đến thân phận của mình."

Phương Trì Hạ sửng người lại.

Cô đã làm gì sao?

Vừa rồi thực ra Phương Trì Hạ không để ý đến tay anh, nên không hiểu anh nói gì.

Đảo mắt nhìn về phía anh rồi đáp lại: "tôi có thân phận gì chứ?"

Ý của cô là, bọn họ chỉ là cưới chui, cưới chui thì có thân phận gì, cô và thiếu gia họ Lạc chẳng có quan hệ gì.

Thế nhưng Lạc Dịch Bắc lại không hiểu ý cô ta là như vậy.

"sao cơ, mới qua mấy giờ đồng hồ thôi mà đã quên rồi sao? Cần tôi nhắc nhở cô bao nhiêu lần nữa?"

Anh ôm lấy cô chạy nhanh vào phòng.

"Lạc Dịch Bắc anh đừng có như vậy, tôi không muốn." Phương Trì Hạ kêu lên tái nhợt mặt lại.

Tối nay trước khi ra ngoài đã bị anh dày vò một lần rồi, cả người cô vẫn còn cảm thấy đau.

Lại một lần nữa, chắc cô không chịu được mất.

"Lạc Dịch Bắc, tôi biết rồi, tôi biết rồi, anh đừng như vậy nữa." Phương Trì Hạ đẩy anh mấy lần.

"biết cái gì? Lạc Dịch Bắc không nhanh cũng không chậm, nhưng cũng không ngừng bước."

"Tôi biết thân phận của tôi là gì rồi." Phương Trì Hạ đau khổ thuận theo ý anh mà nói.

"Nói xem." Anh ta bế cô ta bước vào phòng của 2 người.

"Tôi là vợ của anh" Phương Trì Hạ đau khổ nói.

"Cái gì?" Gương mặt thanh tú của anh ta vẫn không có biểu cảm gì.

"Tôi nói tôi là vợ anh." Phương Trì Hạ cô gắng nói lại.

"Nói nhỏ quá." Lạc Dịch Bắc không biết có phải là đang làm khó không.

"Tôi nói tôi là vợ của anh." Phương Trì Hạ nói như muốn khóc.

Cô có phải là đang tỏ tình không.

"Vậy thái độ của cô là gì?" Lạc Dịch Bắc nhìn về phía cô, khó khăn lắm anh mới dừng lại.

Phương Trì Hạ.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Có thể làm vợ của anh, tôi rất vinh hạnh

Phương Trì Hạ bị anh làm cho mất giọng, nhưng rồi vẫn phải vui vẻ nói: "có thể làm vợ của anh, tôi rất vinh hạnh."

"Vậy sao?" Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn cô ta một hồi.

"Vâng." Gương mặt đang cười của Phương Trì Hạ bỗng biến sắc.

Cứ như vậy, liệu cô ta có bị đơ mặt.

Rõ ràng là sắp không chịu được nữa rồi, nhưng cô ta vẫn phải làm theo ý của anh ta.

Khi cô nhìn anh ta, ánh mắt sáng long lanh, đảo loạn lên, giống như một con vật nhỏ đang sợ hãi điều gì, điều này, khiến người khác rất thích thú.

Cô sinh ra đã rất xinh đẹp, là một người con gái như cô trả dùng những lời lẽ ngọt ngào đưa tình, thì e là không có mấy người có thể cưỡng lại được.

Lạc Dịch Bắc bây giờ cũng như vậy.

Nhưng, cứ nghĩ đến cô bị gả cho anh không danh chính ngôn thuận, như vậy chẳng phải là quá đáng tiếc sao.

Một là vì thân phận của anh, không biết liêm sỉ mà ngày cả cưới 1 một gái cũng không làm được, thì có gì đáng thương tiếc chứ?

Cứ nghĩ đến điều này, Lạc Dịch Bắc lại muốn sục sôi.

Muốn giữ cô ra lại bên mình, muốn hàng tối nghe cô ta khóc vì bị áp chế, muốn nhiều hơn thế....

"Đã biết thân phận của mình, thì bây giờ cũng đến lúc làm trách nhiệm của người vợ rồi." Nói xong anh ta lại ôm lấy cô bước vào phòng.

Phương Trì Hạ nói nhiều như vậy chính là muốn thử xem anh ta định làm gì tối nay.

Cô làm nhiều điều như vậy, nhưng cũng vô ích rồi, đã quá vội rồi.

"Lạc Dịch Bắc, anh không phải người." Lùi lại 2 bước, muốn chạy ra ngoài, thì bị anh ôm chặt lại bế vào phòng, toàn cơ thể bị anh áp chặt, k thể cử động.

Lực của anh rất mạnh, như bàn tay sắt vậy, Phương Trì Hạ muốn cử động không nổi.

Đẩy không được, giãy cũng không thể, cô đành dùng những lời dịu dàng để thương lượng với anh, "ngày mai em còn phải dậy sớm, chẳng phải anh cũng phải đi làm sao. Đêm này đừng lâu quá nhé."

"chuyện ngày mai thì mai hãy nói." Lạc Dịch Bắc không chịu thỏa hiệp với cô, mà tiếp tục cởi đồ của cô ra.

Phương Trì Hạ nằm gọn trong người anh, toàn thân run rẩy.

Trong một đêm, không biết là được bao lâu rồi, cuối cùng cũng có thể bình tĩnh trở lại.

Phuong Tri Hạ lại bị thất thủ, mơ mơ hồ hồ nghĩ, nếu lần sau anh lại không biết tiết chế như vậy nữa, cô nhất định sẽ phản kháng.

2 người đêm qua ngủ rất muộn, Phuong Tri Hạ vốn dĩ định dậy sớm vào hôm sau.

Kết quả là bất giác tỉnh dậy đã là 12 giờ trưa.

Ánh nắng chiếu qua khe cửa sổ, trong phòng rất yên lặng.

Gió thổi nhẹ nhẹ, nhưng mỗi cơn gió thổi vào cũng khiến Phuong Tri Hạ tỉnh hơn nhiều.

Lạc Dịch Bắc dường như không có ở đó, chỉ có một mình cô.

Phuong Tri Hạ mấy ngày nay đang chuẩn bị đơn xin việc của Dung Hi, nhất thời quên mất đây là tuần thứ mấy rồi.

Sau khi tỉnh dậy, cô vệ sinh cá nhân nhanh chóng, thay một bộ quần áo khác để ra ngoài, mơ màng nghĩ xuống lầu sẽ lại gặp một bóng hình khiến cô run người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Anh sẽ cố gắng vì em

Cô đi rất nhanh, quần áo còn chưa chỉnh tề chứ chưa nói đến nhìn đường.

Đột nhiên hắt xì, cô cảm thấy mũi hơi đau "aaaaaaa"

Tiếng kêu của cô nghe rất hay, khi âm thanh phát ra từ chiếc miệng nhỏ xinh của cô ta, nghe rất đáng yêu, vậy thì có thể hiểu được những tiếng kêu của cô mỗi đêm bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Còn nhìn cô hiện tại thì không ra thể thống gì, quần áo thì xộc xệch, thì bắt gặp ánh mắt hằm hè của Lạc Dịch Bắc.

Cô vốn dĩ muốn làm thế nào thì sẽ làm như vậy.

Chưa đợi được Phuong Tri Hạ đáp trả lại, thì anh đã lại lên giữ lấy cô, rồi bế cô lên phòng.

"Lạc Dịch Bắc anh làm cái gì vậy?" Phuong Tri Hạ chưa hiểu ra chuyện gì, nắm lấy vai anh đẩy ra nhưng vô ích, anh thì vẫn ôm cô lên giường.

Ngón tay anh dần dần vuốt ve lên cằm cô, rồi hôn lên môi cô.

"Tôi sắp phải đi phỏng vấn, anh đừng như vậy." Phuong Tri Hạ để tay giữa 2 người và thử thương lượng với anh.

"Hôm nay là chủ nhật, phỏng vấn ở đâu chứ?" Lạc Dịch Bắc đẩy tay cô ra và tiếp tục hôn.

"Chủ nhật?" Phuong Tri Hạ giật mình.

Đúng rồi, hôm nay quá mệt, ngay cả chuyện này cô ta cũng quên được.

Đang thất thần thì tay của người đàn ông như muốn lột quần áo của cô ra.

"Lạc Dịch Bắc đừng mà." Cô cố gắng kìm tay anh lại.

"Đừng như vậy." Hai tay cô nắm chặt lấy ngón tay anh, âu yếm nhìn anh ta nịnh nọt: "chúng ta kết hôn xong chưa có tuần trăng mật, đêm nay ra ngoài có được không?"

Phuong Tri Hạ chủ yếu là muốn nhấn mạnh về sau, đi ra ngoài.

Thế nhưng nghe thấy Lạc Dịch Bắc nói cô hoang toàn biến sắc.

"Muốn đi tuần trăng mật sao?"

"Ý của em là, hôm nay ý." Biết rằng mình bị anh bắt thóp nên cô phải nói ngay.

"1 ngày sao có thể gọi là trăng mật, ít nhất phải được một tháng mới gọi là trăng mật được."

Phuong Tri Hạ bị anh phản bác lại như vậy không còn nói được gì.

Lạc Dịch Bắc mặc kệ, vẫn mon men sờ lên từng bộ phận trên cơ thể cô, nhưng rồi lại nói:" cô đã như vậy, vậy tôi cũng sẽ cố gắng vì cô."

Buông cô ra, dường như anh muốn đi sắp xếp hành lí.

Phuong Tri Hạ liếc mắt nhìn anh đi làm, liền bật dậy.

"Tôi không phải có ý đó, ý tôi là, đêm nay chúng ta có thể ra ngoài, đi bộ như kiểu đi trăng mật vậy, chứ không phải ở trong nhà." Vừa bước đi cô vừa giải thích.

Trăng mật...

Thật sự đi với anh 1 tháng, đùi của cô phải hồi phục lại đã.

"Vậy sao?" Lạc Dịch Bắc vẫn sắp xếp đồ đạc không thèm nhìn cô.

"Chẳng phải ngày nào anh cũng rất bận sao? Ngày mai còn nhiều việc giải quyết đi như vậy không sao chứ?" Phuong Tri Hạ đứng trước mặt anh ngọt ngào nói.

"Nhưng, không có đi trăng mật thì thiệt cho cô quá." Lời của Lạc Dịch Bắc không biết là đùa hay thật nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Khẩu vị vốn đã đặc biệt như vậy

“Không hề thiệt, em ở nhà rất tốt, anh không cần lo lắng cho em đâu.” Phuong Tri Hạ giải thích, rồi đến ngăn anh sắp xếp hành lí.

“Như vậy hả!” Phuong Dịch Bắc chỉ vỗ nhẹ 2 lần vào đầu gối giống như rất miễn nguyện.

“Vâng.” Phuong Tri Hạ đứng thẳng người, ánh mắt tỏ vẻ rất chân thật.

Cô cho rằng đã làm anh thay đổi, thế nhưng, anh vẫn tỉnh lại một lúc, rồi nói một câu:” vậy hay là chúng ta ở nhà hưởng trăng mật luôn đi.”

Phuong Tri Hạ như bị một đàn chim bay ngang qua đầu vậy, nói thế nào cũng không đúng, đột nhiên không biết phải làm sao nữa.

“Thay quần áo đi!” Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn cô.

Cảm giác đó, như là những lời đó không phải là từ miệng của mình nói ra vậy.

“Muốn đi đâu hả?” Phuong Tri Hạ vẫn muốn đề cập đến chuyện đi trăng mật, nên tiện thể nói luôn một câu.

“Không phải là muốn đi sao?” Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu nhìn cô, lấy chiếc áo để trên giường của cô, một tay thò vào người cô, một tay thì kéo chiếc áo cô đang mặc nghịch nghịch, “Hay là muốn anh giúp em hơn”

Giọng nói của anh đầy lạnh lùng, thêm một chút lưu manh, khiến cô lạnh cả người.

Phuong Tri Hạ vốn dĩ thấp hơn anh một cái đầu, bây giờ bị anh lên mặt như vậy, bóng dáng hai người giống như một cô thiếu nữ nhà lành bị hiếp trên đường vậy.

“Tôi tự làm là được rồi, anh ra ngoài trước đợi tôi đi,” cô nghĩ là dù đi đâu, thì cũng nghe theo anh thay đồ đã rồi nói tiếp, rồi đẩy tay anh ra khỏi ngực.

Lạc Dịch Bắc đồng ý với cô, chuẩn bị bỏ tay ra khỏi người cô, thì bên dưới lầu, có một tiếng vang lên:” anh Dịch Bắc, anh có ở đây không?”

Âm thanh vang lên khiến hai người giật mình.

Lạc Dịch Bắc cau mày lại, Phuong Tri Hạ cảm thấy kì lạ nhìn chằm chằm ra ngoài xem.

Bên ngoài có tiếng bước chân đang lao tới phía họ.

Trước mắt của cô, là cô em gái.

Phuong Trì Hạ tròn tròn mắt ngạc nhiên.

Kỷ Ngải không ngờ sao lại đứng trước mặt người con gái này, mà càng không ngờ sao họ lại trong tư thế thân mật như vậy.

Tay của anh chỉ ra hiệu người đầu hết rồi?

"Bỏ anh ấy ra." Kỷ Ngải là một cô bé rất dễ thương, nhìn thấy người anh bên mình suốt bao năm nay đột nhiên thân mật với một người con gái khác, liền chạy lại đẩy hai người ra.

Lúc đó Phuong Trì Hạ không biết phải làm sao mới có thể thoát được Lạc Dịch Bắc, Kỷ Ngải xuất hiện rất đúng lúc.

Không cần cô ta đẩy, cô đã chủ động tránh ra xa.

Cô thở phào nhẹ nhõm nhìn người đàn ông đang tròn tròn mắt nhìn Kỷ Ngải.

"Cô ta là ai?" Kỷ Ngải chỉ vào cô, mắt lạnh lùng nhìn Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc không trả lời, mà nhìn về phía Phuong Trì Hạ.

Anh dường như muốn nghe Phuong Trì Hạ trả lời câu hỏi này.

Phuong Trì Hạ không nghĩ gì mà nói luôn: "tôi chỉ là một người làm, hai người không cần để ý đến tôi, tôi sẽ đi ngay đây."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Cố ý làm khó

Lời nói của cô, không khác gì phủ nhận quan hệ của cô và Lạc Dịch Bắc.

Cô bước đi rất nhanh ra ngoài cửa.

Cô như vậy, khiến Lạc Dịch Bắc không thấy vui, đầu như bị thứ gì đó đè lên vậy, rất không thoải mái.

Kỷ Ngải nhìn Phuong Trì Hạ vội vàng rời đi, chỉ cảm thấy bóng dáng cô có chút quen thuộc, nhưng nghĩ rất kỹ rồi vẫn không nghĩ ra.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc như mới bị Phuong Trì Hạ bỏ vậy, sau khi cô rời đi, không hề quay người lại.

"Đã đến rồi, thì ngồi xuống đi." Đây Lý Ngải ra, anh liền đi theo hướng Phuong Trì Hạ.

"Đội em với." Kỷ Ngải cảm thấy cô rất quen, mà lại khiến anh trai vội vã chạy xuống như vậy, sợ hai người sẽ xảy ra chuyện, liền vội vàng chạy theo.

Khi xuống dưới lầu rồi, Lạc Dịch Bắc ngồi xuống ghế sofa nghịch điện thoại, Phuong Trì Hạ giống như một người giúp việc thật sự, đang chuẩn bị đồ ăn trong bếp.

Kỷ Ngải không thấy hai người bên nhau cảm thấy hơi yên lòng, rồi đi đến bên cạnh Lạc Dịch Bắc, nói chuyện với anh.

Tính cách của Lạc Dịch Bắc không hề thích ồn ào, nhấn nhá mặt mũi, nhưng vẫn không hề nói gì.

Com trưa đã chuẩn bị xong trong một tiếng.

Sau khi Lạc Dịch Bắc ngồi lên bàn ăn, anh mắt vẫn nhìn theo bóng dáng cô, nhìn cô bày trí thức ăn.

Phuong Trì Hạ đổi một chiếc áo sơ mi, ở ngực có vài chiếc cúc, nhưng ở góc nhìn của Lạc Dịch Bắc thì có thể thấy được cô mặc 1 chiếc áo màu trắng bên trong.

Lạc Dịch Bắc thấy hơi khô miệng, chỉ nhìn như vậy, đột nhiên nhớ lại cảm giác tay thò vào người cô.

Phuong Trì Hạ không để ý đến quần áo của mình, vẫn đang xếp thức ăn.

Sau khi xếp xong, đột nhiên muốn ngồi xuống dùng com với hai người, Kỷ Ngải nhìn cô với ánh mắt kì lạ.

Phuong Tri Hạ sững người, đột nhiên nghĩ lại những gì cô đã nói.

Người giúp việc không được ăn với chủ....

“Thịt bò quá dai, cắt cho tôi đi.” Kỳ Ngải nhìn cô chăm chăm yêu cầu.

Phuong Tri Hạ cũng không tiện từ chối nên đứng dậy đi ra phía cô ta.

Dùng dao ăn định cắt, chưa kịp cắt thì Kỳ Ngải đột nhiên lên tiếng:” tôi thích cho thêm ít hạt tiêu, cô giúp tôi làm một phần ăn khác.”

Phuong Tri Hạ sững người lại, nhìn cô ta chăm chăm, đột nhiên cảm thấy như cô ta đang cố tình trêu người mình vậy.

Lại nhìn Lạc Dịch Bắc, anh vẫn ăn đồ ăn của mình, như là không nghe thấy gì vậy.

Phuong Tri Hạ không đi không được, mà đi cũng không được.

Nếu không đi, thì làm gì có người làm nào gan to như vậy?

Nếu đi, cô vốn không phải người làm, tại sao lại bị người khác sai như vậy?

Phuong Tri Hạ chần chờ lại một lúc, lạnh lùng nói một câu với Kỳ Ngải:” xin lỗi, tôi chỉ biết làm như thế này, nếu thích vị khác, có thể đi khách sạn 5 sao, ở đó có thể chọn món, muốn ăn vị gì cũng có.”

Lời nói của cô không lão xược, nhưng lại khiến Kỳ Ngải câm nín.

Muốn ăn gì thì yêu cầu cái đấy. Nghĩ mình ở khách sạn sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Người của anh, chỉ cần làm tròn bốn phận vào buổi tối là được

Cô chỉ nói vài câu như vậy, cũng khiến người ta không biết phải đáp lại thế nào nữa.

Kỳ Ngải trợn tròn mắt, chần chờ một lúc, mới quay đầu lại nói:” chuyện nhỏ như vậy cũng không biết, khi đi xin việc thì sao có thể được chọn chứ?”

“chuyện này phải hỏi tiền sinh ngồi cạnh cô.” Phuong Tri Hạ nhìn về hướng Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc không hề chớp mắt, vẫn ngồi ăn đồ ăn của mình, như không nghe thấy gì.

Không phải người làm sao? Bây giờ anh cho cô cơ hội làm người giúp việc.

“Anh Dịch Bắc,.” Nhìn anh không nói giúp cho mình, Kỳ Ngải liền đẩy anh.

“Vừa nói gì cơ?” Lạc Dịch Bắc như không hề để ý đến lời nói của hai người, mặt rất bình thản.

“cô sao lại đến được đây?” Kỳ Ngải chỉ về Phuong Tri Hạ hỏi.

Lạc Dịch Bắc không nhìn cô ta, mắt luôn nhìn về hướng Phuong Tri Hạ.

Nhìn cô một lúc, anh mới nói:” người ở đây không cần nấu ăn giỏi, chỉ cần làm tốt việc của buổi tối thôi.”

Lời nói của anh đã nói rõ.

Nói thẳng ra thì nấu ăn ngon hay không cũng không quan trọng, chỉ cần buổi tối làm việc tốt với anh là được.

Tay Phuong Tri Hạ cầm dao cứa thịt nhưng mặt thì đỏ ửng lên.

Thật mất mặt.

Câu nói của Lạc Dịch Bắc, người lớn nghe thấy thì rõ ràng là đang gạ tình.

Thế nhưng, đối với một cô bé 17 tuổi thì vẫn không hiểu mấy.

Cô nhìn Lạc Dịch Bắc rất lâu, nhưng cô vẫn không hiểu ý của anh.

Phục vụ ban đêm?

Cách nào chứ?

Kỷ Ngải thấy rất khó hiểu, có điều, Lạc Dịch Bắc vẫn không giúp cô ta, như vậy sẽ làm cô tổn thương.

Muốn làm khó Phương Trì Hạ không thành, Kỷ Ngải lườm cô, cúi đầu ngâm ngùi ăn.

Phương Trì Hạ sượng diện người, định ngồi xuống chỗ của mình, thì Lạc Dịch Bắc ngồi đối diện gọi:” lại đây.”

Phương Trì Hạ nghe thấy, không cần nghĩ cũng biết là không có gì tốt đẹp, căm phẫn nhìn anh.

Lạc Dịch Bắc như không nhìn thấy ánh mắt của cô, nhẹ nhàng dùng dao cắt thịt bò ăn, rồi lấy khăn lau miệng.

Sau đó, lạnh lùng nói:”Phần của tôi cần nấu kĩ hơn,”

Tay cầm dao của Phương Trì Hạ run lên, tròn tròn mắt nhìn Lạc Dịch Bắc.

Tiểu nha đầu bên cạnh buông tha cô rồi, bây giờ anh đang làm cái gì vậy? Định làm khó cô sao?

Kỷ Ngải nghe thấy giật mình, ngẩng đầu lên, đẩy phần ăn của mình sang chỗ Phương Trì Hạ, nói theo lời của Lạc Dịch Bắc,” cả của tôi nữa.”

Phương Trì Hạ, “.....”

Phương Trì Hạ không hề muốn, nhưng vẫn cầm hai phần ăn đi vào phòng bếp.

Đi thì đi, chỉ là nấu thêm thôi mà.

Nếu làm chuyện nhỏ này mà không được thì làm sao giữ được quan hệ hôn nhân hai người.

Hai người vốn dĩ là cưới chui, Phương Trì Hạ vốn không muốn nhiều người biết, như vậy, 4 năm sau ly hôn, mọi người cũng không thể can thiệp.

Tự an ủi mình một lúc, rồi bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Giận tím mặt mày

Mấy phút sau Phương Trì Hạ mới đem đồ ăn ra, khi đó Lạc Dịch Bắc đang nghe điện thoại.

Không biết người trong điện thoại nói gì, khiến anh đứng dậy như muốn đi ra ngoài.

“không ăn cơm sao?” Phương Trì Hạ liền hỏi.

“Ừ.” Lạc Dịch Bắc lạnh lùng trả lời, rồi lấy áo khoác đi ra ngoài, thậm chí không thèm nhìn đồ ăn trên tay cô nữa.

“Dịch Bắc, đợi em nữa.” Kỷ Ngải liền gọi theo, thân hình bé nhỏ phải chạy theo mấy phút mới kịp.

Phương Trì Hạ nhìn đồ ăn trên tay mình, lại nhìn không còn người nào trên bàn ăn, cảm thấy hơi khó chịu.

Làm khó cô xong, đợi cô mang đồ ăn ra thì anh lại đi, anh thật vô tâm mà.

Phương Trì Hạ không vui thì không vui, có điều, Lạc Dịch Bắc không ở đây nữa rồi, cô sượng diện người.

Anh đi rồi, cô cũng không cần nghĩ cách phản kháng lại nữa.

Khi đó Phương Trì Hạ thực sự nghĩ như vậy, ngồi trên ghế của mình, dùng bữa ăn của mình chuẩn bị, a biết Kỷ Ngải lại lon ton chạy lại chứ.

Phuong Trì Hạ giật mình, nhìn cô ta.” sao vậy?”

“cô, đi với chúng tôi.” Nói xong Kỳ Ngải lại quay người đi.

“ăn cơm cũng không xong,” Phuong Trì Hạ chỉ nghĩ đó là ý của Lạc Dịch Bắc, có chút do dự.

Khi đến trước xem Lạc Dịch Bắc đang đứng trước cửa xe đợi cô.

Phuong Trì Hạ nhìn chăm chăm vào anh, muốn ngồi ghế sau, nhưng Kỳ Ngải đã bị cô lên trước “Dịch bắc, anh ngồi sau với em, để cô ta lái xe.”

Phuong Trì Hạ cảm thấy hơi khó chịu.

Thật sự coi cô là người làm sao?

Câu nói đó cô tự nói ra, Kỳ Ngải cũng không nhìn rõ.

Trong mắt Kỳ Ngải, người con gái này chỉ hơi xinh một chút thôi.

Người làm xinh như vậy, cô ta cũng hiểu rõ đến để quyến rũ Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc là người như thế nào?

Lạc gia chỉ có một người thừa kế duy nhất, người đàn ông tôn kính sao lại có ý đồ xấu với một cô gái được.

Nên Kỳ Ngải cảm thấy, bản thân phải có trách nhiệm cao cả đẩy hai người ra, không được để Phuong Trì Hạ thành công.

Phuong Trì Hạ đứng ngoài xe vừa như muốn vào xe, vừa như muốn bước đi.

Nếu bây giờ cô quay đầu đi, thì đêm nay sau khi quay lại, liệu cô có bị anh làm cho ngày mai không thể ngóc đầu dậy không.

Phuong Trì Hạ do dự một lúc rồi mới lên xe.

Thực ra ngồi ghế trước cũng không sao, chỉ cần tách hai người kia là được.

“đi đâu?” Phuong Trì Hạ tự an ủi mình một lúc, rồi ra ám hiệu.

“Nhà họ Kỳ” Kỳ Ngải trả lời một câu, một lúc sau mới nói rõ địa chỉ cho cô.

Lái xe ra khỏi biệt thự, hai người mới bắt đầu nói chuyện với nhau.

“Dịch Bắc, bao lâu rồi anh chưa tới nhà em?”

“Ba nhìn thấy anh nhất định sẽ vui lắm đấy.”

“Dịch bắc, anh giúp xem sửa lại tóc ở phía sau.”

“Em không kéo được miếng đệm ở sau lưng”

“Dịch bắc, anh đang xem gì đấy?”

Giọng của tiểu nha đầu, từ lúc rời khỏi biệt thự không ngừng vang.

Trong xe chỉ có mình cô ta nói chuyện, thao thao bất tuyệt nói.

Nói một hồi, Lạc Dịch Bắc vẫn không hề phản ứng lại, Kỳ Ngải đột nhiên giận tím mặt bỏ vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đúng là một con hồ Ly tinh

Động tác của cô ta vô cùng thoải mái không hề bối rối.

Ánh mắt của Phương Trì Hạ theo dõi theo từng động tác của cô ta, cô ta lắc lư tay lái, khiến xe đi vào trong đám cỏ xanh.

Thăng thùng như vậy sao....

Liếc sang, thì cô ta như đang vô tư ngồi nhìn trước mặt Lạc Dịch Bắc vậy.

Lạc Dịch Bắc không hề cho rằng Kỳ Ngải là con gái, cô ta bỏ nhào vào tay của Lạc Dịch Bắc trong chớp mắt, nhưng bị anh đẩy ra.

Kỳ Ngải cũng không nản lòng, cô ta muốn tiếp tục, Lạc Dịch Bắc tối sầm mặt lại." đã đủ chưa?"

Giọng nói của anh rất lạnh nhạt, lạnh đến tận xương tủy.

Kỳ Ngải sờ sờ mũi, rồi quay lại vị trí của mình.

Phương Trì Hạ cảm thấy hơi tiếc nuối vì chỉ vì câu nói của Lạc Dịch Bắc mà hết màn hay rồi, cô ta điều chỉnh lại xe rồi tiếp tục lái.

Sau khi Kỳ Ngải yên lặng, không khí trong xe cũng yên ắng không kém.

Ai biết được chỉ sau vài phút, phía sau lại có tiếng động.

Phương Trì Hạ nhìn qua gương thấy Kỳ Ngải chủ động dựa vào vai của Lạc Dịch Bắc, một lúc sau còn chạm vào người anh, thậm chí kéo thấp cổ áo xuống.

Kỳ Ngải thực sự cũng rất xinh đẹp, dù không mấy nữ tính nhưng giọng nói rất dễ thương, thế nhưng người đàn ông bên cạnh cũng không hề kích động.

"Dừng xe." Mặt anh ta nói không chút biểu cảm rồi tự ý mở cửa xe.

Phương Trì Hạ không biết anh định làm gì, nhưng vẫn dừng xe lại.

"Kỹ thuật của em kém quá. " Lạc Dịch Bắc kéo cô sang ghế bên cạnh, rồi ngồi vào chỗ lái xe.

"Ai nói thế? Là ai ảnh hưởng đến sự phát huy của em." Phương Trì Hạ không phục đáp lại.

"Đây là do kỹ thuật của em, làm gì có trình độ." Lạc Dịch Bắc nhìn cô lạnh lùng đáp lại.

Hai người mỗi người một câu, không ai nhường ai.

Lạc Dịch Bắc và cô nói chưa đến một phút đã không giữ được tinh thần, còn hơn xa Kỳ Ngải ban nãy.

Kỳ Ngải ngồi phía dưới vô cùng khó chịu.

Người phụ nữ này quả là một con hồ ly tinh.

Mối quan hệ giữa Lạc gia và Kỳ gia là do Lạc Hi Dung tạo nên, lạc Dịch Bắc từ nhỏ đến lớn luôn gọi Kỳ Nam Ưu là chú, đó là nguyên nhân mà Kỳ Ngải phạm lỗi thì anh ta cũng không tính toán gì.

Anh ta đã vào tù rất lâu nhưng vẫn chưa ra.

Phương Trì Hạ không có ai tán ngẫu, liền đi vào vườn hoa ngắm cảnh.

Kỳ Ngải đứng cách vườn hoa không xa, lặng lẽ xem, đột nhiên đi sang một hướng khác.

Vườn hoa của Kỳ Gia rất đẹp, mà còn rất to, giống như một trang viên.

Trong vườn hoa rất yên tĩnh. Thậm chí không có một bóng người.

Phương Trì Hạ không rõ đường ở đây nên cứ thế mà đi.

Đi qua một con đường nhỏ, định rẽ vào phía bên hồ thì có tiếng gọi lại.

Phương Trì Hạ vẫn chưa rõ được tình hình, thì bỗng có một vật khổng lồ vồ lấy cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Bị thuần phục như vậy rồi

Phuong Tri Hạ chỉ cảm thấy đen kịt trước mặt, định lùi mấy bước né, nhưng không kịp.

Vật không lồ đó nghiêng rặng vào lấy cô ta.

Cô chỉ cảm thấy có vật gì đó nặng đè lên người, rồi ngay lúc đó ngã xuống cỏ.

Vật đó chỉ đẩy cô xuống, thổi thổi vào tai cô ta chứ không hề tấn công.

Phuong Tri Hạ đẩy không được mà phản kháng càng không, lo lắng toát đầy mồ hôi.

Phải làm sao đây?

Phải làm sao?

Kỷ Ngải đứng ở đằng xa không chút động tĩnh mà đứng xem, cũng không hề có ý định ra giúp.

Người phụ nữ này trong thời gian ngắn có thể khiến Lạc Dịch Bắc đối xử đặc biệt với cô như vậy, thật sự không phải dạng vừa.

Đang nghĩ thì phía bên Phuong Tri Hạ dừng hành động lại.

Khi nghiêng đầu lại, Kỷ Ngải ngạc nhiên tới tròn xoe mắt

Ở chỗ không xa, Phuong Tri Hạ vẫn đang nằm trên cỏ.

Phuong Tri Hạ dùng một tay vỗ vỗ nhẹ lên đầu nó, miệng khẽ nói: "ngoan, ngoan nào..."

Động tác của cô vô cùng dịu dàng, giống như đang vỗ về rồng vậy, giọng nói rất nhẹ nhàng, khiến con vật đó nằm im.

Kỷ Ngải ngồi xem mà không vào mắt mình, con vật mình nuôi mấy tháng mà chỉ trong nháy mắt, đã bị cô thuần phục rồi.

Người phụ nữ này quả nhiên không phải dạng vừa.

Phuong Tri Hạ liếc mắt qua nhìn thấy Kỷ Ngải là hiểu được ra mọi chuyện.

"Thực ra động vật và người giống nhau, chỉ cần cho nó biết, mình đối với nó như bạn bè, nhất định nó sẽ không làm hại đến mình."

Cô đứng dậy, chỉnh lại quần áo rồi liếc qua nhìn Kỷ Ngải, cô chỉ nói một câu, "chỉ như vậy, tôi chẳng làm hại gì đến cô, tôi và Lạc Dịch Bắc không có quan hệ gì, cô tấn công tôi cũng vô tác dụng."

Cô chủ nói một câu đơn giản vậy thôi rồi quay người đi về phía trước.

Kỷ Ngải cũng không hề tin cô một chữ nào cả.

Cô không làm gì?

Mà Lạc Dịch Bắc lại đối xử với cô lạ như vậy.

Khi cô biến mất, đi về phía hồ, Kỷ Ngải cũng chạy theo.

Vườn hoa rất rộng, từ chỗ hai người đi đến cổng chính, cũng phải đi qua đó.

Phuong Tri Hạ cứ thế đi mà không hề quay đầu lại.

Đi qua hồ rồi, chuẩn bị tới một con đường nhỏ nữa, thì đột nhiên có gì đó đẩy cô, cô không kịp phản ứng lại thì bị rơi xuống hồ.

"Cứu tôi với, cứu..." Mọi sự đến rất bất ngờ, khiến cô không thể phản ứng, cơ thể cô cứ thế mà chìm xuống

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Người của tôi, muốn làm gì là chuyện của tôi

"Ai bảo cô quyền rũ Dịch Bắc." Kỷ Ngải lạnh lúc bước đi mà không thèm nhìn cô.

Tiếng kêu trong hồ thảm thiết vang lên, nhưng rất nhanh trở nên im lặng.

Kỷ Ngải cũng là người giản dị, chỉ định dạy cô một bài học nhỏ, chứ không định làm lớn chuyện.

Quá yên tĩnh, khiến cô ta cảm thấy lo sợ.

Nước trong hồ đã im ắng, thậm chí một tiếng động nhỏ cũng không có.

Phương Trì Hạ đã mất tích luôn rồi...

"Ây..., cô vẫn tốt chứ." Kỷ Ngải liên tục hỏi, cô ta đứng trên hồ nhìn ngang dọc cũng không thấy động tĩnh gì, nên rất lo lắng.

Phía không xa, có hai người đang đi tới, nhìn thấy cô ta như vậy, Kỷ Nam Ưu nghi ngờ hỏi: "xảy ra chuyện gì vậy?"

"Con...con...cô ta.." Kỷ Ngải ấp úng nói, rồi chỉ xuống hồ.

Muốn giải thích nhưng chưa kịp nói xong thì có một thân hình lao tới, là Lạc Dịch Bắc anh lấy lại tinh thần rồi nhảy luôn xuống hồ.

Tốc độ của anh rất nhanh, thậm chí Kỷ Ngải cũng không kịp làm gì.

"Phương Trì Hạ..." Nhìn xung quanh cũng không hề có hồi âm, trong ánh mắt của Kỷ Ngải thì anh giống như một người hùng lao xuống hồ.

Kỷ Ngải nhìn thấy cảnh này, đỏ hoe mắt.

Anh thật sự quan tâm đến cô gái này sao.

Lạc Dịch Bắc xuống hồ được một lúc rồi nhưng vẫn chưa ngoi lên.

Kỷ Ngải lo lắng đến đỏ cả mũi.

Cũng không biết đợi được mấy phút, thì dưới hồ bắt đầu có động tĩnh.

"Ào.." Đầu của Lạc Dịch Bắc dần dần ngoi lên.

Hai tay anh ôm lấy một người, người này mặt mũi đã xám xịt lại.

"Cô ta vẫn ổn chứ?" Kỷ Ngải tiến lại mấy bước nhìn Phương Trì Hạ.

Lạc Dịch Bắc ôm cô lên bờ, nhìn cô mấy giây, cũng không thèm quan tâm Kỷ Nam Ưu đang đứng ở đó, lạnh lùng nói: "người của tôi, làm gì là việc của tôi, đừng bảo giờ có lần thứ 2"

Kỷ Ngải giật mình sững người lại.

Lạc Dịch Bắc như vậy quả là lạnh lùng...

Lạc Dịch Bắc ôm Phương Trì Hạ lướt qua cô ta đi về hướng đông.

"Lạnh, lạnh quá..." Hai tay cô nắm lấy quần áo của Lạc Dịch Bắc, run rẩy.

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời rồi chau mày lại.

Khi đó, là mùa hạ...

Mắt Phương Trì Hạ không mở ra, mà nằm gọn trong tay anh, giống như một con cá bị thương vậy, trông rất đáng thương.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô như vậy, giống như có gì đó đè lên người vậy.

"Không biết bơi sao?" Anh vừa đi vừa lạnh lùng hỏi.

Phương Trì Hạ cũng không biết có nghe thấy anh ta nói không, chỉ kéo quần áo của anh, trông rất yếu ớt.

"Chẳng phải bình thường rất giỏi sao? Sao nãy lại không can trọng như thế!" Lạc Dịch Bắc nhìn cô ta hỏi.

Người bị thương vẫn không hề phản ứng lại.

Lạc Dịch Bắc cảm thấy như đang tự hỏi tự nói vậy, anh liếc nhìn cô đặt cô nằm phía sau rồi lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Hai người, không hợp nhau

Trong nhà họ Kỳ, Kỳ Ngải dõi mắt nhìn theo hai người rời khỏi, tầm nhìn dừng lại ở hướng họ vừa mất hút, rất lâu vẫn chưa định thần lại.

Từ đầu đến cuối Kỳ Nam Ưu bình thần nhìn cảnh này, khẽ nhắm mắt lại, gương mặt nghiêm nghị, "Con và Dịch Bắc không hợp nhau!"

"Cha..." Kỳ Ngải quay đầu lại, định nói gì đó, nhưng mà, vừa thấy gương mặt hiem khi nghiêm khắc của ông, lại thu hết vào trong.

"Đi xin lỗi!" Kỳ Nam Ưu buông một câu, thậm chí cũng không nói lời dư thừa, để cô ở lại với gương mặt kinh ngạc, quay người đi vào trong nhà.

"Cha!" Kỳ Ngải đuổi theo, còn định nói gì đó, nhưng mà, Kỳ Nam Ưu để lại cho cô, lại là một bóng lưng lạnh lẽo.

Ông rất hiếm khi nghiêm nghị như thế, đây là lần đầu tiên...

Bên ngoài biệt thự, xe của Lạc Dịch Bắc vẫn chưa rời đi.

Hai người ngồi ở ghế sau, Phương Trì Hạ vẫn chưa chịu mở mắt, chỉ cuộn người cọ vào người anh, cảm giác cứ như là đang cọ vào cội nguồn ấm áp nào đó.

Một người đàn ông thể lực cường tráng như Lạc Dịch Bắc, bây giờ bị cô suốt quãng đường dụi vào người như vậy mà đi ra, đến sau khi lên xe lại cọ lâu như thế, lúc này trên người giống như có lửa, rất là không thoải mái.

Gương mặt thâm trầm, anh lạnh nhạt gọi cô một tiếng, "Tỉnh lại!"

"Lạnh..." Phương Trì Hạ không quan tâm anh, giống như đang nói mê vậy, trong miệng chỉ không ngừng kêu lạnh.

"Tỉnh lại" Lạc Dịch Bắc mất kiên nhẫn gọi cô thêm một tiếng.

Cô gái trong lòng dường như có chút không dễ chịu, nhiệt độ cơ thể cũng thật sự rất lạnh, giữa buổi trưa, thân nhiệt lại có thể bị lạnh!

Lạc Dịch Bắc bình thần nhìn chằm chằm cô một lúc, lại nhìn mặt trời bên ngoài cửa xe, có chút đau đầu mà xoa xoa thái dương.

Phương Trì Hạ bình thường không như thế, trêu chọc đến cô, ngang ngược như gì, còn dám ba lần bốn lượt cãi nhau với anh, từ lúc nào lại mềm yếu như vậy?

Phương Trì Hạ trong lòng anh dường như có chút dấu hiệu tỉnh lại, còn cố gắng cuộn người vào trong lòng anh.

Lạc Dịch Bắc để mặc cô làm, để mặc cho cơ thể đầm ướt của cả hai dính với nhau, cũng không ngăn cản.

Nâng tay cô lên, cảm nhận cảm giác lạnh ngắt trong lòng bàn tay cô, nhủ thầm lại, anh cũng không biết bản thân bị sao, lại có thể bất giác mà lấy tay mình áp lên tay cô, giúp cô sưởi ấm.

Động tác của anh rất chậm rãi, chỉ muốn thông qua ma sát tạo nhiệt để cô ấm áp một chút.

Lòng bàn tay của anh, ấm nóng.

Lòng bàn tay của cô, lạnh cóng.

Hai thân nhiệt tuyệt nhiên trái ngược, chuyển qua lòng bàn tay mỏng manh, từ cơ thể anh chuyển đến cho cô, tay của Phương Trì Hạ dường như ấm hơn một chút.

Lạc Dịch Bắc giúp cô sưởi ấm tay, sau đó lại ôm lấy cô giúp cô che chắn cánh tay và cơ thể.

Anh vẫn cứ làm hành động này, cũng không biết qua được bao lâu, cơ thể của Phương Trì Hạ rõ ràng ấm lên không ít, nhưng người lại vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lạc Dịch Bắc vốn không phải người nhẫn nại gì, có thể làm được đến bước này, đã rất là hiếm thấy rồi.

Ánh mắt chuyển sang mặt của cô, nhìn chăm chăm cô một lúc, cũng không quan tâm cô nghe thấy hay không, anh đột nhiên nguy hiểm cực kỳ mà buông một câu, "Trong vòng ba giây mà không mở mắt, tôi sẽ tập thể dục làm nóng người giúp cô!"

Lời nói mang tính ám chỉ, mang đầy sự cảnh cáo.

Còn cảnh cáo điều gì, không cần nghĩ cũng có thể đoán ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Xem ra chiều này hiệu quả không tồi

Cũng không biết có phải đã bị lời của anh kích động đến, mắt Phương Tri Hạ đang nhắm bỗng mở ra.

Sững người nhìn anh hết hai giây, cô giật mình sợ hãi, đẩy mạnh anh ra.

"Xem ra chiều này không tồi." Khuỷu tay Lạc Dịch Bắc nhàn nhả tì lên lưng ghế, ánh mắt ung dung nhìn cô, gương mặt vốn lạnh như băng, kết hợp với tư thế như vậy, lại thêm cách nói chuyện này, càng xấu xa nhiều hơn mấy phần.

Phương Tri Hạ cổ trắn tưng về mặt một chút, nghiêng đầu liếc nhìn anh một cái, giọng nói lạnh lùng, "Sao anh lại ở đây?"

"Nhanh như vậy đã quên rồi ư?" Lạc Dịch Bắc không thấy bất ngờ trước sự trở mặt của cô, nếu sau khi cô tỉnh lại còn dụ dỗ ngoan ngoãn đến thế, đó mới càng kì lạ.

Phương Tri Hạ thờ ơ nhìn chăm chăm anh, thật ra không cần đoán cũng biết là anh ta đã cứu mình.

Có điều là, vừa nghĩ đến Ký Ngải vì anh mới ra kẻ lên cô, cô bỗng chốc lại không còn thiện cảm với anh.

Tại vậy!

Lạc Dịch Bắc liếc nhìn cô một cái, nhìn khuôn mặt cô rõ ràng khôi sắc lên một chút, đoán rằng cô chắc là không sao rồi.

Người có sức sống ngoan cường như thế, một lần trượt chân thì có là gì?

Lạc Dịch Bắc thở ra 1 hơi, tay chống trên ghế, có chút đau đầu xoa thái dương.

Vấn đề của cô đã giải quyết rồi, nhưng mà, một người đàn ông như anh, vừa mới ôm lấy cô vừa dụi vừa xoa, hiện giờ cả người chỗ nào cũng không thoải mái hết.

Vấn đề của anh nên làm sao đây?

"Không đi à?" Phương Tri Hạ bị anh nhìn đến mắt tự nhiên, khề ho một tiếng, nhắc nhở.

Lạc Dịch Bắc định thần lại, ánh mắt sắc bén lướt nhìn cô, nhưng lại chẳng làm gì cả.

Nhìn cô ta vừa mới tỉnh lại, tạm thời tha cho cô!

Buông cô ra, anh mở cửa xe ngồi sang ghế lái, "Bây giờ muốn đi đâu?"

Hai người ăn trưa rồi mới đến nơi này, Lạc Dịch Bắc vừa dùng xong bữa ở Ký gia, nhưng mà, Phương Tri Hạ luôn ở hoa viên, bụng vẫn còn trống rỗng.

Cũng đã qua lâu thế kia, cô buột miệng chỉ một câu, "Kiếm chỗ nào ăn trước đi!"

Lạc Dịch Bắc có chút bất ngờ trước câu nói của cô, ánh mắt nhìn cô có chút kì quái.

Có điều, vừa tỉnh lại thì đã nghĩ đến ăn, xem ra sức khỏe chắc là không có vấn đề gì.

"Được." Quay đầu xe, anh chở cô rời khỏi Ký gia.

Không đến thẳng nhà hàng, anh đưa cô đến cửa hàng chuyên biệt, rất tùy ý mà chọn hai bộ đồ thay cho quần áo ướt trên người của cả hai, sau đó mới đến nhà hàng.

Xe của anh đậu trước một nhà hàng kết hợp phong cách Trung và Tây vô cùng mới mẻ, nằm sâu trong một hòn đảo vô cùng xinh đẹp, cả nhà hàng kết cấu không lớn, nhưng lại bày trí rất lãng mạn.

Một căn phòng được thiết kế toàn màu trắng tinh khôi, cánh cửa chạm khắc hình hoa thuần khiết, vật trang trí bé nhỏ tinh tế, thậm chí là hình dạng của dụng cụ ăn uống đều mỗi thứ một kiểu.

Anh lựa chọn nơi dùng bữa lại tận tâm như vậy khiến Phuong Tri Hạ dường như có chút ngạc nhiên, hơi bất ngờ, nhưng lại không nghĩ nhiều.

Lúc này cô thật sự rất đói, sau khi đồ ăn vừa mang đến, thì cúi đầu ăn phần của mình.

Lạc Dịch Bắc chọn món rất nhiều, thịt hầm đậu đen, thịt bò rượu vang, thịt nướng Brazil, vẫn còn rất nhiều.

Phuong Tri Hạ thích món thịt hầm đậu đen kia, thịt bò nồng đậm dùng với nước cam thanh mát, mùi vị cực kỳ tuyệt vời.

Cô ăn rất nhiều, lắm món đến thế, cô lại có thể giải quyết hết toàn bộ.

Tinh thần như thế, hoàn toàn khác với cái người lúc nãy còn thờ yếu ớt trong lòng anh.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm dáng ăn của cô, nhìn đôi má ngày càng phơn phớt đỏ của cô, khoe môi khẽ cong lên.

Có tinh thần thì tốt, có tinh thần thì tối nay sẽ không làm anh ỳ ạch nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Sự tồn tại đặc biệt như thế

Hai người ở lại trong nhà hàng một lúc, giải quyết xâu thịt nướng cuối cùng, Phuong Tri Hạ thuận miệng hỏi một câu, "Bữa ăn này khoảng bao nhiêu tiền?"

Chưa đợi Lạc Dịch Bắc trả lời, bản thân đã cảm hoá đơn bên cạnh nhìn một cái.

Thoáng thấy bốn con số 0 trên đó, sau đó thì không nói gì nữa.

Nhưng rồi lại suy nghĩ, thứ anh ta có là tiền, còn tính toán chuyện nhỏ nhặt này sao?

"Đi thôi!" Lấy áo khoác bên cạnh, Lạc Dịch Bắc đứng dậy đi trước ra ngoài nhà hàng.

Phuong Tri Hạ đi theo sau anh, vừa đi, vừa nhìn trái ngó phải đánh giá phong cảnh xung quanh.

Đây là một hòn đảo rất đẹp, giống hệt một vườn hoa thiên nhiên lớn vậy, một nửa bao bọc bởi núi, có cả suối nước nóng, xem ra cực kì giống một thánh địa để nghỉ ngơi.

Phuong Tri Hạ không hiểu vì sao Lạc Dịch Bắc ăn bữa cơm phải đặc biệt đưa cô đến nơi xa thế này.

Có tâm đến như vậy?

Hai người không ở lại lâu trên đảo, sau khi dùng bữa thì trực tiếp trở về thành phố.

Lúc đi được nửa đường, nghĩ đến tình huống ở nhà họ Kỷ, Lạc Dịch Bắc thỉnh linh hỏi một câu, "Không biết bơi à?"

Thật ra Phuong Tri Hạ không gọi là không biết, cô chỉ là hơi ám ảnh với việc rơi xuống nước, lúc nhỏ từng trải qua chuyện không vui.

Bây giờ cô xem như biết bơi, nhưng bình thường thì, không thích tiếp xúc với những nơi ao hồ.

Nhưng mà, cô không nói với anh nhiều như thế, chỉ hờ hững gạt đầu.

Xe tiếp tục chạy trên đường, lúc lái đến cổng chính biệt thự, một bóng dáng thấp tha thấp thòms đi lại trước cửa, dường như đang cố tình đứng đợi.

Nhìn thấy chiếc xe chạy đến, đôi mắt Kỷ Ngải đã không biết đợi được bao lâu mà sáng lên, hớn hở định đi qua, nhưng vừa nghĩ đến mục đích của bản thân, lại nhanh nhanh cup mắt xuống.

"Em đến từ lúc nào?" Lạc Dịch Bắc đẩy cửa xe bước ra trước, giọng điệu lạnh lùng.

"Anh Dịch Bắc..." Kỳ Ngải nhìn nhìn anh, lại nhìn Phương Trì Hạ ở phía sau lúc này còn yếu ớt, giờ đã lên tinh thần không ít, ngập ngừng không biết mở lời thế nào.

Cô thật sự rất lúng túng, không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như thế.

Hồ đó thật ra không tính là sâu, cô không nghĩ đến trước kia một Phương Trì Hạ ngay cả con chó ngao to đến thế cũng trèo trèo được, khi rơi xuống nước lại yếu đuối đến như vậy.

Ánh mắt Kỳ Ngải không dám nhìn thẳng cô, nhưng Phương Trì Hạ giống như người không bị gì, nhìn thấy cô biểu hiện gì cũng không có.

"Có chuyện gì không?" Lạc Dịch Bắc mở lời thêm lần nữa.

Kỳ Ngải nhìn anh một cái, cúi đầu xuống, "Cha em bảo em đến xin lỗi."

"Anh nhận được rồi." Lạc Dịch Bắc lạnh nhạt buông một câu, quay người đi vào nhà.

Bên ngoài thoáng chốc chỉ còn lại hai cô gái.

Phương Trì Hạ muốn đi vào theo, lại bị Kỳ Ngải gọi lại, "Em thật sự không cố ý đâu."

"Chỉ biết." Bước chân của Phương Trì Hạ dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó nói ra một câu khiến Kỳ Ngải trở mặt ghen hờn nửa ngày trời, "Chỉ sẽ không trách em đâu, con gái sao phải làm khó con gái, chị sẽ ghi món nợ này lên người Lạc Dịch Bắc, đây đều là lỗi của anh ta."

Kỳ Ngải sững sờ nhìn cô, nửa ngày cũng chưa định thần lại.

Lô-gíc gì thế này?

"Nếu đã đến rồi, thì đi vào thôi!" Phương Trì Hạ cũng không nói nhiều, xoay người đã đi vào trong biệt thự.

Kỳ Ngải ngơ ngẩn đứng chôn chân, nhìn chăm chăm bóng lưng của cô một hồi lâu, bước chân có chút mơ hồ mà đi vào theo.

Mãi đến khi vào đến cửa, trong đầu vẫn còn quay mòng mòng.

Cô lúc này đột nhiên đã hiểu một chút nguyên nhân Lạc Dịch Bắc đối xử đặc biệt với Phương Trì Hạ.

Bản thân cô ấy vốn đã đặc biệt như thế, không đáng để đối xử đặc biệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Vui vẻ đến tự tại như vậy

Kỳ Ngải vừa bước vào, hoá ra biệt thự thanh tịnh, đã bị làm xáo trộn không ít.

Vây quanh Lạc Dịch Bắc, trừ lúc này tâm trạng suy sụp được vài phút, cô của sau đó, nói chuyện không ngừng nghỉ.

"Đồ đạc ở trong này sao lại đổi thành như vậy? Rõ ràng mấy ngày trước không phải thế này mà."

"Dịch Bắc từ khi nào anh thích màu nóng vậy?"

"Cái này lại là cái gì đây?"

"Cái này một chút cũng không giống phong cách của anh!"

Lời của cô thật sự rất nhiều, khởi đầu là chuyện liên quan đến biệt thự sau khi cải cách, sau đó lại cùng Lạc Dịch Bắc nói cả đồng chuyện đời mà Phương Trì Hạ nghe không hiểu.

Phương Trì Hạ hôm nay còn đang sầu não nên đối phó như thế nào với Lạc Dịch Bắc, Kỳ Ngải vừa đến, cô được dịp thoải mái vui vẻ, còn rất tự động nà tránh thật xa hai người họ, cảm giác ấy giống như sợ làm phiền đến họ vậy.

Sau bữa tối thì đã trực tiếp lên lầu về phòng mình.

Kỷ Ngải còn ở dưới lầu, cô bé này quá chủ động rồi, chỉ cần khi chỉ còn cô và Lạc Dịch Bắc, trong đầu luôn nghĩ đến làm thế nào để thu hút tầm nhìn của đôi phương.

Đi qua đi lại trước mặt anh ta, còn đặc biệt cố tạo vài kiểu dáng đầy nữ tính theo tạp chí học đường nào đó, đành chịu vì một chút tác dụng cũng không có.

Kỷ Ngải sốt ruột, bạo gan định nghĩ cách cưa đổ anh thêm lần nữa, còn chưa có làm gì, đột nhiên nghĩ đến lời nói hôm nay của Kỷ Nam Ưu, cùng với sự lạnh lùng lúc Lạc Dịch Bắc cảnh cáo cô.

Bao nhiêu manh động bị dập tắt hết, ngượng ngập thu tay về, cô tiếp tục đơn thuần trò chuyện với anh như không có chuyện gì.

Trên lầu.

Phuong Trì Hạ đánh răng, rửa mặt, thoải mái dễ chịu mà đi tắm, thậm chí không thèm quan tâm hai người dưới lầu, cũng không chờ ý của Lạc Dịch Bắc, đã trực tiếp đi ngủ.

Kỷ Ngải không biết cụ thể mấy giờ rồi đi, lúc Lạc Dịch Bắc lên lầu, cả tầng đều tối đen, còn không để đèn lại cho anh.

Anh mở đèn hành lang lên, đẩy cửa phòng ngủ ra, nhìn thấy cô đang quay lưng lại với anh, cô dường như đang ngủ rất ngon, anh cũng không nói ra được bản thân bị thế nào, đột nhiên có chút không vui.

Anh không ở đây, cô vui vẻ đến tự tại như vậy ư?

Tư thế ngủ của Phuong Trì Hạ có chút không nhã nhặn, đôi tay ôm lấy cái gối ôm, hai chân lại tùy ý dang ra, tư thế đó, xem ra thật sự so với lúc có anh tự tại hơn nhiều.

Lông mi dài khẽ hạ xuống, cô lúc ngủ vẫn rất điềm tĩnh, trút bỏ sự gan góc thường ngày, gương mặt nhỏ nhắn bằng một bàn tay, hồn nhiên như trẻ con, xinh đẹp đến... khiến Lạc Dịch Bắc chỉ muốn phá hủy!

Nhìn chằm chằm cô một lúc, để tay sau lưng đóng cửa lại, anh đi vài bước về hướng cô.

Lúc này Phuong Trì Hạ thật ra chưa ngủ hoàn toàn, đang mơ mơ hồ hồ, cô cảm thấy có ai đó đang bước về phía mình, nhưng mà mí mắt buồn ngủ đến không mở ra nổi.

Tiếng bước chân ngày càng gần, trên giường hình như có thứ gì đó đè lên, một góc khác của giường, cũng bắt đầu lồm xồm, một hơi lạnh quen thuộc, cũng theo đó ập đến, cả người bị ai đó đè lên nặng nề.

Chân mày Phuong Trì Hạ không thoải mái mà chau lại, còn chưa phản ứng gì, cả người cô mát lạnh, có thứ gì đó, bị trút bỏ...

Phuong Trì Hạ dù cho buồn ngủ đến thế nào đi nữa, lúc này cũng đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng, vẫn chưa mở mắt ra.

Cách ứng phó của cô là, anh muốn giãy vò, cô hoàn toàn đều theo anh, cô không phản ứng lại là được rồi.

Đợi khi anh ta giãy vò đến chán rồi, tự động sẽ thu tay thôi.

Nào ngờ, có người không muốn cô bớt phiền, đè lên cô không chịu rời đi.

"Nặng..." Phuong Trì Hạ không thoải mái cần nhả một tiếng, nghiêng người qua một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Biểu hiện cho tôi xem xem

Muốn thoát khỏi tư thế này của hai người, nhưng mà, hơi thở của Lạc Dịch Bắc, lại như đám mây leo móc lên chi chít vậy, ập đến khắp mọi nơi.

Mặt của cô quay sang đâu, môi của anh theo đến đó.

Phuong Trì Hạ bị anh giãy vò đến có hơi tức giận, giờ cánh tay lên đánh về phía anh một cái.

Cô đánh rất mạnh tay, trong lòng suy nghĩ, dù sao cô bây giờ đang ngủ, thừa dịp báo thù anh ta cũng chẳng sao.

Cũng không biết đánh phải chỗ nào của anh, gần như còn nghe thấy thanh âm "bóp" một tiếng rất lớn.

Trong nhà, chết lặng đi vài giây.

Phuong Trì Hạ đột nhiên cảm thấy bầu không khí xung quanh lạnh đi không ít, trong lòng không hiểu sao bắt đầu hồi hộp.

Hồi tưởng lại một chút nơi lúc này tay cô vừa đánh, bỗng chốc phản ứng lại.

Đôi mắt mở ra, nhìn gương mặt anh tuấn của anh vẫn còn mờ mờ dấu năm ngón tay, sắc mặt của cô run sợ mà trắng nhợt đi mấy phần.

"Tôi, tôi ngủ quên!" Dịch sang bên kia giường, kéo dài khoảng cách với anh một chút, cô lúng túng giải thích cho mình.

Và mặt Lạc Dịch Bắc thâm trầm nhìn cô, ánh mắt vô cùng sắc nhọn, cảm giác ấy, giống như là hận không thể bóp chết cô ngay tại chỗ vậy.

"Tôi không phải cố ý đâu." Phuong Trì Hạ bị anh nhìn đến cả người phát hoảng, lúng túng tiếp tục biện hộ.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô như thế, cũng không nói gì, dùng thị giác lắng trì cô một lúc, anh mới chậm chậm mở lời, "Không sao, không phải cố ý thì biểu hiện cho tôi xem xem!"

"Biểu hiện?" Phuong Trì Hạ ngẩn người, không hiểu lời của anh lắm.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, trở người đè lên cô...

...

Lúc trong phòng ngủ yên tĩnh trở lại, trời cũng sắp sáng rồi.

Phuong Trì Hạ toàn thân đau đến mất người.

Đồ vô lại!

Lạc Dịch Bắc, tôi nguyện rửa cả nhà anh!

Ngày hôm sau là thứ hai.

Mãi đến khi trời đất tối sầm Phuong Trì Hạ không biết đã ngủ được bao lâu, lúc tỉnh dậy, người nào đó tối qua ăn uống no nê không thấy nữa.

Cô hôm nay phải đi phỏng vấn xin việc làm thêm, chuyện Dung Hi kia đã kéo dài càng kéo dài, không thể trì hoãn nữa, nếu không nhà của cô sẽ sớm không còn nữa.

Lạc Dịch Bắc có cho cô thẻ của anh ta, nhưng cô chỉ dùng cho những việc liên quan đến sống chung, còn khi đơn độc một mình, thì không dùng một đồng của anh.

Sau khi thức dậy cô thay bộ đồ hơi chỉnh tề, vội vội vàng vàng chạy khỏi biệt thự, cô đón xe đi thẳng đến Dung Hi.

Thật ra chọn vào Dung Hi, cô có chút do dự, chủ yếu là vì Lạc Dịch Bắc cũng ở trong đó.

Hai người cùng ở chung một công ty, thường xuyên gặp mặt là điều khó tránh.

Phuong Trì Hạ luôn muốn tránh anh ta càng xa càng tốt, chưa từng nghĩ phải cùng anh vào một công ty.

Có điều là, cô không từ chối được sự đả ngộ ưu việt từ Dung Hi, vẫn là quyết định đến phỏng vấn thử xem.

Cô chỉ là một học sinh nghèo, phải dựa vào chính mình kiếm tiền nuôi sống bản thân, khi có thể lựa chọn điều kiện công việc cực kì tốt, cô không thể từ bỏ được.

Và lại, công ty lớn như thế, ai có thể đảm bảo cô và anh gặp được nhau?

Nghĩ vậy, Phuong Trì Hạ trong lòng yên tâm hơn một chút.

Lúc đến Dung Hi đã là buổi chiều rồi.

"Thưa cô, tôi đến phỏng vấn." Đến quầy trước, cô thông báo mục đích của mình.

"Đi theo tôi!" Người kia ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, ánh mắt đặt trên người cô đánh giá một chút, đi trước dẫn đường cho cô đến một phòng chờ rất lớn.

Đưa cô đến rồi chuẩn bị rời đi, Phuong Trì Hạ có chút bất an kéo cô ấy hỏi một câu, "Xin hỏi, lát nữa người phụ trách phỏng vấn, là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Vào Dung Hi

Điều mà Phương Trì Hạ lo sợ là đụng phải Lạc Dịch Bắc.

Nếu như lần này thật sự vào được Dung Hi, chỉ cần hai người không chạm mặt, thì cô sẽ không chuẩn bị để nói sự thật với anh.

Người kia nhìn chăm chăm cô, nói, "Mỗi lần Dung Hi chọn người mới đều rất nghiêm khắc, chúng tôi có người chuyên phụ trách mặt này, thường là giám đốc của các bộ phận, nhưng cũng có khả năng thêm vào vợ, cậu ba, cậu Dung, cụ ông, cậu Lạc, đúng rồi, còn có cậu Thi Cận Dương nữa.."

Cô ta xòe ngón tay đếm liên tiếp cả đồng người, tên của từng người được liệt kê ra, nghe đến Phương Trì Hạ xém chút hoảng sợ bỏ chạy.

"Lạc Dịch Bắc, không, cậu Lạc cũng có khả năng đến?" Kim nén nhịp tim thịnh thích, cô kinh ngạc truy hỏi.

"Người trong đại gia đình này đều có khả năng đến, có điều, cụ thể người đến là ai, phải xem ai có thời gian nữa." Người phụ trách tiếp đón tường tận giải thích cho cô một chút, rồi quay người bỏ đi.

Trong phòng, bỗng chốc chỉ còn lại một mình Phương Trì Hạ.

Ngôn ngữ chính của Phương Trì Hạ là tiếng Pháp, thứ tiếng được cả thế giới gọi là ngôn ngữ ưu nhã nhất, ngoài ra còn bổ sung thêm vài loại ngôn ngữ khác nữa.

Ngôn ngữ mà cô thông thạo thật ra rất nhiều, nhưng mà, lần này cô đến phỏng vấn chức vụ trợ lý, không liên quan đến chuyên ngành của cô lắm.

Cô ở bên trong chờ được khoảng mười phút, ngoài cửa một bóng dáng cao to đi vào.

Lúc đi qua cửa, ánh mắt rất tùy ý nhìn vào bên trong.

Thoáng thấy cô, ban đầu không chú ý lắm, nhưng mà, nhìn góc nghiêng gương mặt của cô vài giây, bước chân của người ngoài cửa liền ngừng lại.

Mở cửa phòng ra, người đó đi vào.

Phương Trì Hạ thỉnh linh ngẩng đầu lên, lúc cô nhìn rõ gương mặt của người vừa đến kia, ánh mắt ngưng đọng một chút.

Người đàn ông đi vào là một người vô cùng tuấn tú, trang phục nam thon dài hiệu Gucci làm tôn lên thân hình cao to, ngũ quan sắc nét, sống mũi thẳng và cao, tay áo được hơi xắn lên, để lộ cúc áo đính đá âm thầm toát lên sự xa hoa.

Người vừa đến thông thả ung dung đi vào phòng, ngồi vào vị trí ngay trung tâm phía trước nhất, ánh mắt quay chuyển lên mặt cô, giọng nói bình thản, "Người mới?"

"Dạ vâng, thưa ngài!" Phương Trì Hạ định thần lại, lịch sự trả lời câu nói của anh ta.

"Lí lịch!" Người đó bình thản buông ra hai chữ, diễn đạt vô cùng ngắn gọn.

Phương Trì Hạ đưa bản lí lịch trong tay mình cho anh ta.

"Vẫn còn là học sinh?" Người đó cầm lí lịch lên xem, ở phần tuổi của cô dừng lại mất vài giây, gần như có chút bất ngờ.

"Vâng ạ." Phương Trì Hạ không biết thân phận của anh ta, trả lời thận trọng.

"Ngôn ngữ chính là tiếng Pháp, thông thạo nhiều tiếng nước ngoài, không tồi, Dung Hi đang thiếu những người tài ở mặt này, bình thường đi công tác hoặc là tổ chức một buổi hội nghị giới thiệu trang sức mới ở nước ngoài, đều cần người đi cùng thế này."

Người đó chỉ tùy tiện xem lướt qua lí lịch của cô một chút, bỏ lí lịch sang bên cạnh, đứng dậy, "Buổi phỏng vấn hôm nay đến đây kết thúc, cô Phương xin mời về nhà chờ thông báo kết quả!"

Nói xong một câu, anh ta quay người đi, thậm chí không nói thêm gì dư thừa cả.

Cả quá trình của buổi phỏng vấn, thời gian không đến ba phút.

Với Phương Trì Hạ của kinh nghiệm, trong thời gian ngắn như vậy bảo ngừng, thường là không còn hi vọng gì nữa.

Chỉ có không còn hi vọng, mới sẽ không lãng phí thời gian của đời bên.

Trong lòng hụt hẫng một chút, trên đường trở về, cô có chút ủ rũ.

Ai ngờ mới vừa ngồi lên xe buýt, nhân sự bên Dung Hi đã gọi điện thoại đến.

Giọng nói bên kia, vô cùng êm tai, "Cô Phương, chúc mừng cô đã phỏng vấn thành công, vài ngày sau xin đến văn phòng của cậu Cận Dương báo cáo!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Có cần tôi giúp đỡ không

"Cậu Cận Dương?" Phương Trì Hạ căn bản không biết đối phương là ai, hơi bất ngờ trước sự sắp xếp này.

"Đúng vậy, chính là người lúc này cô vừa được phỏng vấn, cô không biết anh ấy là ai sao? Giám đốc vận chuyển của Dung Hi, bạn của cậu Lạc, cậu Thi Cận Dương mang một phần tư dòng máu quý tộc Pháp, gia đình là một đại gia tộc có tiếng tăm của Pháp! Cô cũng thật may mắn, lại có thể được cậu chủ Thi Cận Dương trực tiếp mở miệng phê duyệt, đây chính là vận may mà rất nhiều người được anh phỏng vấn ao ước nhưng không có."

Người ở đầu dây bên kia vẫn còn lú lú nói rất nhiều thứ, trong ngữ khí toàn là ngưỡng mộ Phương Trì Hạ.

"Tôi biết rồi, vài ngày sau tôi sẽ đến báo cáo." Phương Trì Hạ ngắt máy, vừa nghĩ đến lời của người đó, vẫn còn chút mơ màng.

Thi Cận Dương mở miệng phê duyệt?

Phương Trì Hạ và Thi Cận Dương tổng cộng chưa nói được vài câu, cuộc điện thoại này làm cô rất bất ngờ, nhưng mà lại không nghĩ nhiều.

Có lẽ đối phương trùng hợp xem trọng khả năng thông thạo ngoại ngữ của cô chăng?

Gật bỏ suy nghĩ, cô không tiếp tục nghĩ đến chuyện này nữa, đảo mắt nhìn ra ngoài cửa.

Khi đi qua một tiệm thuốc, cô yên lặng nhìn vào bản hiệu của tiệm thuốc, giống như nghĩ ra điều gì đó, con người đang thất thần từ từ nở to.

"Bác tài, dừng xe! Dừng xe!" Hoàng loạn từ trên xe đi xuống, cô đi ngược về hướng ngược lại vài bước đến tiệm thuốc.

Từ khi kết hôn cùng Lạc Dịch Bắc đến bây giờ, anh hầu như không có buổi tối nào buông tha cô, và lại hai người đều không có bất kì biện pháp nào...

Vừa nghĩ đến, cô có chút ảo não.

Sao cô có thể quên chuyện quan trọng như thế này được chứ?

Bất luận thế nào, trong vòng bốn năm này, cô tuyệt đối không để bụng của bản thân xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào!

Vào đến tiệm thuốc, cô hơi ngại ngừng mua hết mấy loại bao cao su và thuốc ngừa thai, đi ra tiệm thuốc uống xong một viên, trong lòng cô mới yên tâm một chút.

Lúc về nhà, trời đã tối rồi.

Về đến nhà chưa đến năm phút, Lạc Dịch Bắc trùng hợp cũng trở về.

Nhìn cô mặc trang phục chỉnh tề, có hơi ngạc nhiên.

"Hôm nay cô đã ra ngoài?"

"Ừ." Phương Trì Hạ không nhắc đến chuyện mình đã đến Dung Hi, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại, đi thẳng lên trên lầu.

Sự hồ hững này, khiến Lạc Dịch Bắc có chút không thoải mái, vài bước đi lên theo.

Nhìn thấy anh đột nhiên xuất hiện, động tác của cô ngừng lại một lát, sắc mặt hơi mất tự nhiên, "Sao anh lại lên đây?"

Lạc Dịch Bắc đi thẳng vào trong, thờ ơ cời bỏ vài cục áo sơ-mi, tiện tay ném lên ghế xô-pha gần đó, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn về hướng của cô,

"Không tiếp tục à?"

Phuong Tri Hạ đứng chôn chân không động đậy, biểu hiện trên mặt có chút cứng đơ.

Anh ta đứng như vậy, bảo cô tiếp tục thế nào?

Màn thoát y phiên bản trực tiếp ư?

"Hay là muốn tôi giúp?" Lạc Dịch Bắc khoan thoai trêu đùa một câu, dường như không có ý định rời đi.

Phuong Tri Hạ không phải kiểu già mồm, chỉ là không muốn lát nữa đang thay đồ, cả hai lại cọ xát ra ta lữa gì đó.

Nghĩ đến mỗi lần anh về nhà đều quen tắm nước lạnh, cô đổi chủ đề, "Không đi tắm hả? Tôi giúp anh xả nước!"

"Được." Lạc Dịch Bắc hôm nay ngược lại rất dễ thương lượng, xoay người đã đi về hướng nhà tắm ở phía trước.

Phuong Tri Hạ thờ phào, định đợi anh sau khi đi vào tiếp tục thay đồ của mình, Lạc Dịch Bắc vừa bước một chân vào nhà tắm thỉnh linh quay đầu ra.

"Không phải muốn giúp xả nước à?" Dựa vào cánh cửa, chân mày của anh nhướng lên ưa nhìn.

Phuong Tri Hạ, "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Biểu cảm sinh động đến thế

Lạc Dịch Bắc lúc này trông ra rất tàn mạn, trút bỏ đáng về lạnh lùng, khoác lên một sự xấu xa không thể diễn tả.

Thân người lười nhác dựa lên cửa, ánh mắt của anh ung dung nhìn về phía cô, dường như không có ý định buông tha cho cô.

Những lời đó của Phuong Tri Hạ chỉ là cái cớ để thoát khỏi anh, nào ngờ anh thật sự xem là thật, nhất thời lại không biết phải trả lời anh thế nào.

Có điều, xả nước cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì.

"Được, tôi giúp anh." Cô từng bước từng bước đi về hướng anh, lướt qua người anh, đến trước bồn tắm lớn.

"Xong rồi." Mở vòi nước, nhìn làn nước ấm nóng phun ra từng chút một, lấy khăn lông bên cạnh lau đi cánh tay bị ướt, cô quay người đi ra ngoài, lúc đi đến cửa, lại bị Lạc Dịch Bắc chặn lại.

"Tôi lát nữa hăng tắm!" Chỉ xem như anh ta muốn kéo cô cùng tắm, cô giơ cánh tay lên chặn ngang khoảng trống giữa hai người, sắc mặt của cô hơi hoảng loạn.

Kể từ khi kết hôn đến nay, có vẻ như nhà tắm là một nơi nguy hiểm.

Ở chỗ này cô đã chịu thiệt biết bao nhiêu lần, vừa thấy động tác của anh, cô đã phản xạ có điều kiện mà bắt đầu chống chọi rồi.

"Thay một cái khăn tắm vào đây!" Lạc Dịch Bắc nhìn cô kì dị, mặt không biểu cảm buông một câu, cũng không quan tâm cô ở đây, cởi quần áo trước mặt cô.

Phuong Tri Hạ sững sờ, khoé mắt thu lại một cái, có hơi ngơ ngẩn mà đi ra ngoài.

Giúp anh mang vào hai cái khăn tắm, sau đó cô dời sang nhà tắm của phòng khác.

Lúc Lạc Dịch Bắc đi ra, đã không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Lạc Dịch Bắc luôn xem thường cô, nhưng mà, chỉ cần cô vừa rời đi, anh lại có chút hiếu kì không biết cô đang làm gì.

Nghiêng đầu nhìn bên ngoài hành lang, anh bước vài bước ra ngoài.

Lúc đẩy cánh cửa phòng khách ở cuối góc, trên giường đặt bừa một bộ quần áo ở nhà của Phuong Tri Hạ, tiếng nước trong nhà tắm trùng hợp đang từ từ dừng lại.

Cửa phòng sau vài giây được mở ra, bóng dáng của Phương Trì Hạ từ trong đi ra.

Trên người quần bừa một cái khăn tắm, trên đầu phủ một cái khăn lông, gương mặt vốn nhỏ đến đáng thương hoàn toàn bị chấn hết, cô vừa đi vừa lau tóc.

Chỉ cần nơi nào không có anh, cô dường như vẫn rất tự tại. Khăn lông trùm lên nghiêng lệch thì không nói đi, ngay cả khăn tắm cũng choàng rất hờ hững, giống như có thể rơi ra bất cứ lúc nào vậy.

Mắt của cô bị khăn lông che lại, có vẻ không nhìn thấy anh đang đứng ở cửa.

Rất tùy ý mà lau lau tóc của mình, sau khi cô đi ra, thậm chí còn ở trước mặt anh, choàng khăn tắm làm vài động tác khởi động.

Khăn tắm của cô vốn là không được choàng kĩ, hành động như thế, lại tuột xuống một chút.

Phương Trì Hạ dường như không nhận ra, vẫn cứ dùng khăn lông quần lấy đầu mà lau tóc.

Lúc lau, còn khẽ hát một bài ca, dường như là tiếng Pháp, Lạc Dịch Bắc không biết là bài gì, môi đỏ vừa mở vừa khép, xem ra rõ ràng tâm tình rất tốt.

Thứ khiến Lạc Dịch Bắc không quen mắt chính là mỗi lần chỉ cần không có anh, tâm tình của cô giống như lấy lại sức sống, thậm chí ngay cả biểu cảm cũng sinh động trở lại.

Giọng nói của Phương Trì Hạ thật ra đặc biệt êm tai, lúc nói tiếng Pháp, có một sự cuốn hút không thể diễn tả, trầm bổng lại du dương, khiến đầu của Lạc Dịch Bắc lại nhớ đến mỗi buổi tối, thanh âm mềm mọng của cô lúc kháng cự với anh.

Nũng nịu nhu mì, tựa như tấm mật ngọt vậy, ngấm vào trong xương cốt.

Phương Trì Hạ rõ ràng vẫn còn không nhận ra Lạc Dịch Bắc đang ở trong phòng rành rành, rất tùy ý mà lau lau đầu, định lấy khăn lông xuống, cổ tay đột nhiên bị một bàn tay giữ lại...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Đến lúc trở về rồi

Phương Trì Hạ ngẩn người, cảm thấy nơi cổ tay truyền đến hơi ấm, cơ thể cô cứng đờ, khăn lông bị cầm theo khuôn mặt trượt xuống đất.

Cô kinh ngạc nhìn anh bỗng nhiên xuất hiện ở đây, biểu cảm trên mặt của cô có hơi hoảng hốt, "Sao anh lại ở đây?"

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc dán chặt trên môi hồng tựa cánh hoa anh đào, cứ nhìn như vậy, trong ánh mắt ngưng đọng của Phương Trì Hạ, gương mặt mà xui quỷ khiến nghiêng qua.

Phương Trì Hạ giật mình, nghiêng đầu sang một bên, phản xạ có điều kiện mà tránh ra.

Hành động này khiến người đàn ông bên cạnh có chút không hài lòng.

Ánh mắt thâm trầm, anh chỉnh lại gương mặt cô.

Đôi môi nhắm đúng môi của cô mạnh mẽ hôn lên, cánh tay kéo cô vào trong lòng, muốn bế cô lên để đi vào nhà tắm, cánh tay Phương Trì Hạ lại đột nhiên chấn giữa bàn thân và anh.

Lạc Dịch Bắc hơi chau mày, ánh mắt đặt trên gương mặt của cô.

"Tôi nay, tôi không muốn." Ánh mắt Phương Trì Hạ lấp lánh lên một chút, đôi mắt trong sáng cứ nhìn anh như thế, ánh mắt ấy đã sắp thêm mấy phần khẩn cầu.

Lạc Dịch Bắc ngẩn người, khoé miệng cong lên giễu cợt, "Nhanh như vậy đã không ổn rồi?"

Biểu cảm trên gương mặt Phương Trì Hạ ngưng đọng, trong lòng hỏi thăm anh ta bị gì, nhưng biểu cảm trên lại vẫn phối hợp, "Ngày mai tôi phải đến trường, có tiết sớm, anh đến công ty không phải cũng rất sớm ư?"

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc nhìn mảng màu trắng trắng lộ ra trước ngực cô, trong lòng rõ ràng không bằng lòng, có điều, lại hiếm khi mà đã đồng ý.

Bàn tay lớn ôm lấy đầu cô, giữ mặt của cô hướng về mình, môi của anh hôn mạnh lên môi cô một cái, sau đó bỏ cô ra.

Anh theo lẽ sẽ buông tha cho cô, hôn nhân này của hai người vừa mới bắt đầu, còn chưa mấy ngày thì đã giã vò làm cô sợ, những ngày tháng sau này còn tiếp tục thế nào đây?

Vừa nghĩ đến đây, Lạc Dịch Bắc khoe môi đột nhiên cong lên.

Anh không cười còn tốt, lúc cười lên, đẹp thì rất đẹp, nhưng lại khiến Phuong Trì Hạ có một loại cảm giác sờn gai ốc.

"Về phòng đây!" Sợ anh hối hận, nhặt khăn lông trên đất lên, cô vội vàng đi về phòng của hai người.

Phuong Trì Hạ bây giờ mới năm nhất, thời gian đại học tương đối tự do, bài vở không phải rất nhiều, lúc không có bài có thể không đến điểm danh.

Ngày hôm sau cô có vài tiết chuyên ngành ngôn ngữ Pháp, hơn 8 giờ sáng đã đến trường sớm.

Cùng với An An học hết mấy tiết, buổi trưa, bởi vì chuyện vào Dung Hi thuận lợi, cô còn rất hào khí mà dùng gia tài không được bao nhiêu của bản thân mời An An ăn một bữa lớn.

Lúc hai người đang ăn cơm giữa chừng, Phuong Trì Hạ đột nhiên nhận được một cuộc gọi.

Khi nhìn thấy tên trên điện thoại, sắc mặt của cô đều nhợt đi mấy phần.

"Ai vậy?" An An vô cùng tò mò, nghiêng đầu nhìn một cái.

"Không cần quan tâm đến anh ta." Thoáng nhìn thấy hai chữ Phuong Vinh trên đó, muốn cướp điện thoại giúp cô tắt máy, nhưng bị Phuong Trì Hạ lạnh lùng đẩy ra.

"Không sao, tờ sớm muộn cũng sẽ trở về một lần." An An nói một câu, Phuong Trì Hạ đi đến gần đó nhận cuộc gọi, "Có chuyện gì?"

"Mấy ngày nay đã đi đâu? Cũng không nói với gia đình, thế mà được à?" Anh ta nói rất có khí phách của một anh cả, chỉ là, chuyện bình thường làm ra, sao chẳng ra dáng anh cả gì hết.

"Chiều nay tôi sẽ về nhà." Phuong Trì Hạ hoàn toàn không muốn nhiều lời với loại người này, xong một câu thì đã ngắt máy.

"Về nhà gì chứ? Lỡ như tên khốn ấy lại âm mưu lần nữa thì làm sao?" An An vẻ mặt lo âu nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Tôi đã kết hôn rồi

"Không sao, tờ biết ứng phó thế nào." Phuong Trì Hạ sờ chiếc nhẫn cưới dưới tay, an ủi cô ấy một câu, cùng cô tiếp tục ăn xong bữa trưa, lúc chiều một mình trở về Phuong gia.

Thật ra thời gian Phuong Trì Hạ sống ở Phuong gia không nhiều, lúc cô 10 tuổi mới được Phuong Danh Thành nhận nuôi, trước 10 tuổi cô luôn sống trong cô nhi viện.

Phuong gia vốn đã có một nam một nữ, sau khi Phuong Trì Hạ đến kì thực giống như bị thừa ra, anh em Phuong Vinh một người cả ngày truy tìm gốc gác của cô, một người lại luôn mưu đồ gây rối, còn cha mẹ nuôi, bệnh vực đương nhiên sẽ là con ruột.

Vài năm nay tại ngôi nhà này Phuong Trì Hạ không được sống yên ổn, nên gả cho Lạc Dịch Bắc, cô thật sự không hối hận, thậm chí còn có một loại cảm giác như được giải thoát.

Về đến nhà, cô đến phòng của mình thu dọn xong đồ đạc, xách một túi hành lí nhỏ định đến cáo biệt với Phuong Danh Thành, trên đường lại bị Phuong Vinh ngăn lại.

"Mấy ngày nay đã đi đâu thế? Sao em lại dính dáng với người như Lạc Dịch Bắc? Phuong Trì Hạ, em sẽ không bán bản thân đi chứ? Em mới bấy nhiêu tuổi? Em còn biết xấu hổ hay không?" Phuong Vinh đã thêm muốn cô bao nhiêu năm nay, không ăn được thì không nói, còn xúc tiến cho cô và Lạc Dịch Bắc, bây giờ đang một bụng toan là lừa.

Anh ta không có được, Lạc Dịch Bắc dựa vào cái gì?

Lừa gạt vừa bùng lên, anh mắng nhiếc khó nghe, lời nói ra khiến Phuong Trì Hạ muốn đánh anh ta một bạt tay.

"Phuong Tri Hạ, em là thứ rẻ mạt! Đều đã ngủ với người khác rồi, ở trước mặt tôi giả vờ thanh cao gì chứ? Nói xem em làm sao câu dẫn được Lạc Dịch Bắc? Đề tôi cũng thử xem!"

Phuong Vinh dang hai cánh tay định bỏ nhào về phía cô, lại bị Phuong Tri Hạ nhanh nhẹn né tránh.

"Tôi kết hôn rồi!" Lùi về sau vài bước, giờ đôi tay ngọc ngà đeo nhẫn cưới, cô lạnh lùng tuyên bố.

"Em nói cái gì?" Phuong Vinh kinh ngạc nhìn cô, có hơi không dám tin vào những thứ mình vừa nghe.

"Tôi nói tôi kết hôn rồi, cần xem giấy kết hôn không?" Phuong Tri Hạ từ trong túi của mình lấy ra một cuốn sổ đỏ, giơ lên trước mặt anh.

Phuong Vinh chết lặng trừng cô, mắt cũng sắp trừng đến lồi ra rồi.

Kết hôn rồi...

Cô ta lại có thể kết hôn rồi!

Với Lạc Dịch Bắc ư?

Phuong Tri Hạ thờ ơ quan sát phản ứng của anh ta, khẽ thờ ra, quay người đi đến phòng của Phuong Danh Thành.

Thật ra cô không có bao nhiêu tình cảm đối với người trong nhà này, nếu như có một chút, vậy e cũng là Phuong Danh Thành người nhận nuôi cô.

Khi đẩy cửa đi vào, Phuong Danh Thành quay lưng với cô ghi chép sổ sách của công ty.

Phuong Tri Hạ cẩn thận dè dặt nhìn gương mặt nghiêng của ông, ánh mắt lấp lánh rạng rỡ, giống như đang mong đợi chút gì đó.

Cô tốt hay xấu cũng đã sống ở ngôi nhà này được vài năm, cô gọi ông một tiếng cha, bây giờ cô cũng đã kết hôn rồi, cô chỉ có mong muốn nhỏ nhoi là ông dành cho cô sự quan tâm cơ bản nhất của người cha.

Nhưng mà, Phuong Danh Thành ngay cả đầu cũng không quay lại, sức tập trung toàn bộ đều đặt trên sổ sách trong tay, không quan tâm đến cô dù chỉ một chút.

Trong lòng Phuong Tri Hạ trống trải, không tiếp tục làm phiền ông nữa, quay người xách theo túi đồ ít ỏi đến đáng thương của mình rồi đi.

Nói trong lòng cô hoàn toàn không buồn là giả, có điều, cũng đã sống bao nhiêu năm nay rồi, cũng quen rồi.

Trở về biệt thự với Lạc Dịch Bắc, rõ ràng sau khi đến đây bị anh giầy vò không ít, Lạc Dịch Bắc cũng cả ngày trung ra vẻ mặt lạnh lùng, nhưng mà, sau khi bước vào ngôi nhà này, Phuong Tri Hạ đúng là nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Nhiệt tình như vậy

Sau khi Phuong Tri Hạ trở về thậm chí rất có tâm tư chạy đến siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn trở về làm bữa tối phong phú.

Lúc Lạc Dịch Bắc trở về thấy cô đang bận rộn ở trong bếp.

Hôm nay tâm tình của cô hình như rất tốt, lúc nhìn thấy anh, thậm chí còn cất tiếng gọi “ Anh đã về!”

Cô nói xong lời này khóe môi hơi hơi vênh lên, nụ cười rất nhẹ, nhưng lại rất đẹp, trong nháy mắt đánh thẳng vào mắt anh, khiến cho ánh mắt Lạc Dịch Bắc ngưng trệ.

Cô bình thường không nhiệt tình như vậy, đột nhiên như vậy, khiến cho Lạc Dịch Bắc có chút không quen.

Về mặt quái dị nhìn chằm chằm cô nhìn một lát, đến khi hai người đem bữa tối giải quyết xong anh cũng không nghĩ thông suốt được vấn đề này.

Phuong Tri Hạ quyết định ngày mai đi Dung Hi, thế nhưng từ đầu tới cuối không có nói với anh, thậm chí nói cũng không có nhắc đến chuyện mình đã vào làm việc tại Dung Hi.

Sợ về sau có thể gặp ở công ty, ăn tối xong, nhìn chằm chằm Lạc Dịch Bắc ngồi ở trên ghế sofa, cô ân cần rót trà cho anh, nói lời khách sáo, "Anh thường xuyên ở công ty sao?"

"Như thế nào? Muốn đi theo giúp tôi?" Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, nghiêng đầu liếc cô một cái, khó có khi được cùng cô trò chuyện.

"Anh bận rộn như vậy, em sao có thể không biết xấu hổ mà quấy rầy? Chỉ là tùy tiện hỏi vậy thôi." Phương Trì Hạ khóe miệng cười một chút, tìm từ nói cho đúng.

"Phải không?" Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, rõ ràng không tin tưởng lời cô nói.

"Đúng vậy, thật sự tùy tiện hỏi. Về sau chúng ta sống chung với nhau, quan tâm nhiều hơn không phải bình thường sao?" Phương Trì Hạ trấn định tự nhiên giải thích.

Lạc Dịch Bắc cũng không hỏi thêm.

Kỳ thật anh cũng không thường xuyên ở công ty, Dung Hi tuy có nhiều việc, nhưng có nhiều quản lý, hiện tại lại có Thi Cận Dương hỗ trợ, rất nhiều chuyện không cần anh tự mình ra mặt.

Lạc Dịch Bắc thật sự rất rảnh rỗi, nhưng không nói với Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ chưa thăm dò được điều mình muốn nghe được, ngồi lại gần anh một chút, lại hỏi, "Văn phòng anh ở lầu mấy? Làm chức gì ở Dung Hi?"

"Sao lại hỏi cụ thể như vậy? Muốn đi đào bới?" Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đảo qua cô.

"Em là đang nghĩ..." Phương Trì Hạ chuyển ánh mắt một chút, vì chính mình biện cố, "Có đôi khi giữa trưa em có thể đưa cơm trưa giúp anh!"

Lạc Dịch Bắc nhìn cô càng quái dị.

Phương Trì Hạ bị anh nhìn như vậy, hơi sợ bị phát hiện, nhưng mà trên mặt lại rất bình tĩnh.

Kỳ thật Lạc Dịch Bắc đối với lời nói của cô căn bản một chữ cũng không tin, thế nhưng, trầm mặc một lát, vẫn nói với cô, "Phòng trong cùng tầng 1, 803."

803...

Phương Trì Hạ lặng yên đọc lại cái số này trong lòng, nhớ kỹ.

Anh ở phòng trong cùng của tầng 1, cô đến làm việc ở chỗ Thi Cận Dương, chỉ cần hai người không ở gần nhau, Dung Hi lại rộng như vậy, hẳn sẽ không dễ dàng gặp.

Lúc trước không biết cô nghe nói ở nơi nào, có người ở Dung Hi làm việc gần mười năm, ngay cả Lạc Dịch Bắc và Lạc Hi Thần đều chưa từng thấy qua.

Cô có gì phải lo lắng?

vừa nghĩ như vậy, chuyện đến Dung Hi làm việc của Phương Trì Hạ càng kiên định.

Ngày hôm sau, cô đặc biệt dậy sớm, để Lạc Dịch Bắc đi ra ngoài trước, chính mình đón xe đi làm.

Dung Hi hồng như những tòa cao ốc khác, cả khu vực có thể thấy giống như một tiểu khu vậy.

Phòng làm việc của Thi Cận Dương ở chính giữa tầng 1, cách phòng của Lạc Dịch Bắc rất gần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Hoảng hốt cái gì

Thi Cận Dương thoát nhìn rõ ràng là dễ chung đụng hơn so với Lạc Dịch Bắc nhiều, lúc nói chuyện có chút biếng nhác, người không như Lạc Dịch Bắc, cả ngày gương mặt lạnh lùng.

Phương Trì Hạ đến Dung Hi vào buổi sáng, Thi Cận Dương chỉ để cho cô quen thuộc với công việc ở Dung Hi, các loại tạp chí về thiết kế thời trang, cùng với các buổi trình diễn trang sức, cũng không có đem cho cô những chuyện rườm rà.

Thi Cận Dương như vậy khiến cho ấn tượng của Phương Trì Hạ đối với anh ta rất tốt.

So với Lạc Dịch Bắc tốt hơn rất nhiều!

Một buổi sáng Phương Trì Hạ đều ở bên Thi Cận Dương, cũng không đụng phải Lạc Dịch Bắc.

Giữa trưa, thu thập các loại văn kiện, đang chuẩn bị ra ngoài dùng cơm, thì bị Thi Cận Dương kêu lại, "Phương Tiểu Thư hẳn là chưa quen đường đi? Đi cùng đi!"

Phương Trì Hạ cũng không nghĩ tới anh ta tốt như vậy, kinh ngạc nhìn anh ta, sững sờ.

Cô xác thực không quen đối với nơi này.

"Được." Nhẹ gật đầu, đang muốn rời đi với anh ta, ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại gọi điện thoại tới.

Phương Trì Hạ vừa nhìn tên anh, biểu hiện trên mặt cương cứng.

"Điện thoại của cô!" Vừa vặn từ bên cạnh đi qua Thi Cận Dương nhắc nhở.

"Không có việc gì, không quan trọng." Phương Trì Hạ nói là nói như vậy, nhưng vẫn là cầm lấy điện thoại đi đến bên cạnh góc hẻm lánh nghe điện thoại, "Sao vậy?"

"Không phải là muốn đưa cơm đến sao? Buổi trưa hôm nay tôi vừa vắng rảnh, 803, tôi chờ cô!" Lạc Dịch Bắc ngồi ở phòng làm việc của mình, dựa lưng trên ghế sofa thoải mái nói.

"Bây giờ?" Phương Trì Hạ cả kinh.

"Như thế nào? Có vấn đề?" Lạc Dịch Bắc nhíu lông mày.

Phương Trì Hạ mắt nhìn Thi Cận Dương vẫn đang đợi cô, lại nhìn đồng hồ, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Ngày hôm qua cô chỉ là thuận miệng nói, hiện tại cô đi chỗ nào để chuẩn bị cơm trưa mang đến cho anh?

Ra bên ngoài mua để làm giả sao?

Lạc Dịch Bắc tình huống như vậy, ném một chút liền biết không phải cô làm.

Phương Trì Hạ bị anh làm khó, vẻ mặt sầu khổ trầm mặc một hồi lâu, ngượng ngùng biện có, "Tôi bây giờ đang ở trường học, không có ở nhà."

"Như vậy? Tôi đến đón cô, ăn cơm trưa với nhau!" Lạc Dịch Bắc ung dung nói một câu, cũng không biết có phải nghiêm túc hay không, Phương Trì Hạ giống như ở trong điện thoại nghe được tiếng anh đi ra ngoài.

"Không cần qua, tôi ăn rồi! Hiện tại tôi có chút bận rộn, tắt máy trước!" Sợ một giây sau anh thực sự trực tiếp đi ra ngoài, Phương Trì Hạ bối rối tắt điện thoại.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm điện thoại vẫn còn kêu tút tút tút, lông mày nhăn lại.

Sợ như vậy?

Trong lòng có quý?

"Như thế nào? Có việc gấp?" Thi Cận Dương nhìn sắc mặt Phương Trì Hạ hoảng hốt, khẽ hỏi.

"Không có việc gì, chúng ta đi thôi!" Phương Trì Hạ cười, cùng anh ta sóng vai đi ra ngoài.

Giải quyết xong chuyện Lạc Dịch Bắc, cô rất nhẹ nhõm.

Ai ngờ cùng Thi Cận Dương ra khỏi Dung Hi cao ốc, ở nhà hàng Tây bên cạnh, còn đang chuẩn bị chọn món ăn, chuông điện thoại di động của Thi Cận Dương bỗng nhiên vang lên.

"Sao vậy?" Thi Cận Dương nghe điện thoại, khóe môi nhịn không được cười.

"Đang ở đâu? Tôi qua!" Âm thanh Lạc Dịch Bắc từ điện thoại truyền đến, âm lượng không cao không thấp, vừa khéo để cho Phương Trì Hạ ngồi ở đối diện nghe rõ.

Kết hôn với Lạc Dịch Bắc vài ngày, giọng của anh, e rằng trong tiếng người huyện náo Phương Trì Hạ cũng phân biệt được

Tay cầm menu cứng lại, cả người Phương Trì Hạ cứng đờ.

Hiện tại anh muốn đến sao?

Chương 73: Cậu quý rầy tôi hèn hò

Phuong Tri Hạ sững sờ một hồi lâu, sắc mặt thay đổi.

Cô cũng không phải sợ bị Lạc Dịch Bắc phát hiện, cô chỉ là nghĩ không cho anh biết để tránh phát sinh những hiểu lầm không đáng có.

Anh có thể nghĩ cô dùng thủ đoạn để vào Lạc gia hay không?

Phuong Tri Hạ nói cũng chưa từng đề cập với Lạc Dịch Bắc chuyện mình đến Dung Hi, hoàn toàn không biết anh đối với chuyện này nghĩ thế nào.

Trong lòng cô còn có một chút lo lắng, nếu như Lạc Dịch Bắc biết, có thể hay chuyện cô đến làm việc bên cạnh anh không.

Thi Cận Dương ngồi ở đối diện, nhìn biểu hiện trên mặt cô thay đổi liên tục, chau mày hỏi "Sao vậy?"

Phuong Tri Hạ ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, tìm có, "Vừa rồi tôi quên, tôi còn có chút việc gấp chưa xử lý, thật xin lỗi, Thi tiên sinh, tôi phải đi trước."

Nói xong cô liền đứng lên, bối rối rời đi.

"Chuyện gì vội vã như vậy? Trước tiên cứ dùng com đi!" Âm thanh Thi Cận Dương từ sau truyền đến, tựa hồ đối với hành vi của cô vô cùng khó hiểu.

"Không cần, không sao, lát nữa tôi sẽ tìm chỗ giải quyết bữa trưa." Phuong Tri Hạ cũng không quay đầu lại, thậm chí bước chân còn nhanh hơn nữa.

Thi Cận Dương bất động thanh sắc nhìn cô rời đi, trong mắt càng hoang mang.

Vì sao lại đi vội vàng như vậy?

Nơi hai người đến cách Dung Hi rất gần, Phuong Tri Hạ vội vàng đi ra nhà hàng, sợ gặp phải Lạc Dịch Bắc, còn đi vòng quanh đường một vòng mới trở về.

Cô vừa rời đi, Lạc Dịch Bắc liền xuất hiện ở cửa nhà hàng.

Ánh mắt nhìn theo nơi cô vừa rời đi, nhìn chằm chằm dòng người hối hả, nghĩ vừa rồi thấy cô chỉ là ảo giác.

Đi vào trong nhà hàng, ngồi xuống chỗ Phuong Tri Hạ vừa ngồi, nhìn ly trà, rất thuận miệng hỏi một câu, "Mới vừa hèn với cô nào sao?"

"Đúng vậy a, bị cậu phá hư." Thi Cận Dương miễn cưỡng trả lời hần một tiếng.

"Người đâu?" Lạc Dịch Bắc lại hỏi.

"Bị cậu dọa chạy." Thi Cận Dương ưu nhã uống chén rượu đỏ, mặt không đổi sắc đem tất cả trách nhiệm đẩy trên người hần.

Chẳng qua, sự thật cũng bởi vì anh!

Nhưng Thi Cận Dương không biết.

Lạc Dịch Bắc không quan tâm lời của ah ta, liếc một cái, rất lạnh lùng nói một câu, "Nếu biết tôi tới, phản ứng của cô gái bình thường đều lấy gương ra xem lại mặt mình cho đẹp! "

"Khục..." Thi Cận Dương bị lời kia làm sắc mặt một chút, ánh mắt nhìn anh quái dị.

Gia hỏa này thật sự là tự tin.

Chẳng qua, lời này của anh xác thực không có nói sai.

phụ nữ nếu như biết anh muốn tới, e rằng tất cả đều suy nghĩ làm sao để lấy lòng anh vui?

"Dùng com, dùng com!" Hai người quen thuộc như vậy, Thi Cận Dương cũng không có ý khách khí với anh hai phần ăn lúc trước gọi đưa lên cũng liền ăn như vậy.

Đưa lên tới hai phần món ăn là lúc trước Phương Trì Hạ gọi.

Hai người lúc ấy đều gọi phần ăn kiểu Pháp, Thi Cận Dương có một phần tư là huyết thống nước Pháp, cho nên thích ẩm thực của Pháp.

Phương Trì Hạ thì là vì học văn hóa chuyên nghiệp nước Pháp, cho nên cũng thích ẩm thực của Pháp.

Phần ăn của Thi Cận Dương là món truyền thống.

Phần ăn của Phương Trì Hạ không có món chính, tất cả đều là từng món nhỏ tạo thành, từ khai vị món ăn nguội, đến canh, đến cá, món ăn nguội, nhiệt bản, lại đến nướng BBQ, một đám chén cùng đĩa bày ra tới, điểm đến phi giống nhau phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74: Bốn thiếu gia không có hứng thú đối với cậu

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn chằm chằm đồng lớn đồng nhỏ món ăn bày ở trước mặt mình, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh cùng Phương Trì Hạ dùng cơm, ánh mắt lại trầm xuống.

Anh và Phương Trì Hạ tốt xấu cũng sinh hoạt vài ngày, cũng từng vào nhà hàng Pháp ăn cơm. Trí nhớ Lạc Dịch Bắc tốt hơn người thường 200%, dù cho trên đĩa bày một đồng lớn, thế nhưng, anh lại nhớ kỹ thói quen gọi món ăn của cô.

Bình thường Phương Trì Hạ gọi món ăn, liền giống như bây giờ.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm một đồng món ăn ở trên đĩa, chân mày nhíu chặt hơn.

"Như thế nào? Không hợp khẩu vị thì tự gọi cái khác" Thi Cận Dương không khách khí với anh, cũng không có mời khách, toàn mặc anh tự sinh tự diệt.

Đồ Phương Trì Hạ gọi đều là đồ con gái thích, mặt khác còn có một ít món điểm tâm ngọt, anh biết rõ tuyệt đối không phải là món Lạc Dịch Bắc thích ăn.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm những thứ kia một lát, vậy mà cảm thấy bộ đồ ăn, ưu nhã bắt đầu ăn.

Thi Cận Dương dùng động tác trên tay một lát, nhìn anh kinh ngạc.

"Chỉ vì để tiết kiệm thời gian." Lạc Dịch Bắc cũng không liếc anh ta một cái, ném cho anh ta một câu, tiếp tục không để ý tự mình ăn.

Một bữa cơm trưa, hai người không tốn bao nhiêu thời gian giải quyết, sau đó về công ty.

"Có muốn đến chỗ tôi ngồi một chút hay không!" Thời điểm tách ra, Thi Cận Dương cười nói.

"Không, bốn thiếu gia không có hứng thú đối với cậu." Lạc Dịch Bắc liếc anh ta một cái, rất lạnh lùng quay người đi.

Về mặt Thi Cận Dương kỳ lạ nhìn anh rời đi, khóe mắt co rút một chút.

Ông đây lúc nào cần cậu có hứng thú?

Thi Cận Dương sờ sờ cái mũi, về mặt phiền muộn trở lại văn phòng, vốn chuẩn bị trực tiếp tiến vào, lúc đi ngang qua bàn làm việc của Phương Trì Hạ, lại quay lại.

Phương Trì Hạ đưa lưng về phía anh ta đang một gói mì ăn liền, cô cũng giống như không thích ăn cái này, lông mày nhăn lại, thế nhưng vẫn ăn.

"Vì sao không đi ăn cơm?" Thi Cận Dương thuận miệng hỏi một câu.

Phương Trì Hạ không có khả năng nói cho anh biết, là vì cô sợ gặp Lạc Dịch Bắc, rất tùy ý nói một câu, "Tiết kiệm tiền."

Hai chữ này cô không hề nghĩ ngợi nói ra, có ý nói đùa, ai ngờ Thi Cận Dương lại nghĩ là thật, nghe cô nói như vậy trong lòng liền thấy không thoải mái.

Trầm mặc một hồi lâu, anh ta rất chân thành nói, "Tuy nhà ăn ở Dung Hi thu phí theo quý, thế nhưng vẫn rất tốt, cũng chỉ mấy trăm."

Anh ta nói chưa dứt lời, vừa nói, lúc này Phương Trì Hạ thật sự là bắt đầu đau.

"Một quý mấy trăm?" Đầu kinh ngạc nâng lên, ánh mắt cô có chút không thể tin.

Thi Cận Dương rất muốn hỏi cô một câu, mấy trăm rất quý sao?

Thế nhưng là, nhìn ánh mắt kia của cô, nhất thời phản ứng kịp mình vừa nói cái gì.

Cô còn là sinh viên, mấy trăm đối với cô chỉ sợ cũng là xa xỉ a?

Thi Cận Dương lẳng lẳng nhìn chằm chằm một lát, cứng ngắt nói, "Kỳ thật cũng không phải, vừa rồi tôi quên, có mấy chục ngàn thôi."

Ngừng một lát, lại thêm một câu, "Đúng rồi, nhân viên ở Dung Hi đều có thẻ chi tiêu vật, lúc dùng cơm không cần trả tiền mặt, trực tiếp quét thẻ là được, đợi tí nữa đến phòng làm việc của tôi lấy."

"Thật sao?" Về mặt Phương Trì Hạ không thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Như vậy bỏ qua tôi, tôi sẽ thương tâm

"Ừ, theo tôi vào đây." ánh mắt Thi Cận Dương không được tự nhiên quay đi, liền bước vào phòng.

Lúc Phương Trì Hạ tới Dung Hi chưa nghe nói qua việc này, chẳng qua nghĩ lại, công ty lớn như vậy, phúc lợi nhiều cũng bình thường.

Dọn đồ trên bàn lại, cô liền đi theo anh ta.

Sau khi vào phòng, Thi Cận Dương lấy từ bàn làm việc của mình ra đủ loại thẻ, toàn bộ đưa cho cô. "Ở nhà ăn nào đều có thể sử dụng, cầm đi đi!"

Thẻ anh cho cô giống như rất cao cấp, tất cả đều vô cùng tinh xảo, cũng đều khảm ngọc viên vàng.

Phương Trì Hạ tiếp nhận hoang mang một chút.

Cho người mới cao cấp như vậy sao?

Cô có chút nghi vấn, nhưng lại không có suy nghĩ nhiều.

"Cám ơn Thi thiếu." Mỉm cười với anh, cô quay người đi ra khỏi văn phòng.

Trở lại chỗ ngồi của mình, đơn giản giải quyết bữa trưa, thu dọn lại bàn, mở máy tính muốn làm việc, trong văn phòng bỗng nhiên vang lên âm thanh trên đài, "O, đây là tiểu mỹ nhân nơi nào tới, sao lại lạ mặt như vậy nha."

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, dừng động tác trên tay, ngẩng đầu lên.

Không xa, một người đàn ông tuổi còn trẻ ung dung đi tới nơi này, khuôn mặt có vài phần giống người Phương Tây.

Hôm nay mới ngày đầu tiên Phương Trì Hạ tới Dung Hi, căn bản không nhận ra anh ta, cho là không có việc gì phải chạy đến nhìn nọt anh ta, giao tiếp ánh mắt ngắn ngủi, sau đó liền không để ý tới.

Người kia gặp cô ánh mắt sáng lên, mang vài phần kinh diễm cùng vài phần mới lạ.

Vài bước đi đến trước mặt cô, cúi người, tay anh ta chống trên mặt bàn, khoảng cách gần nhìn chằm chằm cô cười tủm tỉm, "Mới tới?"

"Ừ." Phương Trì Hạ lễ phép trả lời anh ta một tiếng, cũng không ngẩng đầu một chút.

"Trợ lý?" Người kia lại hỏi.

"Vâng." Mặt Phương Trì Hạ còn không có ngẩng lên.

Người kia hiển nhiên rất ít bị phụ nữ bỏ qua, đối với cô bỏ lơ hẳn có chút bất mãn, "Tiểu mỹ nhân, sao lại không quan tâm anh, anh rất thương tâm."

Phương Trì Hạ liếc anh ta một cái, xoay người lấy hồ sơ bên cạnh mình tiếp tục không để ý.

Cô ở trường học đụng không ít người đáng vẻ lưu manh như vậy, thái độ của cô đều là trực tiếp không để ý tới.

Người kia vấp phải trắc trở, liền trực tiếp đi vào văn phòng Thi Cận Dương.

"Anh, có người mới đến sao?" Đem văn phòng làm nhà mình, Thi Lạc ngồi xuống ghế sofa, chân thon dài nhô vắt lên cao.

"Không phải chuyện của em." Thi Cận Dương nói xong liền ngăn chặn mọi điều anh ta định nói.

"Làm cái gì vậy? Em cũng không có cướp người." Hôm nay Thi Lạc vấp phải trắc trở khắp nơi, nội tâm rất tổn thương.

"Em giành được người sao?" Thi Cận Dương liếc anh ta một cái, rất cao ngạo nói một câu.

Thi Lạc bị anh ta chặn không nói được gì.

Phải sắc bén như vậy sao?

Anh ta phát hiện ra hôm nay đến đây liền bị người khác làm tổn thương!

Thi Lạc đang rất không thoải mái, ai ngờ, Thi Cận Dương ác độc nói thêm một câu, "Em cũng không nhìn em tên gì, việc này em nhất định bị lạc!"

Về mặt Thi Lạc vận vẹo một chút, bị anh ta nói đến cắn chặt răng.

Đây còn là anh ruột anh ta sao?

Thi Lạc phát giác nói chuyện với anh là tự chịu ngược, ở chỗ này ngồi không quá hai phút, lại đứng lên đi ra ngoài

"Nói chuyện với anh quá nhàm chán, em ra ngoài tìm mỹ nhân ngoài kia!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Đừng để đến khi tôi đi lên

Đi đến cửa phòng, mới kéo cửa ra, liền nghe tiếng của Thi Cận Dương truyền đến “Đừng đem thêm phiền phức cho anh!”

Ánh mắt Thi Lạc co lại, một chân đã bước ra liền cứng rần rút về.

“Chỉ là vui đùa mà thôi, làm như em thật sự muốn đi vậy!” Thi Lạc nói với anh trai một câu, sau đó lại quay lại ngồi trên ghế sa lon.

Thi Cận Dương và Thi Lạc là hai anh em ruột nhưng tính cách của hai người này hoàn toàn không giống nhau.

Thi Lạc tương đối thoải mái, tuổi còn nhỏ, bình thường nói chuyện không có mấy câu đúng đắn.

Thi Cận Dương tính cách tương đối giống với cha ruột của hai người, ưu nhã lại cao lãnh, mặc dù cũng có lúc nói chuyện không đúng đắn, nhưng mà làm chuyện gì cũng rất có chừng mực.

Ở bên ngoài, Phương Trì Hạ nghiên cứu các tạp chí một kì về trang sức của Dung Hí, một buổi chiều cứ như vậy qua đi.

Lúc đi về, vì để phòng ngừa gặp phải Lạc Dịch Bắc, cô tận lực ra ngoài muộn năm phút.

Đi ra khỏi công ty cũng không có lập tức về mà cầm lấy thẻ Thi Cận Dương cho cô, đến nhà hàng bên cạnh dùng cơm.

Lúc quét thẻ cô cũng không hỏi giá, trực tiếp quét.

Ra khỏi nhà hàng, liền bắt xe trở về biệt thự, trong nhà đã sáng đèn.

Lạc Dịch Bắc đã về nhà trước cô.

Nhìn thấy cô ở cửa, mặt anh ta không biểu tình hỏi một câu “Hôm nay đi đâu?”

“Trường học.” Phương Trì Hạ đổi dép, thuận miệng nói, trước khi đi lên lầu quay người lại nói với anh “Đúng rồi, bữa tối tôi đã ăn ở bên ngoài rồi.”

Ý của cô là, nếu như Lạc Dịch Bắc còn chưa ăn thì tự mình giải quyết, không liên quan đến cô.

Quay người, muốn tiếp tục đi lên lầu, lại bị Lạc Dịch Bắc gọi lại “Đứng lại!”

“Sao vậy?” Phuong Tri Hạ nghiêng đầu nhìn anh, lại nhìn bàn ăn trống rỗng, nghi ngờ hỏi “Anh còn chưa ăn cơm sao?”

Vấn đề này thật là hiển nhiên.

Anh không có khả năng tự mình vào bếp, hôm nay người làm cũng không đến, mà bây giờ chỉ mới tan làm một lúc, anh không có khả năng đã ăn cơm.

“Anh không phải đợi tôi về chứ?” Phuong Tri Hạ nhìn anh, biết rõ còn cố ý hỏi.

Từ khi hai người kết hôn, Lạc Dịch Bắc không có ăn cơm bên ngoài, hai người gần như là ba bữa ăn chung với nhau.

Ăn chung với cô trong vài ngày đã thành thói quen của anh.

“Cho cô ba giây xuống đây!” Lạc Dịch Bắc đứng ở phía dưới nhìn cô, lạnh lạnh thêm một câu “Bằng không lúc tôi đi lên cô đừng có nghĩ ngày mai có thể ra khỏi phòng!”

Khí thế trên người anh rất lớn, rõ ràng Phuong Tri Hạ mới là người đứng ở phía trên, nhưng hai người nhìn nhau như vậy, cô có cảm giác mình như người đứng ở dưới.

“Gọi đồ ăn ở bên ngoài đi, buổi tối tôi còn phải làm bài tập.” Trong Phuong Tri Hạ run một chút, nhưng lại không muốn bị anh uy hiếp, bước chân muốn đi lên lầu, mới đi được hai bước, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên đuổi theo.

Lạc Dịch Bắc vẫn luôn có phương pháp đối phó với cô, Phuong Tri Hạ đã ăn thiệt thòi không ít lần.

Trên bậc thang hai người một đuổi một chạy, cô chạy trốn thở hồng hộc, anh ở sau lưng thì khí thế không giảm.

Phuong Tri Hạ chạy đến phòng ngủ muốn đóng cửa lại thì Lạc Dịch Bắc cứng rắn lách người vào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Đổi ý đã muộn

Phuong Tri Hạ giật mình, giờ tay lên muốn đẩy anh ra ngoài.

Nhưng mà lực của hai người cách nhau quá xa. Lạc Dịch Bắc đối phó với cô dễ như trở bàn tay.

Cứng rắn đẩy cửa ra, ánh mắt nặng nề quét lên người cô, một tay ôm lấy eo cô, đẩy cô vào vách tường ở sau lưng.

Ánh mắt xoắn lấy cánh môi cô, Lạc Dịch Bắc nghiêng người muốn hôn môi cô, lại bị Phuong Tri Hạ nghiêng người tránh đi.

Nâng một cánh tay lên ngăn cách mình với anh, cô thờ dâm phán với anh “Anh đừng như vậy, em đi, em hiện tại làm đồ ăn cho anh!”

“Muộn rồi! Vừa rồi anh đã nhắc em rồi!”

Lạc Dịch Bắc nhìn cánh tay trắng nõn, cảm thấy chướng mắt, muốn cúi đầu hôn cô, lại bị Phuong Tri Hạ tránh đi, ánh mắt nhìn thẳng anh, cô thuyết phục nói “Anh xem, hai chúng ta sống chung một chỗ, anh muốn thế nào em cũng không tránh được. Anh trừng phạt em như thế nào cũng không sao nhưng đừng để mình hối không phải sao?”

Lời này của cô đúng là sự thật.

Lạc Dịch Bắc híp con mắt, bị lời nói của cô lay động.

“Được, vậy trước tiên xuống.” Quay người, anh đi xuống dưới lầu.

Phuong Tri Hạ thở dài, cùng anh đi xuống lầu.

Cô nói lời kia chỉ muốn để trốn thoát, lúc đi đến cầu thang nhớ lại lời mình nói thật muốn cắn đứt lưỡi mình.

Xem cô làm chuyện tốt gì?

Hầu hạ anh như vậy để đêm nay anh giày vò cô sao?

Phuong Tri Hạ ảo não, nhưng lời đã nói ra chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra, nhìn nguyên liệu nấu ăn, thuận miệng hỏi anh: “Anh muốn ăn cái gì?”

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, trong đầu bỗng nhiên hiện ra phần ăn lúc trưa ở nhà hàng.

Trầm tư một lát, anh nói “Món ăn kiểu Pháp.”

“Cụ thể thế nào?” Phuong Tri Hạ hỏi lại.

“Tùy em” Lạc Dịch Bắc làm như không có việc gì nói một câu.

Kỳ thật Phuong Tri Hạ rất rõ khẩu vị của anh, lúc hai người kết hôn, cô đã hỏi những thứ yêu thích của anh.

Nhưng mà, nghĩ đến việc mà hai người làm khi về phòng liền không muốn làm theo ý anh, quyết định làm cho anh toàn bộ món mình thích.

Vì vậy, lúc bàn ăn được dọn ra, Lạc Dịch Bắc thấy toàn bộ món ăn giống như ở nhà hàng.

Ngoài việc tay nghề cô không được tốt thì mọi thứ giống như đúc.

Lạc Dịch Bắc nhìn bàn ăn được bày trước mặt mình ánh mắt thâm trầm.

“Lúc trưa anh gọi cho em, em bận rộn chuyện gì?” Anh làm như không biết điềm nhiên hỏi.

Phuong Tri Hạ ngạc nhiên vì anh hỏi chuyện này, nhìn anh một cái, trong lòng hơi sợ, nhưng lại trấn định nói “Lúc đó ở cùng An An, trường học có chút việc nên bận rộn”

Lạc Dịch Bắc không hỏi nữa, bắt đầu ăn.

Phuong Tri Hạ ngồi đối diện nhìn đồ ăn vui dần, âm thầm suy nghĩ, ngộ nhờ sau khi ăn xong anh lại muốn tiếp tục cô nên đối phó như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Đây là thu mua lòng người sao?

Đang im lặng, điện thoại Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên vang lên.

Ghé mắt nhìn màn hình, là Sa Chức Tĩnh gọi điện thoại tới, anh nhận máy “Đêm nay về nhà một chút, ông nội bây giờ đang ở bệnh viện!”

“Được, con biết.”

Lạc Dịch Bắc gạt mình, bữa tối cũng chưa ăn xong, liền đứng dậy đi.

Phuong Tri Hạ không nghĩ là trùng hợp như vậy, nhẹ thờ phào.

Nhìn anh đang đổi giày, cô biết rõ còn có hỏi “Muốn đi ra ngoài sao?”

Lạc Dịch Bắc nhìn thấy bộ dạng này của cô, thấy anh muốn đi, cô vui mừng vậy sao?

Liếc mắt nhìn cô, anh nói “Thay đồ, cùng đi!”

Phuong Tri Hạ gạt mình, vừa mới thanh tỉnh, thoáng cái lại cứng nhắc.

Anh không muốn cô tốt có phải không?

“Anh đang đợi em đây.” Lạc Dịch Bắc thúc giục một câu.

Phuong Tri Hạ không tuy không tình nguyện nhưng vẫn đi qua bên anh.

Hai người thay giày xong, đi ra ngoài, vội vã đến bệnh viện.

Thân thể Lạc Ân Kỳ cũng không có vấn đề gì quá lớn, chỉ là huyết áp cao, lần này nằm viện là do tim bị đau thắt.

Hai người đến bệnh viện, Lạc Dịch Bắc lo lắng, bỏ qua Phương Trì Hạ trực tiếp đi vào.

Phương Trì Hạ đi đến ngoài cửa phòng liền dừng lại, không đi theo vào.

Cô không muốn đi vào, thân phận của cô cũng không tiện đi vào.

Phương Trì Hạ đứng rất gần cửa phòng nên có thể nghe rõ ràng âm thanh của Lạc Dịch Bắc và Sa Chức Tĩnh hỏi tình hình của Lạc Ân Kỳ, cùng với tiếng ho khan thỉnh thoảng vang lên.

Ông nội hình như còn có chút cảm mạo, âm thanh kia nghe rất khó chịu, sợ đến cả phổi.

Phương Trì Hạ không biết bao giờ Lạc Dịch Bắc mới đi ra ngoài, đứng ngoài cửa ngây ngốc một lát, thừa dịp đợi Lạc Dịch Bắc rời đi một chút.

Khi trở về mua mấy món đồ, hỏi hộ lí phòng để người nhà bệnh nhân nấu đồ, lúc đi ra đem theo một ly trà xinh đẹp, lúc đến cửa phòng, Lạc Dịch Bắc vừa vịn đi ra, hình như là muốn tìm cô.

“Cái này cho anh!” Phương Trì Hạ đưa đồ trong tay cho anh.

“Đây là cái gì?” Lạc Dịch Bắc liếc mắt nhìn một cái, nhíu mày lại.

“Đối với tình huống của ông có thể sẽ có tác dụng.” Phương Trì Hạ giải thích.

Lạc Dịch Bắc sững sờ, nhìn cô chăm chăm, nghĩ đến lời của cô trước khi kết hôn, khóe môi anh tràn đầy châm chọc “Sao? Hiện tại học cách thu mua lòng người sao?”

Phương Trì Hạ vốn chỉ có lòng tốt không nghĩ tới đòi lấy một câu như vậy.

Mặt cương cứng lại nhưng cũng không trách anh.

“Anh nói không sai, em quản quá nhiều rồi, lần sau sẽ không như vậy nữa a!” Nói xong liền muốn đồ ly đi để rửa.

Nhưng mà vừa có động tác, lại bị Lạc Dịch Bắc ngừng lại.

“Cũng đã làm, anh thay ông nội nhận lấy.” Khẽ nói một câu, lấy đồ trong tay quay người đi vào phòng bệnh.

Phương Trì Hạ pha trà là Trà Sài Lạc Thần, thêm chút gừng, giúp hạ huyết áp lại bớt ho.

Lạc Dịch Bắc đi vào, lúc đi ra đã là mấy giờ sau

Phương Trì Hạ đợi ở bên ngoài đến độ muốn ngủ.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô một cái, ngoài ý muốn nói “Ông nội rất thích, nói ngày nào cũng muốn uống.”

Phương Trì Hạ ‘...’

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Khoe mẽ là chân lý

“Đợi anh một chút, mười phút sau về nhà” Lạc Dịch Bắc không nói gì thêm quay người đi vào phòng bệnh.

Anh vừa biến mất liền có một đứa nhỏ từ trong đi ra.

Liếc qua thoáng qua thấy cô bên này, đứa nhỏ sững sốt, tiếng kêu sợ hãi “Ồ, người phụ nữ này tại sao lại ở đây?”

Nó kêu rất to, như cố ý kêu to như vậy, trong giọng còn có chút mừng rỡ.

“Gọi chị!” Phương Trì Hạ uốn nắn cho nó, mắt nhìn trong phòng bệnh tùy lúc đều có thể có người đi ra, làm một động tác xấu với nó.

Tiểu Tà làm như không thấy, phối hợp đi về phía cô, sau đó bá đạo nói “Chị còn thiếu em một cái tên! Ông nội nói, không thể để mình thua thiệt!”

Giọng của trẻ con vốn trong trẻo, âm lượng của nó còn không nhỏ, Phương Trì Hạ gấp đến độ muốn xông đến che miệng nó.

“Chị rất khản trương?” Tiểu Tả hí hóp mắt, nhìn cô biết rõ còn hỏi “Lo lắng cái gì vậy?”

“Đừng có nói nữa!” Phương Trì Hạ ngồi xổm xuống, kéo nó lại gần mình, khoát tay liên tục.

Tiểu Tả rất khinh thường mà nắm tay cô, cười đến mặt mày tươi rói “Chị sợ bị mọi người trong phòng phát hiện à?”

Tiểu quý này!

Phương Trì Hạ không nói với nó nhưng đứa nhỏ này khả năng nhìn mặt đoán ý không thể không bội phục.

Đứa nhỏ này rất thông minh!

“Đề em đoán xem tại sao lại như vậy?” Nghiêng đầu một chút, giả bộ làm bộ dáng không hiểu “Không phải là phụ nữ đi theo anh Bắc lúc này nên nắm lấy cơ hội đi vào bên trong khoe mẽ sao?”

Nói xong còn làm bộ dáng người lớn bày mưu tính kế “Chị như vậy là không được, vốn không có nhiều khả năng có được tình cảm của anh em lắm, những lúc như thế này chị phải giống như những người phụ nữ khác, nắm cơ hội tiến vào lấy lòng. Ra tay từ người nhà của anh ấy. Chiếm được lòng của người thân anh ấy, chị liền thắng được một nửa.”

“Những chuyện này là ai chỉ cho em? Chuyện của chị, thằng nhóc này sao lại nhiều chuyện như vậy!” Phương Trì Hạ gõ đầu nó, muốn đẩy nó vào trong phòng, lại có một giọng nói truyền đến “Tiểu Tả, cháu nói chuyện phiếm cùng ai?”

Là giọng nam rất thấp, tựa hồ một giây sau người sẽ đi ra.

Phương Trì Hạ biến sắc, phản xạ có điều kiện buông Tiểu Tả ra trốn vào góc bên cạnh.

Cô vừa biến mất, thì người mới lên tiếng trong phòng vừa vịn đi ra.

Lạc Hi Thần thấy trên hành lang không có người khác, ánh mắt lại nhìn tiểu Tả “Mới vừa rồi nói chuyện phiếm với ai?”

Tiểu Tả nghiêng đầu nhìn ông cười hắc hắc, bộ dáng tiểu đại nhân nói với ông “Người quen!”

“Em còn có người quen?” Khóe mắt Lạc Hi Thần co lại một chút, ánh mắt nhìn nó toàn bộ là xem thường.

“Là như vậy đó!” Tiểu Tả giọng cao cầm, có chút đắc ý theo ông vào phòng.

Lạc Dịch Bắc nghe hai người nói chuyện, nhìn ngoài cửa liền bước đi ra.

Nhìn bên hành lang trống rỗng, đi lên vài bước một tay kéo Phương Trì Hạ từ trong góc ra.

“Không muốn vào sao?” Tuy vừa mới châm chọc cô, nhưng thấy cô không có ý định vào, trong lòng anh liền khó chịu.

“Không phải đi về sao? Có thể đi rồi?” Phương Trì Hạ không cùng anh tranh chấp vấn đề này, đi phía trước anh đi xuống lầu.

Đoạn đường trở về cô không cùng anh nói cái gì.

Lạc Dịch Bắc chịu không nổi nhất là thái độ này của cô, lạnh lùng lãnh đạm, ác ma trong cơ thể anh liền bắt đầu quấy phá.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Thứ tự tuyển chọn, tôi giúp cô

Hết lần này đến lần khác, Phương Trì Hạ cũng không nhận thức được.

Chẳng những trong đoạn đường này không nói chuyện với anh mà ngay cả khi về nhà cũng không chịu phối hợp.

Vào phòng tắm, rửa mặt thay váy ngủ sau đó đi ra, cô liền trực tiếp đi về phía giường, coi anh như không có.

Lạc Dịch Bắc lại cảm giác như mình không tồn tại.

Cô càng như vậy, anh càng muốn thay đổi biện pháp giày vò cô!

Lúc cô chuẩn bị trải ga giường ra, liền một tay cầm tay cô, kéo cô đi vào phòng tắm.

“Lạc Dịch Bắc, anh làm gì vậy? Tôi tắm xong rồi!” Rốt cuộc im lặng cả đêm cuối cùng cũng lên tiếng.

“Giúp tôi tắm!” Lạc Dịch Bắc khẽ nói với cô, sau đó kéo vào phòng tắm.

Phuong Tri Hạ cứng ngắc, có chút hoài nghi mình đã nghe lầm.

Giúp anh chuyện này?

“Tôi không muốn, chuyện này anh có thể tự làm mà!” đứng lại ở cửa, cô cự tuyệt.

“Giữa vợ chồng hỗ trợ nhau không phải rất bình thường sao?” Lạc Dịch Bắc ung dung quay về phía cô nói một câu.

Phuong Tri Hạ nghe anh nói như vậy, nhất thời không biết nói cái gì.

Lạc Dịch Bắc làm như không thấy biểu tình vụn vặt của cô, điềm nhiên như không cởi áo quần trước mặt cô.

Động tác cởi đồ của anh rất thanh nhã, hoàn toàn không kiêng kị cái gì trước mặt cô, thậm chí còn xoay người nhìn cô.

Kì thật nếu như tắt đèn, Phuong Tri Hạ sẽ không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng mà nếu như một người áo quần chỉnh tề sau đó lại khóa thân như vậy, cô rất thẹn thùng.

Rốt cuộc mở đèn cùng tắt đèn cảm giác rất khác nhau.

Lạc Dịch Bắc như nhìn thấu cô thẹn thùng, liếc cô nói một câu “Cần tôi tắt đèn đi sao?”

Phuong Tri Hạ bị anh nói cho đứng yên lặng một lúc lâu.

Lạc Dịch Bắc vào ngồi trong bồn tắm, ánh mắt nhìn qua cô, khinh đạm phong vân nói một câu “Hoặc là ở bên ngoài chà lưng hoặc là cùng vào ngồi trong này, chúng ta tiếp tục, chọn cái gì?”

“Anh..” Phuong Tri Hạ đỏ mặt, cắn chặt răng lại.

“Tôi đang đợi đáp án của cô!” Lạc Dịch Bắc ung dung nhìn cô, nhướn lông mày lên.

Phuong Tri Hạ phẫn hận nhìn anh, bất đắc dĩ ngồi xuống bên cạnh.

Đều đã làm, giúp anh tắm rửa cũng không sao.

Còn sống chung với nhau tận 4 năm, cô có thể tránh được lúc này nhưng không tránh được mãi.

Phuong Tri Hạ tự an ủi mình một chút, lấy khăn lau cho anh.

Mặc kệ thế nào chung quy đều sẽ bị anh giày vò cả đêm.

Mới vừa nghĩ vậy, cổ tay liền bị Lạc Dịch Bắc nắm lấy, thoáng một cái cô liền lao đảo ngã vào ngực anh.

“Lạc Dịch Bắc, anh lật lọng!” Phuong Tri Hạ phẫn nộ, ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt phun ra lửa.

Lạc Dịch Bắc một tay ôm eo cô, quay người áp chế cô dưới thân, khuôn mặt tuần tú dán vào lỗ tai cô, nói một câu “Còn có một chuyện vừa rồi tôi quên nói, chúng ta vừa lúc giải quyết chuyện lúc này, tôi giúp cô lựa chọn.”

Phuong Tri Hạ “...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Lại thua

Nói xong, cũng không cho Phương Trì Hạ phản ứng, đã bắt đầu muốn làm gì thì làm.

Phương Trì Hạ lại lần nữa bị nhào nặn!

Sau một hồi phòng tắm rất cực trở lại bình thường, Phương Trì Hạ tức giận đến mức toàn thân đều phát run.

Quá vô sỉ!

Phương Trì Hạ mệt rã rời, xương cốt giống như bị bánh răng lăn qua.

Nhưng ngày hôm sau cô nhất định phải dậy trước khi Lạc Dịch Bắc rời đi, nên Phương Trì Hạ kiên quyết dậy thật sớm.

Vì trả thù Lạc Dịch Bắc tối hôm qua ác liệt, bữa sáng Phương Trì Hạ chỉ làm mỗi phần ăn sáng của cô.

Đề lại cho Lạc Dịch Bắc tờ giấy, viết là: Bữa sáng tôi đã chuẩn bị tốt, tôi cũng đã thay anh ăn.

Một câu rất đơn giản, chữ viết thanh tú, học giọng điệu Lạc Dịch Bắc nói tối hôm qua trước khi giày vò cô.

Đề tờ giấy trên bàn com trống rỗng, cầm túi xách, quay người rời đi.

Lúc Lạc Dịch Bắc xuống lầu đã là nửa tiếng sau, ánh mắt nhìn về phía trên bàn com, thấy ngay tờ giấy bắt mắt.

Lạc Dịch Bắc đi qua, nhìn tờ giấy Phương Trì Hạ đề lại, không tức giận, khóe mắt chỉ hơi hơi rút.

Thú vị!

Phương Trì Hạ đến công ty, vừa vặn gặp Thi Cận Dương.

Phương Trì Hạ làm việc ở đây là bí mật, không ai biết.

Xét thấy Thi Cận Dương và Lạc Dịch Bắc là quan hệ bạn bè, nhìn thấy Thi Cận Dương, Phương Trì Hạ rất lo lắng thăm dò "Bình thường khách ở đây có nhiều không? Giống như ngày hôm qua vậy!"

Ý Phương Trì Hạ muốn hỏi Lạc Dịch Bắc khi rảnh rồi có tới đây ngồi tán gẫu không, giống như ngày hôm qua vậy.

Thi Cận Dương hiểu ý tứ trong câu hỏi của Phương Trì Hạ, ngày hôm qua Phương Trì Hạ bị Thi Lạc quấy rối, nghiêng đầu liếc Phương Trì Hạ một cái, nói: "Yên tâm, tầng này có phòng khách riêng, về phần thắng nhóc ngày hôm qua, em đừng coi hấn là đàn ông là được."

Thi Lạc và Phương Trì Hạ tuổi tác chênh lệch không nhiều lắm chỉ có thể tính là con trai.

Phương Trì Hạ đồng ý, thờ dài, vậy thì yên tâm rồi.

Chỉ cần không bị Lạc Dịch Bắc bắt gặp, chuyện khác đều không sao.

Lạc Dịch Bắc không thể không tới đây, nhưng vấn đề là có thường xuyên hay không.

Ngày hôm sau, trôi qua bình an vô sự.

Phương Trì Hạ hôm nay được về sớm, đoán Lạc Dịch Bắc năm rưỡi về, Phương Trì Hạ năm giờ đón xe về trước.

Lúc đang chuẩn bị bữa tối, chợt nhớ tới lời Lạc Dịch Bắc nói ngày hôm qua.

Lạc Dịch Bắc nói, ông nội Lạc Dịch Bắc rất thích uống trà quả Thiên Ngao mà Phương Trì Hạ làm hôm qua.

Phương Trì Hạ kỳ thật không thích chõ mớm vào chuyện người khác, nhưng ngày hôm qua nghe Lạc Ân Kỳ nói, lòng tốt của Phương Trì Hạ lại nổi lên.

Nghĩ lại, chỉ là một bình trà mà thôi, cũng không phải chuyện phiền toái gì, lúc chuẩn bị bữa tối liền tiện tay làm luôn.

Lạc Dịch Bắc trở về, thấy Phương Trì Hạ ở trong bếp đi qua đi lại.

Phương Trì Hạ đang nhìn bông hoa, không biết là hoa gì, bong bóng trên mặt nước tràn ra.

"Đây là cái gì?" Lạc Dịch Bắc bước vào, nhìn chằm chằm bóng lưng Phương Trì Hạ bận rộn, thuận miệng hỏi một câu.

"Lạc Thần hoa, không phải tí nữa anh còn đi gặp ông nội anh sao? Không phải anh nói ông thích uống cái này? Tôi tiện tay làm luôn lát anh mang qua luôn, uống thường xuyên đối với bệnh tình ông cũng có tác dụng trị liệu." Phương Trì Hạ nhìn cũng không nhìn anh một cái, tiếp tục làm việc của mình.

Lạc Dịch Bắc nao nao, không nghĩ tới Phương Trì Hạ có thể hiểu chuyện như vậy.

"Làm sao em biết những thứ này?" Lạc Dịch Bắc đứng bên người Phương Trì Hạ hỏi tiếp.

Lưng Phương Trì Hạ cứng đờ, động tác rõ ràng dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Giúp em hoàn thành một nguyện vọng

Phương Trì Hạ nhàn nhạt quay về phía Lạc Dịch Bắc nói một câu, "Lúc trước chưa đến Phương gia, viện trưởng cô nhi viện dạy tôi, viện trưởng biết rất nhiều thứ, có đôi khi mấy em bé bị bệnh không nghiêm trọng cũng chữa luôn."

Đây là lần đầu tiên Phương Trì Hạ ở trước mặt Lạc Dịch Bắc nói chuyện cô từng trải qua, nói đến chuyện này, nội tâm Phương Trì Hạ ề ề âm thầm, nhưng trên mặt lại như không có việc gì.

Lạc Dịch Bắc không ngờ Phương Trì Hạ sẽ trả lời như thế, sững sờ hồi lâu, lại hỏi một câu, "Ba mẹ em đâu?"

"Không nhớ rõ." Phương Trì Hạ tìm hũ thủy tinh đựng trà, đưa cho Lạc Dịch Bắc, "Trà này không có tác dụng phụ, có thể uống mỗi ngày, người bình thường cũng có thể uống."

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn chằm chằm Phương Trì Hạ, nhận hũ thủy tinh, nhưng không đi luôn.

Mặt Lạc Dịch Bắc không cảm xúc nhìn Phương Trì Hạ, thỉnh thoảng nói, "Vị lần này em đã giúp ông nội anh, anh có thể giúp em hoàn thành một nguyện vọng, chỉ cần em nói, anh sẽ làm được!"

Lạc Dịch Bắc nói như vậy, người bình thường nghe được chắc chắn sẽ rất vui mừng mới đúng, bởi vì chuyện Lạc Dịch Bắc không làm được có vẻ như chưa từng xảy ra.

Ài ngờ, Phương Trì Hạ chỉ liếc một cái, châm chọc quay qua nói một câu, "Anh còn biết cảm ơn người khác?"

Mặt Lạc Dịch Bắc cứng đờ, gân xanh trên trán nhảy lên.

"Cơ hội khó có được, lần này không nắm lấy sau này đừng hối hận." Lạc Dịch Bắc nhắc nhở.

"Khi nào anh đến bệnh viện?" Phương Trì Hạ không để ý, chuyển sang chủ đề khác.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, đứng ở bên cạnh nhìn Phương Trì Hạ, bỗng nhiên cảm thấy không thể hiểu được hành động của Phương Trì Hạ.

Lạc Dịch Bắc thực sự hết lời, trong tình huống này nếu như Phương Trì Hạ muốn đem thân phận vợ Lạc Dịch Bắc thành thật, chỉ sợ Lạc Dịch Bắc cũng đồng ý.

Hoặc Phương Trì Hạ có thể yêu cầu giúp cô ra nước ngoài, chi phí đi nước ngoài Phương Trì Hạ không phải vẫn đang kiếm sao?

Nhưng Phương Trì Hạ không đưa ra yêu cầu gì.

Như vậy lại làm cho Lạc Dịch Bắc cảm thấy thiếu nợ Phương Trì Hạ.

Đứng bên cạnh Phương Trì Hạ trầm mặc một lát, Lạc Dịch Bắc hỏi, "Gần đây anh nuôi em còn làm phiền không?"

Phương Trì Hạ giật mình, không hiểu sao Lạc Dịch Bắc đột nhiên lại hỏi cái này.

"Anh giúp em giải quyết anh ta, một lần vất vả cả đời an nhàn?" Lạc Dịch Bắc bung ly trà Phương Trì Hạ vừa làm nhấp môi, cảm giác chuyện đó đối với anh mà nói đơn giản như tiện tay bóp nát một bông hoa.

Trước đây Phương Trì Hạ e ngại Phương Vinh như vậy, Lạc Dịch Bắc cho rằng, anh đưa ra đề nghị này Phương Trì Hạ sẽ đồng ý.

Ài ngờ Phương Trì Hạ xì mũi coi thường, "Tôi đã giải quyết hắn rồi."

Phương Trì Hạ tuy căm hận Phương Vinh, nhưng nặc kệ thế nào, Phương Trì Hạ đã sống ở Phương gia nhiều năm, Phương Vinh lại là con ruột của ba nuôi, vì chuyện này Phương Trì Hạ cũng không thể làm gì quá tuyệt tình.

"Giải quyết như thế nào?" Lạc Dịch Bắc nhìn nhặt nhìn Phương Trì Hạ, đối với lời Phương Trì Hạ nói cực kỳ hứng thú.

Lạc Dịch Bắc rất ngạc nhiên, Phương Trì Hạ nhỏ nhắn như thế làm cách nào giải quyết Phương Vinh.

Phương Trì Hạ lẳng lặng nhìn Lạc Dịch Bắc, nội tâm trả lời một chữ: Anh.

Nhưng lời này Phương Trì Hạ không nói ra.

Nếu như Lạc Dịch Bắc biết, không chừng lại cho rằng Phương Trì Hạ lợi dụng mình.

Tuy rằng cũng đúng như thế.

"Tốt rồi, anh nên đến bệnh viện đi." mặc kệ Lạc Dịch Bắc chưa ăn tối, Phương Trì Hạ đẩy Lạc Dịch Bắc ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc hôm nay không lời cô đi cùng, quay người ra khỏi phòng liền đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Phương Trì Hạ đáng thương...

Lạc Dịch Bắc lái xe đến bệnh viện, lúc vào trong phòng bệnh người Lạc gia cũng ở đây.

Lạc Dịch Bắc đi vào, cầm hũ trà đồ ra, đưa một ly cho Lạc Ân Kỳ, cũng rót cho mình một ly.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Sa Chức Tinh, bụng ly trà uống.

"Con thích những thứ có vị ngọt như vậy từ lúc nào?" Nhìn Lạc Dịch Bắc một cách quái dị hoang mang hỏi.

"Ông nội, ông uống nữa không?" khoe môi Lạc Dịch Bắc như có như không nhếch nhẹ, tự động bỏ qua câu hỏi của Sa Chức Tinh, ánh mắt nhìn Lạc Ân Kỳ ở trên giường.

"Ai làm vậy?" Lạc Ân Kỳ đưa ly cho Lạc Dịch Bắc, thuận miệng hỏi.

Cháu dâu làm cho ông!

Lạc Dịch Bắc không nói trắng ra, mà chỉ giúp ông rót thêm một ly.

Sa Chức Tinh ở bên cạnh không dấu vết nhìn động tác Lạc Dịch Bắc, đại khái đoán được vài phần.

Không trực tiếp vạch trần, chỉ đứng lên, cười như không cười hỏi, "Lúc nào con đưa về nhà giúp ông nội con pha trà đi?"

"Đúng vậy a, cháu cũng về nhà ở đi, cả ngày ở bên ngoài, còn nhớ cháu cũng có nhà không?" Lạc Ân Kỳ quở trách Lạc Dịch Bắc vài câu, gọi người giúp việc chuẩn bị, còn nói: "Đem cô bé về đi, trong nhà sẽ không bạc đãi cháu dâu."

"Chuyện đó để nói sau đi, bây giờ không còn sớm nữa, cháu về đây!" Lạc Dịch Bắc để ly lên bàn, đứng dậy, lấy áo khoác, quay người đi ra ngoài.

Việc này Lạc Dịch Bắc không nói đồng ý cũng không nói không đồng ý.

Theo Lạc Dịch Bắc, nếu như đề nghị, Phương Trì Hạ cũng không nhất định sẽ đồng ý.

Rời khỏi bệnh viện, lên xe, chuẩn bị về biệt thự thì Thi Cận Dương gọi điện thoại tới, nói là đến Hoàng Cung club gặp nhau.

Lạc Dịch Bắc nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, nên không từ chối.

Lạc Dịch Bắc quay đầu xe, đến Hoàng Cung Club.

Chuyến đi này, kết thúc lúc hơn mười một giờ.

Lúc về đến biệt thự đã gần 12h.

Khi vào, bởi vì biệt thự quá lớn tất cả đều là một mảnh đen kịt cảm giác rất vắng vẻ.

Bật đèn sáng, Lạc Dịch Bắc đang muốn lên trên tầng, thì thoáng thấy cách đó không xa Phương Trì Hạ đang nằm trên ghế sa lon, bước chân dừng lại.

Phương Trì Hạ ôm một cái gối ngủ trên ghế sa lon, cơ thể nhỏ như con nít cuộn tròn.

Chỉ có một người ở trong phòng khách, ánh đèn mờ mờ, ghế sofa rộng gấp hai lần cô, lúc này Phương Trì Hạ ở trong mắt Lạc Dịch Bắc, bỗng nhiên có cảm giác cô đơn nói không nên lời.

Lạc Dịch Bắc im lặng nhìn Phương Trì Hạ, nghĩ tới buổi tối từ trước đến bây giờ Phương Trì Hạ đều như vậy, nên có cảm giác đồng tình.

Thật đáng thương, như vậy rất cô đơn!

Phương Trì Hạ ngủ đưa lưng về phía Lạc Dịch Bắc.

Đêm nay Phương Trì Hạ ngủ hơi sớm, biệt thự lớn như vậy, một người cũng không biết làm gì, sau khi kết hôn Phương Trì Hạ chưa từng ngủ đủ giấc, bây giờ Phương Trì Hạ ngủ rất ngon, lông mi rủ xuống, ngủ yên giống như em bé.

Lạc Dịch Bắc giống như bị ma xui quỷ khiến đi qua chỗ Phương Trì Hạ, đứng bên cạnh nhìn chằm chằm hồi lâu, do dự có nên gọi Phương Trì Hạ dậy hay không.

Nhìn Phương Trì Hạ ngủ ngon như vậy, Lạc Dịch Bắc giờ tay lên, nhưng không đủ nhẫn tâm gọi Phương Trì Hạ dậy.

Đêm nay tha cho Phương Trì Hạ một đêm vậy!

Lạc Dịch Bắc bế Phương Trì Hạ đi lên tầng...

Ngày hôm sau khi Phương Trì Hạ tỉnh dậy đã nằm ở trên giường, trong phòng chỉ có một mình Phương Trì Hạ.

Ngủ một đêm no giấc, cảm giác tinh thần tốt hơn nhiều.

Nhìn chằm chằm cái giường rộng lớn, Phương Trì Hạ kinh ngạc...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Quà cho em

Phương Trì Hạ Nàng không nhớ rõ cô sao lại ngủ trên giường, nhưng chuyện này ngoài Lạc Dịch Bắc còn ai có thể làm?

Phương Trì Hạ cảm thấy cực kỳ kinh ngạc tới hôm qua anh trở Lạc Dịch Bắc về mà không giày vò cô, rửa mặt mở cửa phòng đang chuẩn bị đi ra ngoài, một vật không rõ bỗng nhiên nhanh như chớp xông vào.

Phương Trì Hạ không thấy rõ là cái gì, lao đảo lui về sau hai bước, muốn tránh ra, nhưng vật xông vào lại nhảy dựng lên đụng vào người cô.

"A!" Phương Trì Hạ theo phản xạ có điều kiện muốn quăng vật đó ra, nhưng lúc nhìn thân thể ục ịch trong lòng thì sững sờ.

Đây là một con mèo Ba Tư Miêu, lông toàn thân màu trắng mượt và đuôi màu đen, vừa tôn quý vừa cao sang, hai con mắt xanh như ngọc.

Con mèo ngẩng đầu nhìn nhìn ngốc ngốc vô cùng xinh đẹp.

Phương Trì Hạ đến biệt thự ở rất lâu nên biết rất rõ ở đây không có mèo.

Nhìn chằm chằm con mèo, Phương Trì Hạ ngạc nhiên không thể nghĩ ra tại sao trong biệt thự lại có con mèo này.

Con mèo này cơ thể sạch sẽ béo mập như vậy chắc chắn không phải mèo lang thang.

Nghi ngờ nhìn con mèo kia hồi lâu, Phương Trì Hạ một tay ôm nó, "Tiểu gia hỏa từ đâu đến? Chủ của em đâu? Họ vứt em đi sao? Chị mang em về nhà nuôi được không?"

Bé con mèo xuống tầng, Phương Trì Hạ vừa đi vừa nói chuyện với nó.

Không biết con mèo nghe có hiểu không, nó ghé vào trong ngực Phương Trì Hạ, hai chân trước liên tục cào cào áo Phương Trì Hạ.

"A, không thể cào hư áo mất!" Phương Trì Hạ đẩy chân con mèo ra ôm nó tiếp tục đi xuống.

Lúc đến phòng khách, thì nhìn thấy Lạc Dịch Bắc.

"Sao anh vẫn còn ở nhà!" Phương Trì Hạ Cùng vừa lên tiếng hỏi, vừa muốn ôm con mèo đi ra ngoài, ai ngờ con mèo thấy Lạc Dịch Bắc lại không chịu đi.

"Meow" "Meow" kêu vài tiếng, giống như thấy người thân, từ trong lòng Phương Trì Hạ nhảy xuống, chạy về phía Lạc Dịch Bắc.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn, đôi mày thanh tú nghi ngờ nhíu lại.

Thân thiết như vậy...

Con mèo này không phải là Lạc Dịch Bắc mua chứ?

"Con mèo này là anh mua?" Phương Trì Hạ đi qua hỏi.

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn Phương Trì Hạ, giống như không có việc gì nói "Ừ", lắc lắc con mèo đang bám trên chân.

Nói là Lạc Dịch Bắc mua, nhưng Lạc Dịch Bắc lại không hề thương tiếc, rung hai lần không làm con mèo rút xuống, nhấc chân lên đá bay con mèo.

Phương Trì Hạ ở bên cạnh nhìn hành động của Lạc Dịch Bắc, đôi mày càng nhíu chặt hơn.

Lạc Dịch Bắc rõ ràng không thích thú nuôi, tại sao lại mua nó?

Lạc Dịch Bắc liếc Phương Trì Hạ, nhấc tay đem con mèo nhét vào trong lòng Phương Trì Hạ.

"Cho em." Lạc Dịch Bắc ném ra một câu câu, mặc kệ Phương Trì Hạ ngăn người, đi về phía phòng ăn.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên đứng đó, ôm con mèo trong tay cứng ngắc.

Cho cô?

Lạc Dịch Bắc còn mua thú nuôi cho cô!

Nhưng vì sao ah?

Phương Trì Hạ rất hoang mang, tặng quà cho cô mà mặt Lạc Dịch Bắc lại lạnh lùng như vậy, cũng không thèm giải thích lí do.

Lạc Dịch Bắc ngồi ở phòng ăn, đợi Phương Trì Hạ đi qua, trầm mặt hỏi: "Phương tiểu thư, bữa sáng hôm nay em cũng ăn thay anh?"

Lạc Dịch Bắc chăm chọc Phương Trì Hạ, rõ ràng không làm, còn nói đã ăn thay.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Vừa vặn gặp nhau

Phương Trì Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc giống như vua ngồi đợi cung nữ hầu hạ, nói không ra lời, nhưng vẫn đi vào phòng bếp.

Chuẩn bị hai phần bữa sáng, ăn sáng xong, Lạc Dịch Bắc lái xe đến công ty.

Cũng không biết vì sao, chủ động đề nghị đưa cô đi cùng luôn.

Hôm nay Phương Trì Hạ cũng muốn đến Công ty Dung Hi làm việc, sao có thể đi cùng Lạc Dịch Bắc, nên bối rối từ chối.

Lạc Dịch Bắc lái xe đi một mình.

Phương Trì Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc đi vẫn không yên tâm, đến khi bóng xe Lạc Dịch Bắc hoàn toàn biến mất, mới đi đến trạm xe buýt gần đó.

Hết giờ làm việc, Phương Trì Hạ không lập tức về nhà, mà tìm quán nhỏ gần nhà hàng ăn tối xong mới trở về.

Ai ngờ Phương Trì Hạ vừa cảm thực đơn còn chưa chọn món ăn, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Phương Trì Hạ đứng ở ngoài cửa kính.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên nhìn Lạc Dịch Bắc đột nhiên xuất hiện ngoài cửa sổ, mặt biến sắc.

Cầm menu muốn che mặt, nhưng còn chưa kịp che thì Lạc Dịch Bắc đột nhiên nhìn về phía cô.

Lạc Dịch Bắc đã nhìn thấy rồi Phương Trì Hạ cũng không cần trốn nữa, ngượng ngùng để menu xuống.

Lạc Dịch Bắc từ bên ngoài đi vào, ánh mắt sắc bén từ đầu tới cuối đều nhìn Phương Trì Hạ, giống như đang nghiên cứu cái gì.

Nhìn chằm chằm Phương Trì Hạ từ trên xuống dưới vài lần, ngồi xuống đối diện, "Trùng hợp như vậy?"

"Đúng, đúng a, thật là kì lạ." Phương Trì Hạ lo lắng nhưng trên mặt vẫn bình thường.

"Tỉnh cớ đi qua đây?" Lạc Dịch Bắc nhếch lông mày hỏi.

"Tôi đi tìm việc ở gần đây nên tiện đường đi vào." Phương Trì Hạ giải thích.

"Phải không?" đầu ngón tay Lạc Dịch Bắc khẽ gõ lên mặt bàn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Phương Trì Hạ sợ Lạc Dịch Bắc tiếp tục hỏi, nhanh chóng chuyển chủ đề: "Anh cũng tới ăn cơm sao? Muốn ăn món gì? Tôi mời anh!"

"Em mời anh?" Lạc Dịch Bắc nói qua ba chữ âm cuối còn kéo dài, ánh mắt nhìn Phương Trì Hạ rất lạ.

Phương Trì Hạ không biết tại sao Phương Trì Hạ lại nhìn cô bằng ánh mắt đó, dù sao cũng chỉ một bữa ăn.

"Muốn ăn gì? Anh chọn hay tôi chọn thay anh luôn?" Đưa menu cho Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ còn chu đáo mở menu ra luôn.

Trên menu không có giá, chỉ có tên món ăn, Phương Trì Hạ cũng không biết giá món ăn như thế nào.

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn menu, người ta thì chọn món, Lạc Dịch Bắc lại chọn trang: "Tờ này một phần, còn nữa tờ này và tờ này!"

Phương Trì Hạ ngồi bên cạnh thịt cũng đau, thật là không khách khí!

Lạc Dịch Bắc mời không phải dùng tiền sao?

"Chúng ta ăn có hết không? Lãng phí thức ăn sẽ bị trời phạt!" Phương Trì Hạ rất nghiêm túc nhắc nhở.

"Nếu Phương tiểu thư muốn mời, phải có thành ý chứ?" Lạc Dịch Bắc ném menu không cảm giác hành vi của mình có gì không đúng.

Phương Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc nói cho ngậm miệng, không nói tiếp nữa.

Lãng phí quá lãng phí a!

Phương Trì Hạ tính toán bữa tối này cũng mấy trăm nghìn, vẫn còn trong phạm vi chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thật ra em còn lựa chọn thứ ba

Nghĩ như vậy Phương Trì Hạ yên tâm hơn.

Lạc Dịch Bắc gọi rất nhiều món, mỗi món bung lên đều rất cao cấp.

Phương Trì Hạ nhìn từng món, bỗng nhiên có dự cảm không lành.

"Thế nào?" Lạc Dịch Bắc nhìn biểu cảm của Phương Trì Hạ đã biết cô đang nghĩ gì nhưng vẫn giả vờ hỏi.

"Không có gì." Không muốn để Lạc Dịch Bắc nhìn ra cô đang băn khoăn, Phương Trì Hạ giả vờ như không có việc gì tiếp tục ăn.

Nhưng trong lòng Phuong Trì Hạ cực kỳ hoang mang khi nghĩ đến số tiền lát nữa phải thanh toán.

Mời khách là do Phuong Trì Hạ nói, dùng bữa xong, lúc đi ra ngoài chuẩn bị thanh toán, muốn lấy thẻ ATM ra, nhưng thấy Lạc Dịch Bắc đứng bên cạnh, đành thôi.

"Bao nhiêu tiền?" Lúc hỏi Phuong Trì Hạ mở túi ra nhìn, thấy bên trong chỉ có mấy tờ tiền màu hồng, nội tâm Phuong Trì Hạ càng bất an.

Nhân viên thu ngân mỉm cười đúng tiêu chuẩn, đưa phiếu thanh toán cho Phuong Trì Hạ, giọng nói ngọt ngào, "Tổng cộng là ba vạn tám nghìn năm trăm bảy mươi tám!"

"Chỉ nói bao nhiêu?" Phuong Trì Hạ bất ngờ nhìn thu ngân, trong đầu "Ong" một tiếng.

"Ba vạn tám nghìn năm trăm bảy mươi tám." Nhân viên thu ngân ôn nhu nói lại một lần.

"..."

Phuong Trì Hạ giật mình, nửa phút vẫn chưa thể phục hồi lại tinh thần.

Hơn ba vạn...

Hơn ba vạn!

Một bữa tối toàn món cao cấp như vậy, sao có thể giống như bữa tối cô thường ăn?

Phuong Trì Hạ rất xấu hổ, cô là một học sinh nghèo, lấy đâu ra hơn ba vạn tiền mặt?

Từ đầu đến giờ nhân viên thu ngân vẫn mỉm cười chờ Phuong Trì Hạ trả tiền.

Trên người Phuong Trì Hạ tổng cộng chỉ có mấy trăm, cô có thẻ nhưng nó là của Lạc Dịch Bắc đưa.

Nhưng lúc này Phuong Trì Hạ nói là cô mời, bây giờ lại cầm thẻ Lạc Dịch Bắc thanh toán không phải rất xấu hổ sao?

"Sao vậy? ra ngoài quên mang theo tiền?" Lạc Dịch Bắc nhìn Phuong Trì Hạ biết cô không có tiền còn cố ý hỏi.

"..." Phuong Trì Hạ xấu hổ đỏ mặt, ngẩng đầu liếc Lạc Dịch Bắc, đau khổ nói, "Trên người tôi không đủ tiền, anh giúp tôi trả trước được không, tôi sẽ nghĩ cách trả lại anh sau."

Từ nhỏ đến lớn Phuong Trì Hạ chưa bao giờ bối rối như vậy, đây là lần đầu tiên lại còn vì tiền!

Lạc Dịch Bắc liếc Phuong Trì Hạ, cũng không làm khó chỉ nói một câu, "Trả góp hay trả một lần?"

Phuong Trì Hạ lấy đâu ra nhiều tiền như vậy một lần?

Không cần suy nghĩ, đáp "Trả góp."

Lạc Dịch Bắc lại nói một câu, "Thật ra em có thể chọn phương án thứ 3."

"Ý anh là gì?" Phuong Trì Hạ khẽ giật mình.

Lạc Dịch Bắc nhếch môi, khuôn mặt tuấn tú kẻ bên tai Phuong Trì Hạ phun ra một câu, "Đêm nay anh muốn em mang bộ đồng phục kia."

"Bộ đồng phục kia?" Phuong Trì Hạ khẽ giật mình.

"Màu đen!" Lạc Dịch Bắc nhắc nhở một câu, lấy thẻ ra đưa cho nhân viên thu ngân ký tên lên phiếu, cười như không cười đi ra ngoài.

Phuong Trì Hạ cứng ngắc đi sau lưng Lạc Dịch Bắc.

Bộ đồng phục màu đen kia...

Lần trước cũng vì cô mặc bộ đồng phục đó mà bị Lạc Dịch Bắc giầy vò nhiều lần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chuyện lần trước nhớ kỹ

"Nhớ kỹ, bộ lần trước!" Lạc Dịch Bắc đi phía trước, lên xe cũng không quên nghiêng đầu nhắc nhở Phuong Trì Hạ một câu.

Thanh âm rất lười biếng, còn nhấn mạnh mấy chữ bộ lần trước.

Phuong Trì Hạ lo lắng, trên đường về bước chân phù phiếm, bên tai cứ văng vẳng mấy câu Lạc Dịch Bắc nói.

Bộ đồng phục thực ra không lộ liễu, vậy chỉ hơi ngán mà thôi, còn chưa tới mức gọi cảm.

Nhưng mặc trên người cô, lại cực kỳ kinh điển.

Về đến phòng ngủ, lấy bộ đồng phục ra, còn chưa mặc vào ánh mắt Lạc Dịch Bắc đã rất sâu, rất nặng.

"Tôi đi tắm trước!" Phuong Trì Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc, để bộ đồng phục xuống, giống như không có việc gì, chạy vào phòng tắm.

Phuong Trì Hạ rất khẩn trương, trước đây mỗi một lần đều là cô ở thế bị động, đột nhiên để Phuong Trì Hạ mặc như vậy đi ra ngoài, Phuong Trì Hạ không biết làm sao.

Khoa cửa phòng tắm, ngấm trong bồn tắm rải đầy hoa hồng. Thật vất vả mới quyết tâm chuẩn bị đi ra ngoài, đúng lúc này điện thoại di động lại vang lên.

Điện thoại Phuong Trì Hạ để ở bên ngoài.

Tiếng chuông âm nhạc là do cô nghĩ ra.

Vào Dung Hi làm việc, vì ngăn ngừa lúc người trong công ty gọi tới bị Lạc Dịch Bắc bắt máy, Phuong Trì Hạ cài riêng tiếng chuông cho Thi Cận Dương. Để dễ phân biệt sợ Lạc Dịch Bắc nghe.

Trong phòng ngủ, tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên.

Tiếng chuông rất rõ ràng quanh quẩn trong phòng.

Chỉ nghe tiếng chuông, không cần nhìn cũng biết là Thi Cận Dương gọi điện thoại tới.

Trên người Phuong Trì Hạ đầy bong bóng xà phòng, ánh mắt cứng ngắc nhìn cơ thể, không kịp mặc quần áo từ tế, kéo khăn tắm quấn trên người, mở cửa phòng lao ra ngoài.

Lúc đi ra ngoài Lạc Dịch Bắc vừa cảm di động lên.

Nhìn chằm chằm mấy chữ "SJY", lông mày Lạc Dịch Bắc nhìn không được nhăn lại.

Phuong Trì Hạ giật mình nhìn Lạc Dịch Bắc, sắc mặt trắng bạch.

"SJY là ai?" Lạc Dịch Bắc nhìn Phuong Trì Hạ, đuôi lông mày nhếch lên.

"Anh đưa di động cho tôi!" Phuong Trì Hạ chạy qua, nhón chân lên, muốn lấy điện thoại, Lạc Dịch Bắc lại giơ tay lên tránh đi.

"Lạc Dịch Bắc, đây là việc riêng của tôi, anh không thể như vậy!" Phuong Trì Hạ vịn tay lên vai Phuong Trì Hạ, chân trèo lên chân Lạc Dịch Bắc, dựa vào Lạc Dịch Bắc, giơ tay giật điện thoại trong tay Lạc Dịch Bắc.

"Tôi ra ngoài gọi điện thoại." Phuong Trì Hạ nhìn cuộc gọi trên điện thoại đã tắt đi ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc nhìn bóng lưng Phuong Trì Hạ đi ra ngoài, lại nhìn nước đọng lưu lại theo từng bước chân của Phuong Trì Hạ, chân mày nhú càng chặt hơn.

Vội vàng lao ra như vậy!

Trong lòng chắc chắn có quỷ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Nói dối

Lạc Dịch Bắc đứng đó, nhìn chăm chăm về hướng Phương Trì Hạ vừa đi, nhớ lại hành động kì quái của Phương Trì Hạ, ánh mắt trầm xuống.

Trên hành lang, Phương Trì Hạ cầm điện thoại nghe: "Anh Thi, chuyện gì thế?"

"Em biết tiếng ý phải không?" Thi Cận Dương hỏi.

"Em mới học không lâu." Phương Trì Hạ trả lời thành thật.

"Giao tiếp cơ bản được chứ?"

"Được, không có vấn đề gì."

"Vậy tốt, hai ngày nữa theo anh đến Italy tham dự một buổi trình diễn thời trang và trang sức."

"Buổi trình diễn thời trang?" Phương Trì Hạ thật bất ngờ, vừa định hỏi rõ hơn, giọng Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên lạnh lùng vang lên sau lưng, "Em nghe điện thoại của ai?"

Giọng nói đột ngột vang lên làm Phương Trì Hạ giật mình, điện thoại trong tay "Lạch cạch" rơi trên mặt đất.

Phương Trì Hạ quay người ra sau và phải cơ thể Lạc Dịch Bắc.

"A, anh làm gì vậy?" Phương Trì Hạ xoa xoa mũi bị đụng đang đỏ lên, oán trách.

"Rất đau sao?" Lạc Dịch Bắc hững hờ nhìn mũi Phương Trì Hạ, mặt không cảm xúc phun ra một câu, "Qua đây anh giúp em xoa."

Nói xong, đẩy Phương Trì Hạ dựa vào vách tường không cho Phương Trì Hạ phản ứng kịp, tay chụp lên ngực Phương Trì Hạ.

Động tác rất trực tiếp. Lạc Dịch Bắc vẫn bình thường nhưng Phương Trì Hạ thì xấu hổ hết sức, mặt không được tự nhiên.

Nhìn tay Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ nhắc nhở, "Tôi bị đụng vào mũi."

"Vậy sao? Anh nhầm" Lạc Dịch Bắc giả vờ nhầm, tay chuyển về phía khăn tắm.

"Anh đừng như vậy, đừng a, tôi có chuyện nghiêm túc muốn nói!" Phương Trì Hạ sợ hãi mặt biến sắc, lui về sau hai bước, túm chặt khăn tắm, tay chống giữa hai người, bỗng rồi ngăn cản động tác Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc đang còn đắm chìm trong cảm giác trên tay, đột nhiên bị cắt ngang, sắc mặt trầm xuống, khó chịu.

Lạc Dịch Bắc muốn kéo Phương Trì Hạ qua, lại bị Phương Trì Hạ giật mình tránh thoát.

"Anh hãy nghe tôi nói chuyện trước đi." Phương Trì Hạ cẩn thận từng li từng tí sửa lại khăn tắm.

"Em vừa gọi điện thoại cho ai?" Tự động nhảy qua vấn đề của Phương Trì Hạ ánh mắt nhìn điện thoại rơi trên mặt đất.

Cúi người định nhặt lên lại bị Phương Trì Hạ nhanh hơn nhặt lên.

"Một người bạn." Phương Trì Hạ cầm điện thoại di động giấu ra phía sau, giống như không có việc gì nói, "Chỉ là bạn mà thôi."

"Phải không?" Lạc Dịch Bắc xem thường, nhìn Phương Trì Hạ, mắt híp lại.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc vốn rất sắc bén, lúc nhìn chăm chăm Phương Trì Hạ, phảng phất giống như đang thăm vấn.

Phương Trì Hạ chột dạ, nhưng trên mặt vẫn bình thường, "Anh nghe tôi nói chuyện được không."

"Nói đi." Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng dựa vào vách tường, nhìn mặt Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ muốn nói chuyện đi Ý, nhưng không thể nói thật mọi chuyện.

Trầm mặc một lát, Phương Trì Hạ lấy cớ, "Hai ngày nữa tôi sẽ đến nhà một người bạn ở vài ngày, buổi tối sẽ không về."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Sáng sớm tập kích

Phuong Tri Hạ hỏi rất cẩn thận, chăm chú quan sát nét mặt Lạc Dịch Bắc.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc không hề suy nghĩ gì đã thốt lên hai chữ, "Không được."

"Vì sao?" Phuong Tri Hạ giận dữ.

Lạc Dịch Bắc lạnh nhạt nhìn mặt Phuong Tri Hạ, môi nhấc lên, mặt không đổi sắc nói một câu, "Em đi, chuyện mỗi đêm tính thế nào?"

Phuong Tri Hạ tức giận chỉ vào mặt Lạc Dịch Bắc "Lạc Dịch Bắc, anh quá vô si!" khuôn mặt Phuong Tri Hạ đỏ lên, rất muốn nhào qua cắn Lạc Dịch Bắc một cái.

Lạc Dịch Bắc chỉ liếc Phuong Tri Hạ một cái, đi vào trong phòng.

Thật ra lí do Lạc Dịch Bắc nói chỉ là mượn cớ.

Lạc Dịch Bắc từ chối nguyên nhân thật sự không phải vậy.

SJY là ai?

Phuong Tri Hạ em còn nói dối anh những chuyện gì nữa?

Phuong Tri Hạ tức giận, thấy Lạc Dịch Bắc về phòng, nhưng không đi theo, mà đi sang phòng ngủ bên cạnh. Phuong Tri Hạ khóa cửa phòng mặc kệ Lạc Dịch Bắc vẫn đang chờ cô mặc bộ đồng phục, nằm ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau Phuong Tri Hạ đã đến công ty, nên hai người vẫn không gặp mặt nhau.

Phuong Tri Hạ đến một lúc thì Thi Cận Dương cũng đến.

Phuong Tri Hạ nghĩ đến chuyện ngày hôm qua tại nhà hàng, mở miệng gọi, "Anh Thi!"

Thi Cận Dương giật mình, nhìn Phuong Tri Hạ tươi cười như không có chuyện gì chào hỏi mình. Thi Cận Dương đành nói: "Chào buổi sáng!"

Phuong Tri Hạ nhìn nhìn Thi Cận Dương, từ trong túi xách lấy ra một đồng thẻ đưa cho anh ta, "Anh Thi mấy tấm thẻ này đều là thẻ khách quý phải không? Đây rõ ràng không phải là quyền lợi dành cho nhân viên của công ty Dung Hi"

Phuong Tri Hạ phát hiện ra việc này Thi Cận Dương cũng chẳng thấy lạ, ăn một bữa cơm hỏi giá sẽ biết thôi.

Nếu như Phuong Tri Hạ biết rồi, Thi Cận Dương cũng không phải giả vờ nữa, chỉ cười nói, "Mấy tấm thẻ đó là chuyện nhỏ, em cứ làm việc chăm chỉ hơn là được, không cần để ở trong lòng."

Thi Cận Dương tỏ ra không sao, phảng phất giống như số tiền đó đối với anh ta mà nói không đáng kể tí nào.

Thi Cận Dương nói xong cũng không cho Phuong Tri Hạ cơ hội nói tiếp, đi vào phòng làm việc của mình.

Phuong Tri Hạ cứng ngắc nhìn mấy tấm thẻ trong tay, tay đỡ trán, không nghĩ ra lí do vì sao Thi Cận Dương đối với cô tốt như vậy

Hai người rõ ràng mới biết nhau vài ngày a!

Phuong Tri Hạ Không nghĩ mãi không ra, đành sửa sang lại đồ trên bàn, đang chuẩn bị làm việc, mấy nữ đồng nghiệp bỗng nhiên chạy vội vàng về phía này, mặt mũi rất khẩn trương còn tràn đầy xấu hổ, mắt cả đám đều nổi lên bong bóng màu hồng.

Bọn họ ngồi tại vị trí của mình trong văn phòng, cảm gương nhìn trái nhìn phải, rõ ràng đã trang điểm kĩ lưỡng nhưng vẫn tiếp tục trang điểm, khuôn mặt sắp giống như diễn viên hát hí khúc.

Phuong Tri Hạ ngạc nhiên nhìn hành động của một đám người, thuận miệng hỏi, "Lát nữa có người nào quan trọng tới đây sao?"

"Lạc tổng sắp đến!" Cả đám vội vàng trang điểm không có ai trả lời, chỉ có một nữ đồng nghiệp đang đi qua thuận miệng trả lời một câu.

"Lạc tổng?" Phuong Tri Hạ giật mình đứng lên, nhìn trên bàn làm việc, cầm đại một tập văn bản che mặt, đang định đi ra khỏi phòng làm việc.

Nhưng Phuong Tri Hạ còn chưa đi, Lạc Dịch Bắc đã xuất hiện ở cửa văn phòng. Thân hình cao to đứng ở cửa, lạnh nhạt nhìn khắp văn phòng.

Chương 90: Hoàng đế tuyển phi

Lạc Dịch Bắc đứng ở đằng kia khí chất hơn người, sau lưng giống như có một quang sáng chói mắt, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Phương Trì Hạ toàn thân cứng ngắc, hạ thấp quyền tài liệu xuống, cẩn thận từng li từng tí nhìn Lạc Dịch Bắc, nhìn đôi mắt Lạc Dịch Bắc lạnh giống như hàm băng, nội tâm "Lộp bộp" nhảy dựng, dùng tốc độ nhanh nhất che mặt lại.

Phương Trì Hạ rất hồi hộp, Lạc Dịch Bắc đứng cách cô không xa, nhất thời cô cũng không biết trốn ở đâu.

Trong lúc Phương Trì Hạ đang bối rối không biết làm sao, thì Lạc Dịch Bắc chỉ nhàn nhạt nhìn quanh văn phòng một lần, rồi đi thẳng vào văn phòng của Thi Cận Dương.

Thi Cận Dương cũng không ngờ Lạc Dịch Bắc sáng sớm đã tới đây, nhìn chằm chằm Lạc Dịch Bắc rất lâu, ánh mắt giống như đang nhìn thấy chuyện kỳ quái.

"Hôm nay con gió nào thổi cậu tới đây?" Thi Cận Dương giả vờ giả vịt nhìn ra bên ngoài cửa sổ trên choker Lạc Dịch Bắc, "Còn sớm lắm ah! Qua kiểm tra tôi sao?"

Thi Cận Dương chỉ nói đùa cho vui không ngờ một câu đã đoán đúng.

Lạc Dịch Bắc đi vào, không thèm giải thích, ngồi trên ghế sa lon, mắt nhìn cửa hỏi: "Không gọi trợ lý cậu vào tiếp khách sao?"

Khóe mắt Thi Cận Dương giật giật, liếc Lạc Dịch Bắc một cái, không khách khí châm chọc, "Cậu mà là khách?"

"Sao tôi lại không phải là khách?" Lạc Dịch Bắc híp mắt, mặt không cảm xúc phun ra hai chữ, "Trợ lý!"

Thi Cận Dương không dấu vết nhìn Lạc Dịch Bắc, cảm giác hôm nay Lạc Dịch Bắc rất lạ.

Nhưng không suy nghĩ nhiều.

Lạc Dịch Bắc làm chuyện không ai hiểu như vậy không phải chuyện một hai ngày.

Cầm điện thoại lên, muốn gọi Phương Trì Hạ đi vào, vừa nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa, thì phát hiện vị trí Phương Trì Hạ trống trơn.

Thi Cận Dương bất đắc dĩ đành gọi điện thoại cho trợ lý khác.

Trợ lý mà Thi Cận Dương gọi vào mới hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt rất đẹp, nhưng dáng người rất mập mạp.

Vừa nghe gọi vào tiếp Lạc Dịch Bắc, cười như hoa, lắc lắc eo đi vào, trên má trang điểm đỏ như mông khỉ.

"Lạc tổng muốn uống gì? Tôi giúp anh pha!" khuôn mặt trợ lý cực đẹp, rất tự tin nói chuyện với Lạc Dịch Bắc, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Lạc Dịch Bắc thẹn thùng, liên tục phóng điện về phía Lạc Dịch Bắc.

Thi Cận Dương ở bên cạnh nhìn thấy khóe môi co rút, trợn mắt.

Lạc Dịch Bắc từ đầu tới cuối vẫn lạnh lùng, nhìn cũng không nhìn trợ lý, ánh mắt quét về phía Thi Cận Dương, mặc kệ trợ lý lạnh lùng mở miệng châm chọc, "Thi Cận Dương, cậu gọi người tới diễn hài kịch sao?"

Trợ lý vô tội nhìn Lạc Dịch Bắc, không rõ mình đã làm gì sai.

"Trong vòng ba giây rút ra ngoài!" Lạc Dịch Bắc lạnh giọng ra lệnh.

Trợ lý ngừng cười, đỏ mặt, đầu cúi thấp, bối rối chạy ra ngoài.

"Người tiếp theo." Lạc Dịch Bắc mặt không cảm xúc mở miệng.

Thi Cận Dương nhìn mặt Lạc Dịch Bắc, cảm giác giống như Hoàng đế đang ngồi chờ cung nữ hầu hạ, khuôn mặt hơi vắn vẹo.

Lạc Dịch Bắc tới đây để tuyển phi hay tới chọn nhân viên trợ lý?

"Người tiếp theo!" Lạc Dịch Bắc mặt không cảm xúc mở miệng yêu cầu không có ý dừng lại.

Thi Cận Dương bắt đầu đi, lại gọi cho trợ lý khác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Sau cùng tính sổ cô

Vì thế, sau một hồi điện thoại gọi đi, kể tiếp nửa giờ, cả văn phòng rộng lớn bỗng nhộn nhịp hẳn lên, trợ lý vào được một cái lại một cái.

Nhưng chưa đầy 3 phút, tất cả đều bị đuổi ra ngoài.

Trợ lý của Thi Cận Dương rất nhiều, cả Phương Trì Hạ, hơn mười mấy người.

Trừ nhân vật chính đến bóng cũng không thấy, tất cả đều thay phiên tiến vào ra, nhưng vị Thái tử gia ngồi trên ghế sofa kia, vẫn chưa được hầu hạ chu đáo.

Thi Cận Dương hôm nay đặc biệt có kiên nhẫn, đem người toàn bộ đều kêu xong rồi, sắc mặt vẫn khó coi, lâu lâu lại phun một câu, "Có cần tôi gọi người từ Hoàng Thành tới không?"

Hoàng thành, thành phố C nổi tiếng nhiều hộp đêm, chỗ ăn, uống, ngủ nghỉ đủ cả.

Lạc Dịch Bắc mặt liếc anh ta một cái, rất cao lãnh mà trả lời, "Cút!"

anh ta tưởng anh đang tuyển hoa hậu sao?

"Tôi bảo anh pha trà như vậy bắt bẻ làm cái gì? Uống trà hay uống người pha trà?" Thi Cận Dương nhin không được.

Lạc Dịch Bắc chớp chớp mắt, khi anh ta nói xong khoe môi bỗng nhiên cười như không cười ngoéo một cái.

Anh thật muốn nuốt người nào đó!

Thi Cận Dương bắt động quan sát phản ánh của anh, ánh mắt trầm trầm.

Đây là thái độ gì vậy?

"Được, tôi cũng chỉ là tiện đường qua đây, anh cứ bận việc anh, có thời gian thì nói chuyện." Lạc Dịch Bắc chỉnh lại cổ áo, làm như không có chuyện gì rồi đi ra ngoài.

Lời anh như gió thoảng mây trôi, cứ như sự huyền ảo trong cả căn phòng không liên quan gì đến anh, đáng về hết sức nhàn nhã.

Thi Cận Dương im lặng nhìn anh rời đi, Phương Trì Hạ vẫn đứng đó, ánh mắt càng trầm.

Lạc Dịch Bắc tuy rằng trước nay đều không dễ hầu hạ, nhưng là lại sẽ không vô cớ chạy tới gây sự, hai người là bạn tốt nhiều năm như vậy, Thi Cận Dương rất hiểu tính cách anh ta.

Hôm nay là vì cái gì?

Phương Trì Hạ trong khoảng thời gian này vẫn hay lui tới phòng trà, thấy ai đi vào liền giữ lại hỏi Lạc Dịch Bắc đã đi hay chưa.

Thật vất vả, mãi mới hay tin anh ta đã rời đi, lúc đi ra, lúc biết tin thì anh đã đi được 40 phút rồi.

Lúc quay về công ty, Thi Cận Dương cũng có mặt ở đó, đứng tựa bên bàn nhìn cô không chớp mắt, như là đang đợi cô.

"Làm sao vậy? Trên mặt tôi có gì sao?" Phương Trì Hạ không được tự nhiên, sờ sờ mặt.

"Không có, chỉ là muốn hỏi cô chuyện đi Italy suy nghĩ thế nào." Thi Cận Dương cười.

"Chuyện đó tôi phải suy nghĩ thêm?" Cơ hội như vậy khó có được, Phương Trì Hạ không muốn từ chối, nhưng là Lạc Dịch Bắc, lại có chút do dự.

"Ừ, không còn gì nữa, tôi vào trước." Thi Cận Dương cũng không nói thêm gì, xoay người đi.

Chỉ vì 1 chút gặp Lạc Dịch Bắc, cả ngày Phương Trì Hạ thất thần.

không hiểu vì sao Lạc Dịch Bắc đột nhiên tới, đơn giản trùng hợp sao? Hay là anh đã biết gì đó?

Trong lòng thực hoang mang, cả chặng đường Phương Trì Hạ vẫn không nghĩ thông suốt.

Trở về nhà, Lạc Dịch Bắc không có ở nhà.

Phương Trì Hạ cũng không định chờ anh về, xong bữa tối, ôm con mèo mà anh tặng cho cô, vào phòng ngủ trước.

Nửa đêm, cửa phòng mở ra, đầu giường khẽ lộn xuống, chờ cô mở to mắt, trong bóng tối, một thân ảnh đã tùy theo đèn ập lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Không nghe lời đại giới

Anh đột ngột xuất hiện, đè lên người Phương Trì Hạ, ép chặt cô thiếu chút nữa không thở nổi.

Phương Trì Hạ giãy giụa kháng nghị một chút, anh thấy cô không hợp tác sinh tức giận, chơi xấu véo cô một cái.

“Lạc Dịch Bắc, anh, anh đừng như vậy, đi tắm trước đã!” Phương Trì Hạ đều đã ngủ rồi lại bị anh đánh thức, lúc này buồn ngủ cực kỳ, nâng lên cánh tay liền đẩy anh ra.

Lạc Dịch Bắc vờ không nghe thấy, khuôn mặt tuấn tú áp mặt cô, cắn nhẹ vào tai trái.

“Ách.....” toàn thân Phương Trì Hạ cứng đờ, khuôn mặt trắng hồng, phản xạ muốn đẩy anh ra, anh lại thuận thế chế trụ cổ tay cô, hai tay bắt chéo sau lưng.

“không có điều gì muốn nói với anh sao?” Ánh mắt liếc nhìn cô, bên tai cô thì thầm.

Trong lòng Phương Trì Hạ “thình thịch” một chút, phản xạ cảm thấy anh ám chỉ cô xen vào chuyện của Dung Hi.

Nhưng mà anh không muốn bới móc, cô cũng không muốn tự mình nhận tội.

Hơn nữa, ngộ nhờ anh cũng không biết việc này, hôm nay đi cũng chỉ là trùng hợp thì sao?

Trong tình huống này, cô liều lĩnh khai ra, không nên.

“Có ý gì?” Nằm dưới anh, cô làm bộ nghe không hiểu lời anh nói.

“Không có gì sao, chồng mình khuya như vậy chưa về, anh còn tưởng em sẽ nhớ anh.” Anh không hay nói đùa cô như vậy, cúi người, tay sờ soạng bắt đầu cởi quần áo trên người cô.....

Anh nói làm như không để tâm thật, nhưng động tác hình như có chút tức giận, thô lỗ đến như là muốn đem cô nghiền nát.

Phương Trì Hạ ở trong lòng ngực anh không ngừng kháng cự, liên tục đấm đánh anh rất nhiều lần.

“Khốn nạn, không được như vậy.....”

“Lạc Dịch Bắc, anh dừng lại.....”

“Không được, nhẹ chút.....”

Trong căn phòng tối om, Phương Trì Hạ yếu ớt, cũng không biết cách bao lâu, mới chậm rãi dừng lại

cuối cùng anh cũng nằm xuống, cô mê man không biết trời nam đất bắc.

Như vậy Lạc Dịch Bắc thật là đáng sợ, Phương Trì Hạ cho dù ngủ, cũng phải nghĩ cách đối phó chuyện của Dung Hi không thể cho anh biết.

Hiện tại anh còn chỉ là hoài nghi, nếu ngày nào đó chân thật định rồi, cô đại khái sẽ mấy ngày không được ra khỏi phòng.

Ngủ thiếp đi, ngày hôm sau lúc tỉnh lại, đầu óc Phương Trì Hạ choáng váng đến nỗi quên sạch chuyện đã xảy ra.

Thay quần áo đi vào phòng tắm, nhìn mình trong gương, đêm qua rõ không ngủ đủ giấc, cô vào phòng lại lần xem Lạc Dịch Bắc đầy chưa, rồi kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Lúc xuống lầu, đã thấy Lạc Dịch Bắc đang ngồi bàn dùng bữa sáng.

Thao tác thực ưu nhã, an nhàn, thậm chí còn tận mận

“Chào!” Nhìn thấy cô, gác xuống bộ đồ ăn, anh hiếm khi chủ động nói câu này, thoáng nhìn đáng vẻ lão đạo của cô.

đáng đi Phương Trì Hạ có chút quái dị, có lẽ do đi chứng tối qua anh gây ra, lúc vịn cầu thang đi xuống lầu, như vừa chạy maraton, dường như sắp ngã khụy.

Không khai thật, anh không thiếu gì cách trừng phạt!

Phương Trì Hạ, muốn chơi, anh chơi với em đến cùng!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Lời mời của Thi thiếu gia

“Anh vẫn chưa đi à?” Phương Trì Hạ còn thù hằn chuyện hôm qua, nghiêng răng, thái độ thực lãnh đạm.

“Anh ở trong nhà của mình, không được sao?” Cát nhỏ miếng thịt bò trong đĩa, ngẩng đầu nhìn cô một cái, dừng dừng trả lời.

Phương Trì Hạ không muốn đôi co với anh ta, liền đi vào phòng bếp.

Tự rót cho mình 1 cốc sữa bò bung ra bàn, nhanh gọn giải quyết xong bữa sáng, một câu cũng không thêm nói, trực tiếp gọi điện thoại rủ An An đi dạo phố.

Hôm nay là cuối tuần, cô không muốn ở lì trong nhà, Lạc Dịch Bắc quá nguy hiểm.

Giữa trưa nhận được điện thoại của Lạc Dịch Bắc, thúc giục cô trở về.

“Ồ đâu?” giọng anh ta vẫn lạnh lùng như thế, dương như người đàn ông đêm qua đề lên người cô, toàn thân ướt đẫm mồ hôi chỉ là ảo ảnh cô tưởng tượng ra mà thôi.

“Không liên quan đến anh.” Phương Trì Hạ lúc này đang ở cùng An An ăn cơm, nói xong định cúp ngay máy.

“Phương tiểu thư, cần anh nhắc lại thân phận em hiện giờ không? Nội trong 30 phút nữa về nhà!” Lạc Dịch Bắc âm u cảnh cáo.

Phương Trì Hạ trong suốt thời gian kết hôn rất nghe lời, Lạc Dịch Bắc 1 khi đã uy hiếp, đều sẽ có hiệu quả.

Ai ngờ hôm nay, cô không chút do dự, trực tiếp trả lời, “hôm nay không rảnh, 3 bữa cơm anh tự lo đi.”

Nói thật ngẫu, cảm giác phảng phất ý khinh thường.

Lạc Dịch Bắc khuôn mặt tức khắc nhăn nhó.

Cô gái này không biết sống chết!

“Em nói gì?” Híp lại mắt, trong mắt anh phát ra một tia nguy hiểm.

“Em nói em không rảnh, anh tự lo, kêu người làm cũng được.” Phương Trì Hạ lại lặp lại một lần.

“Em đi cùng ai?” Lạc Dịch Bắc lại hỏi.

“Không liên quan chuyện của anh.” Phương Trì Hạ một câu nói xong, trực tiếp tắt điện thoại.

Lạc Dịch Bắc nghe tiếng “tút tut”, khuôn mặt nhăn nhó.

Thật to gan?

Dám cúp máy trước anh?

Phuong Trì Hạ thân nhiên tiếp tục cùng An An ăn cơm.

“Ai vừa gọi thế?” An An thực thuận miệng hỏi, “Chồng mình?”

“Không có việc gì, ăn đi.” Phuong Trì Hạ cười, tiếp tục ăn, chuông điện thoại lại vang lên.

Là Thi Cận Dương.

Phuong Trì Hạ ngẩn ra, chuyển được điện thoại.

“Hôm nay có rảnh không? Nhà anh tổ chức party, có vinh dự mời Phuong tiểu thư làm bạn gái?” Thi Cận Dương ầm áp thanh âm mang theo nhàn nhạt ý cười.

Phuong Trì Hạ ngẩn ra, có chút do dự.

Thi Cận Dương là cấp trên, đưa ra thỉnh cầu, cô không có lý do gì từ chối.

Chính là, một suy xét đến quan hệ giữa Thi Cận Dương và Lạc Dịch Bắc, cô lại do dự.

“Có ai tham dự?” Ngượng ngừng trực tiếp hỏi Lạc Dịch Bắc có đi hay không, cô thử thăm dò.

“Bạn bè trong ngành.” Thi Cận Dương nói.

“Nhân viên công ty sẽ đi sao?” Phuong Trì Hạ lại hỏi.

Kỳ thật cô càng muốn trực tiếp hỏi Lạc Dịch Bắc có thể đi hay không.

“Đây là tiệc Thi gia tổ chức.” Thi Cận Dương giải thích.

Ý nói tiệc do Thi gia tổ chức, sao lại mời đồng nghiệp công ty?

Nhưng mà lại bị Phuong Trì Hạ hiểu lầm, tưởng rằng Lạc Dịch Bắc không được mời.

“Được, đến lúc đó tôi sẽ đến.” Thở phào, hỏi cụ thể, Phuong Trì Hạ cúp điện thoại.

Tiệc buổi tối 7 giờ, 6 giờ Thi Cận Dương, tới đón Phuong Trì Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Oan gia ngõ hẹp

Phuong Trì Hạ cùng An An ra ngoài dạo phố ăn mặc vô cùng giản dị: áo T-shirt mix với quần jeans, tuy ăn vận giản dị nhưng trông cô vô cùng năng động tràn đầy sức sống, nhưng thực sự bộ đồ này không hề thích hợp cho việc tham gia một bữa party của một công ty lớn.

Thi Cận Dương liền đưa cô ra ngoài nhưng lại không đưa cô trở về Thi gia, mà anh mang cô đến một cửa hàng chuyên bán trang phục dạ hội.

Anh chọn cho cô một bộ váy dài màu xanh ngọc vô cùng thướt tha, đằng sau để lộ tấm lưng trắng trẻo của cô, đằng trước được thêu hoa văn trang trí vô cùng sang trọng.

Mắt thẩm mỹ của Thi Cận Dương quả không phải dạng tầm thường, thứ được anh ta chọn ra, tất nhiên đều là đồ tốt.

Thân hình của Phuong Trì Hạ cũng rất thon thả, ngũ quan của cô cũng rất ưa nhìn, lúc cô mặc bộ váy đó bước ra ngoài, cứ như là trên người cô đang tỏa ra ánh hào quang, mỹ miều vô cùng. Làm cho mắt của những người đứng trước cô cũng bị ánh sáng đó làm lóa đi vài phần.

Thi Cận Dương điềm tính ngắm cô một lượt, khoe môi cong cong lên.

“đi thôi!” anh ra lệnh, bước đi trước hướng ra phía cửa của cửa hàng mà đi.

“Bộ váy này chắc hẳn là rất đắt?” Phuong Trì Hạ tum lấy đuôi váy mình đang mặc bước theo sau anh ta. Vừa đi vừa hỏi.

“cũng thường thôi” Thi Cận Dương lãnh đạm trả lời

“Anh tặng nó cho tôi ư?” Phương Trì Hạ lại hỏi.

Thi Cận Dương liếc cô một cái, buông ra hai chữ: “mượn thôi”

Phương Trì Hạ xấu hổ không biết làm gì, chỉ biết nhìn anh ta cắn chặt môi dưới, nhưng nhanh chóng thờ phào ra như trút được gánh nặng.

Hai người vốn dĩ cũng chẳng có quan hệ gì, nếu như anh ta tặng cô thật, thì có phải là rất kì lạ hay không?

Cho mượn cũng tốt, ít nhất cũng làm cho cô không bị áp lực bởi cảm giác nhận không cái gì của người khác.

Bước đến chỗ chiếc xe, Thi Cận Dương mở cửa xe giúp cô, đợi đến khi cô ngồi vào trong xe, anh mới chậm rãi bước đến chỗ vô lăng ổn định chỗ ngồi.

Mặc dù anh ta và Lạc Dịch Bắc là bạn tốt, nhưng tính cách của cả hai lại vô cùng khác biệt, ít nhất thì, Lạc Dịch Bắc là loại người mà người thường không thể với tới được.

Thi Cận Dương chạy xe chậm rãi trên đường, đi qua thành phố, cuối cùng dừng chân tại một ngôi biệt thự nguy nga lộng lẫy tọa lạc ở trên một ngọn đồi lớn.

Gia đình họ Thi là gia đình giàu có mới xuất hiện ở thành phố C, chủ yếu là do nhà họ có mang huyết thống của người Pháp, gia sản của họ không được đặt qua nhiều ở Trung Quốc.

Nhưng sau vài năm họ định cư tại thành phố C này, thì công việc kinh doanh của gia đình bỗng chốc phát triển hùng mạnh hơn, vô cùng thuận lợi.

“Lát nữa nhập tiệc có cần tôi giúp gì không?” Phương Trì Hạ khoắc tay Thi Cận Dương tiến vào hội sảnh, nghiêng đầu khẽ hỏi.

“Ồ canh tôi, cô chỉ cần ăn uống vui chơi hết mình là được rồi.” Thi Cận Dương thấp giọng trả lời cô, miệng khẽ cười.

Phương Trì Hạ ngẩn người, ngắm nhìn ánh mắt dịu dàng và nụ cười ấm áp của anh, khỏe môi cong con không giấu được sự vui mừng nói: “vậy hay quá!”

Thi Cận Dương nhoen miệng cười, dắt tay cô tiếp tục tiến vào bên trong, một giọng nói hướng đến chỗ hai người họ: “Cận Dương, lại đây giúp ba tiếp đón chú Lưu một lát.”

Người đang nói chính là ba của Thi Cận Dương, một người đàn ông mang một nửa dòng máu nho nhã của người Pháp.

Thi Cận Dương bỗng ngẩn người ra, quay qua nhìn Phương Trì Hạ, quả thực có chút làm khó anh.

“Anh đi trước đi, tôi đi lấy chút đồ ăn.” Phương Trì Hạ thái độ rất vô tư, rút tay mình ra khỏi tay anh, bước nhanh đến chỗ quầy buffet.

vừa bước đi được vài bước, bỗng nhiên có ai đó đâm sầm vào cô.

Người đó trên tay đang cầm một ly rượu, ban nãy đụng một cái, rượu trong ly của cô ta liền bị đổ hết ra ngoài, bộ lễ phục màu trắng cũng vì thế mà bị ướt một mảng.

“Cô không có mắt hay sao?” người đó nhìn vào chiếc váy của mình rồi tức giận ngược mặt lên định bụng tiếp tục mắng người, nhưng lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt của Phương Trì Hạ, bỗng nhiên cô ta ngẩng người ra một lúc.

“Là cô đi đường không để ý đâm vào tôi mới đúng.” Phương Trì Hạ nhìn thấy cô ta, cũng cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Mồ Côi cha mẹ

Người mà Phương Trì Hạ đụng phải là Phương Phi em gái của Phương Vinh, cô ta ngày thường khi ở nhà rất thích làm khó dễ với.

Hai người đụng mặt nhau ở đây, coi như là oan gia ngõ hẹp.

Phuong Phi bị cô chặn họng đến mức nhất thời không biết nên phản bác như thế nào.

Ánh mắt cô ta xảo quyết lướt trên người cô, thấy cô ăn vận tựa như một nàng công chúa cao quý lộng lẫy khác người, trong lòng lại cảm thấy ghen ghét phần nộ hơn vài phần.

Nhân lúc mà Phuong Tri Hạ vẫn chưa có phản ứng gì, cô ta đột nhiên giơ tay lên tát Phuong Tri Hạ một cái, lớn tiếng nói: “ làm cái váy của tôi ra bộ dạng này, cô còn dám cãi lý với tôi ư?”

Cái tát quá mạnh và bất ngờ làm cho bên má của Phuong Tri Hạ đỏ ửng lên, in hằn rõ nét cả bàn tay của cô ta, Phuong Tri Hạ không kịp trở tay né tránh, tay ôm bên má đỏ ửng của mình, ngược mắt lên nhìn chăm chăm vào cô ta, lạnh lùng hỏi: “ sao cô dám?”

“Tôi đánh cô đấy thì có sao?” Phuong Phi nhìn cô đầy thách thức, “ cô đừng có tưởng rằng mình ăn vận thế này thì có thể một bước trở thành tiểu thư, chẳng qua cô chỉ là một đứa nỏ côi cha mẹ mà thôi! Hồi đó nếu không phải nhà họ Phuong chúng tôi nhận cô về, bây giờ chắc cũng không biết cô đang ở cái xó xỉnh nào rồi cô biết chưa hả Đồ con hoang!”

Cô ta vô cùng kiêu ngạo, lời nói sắc lẹm chứa đựng muôn vàn nhát dao cứa vào tim Phuong Tri Hạ, bàn tay giơ ra định tát Phuong Tri Hạ một lần nữa bỗng chốc bị một cánh tay rắn chắc chặn lại.

“ Chó điên ở nơi nào lại tới đây cắn người vậy?” Giọng nói lạnh lùng vang lên đứng giữa hai cô gái, Thi Cận Dương ban nãy vẫn đang bận bịu tiếp khách bỗng từ đâu xuất hiện trước mặt hai người họ.

Phuong Phi khiếp sợ ngược nhìn anh ta, sự kiêu ngạo ban nãy chốc lát đã bị tiêu biến hết, cả người cô ta run lên e sợ.

Cô ta cúi đầu, hạ giọng: “ Thi thiếu gia, là cô ta làm bẩn váy của em trước!”

Thi Cận Dương lạnh lùng liếc nhìn cô ta, ánh mắt nhìn vào chiếc váy đã bị ướt một mảng đó, “ Các người làm việc thế nào vậy? Cái loại người đến tiếng người cũng không biết nói như thế này mà ai dám thả cho nó vào đây hả? Còn đứng ngây người ở đó ra làm gì?”

Mấy người bảo vệ đều hiểu ý của anh ta, lập tức bước về phía Phuong Phi rồi cô ta tổng cổ ra ngoài.

Phuong Phi không thể tưởng tượng ra cái cảnh này, cô không tin rằng mình lại bị người khác đá mình ra khỏi cửa một cách nhục nhã đến thế, liền hét với theo giải thích:

“ Thi Thiếu giaaaa, cái anh vừa nhìn thấy không phải là sự thật đâu! Thi thiếu giaaaaaaaa.....”

“Tiểu thư, mong cô hợp tác làm việc với chúng tôi, trước giờ chúng tôi đều chưa từng nhìn thấy cậu chủ tức giận với ai đến thế bao giờ, cô là người đầu tiên đó rõ chưa. Nếu cô còn làm loạn để cậu chủ nhà tôi nổi giận thì e rằng cả nhà cô cũng sẽ gặp chuyện không hay đấy.” Một trong những cảnh vệ lõi cô ta ra ngoài tốt bụng khuyên cô ta một câu.

Phuong Phi tức giận tới nỗi răng nghiến kèn kẹt.

Phuong Tri Hạ, cô hãy nhớ đấy!

Phuong Tri Hạ chờ người đứng tại chỗ, hai tay buông thõng xuống, cảm giác như có cái gì đó đâm thủng tim gan mình, sắc mặt trắng bệch.

Thi Cận Dương lo lắng nhìn cô, tay nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng an ủi: “ cô không cần để ý đến cái loại người đó.”

Phuong Tri Hạ toàn thân cứng đờ, toàn thân run run.

Nhưng mà, không lâu sau, biểu cảm của cô đã dần dần bình tĩnh trở lại, cô cố nhoén miệng cười nói: “ tôi không sao.”

Cô sẽ không để những chuyện không vui quá lâu trong lòng mình, tại sao lại để một người không thích mình làm ảnh hưởng đến tâm trạng cơ chứ?

“nào, tôi dẫn cô đi xem thứ này!” Thi Cận Dương rất khâm phục nghị lực trong tâm hồn của cô, anh nắm tay cô đưa cô đi đến vườn hoa.

Vừa bước đến cổng, bỗng nhiên trên trời có tiếng xôn xao gì đó vang lên, trên nền bầu trời tối mờ, bỗng nhiên có rất nhiều vật sáng sắc màu rực rỡ thi nhau bay qua bay lại, vô cùng lộng lẫy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Năm trọn trái tim em

Hàng chục quả pháo hoa đồng loạt được bắn lên sáng rực cả một mảnh trời nơi cô và anh đứng, đẹp giống như có hàng vạn đóa hoa đang nở rộ hết lớp này tới lớp khác.

Phuong Trì Hạ kinh ngạc ngắm nhìn tầng tầng lớp lớp pháo hoa đẹp mê li đó, trong mắt không che dấu nỗi vui sướng thích thú trong lòng mình, thậm chí khi có người đem cho cô pháo hoa cầm tay, cô nở nụ cười trong sáng giống như trẻ con vậy.

Thi Cận Dương quan sát kỹ cô nàng có khuôn mặt vẫn còn ửng ửng đỏ vài phút trước, lúc này lại cười ngây ngô chơi đùa như trẻ con, ánh mắt anh có chút thất thần si mê.

Khuôn mặt của Phuong Trì Hạ thực ra không phải là khuôn mặt đẹp nhất, nhưng mà trên người cô lại có một sức mê hoặc khiến cho người khác không thể không dừng lại ngắm cô thêm vài giây.

Lần đầu tiên gặp cô, là lúc ở một văn phòng phỏng vấn thực tập sinh, cảm giác mà cô đem lại cho anh cũng y hệt như lúc này vậy.

Ngũ quan của cô vốn dĩ đã cực kì thanh tú, khiến cho anh không thể rời mắt.

Thi Cận Dương đứng cách cô 1 mét, lặng lẽ ngắm nhìn cô, ánh mắt như dán chặt vào cô.

Đứng cách đó ở một nơi không xa, một người giúp việc bước đến phía Thi Cận Dương nói nhỏ với anh: “cậu chủ, ông chủ mời cậu qua chỗ ông chủ một chuyện.”

“Tôi biết rồi.” Thi Cận Dương lạnh lùng trả lời anh ta một câu, ánh mắt nhìn về phía cái người mà vẫn còn ngây ngất trong vui sướng tự nói tự cười Phuong Trì Hạ kia.

“Anh đi đi, tôi không sao đâu, không cần lo cho tôi.” Phuong Trì Hạ quay đầu nhìn về phía anh, về mặt đầy vô tư tiếp tục chơi đùa với chiếc pháo bông trên tay mình.

“Vậy được, tôi đi trước đây, lát nữa sẽ đến tìm cô.” Thi Cận Dương đáp, sau đó đi cùng với người giúp việc kia rồi đi.

Pháo hoa của bữa tiệc đêm nay cơ hồ là sự sắp đặt của một người nào đó.

Trên bầu trời, pháo hoa vẫn không ngừng nổ “bùm bụp”

Cả cái hoa viên được chiếu sáng bởi hàng trăm ngọn pháo hoa, tạo nên một khung cảnh vô cùng nguy nga diễm lệ, giống như là thế giới cổ tích trong mơ vậy.

ở một nơi khác trong hoa viên, một bóng người cao lớn chậm rãi đi qua, ánh mắt lơ đãng bỗng nhiên trông thấy hình dáng Phuong Trì Hạ đang vui vẻ chơi cùng mấy que pháo bông, một ánh nhìn lạnh lùng tỏa ra từ đôi mắt ấy.

Phuong Trì Hạ cảm nhận được một ánh mắt sắc lạnh nào đó đang nhìn mình mặc dù là cô đang quay lưng về phía anh ta.

Bỗng nhiên cảm thấy có chút lạnh lạnh ở sống lưng, cô liền chậm rãi xoay người mình qua đối diện với ánh mắt đó.

Hai người chạm mắt nhau, dù chỉ cách nhau có vài mét thôi, nhưng thân hình cao lớn của người kia trước mắt cô vẫn có thể nhìn rõ được ánh mắt lạnh lùng kia.

Trên bầu trời, những quả pháo hoa kia vẫn không ngừng nổ.

Một vạn quả pháo hoa bắn lên bầu trời nổ tung tóe nhưng hai người vẫn cứ mãi đứng nhìn nhau như vậy.

Dưới cái ánh sáng rực rỡ của pháo hoa, khuôn mặt lạnh lùng đến hoàn hảo nhưng đầy ma mị của Lạc Dịch Bắc mờ ảo hiện lên.

Phuong Trì Hạ lúc bước đến nơi này luôn là muốn đề phòng anh, không ngờ rằng lại có thể gặp mặt anh ta ở đây, ánh mắt cô có chút e dè, toàn thân cô căng dại.

Hai người đứng chỉ cách nhau có một mảnh vườn nhỏ, hai người đứng nhìn nhau một hồi lâu, như để xác định người kia là thật.

Họ giao tiếp chỉ qua ánh mắt, nhưng Phuong Trì Hạ đã phản ứng rất nhanh, lấy lại tinh thần cô quay người chạy hướng về phía bữa tiệc đang diễn ra.

Động tác của cô rất đột ngột, đợi đến lúc Lạc Dịch Bắc lấy lại được tinh thần thì đã không còn nhìn thấy cô nữa rồi.

Lạc Dịch Bắc cũng không hề vội vã, khoé môi anh cong lên, bước theo hướng ban nãy cô đi để đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Đưa tôi rời khỏi đây đi

Phuong Tri Hạ len qua đám người ở trong bữa tiệc, vội vã tìm hướng chạy ra phía bên ngoài biệt thự, nhưng lại không cẩn thận mà đâm vào một người khác đang đứng.

Cô vẫn chưa định hình được chuyện gì vừa xảy ra thì giọng nói của đối phương cất lên: “Aiz, đây là tiên nữ từ đại dương nào chạy tới đây vậy?”

Giọng nói mang đầy sự châm chọc, hài hước chính là ở chỗ đêm nay Phuong Tri Hạ mặc một bộ váy màu xanh dương.

Giọng nói quen thuộc này, làm cho Phuong Tri Hạ giật mình, kinh ngạc ngược đầu lên nhìn.

Thi Lạc nhìn thấy cô, rõ ràng là có chút giật mình.

“Chào buổi tối, Doris!” Doris, là tên của một tiên cá trong thần thoại Hy Lạp, nhưng câu nói ấy từ miệng của anh ta thốt ra thì ngữ điệu vô cùng điệu cợt.

“Sao cậu lại ở đây?” Phuong Tri Hạ không hề biết đến mối quan hệ của Thi Lạc và Thi Cận Dương, đột nhiên gặp cậu ta ở đây, cô có chút bất ngờ.

“đúng vậy, thật là trùng hợp quá đi.” Thi Lạc cười nhẹ.

“ chúng ta nói chuyện sau đi!” Phuong Tri Hạ không biết Lạc Dịch Bắc lúc nào đuổi đến chỗ cô, lúc này cô rất hoảng loạn, bất giác quay lại đằng sau lưng mình nhìn một lượt, không có thời gian cùng với cậu ta nói nhiều nữa, muốn đẩy cậu ta ra để tiếp tục chạy nhưng lại bị Thi Lạc kéo lại.

« cậu đang hốt hoảng chạy trốn ai vậy? » ánh mắt tiện thể nhìn lướt qua phía đằng sau cô, mặt đầy nghi hoặc.

Phuong Tri Hạ muốn dẩy ra khỏi tay của cậu ta, nhưng chợt nghĩ ra bản thân đối với nơi này không quen thuộc, cũng không thể nào chạy thoát khỏi Lạc Dịch Bắc, cô bỗng ngược mắt nhìn về phía Thi Lạc, « có thể giúp tôi điều này được không? »

« quả là vinh hạnh cho tôi. » Thi Lạc nhướn miệng cười, cúi người ra vẻ trịnh trọng.

Phuong Tri Hạ mắt hơi rung rung, nói, « đưa tôi ra khỏi nơi này nhanh nhất có thể đi. »

Thi Lạc ngẩn người ra, muốn dò hỏi cô thêm nữa, nhưng trông thấy dáng vẻ căng thẳng kia của cô, liền nuốt lại mấy lời định hỏi ban nãy xuống.

« được, cô đi theo tôi » cậu ta không hề nói thêm gì hơn, bàn tay rắn chắc nắm chặt cổ tay cô, cậu ta đưa cô bước nhanh đến cửa lớn của biệt thự bước ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc chạy đuổi theo họ ra ngoài nhưng chỉ thấy hai bóng người khuất dần trong đêm tối mà thôi.

Gió đêm thổi mạnh làm cho tà váy của Phuong Tri Hạ bay bay, chỉ một chốc lát sau đã biến mất vào trong màn đêm tối.

Vội vã mở cửa xe, Thi Lạc ổn định chỗ ngồi, nhấn mạnh chân ga lao vút vào màn đêm tối rồi khỏi khu biệt thự lộng lẫy kia.

Lạc Dịch Bắc đứng ngoài cửa của biệt thự, không vội vã đuổi theo.

Mặt không chút biểu cảm nhìn theo con đường mà hai người kia đi, môi anh cong cong ra chiều suy tư.

Anh không vội vàng, hai người sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau thôi, cô có thể trốn đi đâu được cơ chứ?

Lạc Dịch Bắc ung dung thong thả đi đến xe của mình, lên xe nhấn ga lái xe hướng đến con đường mà Phuong Tri Hạ đi.

Phuong Tri Hạ rời khỏi tòa biệt thự không xa liền xuống xe chứ không hề để Thi Lạc đưa mình về nhà.

Lúc cách nhà một đoạn ngắn, cô nhắc anh dừng xe lại, “ sắp tới nhà tôi rồi, cho tôi xuống đây đi, tối nay thật cảm ơn cậu!”

“Không sao, lần sau tôi đến Dung Hy, mời tôi một bữa cơm là được rồi.” Thi Lạc vẫy tay chào cô, rất nhanh đã quay xe đi mất.

Phuong Tri Hạ nhìn theo bóng chiếc xe đang rời đi, lúc này tâm trạng cô càng căng thẳng hơn.

Về đến nhà cô nên ứng phó thế nào đây?

Cô chân chừ đứng tại chỗ, có chút do dự.

Thực sự cũng không thể nói là cô sợ tên Lạc Dịch Bắc kia, cô chỉ là không thể chấp nhận được cách trừng phạt người khác của anh ta.

Cô cứ đứng tại chỗ đi qua đi lại như thế suốt một hồi lâu, do dự có nên về trường một tối để tránh phiền phức hay không.

Nhưng lại nghĩ, hai người đều kết hôn rồi, cô có thể chạy đâu để thoát khỏi anh ta đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Cả anh cũng dám nạt cô

Hơn nữa, Lạc Dịch Bắc nhìn thấy hai người họ trong khoảng cách xa như vậy, lại là buổi tối, lại thêm khắp nơi đều có xi pháo hoa rơi xuống như vậy.

Thực sự anh ta có trông thấy cô hay là không thì nó vẫn là một vấn đề.

Kể cả có nhìn ồ đi chẳng nữa thì sao chứ?

Cô cũng đâu có làm việc gì có lỗi đâu, hôm nay chỉ là bị anh ta nhìn thấy mình ở nhà họ Thi mà thôi, lại không phải ở Dung Hy, cô việc quái gì phải sợ anh ta chứ?

Nghĩ vậy, Phương Trì Hạ thân nhiên bước vào nhà.

Lạc Dịch Bắc trở về sau cô có vài phút, lúc anh bước vào, Phương Trì Hạ đang ôm chú mèo Ba Tư do anh tặng trêu đùa cùng nó, quần áo mặc trên người vẫn là bộ váy dạ hội màu xanh lam ấy.

Một bộ váy xanh lam vô cùng diễm lệ, dưới tà váy được xẻ dọc tỉ mỉ thì đôi chân thon thả kia của cô được phơi bày ra trước mắt anh.

“Tối nay cô ra ngoài sao?” ánh mắt Lạc Dịch Bắc dán chặt lên người cô, anh hỏi

“ừm” Phương Trì Hạ ngồi thẳng người lên, thân nhiên trả lời.

“tới nhà họ Thi?” Lạc Dịch Bắc lại hỏi

“ừm” giọng nói của Phương Trì Hạ lạnh nhạt

“cô không muốn giải thích gì với tôi sao?” mắt Lạc Dịch Bắc hơi nheo lại

“chỉ là cùng bạn ra ngoài tham dự một bữa tiệc mà thôi.” Phương Trì Hạ không muốn nói đến chủ đề này nữa, cô ôm chú mèo lên, định chân bước lên lầu trên, tay liền bị Lạc Dịch Bắc nắm chặt.

Phương Trì Hạ liếc mắt nhìn Lạc Dịch Bắc rồi lại nhìn tay cô nơi mà bị anh nắm chặt, không chút để tâm, muốn gạt tay anh ra để tiếp tục lên trên lầu, liền bị anh túm trở về, “cô cùng với Cận Dương có quan hệ gì?”

Giọng nói của anh có chút trầm mặc, mắt cứ thế nhìn trân trân vào khuôn mặt cô.

“bạn bè thôi.” Nàng khéo léo trả lời

Không nói đến quan hệ người thân thì hai người quả thực chỉ là bạn bè mà thôi.

“cô chưa từng nói điều này với tôi.” Lạc Dịch Bắc nói, ánh mắt soi xét

Ánh mắt Phương Trì Hạ không nhìn anh, lãnh đạm phản bác, “anh cũng đâu có hỏi tôi điều này.”

Lạc Dịch Bắc nhướng mày, ánh mắt trầm xuống.

Phương Trì Hạ đẩy tay anh ra, tiếp tục đi lên lầu, lại một lần nữa bị anh kéo lại.

Thực ra tâm trạng của Phương Trì Hạ tối nay không được dễ chịu, là sau khi đụng mặt với Phương Phi.

Nhưng mà đang lúc ở trong nhà họ Thi, cô đành phải kiềm chế tất cả tâm trạng của mình lại.

Bây giờ lại bị Lạc Dịch Bắc gây khó dễ, tất cả những khó chịu trong lòng cô liền bị bùng phát trút hết ra ngoài, cô cứ thế mà hướng về phía anh trút giận mặt sát anh, “Lạc Dịch Bắc, anh dựa vào cái gì mà quản tôi? Giữa tôi và anh chỉ là có tờ giấy đăng kí kết hôn ràng buộc, chứ không phải là khế ước

bán thân của tôi, anh có quyền gì mà soi xét mối quan hệ giữa tôi và người khác? Bốn năm sau tôi và anh đều sẽ đường ai nấy đi, tôi làm gì thì có liên quan gì đến anh?”

Cô thét lớn lên làm cho Lạc Dịch Bắc ngán cả người ra một lúc.

Kết hôn bao nhiêu ngày nay, cô trước mặt anh trước giờ đều rất ngoan ngoãn phối hợp, cho dù có bị anh chọc tức tới mức sắp không chịu nổi đi chăng nữa thì nhiều nhất cô cũng chỉ dám phàn nàn một chút.

Anh biết cô cũng không phải là dạng cừ non ngây thơ gì, nhưng cô trước giờ tuyệt đối không bao giờ dám đứng trước mặt anh lớn tiếng đến như vậy.

Phuong Trì Hạ xả hết con bực tức xong, liền quay người ra mấy giây. Thoáng nhìn thấy nét mặt của người kia càng ngày càng khó coi hơn, giống như là vừa bị người ta tạt một gáo nước lạnh lên mặt vậy, máu nóng trong người cô bỗng chốc liền dịu hẳn xuống.

Cô đang làm cái gì vậy?

Hai người còn phải sống cùng nhau đến 4 năm nữa, có cần phải làm loạn nhà đến mức như này không?

“tôi đi nấu chút đồ ăn, tối giờ vẫn chưa có gì bỏ bụng.” nói xong, cô liền quay đi, nhưng thật tâm chẳng có chút tâm trạng nào mà bước vào nhà bếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Dịu dàng đến như vậy

Lộ Dịch Bắc hướng tầm mắt theo bóng dáng của cô, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm theo bóng người cô, dây thần kinh trên trán giật giật liên hồi.

cô ta có phải là ngày càng không biết sống chết là gì hay không?

Anh vào phòng bếp, bước đến gần chỗ cô đứng.

Lúc bước vào, Phuong Trì Hạ đang nấu mì sắn, mùi thơm của hải sản phả ra tràn ngập cả căn bếp.

Bình thường cô cũng không nấu nhiều đến như vậy, nhưng hôm nay lại ngược lại, cô bung lên cả một bát mì đầy ụ.

Cô cũng chẳng thèm để ý đến anh nữa, liền ngồi xuống bàn ăn. Nhìn cô hôm nay thật sự là tâm trạng không tốt, rõ ràng là ăn không hết từng ấy mì, nhưng lại cứ gấp một đĩa mì đầy đưa vào miệng ăn, đến mức nghẹn tới nỗi hai lồng mày nhíu lại.

Lộ Dịch Bắc bất động nhìn cô, ánh mắt trầm mặc.

Phuong Trì Hạ vẫn im lặng, im lặng đến nỗi bất thường.

Lạc Dịch Bắc ngán ra, mặt cúi xuống phía dưới xem biểu cảm của cô, bỗng thấy trên bàn có hai dòng nước mắt của cô.

Anh đứng dậy, đi qua phía cô đang ngồi.

“tôi nay có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” tay anh nâng mặt cô ngẩng lên nhìn mình, nhìn đôi mắt ướt nhoe của cô, tim anh như bị thứ gì moi ra vậy, tự nhiên có cảm giác đau nhói lên.

“anh nói không sai, tôi quả thật là bị người ta bỏ rơi, từ bé đến lớn.” Phuong Trì Hạ có chút hoảng loạn lảng tránh ánh mắt của anh ta, cô đứng dậy, muốn đi ra khỏi chỗ anh ta đang đứng, lại bị anh lôi lại.

“thả tôi ra.” Phuong Trì Hạ vùng vẫy, hai tay liền bị anh nắm chắc.

Lạc Dịch Bắc không nói gì nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào khuôn mặt cô.

Mắt cô đỏ hoe, phảng phất như là phải chịu đựng nỗi ủy khuất nào đó, cơ thể cứ run lên nhẹ nhẹ, như là đang phải chịu đựng.

Bộ dạng này của cô, làm cho anh có chút bực bội.

Anh kéo cô đến trước ngực mình, hai tay cầm lấy tay cô đưa lên, vỗ vỗ vào mu bàn tay cô an ủi, “có người nào nói gì cô có đúng không?”

Có lẽ là vì giọng nói quá dịu ảm áp kia của anh, có lẽ là vì buổi tối không cần phải giả vờ nữa, làm cho bức tường phòng thủ trong lòng Phuong Trì Hạ

đột nhiên mất đi.

Cô gục vào ngực anh, cô cũng không biết bản thân tại sao lại làm như vậy, rõ ràng là trước lúc đó cô vẫn có thể kìm nén cảm xúc trước mặt Thi Cận Dương mà vui đùa thoải mái, vậy mà tại sao lúc này lại không thể kiểm soát được tâm trạng của chính mình nữa.

Dựa vào khuôn ngực ấy, cô cũng tự nhiên như trút được một phần tâm sự.

Tiếng khóc của cô rất nhỏ, như là một con thú nhỏ bị thương vậy, nước mắt cô từng giọt từng giọt chảy xuống ướt đầm vai áo anh.

Trong tim của Phương Tri Hạ có một nơi mềm yếu mà người khác không thể chạm đến, đó chính là, người thân máu mủ ruột thịt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Viên Viên hay là Tiền Đa Đa

Thân thể là Phương Tri Hạ cô bị chôn dấu đi, cô rất đau đớn, tuy rằng bình thường trông cô có vẻ hoạt ngôn, nhưng ngòan rắn trong mềm, cô cũng chỉ là một con người bình thường, trong lòng luôn luôn có một nỗi đau sâu thẳm nào đó không thể nói cho ai biết.

Lúc cô chưa bước vào nhà họ Phương, những đứa trẻ ở cùng cô trong cô nhi viện rất nhiều đứa đã được người nhà tìm thấy và đón về, nhưng chỉ có mình cô, người thân thật sự của cô luôn luôn chưa từng lộ mặt.

Điều này làm cho bản thân cô nảy sinh cảm giác bị bỏ rơi từ nhỏ.

Phương Tri Hạ không biết đã nằm trong lòng ngực của Lạc Dịch Bắc bao lâu, tâm trạng không ổn định chút nào.

Tay Lạc Dịch Bắc cứ thế nhẹ nhàng vỗ vào mu bàn tay cô ra chiều vỗ về, giọng nói ấm áp đến nỗi bản thân cũng không nhận ra được, “không sao rồi” “không sao rồi.....”

Anh thật sự chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Phương Tri Hạ bao giờ, đột nhiên bây giờ bất giác, làm cho anh bất giác không biết nên phải làm gì.

Hai người cứ ngồi như vậy không biết bao lâu, cảm thấy tiếng thút thút trong lòng mình dần dần nhỏ lại, Lạc Dịch Bắc liền nhẹ nhàng ôm cô lên lầu tiến vào phòng ngủ.

Nhìn cô đêm nay anh cảm thấy có chút thương xót, Lạc Dịch Bắc cũng không làm khó cô.

Hai người kết hôn lâu như vậy rồi, khó gì bỏ qua cho cô ấy một lần.

Ngày thứ hai anh dậy muộn hơn bình thường, lúc xuống lầu, Phương Tri Hạ đang ngồi ở phòng khách chơi cùng con mèo Ba Tư mà anh tặng.

Cô đang tìm tên để đặt cho nó, hai tay cô ôm lấy cơ thể tròn tròn bự bự của chú mèo, tâm trạng xem ra đã khá lên nhiều, thậm chí còn nhiệt tình chào hỏi anh nữa, điều mà trước giờ rất hiếm thấy ở cô. “Lạc Dịch Bắc, anh xem đặt tên cho nó là Nguyên Bảo có được không?”

Lạc Dịch Bắc ánh mắt có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn đưa lời châm chọc cô: “cô đúng là đồ tầm thường”

“có liên quan gì chứ? Tôi cảm thấy rất hay mà.” Phương Tri Hạ không cho là đúng, xoa xoa cái bụng của con mèo, lại cao hứng nghĩ thêm một cái tên nữa, “hay chúng ta gọi nó là Kim Xán Xán đi? Kim Xán Xán hay, lại thuận miệng nữa.”

“vậy thì gọi nó là trăm vạn, trăm tỷ đi có vẻ phú quý hơn.”

“đúng rồi, hay gọi là Đa Đa đi cũng hay! Nhiều tiền, cái này cũng không tồi.”

Cô nhoen miệng cười để lộ cái má lúm đồng tiền nhỏ xíu, nhớ lại bộ dạng của cô buổi tối hôm qua anh thấy thật giống như một ảo giác vậy.

Lạc Dịch Bắc vẫn là quen với cái dáng vẻ này của cô hơn, anh nhìn cô một lúc lâu, lại tiếp tục như trước châm chọc cô: “Phương Tri Hạ, tiền trong mắt cô rốt cuộc rồi kia.”

“tôi là chủ của con mèo này, bây giờ quyền quyết định nên gọi nó thế nào là quyền của tôi!”

Phương Tri Hạ túm lấy con mèo ôm vào lòng, lườm anh ta một cái, liền đem mèo đến hoa viên tắm rửa.

Cô vừa đi vừa nói chuyện với con mèo, “chúng ta sẽ gọi mi là Tiền Đa Đa nhé?”

Chú mèo nhỏ như có chút bất mãn, liền lấy móng cào vào tay cô.

“sao mi lại cào ta chứ? Mi không thích sao? không thích thì ta gọi mi là Viên Viên nhé, aix, giống y hệt với ngoại hình của mi rồi nhé! » Phương Trì Hạ có chút bất mãn với hành động ban nãy của con mèo.

Chú mèo nhỏ đột nhiên vỗ lấy tóc cô, Phương Trì Hạ né về phía sau, thả tên sát thủ nhỏ nguy hiểm kia ra, « nè, sao mi cào ta nữa! cào nữa ta sẽ gọi mi là cục bột đó! »

Tên mà cô đặt cho nó đều là theo cảm tính, Cục bột, nghe cũng hay đấy chứ.

Chú mèo nhỏ bỗng nhiên ngoan ngoãn hẳn, giống là bị cô dọa cho sợ rồi, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của cô.

« gọi mi là cục bột đi. » Phương Trì Hạ quyết định, ôm nó đến hoa viên, đặt nó xuống một cái chậu nhỏ.

Lạc Dịch Bắc không chút động tĩnh nhìn theo bóng lưng cô, ung dung theo sau cô ra hoa viên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Có sức sống như thường

Đoàn Đoàn không phối hợp với Phương Trì Hạ, bị bắt vào bồn tắm sau đó nhanh như chớp liền chạy ra ngoài.

“Này, muốn đi đâu?” Phương Trì Hạ kéo làn váy đuổi theo.

Hoa viên tràn ngập ánh nắng, một người một mèo đuổi theo nhau, rõ ràng tối hôm qua còn uest oài không có sức sống, lúc này lại sinh khí rất dồi dào.

Lạc Dịch Bắc còn đang thất thần, một màn trước mắt cứ đảo qua đảo lại, lấy lại tinh thần, Đoàn Đoàn đã nhảy vào trong ngực của anh.

“Giúp em bắt lấy nó!” Đang đuổi theo Đoàn Đoàn, Phương Trì Hạ chạy tới, muốn ôm từ trong tay anh, Lạc Dịch Bắc lại lùi về sau hai bước.

Phương Trì Hạ nghiêng người về phía trước theo quán tính ngã vào ngực anh.

Động tác này của cô là theo phản xạ mà Lạc Dịch Bắc lại rất vui vẻ cười quăng mèo đi, hai tay ôm eo nhỏ của cô.

“Đừng để nó chạy!” Phương Trì Hạ chú ý đến Đoàn Đoàn, xem anh đứng trước mặt cô như không tồn tại.

Lần đầu tiên Lạc Dịch Bắc phát hiện ra sự tồn tại của mình thấp như vậy, thậm chí còn kém hơn một con mèo.

Khó chịu hành động bỏ qua anh của cô, chân dài nhấc lên đá Đoàn Đoàn đi, ôm lấy cô đi vào trong phòng “Chuẩn bị bữa sáng đi!”

“Anh tự giải quyết đi, em không đói bụng!” Phương Trì Hạ không phối hợp, muốn đẩy anh ra, Lạc Dịch Bắc liền quét ánh mắt lạnh lùng nhìn về cô.

Phương Trì Hạ lải nhải, bắt đầu đi đi theo anh vào phòng bếp.

Trong tủ lạnh có rất nhiều đồ nhưng để tiết kiệm thời gian cô chỉ làm cho anh một phần mì ý.

Cô chỉ làm một phần, cho Lạc Dịch Bắc.

Lúc làm phần kia cô không hề nghĩ chính mình cũng đói bụng, tí nữa uống sữa bò là được rồi.

Thế nhưng lúc làm xong phần kia, nhìn thành quả của mình hấp dẫn cô bỗng nhiên muốn ăn.

Lúc đem đồ ăn cho Lạc Dịch Bắc cô nhìn cũng phải năm giây.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc quan sát cô, nhưng cũng không nói cái gì.

Ngồi xuống bàn ăn, anh ưu nhã nếm món ăn.

Phương Trì Hạ ngồi ở đối diện, bất động thanh sắc nhìn anh, điểm nhiên như không có việc gì hỏi “Ăn ngon không?”

“So với bình thường ngon hơn.” Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng trả lời, không biết có phải cố ý hay không, động tác lấy thức ăn rất chậm, như đang quay quảng cáo, còn vừa nhìn Phương Trì Hạ vừa ăn.

Phuong Tri Hạ lấy cho mình ly sữa bò, ánh mắt làm như không thấy.

Nhưng mà hai người ngồi gần nhau như vậy, mặc kệ cô nhìn chỗ nào, mùi thơm vẫn rất nồng đậm.

Phuong Tri Hạ chịu không nổi đứng lên, muốn rời khỏi, thành linh bị Lạc Dịch Bắc kéo cổ tay.

Phuong Tri Hạ giật mình, ánh mắt nhìn anh.

Lạc Dịch Bắc gấp một miếng mì ý, đưa đến cho cô.

Phuong Tri Hạ hơi sững sờ, nhưng cũng không nhăn nhó.

Chống tay lên bàn, nghiêng người về trước há miệng ăn đồ ăn.

“Ngon không?” Lạc Dịch Bắc nhìn cô, biểu tình trên mặt lạnh khốc nhưng giọng nói không lạnh lùng như xưa.

“Em làm đương nhiên ngon.” Phuong Tri Hạ không chút khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Nghĩ tôi thành ai

“Qua đây!” khoe môi Lạc Dịch Bắc cười, ý bảo qua ngồi ở bên cạnh mình.

Hai người tuy rằng trên giường dưới giường có hôn nhưng chưa từng thân mật như vậy.

Lúc này Phuong Tri Hạ không nghĩ đến hai người có quá nhiều thân mật, đi qua ngồi bên cạnh anh.

Lấy món ăn của anh ăn, lâu lâu lại dứt cho anh một ít.

Lạc Dịch Bắc cũng không cự tuyệt, cô đưa qua anh liền ăn.

Vì vậy một phần mì ý anh một miếng em một miếng, rất nhanh liền giải quyết xong. Phuong Tri Hạ nhìn tư thế dứt thức ăn cho anh mới thấy mình cách anh quá gần.

“Tự mình ăn đi.” Cô để nửa xuống, sắc mặt không được tự nhiên đi ra ngoài.

Lúc Lạc Dịch Bắc xuất hiện lần nữa, Phuong Tri Hạ đang ôm Đoàn Đoàn nằm trên ghế dựa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong vườn mang theo hương hoa nhàn nhạt, hoa lẳng lặng rơi quanh âm áp mà yên tĩnh.

Đoàn Đoàn thoải mái nằm ở trong ngực cô, mắt híp lại, bộ dáng cực kì thỏa mãn.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm nó, cực kì khó chịu.

Vài bước đi qua, một tay bắt nó từ trong lòng Phuong Tri Hạ không chút thương tiếc ném ra xa.

Phuong Tri Hạ như không cảm nhận được, vẫn nhắm mắt như cũ.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc đứng nhìn cô.

Phuong Tri Hạ ngủ an tĩnh, lông mi cong vút như cánh quạt, đôi môi như hoa anh đào xinh đẹp, hít thở đều đều.

Sắc môi cô màu hồng nhạt rất xinh đẹp mê người, khiến ánh mắt Lạc Dịch Bắc tối lại, mà xui quýt khiến thế nào đi qua chỗ cô.

Nhưng mà còn chưa có hôn lên, mắt Phuong Tri Hạ đột nhiên mở to ra.

Sau đó ---

Cánh tay cô liền giơ lên hướng mặt anh.

“Phương Trì Hạ!” Lạc Dịch Bắc lần trước đã ăn một cái tát, lần này có chuẩn bị động tác nhanh nhẹn liền giữ cổ tay cô lại.

Phương Trì Hạ vốn còn chút buồn ngủ, bị anh hét đến tan tành mây khói, nhìn tay mình xấu hổ rút về.

“Lần này lại coi tôi là ai? Lạc Dịch Bắc vẽ mặt âm trầm nhìn chăm chăm cô, ánh mắt lạnh như băng.

“Vừa rồi tôi chỉ là phản xạ có điều kiện. Tôi còn chưa cho Đoàn Đoàn tắm rửa, đi trước!” Phương Trì Hạ cẩn thận liếc anh, đứng lên muốn rời khỏi, lại bị Lạc Dịch Bắc lôi trở lại.

“Không phải nên bồi thường phí tổn thương tinh thần sao?” Đây cô dựa vào trên ghế dựa, người anh thuận thế mà đề lên, ánh mắt nhìn người cô từ trên xuống dưới, đảo qua ngực cô rồi lại dời lên mặt cô.

Phương Trì Hạ đối với lời kia của anh rất là phi nhỏ.

Anh mà vì động tác vừa nãy của cô mà tổn thương sao?

Phương Trì Hạ không quên lúc hai người ở Hoàng Thành anh vừa xuất hiện mọi người đều sợ tới mức run rẩy.

Đợi đến khi muốn mờ ám với cô anh liền hoảng sợ?

Lạc Dịch Bắc vén áo quần của cô lên ban tay mang theo vết chai vuốt ve trên da thịt cô, dán bên tai cô nói một câu “Bộ lễ phục màu đen lần trước, có phải em nên thực hiện lời hứa hay không?”

Phương Trì Hạ giật mình, thân thể cương cứng, mặt liền ửng đỏ.

Giữa ban ngày, nghĩ cái gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Có cuộc hẹn ngay trước mặt anh

Bàn tay vuốt dọc xương sống của cô, ngón tay ở trên xương quai xanh của cô vẽ một vòng, mặt anh chậm rãi nâng lên không có ý định buông tha. “Ừ?”

Phương Trì Hạ hô hấp hỗn loạn, không được tự nhiên quanh co “Hôm nay anh không cần ra ngoài sao?”

“Hôm nay anh có rất nhiều thời gian.” kì thật Lạc Dịch Bắc có ý định về Lạc gia xem ông nội, nhưng mà không có nói ra.

Bây giờ còn sớm, anh cũng không vội.

Phương Trì Hạ không chịu nổi anh như vậy, nơi bị lòng bàn tay anh mon trớn như bị nhen lên một ngọn lửa, bên tai trên cổ toàn bộ là hô hấp nóng rực của anh, làm cho cô cũng nóng lên.

Không khí trong thời gian ngắn nóng lên vài phần.

Phương Trì Hạ cảm thấy rất xấu hổ, muốn tìm chuyện để phân tán lực chú ý của anh “Ông nội của anh đã tốt hơn chưa?”

“Khá tốt.” Lạc Dịch Bắc trả lời ngắn gọn, bất động thanh sắc quan sát sắc mặt cô.

“Em đi giúp anh chuẩn bị trà để anh đưa cho ông được không? Không phải anh nói ông thích sao?” Phương Trì Hạ nghiêng người, thừa lần nữa nói sang chuyện khác.

Hai người ngồi trên ghế dựa, Lạc Dịch Bắc lại dán sát người cô, cơ thể hai người dán chặt không chút khe hở.

Tư thế như vậy, cô vừa di chuyển một chút, ghế dựa liền rung theo, cơ thể anh cũng dán chặt theo cô.

Mặt Phương Trì Hạ như bị đốt nóng lên.

“Em rất nóng?” Lạc Dịch Bắc nhìn hai gò má của cô ửng đỏ lên, không đứng đắn trên chộc.

“Đúng vậy a, em rất nóng, anh đứng lên đã!” Phương Trì Hạ tiếp lời anh, đưa tay đẩy đẩy.

“Chúng ta trở về phòng?” Lạc Dịch Bắc rất tốt đưa ra đề nghị.

Phuong Tri Hạ liền vì một câu của anh mà bế tắc.

Mặc kệ cô có đồng ý hay không, Lạc Dịch Bắc cũng ôm ngang người cô, muốn ôm cô lên, thì điện thoại di động của Phuong Tri Hạ chợt vang lên.

Phuong Tri Hạ bắt được cơ hội, chạy thoát khỏi vòng ôm của anh, qua lấy điện thoại.

Là Thi Cận Dương gọi điện thoại tới, Phuong Tri Hạ không muốn Lạc Dịch Bắc hiểu lầm, liền nói “Alo, An An, muốn gặp nhau sao? Được, cậu đang ở đâu, mình lập tức đến ngay!”

Bên kia Thi Cận Dương nghe điện thoại ánh mắt co lại, nhất thời im lặng không lên tiếng.

“Em có hẹn với bạn ra ngoài, bữa tối anh tự giải quyết đi, em đi trước.” Phuong Tri Hạ thấy có cơ hội, cầm điện thoại chạy nhanh như chớp ra khỏi biệt thự.

Đội ra đến cửa liền gọi điện thoại cho Thi Cận Dương “Vừa rồi không tiện nghe máy, sao vậy?”

Thi Cận Dương cười cười nói “Không sao, lần trước em đi mà không nói nên muốn hỏi thăm tin tức. Không phải muốn ra ngoài sao? Thuận tiện qua đây ngồi một chút, Nhà hàng Lolita.”

“Được, nửa giờ sau em đến.”

Trò chuyện đơn giản, Phuong Tri Hạ nghĩ đến ngày đó đúng là mình vô duyên cô cứ rời đi, nên đi giải thích một chút, liền gọi xe đi đến nhà hàng.

Khi đến, Thi Cận Dương đã đến trước.

Thi Cận Dương lúc nào cũng đặc biệt làm cho người ta thấy trẻ đẹp, khí khái hào hùng, trên người luôn ưu nhã, còn rất lịch sự.

Lúc Phuong Tri Hạ xuất hiện, trong tay anh ta là một bó 14 cành hoa Louie kiều diễm, như là chuẩn bị tặng cho ai.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Lựa chọn khó xử

Cô sợ anh ta đợi lâu, đi có chút gấp gáp.

Lúc sắp đến bàn anh, thì có một phục vụ viên đi tới, không cẩn thận đụng người kia một cái.

Va chạm này khiến cho người cô mất cân đối ngã sang một bên, Phuong Tri Hạ sắc mặt biến đổi, trước ngực có vật gì đó óng ánh rơi ra.

“A-“ Cô cũng không quan tâm nhiều như vậy, mắt thấy mình sắp ngã xuống đất thì có một đôi tay duỗi ra, ôm eo nhỏ của cô, ổn định người của cô.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Giọng nói Thi Cận Dương vang lên, ôn nhu như gió mát mưa phùn.

“Cảm ơn!” Phuong Tri Hạ nghiêng đầu nhìn anh ta, sửa sang áo quần đứng lên.

“Đi thôi!” Thi Cận Dương buông eo cô ra muốn đi trước dẫn đường cô đến chỗ ngồi, lúc đi sát bên người cô, thì bị vật sáng trước ngực cô hấp dẫn.

Một ánh sáng chói mắt, hắc bạch đan chéo, chiếu rọi như ánh đèn sáng ngời, như bầu trời đầy sao.

Bước chân Thi Cận Dương dừng lại, ánh mắt nghiêng đi, nhìn chăm chăm vòng cổ trên người cô, cả người như bị dội một thùng băng, triệt để lạnh xương sống.

“Sao vậy?” Phuong Tri Hạ căn bản không biết anh đang nhìn cái gì, không được tự nhiên chỉnh lại cổ áo.

Thi Cận Dương như không nghe thấy lời cô nói, ánh mắt như cũ xoắn lấy vòng cổ của cô, ngực như bị vật nhọn đâm vào.

Phuong Tri Hạ không rõ anh nhìn cái gì nhưng nhìn ánh mắt của anh ta rất kì quái, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều, trấn định như không có việc gì đến chỗ ngồi ngồi xuống.

Thấy bên cạnh anh ta đặt bó hoa, cô cười “Thật xinh đẹp!”

Trên bàn là hoa hồng Louie 14, là hoa hồng cực phẩm lấy tên của vương thất Louie 14 làm tên, còn có ý nghĩa là nhất kiến chung tình.

Nhưng mà Phương Tri Hạ không biết nhiều như vậy.

Toàn thân Thi Cận Dương cứng ngắc đứng tại chỗ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vòng cổ của cô, mặt trắng bệch rõ ràng còn chưa hồi phục tinh thần.

Thần sắc anh phức tạp, trong mắt còn kinh ngạc, còn có chút giãy dụa.

Anh ta cứ đứng như vậy nhìn cô chăm chăm, từ đầu đến cuối đều trầm mặc.

Phương Tri Hạ cũng không nhìn anh ta, cầm bó hoa lên người, nói giọng “Là tặng cho em sao?”

Lời này của cô chỉ là nói đùa, cô vào làm ở Dung Hi chưa lâu, cũng mới biết Thi Cận Dương, cô không tin là Thi Cận Dương sẽ tặng hoa cho cô.

Nói không chừng là nhà hàng chuẩn bị cho khách cũng nên.

Sau khi nghe lời cô nói thì anh ta trầm mặc rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, khó khăn giãy dụa một phen, lúc đi đến, ánh mắt anh ta đã bình thường lại.

“Không phải là vừa nãy có một bé gái cứng rắn nói anh mua.” Ngồi xuống đối diện cô, Thi Cận Dương làm như không có việc gì lấy hoa trên tay cô cảm về, thấy mặt Phương Tri Hạ kinh ngạc, mặt anh ta hơi biến sắc nắm chặt bó hoa.

Hành động của anh ta rất trực tiếp, cũng nặc kệ gai ghim trên tay mình, vứt bó hoa sang một bên.

“Kì thật không cần như vậy!” Phương Tri Hạ không hiểu được hành vi của anh ta.

“Không sao.” Anh ta khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Đã có chồng

Kì thật còn có vài câu anh ta chưa nói.

Đó là, đã là vật không có tác dụng thì giữ lại để làm gì?

“Tay anh đã chảy máu, em lau giúp anh!” Phương Tri Hạ nhìn lòng bàn tay anh ta bị ghim chảy máu, lấy khăn giấy ở bên cạnh lau cho anh ta.

Động tác của cô rất nhẹ, đối với Lạc Dịch Bắc cũng không có ôn nhu như vậy.

Thi Cận Dương bất động thanh sắc nhìn cô, lại nhìn vòng cổ của cô, đau đớn khó dời mắt.

“Tri Hạ, anh không sao, không cần quan tâm.” Đẩy tay cô ra, anh ta gọi phục vụ đến bắt đầu chọn món ăn.

“Muốn ăn cái gì?” Đem menu đến trước mặt cô, anh rất chân thành giới thiệu “Hắc tùng lộ thập thập bạn tiên hào thử một chút xem sao? Hương vị cũng không tệ lắm! Hương thảo dê cũng không tệ, nơi này còn có gan ngỗng.”

Thi Cận Dương cũng rất lãnh khốc, nhưng dùng com với con gái lại rất lịch sự, chăm sóc cho người, tính ưu nhã trên người anh ta được phát huy đến vô cùng.

Phương Tri Hạ ở cùng với anh ta không giống như ở cùng Lạc Dịch Bắc, ở cùng với anh ta cô rất tùy ý, như cùng bạn bè ở chung một chỗ.

Sau khi kết thúc bữa tối, Thi Cận Dương đề nghị đưa cô về nhà, Phương Tri Hạ cố kị mình ở với Lạc Dịch Bắc, không muốn để Lạc Dịch Bắc hiểu lầm liên dục dằng từ chối.

“Vậy được rồi, anh đón xe giúp em!” Thi Cận Dương đi ra trước bắt taxi cho cô.

Phương Tri Hạ vài bước đi qua, xoay người lên xe.

Thi Cận Dương bất động nhìn cô, lúc xe chuẩn bị rời đi thỉnh thoảng nói “Tri Hạ, tối hôm qua em rời đi cùng Dịch Bắc sao?”

Sau khi anh ta nói xong lại nhìn vòng cổ của cô, trong màn đêm, ánh mắt hiện lên tia đau thương, nhưng mà vì đêm đen nên Phương Tri Hạ không nhận

ra.

Phuong Tri Hạ không nghĩ đến anh ta đột nhiên nhắc đến tên này, nhất thời sửng sốt.

“Tôi hôm qua hai người đồng thời biến mất.” Thi Cận Dương cười nhạt, nụ cười đáng ghét.

Phuong Tri Hạ kì thật cũng không ngoài ý muốn chuyện anh ta đoán được quan hệ của cô và Lạc Dịch Bắc, khôn khéo như anh ta, hôm đó Lạc Dịch Bắc đến văn phòng của cô hơn một lần sao có thể không nhìn ra manh mối?

“Bạn trai?” Thi Cận Dương lại hỏi.

Là chồng!

Phuong Tri Hạ rất muốn trả lời anh ta, nhưng mà lại nghĩ đến quan hệ của mình và Lạc Dịch Bắc là ẩn hôn liền nhịn lời này xuống.

Mà lúc cô trầm mặc, Thi Cận Dương cũng nhận ra.

Nếu như không phải quan hệ đặc thù sao cô lại có vòng cổ kia?

“Được rồi, không có chuyện gì, đến nơi an toàn thì gọi cho anh một tiếng.” Bảo tài xế lái xe đi, xe taxi liền chậm rãi biến mất trong tầm mắt anh ta.

Thi Cận Dương đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn theo, hai mắt bất đắc dĩ khép lại, khi mở ra đã là một mảnh trong trẻo.

Không ai biết khi anh ta trầm mặc ở trong nhà hàng đã trải qua một phen giãy dụa.

Hoa hồng Louie 14 vừa thấy đã yêu, còn chưa nói ra đã bị vùi lấp.

...

Lúc Phuong Tri Hạ về biệt thự vẫn còn sáng đèn.

Lúc này còn sớm, cô biết anh chưa đi ngủ.

Vào nhà vốn định không kinh động anh trực tiếp đi phòng khách, ai ngờ vừa mở cửa, lại đụng Lạc Dịch Bắc vừa vịn từ phòng ngủ đi ra.

Lạc Dịch Bắc nhìn mặt cô, nhướn nhướn lông mày.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Vừa rồi anh đã cảnh báo em

Phuong Tri Hạ cũng đã chuẩn bị bước vào phòng, như không có việc gì đi qua anh “Em không nghĩ là sẽ có anh ở nhà.”

Lạc Dịch Bắc biết lời này của cô chỉ là kiếm cớ để ở phòng khách nhưng cũng không làm rõ.

Lúc cô sắp đi qua, anh vươn cánh tay lôi cô đẩy vào tường, môi mỏng nhếch lên nói “Nếu như đã trở về thì tiếp tục việc buổi chiều bị gián đoạn thôi?”

Phuong Tri Hạ cứng người lại, không nghĩ đến anh còn nghĩ đến việc này.

“Sắp đi ngủ còn phải mặc lễ phục?” Nhìn vào ánh mắt anh, cô nói không được tự nhiên.

“Không sao, dù sao lát nữa cũng cởi.” Lạc Dịch Bắc mặt không đổi sắc nói.

“...” Phuong Tri Hạ bị anh làm cho không biết nói cái gì.

Thật là không biết xấu hổ!

“Vậy có thể đi rồi sao?” Buông hai cánh tay ôm cô ra, ánh mắt anh dừng trên mặt cô.

Phuong Tri Hạ căn bản không phát hiện ra mình mặc bộ lễ phục kia vào có gì hấp dẫn.

Nhưng nhìn Lạc Dịch Bắc không chịu buông tha, giãy dụa một chút đi về phía tủ quần áo.

Kì thật có bộ lễ phục kia hay không đều như nhau, buổi tối anh cũng không tha cho cô.

Chẳng qua thay bộ lễ phục này chỉ để gia tăng tình thú mà thôi.

Mở tủ quần áo, lấy bộ lễ phục ra Phương Trì Hạ đem vào phòng tắm thay.

Cô có chút xấu hổ, bước chân rất nhanh, còn chút nữa là đụng phải cửa.

Đóng cửa lại, tự giam mình bên trong nhìn chăm chăm bộ đồ, cô đối với hành vi của Lạc Dịch Bắc không nói nên lời “KHầu vị thực ác!”

Độc miệng nói một câu, đem lễ phục để bên cạnh, cho nước vào bồn tắm, để cánh hoa vào, cô vào tắm một chút.

Tốc độ tắm của cô luôn rất chậm, giống như rùa bò, luôn thích cảm giác ngâm mình trong nước, không muốn nhanh như vậy kết thúc, hai là không muốn đi ra ngoài.

Nếu như có thể cô tình nguyện giam mình bên trong.

Nhưng rõ ràng điều này là không thể.

Lạc Dịch Bắc từ trước đến nay không phải là người kiên nhẫn, ở ngoài đợi 10 phút, đã lạnh lùng nói “Cần anh đi vào giúp đỡ không?”

Lời của anh ám chỉ rất rõ ràng, cũng uy hiếp trần trụi, nếu như cô còn không ra, vậy anh liền tiến vào.

Phương Trì Hạ cũng không để ý đến anh, cửa đã khóa trái, cô không cần sợ anh.

Thư thái nằm trong bồn tắm, thân thể cô co lại, ngừng thở đem toàn bộ mình ngâm vào trong nước.

“Phương Trì Hạ, ba phút nữa em còn không ra, anh liền đi vào!” Âm thanh của Lạc Dịch Bắc từ ngoài cửa truyền đến.

Phương Trì Hạ lại cũng không có để ý. Đem cánh hoa trên mặt lấy xuống, thò đầu từ trong nước ra để hô hấp sau đó lại tiếp tục.

Lạc Dịch Bắc nhìn thời gian, ba phút trôi qua, anh từ tủ đầu giường lấy ra chùm chìa khóa, vài bước đi đến cửa phòng tắm.

Đi đến cửa, cầm chìa khóa vào, chuyển động, cửa đóng chặt liền bị mở ra.

Phương Trì Hạ còn ở trong nước nghe thấy tiếng động, giật mình, đầu “Rầm ào ào” một tiếng từ trong nước chui ra.

“Vừa rồi anh đã nhắc nhở em” Lạc Dịch Bắc ung dung dựa vào cánh cửa, ánh mắt nhìn trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Có đồng ý hay không cô cũng phải đi

Phương Trì Hạ, ngâm mình trong nước, tóc ướt đầm dề, người bị cánh hoa che lấp, trên tóc còn vài cánh hoa.

Cứ như vậy nhìn anh, có chút không tin anh thật sự đi vào.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc từ trên cổ cô dời xuống, cuối cùng bị mặt nước phủ đầy cánh hoa hồng ngăn chặn.

Tầm mắt bị ngăn cản, anh chường mắt nhìn cánh hoa kia, vài bước đi qua chỗ cô.

Xoay người muốn ôm cô đi ra ngoài, lại bị Phương Trì Hạ búi rối giờ tay lên ngăn cản “Khoan đã, chờ một chút!”

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc quét lên người cô một vòng, đứng đắn chế nhạo một câu “Như thế nào, lần này cũng muốn là em tới sao?”

Phương Trì Hạ bị anh trêu chọc cũng không phải chỉ một hai lần, trên mặt rất không được tự nhiên, nhưng cũng không để ý.

Cô biết đêm nay mình tránh không được, cũng không làm việc gì dựa vào vị.

Nhưng cô không muốn hai người làm không chuyện này.

Nghĩ đến chuyện mình phải đi Italy, cô nói “Mấy ngày sau có khả năng em sẽ không về nơi này.”

Cô nói xong cẩn thận quan sát sắc mặt anh, chỉ nói một chút như vậy.

“Không đồng ý.” Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình mà phản bác.

“Em không phải hỏi ý kiến của anh, em chỉ đang thông báo cho anh mà thôi.” Dù sao đêm nay cũng không chạy thoát, Phương Tri Hạ lúc này đặc biệt can đảm.

Cô nói chậm rãi, khẩu khí kia giống như khinh thường anh.

Ý của cô rất đơn giản, anh không đồng ý cô cũng sẽ đi!

Hai người trước khi kết hôn đã nói rõ không can thiệp vào chuyện của nhau, đây là chuyện của cô, anh không có quyền can, giống như cô không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của anh.

Lạc Dịch Bắc cũng không ngờ cô nói như vậy, biểu tình vẩn vơ một chút.

Cô gần đây càng ngày càng can đảm phải không?

Phương Tri Hạ nghĩ đến, cơ hội lần này, đối với người mà nói là cơ hội rất tốt.

Hơn nữa cô với anh đăng kí, cũng không phải tất cả tự do đều đem cho anh, ý kiến của anh với cô không quan trọng lắm.

Nói cho anh biết vì để vợ chồng sống chung hòa bình, không muốn dẫn đến hiểu lầm a.

Nên nói đã nói xong, không để ý sắc mặt anh âm trầm, cả người ngường ngường, bộ dáng thư thái, cánh tay thon dài trắng nõn nhẹ nâng, đối với anh ta mở hai tay “Em đã xong.” Đây là động tác hòa theo anh.

Trong phòng tắm hương thơm nhàn nhạt, hoa hồng điểm lệ, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của cô càng thêm động lòng người.

Phương Tri Hạ động tác gì cũng không biết nhưng một động tác lơ đãng lại khiến cho Lạc Dịch Bắc miệng đắng lưỡi khô.

Nếu như không phải biểu tình trên mặt cô là không tình nguyện, anh thực sự đã bị cô dụ hoặc.

Phương Tri Hạ căn bản không biết mình làm động tác gì, thấy anh như cũ không có hành động, nghiêng người nhìn anh một cái.

“Không muốn sao? Vậy em ra ngoài đây.” Kéo khăn tắm bao quanh người mình, một chân từ trong bồn tắm bước ra, muốn thừa cơ lướt qua anh, nhưng vừa mới động đã bị anh ta kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Có bạn trai chưa?

“Đã cố gắng chuẩn bị thật tốt để đi công tác, nếu không tiếp tục chẳng phải rất có lỗi sao?”

Ánh mắt anh liếc nhìn cô, khóe môi cười tà mị, đẩy cô lên vách tường, cúi người hôn lên môi cô, cả người đè lên người cô.

Lực của anh rất mạnh, Phương Tri Hạ bị đau, ngón tay hung hăng bóp eo anh, nhưng từ đầu đến cuối lại cắn môi, không nói tiếng nào.

Nhưng mà cô kháng lại thế này anh càng làm mạnh hơn.

Một buổi tối, Phương Tri Hạ bị anh giày vò đến mức người như mất một miếng thịt.

Đau đớn bị thảm một lần nữa chứng minh không thể trước mặt đàn ông không biết tiết chế mà hòa theo được.

Bằng không kết cục chính là như cô đêm nay vậy...

Đây là Phương Trì Hạ bị giáo huấn lần nữa sau đêm tân hôn.

Nhớ đến chuyến đi Italy, mặc dù eo mỗi đến đứng thẳng lên không được nhưng cô vẫn dậy sớm.

Rời giường chuẩn bị bữa sáng đơn giản sau đó trực tiếp đi ra ngoài.

Trước khi đi cô có để lại cho Lạc Dịch Bắc tờ giấy nội dung là “Em sẽ không về nhà trong vài ngày, ba bữa cơm của anh sẽ có người hầu chuẩn bị.

Cuối cùng còn vẽ thêm một mặt cười, con mắt híp lại thành lười liềm, rõ ràng thấy được tâm tình của cô rất tốt.

Ra khỏi nhà cô gọi điện cho Thi Cận Dương.

Cô là trợ lý của Thi Cận Dương, hành trình của anh ta cô rất rõ ràng, cô biết sang nay anh ta có chuyến bay đến Italy nên nghĩ đuổi theo anh ta để đi cùng anh ta.

Thi Cận Dương sớm đã đổi vé của cô cùng chuyến bay với anh ta, lúc đó căn bản không nghĩ đến cô có khả năng sẽ không đi.

Hiện tại gọi điện thoại thật đúng lúc.

Lúc Phương Trì Hạ đến sân bay phát hiện Thi Lạc cũng ở đó.

Thi Lạc vốn với chuyến bay này thấy không hứng thú, lúc nhìn thấy cô thì hai mắt sáng lên.

“Này, tiểu mỹ nhân!” Trước dòng người trên sân bay, Thi thiếu cảm kính râm trên tay chào hỏi rất phong nhã.

Thi Lạc vốn rất đẹp trai, cười rộ lên như vậy có cảm giác cảnh sắc xung quanh đều làm nền cho anh ta, đặc biệt là con mắt kia, rạng rỡ lấp lánh, rất là đẹp.

Nhưng mà anh ta rạng rỡ làm cho người ta thấy như đang tắm trong gió xuân.

“Thật xinh đẹp!” Phương Trì Hạ thấy anh ta có chút ngoài ý muốn, đối với anh ta cười sáng lạn.

Thi Lạc gặp cô nhiều lần, có lúc nào cô cười như vậy?

Hiện tại đột nhiên cười như vậy khiến cho anh ta được sùng mà sợ.

Khóe môi cười nhẹ, anh ta ung dung trêu chọc “Cô xem, nếu như gặp một lần là ngẫu nhiên, hai lần là trùng hợp vậy ba lần thì gọi là gì đây?”

Phương Trì Hạ không nói.

Thi nhị thiếu gia hoàn toàn bỏ qua vẻ không lời của cô, thuận tiện lấy từ tiểu cô nương bên cạnh một hoa hồng, chỉnh sửa cổ áo, ân cần đưa hoa cho cô “Có bạn trai chưa? Có thể suy xét anh có một phần tư huyết thống nước Pháp không? Cùng ăn cùng uống cùng chơi, còn kiêm chức tài xế bốc vác miễn phí, thấy thế nào?”

Tiếng Pháp của Thi Lạc so với tiếng trung còn tốt hơn, thế nhưng khi nói những lời này, dù dùng tiếng trung vẫn rất đúng thứ tự, biểu tình trên mặt còn rất chăm chú.

Ai ngờ, Phương Trì Hạ còn chưa có phản ứng, một cánh tay duỗi ra, thay cô nhận hoa trong tay anh ta, tiếp theo cả người Thi Cận Dương cạnh ta ngang giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Cứ như vậy để lộ

Cầm lấy cành hồng kia, còn không nói một câu dư thừa, Thi Cận Dương mặt không đổi sắc vò cành hoa kia thành một đống.

Động tác của anh ta còn vô cùng nhân nhã, không chút nào giống đoạt hoa của người khác.

“Anh, anh làm cái gì vậy? Thi Lạc không hiểu hành động của anh.

“Không có việc gì làm sao?” Ngón tay thon dài buông ra, tùy ý để cành hoa trong tay rơi từng mảnh, để lại Thi Lạc vẻ mặt hỗn độn, anh ta dẫn Phương Trì Hạ đến chỗ đăng kí.

Thi Lạc căn bản không biết chuyện của Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc, đứng tại chỗ về mặt trị độ.

Anh ta sao gọi là không có việc gì?

Không phải chỉ đùa một chút thôi sao, cũng không có thật sự đoạt với ah ấy!

Thi Lạc thoát nhìn lưu manh vô lại, nhưng anh ta rất có nguyên tắc, bạn gái của anh em, tuyệt đối sẽ không động vào!

Sự việc ngăn ngừa xen giữa, ba người lên máy bay bay tới Milan.

Đến Milan đã là rạng sáng hôm sau.

Milan là thành phố thời trang quốc tế, hàng năm có rất nhiều tuần lễ thời trang cao cấp được diễn ra.

Thi Cận Dương cùng Phương Trì Hạ tham dự là họp báo buổi trình diễn trang sức, bao gồm tất cả các tác phẩm của những người thiết kế đứng đầu, bao gồm cả Dung Hi.

Thi Cận Dương cũng giống như Lạc Dịch Bắc, bản thân chính là nhà thiết kế, năng lực thiết kế và giám định vô cùng cao, đây là một trong các nguyên nhân Lạc Dịch Bắc để anh ta hỗ trợ quản lý Dung Hi.

Lần này, buổi trình diễn sớm nhất là tám giờ tối.

Phương Trì Hạ cùng Thi Cận Dương và Thi Lạc đi ra buổi trình diễn đã tiến hành một nửa, Thi Cận Dương thấy cô cầm camera liên tục chụp ảnh, thỉnh thoảng nói một câu “Anh quên nói, lần này kì thật Lạc Dịch Bắc cũng đến.”

Phương Trì Hạ bị lời kia làm cho sặc một chút, camera trong tay suýt rơi xuống đất.

“Sao anh không nhắc em sớm hơn một chút? Cô về mặt sâu khổ, còn chưa thấy người Lạc Dịch Bắc, cả người đã bắt đầu khẩn trương lên.

Lúc đi cô nói phải đi chỗ bạn học ngây ngốc mấy ngày, hiện tại hai người gặp mặt ở đây không phải là khiến cho cô lộ ra sao?

Thi Cận Dương nhìn cô thay đổi sắc mặt trong vòng một giây, không sợ sóng lớn ném cho cô một câu “A, lần sau anh sẽ nói sớm một chút.”

Lời này của anh ta như không sao cả, căn bản không đem lời cô làm chuyện quan trọng.

Phương Trì Hạ “..”

“Em biết Lạc Dịch Bắc sao?” Thi Lạc ở bên cạnh đột nhiên hỏi một câu.

Phương Trì Hạ không muốn công bố quan hệ của hai người, nhưng vẫn bắt đầu dĩ gật đầu.

“Quen biết thế nào? “Thi Lạc miễn cưỡng ngửi ra mùi vị bất quá, muốn truy hỏi, nhưng Phương Trì Hạ và Thi Cận Dương người nói một câu đem lực chú ý tiếp tục đặt lên buổi triển lãm.

Chỉ là, Phương Trì Hạ lại không thể tập trung.

Thi Cận Dương hỏi hột nói một câu, khiến tâm tình của cô hoàn toàn rối loạn.

Lạc Dịch Bắc muốn đến?

Vì sao không có ai nói cho cô biết?

Phương Trì Hạ đầu đầu, khi buổi trình diễn kết thúc, cô đuổi theo Thi Cận Dương hỏi “Lúc nào anh ấy đến?”

“Chậm nhất là ngày mai.” Thi Cận Dương nhàn nhạt nói.

“Em có thể về nước trước không?” Phương Trì Hạ kéo miệng, về mặt sâu khổ.

“Như vậy mà được sao?” Thi Cận Dương nhướng mày.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Đồng đội là heo

“Không được!” Phương Trì Hạ nhứt chí.

Làm như vậy xác thực là không được!

Tham dự buổi họp quan trọng như vậy, vốn là cơ hội hiếm có, nếu như cô nói đi là đi sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Phương Trì Hạ bỗng nhiên có cảm giác mình bị Thi Cận Dương đào hố.

Nhưng mà nghĩ lại, anh ta cũng không có lí do gì làm vậy.

Anh ta mới biết quan hệ của cô cùng Lạc Dịch Bắc không lâu.

Phương Trì Hạ bị một câu nói của anh ta làm cho tinh thần không thể tập trung, lúc ăn cơm cũng tiêu hóa không tốt.

Buổi trình diễn đa số là tiến hành vào buổi tối, mọi người mấy ngày nay đều ở đây ngây ngốc.

Ban ngày thì tương đối nhàn nhã, Thi Lạc đề nghị đi Sicilian.

Thi Cận Dương thoát nhìn không phải là người thích đi mấy chỗ đó, vậy mà lần này lại không có cự tuyệt.

Thi Lạc đi chơi, hành động cũng không câu nệ tiểu tiết, bàn tay khoác lên vai cô.

Thi Cận Dương lạnh mắt nhìn một màn này, mỗi lần bàn tay anh ta đặt lên, Thi Cận Dương đều yên lặng đẩy ra.

Lực đạo còn không hề nhẹ, khiến cho Thi Lạc kêu oai oái “Anh, anh làm gì thế? Em là em ruột của anh mà!”

“Tay em để chỗ nào?” Thi Cận Dương lạnh mắt quét nhìn anh ta, một tay kéo Phương Trì Hạ lại phía mình.

Lúc nói chuyện với cô, anh ta ôn hoà hơn không ít “Chúng ta đi thôi!”

Toàn bộ đường đi anh ta đều che chở cho Phương Trì Hạ, lúc chen trong đám người đông đúc, cánh tay rắn chắc của anh ta khoác lên vai cô giúp cô khỏi bị mọi người xô đẩy.

Thi Lạc bất động ở phía sau nhìn hai người, lúc nhìn tay Thi Cận Dương thì mày nhíu lại.

Trong người chảy cùng giọt máu, Thi Lạc vô cùng rõ Thi Cận Dương.

Người mà đối với chuyện gì cũng lạnh lùng, lúc nào lại biết làm kị sĩ như vậy?

Về mặt quái dị nhìn Thi Cận Dương thật lâu, vấn đề này cho đến khi đến Sicily Thi Lạc cũng nghĩ không thông.

Sicily là một tòa nhà xinh đẹp ở Địa Trung Hải, là thánh địa của mọi người đến hưởng tuần trăng mật.

Thi Lạc là đồng đội không đáng tin cậy, vừa mới đến đã bị mỹ nữ mắt xanh tóc vàng lôi đi.

Thi Cận Dương không thích bầu không khí ồn ào kia, cùng Phương Trì Hạ đi tìm khách sạn ở lại, anh ta ở trong khách sạn cũng không đi ra ngoài.

Phương Trì Hạ còn băn khoăn việc Lạc Dịch Bắc muốn đến, nhưng lại không biết thời gian cụ thể anh đến.

Còn đang ở trong phòng suy nghĩ lát nữa phải giải thích với anh thế nào, nhưng mà trong đầu lại trống trơn, cái gì cũng nghĩ không ra.

Ở trong phòng cũng không có việc gì, cô đi ra ngoài.

Phàm là nơi các đôi tình nhân hay đến đều vô cùng xinh đẹp, Sicily cũng thế.

Mặc kệ là ban ngày trời xanh mây trắng bên bờ biển xinh đẹp nhưng cũng có ánh đèn mộng ảo như ban đêm.

Đây là lần đầu tiên Phương Trì Hạ đến chỗ này, cô ra khỏi khách sạn, đi đến bên cạnh một chút.

Bởi vì không quen thuộc nơi này, cô cũng không đi xa.

Lúc đi qua một hẻm nhỏ, thỉnh thoảng có mấy người cầm bình rượu say lướt khướt đụng phải.

Đều là người Ý, thoát nhìn đều là lưu manh, nhìn cô từ trên xuống dưới.

Phuong Trì Hạ dự cảm không tốt, muốn lướt qua mấy người rồi đi, lúc đi qua bên người, bị một người đàn ông kéo lại, “O, sao có cô bé tới đây, nhìn thật là xinh đẹp!”

Người kia nói giọng lưu manh, còn đối với cô giọng mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Chồng thật là đẹp trai

Lá gan Phuong Trì Hạ rất lớn, mặc kệ việc đang đối mặt với mấy người đàn ông thân thể béo mập, Phuong Trì Hạ hóp lưng lại như mèo tránh thoát bàn tay anh ta đang đưa tới, giờ chân lên đạp một phát vào hạ thân anh ta, rồi nhấc chân chạy ra ngoài.

Tên bị Phuong Trì Hạ đạp cho một phát kêu giống như heo bị chọc tiết, rống với những tên đồng bọn còn lại, "Bắt lấy cô ta! bắt lấy!"

Mấy người đàn ông Italy ngay lập tức đuổi theo hướng Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ giống như ruồi không đầu chạy loạn ở trong hẻm nhỏ, thật vất vả mới chạy thoát cũng không kịp nhìn kĩ đang chạy đi đâu, Phuong Trì Hạ chọn đại một con đường chạy trốn.

Thật ra Phuong Trì Hạ đang chạy theo hướng ngược lại với khách sạn nhưng Phuong Trì Hạ không biết.

Đây là Italia, đối với người mới tới lần đầu tiên thì nhìn chỗ nào cũng giống y như nhau.

Sau lưng Phuong Trì Hạ mấy tên người Italy vẫn còn đuổi theo, tiếng bước chân giống như càng ngày càng gần.

Phuong Trì Hạ chạy trốn lâu như vậy hai chân đã nhũn ra, trước mắt Phuong Trì Hạ là ngã tư, cô tùy ý chọn một hướng chạy vào, thì va phải một người.

Người bị Phuong Trì Hạ va vào phát ra một mùi hương quen thuộc, không phải là mùi hoa sen, mà nhàn nhạt như gió mát hoặc như không khí trong khe núi, rất dễ ngửi.

Lưng Phuong Trì Hạ cứng đờ, ngẩng mặt lên.

Lạc Dịch Bắc mặt không cảm xúc nhìn Phuong Trì Hạ đang bối rối, hai người gặp nhau ở đây, Lạc Dịch Bắc cũng thấy không có gì ngoài ý muốn.

Phuong Trì Hạ ngạc nhiên nhìn Lạc Dịch Bắc đột nhiên xuất hiện ở đây, rất giật mình nhưng cũng chỉ trong mấy giây, sắc mặt Phuong Trì Hạ lại bình thường.

"Chuyện này đêm nay tôi sẽ giải thích với anh!" nhìn mấy tên người Italia đã đuổi tới, Phuong Trì Hạ bỗng nhiên mềm giọng gọi Lạc Dịch Bắc một tiếng, "Chồng ơi mấy tên này muốn làm hại em"

Quan hệ Phuong Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc tuy không thân mật, thế nhưng Phuong Trì Hạ biết rất rõ ràng, nếu Lạc Dịch Bắc thấy cô gặp nguy hiểm tuyệt đối sẽ không buông tay mặc kệ.

Hai người kết hôn bí mật, thái độ Lạc Dịch Bắc với Phuong Trì Hạ rất lãnh đạm, nhưng mỗi lần chỉ cần Phuong Trì Hạ gặp nguy hiểm, Lạc Dịch Bắc luôn trùng hợp xuất hiện.

Đây là nguyên nhân Phuong Trì Hạ khẳng định Lạc Dịch Bắc sẽ giúp cô, Phuong Trì Hạ cũng không rõ tại sao lại trùng hợp nhiều lần như vậy.

Lạc Dịch Bắc nghe Phuong Trì Hạ nói sững sờ một chút, có chút ngoài ý muốn.

Mấy tên người Italia đang muốn xông tới thì dừng lại đột ngột nhưng không kịp bị trượt một đoạn mới dừng lại về mặt khiếp sợ nhìn hai người.

Trên người Lạc Dịch Bắc có một cỗ khí chất vô cùng lạnh lùng, giống như ai dám đến gần trong vòng ba thước người sẽ bị giết. Mấy tên đó khiếp sợ, nhưng nghĩ đây là địa bàn của mình, dừng khí lại quay trở về.

Lạc Dịch Bắc không đếm xỉa tới mấy tên đó cởi áo khoác, lạnh lùng cởi ba cúc áo kim cương trên áo somi, vén tay áo, chậm rãi đi về phía mấy tên đó.

Sau đó, Phuong Trì Hạ chỉ thấy Lạc Dịch Bắc xoay tròn vài cái, đá mấy phát cực đẹp, đợi Phuong Trì Hạ lấy lại tinh thần, mấy tên người Italia đều nằm úp sấp trên mặt đất.

Động tác Lạc Dịch Bắc vô cùng gọn gàng, tốc độ nhanh đến mức Phương Trì Hạ cũng không nhìn rõ, Mấy tên đó nhanh chóng bị Lạc Dịch Bắc dọn dẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Gọi thân mật

Lạc Dịch Bắc ra tay cứng rắn sạch sẽ bá đạo, chuẩn soái ca!

Phương Trì Hạ nhìn một màn này, nhìn không được ở bên cạnh vỗ tay nói: "Chồng thật là đẹp trai!"

Lúc trước Phương Trì Hạ gọi "Chồng" là cố ý gọi cho mấy tên người Italy nghe, nhưng bây giờ Phương Trì Hạ lại gọi rất tự nhiên.

Nhìn Lạc Dịch Bắc quên mất quan hệ giữa hai người, cứ như vậy thốt lên.

Vừa nói xong Phương Trì Hạ cũng sững sờ.

Bình thường Phương Trì Hạ chưa bao giờ gọi Lạc Dịch Bắc như vậy, tuy hai người đúng là quan hệ vợ chồng, nhưng Phương Trì Hạ biết rõ ràng hai người không thân mật đến mức gọi nhau là vợ chồng.

Lạc Dịch Bắc nghe Phương Trì Hạ nói khê giật mình, liếc xéo Phương Trì Hạ, đuôi lông mày nhếch lên.

Phương Trì Hạ không được tự nhiên, nhưng chỉ một hai giây sau lại khôi phục tự nhiên.

Bước về phía Lạc Dịch Bắc, giống như không có việc gì hỏi, "Anh đến đây lúc nào?"

"Vừa đến." Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nói hai chữ, cảm áo khoác ném về phía Phương Trì Hạ, đi về hướng khách sạn.

Lạc Dịch Bắc làm động tác này vô cùng đẹp trai, động tác tiêu sái hấp dẫn tới mấy cô gái tóc vàng đi ngang qua ghé mắt nhìn.

Phương Trì Hạ cứng ngắc chụp lấy áo khoác, sững sờ nhìn chằm chằm bóng lưng Lạc Dịch Bắc, muốn đi theo, nhưng liếc thấy mấy tên người Italia bị Lạc Dịch Bắc đánh nằm rạp trên mặt đất thì bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Một tên từ dưới đất bò lên, trong tay cầm dao găm, dùng tiếng ý mắng một câu, gờ dao lên hướng về phía Lạc Dịch Bắc xông đến.

"Cẩn thận!" Phương Trì Hạ la to, cũng không biết dừng khí từ đâu, nhặt lên một chai bia, khi tên kia sắp đâm trúng Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ giơ cái chai nhắm ngay gáy tên đó đập xuống.

Động tác Phương Trì Hạ vô cùng trôi chảy, nhưng sử dụng lực rất lớn.

Thân thể tên đó lao đảo rồi ngã xụi lơ trên mặt đất.

Lạc Dịch Bắc nghiêng người, nhìn gáy tên đó, ánh mắt nhìn về phía Phương Trì Hạ đang cầm hung khí, đuôi lông mày nhếch lên.

Phương Trì Hạ phát ngốc, trong tình huống khẩn cấp Phương Trì Hạ không suy nghĩ nhiều, hiện tại sau khi lấy lại tinh thần, khuôn mặt sợ hãi giống như tờ giấy trắng.

Phương Trì Hạ dù sao cũng là con gái, từ trước đến nay chưa từng đánh hay giết ai, đột nhiên làm ra chuyện này, không khỏi chán kinh.

Hơn nữa Phương Trì Hạ cũng không biết khống chế độ mạnh yếu khi ra tay, không biết tên trên mặt đất thương thế như thế nào.

"Lạc Dịch Bắc, tôi đánh chết người khác rồi!" Ánh mắt Phương Trì Hạ cứng ngắc nhìn về phía Lạc Dịch Bắc, ném chai bia trong tay, ánh mắt giống như thỏ con bị kính sợ.

"Qua đây!" Lạc Dịch Bắc không để ý tới tên trên mặt đất, vươn tay về phía Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ cứng ngắc đi về phía Lạc Dịch Bắc, Lạc Dịch Bắc thuận thế ôm Phương Trì Hạ vào trong lòng.

"Ồ đây không ai thấy là do em gây ra." Ôm chặt Phương Trì Hạ ở trong lòng, ánh mắt Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nghiêm nghị nhìn về phía du khách đang vây xem, một đám người bị ánh mắt Lạc Dịch Bắc chấn trụ, tất cả đều thức thò quay đầu sang hướng khác.

"Đi thôi." Buông Phuong Trì Hạ ra, Lạc Dịch Bắc nắm tay Phuong Trì Hạ, trong cái nhìn chăm chú của đám du khách, quang minh chính đại dẫn Phuong Trì Hạ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Phòng em chính là phòng anh

Phuong Trì Hạ cũng không phải loại con gái ôn nhu yếu ớt, ngoại trừ mới bắt đầu còn chần chừ một hai phút, trên đường trở về, rất nhanh đem chuyện mới xảy ra quên luôn.

Phuong Trì Hạ lo lắng cái gì?

Lạc Dịch Bắc không phải đang ở đây?

"Anh không đặt phòng sao?" Phuong Trì Hạ nghiêng đầu hỏi.

Lạc Dịch Bắc dừng chân, nghiêng đầu nhìn mặt Phuong Trì Hạ, ung dung quay nói ba chữ, "Sao phải đặt?"

Phuong Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc hỏi một câu chặn họng, không phản bác được.

Đúng vậy.

Bọn họ là vợ chồng, mỗi người ở một phòng sao được.

Phuong Trì Hạ nhìn thời gian trên điện thoại di động, đưa Lạc Dịch Bắc đi về phía nhà hàng "Chúng ta ăn cơm trước đi!"

Phuong Trì Hạ đến đây sớm hơn Lạc Dịch Bắc nửa tiếng, mà đến sớm nửa tiếng cũng gọi là sớm, ít nhất Phuong Trì Hạ quen thuộc nơi này hơn Lạc Dịch Bắc một chút.

Cùng Lạc Dịch Bắc đến nhà hàng, hai người ăn bữa tối đơn giản, rồi về phòng Phuong Trì Hạ.

Lạc Dịch Bắc từ trong nước bay sang, ngồi trên máy bay hơn mười tiếng, tới nơi này thì cũng mới vừa xuống máy bay.

Vào phòng, Lạc Dịch Bắc cởi áo sơ mi, tiện tay ném vào trong tay Phuong Trì Hạ, quay người đi vào phòng tắm.

Phuong Trì Hạ hôm nay giống như chân chạy, cứng nhắc cầm áo Lạc Dịch Bắc, quay người gọi điện thoại cho phục vụ đem áo đi giặt.

Trong phòng tắm tiếng nước vẫn vang lên.

Phuong Trì Hạ ngồi trên ghế sa lon, nghe tiếng nước chảy bên trong, âm thầm suy nghĩ tí nữa nên giải thích chuyện cô ở Italia như thế nào.

Lạc Dịch Bắc không thích cô nói dối, lần trước Lạc Dịch Bắc đến văn phòng Thi Cận Dương cô đã biết.

Hiện tại cô không chỉ nói dối, còn bị Lạc Dịch Bắc vạch trần.

Phuong Trì Hạ nghĩ đến lúc Lạc Dịch Bắc tức giận sẽ làm gì cô, nội tâm có chút khản trương.

Thật ra Phuong Trì Hạ có thể không cần giải thích, nhiều lắm để Lạc Dịch Bắc giày vò một đêm.

Nhưng lần này Phuong Trì Hạ cùng Thi Cận Dương xuất hiện ở Italia, nếu như Phuong Trì Hạ không giải thích, không phải để cho mọi chuyện càng tỏ càng đen sao?

Không chừng Lạc Dịch Bắc còn nói nguyên nhân cô ra nước ngoài liên quan đến Thi Cận Dương.

Phuong Trì Hạ cân nhắc, cảm thấy nên nói rõ ràng thì tốt hơn, không thể để dính dáng đến người vô tội.

Hơn nữa nếu nói rõ ràng, bốn năm ở chung cũng sẽ dễ thở hơn một chút.

Trong phòng tắm tiếng nước, vẫn đang tiếp tục vang lên.

Lạc Dịch Bắc giống như không phải đang tắm rửa.

Lạc Dịch Bắc cũng không mang hành lý, Phương Tri Hạ đứng lên muốn lấy điện thoại di động tìm xem ở Sicilian chỗ nào bán áo quần con trai, trong phòng tắm giọng Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên truyền ra, "Đi vào!"

Không đợi Lạc Dịch Bắc nói nửa câu còn lại, Phương Tri Hạ nghiêng đầu nói một câu, "Tự anh làm đi!"

Lạc Dịch Bắc sững sờ, trong không khí đột nhiên có nhiều tia hàn ý.

"Cần anh nói lại lần nữa không?" Trầm mặc hồi lâu, giọng Lạc Dịch Bắc lại vang lên, lần này còn lạnh lùng hơn.

Phương Tri Hạ bất đắc dĩ, đẩy cửa phòng tắm đi vào.

Lạc Dịch Bắc còn trong bồn tắm, cơ thể bị bọt bong bóng che lấp, chỉ thấy lồng ngực trở lên.

Tư thế Lạc Dịch Bắc rất lười biếng, tay chân rũ xuống, động tác cực kỳ gợi cảm, nhưng trên mặt lại rất lạnh lùng.

"Chuyện gì?" Phương Tri Hạ biết rõ còn có hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Làm việc vợ nên làm

Lạc Dịch Bắc lạnh mặt liếc Lạc Dịch Bắc một cái, vừa chuẩn bị nói, lại bị Phương Tri Hạ cắt đứt, "Tôi đang giúp anh tìm mua áo quần, không thể không mang đồ đúng không?"

Tiếng nói Phương Tri Hạ nhẹ nhàng ôn nhu, giống như lụa mỏng lướt qua mặt hồ giống, rất thư thái.

Lạc Dịch Bắc còn đang tức giận, nghe Phương Tri Hạ nói hết giận ngay lập tức.

"Giúp anh tìm mua áo quần?" Lạc Dịch Bắc đối với lời Phương Tri Hạ có chút ngoài ý muốn.

"Đúng vậy a, tôi thấy anh không mang hành lý." Phương Tri Hạ quay về phía Lạc Dịch Bắc nói một câu.

Lạc Dịch Bắc ung dung nhìn Phương Tri Hạ, nét mặt ôn hòa hơn.

Cuối cùng cũng biết làm chuyện nên làm của người vợ.

"Tôi có thể ra ngoài không?" Phương Tri Hạ không dấu vết nhìn Lạc Dịch Bắc muốn nhân cơ hội ra ngoài, lại bị Lạc Dịch Bắc kéo lại.

"Dù sao cũng phải tắm, tắm chung đi!" Lạc Dịch Bắc mặt không đổi sắc, lôi tay Phương Tri Hạ, cả người ngã vào trong lòng ngực của Lạc Dịch Bắc.

Phương Tri Hạ đứng ở bên ngoài, bị lôi vào như vậy trên người đầy nước không nói, trong miệng còn sặc đầy bong bóng, nước mắt cũng chảy ra.

"Lạc Dịch Bắc, đồ điên! Khục... Khục..." Tức giận mắng một câu, nằm sấp ở bên thành bồn tắm ho rũ rượi.

Phương Tri Hạ bị sặc mấy ngụm nước, khuôn mặt đỏ bừng, miệng đầy hương vị bong bóng xà phòng, Phương Tri Hạ cảm tức muốn ăn miếng trả miếng báo thù một lần.

Nhưng tưởng tượng rất hay, sự thật thì không giám làm.

Phương Tri Hạ căn bản không làm gì được Lạc Dịch Bắc, chứ đừng đề cập tới báo thù.

Lạc Dịch Bắc xoa xoa huyết thái dương, vót Phương Tri Hạ đến trong lòng ngực của mình, lấy khăn mặt thay Phương Tri Hạ lau mặt, hơi hột ném một câu, "Sai sót."

Phương Tri Hạ tức giận cắn răng.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình nhìn Phương Tri Hạ, cầm khăn mặt kín đáo đưa cho Phương Tri Hạ.

Phương Tri Hạ lau mặt, lại dùng khí thế hùng hục, leo ra khỏi bồn tắm lớn.

"Lát nữa tôi tắm sau, không vội." Phương Tri Hạ không nhãn nhỏ, cầm lấy khăn mặt chủ động giúp Lạc Dịch Bắc lau mặt.

So với việc giúp Lạc Dịch Bắc tắm, như bây giờ tốt hơn nhiều.

"Chuyện Sicilian, anh đang đợi em giải thích." Lạc Dịch Bắc tựa vào thành bồn tắm lớn, nhìn Phương Trì Hạ nhắc nhở.

Phương Trì Hạ trầm mặc hồi lâu, dứt khoát nhận tội, "Em đang làm việc ở Dung Hi."

Mặt Lạc Dịch Bắc cương cương, lúc trước khuôn mặt còn rất nặng nề.

Phương Trì Hạ nhìn phản ứng của Lạc Dịch Bắc, nội tâm lộp bộp

Lạc Dịch Bắc trầm mặc rất lâu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Trì Hạ, châm chọc, "Nhanh như vậy đã vội vã muốn vào Lạc gia?"

Phương Trì Hạ đã đoán trước là Lạc Dịch Bắc sẽ hiểu lầm, đây là nguyên nhân cô không muốn nói cho Lạc Dịch Bắc biết.

Nhưng bây giờ nghe Lạc Dịch Bắc chính miệng nói ra, thể xác và tinh thần đều cảm thấy mát mẻ.

Cảm giác giống như khắp nơi đều là băng tuyết, từ đầu đến chân đều rất lạnh, nhưng Phương Trì Hạ không muốn giải thích.

Lạc Dịch Bắc nghĩ như thế nào là chuyện của anh ta, Phương Trì Hạ làm tốt việc chính mình là tốt rồi.

"Em làm việc dưới tay Thi Cận Dương?" Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình hỏi.

"Ừ." Lúc trước có lẽ Lạc Dịch Bắc cũng đoán được, nếu không lần trước cũng đã không chạy tới chỗ Thi Cận Dương, Phương Trì Hạ cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, thừa nhận dứt khoát.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Hiện tại cho người một cái cơ hội

Lạc Dịch Bắc hô hấp nặng nề, nhắm mắt lại, rồi mở ra, giọng nói băng lãnh thấu xương, "Muốn trở thành Thiếu Phu Nhân Dung Hi không phải là chỉ cần tiếp cận từng bước một Lạc gia là có thể!"

Phương Trì Hạ nắm chặt khăn mặt, biết rõ Lạc Dịch Bắc đang mỉa mai, nhưng không biện hộ.

Lạc Dịch Bắc chán ghét cô cũng không phải chuyện xấu.

Ít nhất, bốn năm sau lúc hai người chấm dứt hôn nhân, có thể giản tán dứt khoát.

Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ, chờ mong Phương Trì Hạ giải thích vài câu, ai ngờ cô từ đầu tới cuối không nói câu nào.

Đây là tại cam chịu sao?

Phương Trì Hạ như vậy khiến anh bỗng nhiên thấy ngọt ngào.

Cánh tay dài vòng qua cổ Phương Trì Hạ, kéo một cái vào trong lòng, "Nếu như muốn ngồi vững vị trí Thiếu Phu Nhân Lạc gia, hiện tại biểu hiện cho anh xem một chút!"

Lạc Dịch Bắc mỉa mai, giẫm lên tôn nghiêm Phương Trì Hạ đã kích Phương Trì Hạ.

Từ đầu tới cuối Lạc Dịch Bắc vẫn luôn cảm thấy Phương Trì Hạ không giống những cô gái ngấp nghé thân phận mình, làm tất cả vì muốn vào Lạc gia!

Mà Lạc Dịch Bắc chán ghét nhất chính là loại con gái này!

Phương Trì Hạ toàn thân cứng ngắc, cắn chặt môi dưới.

"Như thế nào? Nghe không hiểu sao? Hay là cần anh dạy em?" Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn Phương Trì Hạ, châm chọc "Chuyện nhỏ này cũng không hiểu, còn muốn làm vợ anh?"

Phương Trì Hạ nắm chặt tay móng tay in sâu vào lòng bàn tay, khớp xương trắng bạch.

Lạc Dịch Bắc nhìn phản ứng của Phương Trì Hạ, ánh mắt chìm xuống.

Nhiều khi Lạc Dịch Bắc không thể hiểu Phương Trì Hạ.

Nếu nói Phương Trì Hạ giống những cô gái khác cũng không đúng, lần trước ở bệnh viện gặp Lạc Ân Kỳ, cơ hội tốt để kéo gần quan hệ với Lạc gia, Phương Trì Hạ lại không làm gì.

Nếu nói không giống, thì Phương Trì Hạ lại làm rất nhiều chuyện giải thích không rõ.

Ví dụ như mới gặp mặt mấy lần đã đề nghị kết hôn, ví dụ như chuyện làm việc tại Dung Hi.

Lạc Dịch Bắc có đôi khi nhìn không thấu Phương Trì Hạ.

Là lòng dạ Phương Trì Hạ quá sâu che dấu quá tốt, hay là anh nghĩ quá phức tạp?

Lạc Dịch Bắc không nghĩ ra, cũng không muốn suy nghĩ.

"Anh đang đợi em biểu hiện!" Lạc Dịch Bắc mặt lạnh nhắc nhở.

Phương Trì Hạ nắm chặt tay, cuối cùng vẫn buông ra.

Giờ tay lên chậm chạp cởi áo quần trên người.

Lạc Dịch Bắc quan sát phản ứng Phương Trì Hạ, nhìn Phương Trì Hạ cảm thấy ánh mắt của cô rõ ràng rất khuất nhục, mắt như bị vật gì đâm vào.

Lúc Phương Trì Hạ sắp cởi xong, Lạc Dịch Bắc thình lình lôi tay cô nói, "Ra ngoài!"

Phương Trì Hạ đầu tiên khẽ giật mình, sau khi lấy lại tinh thần, nhìn Lạc Dịch Bắc ngạc nhiên.

"Hay là em muốn tiếp tục?" Lạc Dịch Bắc đuôi lông mày nhảy lên, đáy mắt tà khí.

"Em lập tức ra ngoài!" Phương Trì Hạ bối rối sửa áo quần, kéo cửa lao ra.

Phương Trì Hạ đi rất nhanh, giống như rất xấu hổ, trên người ướt sũng cũng không để ý.

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn nước đọng trên mặt đất, nháy nháy mắt, tùy ý dùng nước ấm tắm qua, mang áo tắm đi ra ngoài.

Phương Trì Hạ đưa lưng về phía Lạc Dịch Bắc gọi điện thoại cho nhân viên phục vụ đưa quần áo đã giặt đưa lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Lát mềm buột chặt

Lạc Dịch Bắc thản nhiên nhìn cô, ánh mắt di chuyển lên xuống trên người cô.

Phương Trì Hạ dường như không chú ý anh đang ở phía sau, cô vẫn quay lưng lại dặn dò chuyện quần áo với người phục vụ.

Cô nói tiếng Ý, nói chuyện rất lưu loát, phát âm cũng rất chuẩn.

Giọng nói của cô rất hay, dường như nói ngôn ngữ nào đều đặc biệt êm tai, thanh âm vui tươi trong sáng, lượn lờ bên tai dễ chịu như tấm vải mỏng lướt nhẹ trên mặt.

Chắc do quần áo ướt đến lạnh, khi cô nói chuyện, thỉnh thoảng còn kèm theo vài tiếng ho.

Cô nói điện thoại xong, nghiêng đầu qua, quay người chuẩn bị đi vào trong nhà, ánh mắt thình lình chạm phải anh.

Phương Trì Hạ bị anh làm cho giật cả mình, trên mặt thoáng vẻ hỗn loạn.

Sao đi ra cũng không nói một tiếng thế?

"Của anh xong rồi! Tôi vừa dặn dò nhân viên phục vụ xong, quần áo của anh lát nữa sẽ có người mang đến, tôi đi tắm trước đây." Trần tĩnh thần sắc một chút, cô làm như không có chuyện gì mà đi qua, lướt qua anh đi thẳng vào trong nhà tắm.

Thậm chí cũng không nói thêm gì dư thừa.

Tầm nhìn của Lạc Dịch Bắc đổi theo bóng dáng chuyển động của cô, thân nhiên nhìn cô, khuôn mặt càng trầm xuống.

Một chốc thì to gan đến có thể cầu hôn thẳng thừng với con trai, chốc lại như gần như xa, cô như vậy là thế nào đây?

Lạt mềm buộc chặt ư?

Phương Trì Hạ ở trong nhà tắm đã rất lâu, để bản thân đắm chìm trong làn nước ấm nóng của bồn tắm, dưới cổ hoàn toàn ngâm trong nước, chỉ xem không để cả mặt vào trong, giống như làm thế thì có thể sủi ảu trái tim đang lạnh thấu vậy.

Cô thật ra không trách Lạc Dịch Bắc hiểu lầm mục đích cô gả cho anh, hai người cần bán cũng không được tính là quen biết, đột nhiên bảo anh đồng ý lấy mình, người bình thường đều có thể suy nghĩ nhiều.

Trong lòng cô chỉ là rất không dễ chịu, lúc nghe anh lấy chuyện này ra châm biếm.

Cũng không biết cô rốt cuộc đã ở được bao lâu trong nhà tắm, khi đi ra, Lạc Dịch Bắc đã không còn ở trong phòng.

Buổi tối họ còn phải chủ trì một buổi triển lãm, Phương Trì Hạ chỉ xem như anh đã bận, vốn không quan tâm đến, mà ở trong phòng chọn cho mình bộ lễ phục cần mặc cho buổi triển lãm.

Cô chọn đầm dài màu xanh nước biển, vén bừa tóc lên, cô xoay người đi về hướng nhà hàng ở dưới lầu.

Lúc ở chỗ thang máy, trùng hợp đụng phải Lạc Dịch Bắc.

Nhìn thấy cô chậm chậm bước đến, ánh mắt của anh ung dung lướt trên người cô một cái, đáy mắt sáng lên một sự đẹp đẽ.

Bộ lễ phục này là Phương Trì Hạ là mặc bừa, chất liệu vải nhẹ, sau lưng để lộ ra một chút, trước ngực điểm tuyết nếp gấp, cầu vai là một đoạn viền hoa mảnh nhỏ.

Không trang sức rườm rà, thậm chí ngay cả chút hoa văn cũng không có, màu xanh nhuộm thấm tạo cảm giác tầng lớp tầng lớp, kiểu dáng thật ra vô cùng đơn giản, nhưng mặc trên người cô, đúng là có một loại xinh đẹp không thể diễn tả.

Thoát tục là từ thích hợp nhất để miêu tả cô, đặc biệt là khi mặc đầm dài.

Bước đi chậm rãi, khiến người khác nghĩ đến nàng tiên giẫm lên bọt sóng mà bước ra giữa một màu xanh của trời và biển.

Lạc Dịch Bắc giả vờ thân nhiên nhìn cô, có hơi bất ngờ trước cô của tối nay.

Phương Trì Hạ giống như không ý thức được bản thân mặc đẹp đến như thế nào, đi đến vài bước, tự mình bấm nút thang máy.

"Đình đoong" một tiếng vang lên, hai người cùng nhau đi vào, ai cũng không nói lời nào.

Không khí nhất thời có chút kì lạ.

Lạc Dịch Bắc đã quen với việc bản thân cô lúc nào cũng có thể không ngừng gây ồn ào, bỗng nhiên yên lặng như vậy, anh ngược lại có chút không thích ứng.

Mất liếc sang cô, vừa chuẩn bị nói gì đó, "Đình" lại một tiếng vang lên, đã đến tầng một rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Kẻ thứ ba đột nhiên xen vào

Cánh cửa của thang máy tự động mở ra.

Phương Trì Hạ đi đằng trước, vừa chuẩn bị đi đến chỗ nhà hàng, cửa của thang máy khác cạnh bên cũng mở, bóng dáng của Thi Cận Dương theo đó bước ra.

Sự trùng hợp như thế này, khiến cô có hơi bất ngờ.

Nhìn thấy anh ta, cô thay đổi sự lạnh nhạt trong thang máy, bình thản trò chuyện với anh, "Buổi triển lãm mà tối nay chúng ta chủ trì kéo dài khoảng bao

lâu?"

"Chắc khoảng hơn một tiếng!" Thi Cận Dương căn bản không để ý đến đằng sau còn có Lạc Dịch Bắc chưa đi ra, cười nhạt trả lời cô một câu.

"Đến lúc đó còn phải trở về Sicily liệu có bất tiện không?"

"Cô ăn gì chưa? Đi cùng nhé?"

"Được!"

Hai người giống như người quen vậy vừa đi vừa chuyện trò, từ đầu đến cuối, đều không để ý đến người đằng sau.

Chân mày Lạc Dịch Bắc chau lại, gương mặt trầm lạnh đi tới vài bước, đứng giữa hai người, thân nhiên kéo tay của Phương Trì Hạ lại.

Chuyện này ngày thường anh từng làm không ít, Phương Trì Hạ không nhận ra có gì khác lạ, nhưng mà, dưới cái nhìn của Thi Cận Dương, lại hiển nhiên nhìn thấy sự chiếm hữu.

Đây là tín hiệu được truyền giữa những người đàn ông, Thi Cận Dương tự nhiên vừa nhìn đã hiểu.

Ánh mắt nhìn anh nắm tay của Phương Trì Hạ, đôi mắt Thi Cận Dương có hơi nhói, nhưng rất nhanh đã xem như không có chuyện gì mà rời đi.

"Đến rồi." Chào hỏi với anh ta xong, anh đi trước hướng về phía nhà hàng.

Lạc Dịch Bắc nói ít hiểu nhiều, không làm ra hành động nhắc nhở nhiều hơn.

Thi Cận Dương là người thông minh tinh tế như vậy, anh biết đối phương nhìn ra.

Buông tay của Phương Trì Hạ, anh đi tới vài bước, hai người trò chuyện như thường ngày.

"Lần này định ở lại đây bao lâu?" Người mở lời là Thi Cận Dương.

"Vẫn chưa rõ, trước mắt định ở bảy ngày, về sau có thể có thay đổi." Lạc Dịch Bắc gọi phục vụ đến, dùng tiếng Ý lưu loát gọi món cho ba người, rồi đưa trả thực đơn.

Món ăn vẫn chưa mang ra, Thi Lạc đã ôm một cô gái xinh đẹp tóc vàng đi qua.

"Có phiền nếu ngồi chung không?" Thân kinh của con người như anh ta có hơi to sọi, một mình hướng về ngồi bên cạnh Thi Cận Dương, cô gái đi cùng thì ngồi xuống cạnh Phương Trì Hạ.

Họ ngồi trên ghế xô-pha, loại dài, vốn là hai người ngồi thì rất rộng rãi, bây giờ nhiều hơn một người, rõ ràng có chút chật chội.

Phương Trì Hạ bị cô gái đó thẳng thừng chen vào trong cùng ngồi sát vào Lạc Dịch Bắc.

Và lại chân của cô gái đó còn rất dài, lúc ngồi vắt lên, chiếm hết một nửa không gian, Phương Trì Hạ bị ép đến cả người dính với Lạc Dịch Bắc.

Sắc mặt của cô có hơi mất tự nhiên, Lạc Dịch Bắc ngược lại xem như không có gì, vẫn rất ung dung nhàn nhã thưởng thức li rượu cóc-tai trong tay.

Phương Trì Hạ đã cực kì không thoải mái, nhưng bạn của Thi Lạc, cô lại ngại không nói gì, chỉ có thể giữ tư thế như vậy, cứ như thế chen chúc với Lạc Dịch Bắc.

Chỉ là, khoảng cách gần như vậy, dùng bữa quả thật không thuận tiện cho lắm.

Lúc giờ tay lên, cô thậm chí mấy lần va phải ngực của Lạc Dịch Bắc.

Cảm giác ấy cứ như dùng thân thể để mê hoặc vậy.

Trên mặt Phương Trì Hạ có hơi nóng, ánh mắt vô cùng không được tự nhiên, sau cùng dứt khoát cúi đầu ăn đồ của mình.

"Cô nóng lắm à?" Ánh mắt Lạc Dịch Bắc ung dung lướt trên mặt cô, thân nhiên buông ra một câu.

"Do thời tiết." Phương Trì Hạ áp ứng tiếp tục dùng bữa của mình.

"Ở đây có điều hòa." Lạc Dịch Bắc làm như không có gì mà nhắc nhở.

Phương Trì Hạ bị anh làm cho cứng họng, dứt khoát thẳng thừng bỏ đi câu nói của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Bảo Bảo...

Lạc Dịch Bắc cũng không nói gì, thờ ơ dùng bữa cắt thịt bò.

Cảm giác của anh thật ra cũng rất không dễ chịu, bị một cô gái ngồi sát cạ vào lâu như thế, cả người đều căng thẳng cả lên, khi dùng bữa trong mắt là đồ ăn ở trong đĩa, trong đầu lại toàn là cảm giác cơ thể mềm mại của cô lúc dính chặt vào anh.

Bữa cơm tối này, cả hai đều ăn rất không thoải mái.

Phương Trì Hạ thì lúng túng, Lạc Dịch Bắc thì suy nghĩ không biết đã lạc về đâu, ánh mắt thậm chí mấy lần nhìn thoáng qua nơi cơ thể hai người dính chặt vào nhau.

Sau khi kết thúc bữa tối phải đến buổi triển lãm, Phương Trì Hạ ăn xong sớm nhất.

Quả thật không chịu nổi bầu không khí giống như ở không trung cũng cọ xát ra tia lửa với Lạc Dịch Bắc nữa, cô vốn không ăn được bao nhiêu thì đã chạy đi mất.

Lạc Dịch Bắc và Thi Cận Dương đi theo sau, buổi lễ ra mắt bây giờ cũng sắp bắt đầu.

Sau khi Phương Trì Hạ đến, thì một mình đi dạo quanh các quầy trang sức.

Bước chân vừa đi được vài giây, sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng gọi cao vút, "Nặc Á!"

Giọng nữ xa lạ, nói tiếng Trung, gọi tên mà những người thân nhất bên cạnh Lạc Dịch Bắc dùng với anh.

Phương Trì Hạ lạnh lẽo nhìn chằm chằm nơi bày những trang sức xinh đẹp, vốn không có tình để ý, nhưng khóe mắt không cẩn thận trùng hợp lướt qua chỗ của Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc và Thi Cận Dương đứng cạnh nhau, sự xuất hiện của hai người, giống như hiện trường bỗng có thêm ánh đèn tự quang vài ki-lô-oát vậy, bỗng chốc tất cả nguồn sáng đều bị cả hai người họ hấp thụ hết.

Hai người đàn ông phong thái khác nhau, nhưng đều xuất chúng như nhau, khiến cho ánh mắt của không ít khách khứa ở đây đều nhìn qua.

Cách đó vài mét, một thân hình mảnh mai chậm chậm bước về phía họ.

Người vừa đến dường như rất thân với họ, sau khi đến, chào hỏi trước với Thi Cận Dương, sau đó trực tiếp ôm lấy Lạc Dịch Bắc.

Lúc cô làm hành động này vô cùng tự nhiên, cảm giác giống như bình thường họ gặp nhau đều dùng cách thức này vậy.

"Anh không nói với em anh cũng đến đây." Ôm anh một lúc, bỏ anh ra, cánh tay của cô vòng lấy tay anh.

Lúc cô cười lên đặc biệt xinh đẹp, giống như trong một thế giới trắng xóa tuyết đột nhiên nở ra một đóa hoa mai đỏ vậy, đôi mắt ấy dù cho ở trong đêm tối vẫn rất rực rỡ chói mắt.

Đây là một cô gái trẻ vô cùng xinh đẹp, theo sự xuất hiện của cô, xung quanh ánh mắt nhìn ba người họ càng nhiều thêm, đặc biệt là nhìn về hướng cô gái đó, ánh mắt ngưỡng mộ hay đổ kỵ đều có cả.

Lạc Dịch Bắc nhìn thấy cô gái đó tâm trạng dường như rõ ràng tốt lên không ít, khóe môi cong lên, người trước giờ ít khi cười, thậm chí hiếm khi mà lộ ra một tia cười với cô.

Phương Trì Hạ nhận ra cô gái đó, trước đây khi ở Lạc gia, cô đã gặp qua.

Cô gái khoác tay đi cạnh Lạc Dịch Bắc ở sảnh tiệc, xinh đẹp tựa người trong tranh, đẹp đến nỗi có chút không chân thật.

Một cô gái vô cùng hợp với Lạc Dịch Bắc, hai người khi đứng chung, không ai nghi ngờ họ không phải là một cặp.

Phương Trì Hạ cùng vài người khác cách đó vài mét, nhưng nghe thấy rất rõ Lạc Dịch Bắc đã gọi cô gái đó là "Bảo Bảo".

Lúc anh gọi tên cô ấy khóe môi có hơi cong lên, trong giọng điệu đó tự nhiên mà lộ ra sự cưng chiều, nhìn đến nỗi không ít ánh mắt khách nữ có mặt đều say đắm.

Phương Trì Hạ lạnh lẽo quan sát mọi người đang chăm chú nhìn theo cặp đôi như ngọc bích, dừng lại ở khóe môi hơi nhếch lên của Lạc Dịch Bắc, bàn tay

nắm lấy trang sức đông cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Cung chiều tận xương

Bảo Bảo...

Phải cung chiều nhiều lắm mới có thể gọi tên của một người ôn nhu tận xương đến như vậy?

Phương Trì Hạ chưa từng thấy qua Lạc Dịch Bắc như thế, cô nhìn chăm chăm hai người dưới ánh đèn một lúc, ánh mắt như chưa có việc gì di chuyển sang chỗ khác.

Từ sau khi cô gái được Lạc Dịch Bắc gọi là "Bảo Bảo" xuất hiện, sự chú ý của anh dường như chỉ đặt trên người đối phương, trò chuyện với cô gái ấy cả một buổi tối.

Thi Cận Dương cũng ở đó, giữa chừng không biết ai nói câu gì, cô gái tên là Bảo Bảo bị làm cho bật cười.

Khi cô cười rất rạng rỡ, đầu còn không ngừng dựa trên vai của Lạc Dịch Bắc, hai người giống hệt một cặp tình nhân vậy.

Phương Trì Hạ giống như một cô Lọ Lem bị người khác ruồng rẫy, từ đầu đến cuối đứng ngẩn ngơ ở buổi lễ triển lãm, ngược lại Thi Cận Dương luôn ở bên cạnh với cô, dùng tiếng Pháp kể chuyện cười cho cô, còn biết làm vài hành động hài hước chọc cô.

"Ồ đây không vui ư? Hay là anh đưa em rời khỏi?" Thi Cận Dương cùng cô đi qua từng dãy quầy trang sức, vừa đi, vừa quay người nói chuyện với cô.

"Không cần đâu, tôi còn định ở đây một lúc nữa, khó khăn lắm mới ra đây một lần, không đáng để mở rộng tầm mắt hơn sao?" Phương Trì Hạ tập trung vào trang sức ở trong quầy, mơ hồ nhìn vào từng tác phẩm được mang ra triển lãm.

Tác phẩm được triển lãm tối nay đều rất đẹp, còn có rất nhiều lag của Dung Hi.

Phương Trì Hạ đặc biệt yêu thích phong cách tạo mẫu của nhà thiết kế ở Dung Hi, mỗi một món đều rất đẹp đẽ, mỗi một món đều khiến người khác nhìn rồi khó quên.

Thi Cận Dương thấy cô không quan tâm, cũng không nói gì thêm.

Buổi triển lãm trang sức nay, thời gian kéo dài khoảng hơn một tiếng.

Lúc kết thúc Lạc Dịch Bắc và cô gái trước đó đã không thấy bóng dáng nữa, Thi Cận Dương ở lại ra, dường như cố tình đứng đợi cô.

"Tôi đưa cô về!" Nhìn thấy cô, Thi Cận Dương vài bước đi đến.

"Được." Phương Trì Hạ không nói gì, chỉ là ánh mắt không kim được nhìn quanh một cái, không thấy bóng dáng của Lạc Dịch Bắc, cô theo sau anh em Thi Cận Dương rời khỏi hiện trường.

Lúc về tới khách sạn đã sắp 10 giờ rồi.

Lạc Dịch Bắc tối nay luôn ở cùng cô gái ấy, Phương Trì Hạ đoán anh tối nay chắc sẽ không về đây nữa, đi tắm xong, mặc bộ đồ ngủ thì lên giường.

Sau khi nằm trên giường được nửa tiếng, bên ngoài cửa vang lên tiếng lạch cạch, cửa được mở ra.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên, ý thức vẫn chưa hoàn toàn chìm vào giấc ngủ bỗng nhiên đã tỉnh táo, nhưng lại không mở mắt nhìn.

Đi vào tự tiện như vậy, cô biết chỉ có thể là Lạc Dịch Bắc.

Cô hơi khó hiểu là, sao anh lại trở về?

Không phải đã đi cùng cô gái đẹp như trong tranh vẽ kia rồi sao?

Phương Trì Hạ mỗi lần nhìn thấy hai người họ ở cạnh nhau thì lại dao động một lần, chủ yếu là bị ánh mắt của Lạc Dịch Bắc nhìn cô gái đó, cùng với bầu không khí cung chiều một cách tự nhiên kia làm cho dao động.

Anh như thế khiến cho cô rất khó hiểu, rõ ràng đã có người con gái anh thích đến vậy, tại sao còn đồng ý kết hôn với cô?

Phuong Trì Hạ nghĩ mãi không thông, càng nghĩ càng không ngủ được, sau cùng hoàn toàn tỉnh ngủ hẳn.

Lạc Dịch Bắc sau khi vào phòng thì vào nhà tắm để tắm.

Ở bên trong mất khoảng vài phút rồi đi ra, đi thẳng đến trước giường.

Anh làm việc vô cùng thẳng thắn, kéo chăn lên nằm sau lưng cô, tay vén áo choàng tắm của cô lên sờ mó bên trong lớp quần áo của cô.

Phuong Trì Hạ nghĩ đến cảnh anh thân mật cùng cô gái ấy, có hơi kháng cự trước hành động của anh, phản xạ có điều kiện trở người lại, tránh động tác của anh ra...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Cứ ngủ với tư thế như thế này

Lạc Dịch Bắc có hơi bất ngờ trước phản ứng của cô, đôi tay đưa ra rơi trong không trung, ngăn ra vài giây, lại đưa qua lần nữa.

Anh định làm sao để không làm ồn cô tỉnh lại, trái lại, nếu như cô thật sự đã thức, anh ngược lại thoải mái hơn.

Đối với Lạc Dịch Bắc mà nói, tỉnh rồi càng tốt, tỉnh rồi làm gì cũng thuận tiện hơn, sẽ không giống như là anh đang tự mình an ủi.

Phuong Trì Hạ có hơi nổi giận trước hành động của anh, giữ lại bàn tay không có phép tắc của anh, chờ người thêm lần nữa, để bản thân giữ xa khoảng cách với anh.

Lạc Dịch Bắc vấp vấp mấy lần, ánh mắt thâm trầm, cánh tay dài kéo cô vào trong lòng, trở người đè cô dưới thân.

Thân hình to lớn giữ cô thật chặt, môi của anh hôn xuống ngay môi của cô, tay còn lại gỡ bỏ sự kháng cự của cô, mạnh bạo thăm dò vào trong áo choàng tắm của cô.

Phuong Trì Hạ vừa nghĩ đến anh vừa từ chỗ cô gái khác trở về, trong lòng không hiểu sao có hơi bất mãn, lúc hai môi chạm nhau, răng vừa hé thì đã cắn anh một cái.

Lạc Dịch Bắc chau mày lại, ánh mắt thâm trầm rơi trên mặt của cô.

Cô bé này hôm nay bị sao vậy?

"Muộn lắm rồi, nên ngủ thôi." Phuong Trì Hạ cũng không giải thích, vừa xoay người, đã vùi đầu vào trong chăn không quan tâm đến anh.

Tay của Lạc Dịch Bắc vẫn còn ở trong áo choàng tắm của cô, tư thế thế này, rõ ràng có chút kỳ quái.

Bản thân Phuong Trì Hạ khi ngủ cũng cảm thấy rất lạ, muốn rút tay của anh ra, cánh tay luồn vào trong của Lạc Dịch Bắc thu một vòng, thuận thế ôm lấy cô.

Với tư thế này, Phuong Trì Hạ bị anh ôm từ đằng sau, lưng dán chặt vào ngực của anh, hai người bình thường khi ngủ cũng hay như vậy, cực kì thân mật.

Nếu như không phải tay của anh vẫn còn ở lại trong quần áo của cô, tư thế ngủ như vậy Phuong Trì Hạ rất thích, dựa vào trong lòng anh, cô sẽ bất giác cảm thấy yên tâm, chuyện gì cũng không cần lo lắng.

Cũng sẽ không giống như những năm trước kia khi lẻ loi một mình, ngay cả ngủ đều thấp thỏm lo sợ.

Nhưng vấn đề bây giờ là, tay của anh vẫn còn ở trong áo choàng tắm của cô.

Càng khiến Phuong Trì Hạ không thoải mái đó là, vị trí lòng bàn tay của anh, vừa vịn đặt ở trước ngực của cô.

Trong lòng Phuong Trì Hạ rất lúng túng, nhưng nhìn anh cũng không có ý định tiến thêm bước nữa, cô cũng không thèm tranh vào vùng nước đục.

Với tâm lý thất thường của Lạc Dịch Bắc, nếu như thật sự làm với anh, đổi lại anh sẽ giầy vò dữ dội hơn là chuyện vô cùng có thể xảy ra.

Đều đã kết hôn bấy nhiêu ngày rồi, Phương Trì Hạ ít nhiều có hơi hiểu anh, không kiên trì gỡ tay anh ra, chỉ nhắm mắt cố gắng gạt bỏ cánh tay của anh trong đầu, thậm chí ngay cả con người của anh cũng muốn xóa đi trong đầu óc cô.

Lạc Dịch Bắc căn bản không biết tới nay cô bị gì.

Anh có thể tiếp tục làm gì mình muốn, nhưng mà, nhìn gương mặt của cô tâm trong đục ít muốn gì cũng không hứng thú, tự giác mất hứng mà kiềm chế lại.

Hai người cứ để tư thế kỳ lạ này ngủ hết một đêm, ngày hôm sau khi thức dậy, Phương Trì Hạ tỉnh dậy trước Lạc Dịch Bắc vài phút.

Cô xuống giường, thay một cái váy rộng rãi cho bản thân, định xuống lầu dùng bữa tối, báo thức trong điện thoại của Lạc Dịch Bắc lúc này bỗng vang lên.

Dường như là âm báo tin nhắn ta, "tí tách" như tiếng nước nhỏ giọt, trong căn phòng buổi sớm yên tĩnh vang lên rất rõ ràng.

Điện thoại của anh đặt ở trên ghế xô-pha, Phương Trì Hạ đi ra cửa trùng hợp phải đi qua cạnh chiếc ghế đó, thuận tiện nhìn trên màn hình của anh một cái.

Cái gì cũng không thấy, chỉ nhìn thấy hai chữ "Bảo Bảo"...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 121: Nhường cô ấy cho tôi

Bảo Bảo, nick name kêu rất thân.

Lúc này Phương Trì Hạ không nghĩ tới đây có thể là một cái tên.

Phản ứng đầu tiên của cô đây là một xưng hô dành riêng cho đàn ông gọi phụ nữ, hơn nữa khi chỉ có vô cùng sủng ai một người, mới có thể gọi đối phương như vậy.

"Thật buồn nôn!". Không nghĩ tới Lạc Dịch Bắc ở bên ngoài băng lãnh lạnh lùng cũng có một mặt như vậy, cô đọc miệng một câu, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Thời điểm đi đến nhà hàng, anh em Thi Cận Dương vừa vặn cũng ở đó.

Thi Lạc ở xa đã vẫy cánh tay gọi cô: "Chào buổi sáng, Hạ Hạ, bên này!".

Phương Trì Hạ đi qua, rất tự nhiên ngồi xuống chỗ đối diện hai người.

Hôm nay Thi Cận Dương có chút việc gấp phải về nước, ăn hết bữa sáng phải chạy tới sân bay.

Kỳ thật Phương Trì Hạ rất muốn đi chung với anh, thế nhưng mà, cổ kỵ Lạc Dịch Bắc vẫn còn ở đây, chung quy cô chỉ nghĩ mà thôi.

"Đợi tí nữa em đưa anh đi!". Ngẩng đầu liếc mắt nhìn người đàn ông tuần lảng đối diện một cái, cô chủ động đưa ra yêu cầu.

"Được, được!". Không đợi Thi Cận Dương đồng ý, Thi Lạc thay thế anh trả lời, ai ngờ đối lấy là một ánh mắt sắc bén.

Thi Lạc quát quát miệng, điềm nhiên như không có việc gì nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Coi như anh chưa nói cái gì cả".

Ánh mắt chuyển hướng sang Phương Trì Hạ, Thi Cận Dương âm thanh nhàn nhạt: "Mấy ngày nay chạy tới chạy lui, hẳn là em cũng tương đối mệt mỏi, ở khách sạn nghỉ ngơi thật tốt là được rồi".

Phương Trì Hạ không nghĩ tới anh sẵn sàng như vậy, khóe môi nhin không được cong cong.

Chỗ cửa nhà hàng, Lạc Dịch Bắc rời giường muộn hơn cô một chút hiện đang đi tới hướng bên này, vừa đi vừa gọi điện thoại.

Phương Trì Hạ vừa nhìn thấy anh trò chuyện, phản xạ có điều kiện tính cho là anh đang nói điện thoại với Bảo Bảo.

Thời điểm Lạc Dịch Bắc đi tới, thân thể cô không tự chủ co lại vào bên trong, kéo ra chút cự ly với anh.

Đây là một động tác bài xích rõ ràng, cảm giác như là đi gần anh sẽ mâu thuẫn.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, ánh mắt nhìn về phía cô bên cạnh, mày nhíu lại nhăn.

Phương Trì Hạ như không có việc gì tiếp tục ăn phần của mình.

Lạc Dịch Bắc ngắn gọn mấy câu tắt điện thoại, ánh mắt chuyển hướng sang Thi Cận Dương đối diện: "Bảo Bảo hỏi cậu chừng nào thì rời đi, có muốn ở chung với em ấy hay không?".

"Tiểu công chúa đã lên tiếng, tôi có chỗ trống để cự tuyệt sao?". Thời điểm nhắc đến tên, mặt mày Thi Cận Dương cũng nhu hòa không ít.

"Vậy được, tôi nay cậu ở chung một chỗ với em ấy". Lạc Dịch Bắc đơn giản nói rõ một câu, cầm lấy đồ ăn vừa dùng xong, như là nhớ tới cái gì, mặt bỗng nhiên nâng lên.

Đột ngột một động tác, làm cho Phương Trì Hạ kinh ngạc.

Lạc Dịch Bắc liếc nhìn cô một cái, lại nhìn Thi Cận Dương đối diện, mặt không thay đổi hỏi: "Chức vụ của cô ấy ở trong tay cậu?".

"Ừ". Thi Cận Dương bụng sữa bò trong tay uống một hớp, ngược lại trả lời dứt khoát.

Môi mòng Lạc Dịch Bắc nhếch lên, trực tiếp mở miệng đòi người với anh: "Nhường cho tôi!".

Một câu, làm cho Thi Cận Dương sửng sốt, Phương Trì Hạ cũng sửng sốt.

Vấn đề này Phương Trì Hạ đã nghĩ tới trước, cô không nói cho anh biết mình ở Dung Hi còn có nguyên nhân chính là cái này.

Nếu như anh biết, cô cảm thấy anh tám chín phần mười sẽ điều cô qua đó!

Thế nhưng, cô tuyệt không muốn ở bên cạnh anh.

Buổi tối ngày nào hai người về nhà đều phải đối mặt, cho dù hiện tại ban ngày cũng tùy thời cũng gặp anh, điều này làm cho Phương Trì Hạ rất không tự nhiên.

Chuyến đi qua chỗ đó, cô còn sợ là hai người ở cự ly gần, tùy thời đều gặp nhau, gần nước lâu dài, cũng không biết anh có thể đang ở văn phòng làm việc làm ra chuyện cảm thù hay không...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Bỏ sót tuần trăng mật

Hai người kết hôn ở chung một văn phòng, chung quy cũng sẽ có chút quái dị.

Nếu như bị người gặp được chút hình ảnh không nên nhìn, cô không biết đến lúc sau sẽ gây ra tin tức như thế nào.

Đây không phải là kết quả Phương Trì Hạ muốn

Nghĩ đến vấn đề này, lòng cô có chút hoang mang rối loạn, ánh mắt khẩn trương nhìn về phía Thi Cận Dương, cẩn thận từng li từng tí chờ đợi đáp án của anh.

Lúc này vừa vặn Thi Cận Dương cũng đang nhìn cô, liếc một cái nhìn ra trong mắt cô không tình nguyện, ánh mắt chuyển hướng sang Lạc Dịch Bắc, mặt không đổi sắc phun ra hai chữ: "Không cho!".

Anh nói vô cùng kiên quyết, tựa hồ một chút chỗ trống để thương lượng cũng không có.

Tay Lạc Dịch Bắc cầm lấy đồ ăn cứng đờ, mặt bỗng nhiên nâng lên, ánh mắt chống lại ánh mắt anh ta, đuôi lông mày nhíu lại: "Lý do?".

"Với tư cách là một ông chủ hoàn toàn dân chủ, khi sự quyết định nhân viên đi hay ở nằm trong tay của tôi, thì không phải là nên tôn trọng ý tứ nhân viên của mình sao?". Ý tứ anh ta rất đơn giản, Phương Trì Hạ người ta không vui, tất nhiên là anh ta không có lý do buông tay.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, ánh mắt ung dung nhìn về phía Phuong Tri Hạ bên cạnh.

Phuong Tri Hạ nghe được lời Thi Cận Dương, giống như ăn được thuốc an thần, lúc này an tâm hơn nhiều.

Coi như không thấy được ánh mắt của anh, cúi thấp đầu, cô tự một mình tiếp tục ăn bữa ăn của mình.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn nhìn động tác của cô, ánh mắt càng thâm trầm, thế nhưng cuối cùng cô không chịu thì anh biết làm thế nào.

Vấn đề này, lúc hai người vào buổi tối, anh mới "Nói chuyện nghiêm túc với cô!"

Phuong Tri Hạ bị ánh mắt anh làm từ khiếp đến hoảng, một bữa cơm ăn đến vô cùng hoảng loạn.

Mắt Thi Cận Dương nhìn thời gian trên đồng hồ, là thời điểm xuất phát, bữa sáng cũng chưa giải quyết xong, lập tức đứng lên: "Tôi đi trước, các người từ từ ăn".

"Cần tôi đưa không?". Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu nhìn về phía anh chuẩn bị rời đi, thuận miệng hỏi một câu.

"Không cần, các người chơi thật vui là tốt rồi". Thi Cận Dương cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi ra khỏi nhà hàng.

Thi Lạc đi sau lưng anh, đi vài bước, thỉnh thoảng nói ra một câu: "Cứ như vậy để Hạ Hạ ở chỗ này được không?".

Anh còn chưa biết quan hệ giữa Phuong Tri Hạ và Lạc Dịch Bắc, thời điểm hỏi lời này đặc biệt mê mẩn.

Để lại một cô gái và một người đàn ông ở khách sạn, như vậy an toàn không?

Trong mắt của Thi Lạc, loại chỗ như khách sạn này, dù cho vốn an toàn thì hai người đến nơi này cũng sẽ trở nên không an toàn.

"Có liên quan không?". Thi Cận Dương trả lời rất qua loa.

"Thế nhưng, nơi này là thánh địa tuần trăng mật!". Thi Lạc Dương tăng cao âm lượng trả lời một câu.

Thi Cận Dương nghiêng đầu đáp lời một câu: "Hay là em muốn ở lại đó?".

Thi Lạc bị anh làm nghẹn họng yên lặng không đáp? Sờ sờ cái mũi, lúng túng vài bước đuổi kịp anh: "Ai nói em muốn ở lại, trong nước thật đẹp! Trong nhà tốt hơn!".

Bóng lưng hai người càng đi càng xa, cuối cùng biến mất khỏi khách sạn.

Từ khi Phuong Tri Hạ nghe thấy câu "Thánh địa tuần trăng mật" của Thi Lạc vô tâm kia thì luôn rơi vào trạng thái mất trật tự.

Đúng vậy, Sicilian là thánh địa của tuần trăng mật

Thế nhưng, vì sao Lạc Dịch Bắc ở lại?

Phuong Tri Hạ còn chưa biết người tên Bảo Bảo, cô sẽ không tự kỷ cho là anh muốn ở lại đây với cô để bù đắp tuần trăng mật đã bỏ sót, thời điểm nghĩ đến vấn đề này, trong đầu tràn ngập khó hiểu.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, như cũ không đếm xỉa tới cảm lấy đồ ăn ăn phở của mình.

Một bữa sáng, kỳ thật sức nặng cũng không nhiều, thế nhưng thời gian hai người ăn lại đặc biệt lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Thật vất vả giải quyết xong bữa sáng, Lạc Dịch Bắc đi ở phía trước đến căn phòng trong khách sạn.

Phuong Tri Hạ theo ở phía sau, đi vài bước, nhìn không được hỏi một câu: "Anh ở chỗ này là vì có chuyện khác chưa xử lý?".

"Em chỉ chuyện ở phương diện nào?". Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu, ánh mắt quét qua mặt cô, một câu như thế nghe theo kiểu nào cũng cảm giác có chút ý vị thâm trường.

Không biết có phải là do tự mình nghĩ nhiều hay không, cũng không muốn anh hiểu lầm, cô uốn nắn tìm từ: "Công việc".

"Không sai lắm". Lạc Dịch Bắc lập lòe nước đôi cho cô một đáp án, tiếp tục đi lên lầu.

Cái gì gọi là không sai lắm?

Phuong Tri Hạ không hiểu câu trả lời của anh.

Không sai lắm ý là cô đoán sai hay sao?

Hay là, nguyên nhân chủ yếu anh ở lại không phải bởi vì công việc?

"Lạc Dịch Bắc, anh giải thích rõ ràng!". Căn bản là Phuong Tri Hạ nghe không hiểu, đi theo anh vài bước lên lầu, trở lại gian phòng của hai người, Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng nằm trên ghế dựa đặt ở trên bãi cát chỗ đài Thiên Dương phơi nắng.

Anh tựa hồ rất rảnh rỗi, thần sắc còn rất mãn nguyện, không hề giống chút nào như là người có công việc.

Phuong Tri Hạ vào nhà, rất tùy ý sửa sang lại quần áo của mình, nghĩ đến sáng nay đối thoại giữa anh và Thi Cận Dương, ánh mắt chuyển hướng sang anh, tính thăm dò hỏi: "Sao anh không đi đưa Bảo Bảo?".

Kỳ thật cô muốn hỏi là, nhà của anh Bảo Bảo cũng muốn đến, sao anh không đi đưa cô ấy.

Có điều, từ châm chọc như vậy, tựa hồ hỏi như vậy hương vị quá ghen tuông.

Cảm giác kia giống như là ghen.

Lạc Dịch Bắc tựa hồ không ngờ rằng cô lại đột nhiên nói ra một vấn đề như vậy, sững sờ vài giây, nhàn nhạt đáp lại một câu: "Người cùng đi với cô ấy rất nhiều, không thiếu một mình tôi!".

Hiện tại Bảo Bảo ra ngoài là chúng tinh phùng nguyệt (1), đi đến chỗ nào đều có nhiều người đi cùng, thiếu anh cũng không sao cả.

(1) Ở đây chính là được mọi người bao vây.

Khẩu khí của anh rất bình thản, cũng không có chút vị chua nào, anh như vậy, làm cho Phuong Tri Hạ kinh ngạc.

Chỉ vậy thôi à?

Lạc Dịch Bắc nhắm mắt lại phơi ánh mặt trời một lát nghĩ đến Thi Cận Dương lúc gần đi, nội tâm bỗng nhiên có chút khó chịu.

Ánh mắt vừa chuyển lên trên mặt cô, nhìn chăm chăm cô, anh yêu cầu: "Qua!".

Phuong Tri Hạ bị anh nhìn làm có dự cảm không tốt, không để ý đến lời nói của anh, nghiêng đầu tiếp tục chỉnh hành lý: "Tôi đang thu xếp đồ đạc".

"Tôi không thích lặp lại lần thứ hai!". Đôi mắt Lạc Dịch Bắc hơi híp lại, trong mắt chiếu ra một tia hào quang nguy hiểm.

Phuong Tri Hạ theo tính cảnh giác liếc anh một cái, lui về sau hai bước.

Cô không muốn thiết thòi dưới phuong diện này, thời điểm mỗi lần anh nói như vậy ý vị đằng sau như thế nào, cô rất rõ ràng.

Nội tâm lộp bộp nhảy một chút, rõ ràng sắc mặt không được tự nhiên, thế nhưng cô lại biểu hiện bộ dáng điềm nhiên như không có việc gì.

Cầm lấy điện thoại nhìn xem, cô chuyển chủ đề: "Hiện tại mới hơn chín giờ, còn rất sớm, anh không mang quần áo đi giặt sao? Nếu như ở lại chỗ này, có phải nên chuẩn bị thêm mấy bộ? Chúng ta ra ngoài đi dạo chơi nơi này được không nào?".

Cô này đề nghị cái này là vì không muốn hai người ở trong phòng cả ngày, ai ngờ Lạc Dịch Bắc liền trả lời câu nói của cô: "Em mua cho tôi tôi?".

Khi anh nói xong lời này rất tán mạn, bộ dáng còn có chút ung dung.

Phuong Tri Hạ khẽ giặt mình, bị anh làm ghen hòng yên lặng không có âm thanh.

Lạc Dịch Bắc mặc trên người từ đầu tới cuối đều là Armani, GUCCI các loại, còn cô một sinh viên nghèo hơn mấy tháng lương cũng không đủ mua một cái, anh chịu mặc sao?

Lạc Dịch Bắc vẫn còn nhìn cô, cũng không biết có phải là ảo giác của Phuong Tri Hạ hay không, chung quy cảm giác ánh mắt anh dường như còn có chút chờ mong...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 124: Món quà tốt nhất

Phuong Tri Hạ bị anh nhìn như vậy, nhất thời vậy mà không biết trả lời như thế nào.

Trầm mặc một hồi lâu, cắn răng nhẹ gật đầu: "Được".

Cô đáp ứng mua, về phần mua giá bao nhiêu, đó là do cô quyết định.

Mà mua anh mặc hay không mặc, đó là chuyện của anh.

Hai người đã tới đây hai ngày, lúc trước là vội vàng chuyện buổi trình diễn thời trang, căn bản không có thời gian đi dạo nơi này, nếu như đã tới, chung quy dạo bên ngoài thích hơn đứng ở trong khách sạn.

Lạc Dịch Bắc cũng không nghĩ tới cô sẽ đáp ứng sáng khoái như vậy, rõ ràng anh chút ngoài ý muốn với cô.

"Đi thôi!". Phuong Tri Hạ đi ở phía trước, trước anh một bước đi ra ngoài căn phòng.

Đến cửa thang máy, chờ anh mấy mươi giây đồng hồ, Lạc Dịch Bắc theo sát đi ra.

Sicilian chỉ là một cái đảo, đảo này cũng không tính nhỏ, thế nhưng mua đồ cũng không thuận tiện bằng chỗ Milan.

Hai người đi dạo trên hòn đảo hơn nửa buổi sáng, cuối cùng Phuong Tri Hạ chọn cho anh một cái áo sơ mi trắng.

Áo bằng vải thun tơ tằm, phong cách rất đơn giản, thậm chí cũng không có tân trang dư thừa gì, chỉ có sáng tạo khác người là chỗ cổ áo dùng một dây lụa cột thành nơ con bướm làm trang trí.

Không phải cái gì quý giá, giá cả tương đương 500 nhân dân tệ, đối với người như Lạc Dịch Bắc mà nói, tính là giá vô cùng rẻ.

Nhưng với người bình thường như Phuong Tri Hạ mà nói, cái này cũng không tính là rẻ, nhưng ít ra đây là giá cả cô có khả năng thừa nhận.

Kiểu dáng áo sơ mi là Phuong Tri Hạ giúp anh chọn, Lạc Dịch Bắc từ đầu tới cuối đứng ở sau lưng cô, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Tiền cũng là Phuong Tri Hạ trả, dùng chính là tiền của cô.

Thời điểm hai người cùng đi ra khỏi cửa hàng, tâm tình Phuong Tri Hạ tình có chút xoắn xuýt.

Rốt cuộc tại sao cô phải đồng ý chuyện mua quần áo cho anh?

Phuong Tri Hạ cảm giác mình hoàn toàn tự chuốc khổ, mua về anh mặc hay không mặc là một vấn đề, vấn đề mấu chốt nhất là, cô và anh chỉ là ân hôn, tại sao cô phải làm ra loại chuyện mà người vợ nên làm?

"Tiền tôi còn lại không nhiều lắm, nếu không tự anh mua đi?". Mắt nhìn người đàn ông đi ở phía trước, cô cầm túi mua sắm trong tay đưa cho anh.

"Đồ ngốc". Lạc Dịch Bắc liếc cô một cái, nhân nhặt ném cho cô hai chữ, lấy thẻ của mình đưa tới tay cô, đi ở phía trước hướng tới chỗ khác: "Tiếp tục".

Khi anh nói xong lời này giọng điệu rất phức tạp, như là cực độ không còn lời gì để nói với cô, hoặc như là mang một chút đau lòng, còn phảng phất có chút sùng sượng.

Phuong Tri Hạ ngốc tại chỗ, kinh ngạc nhìn bóng lưng anh rời đi, thời gian thật lâu cũng không phản ứng kịp anh nói vậy là có ý gì.

Nghĩ đến cô quả thật có chút ngu ngốc, rõ ràng cô ở đây vốn có thể của anh, tại sao phải dùng tiền của mình?

Cô nên lấy thẻ của anh ra, rất xa xỉ vào một cửa hàng không quẹt thẻ thật bạo thì không ra ngoài mới đúng!

Mang tâm tình vô cùng xoắn xuýt, Phuong Tri Hạ vài bước đuổi kịp anh, cầm lấy thẻ của anh, chọn một cửa hàng, giúp anh lập tức mua mấy bộ, thậm chí chọn cũng không cần chọn.

Kỳ thật chọn hay không có chọn cũng không quan trọng, loại người như Lạc Dịch Bắc, cô cảm thấy, cho dù để cho anh mặc quần ven đường, hẳn cũng cảm giác mặc như quý tộc.

Cầm theo túi quần áo đóng gói to nhỏ, Phuong Tri Hạ như một chân sai vặt chạy đi theo phía sau anh, thời điểm trở lại khách sạn thì một buổi sáng đã đi qua.

Sau khi Lạc Dịch Bắc trở về vẫn ngó chừng cái áo somi, thật nhiều quần áo sau khi Phương Trì Hạ dùng thẻ của anh mua thì anh cũng chưa từng nhìn một cái, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Phương Trì Hạ, thậm chí vấy tay với cô: "Qua đây!".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Đẹp đến đầu vàng mắt hoa

Phương Trì Hạ cứng ngắc đi tới, vẻ mặt khó hiểu: "Sao vậy?".

Lạc Dịch Bắc đứng thẳng người, cái cằm nhẹ nâng lên, mắt nhìn áo somi để bên cạnh, sau đó nói ra một câu thiếu chút nữa làm Phương Trì Hạ sặc: "Giúp tôi thử!".

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn nhìn anh, có chút hoài nghi mình có nghe nhầm hay không.

Anh lại muốn mặc!

"Cần tôi lặp lại sao?". Đuôi lông mày của Lạc Dịch Bắc nhướng lên, mặt không thay đổi cầm lấy áo sơ mi kín đáo đưa cho cô.

Phương Trì Hạ ngây ngốc tiếp nhận, cũng có chút chóng mặt.

Cúi thấp đầu giúp anh cởi cúc áo sơ mi đang mặc trên người anh ra, tay cô cứng ngắc, còn trượt nhiều lần.

Chuyện anh mặc cô không hề nghĩ tới.

Có điều, sao thử quần áo cô cũng phải hỗ trợ?

Phương Trì Hạ không nghĩ thông, có điều cũng không cự tuyệt, mà tiếp tục giúp anh cởi cúc áo.

Tất cả cúc áo của Lạc Dịch Bắc đều là kim cương, rất xa hoa, cúc áo này nhỏ hơn cúc áo bình thường, cũng không dễ cởi.

Tốc độ của Phương Trì Hạ có chút chậm, thật vất vả rốt cuộc cởi xong hết, đổi thành cái áo mua cho anh, ngoài ý muốn phát hiện vậy mà vô cùng vừa người.

Lạc Dịch Bắc tựa hồ cũng coi như thoải mái, thậm chí còn nhìn chằm chằm trong gương thử đồ, nếu như Phương Trì Hạ hơi hơi lưu ý quan sát chút, thậm chí còn có thể nhìn ra anh không dấu vết cong khóe môi lên.

Thời gian anh nhìn chằm chằm tấm gương hơi lâu, cái cằm với đường cong hoàn mỹ nhẹ nhàng nâng, đôi mắt nhẹ híp không vì mặc quần áo giá rẻ mà không được tự nhiên, hơi thở vẫn mạnh giống nhau, khí chất cũng tôn quý giống nhau.

Phương Trì Hạ lẳng lặng nhìn anh như vậy, ánh mắt nhìn không được thất thần.

Phương Trì Hạ mua áo sơ mi cho anh là màu trắng.

Lạc Dịch Bắc không thể mặc màu trắng, ngũ quan vốn đã đủ chói mắt, mặc màu trắng vào người, gương mặt đó khí khái hào hùng làm cho Phương Trì Hạ cảm thấy có chút đầu vàng mắt hoa.

Loại cảm giác đó như là trước mắt bị một ánh sáng chói mắt chiếu vào, ánh mắt không tự chủ được bị anh hấp dẫn, luôn dính ở trên người anh, không thể dời...

Phương Trì Hạ nhìn chằm chằm anh thất thần một hồi lâu, thậm chí chính mình cũng không phát giác.

Khóe mắt Lạc Dịch Bắc liếc qua phản ứng của cô, đuôi lông mày đẹp mắt nhíu lại: "Nhìn đủ chưa?".

Khí chất của bản thân anh là lạnh lùng, thế nhưng lúc làm động tác giãn mày lại đặc biệt tà khí, Phương Trì Hạ lấy lại tinh thần, ánh mắt không được tự nhiên dời đi, tim đập thình thịch nhanh mấy nhịp.

"Tôi chỉ là suy nghĩ quá xuất thần". Trần định sắc mặt, cô giải thích cho chính mình.

Lạc Dịch Bắc cũng không nhiều lời, xử lý dây lụa chỗ cổ áo sơ mi, xong cứ mặc cái đó này, lấy áo khoác bên cạnh mặc vào.

"Muốn đi ra ngoài sao?". Phương Trì Hạ lấy lại tinh thần, rất thuận miệng hỏi.

"Ừ". Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt lên tiếng, lại thêm một câu: "Thay đổi quần áo buổi tối đi chung với tôi".

Phương Trì Hạ rất muốn hỏi một câu "Đi chỗ nào".

Thế nhưng, nghĩ đến lập trường của mình, lại nhịn xuống xúc động.

Cô không có lập trường quản lý anh nhiều như vậy.

Không nói thêm gì, cô chuyển tới rương hành lý, lấy ra một bộ lễ phục dài thay đổi cho mình.

Thời điểm hai người xuất phát là buổi tối, nơi Lạc Dịch Bắc mang cô đến là một tòa thành rất lớn.

Sau đó Phương Trì Hạ mới biết được đó là lịch sử cổ xưa của Italy, tổ tông đều là nhà quý tộc danh môn.

Tiếp kiến hai người là một vị phu nhân vô cùng ưu nhã, hình như đây là lần đầu tiên Lạc Dịch Bắc gặp mặt người kia, nghênh tiếp trước sau, dùng tiếng Ý chào hỏi với người kia một câu.

Lời vừa ra khỏi miệng, sau đó, tình huống liền xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Kinh tài tuyệt đỉnh

Kỳ thật tiếng Ý của Lạc Dịch Bắc rất lưu loát, vì vậy, anh nói chính là tiếng Ý tiêu chuẩn.

Mà vị phu nhân kia trả lời anh là tiếng địa phương, hơn nữa còn rất nhanh và rất nhiều làm cho Lạc Dịch Bắc ngỡ người ra

Tiếng địa phương của Ý rất nhiều, hơn nữa lại chênh lệch nhau rất lớn, dù cho tiếng Ý tiêu chuẩn thì hiểu rất rõ, nhưng Phương Ngôn nghe cũng không hiểu.

Bên kia, Lạc Dịch Bắc nghe cũng không hiểu gì cả.

Thật ra đây là lần đầu anh cùng vị phu nhân này gặp mặt, lần này anh tới thay Sa Chức Tinh thăm vị phu nhân này, anh cũng không biết sẽ xuất hiện tình huống này.

Lạc Dịch Bắc ở đó sững sờ vài giây, kỳ thật căn bản không biết đối phương nói gì, thế nhưng trên mặt lại không lộ ra ngoài.

Đang nghĩ ngợi giải quyết vấn đề này như thế nào thì bên cạnh một âm thanh nói tiếng địa phương Ý rất lưu loát bỗng nhiên vang lên: "Rất vinh hạnh có thể đi tới đây thăm thấy phu nhân, cảm tạ phu nhân tự mình tiếp đãi, cũng cảm tạ phu nhân tiệc tối nay, chúng ta sẽ chơi thật vui vẻ".

m thanh rất rõ ràng, giống như dòng nước lưu luyến, lời nói bỗng dừng chậm lại, mỗi chữ rõ ràng khác thường.

Phương Trì Hạ lên tiếng.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, ánh mắt nhìn cô giống như không thể tin được.

Ánh mắt Phương Trì Hạ ánh mắt nhìn vị phu nhân kia, cái cằm xinh đẹp nhẹ nhàng nâng lên, khóe môi uốn lên một nụ nhẹ nhàng cười, vẻ mặt thông dong.

Rất rõ ràng người kia hiểu ý tứ cô muốn nói, vị phu nhân thậm chí còn ôm cô, lại còn không biết nói mấy câu gì với cô.

Phương Trì Hạ chỉ mỉm cười trả lời, thái độ lễ phép nhưng lại rất khiêm tốn.

Lạc Dịch Bắc rõ ràng không ngờ rằng cô nói tiếng địa phương Ý, ung dung nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, trong mắt của anh hiện lên một vòng thương thức khó phát hiện.

Anh đưa cho cô một chiếc hộp châu báu rất tinh xảo đang ở trong tay, âm thanh anh nhàn nhạt: "Nói cho bà ta biết đây là quà gặp mặt của mẹ tôi tự mình thiết kế".

Phương Trì Hạ nghiêng đầu nhận hộp châu báu trong tay anh, lễ phép đưa cho vị lão phu nhân kia, sau đó thông dong nói tiếng địa phương nói với lão phu nhân: "Phu nhân, đây là thiết kế của Lạc phu nhân đưa cho ngài với tư cách là quà gặp mặt hi vọng ngài sẽ thích".

Vị Lão Phu Nhân kia nghe thấy tên Sa Chức Tinh như có chút mừng rỡ, đôi mắt sáng lên, cầm lấy chiếc hộp mở ra trước mặt hai người.

Bên trong chiếc hộp là một sợi dây chuyền, một sợi dây vô cùng quý giá, trên sợi dây chuyền dùng rất nhiều viên ngọc Phi Thúy lớn nhỏ tạo thành hình một bông hoa, sợi dây chuyền thì do kim cương trắng và bạch kim chế tạo mà thành, vừa nhìn thấy liền biết giá trị của nó không nhỏ.

Vị phu nhân kia như rất thích, đưa sợi dây chuyền cho cô, để cho cô giúp mình đeo lên.

Phuong Trì Hạ cẩn thận từng li từng tí hất tóc bà ấy qua một bên, tỉ mỉ giúp bà ấy mang, vừa nói tiếp lời Phuong Ngôn khi nãy nói chuyện với bà ấy: "Chúng ta ở phương Đông, ngọc Phi Thúy tượng trưng cho sự vĩnh hằng, trong này còn có một chuyện xưa được lưu truyền rộng rãi, chuyện xưa là về thời đại xa xôi của một vị Quốc vương cùng Vương hậu phương Đông..."

m thanh của cô cũng rất ngọt ngào, vừa nói chuyện, như là tiếng nước chảy róc rách, chỉ nghe thôi, làm cho người ta cảm thấy rất thư thái, còn có một loại cảm giác té thuy trường lưu (*sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu).

Rõ ràng lão phu nhân rất thích cô, nghe cô nói chuyện, đôi mắt đều cong lên.

Lạc Dịch Bắc ở bên cạnh an tĩnh nghe, ánh mắt lẳng lặng rơi vào bên mặt Phuong Trì Hạ, hơi có chút thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Dạo chơi du thuyền (1)

Chỗ Phuong Trì Hạ đứng vừa vặn ngay chỗ một chiếc đèn thủy tinh, ánh đèn từ đỉnh đầu chiếu xuống, ở vị trí hốc mắt của cô chiếu xuống một hình ảnh thanh thanh nhẹ nhàng, mang đường cong khuôn mặt cô kéo đến dị thường ôn nhu.

Lúc này cô đặc biệt kinh diễm, không chỉ hình tượng đến từ bên ngoài, mà là trong lúc nói lại tản mát ra loại cảm giác thông dong, làm cho cô lúc này đẹp đến làm cho người ta có chút không đòi mắt được.

Toàn bộ hành trình gần như đều là Phuong Trì Hạ nói chuyện phiếm với vị quý phụ nhân kia, Lạc Dịch Bắc từ đầu tới cuối chỉ phụ trách đưa ra các đơn đặt hàng, tất cả những gì được nói là: "Nói cho bà ấy biết XXX..." Các loại.

Lúc sau khi chấm dứt đã hơn chín giờ.

Vị lão phu nhân hình như muốn hai người ở lại, nhưng lại bị Phuong Trì Hạ dùng lời nói dịu dàng xin miễn.

Thời điểm ra ngoài biệt thự, quà đáp lễ của người kia là một sợi dây chuyền cho Phuong Trì Hạ, kim cương màu xanh nước óng ánh, nói là cái gì có thể mang đến hạnh phúc.

Lão nhân gia sẽ tin những cái này, nhưng căn bản là Phuong Trì Hạ không coi trọng lời nói của bà ấy, theo sau Lạc Dịch Bắc rời khỏi tòa thành liền cất vòng cổ đi.

Trên đường trở về, Lạc Dịch Bắc lái xe được một nửa đường, nghĩ đến biểu hiện của cô khi ở bên trong, thỉnh linh hỏi: "Làm sao biết những cái này?".

Ý anh là sao biết tiếng địa phương Italy.

"Thầy giáo phụ trách dạy khóa học ở trường học vừa lúc dạy tới chỗ này, nên học được một ít từ ông ấy". Phuong Trì Hạ nhàn nhạt trả lời một câu, ánh mắt chuyển hướng sang ngoài cửa sổ.

Cảnh đêm Sicilian vô cùng xinh đẹp, thiên không một mảnh đen kịt trong đó có mấy vì sao như kim cương lấp lánh, ánh đèn rơi xuống nửa mặt núi, để cho khắp núi cảnh đẹp đến mộng lung.

Đây là lần đầu tiên Phuong Trì Hạ chăm chú nhìn nơi này.

Hiện tại đã ba ngày từ khi cô tới.

Đây là một chỗ rất đẹp, lúc xe chạy ở trên đường, có một loại cảm giác lạc vào thế giới trong mộng, bốn phía đều xa hoa.

Trong xe đang phát ra âm nhạc, một bài hát của Ý về ban đêm rất nhẹ nhàng, khá hợp với cảnh đêm bên ngoài, giai điệu, nhịp điệu vô cùng nhẹ nhàng chậm chạp.

Trong xe rất an tĩnh, hai người đều không nói gì.

Toàn bộ hành trình lực chú ý của Phương Trì Hạ đều rơi ở ngoài cửa sổ.

Thật vất vả rồi cuộc đến khách sạn, muốn tiến vào, lại bị Lạc Dịch Bắc sau lưng gọi lại: "Cứ xem như đó là món quà em được ban thưởng vì đêm nay hỗ trợ tôi, tôi dẫn em đến chỗ này!".

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, bước chân dừng lại, ánh mắt khó hiểu nhìn về phía anh.

"Đuổi kịp!". Lạc Dịch Bắc đi ở phía trước, dẫn cô đi đến hướng bờ biển.

Phương Trì Hạ chân chò, nhưng vẫn đi theo anh ra ngoài.

Hai người xuyên qua từng con hẻm nhỏ, cuối cùng đi đến một chiếc du thuyền trên bờ biển.

Một con thuyền rất đẹp, màu trắng thuần, trong bóng đêm ánh đèn lốm đốm đa lốm đốm chiếu xung quanh, đẹp đến có chút ảo mộng.

Lạc Dịch Bắc leo lên trước cô, mới nghiêng đầu, ánh mắt chuyển hướng sang cô đang đi phía sau lưng, liếc nhìn đôi giày trên chân cô, vươn một bàn tay ra trước mặt cô.

Phương Trì Hạ vài bước theo sau, đưa tay cho anh.

Cô mang giày cao gót, đi không vững lắm, vịn Lạc Dịch Bắc sẽ tương đối ổn hơn.

Đi sau lưng anh, hai người đi lên du thuyền, cô vừa suy đoán mục đích hai người đến chỗ này.

Bây giờ là lúc nào rồi mà còn đến chỗ này?

Không phải là đêm nay anh định không trở về chứ?

Phương Trì Hạ rất hoang mang, lôi kéo anh trực tiếp hỏi: "Đêm nay chúng ta có về không?".

"Có trở về hay không khác nhau sao?". Lạc Dịch Bắc liếc xéo cô một cái, ánh mắt còn ung dung dừng lại trên mặt cô vài giây.

Phương Trì Hạ bị anh nhìn đến khẽ giật mình.

Khác biệt ở phương diện nào sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Dạo chơi du thuyền (2)

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, mà là mang theo cô đi vào hướng trong khoang thuyền.

Cuối cùng hai người dừng lại ở chỗ boong tàu, sau khi đến, ở đó đã được trang trí sẵn.

Vây quanh vòng bảo hộ là đèn đủ màu sắc thấp, ánh đèn mờ lung lẳng đổ xuống, trang điểm lên toàn bộ ban đêm càng thêm mê ly.

Đầu thuyền vị trí boong tàu đặt một cái bàn nhỏ, sau khi hai người đến đã bày một ít đồ ăn và rượu vang, ánh nến bên cạnh bàn nhấp nháy, nhìn ra được là đã sớm chuẩn bị.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, không nghĩ tới anh sẽ mang cô tới một chỗ như vậy.

Nhìn chằm chằm trên thuyền một hồi lâu, cô thật bất ngờ đối với an bài như vậy của anh.

Cô cũng không ngờ Lạc Dịch Bắc sẽ là một người hiểu tâm lý người khác như vậy, hai người chỉ là ản hôn, anh cũng không cần phải tâm lý với cô.

"Đi thôi!". Đang thất thần, bên cạnh, âm thanh của anh bỗng nhiên vang lên.

Tiếng nói đậm đặc trước sau như một, loại lãnh đạm nhịp nhàng ăn khớp, nhất thời kéo suy nghĩ đang rời rạc của Phương Trì Hạ trở về.

Cô rất muốn nói!

Đây mới là nguyên hình của anh mới đúng!

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt liếc cô một cái, trực tiếp đi lên trước, dừng lại ở bên cạnh bàn, anh mở rượu vang bày ở phía trên ra rót rượu.

Trong tay anh cầm là Petrus, là rượu nho được vinh dự xưng vương chí tôn trong các rượu nho, cũng tôn quý như thân phận của anh, vương thất Anh quốc và tất cả đại quý tộc châu Âu.

Phuong Trì Hạ bước vài đến bên cạnh anh, ngồi xuống chỗ ngồi đối diện anh, bụng một ly trong đó nhấp nhẹ.

Đêm nay cùng đi anh tiếp khách đến bây giờ, kỳ thật bụng cô vẫn trống không, lúc trước thời điểm ở trong lâu đài cô chỉ ăn một chút.

Thế nhưng vị lão phu nhân quý tộc trên bàn tiệc kia rất tự ý ngôn từ, luôn không ngừng hỏi cô cái này, hỏi cô cái kia, sau khi ăn xong bữa tối, cô gần như cũng không ăn được miếng nào.

Bây giờ nhìn đến đồ ăn, cô cũng không khách khí, cúi thấp đầu bắt đầu ăn.

Thời điểm dùng cơm, rất thuận miệng hỏi anh một câu: "Sao đột nhiên muốn đến chỗ này?".

Lúc trước Thi Lạc rời đi trên trục hai người một câu, thế nhưng, bầu không khí hiện ở chỗ này, theo Phuong Trì Hạ thấy, thật ra có một chút cảm giác như hương tuần trăng mật.

"Không đói bụng sao? Không đói bụng vậy đưa cho tôi!". Tay Lạc Dịch Bắc cầm lấy dao nĩa hơi dừng lại, cũng không trả lời thẳng vấn đề của cô, mà là đưa tay muốn đồ ăn bày ở trước mặt cô.

Tay còn chưa đụng phải, lại bị Phuong Trì Hạ đẩy ra.

"Ai nói không đói bụng mà đúng không?". Đặt cả bàn đồ ăn ở trước mặt mình, cô cúi thấp đầu an tĩnh ăn, không nói tiếp.

Một hồi bữa tối, hai người giải quyết khá là chậm.

Ánh nến trên bàn, còn đang lẳng lặng chấp chôn, ấm áp đổ xuống trên đất.

Trên mặt biển tiếng gió thỉnh thoảng truyền đến, thế nhưng, bầu không khí lúc này, lại làm cho Phuong Trì Hạ cảm thấy dị thường yên tĩnh.

Yên ả đến gọi lên cảm giác những tháng ngày bình an yên ổn.

Cảnh đêm trên biển rất đẹp, boong tàu được trang trí rất đẹp, mặt biển và thiên không đẹp hơn.

Bầu trời đêm trên đảo Sicilian vô cùng an tĩnh, thiên không một mảnh đen kịt trong đó khảm mấy hạt ngôi sao rạng rỡ lấp lánh, trắng đan chéo vào đen, tựa như chiếc nhẫn của Phuong Trì Hạ tản mát ra hào quang giống như kim cương.

Ngẫu nhiên trên nặt biển có mấy chiếc du thuyền đi qua, nhạt đậm quang vừng rải tại trên mặt nước, làm mặt biển nổi bật sắc sỡ.

Thật vất vả, rốt cuộc hai người giải quyết xong bữa tối, Phuong Trì Hạ ngẩng đầu, ánh mắt lần nữa nhìn về phía anh: "Không còn sớm, muốn trở về không?".

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu trả lời cô một câu: "Tôi có nói muốn trở về sao?".

Phuong Trì Hạ: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Đi theo tôi là được rồi

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, ánh mắt bất khả tư nghị nhìn về phía anh: "Qua đêm ở đây?".

"Có sao không?". Đuôi lông mày Lạc Dịch Bắc nhướng lên, đẩy cái ghế ra đứng lên, sửa sang lại nếp gấp quần áo của mình, quay người đi vào hướng buồng nhỏ trên tàu.

Phuong Trì Hạ cũng chỉ giật mình trong một giây lát, vài bước theo sau.

Anh nói không sai, chỉ cần ở chung với anh, qua đêm ở nơi nào cũng không khác nhau lắm.

Ý vị lời nói Phuong Trì Hạ tràn ngập châm chọc, châm chọc là thời điểm Lạc Dịch Bắc muốn làm gì chưa bao giờ nói với cô!

Lạc Dịch Bắc đi phía trước vẫn như cũ không đếm xỉa tới chính mình, bước đi còn rất tản mạn, nội tâm lộ ra lười biếng, trông cực kỳ gọi cảm.

Đêm nay Phuong Trì Hạ uống vài ly rượu, men say không nhiều lắm, chỉ là đầu có chút hỗn loạn, hơn nữa cô còn mang cả giày cao gót.

Thời điểm đi đến bậc thang cuối cùng, thuyền lay động một chút, thân thể cô nhất thời đứng không vững, thân thể không khống chế được ngã xuống về phía bên cạnh ——

"A ~". Khuôn mặt nhỏ nhắn ta của Phuong Trì Hạ ngạc nhiên tái đi, phản ứng coi như nhanh nhẹn, phản xạ có điều kiện tính ôm anh ở phía trước.

Cô bổ nhào qua, thân thể thẳng tắp ngã vào lưng Lạc Dịch Bắc, do cánh tay ôm anh rất chặt, cả người đều dán ở trên lưng anh.

Động tác đột ngột, rõ ràng làm cho lưng Lạc Dịch Bắc cương cứng, khóe mắt liếc qua, ghé mắt nhìn cánh tay cô ôm anh, tầm mắt ngược lại rơi vào trên mặt cô.

Phuong Trì Hạ uống rượu, khuôn mặt đỏ hồng, đôi mắt sưng mù, như là nhiễm một tầng sương mù hơi mỏng, nhuận nhuận thủy thủy, con ngươi khảm ở bên trong đặc biệt xinh đẹp, óng ánh giống như trên bầu trời đêm vĩnh cửu lấp lánh đầy sao.

Lạc Dịch Bắc cứ như vậy nhìn nhìn cô, mắt đen u ám.

Phuong Trì Hạ vừa nhìn ánh mắt anh không đúng, bối rối rút cánh tay về.

"Đi thôi!". Lướt qua anh, cô đi tới phía trước.

Đi vài bước, lại ngượng ngừng lui về.

Ngẩng đầu liếc anh một cái, cô xấu hổ nói một câu: "Căn phòng của chúng ta ở chỗ nào?".

Lời này cô hỏi rất mê mang, ánh mắt say rượu thoát nhìn mơ mơ màng màng, cô lúc này, làm cho Lạc Dịch Bắc cảm thấy có chút đáng yêu.

"Đuổi kịp". Nhàn nhạt liếc cô một cái, anh đi ở trước dẫn cô tới căn phòng.

Đây là một chiếc du thuyền tư nhân xa hoa, bố trí gian phòng, giống như có thể so với "phòng cho tổng thống", tất cả đồ vật sinh hoạt bên trong đều có đủ.

Sau khi Lạc Dịch Bắc đi vào liền trở tay kéo cửa phòng tắm.

Đi vào, vừa đi vừa không đếm xỉa mở cúc áo sômi trên người.

Thời điểm anh làm động tác này đặc biệt gọi cảm, còn rất ưu nhã, Phuong Trì Hạ nhìn thấy có chút miệng đắng lưỡi khô.

Ánh mắt khó khăn di chuyển, cô nghiêng đầu uống ly nước của mình.

Khóe mắt Lạc Dịch Bắc liếc xéo cô, quay người tiến phòng tắm.

Tốc độ anh tắm rất nhanh, không giống Phuong Trì Hạ, tiến vào nửa ngày cũng chưa chịu ra.

Vài phút anh đã tắm xong.

Thời điểm ra ngoài Phuong Trì Hạ đang tìm tòi khóe kéo trên lễ phục, tìm mấy lần, hình như cũng không tìm được.

Cô đứng bên cạnh anh, ánh đèn mờ lung roi trên người cô, thân thể mỹ lệ đường cong vừa vặn hoàn chỉnh không rãnh mà hiện ra ở trước mắt Lạc Dịch Bắc.

Từ góc độ Lạc Dịch Bắc, có thể nhìn thấu triệt thân hình của cô, thậm chí còn có thể thấy chỗ như ẩn như hiện của cô.

Chỉ nhìn thôi, trong đầu anh rất tự nhiên hiện ra xúc cảm nện màng mềm mại chỗ mà đã từng bị anh nắm trong tay...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Anh thoát nhìn không có ý tốt

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc tối xuống.

Phuong Trì Hạ tựa hồ cũng không chú ý tới ánh mắt của anh, vẫn còn thử kéo kéo khóa kéo.

Thời điểm kéo xuống, đại khái là tóc bị dính ở bên trong, đau đến làm cô ngược lại hít khẩu khí, lông mày cũng nhíu lại.

Kêu một tiếng rất nhẹ, kỳ thật cũng không có bất kỳ gọi cảm gì.

Thế nhưng, vang lên ở trong buổi tối yên tĩnh, còn có tiếng nói của cô tương đối mềm nhu, Lạc Dịch Bắc nghe vào tai, lại tê tê đại đại, rất kiểu mềm.

Phuong Trì Hạ vẫn còn đấu tranh với khóa kéo, nghiêng đầu qua, muốn kéo sợi tóc của mình ra, có một bàn tay lại nhanh hơn cô một bước, đẩy tay cô ra, thay cô lấy sợi róc ra.

Động tác của anh rất tự nhiên, nhất thời Phuong Trì Hạ cũng không nghĩ nhiều.

"Cám ơn". Nói khẽ tiếng cảm ơn, muốn kéo lễ phục của mình khỏi tay anh, Lạc Dịch Bắc lại lôi kéo lễ phục cô che dấu khóa kéo không chịu buông ra.

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, sững sờ vài giây, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn vào mắt anh, nội tâm lập bộp nhảy một chút.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc rất nóng, như là ngọn lửa được sơn đen trong đêm tối, tầm mắt rơi trên người cô.

Phuong Trì Hạ biết anh muốn làm gì, nội tâm không khỏi khẩn trương lên.

"Trước tiên tôi thay quần áo!". Đẩy anh ra, muốn đi tới hướng phòng tắm, lại bị anh kéo cổ tay lại.

"Tôi giúp em!". Bế ngang cô lên, anh mang theo cô trực tiếp đi tới giường.

"Tôi muốn đổi áo tắm!". Phuong Trì Hạ nhắc nhở.

Anh không mang cô đi thay quần áo, rõ ràng anh không có ý tốt!

Lạc Dịch Bắc cũng không để ý tới, mang cô đi đến mép giường, đẩy cô một cái lăn vào giữa giường.

Sau đó, ung dung lại bổ sung một câu: "Tôi giúp em thôi!".

Phuong Trì Hạ bị anh làm sắc đến trên mặt thoát đỏ thoát trắng, tay nắm chặt ga giường.

Lạc Dịch Bắc ung dung thường thức biểu tình biến hóa của cô, khuôn mặt tuấn tú nghiêng nghiêng hạ xuống, môi hơi lạnh, nhẹ nhàng rơi vào môi cô.

Hai người đều uống rượu, hương vị khoang miệng cũng giống nhau, hơi thở hương thuần của rượu nho lan tràn lẫn nhau vào trong miệng, quán quanh, dung hòa, vô cùng thân mật.

Phuong Trì Hạ cũng không biết đêm nay vì say hay vì đêm nay quá mức tuyệt vời, bị anh hôn hôn, cũng không biết làm thế nào, cánh tay cô vậy mà không tự chủ được chủ động vòng trên cổ của anh.

Lạc Dịch Bắc nao nao, cũng không nghĩ tới cô sẽ phối hợp như vậy.

Nhìn chăm chăm con ngươì sưng mủ của cô một lát, môi mòng lần nữa chụp lên.

Anh hôn, vừa kịch liệt vừa thô lỗ, không đầy một lát thì đầu Phuong Trì Hạ bắt đầu hỗn loạn, trời nam đất bắc cũng phân không rõ.

Lạc Dịch Bắc tựa hồ rất hưởng thụ cô thuận theo phối hợp như vậy, cô như vậy, thừa số tiềm tàng đã man trong cơ thể anh cũng hoàn toàn bị lấy ra.

Anh nghĩ như vậy, một buổi tối cũng làm nghiêm chỉnh như vậy.

Phuong Trì Hạ hỗn loạn ngủ một đêm, ngày hôm sau khi tỉnh dậy, là bị ánh sáng mặt trời làm tỉnh.

Ánh sáng rất chói mắt, chiếu từ cửa sổ, lẳng lẳng chiếu trên người cô, chói mắt đến làm cho mắt cô mở không ra.

Càng bất mắt hơn ánh sáng, là tất cả ấn ký lớn nhỏ trên người cô tối hôm qua Lạc Dịch Bắc lưu lại.

Sâu cạn không đồng nhất, tràn ra như đóa hoa hồng, xinh đẹp lại kiểu diễm.

Phuong Trì Hạ đau đến toàn thân mệt rã rời, không biết đã hôn lần thứ mấy càng làm Lạc Dịch Bắc an ủi một lần.

Ngoài cửa sổ có âm thanh sóng biển tuôn động truyền đến, hai người tựa hồ vẫn còn ở trên biển.

Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn, nhặt quần áo trên mặt đất mặc vào cho mình, mở cửa phòng đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Lạc Dịch Bắc cẩn thận

Trên biển ánh sáng sán lạn, lúc Phương Trì Hạ lên boong thuyền, Lạc Dịch Bắc đang ngồi ở trước bàn tối hôm qua hai người ăn, xung quanh có nhiều người đứng hầu hạ.

Chẳng qua là lúc cô đi lên, vốn có nhiều người còn đang hầu hạ liền an tĩnh đi xuống.

Phương Trì Hạ ngồi xuống đối diện anh, nói “Hôm nay chúng ta còn ở lại đây sao?”

“Như thế nào? Không thích? Lạc Dịch Bắc ưu nhã dùng món ăn, lúc nói cũng không để ý đến cô.

Phương Trì Hạ kì thật không phải không thích, ngược lại cô cảm thấy ở du thuyền nhìn phong cảnh trên biển rất đẹp.

Nhưng mà không có khả năng cô nói với Lạc Dịch Bắc như vậy.

Không khéo lời nói ra vài ngày sau còn ở trên thuyền cũng không chừng.

“Cũng được.” Học khẩu khí của anh, cho anh câu trả lời lập lòe nước đôi, Phương Trì Hạ cảm lấy xiên thương thức món ăn vừa ngắm cảnh biển, đem bữa sang giải quyết, đi ra ngoài ý muốn vậy mà Lạc Dịch Bắc cùng cô ăn sáng xong lại dẫn cô xuống.

Nơi này là Sicily, truyền thuyết bắt nguồn từ Mafia Italy, trên đảo này có rất nhiều tổ chức lớn nhỏ, giao dịch trên biển cũng rất nhiều.

Hai người một trước một sau đi xuống, xung quanh có vài con thuyền đang dừng lại, còn thấy những người đàn ông mang đồ đen đeo kính râm đang nghiêm chỉnh đi qua.

Lúc hai người đi ra ngoài, đúng lúc có mười mấy người đàn ông cầm súng đi tới.

Phương Trì Hạ hôm qua lúc đến nơi này thấy rất an tĩnh, không nghĩ đến bên ngoài lại hắc ám như vậy.

Ánh mắt nhìn đám người kia, vốn kéo một khoảng cách với Lạc Dịch Bắc vài bước liền chạy theo sau.

Lạc Dịch Bắc vẫn như cũ mắt không chớp mà đi đường của mình, từ đầu đến cuối cũng không quay đầu nhìn.

Anh giống như chuyện gì cũng không xảy ra, trên mặt đạm mạc, không mấy may đem đám người kia đặt trong mắt.

Hai người đi bình thường như người đi đường,

Vốn cũng bình an vô sự.

Ai ngờ lúc đi sát qua người cầm đầu của mấy người áo đen thành linh quét mắt qua nhìn hai người.

Phương Trì Hạ bị nhìn thấy nội tâm lập bộp xiết chặt, cả người không tự chủ đưa sát vào người Lạc Dịch Bắc.

Ánh mắt người kia nhìn cô, rồi nhìn Lạc Dịch Bắc, định dạng khuôn mặt trong vài giây, bỗng nhiên tay cầm súng giờ lên.

“Cẩn thận!” Phương Trì Hạ vốn luôn bất động thanh sắc liếc người kia, cảm thấy được động tác của anh ta, cô phản xạ liền hướng qua giúp Lạc Dịch Bắc đỡ.

“Phanh” tiếng súng vang lên sau hành động của cô.

Lạc Dịch Bắc cơ hồ là không ngờ sẽ xảy ra tình huống đột ngột như vậy, đầu tiên là bất động thanh sắc nhìn qua vết thương của Phương Trì Hạ, ánh mắt sắc bén nhìn về người đàn ông nổ súng.

Chân dài nhấc lên, xút cục đá bên chân lên trúng vào tay người kia, súng “Lạch Cach” rơi xuống.

Anh ra tay rất nhanh, ánh mắt nhìn chăm chăm súng, muốn nhặt lên trước người kia thì một viên đạn khác bắn về phía anh.

Lạc Dịch Bắc ôm Phương Trì Hạ nhanh nhẹn tránh đi, ánh mắt nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Để tùy bị giày vò

“Làm sao bây giờ? Anh không bị thương chứ?” Phương Trì Hạ chưa từng gặp tình huống này, lúc này khẩn trương muốn chết.

Khách du lịch cũng gặp loại chuyện này, đây là cô không nghĩ đến.

Lạc Dịch Bắc ngày hôm qua đưa cô đi gặp mấy vị phu nhân quý tộc liền trở về, nào có mang súng gì?

Nhưng mà hình như chỉ có cô bất an, anh từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, thậm chí còn có tâm tư trêu chọc cô “Em rất khẩn trương sao?”

“Đúng vậy a, em rất khẩn trương nên anh trước hết nghĩ cách giải quyết đám người kia đi!” Phương Trì Hạ lúc này tim đập thình thịch, đang lo lắng hai người nên làm thế nào để giải quyết tình huống trước mắt, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên đẩy cô xuống biển “Nhảy xuống đi!”

Hành động của anh vô cùng nhanh, một giây trước rõ ràng còn tận mạn nói chuyện với cô, một giây sau liền làm ra hành động này, đừng nói là Phương Trì Hạ mà mấy người đàn ông phía sau cũng không có nghĩ đến.

Chờ đến khi hoàn hồn lại, trên mặt biển đã không còn thân ảnh hai người.

“Thất thần cái gì, mau đuổi theo!” Tên cầm đầu nhanh chóng ra lệnh, mang theo một đám người chạy ra phía bờ biển.

Phương Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc ôm ở trong biển, mũi miệng sắc không ít nước biển, đặc biệt khó chịu,

Trên mặt biển vang lên tiếng súng “Phanh” “Phanh”, viên đạn xuyên qua mặt nước, làm nổi lên không ít bọt nhỏ, còn đám người kia vừa chạy vừa hô hô băng tiếng Ý.

Phương Trì Hạ thiếu không khí bắt đầu chóng mặt, chỉ nghe thấy mấy người kia dường như nói cái gì “tuyệt đêm”

Kì thật nếu hơi chút hiểu biết về thể giới hắc bạch liền biết có ý gì.

Nhưng mà thể giới của Phương Trì Hạ trước nay chỉ có trường học, đi làm, so với giấy còn trắng hơn, đối với từ này đương nhiên lạ lẫm.

Kĩ năng bơi của cô cũng không tốt, chỉ tính là biết bơi.

Khi còn bé có phát sinh chút chuyện nên cô đối với chuyện này có chút chướng ngại tâm lý, rơi xuống biển cả người đều giao cho Lạc Dịch Bắc.

Lúc này sóng biển từng đợt từng đợt vỗ đến, cơ thể hai người trong biển trôi nổi, Phương Trì Hạ đã cực kì thiếu không khí, ý thức mơ hồ, lúc sau xảy ra chuyện gì cũng không biết.

Khi tỉnh dậy thấy hai người đang ở trong khu rừng rậm, bên cạnh có một dòng suối nhỏ, đại khái là nhánh sông nào đó ra biển.

Lạc Dịch Bắc đang ngồi bên đồng lửa, đang nướng cái gì đó.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?” Cô vài bước đi qua, đến bên cạnh anh ngồi xuống, ánh mắt nhìn bốn phía.

“Không biết.” Lạc Dịch Bắc quay qua cô nói mấy chữ, tiếp tục nướng đồ trong tay.

Phương Trì Hạ bị mấy lời kia của anh đánh gục.

Ở nơi hoang vu không biết phương hướng gì thế này mà anh còn bình tĩnh như vậy?

Phương Trì Hạ nhìn anh một cái, thấy anh không có vẻ gì là sót ruột thì tự mình đứng lên di chuyển xung quanh.

Lạc Dịch Bắc cứ như củ nướng đồ, mặt không thay đổi chỉ một chút.

Anh kì thật cũng không vội vã tìm đường, Phương Trì Hạ đang làm cái gì anh cũng chưa nhìn một cái, hoàn toàn bộ dáng tùy ý cô.

Phuong Tri Hạ đi xung quanh nhìn một chút, lại nhìn dòng sông, rồi nhìn loại cây ở trong rừng, còn ngồi chễm hễm trên mặt đất không biết cái gì sau đó phải bận đứng đây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Bữa tiệc hoàng cung

Sau đó Lạc Dịch Bắc nghe thấy âm thanh đậm đặc của cô “Chúng ta bây giờ đang ở Bắc bán cầu, con sông này chảy về phía đông, bên kia hẳn là đông.”

Ánh mắt cô chuyển sang một thân cây, âm thanh lần nữa vang lên “Cây xanh đậm ở phía nam, xanh vàng ở phía Bắc, gió không thổi về phía nam, như vậy bên này là phía nam.”

Hang của tổ kiến hướng về phía Nam cùng với với hướng chỉ của cây đều chỉ về phía nam, cho nên chúng ta hẳn nên đi về phía bên này!”

Cô nói không nhanh không chậm, phân biệt phương hướng dựa vào thiên nhiên.

Sợ một loại sẽ sai cho nên cô kết hợp ba loại là sông, cây, tổ kiến.

Vừa mới ở trong rừng cũng là quan sát ba loại phương hướng.

Lạc Dịch Bắc còn đang nường đồ, vốn định làm no bụng trước rồi sẽ tìm phương hướng.

Không nghĩ rằng một lúc cô đã đem vấn đề giải quyết xong.

Ánh mắt hơi nghiêng nhìn Phuong Tri Hạ còn đang ngó nghiêng xung quanh, đuôi mắt nhướn nhướn.

Sau quý tước phủ ngày hôm qua, lần này cô lại cho anh thấy ngoài ý muốn.

Cô còn thông minh hơn so với anh nghĩ, gặp chuyện gì cũng có thể bình tĩnh, đầu óc rõ ràng.

Khóe mắt liếc qua tầm mắt rơi trên người mình, cô nghiêng đầu nói “Đi thôi!”

Lạc Dịch Bắc đem đồ ăn đã nường chín lần lượt đưa cho cô, hai người ăn xong liền đi theo hướng mà cô đã chỉ.

Lạc Dịch Bắc lần này đến Sicily có vài chuyện quan trọng, trừ buổi gặp mặt hôm qua, ngày mai anh còn phải đại diện Dung Hi đi nước R ở Bắc Âu dự thịnh yến vương thất.

Quan hệ quốc tế của Dung Hi rất rộng, Sa Chức Tinh lúc trước từng sống ở Châu Âu một thời gian, cùng vương thất các nước Châu Âu quan hệ rất tốt.

Hiện tại trạng sức của các thành viên vương thất hơn phân nửa đều từ nhà thiết kế của Dung Hi.

Cho nên, những buổi xã giao, Lạc Dịch Bắc từ chối không hết.

Trở lại khách sạn, Lạc Dịch Bắc lập tức bay đi R quốc.

Thịnh yến được tổ chức ngày hôm sau.

Lạc Dịch Bắc cũng không nói cho Phuong Tri Hạ hai người đi đâu, giúp cô lựa chọn quần áo, thậm chí còn không nói lời dư thừa.

Đoạn thời gian hai người kết hôn, Phuong Tri Hạ đã quen anh như vậy.

Anh không nói nhiều, cô cũng không hỏi nhiều, trong lòng nghĩ, buổi tối ngoan ngoãn đi theo anh là được rồi.

Lúc hai người đi ra khách sạn, xe của vương thất đã đợi ở ngoài cửa.

Đến Vương cung chừng mười phút.

“Đây là đâu vậy?” Phuong Tri Hạ kéo nhẹ cánh tay anh, nhìn cung điện tráng lệ, xung quanh có người mặc trang phục hộ vệ Hoàng gia, nhìn không được tò mò hỏi.

“Vương cung.” Lạc Dịch Bắc trả lời ngắn gọn.

Phuong Tri Hạ chỉ kinh ngạc, phản ứng coi như là bình thường.

Tuy lần đầu đến nơi này nhưng cô cũng chỉ là khách mà thôi, không cần quá lo lắng.

Hai người được dẫn đi vào, chính giữa có một vị tôn quý lão nhân đang ngồi, về sau Lạc Dịch Bắc lại cùng những người khác nói chuyện.

Phuong Tri Hạ một mình không có việc gì, nhìn xung quanh một chút, trực tiếp đi về phía tháp Champagne, bên cạnh tháp Champagne còn bày đủ loại ghế dài, cung cấp đủ loại rượu cho khách uống, lúc cô đến, bên cạnh còn có một người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Lần đầu tiên gặp

Là người đàn ông nhìn rất khí khái, ánh đèn mờ lung che khuất nửa mặt anh ta, Phuong Tri Hạ không thấy hết cả khuôn mặt nhưng có thể cảm giác được người anh ta rất tôn quý.

Nhưng người xung quanh hình như rất sợ anh ta, cách xa ba mét không có ai lại gần, xa xa cúi thấp, đối với anh cung kính.

Phuong Tri Hạ căn bản không biết thân phận của người này, hơn nữa người kia lại đứng ở cạnh tháp Champagne, lúc cô định đi qua, mấy người tùy tùng hình như muốn ngăn cản.

Nhưng mà người kia lại cái gì cũng không nói, lại nhin xuống hành động ngăn cản người.

Phuong Tri Hạ một mình đi đến tháp Champagne, lấy một ly rượu, muốn rời khỏi, khóe mắt không nhìn được nhìn qua người đàn ông kia một cái.

Anh ta hình như đang ném rượu trước mặt để không ít cái ly dài, hình như không tìm thấy vị mình thích, mà hình như là đang suy nghĩ cái gì.

Phuong Tri Hạ đứng bên cạnh nhìn anh ta, nhìn anh ta nhàu lông mày, một ly lại một ly bị anh ghét bỏ để qua một bên, cô liền vài bước đi qua phía anh.

“Tiểu thư, không được!” Tùy tùng đứng cách ba mét thấy hành động của cô, muốn ngăn cản lại bị ánh mắt của người đàn ông kia ngăn lại.

Phuong Tri Hạ trực tiếp đi đến bên cạnh người kia, lấy từ trong đó ba cái ly, lại lấy ra một cái ly không, không biết theo tỉ lệ gì đổ vào.

Nhẹ nhàng lắc lắc, nói với anh ta “Thử cái này đi, Brandy thêm Thanh bưởi và anh đào Tây Ấn Độ.”

Phuong pháp cô phối hợp rất kì diệu, cơ hồ là chưa từng nghe thấy.

Người kia nghe cô nói gọi lên hứng thú, bung ly rượu kia lên nhấp nhấp.

Vị cay tràn ngập khoang miệng, lúc sau là thanh bưởi và anh đào tây ấn độ đắng chát.

Cảm giác rất kì diệu, giống như là đi thám hiểm, lúc bắt đầu sẽ rất quái lạ, nhưng một chút lại bị vị thanh bưởi nhàn nhạt thơm ngát thay thế, nhẹ nhàng khoan khoái, dư vị làm người ta rất hài lòng.

Người kia đối với ly rượu vô danh của cô rất hứng thú, mặt mày thoát nhìn rất sung sướng.

“Làm sao biết vậy?” Ánh mắt nhìn cô, là lần đầu tiên anh nhìn thẳng đánh giá cô.

Ngũ quan tinh xảo, làn da dưới ánh đèn trắng sáng, hai con mắt linh động kì thật nhìn như vậy chỉ có khí chất linh hoạt cũng không quá kinh điển, nhưng lại khiến cho anh ta nhìn mãi không dời.

“TRước kia thường làm phục vụ tại các buổi party nhìn người ta làm qua.” Phuong Tri Hạ trả lời rất thẳng thắn.

Người kia hình như khẽ giật mình, đối với lời cô có chút ngoài ý muốn, ánh mắt tỉ mỉ nhìn cô.

Phuong Tri Hạ mặc một thân lễ phục xinh đẹp, sắc đen cao quý mà ưu nhã, vòng cổ thoát nhìn cũng có giá trị không nhỏ.

Nhìn cô như vậy không ai nghĩ cô từng làm phục vụ.

Nhưng mà cô lại trả lời không chút che giấu.

Đang chuẩn bị nói cái gì thì cô lại xoay người rồi đi.

Người kia đưa mắt nhìn cô rồi đi, phản xạ có điều kiện muốn kéo cô lại, nhưng sau lưng lại có giọng nói cung kính vang lên “Phí Tư Nặc điện hạ, bá tước đại nhân ở bên ngoài đợi đã lâu!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Làm thông gia với vương thất

Người kia liếc nhìn người hầu một cái, động tác ngừng lại.

“Thường cho người.” Cầm ly rượu trong tay uống sạch, sau đó đưa ly Brandy còn lại đưa cho người hầu, người đàn ông chậm rãi đi ra ngoài.

Phuong Tri Hạ sau khi rời đi, tìm góc hẻo lánh ngồi xuống.

Ở đây cô không biết ai, mọi người trong đó đều là quyền quý, thân phận của cô ở nơi này cũng không có ai biết.

Lạc Dịch Bắc bị rất nhiều người bao quanh, lúc đầu đều là mấy người đàn ông, về sau đổi lại tất cả đều là con gái.

ANH đi đến chỗ nào cũng rất được hoan nghênh, rõ ràng vẻ mặt lạnh lùng không chút vui mừng vậy mà người này ngã xuống thì người sau lại muốn đến gần anh ta.

Thái độ của anh đối với đàn ông và phụ nữ hoàn toàn khác nhau. Đứng với đàn ông còn trò chuyện vài câu, nhưng đứng với phụ nữ, giọng điệu của anh lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Phuong Tri Hạ ở góc hẻo lánh không rõ bên kia anh nói cái gì, nhưng nhìn biểu hiện của anh, là muốn giữ khoảng cách với mấy cô gái kia, nhìn động tác gợn tay nhắc chân của anh cũng biết anh đối với mấy người kia không có cảm tình.

Phuong Tri Hạ đối với anh cũng chẳng có suy nghĩ gì, cứ như vậy nhìn chăm chăm anh cô cũng không đi quấy rầy, từ đầu đến cuối an tĩnh ngồi ở góc hẻo lánh, cô biết anh sẽ giao xong sẽ đến tìm cô.

Lúc anh đi tới cũng không có sắc mặt tốt, đại khái là bị mấy cô kia làm phiền toái rồi.

“Đi thôi!” Lãnh khốc nói hai chữ, đi ở phía trước, vừa định mang cô đi ra ngoài vương cung, bỗng nhiên có người hầu đi lên cung kính cúi người với anh “Lạc thiếu gia, Vương Thái Phi Sofia mời ngài qua một chút!”

“Đợi tôi một chút!” Lạc Dịch Bắc khẽ gạt mình, nhìn Phuong Tri Hạ bên cạnh, sau đó đi theo người hầu dẫn đường.

Vương Thái Phi Sofia ở R quốc cực kì có uy, cũng là thành viên vương thất Dung Hi có giao tình sâu nhất.

Năm đó lúc Lạc Hi Thần quản lí Dung Hi, trang sức để bà đi dự yến tiệc đều đến từ Dung Hi, quan hệ với Lạc gia rất tốt.

Lạc Dịch Bắc cũng coi bà như nửa trưởng bối, lúc cùng người hầu đi qua, bên cạnh Sofia còn có một cô gái trẻ tuổi.

Sofia thấy anh cười khả ái, kéo cô gái kia đến trước mặt mình giới thiệu “Đây là cháu gái của ta, Tô Thụy.”

“Tô Thụy, đây là Lạc Dịch Bắc, đang quản lí Dung Hi, biết nhiều tin tức trong nước như vậy hẳn cháu cũng biết a?”

“Lạc thiếu gia, rất vinh hạnh được gặp ở đây!” Tô Thụy lễ phép lên tiếng hỏi thăm anh.

Lạc Dịch Bắc nhìn Sofia, lại nhìn Tô Thụy, mặt mày nặng nề.

ANH là người khôn khéo, đầu óc nhanh nhạy, chỉ cần liếc mắt nhìn anh đã nghĩ thấy mùi vị không đúng.

Quả nhiên, lời kế tiếp của Sofia xác minh anh đoán đúng “Dịch Bắc à, cháu gái ta từ lâu đã để ý đến Dung Hi, người ở Dung Hi nó chú ý nhất là cháu, tin tức của cháu nó đều biết lớn nhỏ, nếu hôm nay có cơ hội gặp mặt ở đây, thì ta làm chủ đề Dung Hi cùng vương thất làm thông gia thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Xin lỗi, tôi đã kết hôn

Lời nói này của bà vô cùng thẳng thắn, không cảm thấy có chỗ nào không thích hợp.

Bản thân Tô Thụy là một cô gái vô cùng xinh đẹp, không giống nét xinh xắn tinh tế ở người phương Đông, dung mạo của cô rất mạnh mẽ, có nét lạnh lùng của người mẫu tạp chí, bối cảnh gia tộc lại rất mạnh, ở nước R quý tộc muốn làm thông gia với cô nhiều vô kể.

Khi Sách Phi Á nói ra những lời này, vô cùng tự tin, cũng không nghĩ đến Lạc Dịch Bắc có từ chối hay không.

"Xin lỗi, thưa bà!" Nào ngờ Lạc Dịch Bắc không chút do dự, nói lời xin lỗi với Sách Phi Á, ánh mắt hướng về Phuong Trì Hạ vẫn đang đứng ở góc xa đợi anh.

Sau đó, sóng lớn cũng chẳng ngại không chút rung động buông ra một câu, "Tôi đi hôn!"

Ba chữ ngắn gọn, như quả bom hẹn giờ có sức công phá mạnh mẽ, làm cho hiện trường phát nổ chỉ trong chớp lát.

Sách Phi Á không thể tin nổi mà nhìn anh, rõ ràng rất kinh ngạc trước câu nói của anh.

Tô Thụy giống như bị một gậy roi xuống đầu, sự tôn nghiêm cao ngạo bị anh đã kích đến vỡ vụn thành từng mảnh.

Anh ta lại có thể thẳng thừng từ chối như thế...

Anh ta kết hôn từ khi nào?

"Nếu như không có việc gì, tối nay tôi xin về trước!" Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, gửi lời hỏi thăm đến Sách Phi Á một chút, quay người đi thẳng ra cửa.

"Lúc này mọi người đang nói gì vậy?" Lúc anh đi qua Phuong Trì Hạ vài bước đi theo, vừa đi, vừa thuận miệng hỏi.

"Muốn biết ư?" Lạc Dịch Bắc chuyển mắt sang cô, nhìn chằm chằm gương mặt của cô vài giây, lời nói ra mang theo mấy phần mập mờ đùa giỡn.

Phuong Trì Hạ thật ra lúc này đã thấy anh nhìn sang chỗ cô, có chút tò mò chủ đề nói chuyện là gì lại liên quan đến cô.

Có điều, nghe giọng điệu của Lạc Dịch Bắc, cảm thấy anh cũng sẽ không nói với cô, thờ ơ trả lời một câu, "Không có."

Vốn là với quan hệ của hai người, cô cũng không có lập trường gì mà quan anh nhiều đến vậy.

Tiếp tục đi ra ngoài cửa chính, Lạc Dịch Bắc từ đầu đến cuối không nhắc đến chuyện bên trong lúc này, cảm giác giống như chuyện này chưa từng xảy ra vậy.

Hai người trở về khách sạn, cũng không lưu lại lâu ở nước R, ngày hôm sau lập tức đáp chuyến bay trở về nước.

Khi đến sân bay của thành phố C, hai người một trước một sau vừa mới ra đến sân bay, chuông điện thoại của Lạc Dịch Bắc liền vang lên.

Là của Bảo Bảo.

Không cần đoán, từ sau khi Lạc Dịch Bắc thấy cái tên ấy hiển thị trên cuộc gọi thì mặt mày dịu ra, Phuong Trì Hạ cũng biết.

"Bảo Bảo, sao vậy?" Lạc Dịch Bắc nghe máy, quay sang nói chuyện với Bảo Bảo.

"Anh đến chưa? Đừng đi trước một mình, em bây giờ đang trên đường vội đến sân bay, em và ông nội đón anh!" Giọng nói của Bảo Bảo từ đầu dây bên kia truyền đến, tâm tình nghe ra dường như rất tốt.

"Được, anh chờ hai người." Lạc Dịch Bắc cong khóe môi lên, ngắt máy.

Anh không đi ra, Phuong Trì Hạ và anh lại đứng rất gần, khi nghe điện thoại, cuộc nói chuyện của hai người, cô có thể nghe thấy rất rõ.

"Bảo Bảo sắp đến?" Ánh mắt chuyển sang anh, cô biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

Lạc Dịch Bắc nghiêng mắt nhìn cô, bình thản "ừ" một tiếng, thản nhiên quan sát phản ứng của cô.

Nào ngờ cô lại không thay đổi sắc mặt mà trả lời một câu, "Vậy tôi đi trước đây, anh chắc không hi vọng bị người khác làm phiền."

Nói xong câu này, cô quay người hướng về phía ngoài sân bay.

Không ngờ cô đi mất rất nhanh, thậm chí cũng không quay đầu lấy một cái, cảm giác rõ ràng là không quan tâm chút nào đến việc anh ở cùng cô gái khác, thậm chí còn rất vui về tạo cơ hội cho anh.

Cô như thế, khiến cho lòng ngực anh ngột ngạt.

Vẫn thật tâm lý nhỉ!

Lấy một cô vợ rộng lượng thế này, anh có nên yên tâm vui mừng hay không đây!?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Sau lưng anh nuôi nhân tình

Sau khi Phương Trì Hạ rời khỏi thì trực tiếp chuyển đến trạm xe taxi cạnh đó.

Vẫn chưa ngồi lên xe, một chiếc Lamborghini đã dừng lại trước cổng sân bay.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông trông giống tài xế từ trong bước ra, đến ghế sau, cung kính mở cửa cho người ngồi bên trong.

Một thân hình mảnh mai cong lưng đi ra, ngẩng đầu lướt nhìn xung quanh một cái, đi thẳng về phía Lạc Dịch Bắc.

Gương mặt đó, vốn là đẹp đến khiến người khác khó lòng quên được, Phương Trì Hạ lại không phải lần đầu tiên nhìn thấy, tự nhiên mà công nhận.

Nhanh như vậy đã đến rồi...

Bảo Bảo dường như lúc nào cũng rất thân thiết với Lạc Dịch Bắc, vừa gấp mặt tay đã khoác lên cánh tay anh thân mật, cùng anh đi ra ngoài xe.

Hai người vừa đi, vừa nói chuyện gì đó.

Khoé môi Lạc Dịch Bắc thi thoảng khẽ cong lên, hai người đi cùng, vô cùng thân thiết như người một nhà.

Có người nói, hai người bên nhau cảnh giới cao nhất là từ tình yêu trở thành tình thân.

Phương Trì Hạ nhìn chằm chằm Lạc Dịch Bắc và Bảo Bảo, điều nghiệm ra trong đầu chính là câu nói này.

Phương Trì Hạ nhìn hai người họ một lúc, ánh mắt của cô rời đi, gọi một chiếc taxi ngồi lên...

Lạc Dịch Bắc lần này rời đi, mấy ngày đều chưa về, thậm chí cả điện thoại cũng không gọi cho Phương Trì Hạ lấy một lần.

Anh không ở đây nữa, Phương Trì Hạ vui vẻ đến thành thoi, mỗi ngày khi có tiết thì đến trường học, khi không có tiết thì vào Dung Hi làm việc, mọi thứ trong cuộc sống vẫn như cũ.

Chỉ là, buổi tối khi về nhà, biệt thự rộng lớn như thế, chỉ có cô và một con con mèo, trong lòng khó tránh khỏi trống trải.

Tuy vậy, mấy năm nay ở Phương gia, cảm giác này, cô sớm đã quen rồi.

Tắm xong đi xuống lầu, cô đang chuẩn bị ôm Đoàn Đoàn chơi đùa một chút, lúc này âm báo tin nhắn của điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Tiếng nước nhỏ giọt, là âm báo tin nhắn của cô.

Ngồi lên xô-pha, cô cầm điện thoại lên nhìn.

Tin nhắn từ một người bạn của Phương Trì Hạ nhắn đến, tên người nhắn được cô ghi chú là "Đại Bảo Bối".

Nội dung tin nhắn là: Cậu chuyển đi rồi ư?

Phương Trì Hạ đã rất lâu không có tin tức gì về người đó, vừa nhìn thấy tin nhắn, bỗng chốc hào hứng, nằm trên xô-pha nhắn tin với người đó.

Cô cứ trò chuyện như vậy, điện thoại không rời khỏi tay nửa ngày.

Cũng không biết hai người đã trò chuyện được bao lâu, nói đến cô buồn ngủ, cuối cùng quả thật buồn ngủ không chịu nổi nữa, gửi đi một biểu cảm đáng

thương cho Đại Bảo Bối, giọng điệu đầy tình cảm: Đại Bảo, tớ quả thật không ổn rồi, hay là hôm nay cứ như vậy trước nhé? Ngày mai gặp nhau! Dây nhỏ roi nhỏ tùy cậu!

Câu cuối cùng được gửi đi, cũng lười lên lầu, cô mê man ngủ trên xô-pha.

Sau khi cô ngủ khoảng một tiếng, cổng chính biệt thự mở ra, một chiếc xe dừng lại, cánh cửa nhà mở ra, Lạc Dịch Bắc mấy hôm không gặp, đột nhiên bước vào.

Mở đèn phòng khách, muốn đi thẳng lên lầu, khoé mắt liếc thấy Phương Trì Hạ đang cuộn tròn nằm ngủ trên xô-pha, bước chân của anh dừng lại, chậm rãi đi về phía cô.

Anh mấy hôm nay luôn ở Lạc gia, cũng đã mấy ngày không gặp cô rồi.

Từ khi kết hôn đến nay, đây chắc là lần đầu tiên họ không gặp nhau lâu đến thế.

Hôm nay đột nhiên trở về, nguyên nhân thật sự là bởi vì cô.

Mấy ngày không gặp, Lạc Dịch Bắc có chút nhớ cô rồi.

Nhớ mùi hương thanh nhã tươi mát lại khiến người khác say đắm của cô, nhớ ánh mắt của cô lúc bị anh giằng vò không tình nguyện lại ngậm chịu đựng, cùng với âm thanh nũng nịu đến nhũn xương nằm dưới thân anh..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Mới mấy ngày đây đã nhớ tôi rồi

Phương Trì Hạ mấy ngày nay vẫn luôn ngủ ở nhà một mình, khi ở một mình, cô ăn mặc rất tùy tiện.

Lúc này cô đang mặc một cái đầm ngủ vô cùng thoải mái, cầu vai nghiêng lệch để lộ vai, váy cũng rất ngắn, một nửa đôi chân thon dài đều lộ ra ngoài.

Cô như vậy, nếu như không phải Lạc Dịch Bắc biết tính cách của cô, chắc sẽ tưởng là cô cố tình mặc để chào đón anh.

Nhưng mà, bất luận là vô tình hay cố ý, điều này cũng giúp cho Lạc Dịch Bắc thuận tiện không ít.

Đi qua vài bước, cuộn người cô quay sang hướng của mình, Lạc Dịch Bắc cúi người hôn cô, tay bắt đầu kéo quần áo của cô.

Có vẻ cảm thấy trên xô-pha không tiện để hành động mạnh, anh hơi nhíu mày không vui, định bế cô đi lên lầu, chiếc điện thoại mà trước đây Phương Trì Hạ luôn mang theo bên mình, lại rơi xuống một tiếng "lách cách".

Tiếng rơi nặng nề, khi chạm đất không biết đã chạm phải phím nào, màn hình sáng lên.

Lạc Dịch Bắc vốn không định quan tâm, nhưng mà, khi giúp cô nhặt điện thoại lên, ánh mắt trong lúc vô ý đã nhìn thoáng trên đó.

Điện thoại của Phương Trì Hạ vẫn còn chưa thoát phần tin nhắn, sau khi màn hình sáng lên, bên trong trường hợp hiện lên đoạn trò chuyện lúc nãy giữa cô và Đại Bảo Bối.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc dán vào từng lời nói to gan lộ liễu ở trên đó, sau đó, tất cả biểu cảm trên mặt cứ như vậy mà cứng đờ.

Tên tài khoản nhắn tin của Phương Trì Hạ là Nhất Thế Thịnh Hạ, toàn bộ nội dung của cuộc trò chuyện là:

Đại Bảo Bối: Cậu chuyển đi rồi ư?

Nhất Thế Thịnh Hạ: Đúng vậy, sao thế? Mới mấy ngày đây đã nhớ tớ rồi?

Đại Bảo Bối: Sao cậu không nói một tiếng?

Nhất Thế Thịnh Hạ: Không phải bây giờ cậu cũng biết rồi ư?

Đại Bảo Bối: Nghe nói cậu kết hôn rồi!

Nhất Thế Thịnh Hạ: Thì có sao? Ông xã của tớ làm gì cũng sẽ không quản đâu, chúng ta vẫn có thể muốn làm gì thì làm như xưa, hôm nào nếu cậu nhớ tớ, gọi điện thoại hẹn tớ là được, hai người đi chơi, khách sạn, muốn đi đâu đều có đôi.

Đại Bảo Bối: Chuyện này sao có thể tùy ý như vậy? Cậu ra đây cho tớ, tớ đảm bảo không đánh chết cậu!

Nhất Thế Thịnh Hạ: Ra đây? Giờ này? Cậu chắc chứ?

Đại Bảo Bối: Giờ này thì sao?

Nhất Thế Thịnh Hạ: Lúc này đi ra thì gian tình quá! Được rồi, Đại Bảo, tớ biết cậu lo tớ sống không vui, không sao đâu, tớ rất khỏe, cũng rất vui vẻ, cậu cũng đừng lo lắng nữa, cho dù gã đi hay không, người cuối cùng tớ yêu nhất là cậu.

Đại Bảo Bối: Có vấn đề tại sao không kiểm tra?

Nhất Thế Thịnh Hạ: Đại Bảo, tớ quả thật không ổn rồi, hay là hôm nay cứ như vậy trước nhé? Ngày mai gặp nhau! Dây nhỏ roi nhỏ tùy cậu!

Cả cuộc nói chuyện của hai người này, câu cuối cùng Phương Trì Hạ nói với đối phương Trả lời cách câu trước vài phút, dường như là đã trầm mặc rất lâu.

Lạc Dịch Bắc cầm điện thoại của cô, đôi mắt nhìn chòng chọc vào từng câu nói mang đầy tình cảm, sắc mặt đen như đáy nồi.

Ông xã cái gì cũng không quản?

Hai người đi chơi ngay cả khách sạn cũng có đôi?

Người tớ yêu cuối cùng là cậu!

Gặp nhau, dây nhỏ, roi nhỏ?

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc lạnh lùng lướt qua từng câu nói trong lịch sử trò chuyện, đôi mắt lạnh đến giống như từng tảng băng bị nứt toát vỡ vụn.

Nơi lồng ngực vô cùng ngọt ngào, ánh mắt chuyển lên trên xô-pha Phương Trì Hạ vẫn ngủ rất ngon, gương mặt anh lạnh lùng hét lên với cô một tiếng, "Phương Trì Hạ, cô tỉnh lại cho tôi!"

Âm lượng tiếng hét này của anh không nhỏ, từ lúc hai người quen biết đến kết hôn cho đến nay, lần đầu tiên anh tức giận đến vậy, trong ngữ khí đều nồng nặc mùi thuốc súng

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Bà xã, khẩu vị của em thật nặng

"Đã xảy ra chuyện gì?" Phương Trì Hạ đang ngủ ngon giấc, bị anh hét lên như thế, lúng túng hoảng loạn, trở người một cái, không chút phòng bị mà lăn từ trên xô-pha xuống.

Dáng vẻ của cô rất đáng thương, ngồi bệt trên đất đầu tóc rối tung, mơ mơ màng màng hiển nhiên vẫn chưa làm rõ tình hình trước mắt là gì.

Ngẩng đầu lên, nhìn rõ gương mặt của anh, cô hét trả lại anh một tiếng, "Lạc Dịch Bắc, anh làm gì vậy? Nửa đêm mà ồn chết được!"

Tiếng hét này của cô tràn đầy nội lực, không thua tiếng hét lúc nãy của Lạc Dịch Bắc chút nào, còn mang theo sức mạnh.

Lạc Dịch Bắc bị cô hét đến ngẩn người ra vài giây.

Cô dám la anh?

Cô còn lí sự nữa?

Phương Trì Hạ không tiếp tục để tâm đến anh, thậm chí cũng không có ý định tự kiểm điểm, xoa xoa cái móng ngựa đau của mình khi nãy, từ trên đất bò dậy, trở về xô-pha ngồi xuống.

"Sao anh trở về rồi?" không nhìn thấy nét mặt tối sầm của anh, sau khi hét xong cô tâm tình dễ chịu không ít mà lạnh nhạt hỏi.

"Đây là nhà của chúng ta, tôi không nên trở về sao?" Lạc Dịch Bắc lạnh lùng hừ một tiếng, cổ tình nhấn mạnh hai chữ "chúng ta", trực tiếp lấy điện thoại đặt ra trước mặt cô, "Đây là cái gì?"

Màn hình của điện thoại vẫn còn đang mở, ập vào mắt là trang lịch sử trò chuyện đầy chữ giữa Phương Trì Hạ và Đại Bảo Bối.

Hình nền của Đại Bảo Bối là ảnh của một người đàn ông, được chụp vô cùng đẹp, ánh đèn mờ nhạt che nửa khuôn mặt, cúi mặt xuống, ngón tay vẫn còn kẹp một điếu xì-gà, trên xì-gà khói bay lượn lờ, làn sương mờ nhạt vây lấy khuôn mặt kia, quyến rũ đến nỗi tung lại còn ma mị.

Hình nền Đại Bảo Bối này đã dùng lâu lắm rồi, Phương Trì Hạ quen nhìn rồi, cũng không cảm thấy có gì khác lạ.

Bình thường giọng điệu của cô với Đại Bảo Bối là loại đùa giỡn không bình thường này, nhìn màn hình hồi lâu, cô cũng không nhìn ra trò trống gì.

Sắc mặt của cô vô cùng dửng dưng, hoàn toàn không có chút nào lúng túng và hoảng hốt khi bị người khác bắt gian, thậm chí còn mang dáng vẻ như không có chuyện gì.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu cảm nhìn cô, anh vừa suy đoán các loại biểu cảm của cô khi bị anh chất vấn, nhưng duy nhất không ngờ đến là loại biểu cảm thần nhiên này.

"Không định giải thích một chút à? Lạc thiếu phu nhân!" Giọng điệu của anh, mang đầy sự châm biếm tột cùng, đặc biệt là những chữ "Lạc thiếu phu nhân".

Những chữ này là bãi mìn mà giữa hai người không thể đề cập đến, anh trước giờ chưa từng thừa nhận thân phận này của cô, cô cũng chưa từng nghĩ phải mang danh nghĩa này, anh thậm chí vì chuyện này đã mấy lần hiểu lầm cô!

Nhưng mà, bây giờ, nhìn thấy lịch sử trò chuyện này, anh lại chủ động mang danh xưng này chụp lên trên người của cô.

Phương Trì Hạ biết, anh đây là đang nhắc nhở cô chú ý thân phận của mình, cô là vợ của anh!

"Giải thích cái gì?" Đầu óc Phương Trì Hạ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, căn bản ngay cả câu nói ấy không đúng chỗ nào cũng không nhận ra.

"Gặp mặt bất cứ lúc nào! Đi chơi hai người! Khách sạn! Dây nhỏ, roi nhỏ!" Lạc Dịch Bắc gương mặt lạnh lùng lặp lại từng câu một, lời nói ra cực kỳ châm chọc, "Nhìn không ra, bà xã, thì ra khẩu vị em nặng đến vậy!"

Anh nói đầy ám chỉ, xưng hô càng kỳ lạ hơn, đặc biệt là khi gọi tiếng "bà xã" kia.

Lông tơ Phương Trì Hạ trên người dựng đứng vài sợi, bị kích động đến giật cả mình, chút buồn ngủ còn sót lại trước đó, bị anh kích động đến một chút cũng không còn.

Xoa cánh tay, ánh mắt của cô nhìn anh có hơi kỳ quái.

"Thích dây nhỏ và roi nhỏ à?" Đôi tay giữ lấy hai bên người của cô, cơ thể từ từ hướng về cô, đột ngột, Lạc Dịch Bắc buông ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Cô thật không biết xấu hổ

"Anh định làm gì?" Phương Trì Hạ cảnh giác nhìn anh, cơ thể không nhịn được rụt sang một bên.

"Dây nhỏ và roi nhỏ?" Lạc Dịch Bắc châm biếm liếc nhìn cô, bình thần đặt tầm mắt ở cổ tay của cô, "Hay là chúng ta cũng thử một lần?"

"Anh, anh đừng làm vậy!" Phương Trì Hạ bị anh nhìn đến sồn gai ốc, cơ thể lần nữa rụt sang bên cạnh.

Lạc Dịch Bắc cười lạnh một tiếng, trước cảnh cô còn chưa phản ứng, bàn tay kim chặt cổ tay mảnh mai trắng trẻo của cô, giờ cao đến đỉnh đầu, "Đây sao có thể gọi là làm bừa chứ?"

"Lạc Dịch Bắc, anh tránh ra!" Hành động này làm cô run sợ đến mặt biến sắc.

Cổ tay ở trong tay anh kịch liệt phản kháng, không rút ra được, cô thở sâu, từ bỏ kháng cự, đổi sang nói lý lẽ với anh, "Anh không được làm thế!"

"Lí do?" Lạc Dịch Bắc với giọng điệu "Phụ nữ của tôi tôi muốn làm gì thì làm", lạnh lùng nhìn cô một cái, tay còn lại bắt đầu kéo váy của cô, dường như định dùng làm dây.

Từ sau khi nhìn thấy cuộc trò chuyện ấy, tâm trạng của Lạc Dịch Bắc vẫn luôn buồn bực.

Anh mấy ngày thì đã trở về, là bởi vì hiếm khi có chút đồng cảm, tội nghiệp cô một mình cô đơn ở đây.

Cô ngược lại thì sống tốt, mấy ngày nay anh không ở nhà, cô lại rất thoải mái!

Nhớ đến cuộc trò chuyện của hai người, Lạc Dịch Bắc không nhận được mà lửa giận bùng bùng.

Anh có Bảo Bảo mà anh cưng chiều, cô có Đại Bảo Bối mà cô yêu nhất, những ngày tháng này không tài nào sống nổi nữa!

Phuong Tri Hạ cũng rất tức giận, cong lưng né tránh hành động của anh.

Lí do?

Anh ở ngoài mấy ngày không về thì thôi đi, dựa vào cái gì vừa trở về thì dùng đáng về dò hỏi này để thăm vấn cô?

Phuong Tri Hạ đang ngủ ngon bị anh làm ồn cho tỉnh, lúc này có hơi giận sồi.

Lửa giận vừa bùng lên, cô nói chuyện so với thường ngày cũng kiêu ngạo đi mấy phần.

Hầm dưới cửa cô ngẩng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, ánh mắt của cô thậm chí còn mang theo chút gây hấn, "Bởi vì tôi không thích tư thế như thế này!"

"Không sao cả, vậy chúng ta từ từ thử, thử cho đến khi cô thấy thích thì thôi!" Ngược lại Lạc Dịch Bắc lúc này nói chuyện dễ nghe, buông cổ tay của cô ra, hai cánh tay đổi thành ôm lấy cô ngã về hướng xô-pha, nâng tay lên đã cởi bỏ quần áo của cô.

"Chờ đã, đừng làm như thế!" Phuong Tri Hạ từ phía né tránh, hai tay canh giữa mình và anh, trấn tĩnh lại sắc mặt, cô hỏi dò, "Anh không vì cuộc trò chuyện này mà nổi nóng chứ?"

Lời này cô nói nhẹ nhàng vô cùng, vốn không thấy bất kỳ hoảng loạn và bất bình sau khi bị người khác "bắt gian", xem ra rõ ràng không có chút xấu hổ nào.

"Phuong Tri Hạ, cô có còn biết xấu hổ không?" Lạc Dịch Bắc nghe những câu như thế thì càng giận, lời lẽ cũng bắt đầu sắc bén.

"Sao tôi lại có còn biết xấu hổ không? Anh đừng có si nhục người khác!" Phuong Tri Hạ tức giận phản bác.

Lạc Dịch Bắc cũng không tranh luận với cô, ném điện thoại đến cạnh cô, trực tiếp hỏi tại chỗ: "Đại Bảo Bối là ai?"

Phuong Tri Hạ luôn mang đến cho anh cảm giác trong sáng thuần khiết, mọi thứ đều không biết gì, một cô gái ngốc mà khi đóng cửa phòng lại, những thứ giữa vợ chồng với nhau chuyện gì cũng không hiểu, Lạc Dịch Bắc giờ đây có cảm giác bản thân bị cô lừa gạt.

Nhìn đơn giản thuần khiết, lại làm ra loại chuyện nuôi nhân tình, ngoại tình!

Thật sự xem người chồng như anh đây là vật trang trí à?

Phuong Tri Hạ trước đó thì ngần ngại, gương mặt như bị liệt nhìn anh không chút biểu cảm, lúc này gương mặt lại phong phú giống như một bảng pha màu, bỗng nhiên muốn bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Người đàn ông của cô, chỉ có thể là một mình tôi

Có điều, trước gương mặt âm u của Lạc Dịch Bắc, cô không dám cười.

Tình huống này mà cười thật, Phuong Tri Hạ rất rõ hậu quả sẽ như thế nào!

"Đại Bảo Bối là ai?" Lạc Dịch Bắc truy hỏi lần nữa.

Phuong Tri Hạ mấp máy môi đỏ, định giải thích, nhưng mà, vừa nghĩ đến anh ở bên ngoài với cô gái khác nhiều hôm đến thế, nên lời nói đều nén lại vào trong.

Anh và cô, chỉ là ần hôn mà thôi.

Trước khi cưới đã nói là cô sẽ không can thiệp bất cứ chuyện gì của anh, anh cũng không có lý do gì can thiệp chuyện của cô.

Khép miệng, Phương Trì Hạ không trả lời.

Cô như vậy, khiến Lạc Dịch Bắc càng nổi giận hơn.

"Phương Trì Hạ, tôi nói với cô, cho dù là ả hôn, người đàn ông của cô cũng chỉ có thể là một mình tôi!" Bá đạo tuyên bố ở bên tai cô, giọng nói của anh, lạnh buốt như trong thế giới đầy băng tuyết, đột nhiên nổi gió lên, khiến người khác lạnh thấu xương.

Cả người anh đè lên cô, thậm chí tay bắt đầu kéo xé quần áo trên người của cô.

Loại chuyện này, hai người cũng không phải là lần đầu tiên làm nữa, Phương Trì Hạ vốn nên tỏ ra bình thường, nhưng mà, nghĩ đến anh nhiều ngày với cô gái khác ở bên ngoài, bất giác lại có hơi kháng cự, cơ thể cũng bắt đầu giãy giụa kịch liệt dưới người anh, "Lạc Dịch Bắc, anh buông tôi ra, tối nay tôi không muốn!"

Thân hình của anh rất cao lớn, khi đè lên người cô, kìm chặt cô lại, Phương Trì Hạ kháng cự rất khó khăn, được một lát đã thở hổn hển.

Nhưng thái độ của cô trước sau đều rất kiên quyết, dùng hết sức phản kháng lại anh, đôi tay thử đẩy anh ra, nào ngờ, Lạc Dịch Bắc lúc sắp hôn được cô, lại tự mình ngừng lại.

Chậm chậm ngẩng mặt lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn gương mặt hoảng loạn sợ hãi của cô, nhớ đến những câu nói vừa nãy ở trong tin nhắn, ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy sự chán ghét, "Cô thật bẩn thỉu!"

Giọng điệu anh khi nói câu này đầy sự ghét bỏ, cảm giác giống như chạm vào cô, làm bẩn thêm bản thân vậy.

Phương Trì Hạ sửng sốt, con người bỗng nhiên thu nhỏ lại.

Đứng dậy, thậm chí không nhìn cô lấy một cái, Lạc Dịch Bắc quay người đi thẳng đến cầu thang.

Phương Trì Hạ mặt không biến sắc nhìn theo bóng lưng của anh rời khỏi, cả người khẽ run lên.

Anh và cô gái khác ở bên ngoài nhiều ngày như thế, cô chưa ghét bỏ anh, anh có lý do gì như thế với cô?

Trong lòng Phương Trì Hạ rất không cân bằng, tối nay cũng không chịu khuất phục, lúc bóng dáng của anh sắp mất hút ở khuỷu cong cầu thang, cô cũng dùng giọng điệu chán ghét như vậy mà đáp lại một câu, "Anh càng bẩn thỉu hơn!"

"Cô nói cái gì?" Bước chân của Lạc Dịch Bắc dừng lại, gương mặt anh tuấn cứng đờ nghiêng qua, ánh mắt lạnh lùng lướt về hướng cô.

"Tôi nói anh bẩn thỉu hơn!" Phương Trì Hạ ngẩng cao cằm nhỏ, không sợ chết mà lặp lại lần nữa.

Trong ánh mắt Lạc Dịch Bắc phản chiếu một tia lạnh, âm trầm nhìn cô, ánh mắt lạnh đến nỗi tựa như trong một giây thì sẽ bỏ nhào vào cô vậy.

Phương Trì Hạ bị anh trừng mắt như vậy, sĩ khí bỗng chốc thấp đi một nửa.

Cô thật ra cũng không định cãi với anh, dù sao hai người vẫn phải sống cùng nhau lâu đến thế.

Và lại, chỉ là kết hôn theo hình thức mà thôi, anh ở cùng ai, không liên quan đến cô.

"Trễ lắm rồi, tôi ngủ trước đây." Bình thần tránh ánh mắt của anh, cô quay người nằm trên xô-pha tiếp tục ngủ phần của mình.

Lạc Dịch Bắc nhìn bóng lưng của cô rất lâu, gương mặt trầm lạnh tiếp tục đi lên lầu.

Tối nay anh không ép buộc cô phải trở về phòng, đây là khoảng thời gian từ sau khi hai người kết hôn, nằm trong số lần ngủ riêng không nhiều.

Một mình trở về căn phòng rộng lớn, lúc đóng cửa lại, anh bực tức đập cửa một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Trong lòng mắc một cái gai

Lòng ngực của Lạc Dịch Bắc giống như có gì đó mắc kẹt, cả người chỗ nào chỗ nấy đều không thoải mái, nghĩ đến lịch sử cuộc trò chuyện kia càng bực mình thêm, sau cùng lại có thể mất ngủ cả đêm.

Ngày hôm sau khi thức dậy Phương Trì Hạ ở trong nhà bếp chuẩn bị bữa sáng.

Mặc đồ ở nhà, trên đầu buộc một cái kẹp tóc hình con bướm, trong nhà chốc chốc lại phảng phất hơi nóng, hương thơm cũng ngào ngạt xung quanh.

Vốn là cảnh tượng rất ấm áp, nhưng mà, vừa nghĩ đến việc làm của cô, ánh mắt Lạc Dịch Bắc nhìn cô cũng trở nên chán ghét.

Phương Trì Hạ biết anh đang phiền muộn cô, cũng không lấy mặt nóng của mình dán vào mặt lạnh của người ta, thậm chí cũng không chào hỏi, thản nhiên bỏ một phần cơm vừa làm xong vào trong hộp giữ nhiệt, sau khi chỉnh lí xong định đi ra nhà bếp, lại bị cánh tay Lạc Dịch Bắc chặn lại.

"Đi đâu?" Ánh mắt dán chặt vào thứ đồ trong tay của cô, giọng điệu của anh lạnh như băng.

"Công ty." Phương Trì Hạ trả lời anh hai chữ đơn giản.

"Mang cho ai?" Phản ứng đầu tiên trong đầu Lạc Dịch Bắc là lịch sử cuộc trò chuyện hôm qua, câu nói "ngày mai gặp nhau" ấy của cô.

Phương Trì Hạ nhất thời chưa kịp hiểu được ý nghĩa câu nói này của anh, ngẩng người một lát, không mang cho mình thì mang cho ai?

Phương Trì Hạ trước đây chưa từng có chuyện làm cơm mang đi, lúc trước luôn dùng thẻ của Thi Cận Dương, luôn chỉ tiêu xem bữa lớn mấy nghìn như bữa trưa mười mấy đồng.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc lại không biết nhiều đến thế.

Anh chỉ biết đây là lần đầu tiên cô mang đi, vả lại tối qua còn hẹn gặp mặt với Bảo Bối gì đó.

Ánh mắt lướt trên tay cô, anh một nắm đã giật được hộp giữ nhiệt cô đang cầm.

"Trước đây không phải nói là muốn mang bữa trưa cho tôi hay sao, cái này vừa vặn đúng lúc." Cầm lấy hộp cơm kia của cô, mặt anh ung dung bước đi, cũng không có một chút hổ thẹn nào.

Phương Trì Hạ ngẩn người tại chỗ, đối với hành động hôm nay của anh, nửa ngày chưa kịp hiểu ra rốt cuộc là có ý gì.

Lại dám giật bữa trưa với cô!

Ngẩn ra hồi lâu nhìn theo bóng lưng của anh rồi đi, cô đành phải lần nữa chuẩn bị thêm một phần cho mình.

Lạc Dịch Bắc sau khi ra khỏi biệt thự lên xe của mình, vốn là định trực tiếp rời khỏi, nhưng còn nghĩ đến chuyện Phương Trì Hạ hôm nay có thể sẽ đi hẹn hò, xe đã nổ máy, thì lại tắt.

Phương Trì Hạ ở trong nhà chuẩn bị cơm trưa cho mình, mất hết nửa tiếng, làm lại một phần xong, lúc đi ra, nhìn thấy anh vẫn còn ở đó, lại sững người.

"Sao còn ở đây? Quên gì à?" Cô cảm thấy hành động hôm nay của anh vô cùng kỳ lạ, nhưng mà, lại chẳng nghĩ ra nguyên nhân.

"Lên xe!" Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, chỉ ra hiệu vào chỗ ngồi ở bên cạnh của mình.

Phương Trì Hạ trước kia không chịu đi làm hay tan ca cùng anh bởi vì không muốn để anh biết chuyện mình ở Dung Hi, giờ anh đã biết rồi, cũng không cần phải che che giấu giấu, rất thản nhiên mà ngồi lên xe.

Xe đua màu trắng chậm chậm đi khỏi biệt thự, hướng về Dung Hi.

Sau khi đến công ty, Lạc Dịch Bắc nhìn cô đi vào tầng lầu mà cô làm việc, mãi đến cô mất hút mới quay người trở về phòng làm việc của mình.

Phương Trì Hạ từ tối qua đến bây giờ luôn rất áp lực, sau khi rời khỏi anh, không khí xung quanh thư thái đi không ít.

Khi về đến phòng làm việc, lúc trưa, Lạc Dịch Bắc đến một lần nữa, buổi chiều lại đến một lần nữa.

Sau khi đến cũng không làm gì, chỉ là nhìn cô một cái, sau đó lại bỏ đi.

Anh như thế, giống như là cố tình đến xem cô còn ở đó hay không vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Đi theo đến cuộc hẹn

Càng khiến Phương Tri Hạ ngạc nhiên hơn đó là, giờ tan ca, anh lại có thể chủ động đến đón cô.

Nhìn người đàn ông lúc nào cũng xuất hiện ở đây có thể gây ra cảm giác bồn chồn, Phương Tri Hạ giật mình đến há hốc, cây bút đang cầm trong tay trượt xuống một tiếng "lạch cạch".

Lạc Dịch Bắc cũng không đi đến, chắc là để giúp cô tránh bị nghi ngờ, chỉ đứng cạnh cửa liếc mắt ra hiệu với cô.

Phương Tri Hạ tự nhiên đã hiểu ánh mắt này của anh là có ý gì, hoảng loạn dọn dẹp đồ đạc trên bàn của mình, từng bước từng bước đi về phía anh.

Hai người một trước một sau đi khỏi phòng làm việc, vào đến thang máy, Ánh mắt của Phương Tri Hạ nhìn anh có hơi bối rối khó hiểu, "Sao anh đến đây?"

Lạc Dịch Bắc kỳ thật là đến xem cô đã đi hẹn chưa, nhưng không thể nói như thế với cô, chỉ lạnh lùng trả lời bốn chữ, "Thuận đường đi qua."

"Đi đâu lại thuận đường đến thế?" Phương Tri Hạ rất tùy miệng hỏi thêm.

Lạc Dịch Bắc liếc cô một cái, vẻ mặt thờ ơ, "Cô lắm chuyện nhỉ?"

Phương Tri Hạ ngạc nhiên, cô mới hỏi hai câu, sao lại gọi là lắm chuyện?

Biết Lạc Dịch Bắc chỉ là không muốn nói, cô cũng không tiếp tục truy hỏi, nghiêng đầu nhìn gương sửa sang lại vẻ ngoài của mình.

Thời gian làm việc cô vén búi tóc lên thành một búi thoải mái, không nghiêm túc, ngược lại rất tinh nghịch.

Thả tóc xuống, cô rất tùy ý nhìn vào gương chỉnh sửa lại, còn từ trong túi lấy ra một cây son, tô lên trên môi.

Đôi môi của cô có hơi sưng, là bị Lạc Dịch Bắc tót qua giày vò.

Cây son này cũng không phải đồ trang điểm, mà chỉ để giảm sưng, không có màu.

Nó được cô mua vài ngày trước khi ở Sicily, sau khi kết hôn cô bị Lạc Dịch Bắc giày vò không ít, Lạc Dịch Bắc mỗi lần đều mạnh tay thô bạo, cảnh môi bị sưng, chốc chốc lại xảy ra với cô.

Chuẩn bị một cây son thế này, Phương Tri Hạ cảm thấy rất cần thiết.

Cô cầm son môi, nhìn vào gương tỏ rất cẩn thận, động tác cũng rất chậm.

Cô như thế, ở trong mắt của Lạc Dịch Bắc, cảm giác giống như sau khi trang điểm cẩn thận thì chuẩn bị đi hẹn hò người khác vậy.

Sắc mặt của Lạc Dịch Bắc trầm xuống.

Phương Tri Hạ nhìn cũng không nhìn qua hướng của anh, thang máy vừa đến tầng một, đã đi ra trước anh.

"Lát nữa tôi phải đến chỗ này, sẽ không về thẳng nhà, tôi đi trước đây!" Buông một câu, cô quay người đi ra cửa.

Đến chỗ này?

Lại có thể ở trước mặt anh đi hẹn hò!

Lạc Dịch Bắc bức bối chỉnh sửa cà vạt, lúc bóng dáng của cô sắp biến mất, lạnh lùng gọi cô lại, "Đứng lại!"

Phương Tri Hạ ngạc nhiên, quay đầu khó hiểu, "Sao thế?"

"Không có gì, trùng hợp tôi cũng rảnh, cùng đi!" Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích thêm, đi đến vài bước, ra ngoài cửa trước cô.

Phương Tri Hạ cả ngày hôm nay đều cảm thấy anh ta kì lạ, bây giờ anh làm ra hành động kì quặc như vậy, cô ngược lại không cảm thấy ngạc nhiên nữa.

Đi thì đi, cô cũng không làm chuyện gì sai trái!

Để mặc anh đi theo, Phương Tri Hạ cùng anh một trước một sau đi lên xe.

Lạc Dịch Bắc khi ngồi lên xe cả quãng đường đều lạnh lùng, đặc biệt là khi nhìn cô, mắt sắc nhọn giống như đang cứa vào cô vậy.

Phương Tri Hạ bị anh nhìn đến khó hiểu, trên người có hơi gợn tóc gáy.

Cô đã làm gì?

"Tôi tới phía trước một lát!" Chỉ ngón tay về con đường trước mặt, cô nhắc nhở.

Tầm nhìn của Lạc Dịch Bắc nhìn về phía trước một cái, thoáng thấy sơ qua toàn là nhà hàng, ánh mắt càng trầm đi.

Còn dám hẹn hò ở gần công ty?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Ở trong đây mắt anh còn dám to gan đến thế

Lạc Dịch Bắc âm u thâm trầm cùng cô xuống xe, cả người tỏa ra hơi lạnh, không khí xung quanh trong vòng vài mét thấy cũng giảm xuống không ít.

Phuong Trì Hạ bước đi rất ung dung, dường như tâm trạng còn rất vui vẻ, đi được vài bước, thậm chí còn chạy bước nhỏ.

Nhìn cô như vậy, sắc mặt Lạc Dịch Bắc càng trầm xuống.

Vội vã đi hẹn hò đến vậy?

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm bóng dáng của Phuong Trì Hạ, nhìn thế nào cũng không thoải mái.

"Phuong Trì Hạ, cô đứng lại!" Đi đến vài bước, muốn ngăn cản cô, Phuong Trì Hạ thân nhiên đứng trước một tiệm thuốc ở cạnh anh.

Tiệm thuốc không được tính là lớn, lúc Phuong Trì Hạ đi vào thậm chí không có lấy một người khách.

Sau khi đi vào, cô đi thẳng đến một quầy nào đó, lấy một hộp không biết là thuốc gì.

"Xong rồi, chúng ta có thể trở về rồi!" Sau khi mua xong đi ra, cô cất kỹ thuốc, đi trước anh hướng về chiếc xe của hai người.

Lạc Dịch Bắc không thay đổi sắc mặt nhìn bóng lưng của cô, biểu cảm trên gương mặt có hơi phong phú.

Chỉ như vậy thôi?

Có ở trong thang máy vừa sửa sang ngoại hình, vừa trang điểm, chính là vì để chạy đến đây mua cái này ư?

Đối với phát hiện thế này, Lạc Dịch Bắc rất ngạc nhiên, nét mặt dường như dịu đi không ít.

"Vừa mua gì thế?" Thông thả ung dung bước đi, anh hỏi.

Bóng dáng ở phía trước bóng dáng của Phuong Trì Hạ cứng đờ, sắc mặt có hơi lúng túng.

Lạc Dịch Bắc thân nhiên quan sát phản ứng của cô, chân mày nhướng lên ưa nhìn, "Thuốc sau khi xong chuyện?"

Bầu không khí, dường như trong một thời gian, tẻ nhạt đi không ít.

Trong khi trầm mặc, chuông điện thoại của Phuong Trì Hạ lúc này bỗng nhiên vang lên.

Phuong Trì Hạ ngẩn người, Lạc Dịch Bắc cũng ngẩn người.

Ánh mắt thoáng nhìn điện thoại của cô, nhìn chằm chằm tên hiển thị cuộc gọi ba chữ "Đại Bảo Bối", Sắc mặt của anh mới vừa dịu đi lại lần nữa lạnh lùng.

"Alo? Đại Bảo, cậu đang ở đâu?" Phuong Trì Hạ giống như không nhìn thấy nét mặt của anh vậy, quay sang một bên nghe điện thoại, "Phố Tây hả? Được, lát nữa tớ qua đó!"

Cô nói chuyện với đối phương dường như rất vui vẻ, khi nói biểu cảm rất rạng rỡ, không giống như khi với anh, luôn là lạnh nhạt hờ hững, còn hay ngẩn mặt.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu cảm nhìn cô như vậy, nhìn thế nào, cũng không dễ chịu.

"Hiện giờ tôi không về nữa, còn có chút việc, tôi sẽ tự đón xe về nhà." Phuong Trì Hạ sau khi nghe điện thoại xong, nghiêng đầu nói với anh một câu, đi đến trạm taxi gần đó định gọi xe.

Lạc Dịch Bắc ánh mắt lạnh lùng nhìn cảnh này, đôi mắt lạnh như tảng băng bị vỡ vụn.

Ở trước mắt anh còn dám quang minh chính đại đi hẹn hò nhân tình?

Lòng ngực nghẹn đến đáng sợ, đi đến vài bước, giữ cánh tay định đưa ra gọi xe của cô, anh bế cô lên.

"Lạc Dịch Bắc, anh đang làm cái gì vậy?" Phương Trì Hạ rất không hiểu hành động của anh, nhìn con đường người qua kẻ lại, biểu cảm trên mặt có hơi mất tự nhiên.

"Tôi đang làm gì lẽ nào cô không nhìn ra?" Lạc Dịch Bắc gương mặt lạnh lùng trả lời cô một câu, bế cô đi bước lớn đến trước xe của mình, mở cửa xe ra, thô bạo mà ném cô vào trong, thuận tay đóng sầm cửa xe.

"Anh đây là không nói lý lẽ, bỏ tôi xuống, lát nữa tôi có hẹn!" Phương Trì Hạ đẩy cửa xe, định đi xuống, cửa vừa mở được một khe nhỏ, lại bị đôi chân dài của anh nâng lên chặn lấy, lại đóng chặt.

Phương Trì Hạ lại đẩy nữa, anh lại chặn, giãy vò như thế vài lần, Phương Trì Hạ quay đầu định ra bằng hướng khác, nhưng mà, cửa mới vừa mở ra, bóng dáng của Lạc Dịch Bắc lại lần nữa canh trước cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Đây là nghĩa vụ của cô

Phương Trì Hạ ngẩng đầu nhìn gương mặt trầm lạnh của anh một cái, hít vào, thở ra, ổn định lại hơi thở, thu chân trở về.

Lấy điện thoại ra, cô bắt lực gọi điện cho Đại Bảo Bối, "Hôm nay chỗ tớ có chút việc, không thể đến được, hay là đổi hôm khác nhé!"

Nói với đối phương vài câu đơn giản, Phương Trì Hạ cúp máy.

Lạc Dịch Bắc hừ lạnh một tiếng, ngồi cùng vào xe.

Xe đua màu trắng gầm lên một tiếng chạy đi thật xa, hướng thẳng về căn biệt thự bên biển của hai người.

Phương Trì Hạ bức mình trước hành động lúc nãy của anh, sau khi trở về cả buổi tối không nói lời nào với anh, trước tiên ôm lấy Đoàn Đoàn chơi đùa một chút, sau đó cũng không lên lầu, tiếp tục ngủ trên xô-pha của phòng khách.

Lạc Dịch Bắc đứng trên ban công của phòng ngủ, ánh mắt dán vào cửa phòng của hai người, ban đầu vốn là không định để tâm đến cô.

Nhưng vừa nghĩ đến cô là người phụ nữ của anh, hai người đã kết hôn rồi, cùng giường chung gối là chuyện hiển nhiên!

Nếu như anh thật sự không quản cô nữa, chắc càng khiến cô hả hê?

Nói không chừng còn phóng túng hơn với cái tên Bảo Bối gì đó!

Vừa nghĩ đến đây, Lạc Dịch Bắc bỗng chốc có hơi bén lửa.

Bực bội kéo cả vạt của mình xuống, anh đi bước lớn xuống dưới lầu.

Khi đến phòng khách, đèn của phòng khách đã tắt rồi.

Căn phòng tối đen rộng lớn, chỉ cảnh cửa sổ có ánh trăng mờ nhạt len vào.

Trên xô-pha gần cửa sổ, Phương Trì Hạ ôm cái gối cuộn thành một vòng tròn, dường như đang ngủ.

Lạc Dịch Bắc từng bước một đi thẳng đến bên cạnh cô.

Cũng không mở đèn, tay của anh lần mò ôm lấy cô từ phía sau.

Phương Trì Hạ bình thường khi ở nhà đều mặc tương đối rộng rãi, cô thích phong cách thoải mái một chút, những loại như áo thun dài, váy sơ mi.

Mặc như vậy, thuận tiện cho cô, vào rất nhiều lúc, cũng thuận tiện cho Lạc Dịch Bắc.

Ví dụ như hiện giờ.

Phương Trì Hạ lúc này vốn cũng mới vừa ngủ chưa được bao lâu, giấc ngủ không sâu.

Lúc tay của Lạc Dịch Bắc đang vừa chạm vào người cô, đôi mắt đang nhắm của cô bật mở.

Tay của Lạc Dịch Bắc đang lần mò trên người của cô, dường như định cởi quần áo của cô xuống.

Phương Trì Hạ cả người cứng đờ một lát, phản xạ có điều kiện giữ tay của anh lại, "Đừng!"

"Có gì không được?" Về mặt của Lạc Dịch Bắc vẫn lạnh như cũ, giọng nói cũng lạnh băng.

Phương Trì Hạ vẫn rất bài xích anh, cả người cuộn lại thật chặt.

Thử kéo tay của anh ra, không có tác dụng gì, cô cũng không kháng cự gì nữa, trấn tĩnh lại sắc mặt, nhớ đến cuộc nói chuyện ở đây tối qua của hai người, lời lẽ của cô lạnh lùng châm chọc, "Tôi rất bản thủ, làm vậy với cô gái như tôi, không sợ làm bẩn tay anh của sao?"

Cơ thể Lạc Dịch Bắc hiển nhiên cứng đờ, khuôn mặt có hơi méo mó.

Gương mặt của Phương Trì Hạ hơi nghiêng sang, thân nhiên liếc anh một cái, thoáng thấy ánh mắt của anh không đúng, đẩy tay của anh ra định cuộn về xô-hsp, nhưng bị anh kéo trở lại.

Đẩy cô ép trên xô-pha, cơ thể cao lớn ức hiếp mà đè xuống, ngón tay thon dài của Lạc Dịch Bắc nâng chiếc cằm nhỏ nanh của cô lên.

Nhìn cô một hồi lâu, về mặt anh lạnh lùng, "Sao thế? Tưởng như thế là có thể trốn khỏi nghĩa vụ làm vợ của bản thân?"

Ngừng lại một chút, anh nhả ra từng câu từng chữ, "Phương Trì Hạ, tôi nói với cô, nếu như người đàn ông đó thật sự đã chạm vào cô, chạm vào chỗ nào, tôi băm chỗ đó của anh ta!"

Thanh âm rất lạnh, lạnh buốt thấu xương, trong ngữ khí mang theo sự cảnh cáo.

"Lạc Dịch Bắc, anh là đồ tồi!" Phương Trì Hạ giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Không nhìn ra cô có chỗ không vui

"Tôi không hề nói mình là người tốt!" Lạc Dịch Bắc hơi thở lạnh lùng rồi lên tiếng, ngón tay bắt lấy cằm cô, lòng bàn tay chạm rầy rỡ về chơi đùa da thịt hai bên gò má cô, bàn tay đột nhiên bóp mạnh cằm cô, khuôn mặt tuần tú đối diện trước mặt cô đang đanh lại.

Phương Trì Hạ đau tới nhủu mày, quay sang bên, muốn tránh hành động của hắn, lại bị động tác nhanh nhẹn của hắn ngăn lại.

Kiên quyết xoay mặt cô về, đè mặt cô về đối diện mình.

Thân thể hắn áp trên người cô, khắc chế cô hết mức, nặng nề đè lên cơ thể cô, Phương Trì Hạ rất nhanh thấy ngực thiếu dưỡng khí khó mà thở được, khuôn mặt đỏ lên một chút.

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt quét ánh mắt lên người cô, khóe môi nở một nụ cười giễu cợt.

Cô gái ngốc, hắn không hề làm gì cả, mà bắt đầu chịu không nổi rồi!

Phương Trì Hạ nhìn qua nhìn lại thấy trong mắt hắn là vẻ khinh miệt, trong lòng tức giận, tay nhỏ bé đang đặt trên đầu hắn, đủ để nâng dậy, liền cắn một miếng thịt trên cổ hắn một cái.

Cô cắn rất mạnh, trong cổ họng còn cảm thấy vị máu tươi, chỗ cắn Lạc Dịch Bắc còn để lại vết răng.

Đỏ rực đỏ rực, như đóa hoa xinh đẹp nở rộ.

Lạc Dịch Bắc nổi cáu, cau mày, rõ ràng đau, nhưng lại không thấy vẻ không vui.

Đầu ngón tay rỡ rỡ chơi đùa chỗ mình mới bị cô cắn, nhìn chăm chăm lòng bàn tay dính chút giọt màu đỏ thẫm kia, hắn cũng chỉ lấy khăn nhẹ nhàng lau đi, sau đó ánh mắt lần nữa rơi xuống người trước mặt.

Phương Trì Hạ thất kinh, phản xạ có điều kiện định lùi về sau, lại bị hắn đè trở về.

Trở tay kìm cô lại, dùng một tay bắt chéo hai tay cô ra sau lưng, một lần nữa nghiêng mặt về phía cô.

Phuong Trì Hạ có mùi hương rất dễ chịu, vô cùng sạch sẽ, tâm lại trong sáng không nhiễm bụi, như là trong núi đột nhiên có gió, hay là như một làn suối trong mát, tươi mát khiến người ta mê luyến.

Người như vậy, rất dễ khiến đàn ông mất tự chủ.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới cô là bảo bối gì đó, Lạc Dịch Bắc phá vỡ cái nhìn của cô, ánh mắt có vẻ rất ghét bỏ.

"Lạc Dịch Bắc, anh!" Phuong Trì Hạ chịu không nổi cái dạng này của hắn, muốn thoát khỏi tay hắn, Lạc Dịch Bắc bất thành lĩnh hung hắn túm chặt cô.

Phuong Trì Hạ cứng hết người, mặt nóng lên, cúi người ghé vào đầu vai hắn định lại thú tính cắn hắn một cái.

Cô rất phòng bị con người này, thần kinh căng thẳng vô cùng, phòng hắn tựa như phòng con mãnh thú, như phòng dòng nước lũ.

Vừa nghĩ tới hắn đã nhiều ngày không trở về, cô thấy rõ ánh mắt càng ngày càng chán ghét hơn xưa.

Thời khắc này hai người, đều ghét đối phương.

"Cút ra!" kéo chiếc chăn đơn bên cạnh đắp lên người, cơ thể đảo qua, Phuong Trì Hạ đang ở trên người bị rớt xuống đất.

Động tác của cô rất chặt vật, ngồi co dưới đất, tóc dài rối tung, ánh mắt còn đang mơ hồ.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô như vậy rất điên, nhất là hôm nay cô đã không phối hợp rất nhiều lần.

"Tự lên hay là muốn tôi đây tự xuất thân, chọn đi!" nhìn cô từ trên nhìn xuống, hắn lạnh lùng cảnh cáo.

"Làm sao? Muốn chơi hôn ở trong cường ~ bạo?" Phuong Trì Hạ không nhìn hắn, giọng lạnh ngắt châm chọc.

"Tôi không nhìn ra cô không vui chỗ nào cả." Lạc Dịch Bắc mỉa mai cười, nói một câu không đối sắc.

Phuong Trì Hạ tức đến run người, khuôn mặt đỏ rực cảm gối đập lên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Bảo bối của Phuong Trì Hạ

"Chọn đi!" Lạc Dịch Bắc bình tĩnh hát gồi ra, nhìn hắn, không có ý định bỏ qua.

Phuong Trì Hạ bỏ khỏi mặt đất, định lùi ra sau, mới vừa bước được hai bước, Lạc Dịch Bắc thân ảnh cao lớn trực tiếp nhào lên người cô--

"Xem ra cô thích tôi dùng trò này!" áp thân lên người cô, nhanh chóng ôm chặt cô, tay hắn lần nữa nắm lấy vạt áo cô. Lần này không phải kéo lên như lúc nãy, hắn trực tiếp xé.

Mặt Phuong Trì Hạ lúc đỏ lúc trắng, trong lúc giãy giụa, không biết tay ai đụng trúng phím điện thoại, màn hình đột nhiên sáng lên.

Điện thoại của Phuong Trì Hạ bị đè, cô không để ý, Lạc Dịch Bắc càng không, cúi người, môi của hắn sắp tới môi cô.

Chân hắn chen vào giữa hai chân cô, muốn khiến cô tiếp nhận hắn, trong điện thoại di động, một giọng nói phản nản truyền tới, "Phuong Trì Hạ, cậu làm gì đó? Nhớ tôi cũng không cần nửa đêm gọi điện, ngày mai thích thì gặp luôn cùng được!"

Một tiếng gầm mạnh mẽ, mơ mơ màng màng, người bị gọi dậy dường như còn đang nằm trên giường, Lạc Dịch Bắc nghe được một giọng nói có hơi quen quen.

Chỉ là, vì người nọ có vẻ còn đang ngái ngủ, hơn nữa giọng trong điện thoại so với ngoài đời còn có hơi khác, trong chốc lát hắn không nhớ ra đối phương là ai

Chỉ có hai người trong phòng, vốn rất yên tĩnh.

Tiếng hô đột ngột làm Lạc Dịch Bắc giật mình, Phuong Trì Hạ cũng giật mình, ánh mắt dồn về chiếc điện thoại đang bị cô đè.

Cuộc trò chuyện vẫn đang tiếp tục, màn hình vẫn sáng, điện thoại báo tên, ở nơi u ám tối tăm, cực kì bất mắt.

Đại bảo bối!

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm màn hình của cô một hồi lâu, khuôn mặt có chút vận vẹo.

Nữ?

Trước khi ngủ, Phương Trì Hạ cùng Đại bảo bối tám một lát, còn bây giờ tự nhiên gọi đi, cô cũng chẳng biết lí do.

Đoán có lẽ là do chạm phải chỗ nào của điện thoại, rồi tự gọi.

Phương Trì Hạ nghe giọng ai kia trong điện thoại, trong chốc lát không kịp phản ứng với tình huống bây giờ, vẻ mặt hơi dờ dẩn.

"Nói đi? Sao giờ còn chưa ngủ, động kinh rồi à? Tự dưng gọi rồi im, giỡn vào ban đêm không hay đâu?" Đại bảo bối bình thường muốn là nói, hai người cũng không tính toán, lúc này nghe giọng đúng là hơi bức bối.

Phương Trì Hạ lấy lại tinh thần, hoảng loạn cầm điện thoại lên, không để ý quần áo mình bị Lạc Dịch Bắc xé rách một miếng, đi tới góc phòng khách, cô mở nhỏ âm lượng rồi nghe, "Nhan Nhan, cậu ngủ đi, là tôi không cẩn thận ăn sai thôi, ngại quá, ngủ đi!"

Một câu giải quyết, không cho bên kia đáp, cô cúp điện thoại.

Lạc Dịch Bắc như là vẫn đang còn hoảng hồn, vẫn cứng người đứng im tại chỗ, một hồi lâu sau, hần mới từ từ hoàn hồn, "Sao trước đó không giải thích?"

Mặt Phương Trì Hạ buồn thiu buồn thiu, nhoen miệng cười... một cái.

Giải thích với người mình yêu mới có ý nghĩa, không ai muốn giải thích, liền tái nhợt như tờ giấy trắng.

Trong lòng cô muốn nói, nhưng lại không nói ra.

Quan hệ của cô và Lạc Dịch Bắc, cô không có hứng thú nói với hần những lời này.

"Tôi về phòng." nhặt quần áo rách mặc lên, cô xoay người, không bật đèn, cứ nương nhờ ánh trăng men lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Lại tiếp tục đụng đến bọn ta

Trong phòng khách tối om, Lạc Dịch Bắc chỉ nhìn thấy bóng lưng cô, căn bản không thấy nét mặt.

Thế nhưng, Phương Trì Hạ lúc này, lại làm hần cảm thấy khá đau lòng.

Lúc này chuyện chăn gối chỉ tiến hành được một nửa.

Lạc Dịch Bắc ngồi dưới lầu một lát, rồi cũng về phòng.

Vào phòng thì thấy Phương Trì Hạ ngủ rồi.

Đại khái cô sợ hần không để yên chuyện lúc này, cô thay một bộ quần áo ngủ.

Cô như vậy, khoe mắt Lạc Dịch Bắc nheo lại.

Lẽ nào, cô không biết, nếu hần muốn, đồ ngủ hay váy ngủ có khác gì không?

Nằm bên cạnh cô, tự nhiên cánh tay hần ôm sau hông cô.

Phương Trì Hạ còn chưa ngủ, đột nhiên giật mình, làm thân thể của hần miễn cảm cứng đờ, định đẩy tay hần ra, lại bị Lạc Dịch Bắc âm u nhắc nhở.

"Không nằm yên được thì chúng ta tiếp tục!"

Là một cô gái thông minh, lời này của Lạc Dịch Bắc, cô tự nhiên hiểu.

Chỉ cần cô nằm im, hấn sẽ không làm gì cô cả.

Lạc Dịch Bắc thỏa mãn với hành động thức thoir này, cứ như vậy mà ôm, xoay lưng cô dán chặt lên ngực hấn, hai người như đôi tình nhân thân mật, cứ nằm như thế, ngủ suốt đêm.

Ngày thứ hai là thời gian làm việc, hai người cũng phải đến Dung Hi.

Phuong Trì Hạ từ lần trước mời Lạc Dịch Bắc ăn cơm về sau đã biết giá cả thực phòng ăn của Dung Hi, mỗi ngày đều tự mang cơm đi.

Làm cơm trưa thì buổi sáng phải dậy trước một tiếng, vốn là sau khi kết hôn với Lạc Dịch Bắc, buổi tối không mấy được ngủ lại càng giảm, Phuong Trì Hạ mấy hôm nay trầm trọng thiếu ngủ.

Lạc Dịch Bắc xuống lầu, thấy cô ở nhà bếp đi tới đi lui, thì thoảng còn ngáp.

Nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, hấn mới đi vào, một tay đề cô đang còn giữ hộp cơm, "Công ty nhiều nhà hàng như thế, mang đi làm gì."

"Không phải ai cũng giàu tiền như anh." Phuong Trì Hạ nhàn nhạt đẩy tay hấn, tiếp tục làm.

Một câu nói, làm cho Lạc Dịch Bắc hơi hơi giật mình, ánh mắt chuyển tới mặt cô, "Thế tôi đưa đâu?"

"Không phải thế của anh à?" Phuong Trì Hạ tự nhiên đáp trả.

Lạc Dịch Bắc ngu người.

Gì, phân biệt rõ vậy à?

Dựa lưng vào cửa, nhìn chăm chăm gò má cô, im lặng đứng coi, mặt nặng như chì, cũng không biết trầm tư một lúc làm gì, tự nhiên nói một câu, "Thực ra, nội bộ công ty nhà hàng không thu phí bộ phận công nhân."

"Thật vậy sao?" Phuong Trì Hạ dừng động tác tay, đột nhiên ngẩng mặt lên, nhìn ánh mắt hấn hình như hơi thân thiết, "Bộ phận công nhân nào?"

Lạc Dịch Bắc xoa cằm, châm chước tìm từ mà nói: "Ví dụ như trợ lí của tôi."

"Còn Thi Cận Dương thì sao?" Phuong Trì Hạ thuận miệng hỏi.

"Hấn?" Lạc Dịch Bắc liếc cô, mặt không đổi sắc bay ra một câu, "Với hấn thì thu gấp đôi!"

Phuong Trì Hạ cạn lời với hấn.

Quy định cái gì thế này? Đùa với cô vui lắm à?

"Cho nên từ nay trở đi, tới thế chỗ hấn đi!" Lạc Dịch Bắc nghiêm nghị, chuyển thành nghiêm túc.

"Không muốn!" Phuong Trì Hạ đóng gói đồ, không thèm quay đầu đi ra ngoài.

Cô cự tuyệt mọi thứ luôn triệt để, thậm chí chưa từng do dự.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Ngay cả cái này cũng hiểu

"Đứng lại!" Lạc Dịch Bắc sầm mặt lại, bước đi theo.

Phuong Trì Hạ không để ý tới hấn, bước chân không những không thêm chậm lại, mà còn nhanh hơn.

Chạy nhanh như một làn khói, sau khi ra ngoài vừa lúc gặp xe, chặn lại rồi đi.

Tối công ty, cô đến sớm hơn Lạc Dịch Bắc mấy phút.

Lúc tới phòng làm việc, Thi Cận Dương đã tới trước.

"Chào buổi sáng!" thấy cô, hân duyên như không có việc gì liền chào cô, cầm văn kiện trong tay đưa ra, "Được rồi, phần tài liệu này lát em đưa cho Lạc Dịch Bắc giúp anh!"

"Lạc Dịch Bắc? Hắn có đuổi nhân viên đi được không..." Phương Trì Hạ ngăn ra, định từ chối, Thi Cận Dương lại không quay đầu lại nhằm thẳng hướng văn phòng làm việc của mình mà đi.

Phương Trì Hạ bắt đầu đi, cất tài liệu vào.

Đều chung công ty, Lạc Dịch Bắc cũng biết chuyện của cô rồi, thỉnh thoảng chạm mặt là không thể tránh.

Phương Trì Hạ lấy điện thoại ra nhìn giờ, mười lăm phút sau, đoán Lạc Dịch Bắc cũng tới công ty rồi, cầm tài liệu ra phòng làm việc.

Chỗ Lạc Dịch Bắc hơi xa tầng trệt, cần đi bộ một đoạn

Phương Trì Hạ không đi qua bên kia, chỗ làm của hắn thật sự là không quen lắm, vẫn là tìm nhân viên bên đó hỏi rồi mới đi.

Tới nơi, Lạc Dịch Bắc không có ở phòng làm việc, mà là cùng một người khách lớn tuổi ở phòng họp.

Thấy cô đột nhiên xuất hiện, hắn sững sờ mất mấy giây, nhìn qua người ngồi cạnh.

Người đó vẫn như cũ nhìn vào bản đồ phía Nam nước Pháp trên bàn, không chú ý tới cô.

Phương Trì Hạ không biết ai, vẫn thản nhiên nhìn hai người, cầm tài liệu vào, "Thị thiếu gia nhờ tôi mang tới."

Lạc Dịch Bắc tiện tay nhận tài liệu, đang cùng Lạc Ân Kỳ thảo luận về phần thu mua hợp đồng, về Pháp thu mua hết thấy những thị trấn thương nghiệp nhỏ.

Hắn có hơi bồn chồn, nhưng không nói thêm gì.

"Tôi xin phép ra trước!" Phương Trì Hạ điềm nhiên như không quen biết, đưa đồ sau đó, muốn rời khỏi, lúc xoay người, ánh mắt lơ đãng quét qua bản đồ của Lạc Ân Kỳ trong tay.

Tám bản đồ phía Nam nước Pháp có hết những trấn thương nghiệp nhỏ có giá trị, cũng là mục tiêu của Dung Hi lần này.

Những thị trấn phía Nam nước Pháp nổi tiếng là thánh địa du ngoạn trừ danh, lần này Lạc Dịch Bắc bày kế thu mua, chuẩn bị mở rộng thị trường Dung Hi.

Phương Trì Hạ nhìn chằm chằm tám bản đồ kia một chút, đôi mi thanh tú hồ nghi nhíu lại, không tự chủ được mà dừng lại.

"Làm sao vậy?" Lạc Dịch Bắc nhìn phản ứng của cô, thuận thế hỏi.

Phương Trì Hạ nhìn bản đồ một chút, lại nhìn một chút hợp đồng bên cạnh, nhìn chằm chằm hợp đồng có tất cả trấn thương nghiệp phía nam của Pháp kia, cô rất nghiêm túc mà nói, "Tám bản đồ có vấn đề, giống như trấn nhỏ của Trung Quốc, thị trấn Sa Xa, quả thực có thể mang đến kinh tế nhất định, nhưng, giống như Thiên Không Thành, loại địa phương nước xuôi một dòng này, nếu không có ý định mở rộng địa bàn du lịch, căn bản là không có ý nghĩa gì."

Ví dụ như là thị trấn Stone Town rực rỡ, đối với thị trường mở rộng không có mấy ích lợi, ngược lại như thị trấn nhỏ như Avignon, Nimes lại có giá trị thương mại hơn, bản đồ lại bỏ sót.

Dừng lại, cô tổng kết, "Nếu như bản đồ này là từ phía bên cung cấp nói, thì đó là có ý lừa gạt, đây là hợp đồng lừa dối! Thị trấn chân chính có giá trị bị đối phương cầm rồi, mà bán cho Dung Hi, phân nửa là vô nghĩa! Tồn thất thuộc về Dung Hi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Nhìn cô với cặp mắt khác xưa

Cô thẳng thừng nói ra toàn bộ những cái tên thị trấn nơi phía nam nước Pháp, còn có mấy cái không tồn tại trong bản đồ của Lạc Dịch Bắc.

Thị trấn nơi đó rất nhiều, trong nước tìm một tám bản đồ hoàn chỉnh cũng rất khó, thế mà, cô lại đem từng cái tên lưu loát nói ra, thậm chí tình huống

từng nơi đều biết cụ thể.

Cô như thế, không chỉ làm cho Lạc Dịch Bắc, thậm chí Lạc Ân Kỳ cũng vì thế mà chấn động.

Trước còn cấm đầu nghiên cứu bản đồ, Lạc Ân Kỳ ngẩng mặt lên, lần đầu tiên chăm chú quan sát cô gái trước mặt này.

Phuong Trì Hạ có khuôn mặt quá non trẻ, nhưng mà, người như vậy, lại không giống ông và Lạc Dịch Bắc, thậm chí là Bộ tư pháp của Hi Dung không nhìn ra cái lỗ hổng lớn vậy mà cô lại có thể.

Vì vậy Phuong Trì Hạ, làm cho Lạc Ân Kỳ phải nhìn cô với con mắt khác.

"Mới tới?" nhìn chằm chằm Phuong Trì Hạ một lúc lâu, ông hỏi.

"Vâng ạ!" Phuong Trì Hạ nhẹ cúi thấp đầu, lễ phép đáp.

"Đó là công việc hiện tại của Cận Dương sao?" Lạc Ân Kỳ lại hỏi.

"Vâng." Phuong Trì Hạ cũng chẳng biết ông có thân phận gì, không biết xưng hô thế nào với ông, chỉ có thể thành thật trả lời.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nghe hai người nói chuyện, thấy có vẻ không tốt lắm, quay sang khoát tay với Phuong Trì Hạ, "Ra ngoài trước đi!"

Phuong Trì Hạ thật ra cũng thấy, được hấn cho phép, liền quay sang chào hai người, rồi ra ngoài.

"Làm gì đó? Ta đã nói hết đầu mà con cho người ta đi?" Lạc Ân Kỳ liếc Lạc Dịch Bắc, khá bất mãn với hành vi của hấn.

Lạc Dịch Bắc rất lạnh lùng mà... nhếch môi.

Ha, đừng tưởng hấn nghe không ra lời vừa rồi có ý gì.

Muốn đem cô ta điều đến chỗ ông sao!?

Lạc Dịch Bắc trong lòng nghĩ, hấn còn không xử phạt Phuong Trì Hạ, há lại tiếp chịu chuyện cô chuyển sang tay người khác?

Hơn nữa, thật sự điều cô tới chỗ Lạc Ân Kỳ, lúc hai người muốn làm gì đó, chỗ không thích hợp rất nhiều.

"Ông, con tìm người ta đi xử lý phản hợp đồng này." không để tâm chút nào với lời của Lạc Ân Kỳ, Lạc Dịch Bắc cầm văn kiện trên bàn, đứng dậy ra khỏi cửa.

Phuong Trì Hạ sau khi trở về đem sự tình đơn giản xử lý, sau đó lại nhận điện thoại của Đại bảo bối.

Đại bảo bối là xưng hô Phuong Trì Hạ dành cho đối phương, cách gọi đặc biệt của hội chị em, tên thật là Đồng Nhan.

Giống như An An, Tiểu Đồng cũng là bạn cùng phòng của Phuong Trì Hạ, chỉ không giống cô và An An, bình thường ở trường học.

Đồng Nhan có gia cảnh khá tốt, tốt bao nhiêu thì Phuong Trì Hạ chịu, chỉ thấy lúc nào đi đi về về cũng có xe đưa đón, hơn nữa bình thường dùng gì đó, hầu như là bản limited.

Đồng Nhan lúc trước bị cô em gái cuồng anh trai mang theo xuất ngoại vài ngày, nên chuyện Phuong Trì Hạ đã kết hôn cô cũng không biết.

Đêm đó gọi tới, chắc là nghe An An nhắc, nên mới đánh tiếng hỏi thăm chút.

Phuong Trì Hạ thiếu cô ấy một cái khai báo rõ ràng, hai người hẹn bảy giờ tối gặp nhau một lần, sau khi tan làm, Phuong Trì Hạ trực tiếp tới điểm hẹn hai người.

Cô và Đồng Nhan đã lâu lắm không gặp, cô đi lần này, mấy tiếng lặn chưa thềm về.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên salon, tay ôm đầu, đến mười giờ cũng không thấy cô về, gọi điện, "Ở đâu rồi?"

"Đang cùng Đại bảo liên hoan, đêm nay sẽ về trễ." cô không đem lời hấn coi ra gì, nói xong là cúp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Gọi như thế rất buồn nôn

Lạc Dịch Bắc nghe cô gọi “Đại bảo” xong cả người liền khó chịu.

Hai người này, gọi buồn nôn như thế làm gì.

Bị tắt điện thoại lại càng khó chịu.

Cô có phải hay không ngay càng can đảm?

Phương Trì Hạ cùng Đồng Nhan liền hoan đến mười một giờ khuya mới kết thúc, lúc hai người đi ra nhà hàng, trên đường đã không còn người nào.

Phương Trì Hạ được Đồng Nhan lái xe đưa về.

Phương Trì Hạ chỉ nói là cô đã kết hôn, chứ không nói kết hôn với Lạc Dịch Bắc, càng không nói bối cảnh của Lạc Dịch Bắc.

Lúc trở về cũng không muốn cho Đồng Nhan biết nhiều, nên cô ở bên đường đã đi xuống, không để cô ấy đưa về đến tận nhà.

Lúc trở về, cả biệt thự rất là an tĩnh.

Đèn ở đại sảnh đã tắt, chỉ có mấy ngọn đèn nhỏ thấp trên đường đầy đá cuội.

Phương Trì Hạ đẩy cửa đi vào, ngẩng đầu nhìn lên lầu, đoạn chừng lúc này Lạc Dịch Bắc đã ngủ, nên hành động của cô rất nhẹ.

Không phải sợ đánh thức Lạc Dịch Bắc mà muốn nhân cơ hội ngủ ở phòng khách.

Rón rả rón rén muốn đi lên lầu, vừa mới đến cầu thang, trong phòng khách lớn nhu vậy, bỗng nhiên âm thanh của Lạc Dịch Bắc từ phía sau vang lên “Hơn nửa đêm rồi, lên lút cái gì?”

Âm thanh đột ngột vang lên, khiến Phương Trì Hạ giật mình, bước chân lao đảo.

“Hơn nửa đêm, không ngủ sao anh không bật đèn?” Nghiêng đầu, cô không khách khí phản bác một câu, tìm công tắc mở tất cả đèn lên.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên salon, trên người tùy ý khoác áo tắm, đai lưng lỏng lẻo, lộ ra trước ngực hết sức gợi cảm, chỉ là sắc mặt không tốt.

“Bây giờ là mấy giờ?” Lấy điện thoại bên cạnh ra nhìn thời gian, anh lạnh lùng nhắc nhở.

“Đúng vậy a, đã khuya cho nên, anh nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi đi!” Phương Trì Hạ tránh nặng tìm nhẹ, phụ họa nói một câu, tiếp tục đi lên lầu.

Ai ngờ vừa vào phòng, Lạc Dịch Bắc cũng theo sát vào tới.

Phương Trì Hạ lúc này đang đứng quay lưng về phía anh, đứng ở trước tủ quần áo tìm đồ ngủ, cô chuẩn bị đi tắm, váy sau lưng tùy ý kéo một nửa, lộ ra lưng da thịt trắng nõn.

Hai người đã vài ngày không làm chuyện kia, Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cô, vài bước đi qua, ôm cô vào ngực mình, cúi người hôn lên cổ cô.

Phương Trì Hạ toàn thân cứng đờ, không được tự nhiên đẩy anh ra “Đừng như vậy, em còn chưa tắm rửa.”

“Em tắm cứ tắm, anh làm việc của anh.” Lạc Dịch Bắc mặt không đổi sắc nói một câu, môi ở trên cổ cô cũng không dời đi.

Mặt Phương Trì Hạ nóng lên, bị anh nói như thế khiến cho không biết nên nói cái gì.

Lạc Dịch Bắc hôn dọc sau cổ cô, hôn ra phía trước, đang định hôn lên môi cô, nghĩ đến chuyện hôm nay anh đột nhiên nói “Rất hiểu nước Pháp sao?”

“Đứng, anh mau buông tay đi!” Phương Trì Hạ bị anh hôn đến người nóng lên, cả người cứng ngắc trong lòng anh không dám cử động.

“Hai ngày nữa cùng anh đi phía Nam nước Pháp điều tra.” Lạc Dịch Bắc không để ý đến lời kia của cô, nói chuyện của chính mình.

“Không muốn.” Phương Trì Hạ không chút suy nghĩ cự tuyệt.

Lạc Dịch Bắc nhướng mày, ánh mắt dừng trên mặt cô “Lý do?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Em là cấp dưới của anh

Phuong Tri Hạ nghĩ là cô là cấp dưới của Thi Cận Dương, anh đi đâu cô không cần phải đi cùng!

Bất quá những lời này cô không thể nói thẳng ra như vậy.

Chui ra khỏi vòng ôm của anh, kéo ra một khoảng cách cô nói “Em có rất nhiều việc phải làm ở Dung Hi.”

“Gác lại.” Lạc Dịch Bắc đậm mặt quay lại nói với cô.

“Không thể dừng lại, dừng lại sẽ khiến Dung Hi bị tổn thất. Giao cho người khác cũng mất mấy ngày.”

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn phía cô, vẻ mặt nghi vấn.

Một người mới vào vài ngày, Thi Cận Dương sao có thể giao cho cô nhiều chuyện như vậy?

Phuong Tri Hạ liếc anh một cái, sợ anh nói nhiều hơn, thừa dịp anh chưa kịp định thần lại, nhanh như chớp chạy vào phòng khách.

Sau khi vào phòng, đóng phanh cửa lại.

Từ khi kết hôn với anh, cô mỗi lần tắm rửa đều rất chậm.

Lúc đoán Lạc Dịch Bắc đã nằm ngủ, cô mới đi ra.

Nằm trong bồn tắm nửa giờ, cô không còn chút sức lực nào, đầu còn thiếu chút máu.

Lúc đi ra, Lạc Dịch Bắc tựa hồ đã ngủ.

Phòng ngủ đã tắt đèn, chỉ có ánh trăng ở ngoài chiếu vào.

Phuong Tri Hạ mở cửa phòng ngủ, đi qua phòng khách ở tầng 1.

Lúc cửa đóng lại, Lạc Dịch Bắc đột nhiên mở mắt ra.

Nhìn chằm chằm cửa bị cô đóng lại một hồi lâu, khóe môi anh lạnh lùng cười.

Anh không tiếp tục giầy vò cô, không phải bởi vì nghĩ nhiều, chỉ là để cô lấy lại tinh lực cho hành trình mấy ngày sau.

Phuong Tri Hạ ngủ ở phòng khách một đêm, hôm sau dậy có chút muộn, lúc đi ra, Lạc Dịch Bắc hình như đã đến Dung Hi.

Phuong Tri Hạ tự mình điều khiển xe đến Dung Hi, trực tiếp đến văn phòng mình.

Còn chưa ngồi xuống, cửa phòng làm việc của Thi Cận Dương bỗng mở ra, Thi Cận Dương và Lạc Dịch Bắc đồng thời xuất hiện ở cửa.

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn Lạc Dịch Bắc, lại nhìn Thi Cận Dương, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Tri Hạ, vào đây một chút!” Thi Cận Dương vẫy tay với cô, thái độ vô cùng ôn hòa đến độ làm cho Phuong Tri Hạ có chút cánh tay chíp bông.

Vì sao cô có cảm giác anh và Lạc Dịch Bắc đã cấu kết làm việc xấu.

Đứng dậy, cả người cứng ngắc đi về phía hai người.

Thi Cận Dương đợi cô đi vào, gờ tay đóng cửa lại.

“Là như thế này,” nhìn Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế salon, anh ta từ từ nói “Dịch Bắc ngày mai sẽ đi Pháp, cần có người phiên dịch đi cùng, không phải em tiếng Pháp rất tốt sao? Hãy đi cùng cậu ấy một chuyến a, việc trong tay em anh đã chuyển toàn bộ cho người khác, cứ yên tâm đi thôi!”

“Nhưng mà, em là trợ lý của anh!” Phuong Tri Hạ kéo cổ tay anh ta, bày vẻ trung thành.

Thi Cận Dương khóe mắt rút lại, đây là cái gì? Không muốn đi nên lấy anh ta làm bia đỡ đạn?

“Hạ Hạ, anh cũng phải nghe theo sắp xếp của Dịch Bắc.” Đây tay của cô ra, anh cho cô biết sự thật còn tàn khốc sao.

Ý của anh ta rất đơn giản, anh ta còn nghe theo sắp xếp của Lạc Dịch Bắc đương nhiên cô cũng phải nghe theo.

Anh thật sự cần nghe theo sắp xếp của Lạc Dịch Bắc?

Phuong Tri Hạ không phải không biết quan hệ của hai người, cô cảm thấy đây là Thi Cận Dương đang từ chối giúp cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Rửa anh táng gia bại sản

Nhưng mà cho dù biết thế, cô cũng không tìm được lí do phản bác.

Phuong Tri Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế salon vẫn phải thỏa hiệp.

Kì thật hai người đã kết hôn, ở nhà hay cùng anh đi nước ngoài cũng không có gì khác biệt.

Tồn thất duy nhất là cô vốn có thể một mình ở nhà bây giờ thì hết rồi.

Lạc Dịch Bắc nhìn phản ứng của cô, khoe miệng cười lãnh đạm, lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho trợ lí bảo anh đặt vé.

Thời gian anh chính thức đi Pháp là ngày hôm sau, trợ lí cũng không đi theo, chỉ đưa theo mình Phuong Tri Hạ.

Địa điểm là phía nam nước Pháp, khu vực Provence.

Khi đến, anh cùng cô đến công ty, tự mình xem xét tình huống.

Lạc Dịch Bắc kì thật rất rõ tiếng Pháp, là người thừa kế Lạc gia, anh biết rất nhiều ngôn ngữ, nhưng mà hết lần này đến lần khác anh lại mang theo Phuong Tri Hạ.

Hơn nữa, lúc giao tiếp với khách cũng đề Phuong Tri Hạ nói.

Phuong Tri Hạ nói tiếng Pháp rất êm tai, cô vốn có giọng nói rất hay, lúc nói tiếng Pháp, từng từ từ miệng cô chảy ra, rất giống như một bài thơ.

Hai người trong vòng ba ngày điều tra vùng phía nam nước Pháp mấy lần, trở lại khách sạn, Phuong Tri Hạ vốn cho là anh sẽ lựa chọn một trong các công ty để hợp tác.

Ai ngờ anh lại gọi điện thoại về nước, tiến hành kế hoạch kí kết hợp đồng như cũ.

Lạc Dịch Bắc như vậy khiến cho Phuong Tri Hạ giật mình.

“Vì sao phải làm như vậy?” Cùng anh đứng trên ban công nói chuyện, cô khó hiểu hỏi.

“Kết thúc như vậy không thú vị sao?” Lạc Dịch Bắc không cho anh đáp án chính xác, lại nghiêng đầu không biết gọi điện thoại với ai.

Cùng công ty kia kí kết hợp đồng là ngày hôm sau, Lạc Dịch Bắc vẫn ở nước ngoài, khi kí hợp đồng là tự mình đi.

Phuong Tri Hạ vẫn đang hoang mang Lạc Dịch Bắc kiên trì kí hợp đồng như vậy vì mục đích gì, nhưng mà lúc đi cùng, cô liền hiểu rõ.

Lạc Dịch Bắc lúc đi đã chuẩn bị tốt hai phần hợp đồng, lúc hai người đang kí hợp đồng, một người không biết từ đâu đến gọi người của công ty kia.

Lúc người đó quay đầu sang nhìn, rồi quay đầu lại.

Chỉ trong một giây như vậy, hợp đồng trên mặt bàn chỉ còn kí tên đóng dấu lại bị Lạc Dịch Bắc đổi đi.

Bản hợp đồng sau cơ bản là giống như trước đó, chỉ khác là thu mua mức 12 trăm triệu đôla thành chính là đại hàn dân quốc tệ.

Hành động của anh rất nhanh, chỉ một hai giây, không có ai nghĩ vừa xảy ra chuyện như vậy.

Người phụ trách của đối phương cũng không biết gì, cũng không xem lại hợp đồng, liền kí tên đóng dấu.

Phuong Tri Hạ ngồi một bên bất động thanh sắc nhìn một màn này mà tròn tròn mắt.

12 triệu đôla đổi thành 12 triệu tiền hàn, bồi thường hay tiếp tục cũng không phải khiến họ tán gia bại sản sao??

Người kí hợp đồng của đối phương còn không có ý thức được, chỉ nhìn kí xong rồi, mặt đều cười sáng lạn.

Lạc Dịch Bắc từ đầu đến cuối như không có việc gì, động tác ưu nhã ăn.

Dám chơi ngấm ngấm với anh, muốn bị lừa đến chết!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Đã thân mật đến mức như vậy

Như Lạc Dịch Bắc đoạn trước, anh kí hợp đồng với công ty kia, bởi vì đem danh nghĩa công ty giá rẻ bán ra, trong vòng một đêm, liền tuyên bố phá sản.

Sự việc lần này khiến cho Phương Trì Hạ thấy được Lạc Dịch Bắc tàn nhẫn.

Đến Pháp được sáu ngày, cô nghĩ hai người sẽ nhanh chóng về nước, lúc đi trên đường với Lạc Dịch Bắc, cô tận lực mua quà tặng cho bạn bè.

“Chúng ta lúc nào thì về?” Lúc lên xe, Phương Trì Hạ thuận miệng hỏi một câu, đem túi quà tặng ra, lấy từng cái nhìn.

Cô mua một ít nhưng lại rất tinh xảo, tựa hồ là cho bạn gái mang, còn có một cái đồng hồ đeo tay.

Không tính là quý báu nhưng thiết kế rất đẹp, kiểu dáng vừa nhìn là của đàn ông.

Lạc Dịch Bắc lúc này lại vừa vặn nhìn qua, nhìn đồ trong tay cô thoáng sửng sốt.

Thiết kế rất đơn giản, cũng không có trang trí dư thừa, chỉ là bên lề vòng tròn kia ghi mấy chữ “un-coup-de-foudre.”

Trong tiếng Pháp có ý là vừa thấy đã yêu, thiết kế rất trong sáng, chắc là khắc lên đi, thậm chí còn có kiểu trong suốt, vô cùng xinh đẹp thể nhưng căn bản nhìn không ra.

Phương Trì Hạ lúc mua không có chú ý, ngược lại Lạc Dịch Bắc liếc mắt liền nhìn ra.

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn, biểu hiện trên mặt ngưng lại.

Đối với người vừa thấy đã yêu? Nghiêng đầu, ánh mắt nhìn qua mặt cô, mặt không thay đổi hỏi “Cái này đưa cho ai?”

Phương Trì Hạ đang cầm quà xem, ngẩng đầu nhìn anh “Cận Dương!”

Mặt Lạc Dịch Bắc lạnh hơn.

“Cận Dương?”

Cô cùng Thi Cận Dương khi nào phát triển thân đến mức xưng hô như vậy?

Lạc Dịch Bắc nghe lời kia của cô rất chói tai, nhìn vật kia càng không vừa mắt.

Anh còi cổ áo ra, đang lái xe bỗng nhiên dừng lại.

“Sao vậy?” Xe hai người dừng ở phong đàn nước suối, lúc này vừa chạy được nửa đường, xung quanh không có nhà, Phương Trì Hạ không rõ anh dừng lại ở vùng hoang dã để làm gì.

“Mới vừa nói đưa cho ai?” Lạc Dịch Bắc không chút để ý còi cúc áo, hỏi lại lần nữa.

Cuộc sống hôn nhân của hai người, Lạc Dịch Bắc tương đối cảm thú nhưng Phương Trì Hạ còn chưa thấy anh thô bạo, lúc này rõ ràng còn chưa cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm, nhưng mà phản xạ có điều kiện trả lời “Cho Cận Dương.A!”

Một câu còn chưa nói xong, Lạc Dịch Bắc đã lôi cô xuống xe---

“Lạc Dịch Bắc, anh làm cái gì vậy?” Phương Trì Hạ đứng bên ngoài, tức giận đến muốn bốc hỏa.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, lái xe chạy vút đi.

Phuong Tri Hạ căn bản không biết xảy ra chuyện gì, bất khả tư nghị nhĩ anh, không thể tin được anh cứ như vậy mà đi.

“Uy, Lạc Dịch Bắc, anh giải thích rõ ràng!”

“Lạc Dịch Bắc, tôi không biết đây là đâu!”

“Tôi không biết phương ngôn Provence!”

Xe phía trước cũng không để ý đến, một trận gió liền không còn thấy bóng dáng.

Phuong Tri Hạ một mình đứng ở ven đường, nhìn đường xa vắng về xung quanh, cả người run rẩy.

Cô đã làm gì sai?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Thấy rõ thân phận của mình

Lạc Dịch Bắc lái xe đi thật xa, nghĩ đến cô, ngực lại thấy ngọt ngào.

Tại sao ngay trước mắt anh lại có thể ám muội đưa quà cho người đàn ông khác?

Anh chỉ muốn trừng phạt cô một chút, muốn cho cô thấy rõ thân phận của mình, sau khi rời đi nửa giờ liền lái xe trở lại.

Ai ngờ lại không thấy Phuong Tri Hạ ở đâu!

Lạc Dịch Bắc ngồi trên xe nhìn trên đường không có một ai, mặt mày nặng nề lái xe đi dọc đường tìm.

Lúc tìm được Phuong Tri Hạ là sáng sớm ngày thứ hai, ở một nhà trọ nhỏ.

Một ngày không nhìn thấy cô, không có chặt vật đáng thương của người bị bỏ lại mà mặt mày tinh thần sáng lạn.

Cô như vậy khiến cho anh có chút ngoài ý muốn, còn muốn lau mắt lại mà nhìn.

Cô đang ở cùng người phụ nữ địa phương, cô rất thông minh, cho dù có đem cô đến nơi hoang vu, cô cũng có thể sống thật tốt.

Phuong Tri Hạ lúc này đang ở trong vườn nhà trọ ngắt hoa, trên đầu buộc dây cột tóc con bướm, tóc dài nhẹ nhàng buộc thành tóc đuôi ngựa, xinh đẹp đầy sức sống.

Trên tay cô cầm một bó hoa hồng trắng, cánh hoa còn đọng nước, bên cạnh là có thiếu niên nước Pháp xinh đẹp đang lúi rúi dùng tiếng Pháp cùng cô trò chuyện.

“Hạ Hạ, như vậy là đủ rồi a!”

“Hôm nay tất cả bàn ăn trong nhà trọ đều có hoa trang trí a.”

“Nóng quá, có muốn đi nghỉ một lát không?”

Ánh mắt Phuong Tri Hạ lướt nhìn qua cửa sắt vừa vặn thấy xe của Lạc Dịch, khóe môi khẽ cười, nghe lời thiếu niên kia cầm hoa đi vào nhà.

Vừa đi, đối thoại của hai người truyền đến.

“Lan Tu, nếu như em làm việc bảy ngày thì tiền phục vụ là bao nhiêu?”

“1500 đồng frang.”

“Đủ vé máy bay về nước không?”

“Không đủ cũng không sao, nơi này lúc nào cũng hoan nghênh em.”

“Cảm ơn, nhưng mà em phải xin phép trường học nghỉ học.”

“Như vậy a, thế thì cố gắng lên!”

Âm thanh hai người càng ngày càng xa, nghiêm nhiên xem Lạc Dịch Bắc như không tồn tại, nhìn vào trong hoa viên kia, Phương Trì Hạ căn bản không có nhìn về phía anh.

Lạc Dịch Bắc đứng tại chỗ cũ, nhìn bóng lưng của cô một hồi lâu, vài bước đi theo vào khách sạn.

Đây là một nhà trọ nhỏ, giống như nhiều nhà trọ ở phía nam Nước Pháp, và khách sạn cho các đôi tình nhân.

Phương Trì Hạ là hôm qua vừa vận gặp Lan Tu nên xin nhờ, vật gì cũng ở trên xe Lạc Dịch Bắc, tiền cũng không có, nhưng cô không muốn ăn ở không, vì thế đề nghị thay giúp đỡ trả ơn, thuận tiện chuẩn bị tiền để mua vé máy bay.

Lạc Dịch Bắc đi vào, lập tức đi đến chỗ cô đang cắm hoa “Đặt phòng.”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, lưng Phương Trì Hạ cứng đờ.

Nghiêng đầu cô đạm mạc nói với anh “Xin lỗi, hôm nay khách sạn đã đầy phòng.”

Cô chính là cố ý nói lời này, ai ngờ Lan Tu ở bên cạnh nói một câu “Hạ Hạ, nói gì vậy? Mới sáng sớm, còn rất nhiều phòng a!”

“Lan Tu, anh làm đi!” Phương Trì Hạ mắng anh ta một câu, đem chỗ hoa đi phòng ăn bày biện.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía Lan Tu “Tôi muốn phòng gần phòng cô ấy nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Nơi này của chúng tôi nhìn mặt thu phí

Lúc Lạc Dịch Bắc đi vào khách sạn đặt phòng, Phương Trì Hạ đang quay lưng về phía anh.

Lạc Dịch Bắc vài bước đi qua, đến bên cửa sổ ngồi xuống, gọi một phần món ăn, ngồi ăn bất động thanh sắc nhìn về phía cô.

Phương Trì Hạ đang cúi người, đồng phục của khách sạn có chút rộng để lộ ra một mảnh trước ngực trắng nõn chói mắt.

Lạc Dịch Bắc cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, tầm mắt dời qua, bụng ly cocktail uống một ngụm.

Phương Trì Hạ không chú ý đến phía của anh, tiếp tục làm việc trong tay.

Lạc Dịch Bắc cũng không làm phiền cô, dùng hết món ăn, liền gọi cô đến tính tiền.

Phương Trì Hạ rõ ràng còn hận anh, anh gọi ba bốn lần cô mới đi qua.

Hơn nữa cũng không đến chỗ anh mà đến bàn bên cạnh tính tiền trước.

“Tổng cộng 20 đồng frăng thừa tiên sinh!” Lễ phép thu tiền bàn kia, cô cất kỹ tiền mới đến thanh toán bàn anh.

Lạc Dịch Bắc cũng dùng ít đồ như bàn kia, nhưng Phương Trì Hạ quét mắt qua, mặt không đổi sắc nói “200 đồng frăng, cảm ơn!”

“Vì sao của anh lại hết 200?” Lạc Dịch Bắc nhướn mày lên, ánh mắt ung dung nhìn cô.

Phương Trì Hạ nghiêm túc nói “Không có ý gì, tiên sinh, nơi này của chúng tôi là nhìn mặt tính tiền, loại người âm u bụng dạ đen tối lại lãnh khốc vô tình như anh, chúng tôi tính gấp mười lần đối với người bình thường.”

Lí do của cô vô cùng vớ vẩn, chính là chỉ muốn đối nghịch với anh.

Nhưng mà Lạc Dịch Bắc lại chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, trên mặt cũng không biểu hiện gì nhiều “Gấp mười lần thì gấp mười á!”

Lấy mấy tờ tiền đưa cho cô, anh quay người đi lên lầu.

Phuong Tri Hạ ở dưới lầu bận rộn, vì muốn kiếm tiền mua vé máy bay về nước nên cô rất tích cực, mười giờ tối mới trở về phòng.

Lạc Dịch Bắc lúc đặt phòng là đặt phòng bên cạnh cô, nên phòng cô có động tĩnh gì anh cũng biết.

Phuong Tri Hạ sau khi mở đèn lên đi ra ban công anh bên này cũng thấy được,

Cô hình như không biết anh ở phòng bên cạnh, trở về tắm rửa, thay đồ, đổi áo quần đi ra ngồi lên ghế dựa ở ban công.

Ngồi trên ghế dựa nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, cô đến bây giờ cũng không hiểu được nguyên nhân Lạc Dịch Bắc nổi giận.

Nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra, cô lại chạy vào phòng lấy đồng hồ kia ra xem.

Nhìn chăm chăm đồng hồ, còn lấy đèn dọi vào nhìn, thoáng thấy phía trên có mấy chữ Tiếng Pháp, khi hiểu được nghĩa của dòng chữ kia, cô sững sờ vài giây, liền ném đồng hồ ra ngoài vườn.

Đứng lên chuẩn bị đi vào phòng nghỉ ngơi, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên chậm chậm đi ra.

Bước chân Phuong Tri Hạ dừng lại, ánh mắt nhìn về phía anh, rõ ràng có chút ngoài ý muốn “Anh thế nào lại ở đây?”

“Em có thể đặt phòng ở đây, người khác không thể sao” Lạc Dịch Bắc đứng bên ban công phòng mình, lạnh lùng nói chuyện với cô.

Phuong Tri Hạ là muốn hỏi anh tại sao lại vừa vặn ở phòng bên cạnh phòng cô, nhưng mà nghĩ lại, chắc chắn là anh cố ý như vậy.

Hôm đó vút cô xuống đường, bây giờ là cái gì?

“Qua đây!” Lạc Dịch Bắc yêu cầu cô.

Phuong Tri Hạ lại không để ý đến anh, xoay người đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Cái gọi là thân bất do kỷ

“Đừng đợi đến khi anh qua đó!” Lạc Dịch Bắc mặt lạnh nhắc nhở.

Còn mang theo uy hiếp rõ ràng.

Hai người tốt xấu kết hôn lâu như vậy, chuyện anh uy hiếp cô cũng không hề ít.

Anh ám chỉ cái gì, cô cũng biết.

Phuong Tri Hạ lẳng lặng nhìn anh, do dự một chút, hay là đi qua phòng của anh.

Cô đi qua chỉ vì quà tặng mà cô định tặng Thi Cận Dương quả thật có chút không ổn, cũng không phải vì uy hiếp của anh.

Đẩy cửa phòng anh ra, còn chưa đi vào, người Lạc Dịch Bắc đã đứng trước mặt cô, một tay ôm lấy eo cô, đẩy người cô dựa sát vào vách tường phía sau.

Phuong Tri Hạ giơ tay lên muốn đẩy anh ra, thì cả người anh liền đè chặt lên người cô..

...

Cả người Phuong Tri Hạ cứng ngắc, tùy ý anh muốn làm gì thì làm, cũng không giãy dụa ra, chỉ là lúc chịu không nổi thì hừ vài tiếng.

Cô lúc mới bắt đầu cũng không đáp lại anh, nhưng về sau giác quan cùng thân thể bắt đầu có cảm giác “thân bất do kỷ”..

Dài dằng dặc mấy giờ.

Lúc kết thúc, cả người Phuong Tri Hạ mệt rũ rời, ngay cả kết thúc như thế nào cũng không biết.

Ngày hôm sau cô còn làm việc, tỉnh dậy sớm hơn Lạc Dịch Bắc.

Trong phòng rất lộn xộn, áo quần hai người rơi la tả trên đất, cũng có không ít đồ vật bị làm rơi, toàn bộ đều là chiến tích ngày hôm qua lưu lại.

Không khí kiểu diễn còn chưa tiêu tán, còn rất nóng bỏng.

Phương Trì Hạ cả người đau nhức, trong lòng rửa Lạc Dịch Bắc nhiều lần, nhặt áo quần lên mang, cô kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc tỉnh dậy cũng đã một tiếng sau, thấy cô không còn ở đây cũng không suy nghĩ nhiều.

Nếu như có ngày nào đó cô thuận theo nằm bên cạnh anh mới thật sự có chút ngoài ý muốn.

Khi đi xuống lầu, Phương Trì Hạ đang ở trong nhà ăn.

Áo quần trên người đã đổi, nhưng vẫn rất lớn, có lẽ là đồ của, Lão Bản Nương.

Người nước ngoài luôn lớn hơn một chút so với phụ nữ Phương Đông, Lão Bảo Nương của quán rượu này có chút béo, áo quần mặc trên người Phương Trì Hạ tôn lên được dáng người nhỏ xinh của cô.

Chỉ cần hơi cúi người, không ít cảnh xuân lộ ra.

Lạc Dịch Bắc đứng bên cạnh bất động thanh sắc nhìn quần áo của cô, vừa định đem áo khoác của mình đưa qua, bỗng nhiên âm thanh của Lan Tu truyền đến.

“Hạ HẠ, anh tìm giúp em bộ áo quần khác, em thử xem có vừa không?”

Thiếu niên nước Pháp rất xinh đẹp, đối với người khác rất tốt, chăm sóc rất chu đáo, cho dù người Pháp trời sinh nhiệt tình, thấy ai cũng ôm cũng hôn.

Lan Tu đi tới, ôm Phương Trì Hạ vừa muốn đặt má mình lên má cô.

Đây là loại lễ nghi của người Pháp, kì thật cũng không có gì.

Lạc Dịch Bắc mặt trầm xuống, nhìn màn này, vài bước đi qua.

Tại lúc mặt hai người sắp dán lên nhau cứng rắn đem Lan Tu gạt ra.

“Làm cái gì?” Anh trời sinh luôn lạnh lùng, khiến cho người ta có cảm giác không rét mà run.

“Tôi, chúng tôi..” Lan Tu căn bản không biết xảy ra chuyện gì, càng không biết quan hệ của anh và Phương Trì Hạ, kinh ngạc nhìn anh sau đó lại nhìn Phương Trì Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Sáng sớm mà nghĩ cái gì

“Lan Tu, cảm ơn anh, em đi thử một lát.” Cũng không để ý đến Lạc Dịch Bắc mặt lạnh lùng, Phương Trì Hạ cầm lấy áo quần rồi đi.

ÁO quần Lan Tu đưa cho Phương Trì Hạ là một bộ France có váy, anh hình như chưa từng giúp con gái mua đồ nên váy có chút ngắn.

Lúc Phương Trì Hạ đi ra, Lạc Dịch Bắc liền thấy miệng đắng lưỡi khô.

Thiết kế này ôm eo, eo Phương Trì Hạ vốn rất nhỏ, mặc đồ này liền tôn lên dáng người đẹp đẽ.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô chăm chăm, eo của cô nhỏ đến mức anh một tay có thể nắm lấy, trong đầu không tự chủ liền hiện ra cảnh kiều diễm.

Ánh mắt anh lại nhìn thấy chân dài của cô, ánh mắt liền trầm xuống.

Phương Trì Hạ hiển nhiên không chú ý đến tầm mắt anh, lại tiếp tục làm việc.

Ở trong nhà ăn bận rộn trong chốc lát, cô đi ra cùng Lan Tu đếm tiền.

“1 đồng frăng, 2 đồng frăng, 5 đồng frăng, 70 đồng frăng, 500 đồng frăng, Lan Tu, hôm nay chúng ta kiếm được thật nhiều.

Đúng vậy a, ngày mai tiếp tục cố gắng.”

“Em còn thiếu bao nhiêu mới đủ tiền mua vé máy bay?”

“Anh giúp em tính, mấy ngày hôm trước là một ngàn, cộng thêm hôm nay đã là hai ngàn, không sai biệt lắm thì chắc là đủ.”

..

Hai người dùng tiếng Pháp rì rầm nói chuyện. Lúc Phương Trì Hạ nói chuyện với Lan Tu khác hẳn khi nói chuyện với Lạc Dịch Bắc, cô nói với Lan Tu rất nhiều, hai người còn trò chuyện rất ăn ý.

Cánh tay cô đang chống lên bàn, người hơi cúi, làn váy vốn ngắn, tư thế như vậy mông liền nhô lên cao.

Lạc Dịch Bắc thấy cô từ sáng đến nay, trong đầu không thể có tư tưởng thuần khiết.

Hiện tại nhìn cô như vậy, trong đầu đang nghĩ hai người có thể thử tư thế này một lần.

Phương Trì Hạ căn bản không để ý đến anh sau lưng nhưng bây giờ cảm nhận được ánh mắt của anh quá tà khí.

Ánh mắt nghiêng lại, nhìn thấy anh đang ung dung nhìn cô, trong lòng cô nhảy lộp bộp một cái, cũng không biết thế nào mà đỏ mặt.

Lạc Dịch Bắc đi qua, cũng mặc kệ bây giờ đang nóng, lấy áo khoác của mình khoác lên người của cô “Mặc vào!”

Anh vốn cao hơn cô, áo khoác cô mang lên so với váy bên trên còn dài hơn, có thể che hết được tất cả.

Phương Trì Hạ vốn không được tự nhiên, bây giờ cũng không cự tuyệt áo anh, kéo áo, đi lên lầu “Em đi lên lầu chỉnh sửa các gian phòng.”

Lời này là cô nói với Lan Tu, còn về phần Lạc Dịch Bắc cô vẫn còn tức giận chuyện hôm qua nên không nói chuyện với anh.

Lên lầu vào một phòng chỉnh sửa một chút, khi đi qua phòng Lạc Dịch Bắc, cô do dự một chút mới tiến vào.

Trong phòng vẫn rất rối loạn, khắp nơi lưu lại dấu vết tối hôm qua của hai người, thậm chí không khí kiêu diễm cũng chưa tiêu tan.

Phương Trì Hạ đem đồ vật nhặt lên, Lạc Dịch Bắc vừa vặn đi tới.

Dựa trên cạnh cửa, anh ung dung nhìn cô cũng không có quấy rầy.

Phương Trì Hạ đem phòng chỉnh sửa lại nghiêng đầu đi sửa lại giường.

Ánh mắt bỗng nhiên nhìn đến dấu vết đã khô trên giường.

Phương Trì Hạ kinh ngạc, ý thức được cái gì, mặt cô đỏ lên...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Có bản lĩnh thì anh giết chết em đi

Lạc Dịch Bắc nhìn cô cầm ra giường trên tay chậm rãi đi qua, nhìn chằm chằm mặt cô, trêu chọc “Nghĩ cái gì mà mặt lại đỏ như vậy?”

“Còn nhiều chuyện chờ em làm, em ra ngoài trước.” Phương Trì Hạ xấu hổ, bối rối sửa lại giường của anh, ôm ra giường chạy ra ngoài.

Đoạn đường cô đi mặt cũng đỏ cả lên, không đem ga giường cho người phụ trách giặt mà đem về tự mình giặt lấy.

Lạc Dịch Bắc hơn 12 giờ mới lại đi ra khỏi phòng.

Lúc đi xuống, Phương Trì Hạ cũng không có ở đó.

Anh khẽ giật mình đi ra vườn xem.

Khách sạn này tuy nhỏ nhưng lại có khu vườn rất đẹp.

Sau giờ ngọ ánh sáng thật ấm áp, cảm xúc như mềm mại hơn.

Trong vườn rất an tĩnh, xa xa chỉ có Phương Trì Hạ một mình ngồi trên ghế dựa nghỉ ngơi.

Lạc Dịch Bắc lặng lẽ nhìn cô, vài bước liền đi theo, đứng bên cạnh nhìn cô ngủ.

Lúc cô ngủ nhìn thuận mắt hơn nhiều, rất giống đứa nhỏ hồn nhiên không màng danh lợi.

Lúc này cô khiến cho người ta quên đi những hành vi không tốt.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô cuộn tròn hình như không được thoải mái, muốn ôm cô đi lên phòng.

Ái ngờ tay vừa mới đưa ra, Phương Trì Hạ đột nhiên mở mắt ra.

Sau đó khuôn mặt ngoan ngoãn mà Lạc Dịch Bắc nhìn thấy như là ảo giác, cô nhìn anh có chút kinh ngạc, mãnh liệt đẩy tay anh ra.

Tay của anh cứ để như vậy, sắc mặt chuyển lạnh.

Cô còn ghét bỏ anh?

“Muốn tìm chết?” Anh giọng điệu âm u.

“Có bản lĩnh thì anh giết được em trước đi rồi nói!” Ngửa mặt lên, Phương Trì Hạ không chịu yếu thế.

Khi cô nói lời này cũng không nghĩ nhiều, đến khi nói ra mới ý thức được không đúng.

Hồng bét.

“Giết chết? Lạc Dịch Bắc nói lại lời cô, con mắt nguy hiểm trầm xuống “Lời này là em nói ra!”

Đẩy cô nằm lên ghế dựa, cả người đè lên, nắm áo quần cô bắt đầu kéo.

“Lạc Dịch Bắc, anh làm cái gì? Đây là trong vườn, anh bỏ ra đi!” Phương Trì Hạ sắc mặt trắng bệch cả tay chân ở trong ngực anh giãy dụa, hóp người lại từ dưới người anh chui ra, nắm chặt áo quần mà đi vào trong nhà.

Cô chạy rất nhanh, bước chân có chút lảo đảo, gần như là chạy trời chết.

Lạc Dịch Bắc mặt lạnh thưởng thức bộ dáng chạy đi của cô, chân thon dài cũng bước theo sau.

Khi vào trong, không thấy Phương Trì Hạ đâu chỉ thấy Lão Bản Nương.

Bên cạnh là một người phụ nữ nước Pháp, sau khi anh đi vào, ánh mắt của bà ấy cứ nhìn chăm chăm anh.

“Sao vậy? Lạc Dịch Bắc nhận thấy được ánh mắt của bà, hỏi

“Biết Hạ Hạ sao?” Lão Bản Nương cũng gọi Phương Trì Hạ rất thân thiết, Lạc Dịch Bắc không nghĩ đến cô ở chỗ này được chào đón như vậy.

“Ừ.” Anh nhàn nhạt lên tiếng.

“Vợ chồng cãi nhau?” người kia hỏi lại

“Ừ.” Lạc Dịch Bắc lần nữa trả lời.

Nghe được câu trả lời, Lão Bản Nương thở hắt ra.

Quở trách anh như người trong nhà “Cậu đúng thật là, cho dù thế nào cũng không thể vứt vợ mình ở nơi đó chứ? Thả người đó giờ quay lại tìm, sau khi tìm được lại chiến tranh lạnh, hà tất lúc trước phải cãi nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Tốt nhất quy củ một chút

Lời này của bà cũng không phải có ác ý gì, chỉ là từ cảm xúc nói ra.

Lời vừa ra khỏi miệng lại nhìn Lạc Dịch Bắc cả mặt lạnh lùng mới ý thức được mình nói nhiều, rùng mình một cái, đứng lên “Tôi còn chút chuyện phải xử lý, đi trước.”

Lạc Dịch Bắc cũng không có để lời của bà trong lòng, tiếp tục đi tìm Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ vừa mới nói vậy, có chút sợ anh, trốn tránh một buổi chiều, đến lúc dùng cơm tối mới không biết từ đâu xuất hiện.

Lạc Dịch Bắc nguyên cả một buổi chiều ngồi trong sảnh khách sạn ôm cây đại thụ chờ cô, anh thần sắc tàn mạt, cũng không sắc bén nhìn cô, mà còn có bộ dạng ung dung.

Phương Trì Hạ lúc nhìn thấy anh nội tâm nhảy lộn bộn, tầm mắt chỉ giao tiếp ngắn ngủi với anh, xoay người cùng nhà Lan Tu ngồi dùng cơm.

Cô chỉ mới đến hai ba ngày nhưng cùng mọi người ở đây tương đối hòa hợp.

Cả nhà Lan Tu rất nhiệt tình, nhất là mẹ của Lan Tu.

Lúc cả nhà dùng cơm, còn lấy bình rượu nho cất lâu năm ra uống, còn không ngừng rót cho Phương Trì Hạ “Hạ Hạ, nếm thử đi, đây là nho của chính nhà ta tự mình ủ!”

Phương Trì Hạ không tiện từ chối, uống một ly lại một ly.

Mới bắt đầu dùng cơm đã thấy đau đầu.

Vừa mới bắt đầu, ánh mắt mẹ Lan Tu bỗng nhiên nhìn về phía Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế salon cách đó không xa “Muốn ngồi chung sao?”

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, không nghĩ đến có cơ hội thân mật với cô như vậy.

Anh bước qua chỗ mấy người đang ngồi.

Lan Tu là người rất hiểu tình hình, vừa thấy anh đi qua liền tự động đem vị trí bên cạnh cho anh.

Phương Trì Hạ đã có chút say, mẹ Lan Tu còn không ngừng rót rượu cho cô.

Lạc Dịch Bắc ngồi bên cạnh nhìn không được, giúp cô uống mấy ly.

Một bữa tối, bởi vì Phương Trì Hạ bụng đang trống rỗng uống mấy chén rượu, có chút không thoải mái, món nào cũng ăn.

Lúc kết thúc, đầu rất nặng, đẩy ghế ra cũng đứng không vững, lao đảo một chút.

“Anh đưa em về phòng.” Lạc Dịch Bắc thuận tiện ôm cô vào trong lòng, ôm cô đi vào phòng mình.

Phương Trì Hạ uống rượu, nằm trong ngực anh nhìn mặt của anh, bỗng nhiên nói nhiều.

“Lạc Dịch Bắc, anh là tên khốn kiếp!” Ánh mắt của cô lóng lánh, như nhuộm một tầng hơi nước, khi nói xong lời này lại thấy rất ngại thẹn.

Ánh mắt lại nhìn qua xương quai xanh kiều mị, khiến Lạc Dịch Bắc có chút không giữ nổi.

Lạc Dịch Bắc chưa từng thấy cô như thế này, nhìn ánh mắt sưng mù của cô, cúi người muốn hôn lên, ai ngờ Phương Trì Hạ còn đang ngoan ngoãn bỗng nhiên giơ tay lên, tát qua mặt anh.

“Sao anh có thể vút em lại nơi đó chứ? Cô thanh âm tức giận, động tác chậm chậm.

Chỉ là cô còn chưa chạm tới mặt anh đã bị Lạc Dịch Bắc cản lại.

“không muốn lát nữa chịu khổ hơn thì quý củ một chút!” Mặt Lạc Dịch Bắc hơi vặn vẹo, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua cô, mặt không thay đổi cảnh cáo.

Phương Trì Hạ giống như không nghe thấy anh nói, nằm trong ngực anh vung tay đánh “Anh sao có thể làm như vậy? Khốn kiếp

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 161: Tôi còn có thể lưu manh hơn

Lạc Dịch Bắc vốn không phải là một người có kiên nhẫn, càng không có kiên nhẫn ứng phó với một người nửa say nửa tỉnh.

Khóa cổ tay cô lại anh lạnh lùng cảnh cáo “Còn quậy như vậy có tin hay không đợi tí nữa tôi còn lưu manh hơn?”

Phuong Tri Hạ nghe thấy anh nói như vậy thì sững sờ một chút.

Ngẩng đầu con mắt mê ly phảng phất sương mù nhìn anh, không sợ chết nói “Anh nói như thế nào là càng lưu manh?”

Cô nói như vậy chỉ vì không phục nhưng nghe vào tai Lạc Dịch Bắc, lại không phải như vậy.

Như thế nào là càng lưu manh hơn?

Đây là muốn khiêu khích sao?

Phuong Tri Hạ rõ ràng còn không ý thức được mình nói cái gì, giữa đầu, con người xinh đẹp mờ mịt nhìn anh, mắt vô tội chớp chớp.

Ở khoảng cách như vậy, nhìn Lạc Dịch Bắc thật là tuần tú.

Anh đẹp trai, khí khái khiến cho người khác có cảm giác hít thở không thông.

Chỉ nhìn anh như vậy, Phuong Tri Hạ có cổ xúc động muốn đứng dậy hôn anh.

Đây là lần thứ hai cô có ý niệm này ở trong đầu, lần đầu tiên là lần đầu gặp mặt của hai người, lúc đó cô bị hạ được.

Lần này là uống rượu.

Lạc Dịch Bắc cũng nhìn cô, quan sát phản ứng của cô, khóe môi lạnh lùng cười, đẩy cửa phòng ngủ ra, vừa nhìn cô, suy nghĩ lát nữa nên làm tư thế gì.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, suy nghĩ của Phuong Tri Hạ tương đối thuần khiết, chỉ nghĩ muốn hôn anh mà thôi.

Còn Lạc Dịch Bắc chắc chắn sẽ không đứng đắn như vậy.

“Thích ban công hay thích phòng tắm?” Nhìn cô hồi lâu, bỗng nhiên anh ung dung nói, ôn nhu đến mức cho dù Phuong Tri Hạ uống rượu cũng ý thức được nguy cơ.

“Em thích giường!” Xoa xoa đầu cô chút đau, cô chỉ về phía giường, mềm mại nói.

“Không sao, giường cũng rất tốt.” Lạc Dịch Bắc thuận theo cô, ôm ngang cô đi về phía giường.

Đến bên giường anh ném cô lên, còn anh đứng một bên cởi áo quần của mình ra.

Động tác của anh không gấp, chậm rãi cởi từng cái, ánh mắt nhìn cô.

Còn cả buổi tối hôm nay, không phải chỉ lúc này.

Lúc này Phuong Tri Hạ đặc biệt làm cho người ta thương tiếc, mắt xinh đẹp mê ly, trong mắt như có nước, mặt đỏ ửng.

Biểu hiện của cô lúc này giống như một cô gái bị hưng hăng yêu thương một đêm.

Chỉ trong chớp mắt khiến cho anh có cảm giác muốn đem cô nâng niu trong lòng bàn tay.

Chỉ là đầu vừa nghĩ cái này khi nhìn lại cô thì như bị dội một chậu nước lạnh.

Phuong Tri Hạ đầu nặng cực kì, đôi mắt híp lại, giống như buồn ngủ.

“Không được ngủ!” Lạc Dịch Bắc đứng ở mép giường lạnh lùng cảnh cáo.

Như không nghe được anh nói, Phuong Tri Hạ không để ý đến anh, ôm một cái gối vào trong ngực, mơ màng nhắm hai mắt lại, hít thở đều đều.

“Tôi nói không được ngủ có nghe thấy không?” Lạc Dịch Bắc cúi người, muốn lay cô tỉnh, chợt truyền đến âm thanh hít thở đều đều của Phuong Tri Hạ.

Như là tác dụng của rượu hoặc là cô thực sự mệt, mới nằm xuống giường vài phút, cô vậy mà ngủ!

Ngay dưới con mắt của Lạc Dịch Bắc, anh thậm chí còn chuẩn bị tốt làm thế nào để vượt qua đêm nay!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Tiệc tối ở Dung Hi

Lạc Dịch Bắc cả người nửa vùi mà đứng ở mép giường, nhìn chằm chằm cô ngủ một hồi lâu, ánh mắt sắc bén như hận không thể xách người cô lên.

Chỉ tay cuối cùng cũng không đưa tay qua.

Lên giường, cứ như vậy ôm cô ngủ một đêm, hôm sau tỉnh lại, Phuong Trì Hạ đã đi trước anh một bước.

Cô hình như không nhớ rõ tối qua mình đã làm cái gì, như không có chuyện gì mà nhìn anh một cái, lúc sau như không có chuyện gì mà rời đi.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô thế này, ánh mắt âm trầm.

Tối hôm qua khiến cho anh một thân dục hỏa mà cô rất an tâm a!

Khuôn mặt lạnh lùng đi xuống, Phuong Trì Hạ đang nói chuyện với Lan Tu.

Lạc Dịch Bắc ở xa không nghe rõ nhưng lại thấy Lan Tu với Phuong Trì Hạ ôm rồi ôm.

Nhìn hai người như vậy, Lạc Dịch Bắc khuôn mặt nặng nề.

Anh biết người Pháp rất phóng khoáng, nhưng mà ôm thành như vậy có phải thân mật quá hay không?

Vài bước đi qua, muốn đem hai người lôi ra thì Lan Tu lại tự động buông Phuong Trì Hạ ra.

Sau đó lưu luyến không rời nói “Hạ HẠ, sau này lại hoan nghênh em đến đây!”

Lạc Dịch Bắc giật mình, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Phuong Trì Hạ.

Cô quyết định về nước?

“Được.” Phuong Trì Hạ phảng phất như không nhìn thấy anh, cười trả lời Lan Tu, sau lại cùng ba mẹ Lan Tu tạm biệt.

Cô ở nơi này ngây ngốc nhiều ngày như vậy, vốn là ngoài ý muốn.

Hiện tại đã có đủ tiền vé máy bay, về nước cô còn có việc ở trường học và Dung Hi, tất nhiên phải trở về.

Lạc Dịch Bắc hai ngày nay còn đang suy nghĩ nên làm như thế nào để cô trở về, anh không ngờ anh còn chưa nói, cô đã chủ động về, điều này khiến cho mặt anh vui hơn hẳn.

Nhìn cô lần này phối hợp như vậy, chuyện tối qua, anh tha cho cô!

Phuong Trì Hạ cùng Lan Tu trò chuyện chốc lát, về sau liền ngoan ngoãn đi theo anh.

Cô thật sự còn ghi hận anh, vé máy bay về nước còn tự mình mua.

Lạc Dịch Bắc cực độ vô ngữ, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Ngày đầu tiên sau khi về nước lại vừa vặn đúng tiệc Dung Hi mỗi năm tổ chức một lần đón người mới, Phuong Trì Hạ là người mới, về lí nên tham dự.

Chỉ là nghĩ đến trường hợp như vậy, người Lạc gia cũng sẽ tham dự, cô liền có chút do dự.

“Có thể không đi sao?” Ánh mắt nhìn về người đàn ông đang ngồi ở ghế dựa trên ban công, Phuong Trì Hạ thăm dò hỏi.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô, không hiểu được suy nghĩ của cô.

Lúc trước chủ động muốn gả cho anh, vậy mà khi phải gặp người Lạc gia lại dầy dụa, anh thật sự không hiểu lúc nào cô đang thành thật, lúc nào là đang giả vờ!

“Sao vậy?” Phuong Trì Hạ bị ánh mắt của anh nhìn rất không thoải mái, mê mẩn nhìn lại anh.

“Không có gì, đêm nay người mới đều tham dự, em không biết xấu hổ mà không đi?” Lạc Dịch Bắc ném xuống một câu, đứng lên đi chuẩn bị lễ phục cho buổi tối.

Kì thật Lạc Dịch Bắc cũng không có nói sai, cô mới đến công ty không lâu, cô không có tư cách làm trưởng hợp đặc biệt.

Để tránh bị mọi người bàn tán, cô không cùng Lạc Dịch Bắc đi vào mà người vào trước, người vào sau.

Hôm nay mọi người Lạc gia đều đi, Lạc Hi Thâm, Sa Chức Tinh, Lạc Ân Kỳ, cho đến chú của Lạc Dịch Bắc Lạc Dung Từ, còn có cả Tiểu tá.

Phương Trì Hạ đến một lúc mới phát hiện Bảo Bảo cũng tới.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Thiếu phu nhân chính thống của Lạc gia

Bảo Bảo xuất hiện ở chỗ nào cũng giống nhau, đi đến đâu trên đỉnh đầu như có ánh đèn đi theo, khuôn mặt luôn xinh đẹp dù không một chút trang điểm, như cũ khiến cho người ta hít thở không thông.

Ở Dung Hi hình như có rất nhiều người biết cô ấy, đối với cô tôn kính như công chúa.

Phương Trì Hạ nghĩ đây so với thiếu phu nhân Lạc gia chính thống khác nhau đi.

Cùng cô ấy so sánh, cô mới thấy mình nhỏ bé như bụi bặm trên mặt đất không chút thu hút nào.

Tiệc lần này có rất nhiều người, nhưng Phương Trì Hạ biết chỉ có mấy người.

Ngoại trừ Lạc Dịch Bắc, Bảo Bảo, Thi Cận Dương, Tiểu tá, cùng vài người làm ở công ty với cô ra, còn lại ai cô cũng không biết.

Đến nổi cả nhà Lạc gia, ai cô cũng không biết.

Tiểu tá thấy cô đến thực vui vẻ, mắt cười cong lên, vừa nhìn thấy cô, xa xa đã chạy qua, kéo lấy cô đến chỗ mình ngồi “Cô gái ngọc, cô đến ngồi một chỗ với cháu a!”

“Gọi là chị!” không biết đây là lần thứ mấy Phương Trì Hạ uốn nắn cho anh.

Tiểu Tá cũng không cãi lại với cô, kéo lấy cô đi vào trong.

Dạ tiệc được đặt trên bãi cỏ, bàn của Tiểu Tá là bàn mà mọi người Lạc gia đang ngồi, lấy vợ chồng Lạc Hi Thâm, Sa Chức Tinh làm trung tâm.

Phương Trì Hạ tuy không biết ai, nhưng ngồi bàn với tiểu tá cô đại khái cũng đoán được thân phận của những người ngồi trong bàn.

“Tiểu Tá, em trước hết buông tay!” Phương Trì Hạ rất không muốn đi, cho dù cô có kết hôn với Lạc Dịch Bắc nhưng cũng chỉ là ả hôn, còn chức vị của cô ở công ty càng không có lý do đi qua.

Càng khiến cho cô không muốn đi qua là khi hai người đi tới gần, cô ngoài ý muốn phát hiện ra Bảo Bảo đang ngồi cùng bàn với mọi người.

Hơn nữa, còn vừa vịn ngồi ở bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn hai người, cả người cứng lại.

Đã trở thành người một nhà rồi?

“Nhanh lên, đến đây, chị ngồi bên cạnh em a!” Tiểu Tá ngược lại rất tích cực, lôi kéo cô đi sang, thậm chí còn đẩy cha nó Lạc Dung Từ ra, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, ý bảo Phương Trì Hạ ngồi xuống.

Phương Trì Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc, lại nhìn những người khác, biểu hiện trên mặt có chút không tự nhiên.

“Tiểu tá, đây là...” Bảo Bảo ngẩng đầu, liếc nhìn cô một cái, ánh mắt xinh đẹp chứa đựng ý cười.

Nụ cười của cô rất đẹp, khiến cho người ta cảm thấy rất gần gũi, cho dù quan hệ của cô với Phương Trì Hạ có chút xấu hổ, nhưng lại không thể có nổi nửa điểm chán ghét cô.

“Chị Bảo Bảo, đây là bạn của em!” Tiểu Tá ra dáng đại nhân nhỏ giới thiệu Phương Trì Hạ.

“Là vậy a, bạn mà kéo như vậy sao?” Bảo Bảo lại trêu chọc một câu, âm thanh dễ nghe.

Tiểu Tả tinh quái nhìn về phía cô cười cười, muốn kéo Phuong Trì Hạ ngồi xuống, Phuong Trì Hạ lại lui về sau hai bước, kéo ra khoảng cách với nó.

Ánh mắt nhìn mọi người xung quanh, cô nhẹ cúi đầu, lễ phép nói “Tiểu Tả chỉ là đùa giỡn, tôi đã có chỗ, các vị cứ dùng, tôi cũng nên đi.”

Quay người, muốn đi, sau lưng lại có hai âm thanh vang lên “Nếu đến liền ngồi với nhau đi!”

Người lên tiếng, một là lão gia tử Lạc gia, một là Thi Cận Dương.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn Phuong Trì Hạ, ánh mắt lại nhìn về phía Thi Cận Dương.

Nghĩ đến đồng hồ mà Phuong Trì Hạ mua, sắc mặt anh trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Nha đầu kia hay để lại cho tôi đi

Thi Cận Dương dường như cũng không để ý đến tầm mắt anh, đứng lên, lôi kéo Phuong Trì Hạ qua, để cô ngồi lên vị trí của mình “Ngồi ở chỗ của anh đi, không sao đâu!”

Phuong Trì Hạ kì thật rất không muốn ngồi một chỗ với mọi người ở đây, nhưng Lạc Ân Kỳ đã lên tiếng, cô còn từ chối nữa thì thật không lễ phép.

Vừa nghĩ như vậy, cô ngồi xuống.

Lạc Dịch Bắc nhìn động tác của cô từ đầu đến cuối, sắc mặt chìm xuống.

Mọi người trong bàn, dường như không ai nhìn về phía anh, đều nhìn Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ cũng không biết những người này, sau khi ngồi xuống cũng không nói vài câu, cúi đầu tự mình ăn.

Thi Cận Dương lại rất quan tâm cô, chủ yếu là không muốn khiến cho cô cảm thấy xấu, gấp thức ăn cho cô “Ném thử cái này một chút, đây là món đặc biệt ở đây, cũng không tệ lắm.”

“Cảm ơn.” Phuong Trì Hạ nghiêng đầu cười với anh một cái.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình nhìn động tác hai người.

Phuong Trì Hạ nhìn qua thấy ánh mắt của anh, tay cầm dao nĩa cứng lại, nhưng cũng không để ý lắm.

Nếu như có quen biết người Lạc gia thì kì thật mọi người của đại gia đình này cũng không có nghiêm túc như vậy.

Sau món khai vị thì thỉnh thoảng lại có âm thanh trò chuyện vang lên, Tiểu Tả cũng lú ra lú rú, bầu không khí cũng không có lạnh lùng như Phuong Trì Hạ tưởng tượng.

Lúc dùng được một nửa, Lạc Ân Kỳ bỗng lên tiếng.

Ánh mắt ông nhìn về phía Thi Cận Dương cười cười “Cận Dương a, nha đầu bên cạnh là trợ lí của con sao?”

“Vâng thưa ông.” Thi Cận Dương cũng không để ý hàm ý trong lời nói của ông, trả lời rất tùy ý.

Ai ngờ Lạc Ân Kỳ lại nói một câu “Để cô ấy chuyển tới làm cho ông được không?”

Thi Cận Dương cũng không biết Lạc Ân Kỳ lúc trước đã gặp qua Phuong Trì Hạ, đột nhiên đề nghị lại trước mặt nhiều người như vậy, ánh mắt nhìn qua Phuong Trì Hạ bên cạnh.

Những người còn lại trên bàn ăn cũng giật mình, đồng loạt quay lại nhìn cô.

Phuong Trì Hạ đang ăn ngon đột nhiên trở thành mục tiêu liền thấy không được tự nhiên.

Đề dao nửa xuống, cô trấn định đứng lên, thái độ lễ phép “Có thể làm việc bên Lão gia là vinh hạnh của Trì Hạ, nhưng mà cái này còn phải xem ý của Thi thiếu gia.”

Mấy người trên bàn ăn ai là ai, căn bản không có ai giới thiệu cho cô.

Ngoài biết thân phận của Lạc Ân Kỳ, cô cũng chỉ biết đó là người của Lạc gia.

Mà cô cũng không muốn cùng bất kì người Lạc gia nào qua lại gần gũi, nhưng mà lại không cự tuyệt trực tiếp được.

Lời của cô rất có chừng mực, cho Lạc Ân Kỳ mặt mũi, lại rất kín đáo mà đem vấn đề vớt lại cho Thi Cận Dương, ít nhất để cho anh từ chối phù hợp hơn là cô.

Thi Cận Dương là người khá khôn khéo, sao có thể không nhìn ra được tâm tư của cô.

Đề đồ ăn xuống, mặt chậm rãi nâng lên, ánh mắt nhìn Lạc Ân Kỳ, anh ta nửa đùa nửa nói “Ông, ông đây là đang muốn cướp người của cháu sao? Người trong tay ông nhân tài tàng tàng lớp lớp, Trì Hạ là người vừa mới vào Dung HI, ông để lại cho cháu đi!”

Thi gia cùng Lạc gia rất quen thuộc, anh ta nói chuyện cũng rất không khách khí, thái độ vô cùng rõ ràng.

“Người tiểu tử này!” Lạc Ân Kỳ tức giận liếc nhìn anh một cái, cũng không nói thêm gì.

Phương Trì Hạ nhẹ thờ phào, nghiêng đầu nhìn Thi Cận Dương bên cạnh, bàn tay ở dưới bàn vỗ nhẹ với tay anh ta.

Động tác của cô rất nhẹ, còn có cái bàn che lấp, ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại vừa vặn nhìn qua.

Sau đó, tay Phương Trì Hạ cứng đờ như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Không ân ái như vậy thì sẽ bị chết nhanh sao?

Ánh mắt anh nặng nề, Phương Trì Hạ bị anh nhìn khẽ giật mình, tay ngượng ngùng rút về.

Nhẹ cúi thấp đầu, cô tiếp tục tự mình ăn.

Bảo Bảo đi đến chỗ nào cũng rất được quan tâm, đúng như tên gọi của cô, được tất cả mọi người xem như bảo bối trong tay.

Thế nhưng Phương Trì Hạ không biết điểm này, cô chỉ thấy mọi người đối xử với Bảo Bảo rất tốt.

Đội ý thức được vấn đề này, là nói chuyện với Bảo Bảo lúc sau.

KHông chỉ có Lạc Dịch Bắc gọi cô ấy như vậy, tất cả mọi người đều gọi cô ấy là Bảo Bảo.

Ngay cả Tiểu Tà cũng gọi là chị Bảo Bảo.

Phương Trì Hạ rất nhanh liền phát hiện không đúng, thế này sao giống tên của một người chứ?

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Bảo Bảo ngồi bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc rõ ràng thấy được ánh mắt của cô, thậm chí còn cùng cô nhìn nhau, nhưng không có giải thích, như cũ ngồi ăn không quan tâm.

Bảo Bảo quan hệ rất gần gũi với anh, lúc dùng cơm thỉnh thoảng còn ghé vào tai anh nói chuyện.

Lạc Dịch Bắc đối với cô ấy cũng rất ôn nhu, nói chuyện với cô còn cười nói, thỉnh thoảng lấy giúp thức ăn, hai người rất tự nhiên không coi ai ra gì.

Phương Trì Hạ nhìn hai người như vậy, nội tâm không rõ đang có vị gì.

Cô cùng anh ân hôn, nhưng có cần trước mặt cô như vậy không? Không ân ái như vậy thì sẽ bị chết nhanh sao?

Thi Cận Dương bất động thanh sắc quan sát phản ứng của cô, đại khái đoán được cô đang nghĩ gì, nhưng cũng không có giải thích, mà làm hành động khiến cho bầu không khí nhất thời quỷ dị.

Một tay cầm dao, một tay cầm xiên, anh ta ưu nhã cắt thịt bò vào đĩa cho cô, cười nhàn nhạt “Chuyện tâm dùng com, nhiều đồ ăn ngon như vậy, đừng để lãng phí.”

Một động tác khiến cho mọi người giật mình, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía hai người.

Thân thiết như vậy?

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc nặng nề, cho Phương Trì Hạ một ánh mắt, trực tiếp đi ra phía ngoài bãi cỏ.

Anh ý bảo cô rời đi, nhưng mà Phương Trì Hạ làm như không thấy, nhẹ cúi đầu, tiếp tục dùng com.

Bảo Bảo vốn ngồi gần Lạc Dịch Bắc, ánh mắt kia của anh cô đương nhiên thấy được.

Chỉ là ánh mắt như vậy, thậm chí còn không có ám chỉ, nhưng cô vẫn cảm thấy được có gì đó.

Khi tiệc tối kết thúc, cô đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Phương Trì Hạ giới thiệu” Xin chào, tôi là Cát Sao Bảo.”

Cô nói xong mỉm cười, biểu hiện tự nhiên hào phóng.

Ngược lại Phương Trì Hạ nhất thời không biết nguyên nhân cô ấy giới thiệu tên của mình.

Bảo Bảo cũng không giải thích gì thêm, theo sau người Lạc gia rời đi.

Phương Trì Hạ đi ra ngoài, vừa đi vừa nhẩm tên của cô ấy

Cát Sao Bảo...

Cát Sao Bảo..

Dường như đã nghe qua ở nơi nào đó.

Lúc đi ra khách sạn, đầu như bị vật gì đó đánh tỉnh, mới kịp phản ứng.

Cát Sao Bảo, là tiểu công chúa được mọi người ở Dung Hi sủng ái, là viên minh châu trên tay Lạc Hi Thần và Sa Chức Tinh, là con gái duy nhất của Lạc gia, là em họ của Lạc Dịch Bắc.

Cái tên này Phương Trì Hạ từng thấy trên tạp chí.

“Đã ra?” Lạc Dịch Bắc từ sau khi cho cô một ánh mắt đều một mực ra ngoài đợi cô, đợi đã hơn một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, thoát nhìn rất nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Bài xích như vậy

Phương Trì Hạ nghĩ đến lúc trước hiểu lầm anh và Bảo Bảo, khi nhìn thấy anh, trên mặt có chút xấu hổ, tròn lòng nghĩ, có phải khi đó tất cả mọi người đều thấy hay không.

Ít nhất nếu như cô rõ ràng dù chỉ một chút, cũng không gây ra chuyện xấu hổ như vậy!

“Sao vậy, không quay về Lạc gia?” Ngẩng đầu nhìn anh, cô đang muốn đi qua, thì sau lưng Thi Cận Dương đột nhiên chậm rãi lái xe qua.

Cũng không để ý đến Lạc Dịch Bắc sắc mặt khó coi, mở kính xe, anh mỉm cười hỏi Phương Trì Hạ “Trì Hạ, muốn anh đưa về sao?”

Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc ở cùng một chỗ, Thi Cận Dương mặc dù biết quan hệ của hai người nhưng không biết hai người đã kết hôn.

Nếu như để anh ta đưa về thì khôn khéo như anh ta sao có thể không nhận ra?

Ánh mắt nhìn anh ta, Phương Trì Hạ tuy rằng rất muốn đi lên, nhưng vẫn vẫy vẫy tay đối với anh ta “EM tự trở về được rồi, ngày mai gặp!”

“Hiện tại không còn sớm, đi đường cẩn thận” Thi Cận Dương cũng không kiên trì, giẫm mạnh chân ga rời đi.

Ngoài khách sạn trong thời gian ngắn chỉ còn lại cô là Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc thấy cô và Thi Cận Dương lúc ở bên trong một trận mờ ám, ánh mắt nhìn cô lạnh như băng.

Anh kì thật lúc nào cũng có bộ dáng như vậy nên Phương Trì Hạ không xem quan trọng, mở cửa xe ngồi lên.

“Bảo Bảo là em họ của anh thật sao?” Mắt nhìn anh ngồi lên xe, gài dây an toàn mới xác nhận với anh.

“Em nghĩ sao?” Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu nhìn cô, chạy nhanh rời đi.

ANH không biết cô đoán không ra, ngồi cùng với người của Lạc gia, hơn nữa Bảo Bảo lại giống Sa Chức Tĩnh như vậy, nếu như không biết thân phận của BẢO BẢO anh mới thấy ngoài ý muốn.

Lúc này anh còn không biết là Phương Trì Hạ ngay cả Sa Chức Tĩnh là người nào còn không biết..

Xe thể thao tiếp tục chạy, đến cửa nhà, hai người một trước một sau vào nhà, đi vào phòng ngủ, lúc Phương Trì Hạ muốn tiến vào phòng tắm, Lạc Dịch Bắc thỉnh linh kéo tay cô.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, ánh mắt nhìn anh.

“Vì sao lại chọn ở lại bên Cận Dương?” Lạc Dịch Bắc chế trụ tay cô, mặt không biểu tình hỏi.

Phương Trì Hạ cảm thấy lời này của anh có chút trào phúng, cô chỉ là không muốn đến bên cạnh anh mà thôi.

Hai người mỗi lúc trời tối cho dù thấy mặt, ban ngày còn phải ngẩng đầu làm như không thấy, nếu như đang làm việc mà anh làm vậy chẳng phải chuyện xấu truyền khắp sao?

Mà đó không phải là kết quả cô muốn.

Nếu như ả hôn thì phải ả đến cùng a!

Ít nhất bốn năm để đến lúc cô rời đi mới dứt khoát.

Phương Trì Hạ cùng anh trầm mặc thật lâu, không có trả lời trực tiếp mà hỏi lại “Anh cảm thấy, với quan hệ của chúng ta, em thích hợp để chuyển qua bên anh sao?”

Hỏi ngược lại một câu khiến cho Lạc Dịch Bắc kinh ngạc.

Đây là cô bài xích cùng anh hợp tác.

Phương Trì Hạ quan sát phản ứng của anh, nhìn sắc mặt anh nặng nề, liền đẩy cửa phòng tắm bỏ rồi đi vào “Em đi tắm trước!”

Lạc Dịch Bắc nhìn cô chạy đi, lúc cô sắp đóng cửa, chân dài đột nhiên vượt qua, cánh tay duỗi ra, cứng rắn chặn động tác của cô.

“Lạc Dịch Bắc, anh...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Đừng nghĩ nhúng chàm cô

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu nhìn, cứ như vậy liếc xéo cô, sau đó trước mặt cô đi vào phòng tắm “Cùng tắm!”

Phương Trì Hạ giật mình, trợn mắt nhìn anh.

Lạc Dịch Bắc nhìn qua thấy phản ứng của cô khóe miệng khẽ cười.

Không muốn có quan hệ với anh?

Anh ngược lại càng muốn nghĩ cách nhúng chàm cô!

Ánh mắt anh nặng nề, còn có chút nguy hiểm.

Phuong Tri Hạ bị anh nhìn có chút sợ hãi, cũng không có đẩy anh ra ngoài mà quay người chạy ra phòng ngủ.

Đề lại một câu “Em tắm rất lâu. Không muốn ảnh hưởng đến anh, em qua phòng khách tắm!”

Lí do của cô rất khá, cảm giác như đang suy nghĩ cho anh, mới một chút liền không thấy bóng dáng.

Lúc Lạc Dịch Bắc theo sát đi ra, trên hành lang đã không thấy người.

Lạc Dịch Bắc dựa vào cạnh cửa, mắt lạnh lùng nhìn hướng cô đi, khóe môi cười lạnh, cũng không đi cùng.

Cùng sống dưới một mái nhà, nếu anh muốn làm gì, cô trốn được mấy lần?

Ngày hôm sau là Chủ Nhật.

Lạc Dịch Bắc và Phuong Tri Hạ sau khi tỉnh lại đều nhận được một cuộc điện thoại.

Phuong Tri Hạ là do Đồng Nhan gọi đến, nói đêm nay ở nhà mình có người tổ chức sinh nhật có muốn đi cùng hay không.

Đồng Nhan có gia thế rất thần bí, Phuong Tri Hạ căn bản không hiểu rõ hoàn cảnh của cô ấy, hơn nữa đối phương cũng rất ít nhắc đến.

Hôm nay lại đột nhiên mời cô đi nhà mình, Phuong Tri Hạ có chút ngoài ý muốn, hai người chơi lâu như vậy, người ta cũng đã lên tiếng mời, cô đương nhiên không có lí do từ chối, vậy nên đáp ứng.

Lạc Dịch Bắc là điện thoại của chú gọi đến, không phải là chú ruột, đối phương chỉ là có quan hệ tốt với Lạc gia, nhìn Lạc Dịch Bắc lớn lên từ nhỏ, so với chú ruột cũng không có gì khác nhau.

Không biết trong điện thoại đối phương nói cái gì, sau khi điện thoại chấm dứt, Phuong Tri Hạ nhìn anh như thể hình như là muốn ra ngoài.

“Muốn đi ra ngoài sao?” Nhìn anh đang đứng ở trước cửa, cô biết rõ còn có hỏi.

“Ừ.” Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt trả lời.

“Vừa vặn em cũng cửa hàng, anh có thể tiện đường đưa em đi một chút chứ?” Phuong Tri Hạ còn nói.

Lạc Dịch Bắc đang đứng quay lưng về phía cô rõ ràng cả người cứng lại, chậm rãi nhìn cô, ánh mắt kinh ngạc.

“Sao vậy?” Phuong Tri Hạ không rõ tại sao anh nhìn như vậy, cô đi cửa hàng cũng kỳ lạ sao?

“Nếu như không tiện đường, em tự bắt xe bus cũng được rồi.” Cảm thấy ánh mắt anh là không đồng ý, cô cứng nhắc đến bên cạnh anh thay giày, xong đi ra ngoài.

Đi đến cửa biệt thự, đang chuẩn bị ra ngoài, Lạc Dịch Bắc dừng xe lại bên người cô.

“Lên xe!” Ngược mắt nhìn vị trí bên cạnh mình, anh nói giọng như cũ bình thường.

Phuong Tri Hạ không do dự, mở cửa xe ngồi lên.

Cô kì thật cũng không muốn cùng anh gần gũi như vậy, nhưng xung quanh biệt thự quá vắng vẻ, đón xe cũng rất bất tiện, mỗi lần đều đợi thật lâu.

Nếu như anh tiện đường đưa cô đi một đoạn cũng bớt việc.

“Đi cửa hàng làm cái gì?” Lạc Dịch Bắc lái xe, thuận tiện hỏi

“Mua quà, nhà của một người bạn có người sinh nhật.” Phuong Tri Hạ giải thích.

Lạc Dịch Bắc lại khẽ giật mình, ánh mắt cứng lại nhìn chăm chăm cô vài giây, lông mày nghi ngờ nhăn nhó.

Phuong Tri Hạ bị anh nhìn có chút quái dị, không biết ánh mắt này của anh có ý gì, cho đến...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Một tên Bạch Nhãn Lang

Cho đến, đến cửa hàng.

Phuong Trì Hạ đẩy cửa xuống, Lạc Dịch Bắc cũng theo sau xuống xe.

“Sao vậy?” Phuong Trì Hạ dừng chân, về mặt kính ngạc nhìn anh.

“Cùng đi.” Lạc Dịch Bắc nói hai chữ, đi trước cô bước vào.

Anh hình như cũng đi mua đồ, trực tiếp lên lầu đến khu vực vật phẩm xa xỉ.

Phuong Trì Hạ cứng ngắc đứng sau lưng anh, nhìn anh đang đứng trước quầy chọn quà tặng, hơi giật mình.

Sáng sớm cùng nhận được điện thoại, giờ còn cùng đến cửa hàng chọn quà tặng.

Trùng Hợp như vậy?

Lạc Dịch Bắc đang chọn chiếc đồng hồ nữ, Cartier, đồ xa xỉ của xa xỉ, rất tinh xảo xinh đẹp, Phuong Trì Hạ là học sinh nghèo không theo nổi quà tặng này.

“Em nghĩ sẽ đến nơi khác xem.” Trong túi của Phuong Trì Hạ không có bao nhiêu tiền, đi đến bên anh, im lặng kéo áo anh.

Lạc Dịch Bắc không để ý đến lời của cô, nâng cổ tay lên, đem đồng hồ kia đeo thử cho cô.

Cổ tay Phuong Trì Hạ cực kì mảnh, tinh tế, đeo đồng hồ kim cương lên vô cùng xinh đẹp.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm tay cô, cũng mặc kệ người nhận quà đeo có hợp hay không, trực tiếp đưa cho phục vụ tính tiền.

Ánh mắt quét một vòng, nhìn thoáng qua một cái đồng hồ khác, anh để cho phục vụ gói lại.

Sau đó quay người cho Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ có chút giật mình, khó hiểu nhìn anh “Đây là..”

“Không phải đến mua quà sao?” Lạc Dịch Bắc đạm mạc nói một câu, để cho Phuong Trì Hạ mặt giật mình, đi ra ngoài cửa hàng.

Tay Phuong Trì Hạ cứng ngắc cầm túi quà, nhìn chăm chăm đồ vật tinh xảo bên trong, ánh mắt kính ngạc nhìn về phía anh.

Anh giúp cô mua quà tặng cho người khác?

Phuong Trì Hạ cũng không biết bởi cảnh nhà Đồng Nhan giàu có thế nào, nếu tặng cái gì cho Đồng Nhan cũng không sao, nhưng là tặng cho người nhà cô, nếu như quá keo kiệt, Phuong Trì Hạ không tin người không để ý.

Mà nếu đắt quá, cô căn bản không mua nổi.

Lạc Dịch Bắc mua giúp cô cái này đã giúp cô giải quyết một vấn đề phức tạp.

“Cảm ơn.” Theo sau anh vài bước, tình linh có giọng quen thuộc vang lên ở sau lưng “Phuong Trì Hạ, sao mày lại ở đây?”

Phuong Trì Hạ giật mình, ánh mắt cứng lại quay lại nhìn.

Phuong Phi đang kéo Phuong Thành Danh đứng ở sau cách vài mét, hai người chuyển qua nhìn Lạc Dịch Bắc bên cạnh cô.

Phuong Phi không nhận ra Lạc Dịch Bắc, nhưng Phuong Thành Danh tốt xấu gì cũng ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, người Lạc gia sao lại không biết.

Lúc thấy Lạc Dịch Bắc, con mắt ông ta co lại.

Phuong Trì Hạ rõ ràng còn chưa hiểu tình huống trước mắt, lần trước ở Thi gia, bởi vì Phuong Trì Hạ mà cô bị xấu mặt một trận.

Ngay trước mặt nhiều người như vậy bị đuổi ra, chuyện xấu hổ này đi theo cô thật lâu, không nuốt trôi được.

“Phuong Trì Hạ, mày là cái đồ Bạch Nhãn Lang! Đêm đó, thấy tao bị đuổi đi mày rất vui về có phải không? Phuong gia nuôi mày nhiều năm như vậy, mày hồi báo lại chúng ta như vậy sao? Phuong Trì Hạ tao cho mày biết, đừng tưởng rằng dính vào cổng tử ca liền bay lên sao, Con hoang vĩnh viễn là con hoang thôi!”

Ngôn từ của cô ta rất sắc bén, giẫm lên giày cao gót mà đi tới, cô ta phần hện giờ bàn tay muốn tắt lên mặt Phuong Tri Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Loại lời này mà cũng có thể nói ra miệng

“Phi Phi đừng tay!” Một hành động khiến cho Phuong Thành Danh ở phía sau lo lắng đến mặt trắng bệch.

Muốn chạy đến ngăn cản, Lạc Dịch Bắc lại nhanh hơn anh một bước, ngăn giữa Phuong Phi cùng Phuong Tri Hạ.

Phuong Thành Danh kinh ngạc nhìn, sợ đến mức mồ hôi đổ xuống liên tục.

Phuong Phi kiêu căng đã thành thói quen, rõ ràng còn chưa hiểu được tình huống trước mắt, muốn đẩy Lạc Dịch Bắc ra lại bị anh chế trụ cổ tay lại.

Anh ra tay rất mạnh, siết đến mặt Phuong Phi vụn vụn, muốn ngẩng đầu chửi người, nhưng lại nhìn thấy mắt lạnh lùng của anh, cả người run run, không thể nói ra lời, nuốt về toàn bộ.

Lúc trước còn khí thế, giờ như bị gội một chậu nước lạnh, yên lặng xuống.

“Anh, anh thả tay tôi ra!” Cổ tay ở trong tay anh co rút, cô nhỏ giọng cầu xin.

Lạc Dịch Bắc cũng không để ý đến cô ta, chỉ nhìn bảo an cách đó không xa.

Thậm chí không nói lời dư thừa “Đưa cô ta đi!”

Hai người bảo an thấy thế, vội rời chạy qua, một trái một phải bắt cô ta đi.

Mặt mũi Phuong Phi đều mất hết, nhưng mà đối diện với Lạc Dịch Bắc cả mặt lạnh lùng, lại không dám biểu hiện cái gì, chỉ có thể chuyển ánh mắt sang nhìn Phuong Thành Danh ở bên cạnh “Cha, cha mau giúp con một chút!”

Phuong Thành Danh đã sớm bị dọa cho ngốc, làm cản trước mặt người Lạc gia như vậy, Lạc Dịch Bắc không ra tay với nó đã rất tốt rồi, nào dám xin tha cái gì, chỉ khoát tay với cô ta một cái.

Phuong Phi vẻ mặt ủy khuất bị người lôi xuống lầu.

Phuong Tri Hạ nhìn màn này từ đầu đến cuối cũng không có biểu tình gì.

“Đi thôi!” Lạc Dịch Bắc nắm tay cô, muốn mang cô rời đi, Phuong Thành Danh đột nhiên gọi lại “Tri Hạ, con chờ một chút, ba có chuyện muốn nói với con!”

Lạc Dịch Bắc giật mình, nhìn Phuong Thành Danh, lại nhìn Phuong Tri Hạ, do dự buông tay cô ra, một mình đi đến thang máy.

Phuong Thành Danh đưa mắt nhìn bóng lưng anh rời đi, vài bước đến bên cạnh Phuong Tri Hạ, cũng không nói chuyện Phuong Phi vừa mở miệng si nhục lại muốn đánh cô, mở miệng chính là “Tri Hạ, lúc trước con nói kết hôn là với người Lạc gia sao? Chuyện lớn như vậy, sao lại không nói cho cha biết đâu? Bối cảnh của Lạc gia ở thành phố C không có ai sánh bằng, nói không chừng sau này nhà chúng ta có thể dựa vào Lạc gia, con giúp cha nói tốt trước mặt Lạc Dịch Bắc vài câu, để cậu ta bỏ vốn giúp công ty của nhà chúng ta được không?”

Anh nói lời trực tiếp, thậm chí còn không nói quanh co vòng vo, cũng không có cảm giác được mình không có tự ý thức.

Phuong Tri Hạ mặt không biểu tình nhìn anh, tâm đều lạnh.

Lúc trước khi cô rời khỏi Phuong gia, nói cho ông ấy biết chuyện mình kết hôn, ông ấy thậm chí còn không nhìn cô một cái.

Hiện tại biết cô kết hôn với Lạc Dịch Bắc, thái độ lập tức thay đổi 180 độ, chủ động quan tâm chuyện của cô, thậm chí còn quan tâm bối cảnh nhà chồng của cô.

Lời này mà ông ấy cũng có thể nói ra miệng!

“Cha, thật không may, quan hệ của con và Lạc Dịch Bắc không phải như cha nghĩ, chuyện của công ty Phuong gia, con không thể giúp cha.” Dậm mạp nói xong, Phuong Tri Hạ lướt qua ông đi đến thang máy.

“Tri Hạ, con chờ một chút!”

“Cha còn chưa nói xong!”

“Thật là một cái Bạch Nhân Lang! Uống công Phuong gia nuôi mày!”

Sau lưng truyền đến âm thanh Phuong Thành Danh gọi cô, muốn gọi cô lại, cuối cùng trực tiếp trở thành chửi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Trùng hợp như vậy

Đang chuẩn bị vào thang máy, Phuong Tri Hạ nghe được những lời kia, tâm đầu một chút.

Cô tốt xấu cũng sống ở Phuong gia nhiều năm như vậy, ông ấy chỉ khi nghĩ đến lợi ích của Phuong gia mới nghĩ đến cô?

“Đi thôi!” Lạc Dịch Bắc cùng đi vào thang máy đóng cửa lại.

Đoạn đường đi xuống này, Lạc Dịch Bắc bắt động thanh sắc quan sát phản ứng của cô.

Anh cho rằng chuyện vừa rồi sẽ khiến cho trong lòng cô ủy khuất đắng chát hoặc là như lần trước ở trong ngực anh thổ lộ hết.

Ai ngờ cô từ đầu đến cuối một câu cũng không nói.

Ra khỏi thang máy cô như không có việc gì rồi đi.

Hai người lát nữa đều có chuyện riêng phải xử lí, lần này Phuong Tri Hạ không lên xe Lạc Dịch Bắc mà tự mình đón xe.

Sau khi lên xe, hỏi địa chỉ ở chỗ Đồng Nhan, cuối cùng xe dừng lại ở trước một toàn nhà kiểu Châu Âu.

Hôm nay là sinh nhật mẹ của Đồng Nhan, cũng là lần đầu tiên Phuong Tri Hạ đến đây.

Lúc đến được Đồng Nhan đón vào.

Sinh nhật tổ chức vào buổi tối, bây giờ còn sớm, Đồng gia đang bề bộn chuẩn bị.

Đồng Nhan căn bản không xem cô là khách, mà nhờ cô giúp mình làm cái này cái kia.

Hai người cùng giám sát người hầu bố trí yến hội, đặt cỗ, thậm chí cả bàn ăn.

Đại khái là sau khi Phuong Tri Hạ đến khoảng bốn năm phút lại có một chiếc xe đỗ ngoài biệt thự.

Cửa xe còn chưa mở ra, nhìn thấy biển số xe, người hầu đã tự động ra đón.

“Lạc Thiếu, mời ngài đi bên này!” Người phụ trách rất nhiệt tình dẫn anh đi vào trong.

Trong nhà, Phuong Tri Hạ như cũ đang bận rộn giúp Đồng Nhan, hai người trò chuyện vui vẻ.

“Đại bảo, phần lễ vật của tớ không biết mẹ cậu có thích không?”

“Không sao, không thích tớ lấy hết.”

“Đêm nay có rất nhiều người sao?”

“Đúng vậy a, người nổi tiếng ở thành phố C căn bản đều đến dự.”

“Như vậy a?” Phuong Tri Hạ dừng lại một chút, sau đó hỏi “Tất cả các gia tộc sao?”

“Đúng vậy a.”

“Vậy người của Lạc gia cũng đến sao?”

“Lạc gia?” Đồng Nhan khẽ giật mình, ánh mắt nhìn về phía cô “Sao lại hỏi về Lạc gia?”

“Tớ chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, cậu cũng biết tớ làm việc ở Dung Hi mà, vạn nhất không biết lãnh đạo, rất không tốt!” Phương Trì Hạ làm như không có việc gì, bày trí hoa.

Đồng Nhan không thấy lời cô có vấn đề, cũng không hỏi nhiều, nghĩ lại nói “Nhất định sẽ có, chỉ là không biết có bao nhiêu người đến!”

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, tâm nhảy một cái, trong đầu phản xạ có điều kiện nghĩ đến Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc hôm nay cũng đi mua quà.

Nơi anh đến là chỗ này sao?

Phương Trì Hạ bỗng khần trương lên, lại nghĩ, có lẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Không để việc này trong lòng, cô tiếp tục giúp Đồng Nhan, công việc lu bu hẳn lên.

Cô không muốn gặp Lạc Dịch Bắc ở trường hợp này, cô không muốn gia nhập vào thế giới của anh, cũng không muốn để hôn nhân của hai người ra ánh sáng.

Phương Trì Hạ cùng Đồng Nhan bận rộn đến năm giờ mới xong.

Đồng Nhan không có dáng vẻ thiên kim tiểu thư, bữa tối còn không cùng người nhà dùng, cùng người hầu bố trí hiện trường, Phương Trì Hạ đơn giản giải quyết một chút, về sau liền kéo cô ấy về phòng thay đồ

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Va chạm

Biệt thự của nhà Đồng Nhan rất lớn, Phương Trì Hạ từ đầu tới cuối vẫn luôn bận rộn đi theo cô, không có đến chỗ khác.

Sau khi cô vào đây không lâu Lạc Dịch Bắc cũng tới, đương nhiên cô không gặp phải.

Đi theo Đồng Nhan lên lầu, trở lại phòng cô, Phương Trì Hạ giúp cô chọn lựa quần áo bên trong.

Bận rộn trang điểm sửa soạn xong, tiệc tối dưới lầu tựa hồ đã bắt đầu rồi.

Đồng Nhan là con gái duy nhất trong nhà, bối cảnh gia đình lại rất lớn, trên danh nghĩa sinh nhật như này, kỳ thật là thượng lưu vòng giao tế trường hợp, cô xuất hiện, tất nhiên là bị chú ý.

Thời điểm Phương Trì Hạ từ trên cầu thang xoay vòng yếu điệu đi xuống, đèn chùm pha lê trên đỉnh đầu chiếu xuống, cơ hồ là ánh mắt của tất cả khách khứa đều bị sự xuất hiện hai người hấp dẫn.

Lạc Dịch Bắc lúc này đang ở trong đại sảnh nói chuyện phiếm với bạn bè, ngay khi tầm mắt nghiêng qua, rõ ràng Đồng Nhan ở đằng trước, nhưng lại bị anh làm lơ, ánh mắt liếc mắt một cái thoáng nhìn cô phía sau Phương Trì Hạ.

Chỉ nhìn đến cô.

Phương Trì Hạ đứng trên cầu thang, khách khứa phía dưới lầu lại nhiều, để cô thấy anh, kỳ thật cũng không phải dễ dàng như vậy.

Nhưng mà, cũng không biết có phải ánh mắt Lạc Dịch Bắc quá mức sắc bén hay không, vẫn là khí chất trên người anh quá mức bất đồng với mọi người, ánh mắt cô chỉ nhàn nhạt quét qua toàn trường cũng thấy được anh.

Tầm mắt hai người chạm vào nhau, rõ ràng đều có chút ngoài ý muốn.

Ngoài ý muốn Phương Trì Hạ chính là, như vậy thật đúng là trùng hợp.

Còn ngoài ý muốn Lạc Dịch Bắc là, cô thế nhưng lại đi cùng với Đồng Nhan.

Tầm mắt hai người tiếp xúc có chút ngắn ngủi, Phương Trì Hạ chỉ sững sờ vài giây, sau đó rất nhanh đã dời mắt sang nơi khác.

Nghiêng đầu, cô giống như không có việc gì, đi cùng Đồng Nhan xuống lầu.

“Hạ Hạ, tớ mang cậu đi gặp mẹ tớ!” Đồng Nhan đi phía trước, không để ý thấy cô và Lạc Dịch Bắc nhìn nhau, dẫn cô tới chỗ mẹ mình

Mẹ của Đồng Nhan là một người phụ nữ cô cùng có khí chất, Đồng Nhan lớn lên có vài phần giống bà.

Đồng Nhan kéo Phương Trì Hạ đi tới, cười hi hi ôm Đồng Tây Dao, lại vì Phương Trì Hạ giới thiệu, “Mẹ, đây là bạn tốt nhất của con!”

“Chào phu nhân!” Phương Trì Hạ lễ phép chào, tặng quà của mình cho bà, “Sinh nhật vui vẻ! Đây là quà con tặng cho bác!”

“Cảm ơn con.” Đồng Tây Dao khẽ mỉm cười với cô, sau đó mở hộp ra nhìn thoáng qua, còn chưa buông, thân ảnh Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên xuất hiện giữa bọn họ.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Phương Trì Hạ, anh thân thiết gọi Đồng Tây Dao, “Dì, đây là quà con tặng cho dì.”

Dì.....

Phương Trì Hạ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn anh có chút không thể tưởng tượng nổi.

Lạc Dịch Bắc giống như cô không tồn tại, thời điểm đối mặt với Đồng Tây Dao, thế nhưng hiếm khi lộ ra một nụ cười, “Sinh nhật vui vẻ!”

“Con có thể tới, dì đã rất vui rồi.” Đồng Tây Dao cười cười, cũng mở hộp quà anh tặng ra, nhìn thoáng qua.

Thoáng nhìn chiếc đồng hồ bên trong, biểu tình hơi động lại vài giây.

Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc đưa đều là đồng hồ, hơn nữa cũng đều mua cùng một nơi, còn đều là Lạc Dịch Bắc chọn lựa.

Thời điểm chọn hai người cũng không nghĩ rằng đêm nay đi sẽ cùng một nơi, cho nên kiểu dáng Lạc Dịch Bắc chọn thật sự gần giống, bề ngoài hai chiếc đồng hồ thoát nhìn không kém bao nhiêu.

Đồng thời xuất hiện trong cùng một dịp, ngay cả quà tặng cũng không khác nhau mấy, như vậy hai người này có quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Anh ấy là chồng tớ

Đồng Tây Dao nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ mà Lạc Dịch Bắc đưa, ngẩng đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía hai người, “Các con.....”

Phương Trì Hạ ngăn ra, ánh mắt xin giúp đỡ mà nhìn về phía Lạc Dịch Bắc.

Kỳ thật cô rất không hiểu hành động vừa rồi của anh, vừa thấy cô mới đem quà tặng ra, nếu tối nay anh mới đưa, có lẽ chuyện này cũng không xảy ra.

Kỳ thật Lạc Dịch Bắc vốn không để ý hành động vừa rồi của mình có thể khiến người khác hiểu lầm hay không mà chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn cô một cái, thậm chí cũng không giải thích, “Con đến chỗ của chú đây!”

Đương sự vừa mới đi, ánh mắt Đồng Tây Dao đã chuyển hướng về phía Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ không biết nên giải thích như thế nào, loại tình huống này nói hai người hoàn toàn không quen biết thì ai tin?

Đang lo khổ, Đồng Nhan lại bỗng nhiên cười hi hi, “Mẹ, quà của Dịch Bắc và Trì Hạ cùng là con lựa, con gái mẹ chọn, mẹ thích không?”

Phương Trì Hạ ngăn ra, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cô.

Đồng Nhan chỉ hướng về phía Đồng Tây Dao cười đặc biệt ngọt ngào, mi mắt cong cong, cái dạng này của cô, hoàn toàn làm người khác không phân biệt được cô đang nói dối.

“Thì ra là thế!” Nghi vấn trong đầu Đồng Tây Dao tựa hồ cũng buông xuống, lúc sau liền nghiêng đầu nói chuyện phiếm với khách khứa khác.

Đồng Nhan thừa dịp kéo tay Phương Trì Hạ đi tới nơi không người.

“Đại Bảo, vừa rồi cảm ơn cậu.” Phương Trì Hạ thờ phào, vài bước đuổi kịp cô, giọng điệu cũng nhẹ đi không ít.

“Nói đi, thành thật khai báo, sao lại thế này?” Đồng Nhan dẫn cô vào vườn hoa, bộ dáng hỏi tội.

Phuong Trì Hạ lẳng lẳng nhìn cô, có chút do dự rồi cuộc nên nói hay không.

Lạc Dịch Bắc thể nhưng quen biết Đồng Nhan, hơn nữa quan hệ hai nhà còn thân thiết như vậy, đây là điều khiến cô không mong đợi nhất!

Kỳ thật cô cũng không muốn nói chuyện mình và Lạc Dịch Bắc kết hôn cho bất cứ ai, nhưng Đồng Nhan, cô, và Lạc Dịch Bắc đều gần nhau như vậy, muốn giấu, tựa hồ không có khả năng.

Phuong Trì Hạ châm chúc, quyết định nói thẳng với cô ấy, “Đại Bảo, tớ nói cho cậu thì cậu phải đáp ứng giúp tớ giữ bí mật.”

“Nói đi!” Đồng Nhan tiếp tục ép hỏi.

Phuong Trì Hạ thật cẩn thận quan sát phản ứng cô, nói, “Đối tượng kết hôn lần trước tớ nói, kỳ thật là Lạc Dịch Bắc.”

Về mặt Đồng Nhan rõ ràng đã bị khiếp sợ rồi.

Thế nhưng là Dịch Bắc!

Sự thật này còn chưa kịp tiêu hóa, Phuong Trì Hạ lại bay tới một câu, “Ẩn hôn, mọi người không biết.”

Đồng Nhan ngẩn ra, lập tức gạt mình, tức thời không bình tĩnh được, “Cậu, cậu!”

Chỉ vào cô, rất muốn nói gì đó, Phuong Trì Hạ đã đẩy cô đi về hướng đại sảnh đi, “Được rồi, chuyện này về sau chúng ta lại từ từ bàn tiếp, bây giờ thì đi vào trong ngôi nào!”

Đồng Nhan gợn này, nhìn cô một cái, rừ tay xuống bị cô kéo đi.

Hai người đi vào đại sảnh, tìm vị trí ngồi xuống, Đồng Nhan gọi hai phần salad, ngồi trên ghế vừa ăn vừa vì cô nghiêm túc giới thiệu, “Đám người Lạc gia thật khôn khéo, chuyện của hai người sợ là không lừa được bao lâu.”

“Nhìn xem, cô gái đứng cách đó không xa kia là em gái Dịch Bắc, Bảo Bảo nghe nói qua chưa?”

“Cô bên cạnh chính là mẹ hai người, Sa Chức Tinh. Di Chức Tinh đang học thiết kế trang sức, tác phẩm thiết kế rất được đánh giá cao.”

“Người đàn ông bên cạnh là chú Hi Thần, có quen biết với ba tớ, quan hệ hai người họ rất tốt, hai nhà chúng tớ thường xuyên qua lại.”

“Gần đó là ba tớ, còn có anh tớ, quan hệ với Dịch Bắc cũng rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Khó nghe gần chết

Đồng Nhan chu đáo giới thiệu quan hệ hai nhà và toàn bộ người Lạc gia cho cô.

Cô ấy làm như vậy, mục đích rất đơn giản, nếu Phuong Trì Hạ muốn giữ bí mật chuyện hai người kết hôn, cô ấy sẽ giúp cô.

Giới thiệu người Lạc gia cho cô, về sau gặp mặt, Phuong Trì Hạ thông minh như vậy, Đồng Nhan cảm thấy, cô hẳn là biết bản thân nên làm thế nào.

Ít nhất, có thể tránh khỏi trùng hợp như đêm nay.

“Đại bảo bối, cảm ơn!” Phuong Trì Hạ rất cảm kích cô, sau đó liền ôm lấy cô.

Cách đó không xa, Lạc Dịch Bắc đang nâng ly rượu trò chuyện cùng người khác, ánh mắt anh vừa lúc đảo qua, thoáng nhìn hai người, cau mày.

Phuong Trì Hạ và Đồng Nhan vẫn luôn gọi nhau rất thân mật, cử chỉ cũng thế, kẻ vai sát cánh là chuyện bình thường.

Kỳ thật, giữa con gái với nhau làm như vậy rất bình thường, nhưng mà ở trong mắt Lạc Dịch Bắc, lại cực kì phản cảm.

Hai đứa con gái ôm nhau thân mật như vậy làm gì?

Lại nhớ đến mấy cái khẩu vị đối thoại nặng trong cuộc trò chuyện giữa Phuong Trì Hạ và Đồng Nhan, trong lòng Lạc Dịch Bắc có chút lộp bộp.

Bên này, Phuong Trì Hạ tựa hồ không chú ý tới ánh mắt anh, cùng Đồng Nhan đi dạo, nghiêng đầu một câu “Đại bảo bối”, xoay người lại một câu “Đại

bảo bối”, gọi còn cực kì thuận miệng.

Lạc Dịch Bắc lặng lẽ nhìn chăm chăm hai người một lát, sau đó bước tới.

“Đại bảo bối, tớ muốn cái này!”

“Đại bảo bối, cậu muốn ném thử à?”

“Đại bảo bối, chuyện tớ vừa đặc biệt nhắc nhở, cậu nhớ phải giúp tớ giữ bí mật đấy!”

Phuong Trì Hạ không thấy anh, vẫn còn gọi “Đại bảo bối” như cũ.

Lạc Dịch Bắc bước vài bước qua, kéo Phuong Trì Hạ đến bên người, khuôn mặt lạnh lùng khề mắng, “Không được gọi như vậy!”

“Tại sao?” Phuong Trì Hạ ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu.

“Đúng vậy? Vì sao chứ?” Đồng Nhan cũng rất không hiểu.

“Còn hỏi tại sao?” Lạc Dịch Bắc lạnh lùng quét mắt nhìn hai người, có chút bức bối kéo kéo cà vạt của mình, lẩm bầm lầu bầu toát ra một câu, “Khó nghe gần chết!”

“Sao lại khó nghe? Tôi thích là được.” Phuong Trì Hạ đối với lời nói kia của anh không cho là đúng, còn rất không sợ chết mà đáp lại.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đảo qua khuôn mặt cô, cặp lông mày nhíu nhíu lại.

Đây là muốn tranh cãi với anh?

“Nhan Nhan, chúng ta đi thôi!” Phuong Trì Hạ thất kinh phát giác lại đây lời nói của mình, lấy lại tinh thần, kéo Đồng Nhan tới nơi khác.

Trường hợp như đêm nay, những người quen biết Lạc Dịch Bắc đều ở đây, thật sự không thích hợp để cãi nhau.

Sau khi hai người ở lại chỗ khác một lúc, Phuong Trì Hạ nhìn thời gian cũng khá trễ nên đề nghị trở về.

Đồng Nhan muốn đưa cô, cũng đã chạy tới cửa, xe Lạc Dịch Bắc thỉnh linh lại chạy tới.

“Lên xe!” Ánh mắt đảo qua mặt Phuong Trì Hạ, anh lạnh giọng ra lệnh.

“Tôi và Nhan Nhan cùng nhau trở về là được!” Phuong Trì Hạ suy xét đến quan hệ hai người, có chút do dự, Lạc Dịch Bắc lại đẩy cửa xe ra, xuống xe, bẻ ngang cô lên rồi đi vào trong xe.

Đồng Nhan đứng bên cạnh, bất động thanh sắc nhìn anh như vậy, khuôn mặt hiện lên một dấu chấm hỏi thật lớn.

Hai đứa con gái gọi thân mật cũng không cho, động tác thân mật cũng không cho, để cô đưa trở về cũng không chịu?

Ăn hôn cũng có thể để ý nhiều như vậy?

Xe Lạc Dịch Bắc lập tức rời đi.

Về đến nhà, khi lên lầu, anh vừa đi vừa hỏi cô, “Sao lại quen biết con bé Đồng Nhan kia?”

“Chúng tôi là bạn cùng phòng.” Phuong Trì Hạ nhàn nhạt đáp lại anh, lướt qua anh đi lên lầu, trở về phòng ngủ cầm quần áo muốn vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Từ hôm nay thích ứng đi

Cô vẫn luôn tắm rất lâu, Lạc Dịch Bắc lần này ngay cả chờ cũng lười chờ cô.

Mở cửa phòng ngủ ra, muốn đi phòng kế bên tắm, chợt ánh mắt anh thoáng nhìn qua thân ảnh đưa lưng về phía mình của cô, bước chân lui về, đẩy cửa phòng tắm ra, trực tiếp đi vào.

“Sao vậy?” Phuong Trì Hạ đang chuẩn bị cởi áo bỗng nhiên ngăn ra, thần kinh phản xạ có điều kiện muốn phòng bị.

“Cùng nhau.” Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc lại chỉ là nhàn nhạt ném cho cô hai chữ, lập tức đi vào phòng tắm vòi sen.

Anh đêm nay tựa hồ không có ý đồ bất lương gì, chỉ đơn thuần muốn tiến vào tắm rửa mà thôi.

Điều này khiến cho Phương Tri Hạ có chút nhẹ nhõm.

Nhưng cho dù có là như vậy, hai người tắm như thế nào?

Cô cởi quần áo trước mặt anh, cặp mắt còn phải chịu đủ hình ảnh độc hại anh cầm vòi xả nước lên trên người?

“Lạc Dịch Bắc, anh đi ra ngoài trước đi, tôi rất nhanh là xong rồi.” Mắt nhìn thấy người đàn ông trong phòng tắm vòi sen đang lười nhác cởi quần áo, Phương Tri Hạ thử cùng anh đàm phán.

Lạc Dịch Bắc nhìn cũng không nhìn cô, vẫn không chút để ý như cũ mà cởi quần áo trên người mình.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, động tác cực kì chậm, giờ tay nhắc chân làm cho người ta có một loại cảm giác lười biếng không nói nên lời và tàn mạn, đặc biệt có mỹ cảm thị giác.

Nhưng mà, Phương Tri Hạ lại không có tâm tình để thưởng thức.

“Vậy tôi đi ra ngoài đây.” Đàm phán thất bại, cả người cô vừa động, muốn đi ra ngoài phòng tắm, cổ tay cô đã bị một cánh tay dài tay túm chặt, lôi kéo, thân thể Phương Tri Hạ lao đảo ngã vào trong lòng anh.

“Anh.....” Sắc mặt Phương Tri Hạ biến đổi, ánh mắt nhìn anh có chút không thể tưởng tượng được.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc lấy tốc độ cực kỳ thông thả du tẩu khắp mặt cô, chống tay ép cô dựa vào phía sau kính, khuôn mặt tuần tú chậm rãi nhìn cô, “Không quen?”

Quả thật đúng là Phương Tri Hạ không quen, anh hỏi như vậy, cô thành thật gật gật đầu.

Hai người đã kết hôn nhiều ngày như vậy, căn bản anh không để cô khó xử nhiều, cô cho rằng, anh sẽ bỏ qua cho cô.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc lại nhìn chằm chằm cô nhìn một hồi lâu, lười nhác đáp, “Vậy từ hôm nay thích ứng đi!”

Phương Tri Hạ cả kinh, muốn đẩy anh ra, Lạc Dịch Bắc lại “ào” một tiếng xả nước.

Nước lạnh chảy từ đỉnh đầu xuống dưới thân khiến cho cả người Phương Tri Hạ ướt sũng.

“Hỗn đản!” Cô cắn răng mắng một câu, muốn vung nắm tay lên đánh anh, Lạc Dịch Bắc lại thuận thế kéo hai tay cô đặt lên trên vai anh, ấn thân thể của cô dẫm vào trong lòng ngực mình.

Cả hai người họ đều ướt đẫm, quần áo dính lên trên người, động tác như vậy, làm cô có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ bất thường từ trên người anh.

Toàn thân Phương Tri Hạ cứng đờ, đầu trống rỗng vài giây, tính tình tức khắc cũng mềm.

“Tôi giúp anh.” Biết mình nếu cứ tiếp tục phân cao thấp với anh thì kết quả sẽ là cái gì, thế nên cô linh động sửa lại kế sách ứng phó.

Trước mặt anh cô cực ít chủ động, một chiều này, rõ ràng rất hữu dụng.

“Hửm?” Lạc Dịch Bắc nhướn cặp lông mày, có chút ngoài ý muốn với lời nói của cô.

“Anh xoay người sang đây!” Phương Tri Hạ đẩy đẩy anh, tay bắt đầu mò mẫm giúp anh cởi quần áo. Sau đó cô cầm xả phòng tắm giúp anh bôi lên người.

Bôi bôi, bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó sai sai.

Hành động này có khác gì trêu chọc chứ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Không nói một tiếng đã biến mất

Ý thức được vấn đề này, mặt Phuong Trì Hạ nóng lên, tay tức khắc liền cứng lại.

Lạc Dịch Bắc khỏe mắt lóe lên một tia sáng rất nhỏ, bất động thanh sắc nhìn cô một cái, nói, “Tiếp tục.”

“Không sai biệt lắm có thể.” Phuong Trì Hạ có chút xấu hổ, muốn mở vò sen ra xả nước, nhanh chóng giúp anh xối hết xà phòng trên người xong rồi bỏ chạy, nhưng tay chưa kịp rút ra, Lạc Dịch Bắc đã thuận thế kéo cô tay cô, lập tức thân thể của cô ngã về phía trước, bị anh thuận thế ôm vào trong lồng ngực.

Ánh mắt lấy tốc độ cực kỳ thông thả lướt trên mặt cô, nhìn trên da thịt trắng nõn của cô nhiễm một tầng đỏ ửng, môi anh liền cúi xuống đặt vào môi cô.

“Đừng như vậy!” Phuong Trì Hạ cả kinh, phản xạ có điều kiện muốn đẩy anh ra, tay anh lại thuận thế giữ chặt eo cô, sau đó cả người cô lập tức bị anh bế lên.

Anh rất cao, chênh lệch giữa hai người khá lớn, hành động này của anh dễ như trở bàn tay.

Thân thể Phuong Trì Hạ cứ như vậy không chịu khống chế mà treo giữa không trung, mất đi chỗ dựa làm sắc mặt cô khẽ biến, tay chân phản xạ có điều kiện tính quần lên người anh.

Lạc Dịch Bắc tựa hồ bị hành động này của cô lấy lòng, ánh mắt chậm rãi chuyển xuống khuôn mặt cô, đặt cô ngồi trên đùi mình, mảy may như nướng nướng, “Thích cách như vậy?”

Lời này của anh mang theo nồng đậm chế nhạo, tà khí toát ra từ tận trong xương, tựa như hoa ở địa ngục, yêu dã mà dụ hoặc con người rơi vào tội ác.

“Không phải!” Phuong Trì Hạ bỗng phát hiện mình vừa mới làm cái gì, xấu hổ cực kỳ, giãy giụa không được, cô cũng lười tiếp tục lăn lộn với anh đến cùng, vì vậy liền để anh ôm như vậy, chỉ là không được tự nhiên nói, “Anh nhanh lên.”

Sau khi hai người kết hôn, nhiều khi Lạc Dịch Bắc muốn làm cũng không có thời gian thực hiện được.

Đối với việc cô đột nhiên thuận theo cũng không ngoài ý muốn, anh ép người cô dựa vào vách kính, ánh mắt nhìn chăm chú đôi mắt cô, khuôn mặt tuân tui cuối đi, nhưng mà, còn chưa kịp hành động gì, bỗng nhiên trong phòng ngổ vang lên tiếng nhạc chuông điện thoại.

Âm thanh đột ngột, liên tiếp từng tiếng lại từng tiếng, tựa hồ không có ý dừng lại.

Hai người đồng thời giật mình, về mặt Lạc Dịch Bắc không vui, Phuong Trì Hạ lại mừng thầm.

“Điện thoại anh vang kìa, gọi vào lúc này, không chừng là việc gấp.” Cô chỉ chỉ ngoài cửa, nhắc nhở.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn cô cái, buông người cô ra, tùy ý xả nước dội đi xà bông trên người, sau đó mặc áo choàng tắm đi ra ngoài.

Sau khi anh vừa đi, Phuong Trì Hạ liền khóa trái cửa, thoải mái một mình một người ở bên trong tắm hơn nửa tiếng đồng hồ, lúc đi ra, Lạc Dịch Bắc đang đứng trên ban công nghe điện thoại.

Cô không biết anh đang nói chuyện với ai, cũng nghe không rõ âm thanh của người ở đầu dây bên kia.

Hơn nửa từ trước tới nay Lạc Dịch Bắc nói chuyện đều rất ngắn gọn, chỉ là thỉnh thoảng sẽ “Ừ” “Được”, vân vân..., cô không đoán ra được anh đang nói gì với đối phương.

Lạc Dịch Bắc tiếp cuộc điện thoại này rất lâu, cho tới khi Phuong Trì Hạ ngủ trước mới kết thúc.

Lúc sau anh cũng không tiếp tục làm khó dễ cô, mà cứ như vậy nằm xuống bên cạnh cô.

Ngày mai là chủ nhật, lúc Phuong Trì Hạ thức dậy đã khuya.

Sau khi xuống lầu, cô ngoài ý muốn phát hiện Lạc Dịch Bắc không ở biệt thự.

Càng làm cho cô ngoài ý muốn hơn chính là, liên tục mấy ngày sau, anh cũng không về.

Anh tựa như biến mất trong không khí, chưa hề nói một tiếng với cô, cũng không cho cô biết mình đi đâu, cứ như vậy đã rời đi.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 176: Bị bắt cóc

Phuong Trì Hạ cuối cùng đã biết vì sao anh bỏ đi, vẫn là mấy ngày sau, ở Dung Hi vô tình nghe Thi Cận Dương nhắc đến.

Anh đã đến Ý, đã đi nước ngoài!

Không nói gì đã đi như thế, điều này khiến trong lòng Phuong Trì Hạ Không hiểu sao có hơi không thoải mái.

Nhưng mà, vừa nghĩ đến, hai người vốn chỉ là kết hôn theo hình thức mà thôi, anh không yêu cô, cô cũng không yêu anh, anh đi đâu, vốn không có lý do gì phải nói với cô.

Vừa nghĩ như thế, cảm giác không dễ chịu một chút trong lòng Phuong Trì Hạ, lại bị gạt ra.

Lần này Lạc Dịch Bắc đi, biệt thự rộng lớn chỉ còn lại một mình cô.

Sống một mình ở nơi lớn như thế, cô đơn là điều khó tránh.

Ban ngày ở cùng với biết bao nhiêu người ở Dung Hi thì không cảm thấy gì, vừa đến tối, bản thân một mình đi lên xuống lầu, tiếng bước chân vang vọng khắp ngôi nhà, cảm giác này lại đặc biệt rõ ràng.

Loại cuộc sống này, thật ra trước khi Phuong Trì Hạ gã cho Lạc Dịch Bắc thì đã quen rồi.

Nhưng mà, lần này, sau khi anh đột ngột bỏ đi, cô ngược lại có hơi không thích ứng.

Nguyên nhân thì bản thân Phuong Trì Hạ cũng không giải thích được, cô suy nghĩ, chắc là khoảng thời gian này đã quen ở hai người, đột nhiên thiếu đi một người, có hơi không thích ứng là bình thường.

Không bận tâm chuyện của anh nữa, buổi sáng thức dậy sớm, Phuong Trì Hạ vẫn là theo thói quen chuẩn bị một phần cơm trưa cho bản thân, sau đó gói lại đi ra cửa.

Giao thông ở khu nhà mà cô và Lạc Dịch Bắc ở không phải là thuận tiện, đi ra đón xe phải mất một quãng đường, con phố rất dài, còn rất hẻo lánh, cạnh bên hàng cây lớn, người qua lại rất ít.

Đi một đoạn đường thật dài, đến trạm xe, định đợi xe, một chiếc ô tô cỡ trung dừng lại đậu trước mặt cô.

Cửa xe được mở ra, vài tên đàn ông to con thô lỗ đi xuống, còn hướng về chỗ cô.

"Các người là ai?" Phuong Trì Hạ sững người, theo trực giác lùi về sau vài bước.

"Làm cái gì kát nữa cô sẽ biết." Một tên đàn ông gương mặt có vết sẹo do dao để lại dùng ánh mắt ra hiệu cho vài tên trợ thủ ở sau lưng, bọn họ đi về phía trước, ngăn Phuong Trì Hạ lại, tay bịt miệng của cô, kéo cô đi lên xe.

Đối phương đều là đàn ông to cao vạm vỡ, Phuong Trì Hạ căn bản giãy giụa cũng không có một chút tác dụng.

Bị đưa lên xe, cổ tay của cô bị những người đó trói lại.

Phuong Trì Hạ cup mắt nhìn tay của mình, có hơi bất ngờ cô lại có thể bị bắt cóc rồi!

Cô chẳng qua chỉ là một học sinh nghèo, cũng không từng đắc tội ai, có đáng bị người khác bắt cóc không?

Đầu óc trống rỗng đi vài giây, nghiêng đầu định kêu cứu, lại phát hiện bên ngoài căn bản người đi đường cũng không thấy một ai.

"Này, cô gái, định gọi ai hả? Đều cũng đã lên đây rồi, tôi nói cô biết, cho dù la khóc ở bên ngoài cũng không có ai nghe thấy được!" Một trong những tên đàn ông nhìn thấy hành động của cô, thẳng tắp nhắc nhở.

Phuong Trì Hạ thật ra rất sợ hãi, nhưng mà, trước kia khi ở Ý với Lạc Dịch Bắc, cũng từng trải qua màn đấu súng còn đáng sợ hơn thế này, chuyện này đó là gì?

Trần tĩnh lại sắc mặt, để bản thân duy trì sự bình tĩnh, cô vừa thản nhiên nhìn nhà cửa ở bên ngoài, ngẫm nhớ hương đi của vài người, vừa bắt đầu trò chuyện với vài tên đàn ông ở trong xe.

"Mấy vị đại ca, chắc anh cũng biết tôi không có cách nào trốn thoát, nếu đã như vậy, hay là nói với tôi một chút là ai phải các anh làm như thế đi?"

"Hỏi làm cái gì? Đến rồi không phải sẽ biết sao?" Một trong số họ mắt kiên nhẫn trả lời câu một câu.

Đến rồi thì sẽ biết ư?

Sau khi đến rồi người đứng đằng sau sẽ xuất hiện trước mặt cô?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Thương lượng

Trong lòng Phuong Tri Hạ có một dự cảm không lành.

Phải to gan thế nào mới dám trắng trợn như thế?

Mối nguy trong lòng của Phuong Tri Hạ đã ngày càng lớn, thuận lời của bọn họ trả lời một câu, "Nếu đến rồi cũng cho tôi gặp đối phương, vậy bây giờ các anh nói với tôi thì có khác gì?"

Lời nói này của cô ngược lại là thật, tuy vậy, bọn họ vẫn không phản ứng.

Phuong Tri Hạ bắt lực, trầm mặc một hồi, quyết định dùng kế một lần nữa.

Mắt chuyển sang phía trước, bắt đầu thuyết phục vài tên, "Hay là thế này đi, các anh nói với tôi người đó rốt cuộc đã cho các anh bao nhiêu tiền, tôi trả các anh gấp đôi!"

Sợ bọn họ không tin, cô khoe sợi dây chuyền ở trên cổ của mình, "Người có thể có loại dây chuyền này, các anh còn nghi ngờ sao? Chỉ cần các anh thả tôi ra, ngày hôm sau tiền sẽ được thanh toán!"

Kế dùng dây chuyền làm mồi nhử của cô xem ra đơn giản, nhưng mà chiếc nhẫn được mắc trên đó, cho dù là người không thực dụng, cũng khó lòng từ chối.

Viên đá quý ở trên chiếc nhẫn của cô có một nửa là kim cương đen, kim cương đen là loại đá quý vô cùng hiếm thấy, giá so với các loại kim cương khác xa xỉ rất nhiều.

Vài tên khi nhìn thấy sợi dây chuyền ấy của cô, mắt đều sáng cả lên.

Một tên trong đó định cướp lấy, lại bị Phuong Tri Hạ nghiêng người, tránh ra.

Tay giữ chặt sợi dây chuyền của mình, cổ trấn tĩnh lại sắc mặt, ánh mắt lần nữa hướng về bọn họ, "Cho dù bây giờ cướp sợi dây chuyền này của tôi thì có ý nghĩa gì? Nếu như các anh thả tôi ra, giá trị mà tôi cho có thể còn cao hơn mấy lần sợi dây chuyền này, các anh chỉ có tranh giành, chứ không có thiệt thòi, thế nào?"

Bọn họ bị cô nói đến có hơi lung lay, quay đầu nhìn nhau, hướng về tên cầm đầu ở đằng trước, "Đại ca, anh thấy thế nào?"

"Mấy ngu à!" Tên cầm đầu chùng anh một cái, ánh mắt tỏ ý xem thường.

Ý đồ của những người này không phải chỉ là tiền, Phuong Tri Hạ đã nói ra những lời này rồi, lúc có thể dọa dẫm một ít tiền trên người cô, tại sao không dọa dẫm nhiều hơn chứ?

Hai người chỉ dùng ánh mắt giao lưu, Phuong Tri Hạ thần nhiên nhìn họ, trong lòng hồi hộp một lúc.

Xem ra, cô đã đánh giá thấp lòng tham của đám người này.

Xe tiếp tục chạy trên đường, nhìn khung cảnh bên ngoài xe càng ngày càng đi xa thành phố, trong lòng cô cũng càng ngày càng trầm xuống.

Trước lúc gặp được người đứng đằng sau kia cần phải nghĩ cách tự cứu lấy mình.

Điều đáng lo ngại trước cô rồi, điều này cho thấy đối phương là người có đủ khả năng sắp xếp chuyện bất cóc này, căn bản không sợ sau này cô báo cảnh sát, hoặc là rõ ràng đối phương không định để cô trở về lành lặn.

Người như thế là vô cùng đáng sợ, Phuong Tri Hạ chỉ nghĩ thôi, bất an trong lòng càng ngày càng lớn.

Cô cũng không dám tiếp tục ra giá với những tên đàn ông này, đừng nói đến cô căn bản không có chút tiền nào, tấm thẻ duy nhất ở trên người cũng là của Lạc Dịch Bắc.

Và lại, trong đó bao nhiêu tiền cô cũng không biết.

Lỡ như không đủ trả thì phải làm thế nào?

Định lần mò điện thoại ở trên người tự cầu cứu, tay lại bị trói.

Trong lúc Phương Trì Hạ ngày càng bất an, xe đột nhiên ngừng lại trước một căn nhà lầu.

Vài tên xuống xe trước, sau đó đưa cô đi vào.

Cũng không biết có phải bởi vì vừa nói chuyện, trên đường đi vào những tên đàn ông đó không còn hung hãn với cô đến thế nữa.

Sau khi vào đến nhà, thậm chí còn sắp xếp một cái ghế cho cô, chỉ là, tay chân đều bị trói lại.

Tên cầm đầu lấy cái ghế đến ngồi trước mặt cô, giống như đang thương lượng đưa điện thoại của mình cho cô, "Gọi điện thoại cho người thân nhất của cô, chuyển tiền đến trước, tiền vừa đến, chúng tôi sẽ thả người ngay."

"Bao nhiêu?" Trong lòng Phương Trì Hạ căng thẳng một hồi, bên trong rõ ràng vô cùng hoảng loạn, ngoài mặt lại vẫn giữ bình tĩnh như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Ngắt cuộc gọi của cô

Tên đó nhìn sợi dây chuyền trên cổ của cô một cái, giơ một ngón tay lên trước mặt cô.

"10 triệu?" Phương Trì Hạ sững sờ, Lo lắng một chút.

"100 triệu!" Tên đó sửa lại cách diễn đạt của cô.

Sắc mặt Phương Trì Hạ trắng bệch run sợ, trong đầu nổ ầm một tiếng.

100 triệu?

Thật đủ ác!

"Hoặc là cô gọi điện thoại cho người nhà, hoặc là chúng tôi gọi điện thông báo cho ông chủ trước, hai chọn một." Chân của tên đàn ông đổi sang tư thế bắt chéo, còn ra vẻ cầm một cái điện thoại khác của mình chơi đùa một chút.

Phương Trì Hạ không thay đổi sắc mặt nhìn anh, lòng trầm đến tận đáy.

100 triệu không phải là một con số nhỏ, cô đi đâu để có nhiều như thế?

Điều khiến cô tuyệt vọng hơn là, cô có thể gọi điện cho ai?

Phương gia ư?

Phương gia căn bản không xem cô là người nhà của họ, Phương Trì Hạ cảm thấy cũng không ai sẽ lo cô.

Ngoài nơi đó ra, cô còn có thể tìm ai?

Phương Trì Hạ căn bản không có người thân gì cả, đừng nói đến có tiền để trả phí bất cóc khách sạn kia.

Người mà cô quen biết, quan hệ tốt nhất là Đồng Nhan.

Nhưng mà, Đồng Nhan chỉ là một cô gái, cũng là một học sinh như cô, dù có tiền cũng là của cha mẹ, Phương Trì Hạ không muốn làm phiền cha mẹ người ta.

Phương Trì Hạ trầm mặc rất lâu, nghĩ đi nghĩ lại, người mà trong đầu có thể nghĩ đến, chỉ có Lạc Dịch Bắc.

Nhưng mà, đối với việc anh có giúp mình không, trong lòng cô vẫn hoàn toàn không biết.

Đừng nói đến quan hệ của hai người, anh nhất định sẽ không vì cô mà trả nhiều tiền đến thế, và lại, bây giờ anh cũng không ở trong nước.

Trong lòng Phương Trì Hạ thấp thỏm không yên, trầm mặc rất lâu cũng không mở lời.

Tên đó rõ ràng không có bao nhiêu nhẫn nại, lấy điện thoại đặt cạnh tai cô, đẩy đẩy cô.

Phuong Trì Hạ bất lực, chỉ có thể bảo anh bấm giúp một dãy số.

Bất luận thế nào, cô chỉ có thể thử xem.

Điện thoại nổi thông, "tu tu tu" tiếng thông máy, mỗi một tiếng, đều giống như phiến đá gõ vào trong lòng của Phuong Trì Hạ.

Cách một lúc lâu, khi Phuong Trì Hạ sắp bỏ cuộc, điện thoại lại nổi máy.

Giọng nói của Lạc Dịch Bắc, từ đầu dây bên kia lạnh nhạt truyền đến, "Ai vậy?"

Anh nói chuyện vẫn luôn rất ngắn gọn, ngữ khí lạnh lùng.

"Lạc Dịch Bắc..." Phuong Trì Hạ gọi tên của anh, nhưng mà, những lời sau đó sao chẳng thể nói ra được.

100 triệu!

Anh không có lý do gì vì một người vốn không yêu mà trả nhiều đến thế!

Tên có vết sẹo dao đang cầm điện thoại lạnh lùng, nhìn cô nửa ngày cũng chưa nói xong một câu, mắt kiên nhẫn mà thúc giục một tiếng, "Nhanh lên!"

Giọng nói rất rõ ràng, xa lạ lại thô lỗ, Lạc Dịch Bắc ở đầu dây bên kia không thay đổi sắc mặt mà nghe, ánh mắt trầm xuống, ngón tay bấm vào nút tắt máy.

Tu tu tu tiếng âm thanh cắt liên lạc truyền rõ ràng tai đến tai của Phuong Trì Hạ, cơ thể cô cứng đờ, trong đầu phút chốc toàn là khoảng trống.

Anh cúp máy rồi.

Thậm chí ngay cả thời gian nói chuyện với cô một câu cũng không có...

Niềm hy vọng duy nhất của Phuong Trì Hạ tan vỡ, giống như bị người khác tạt một gáo nước lạnh, cả người đều lạnh buốt.

Xem ra, cô chỉ có thể dựa vào bản thân rồi.

Nhưng mà, cô làm sao mới có thể trốn thoát?

Mặt không biến sắc nhìn vài tên đàn ông ở trong ngôi nhà, lòng của Phuong Trì Hạ trầm xuống.

"Đối phương cúp máy rồi, vậy hết cách rồi." Tên cầm đầu đứng dậy, chuyển sang chỗ khác dường như đi gọi điện cho ông chủ.

Nói xong vài câu ngắn gọn, sau đó tên đàn ông đóng sầm cửa, dường như đã ra ngoài để theo dõi.

Phuong Trì Hạ bình thần nhìn cửa phòng đóng kín, ánh mắt liếc trong căn phòng, thoáng thấy trên mặt đất rải rác đầu thuốc lá, cong lưng nhặt lên, hướng về chiếc bật lửa cạnh đó nhóm lửa, ánh lửa chậm chậm sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Anh ta, trở về rồi

Giờ cánh tay của mình qua đó, Phuong Trì Hạ dùng lửa hơ, sợi dây đang trói phạch một tiếng đứt rồi.

Nhanh nhẹn cời luôn dây trói ở chân, ánh mắt của cô chuyển sang một cái cửa sổ duy nhất ở trong phòng.

Đưa mắt nhìn cánh cửa vẫn đang đóng, chạy đến vài bước, ánh mắt của cô nhìn xuống phía dưới một cái.

Tầng lầu mà cô đang ở là tầng hai, cũng may, không được tính là cao, cách vài mét.

Phuong Trì Hạ bò lên cửa sổ, cắn răng nhảy xuống.

Rất đau, khi xuống đất mắt cá chân của cô bị tẹt một cái, nhưng mà, lại chẳng có thời gian lo nhiều đến thế.

Muốn thừa cơ hội rời khỏi, ai ngờ vừa chạy chưa được vài bước, lại chạm mặt hai tên đàn ông trước kia đưa cô đến đây.

Phuong Trì Hạ ngẫm nói không ổn, quay đầu chạy về hướng ngược lại.

"Đại ca, con bé đó chạy mất rồi." Một tên trong số đó xông vào trên lầu hét lên một tiếng, chưa được một lúc, cả một đám đông đều chạy xuống.

Mất cá chân của Phuong Trì Hạ đã bị thương, căn bản chạy không lại mấy tên đàn ông, lao đầu chạy hết một đoạn đường, chân đột nhiên đau nhói, cả người ngã phịch xuống mặt đất.

Mấy tên ở sau, càng ngày càng gần.

Phuong Trì Hạ nhìn ra sau một cái, cắn răng định bò lên, chỗ mất cá chân lại đau đến khiến cô toát cả mồ hôi lạnh.

"Người đẹp, tôi nói cô tốt nhất nên hợp tác một chút, đã chạy thế kia rồi, tiền không lấy được, chúng tôi không dễ chịu, đến lúc đó người thiệt thòi vẫn là cô." Tên cầm đầu đi đến, định đưa cô đi, ở nơi xa, một chiếc Lamborghini màu trắng đột nhiên chạy đến chỗ họ.

Tốc độ của Lamborghini rất nhanh, bánh xe quay tròn lao nhanh làm bay cát bụi trên mặt đất, trước mặt một đám người đánh một vòng cung đẹp đẽ, rồi dừng lại.

Cửa xe được mở ra, một bóng dáng từ trong đi ra.

Phuong Trì Hạ kinh ngạc nhìn gương mặt kia của người xuống xe, tâm trạng trong phút ấy, như đang vẫy vùng trong đêm tối thì nhìn thấy được ánh sáng.

Lạc Dịch Bắc đi về hướng họ, ánh mắt trước là lạnh lùng liếc trên người cô một cái, sau đó lại quay sang những người còn lại ở đó.

Ánh mắt của anh có một loại sắc nhọn trời sinh, nhìn đến đám người kia không rét mà run.

Tên cầm đầu lùi về sau vài bước, dáng vẻ hung hăng kiêu ngạo vừa nãy thấp đi một nửa, "Thằng nhãi, tao khuyên mày một câu, đừng lo chuyện bao đồng, nếu không, nếu không..."

"Nếu không thế nào?" Ánh mắt Lạc Dịch Bắc lạnh lẽo liếc anh, sóng lớn cũng không sợ mà hỏi ngược lại.

"Nếu không..." Tên đó không biết phải trả lời thế nào, quay đầu gào lên với đám người ở sau lưng, "Đứng ngăn ra đó làm gì, tụi mày lên hết cho tao!"

Cả đám người ái ngại nhìn Lạc Dịch Bắc, có hơi chân chừ.

Khoe môi Lạc Dịch Bắc cong lên chế nhạo, bình thân cời bỏ vài chiếc cúc ở cổ áo, chủ động đi về phía đám người.

Đây là lần thứ hai Phuong Trì Hạ nhìn thấy anh đánh nhau, chỉ thấy anh vừa nhấc chân lên, vài cú đá xoay, biết bao nhiêu tên phút chốc đều bò lăn trên đất.

Cụ thể như thế nào, cô vẫn chưa nhìn rõ.

Đây là tốc độ của Lạc Dịch Bắc, xuất thân nhập hóa, đẹp trai ngấn người.

Phuong Trì Hạ cả quá trình ở bên cạnh nhìn anh, lại có thể nhìn đến mê mẩn.

Lạc Dịch Bắc ung dung đi về hướng cô, kéo cô đứng dậy, nhìn đám người nằm xụi lơ dưới đất oai oái xin tha mạng, anh lạnh nhạt buông một câu, "Muốn xử lý thế nào, giao cho cô rồi."

Phuong Trì Hạ ngồi xổm xuống trước mặt tên cầm đầu, cũng không nổi giận, nói chuyện thậm chí còn rất dịu dàng, "Các anh dùng cách bắt cóc tôi trước đó để bắt cóc người sai khiến các anh đến đây, lại dùng cách thức người đó chuẩn bị đối phó tôi để đối phó lại người đó, chuyện của chúng ta coi như sòng phẳng, thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Gậy ông đập lưng ông

Phuong Trì Hạ mang đến cho họ cảm giác rất vô hại, bên ngoài xem ra rất nhu mì, cho người khác cảm thấy là loại con gái gặp phải những cảnh bắt cóc đánh nhau, sớm thì đã giết mình sà vào trong lòng người khác tìm kiếm sự an toàn, đối với những việc xấu xa, tuyệt đối không dính vào.

Bọn họ không ngờ là cô sẽ nói ra những lời này, nhìn vào ánh mắt của cô có hơi kinh sợ.

Lạc Dịch Bắc ngược lại không ngạc nhiên trước câu nói này, anh luôn biết Phương Trì Hạ không phải nhân vật dễ người khác ức hiếp.

Gây ông đập lưng ông, quả thật là chủ ý không tồi

"Thế nào?" Phương Trì Hạ vẫn đang đợi câu trả lời của đối phương.

Bọn họ có hơi lưỡng lự, đánh giá do dự trước bối cảnh của người đứng sau, có điều, thoáng thấy Lạc Dịch Bắc bên cạnh, cân nhắc một lát, cả đám đều gật mạnh đầu, "Chúng tôi đi, đi ngay bây giờ."

Lạc Dịch Bắc đứng ở bên cạnh, trong tay lười nhác nghịch một con dao Thụy Sĩ.

Lúc họ sắp rời đi, gương mặt từ từ ngẩng lên, anh ung dung hỏi, "Lát nữa sẽ không không trở về chứ?"

"Sẽ không, sao có thể được?" Bọn họ Lý Nhị một lát, nghiêng đầu bồi thêm một bộ mặt cười, muốn tiếp tục rời đi,

con dao Thụy Sĩ ở trong tay Lạc Dịch Bắc bay vút về hướng bọn họ.

Thân người tên cầm đầu lùi về sau vài bước, hoảng sợ tránh ra.

Con dao dán vào mũi anh bay qua, lướt qua trước mắt anh, ký hiệu được khắc trên thân dao vừa vận phóng to trong mắt anh.

Con người của người đó hoảng sợ mà thu nhỏ lại, sống lưng đều lạnh toát cả.

Anh, anh ta là...

Ánh mắt thỉnh thoảng nghiêng qua, vừa định xác nhận, Lạc Dịch Bắc lại lạnh lùng liếc anh một cái, bình thản hỏi thúc, "Đi!"

Bọn họ được sự cho phép, khắp khiêng bỏ đi.

Khi lần nữa trở về là hơn một tiếng sau, tất cả đều đã ngoan ngoãn trở về.

Người đi trước nhất trên tay vác theo một người, một cô gái trẻ tay chân đều bị trói lại, bóng dáng còn rất quen thuộc.

"Cô gái này, người chúng tôi đã đưa đến rồi." Đặt cô gái trên vai xuống một góc tường, người đó nghiêng đầu sang, chờ đợi mệnh lệnh của Phương Trì Hạ.

Ánh mắt của Phương Trì Hạ nhìn theo bóng dáng của bọn họ, nhìn rõ gương mặt của người kia, vẻ mặt kinh ngạc.

Phương Phi!

"Đám người các anh làm việc như thế nào vậy? Không muốn có tiền nữa à? Tôi nói với các anh, chỉ cần dựa vào tiểu thư tôi đây, đừng nói một đồng cũng không có được, tiểu thư đây sẽ cho các người ngồi tù đến cùng!" Phương Phi rõ ràng không ý thức được tình hình trước mắt là gì, ngẩng đầu lên đã nằng cả đám.

Bọn họ không quan tâm cô ta, hai tên đàn ông phụ trách đề cô ta xuống, một tên cầm một con dao găm quơ qua quơ lại trước mặt cô ta, làm ra vẻ định lột trên mặt cô ta.

"A, các người làm gì? Cút ra! Cút ra! Tôi bảo các người đối phó với Phương Trì Hạ như thế, bây giờ các người lại làm trò gì vậy?" Phương Phi sợ đến mặt trắng bệch, cúi đầu thấp xuống, tiếng kêu mang theo hoảng sợ giật mình.

Cô ta không nhìn về hướng của Phương Trì Hạ, dường như không nhận ra cô đang ở đây.

Chờ đến khi nói ra câu này, rõ ràng cảm thấy không khí xung quanh lạnh đi không ít.

Lúc đầu cứng đờ ngẩng lên lúc, ánh mắt vừa vận chạm phải đôi mắt Lạnh thấu xương của Lạc Dịch Bắc.

Phương Phi run rẩy, chuyển ánh nhìn sang bên cạnh, thoáng thấy Phương Trì Hạ đang đứng không xa, trong đầu trống rỗng vài giây.

Cô ta không sao!

Cô ta cư nhiên một chút chuyện cũng không có!

"Cố tình tìm người bắt cóc tôi là để đối phó với tôi như thế?" Đôi mắt Phương Trì Hạ lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lẽo.

Phương Phi hást cảm, rất kiêu ngạo mà trả lời một câu, "Như thế thì sao? Phương Trì Hạ, tôi biết cô không dám động vào tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Để cô chôn cùng Phương gia

Phương Phi rất ghét Phương Trì Hạ, từ nhỏ đến lớn đều ghét, hai lần vì Phương Trì Hạ mà Phương Phi bị nhục mạ, Phương Phi càng ghét hơn!

Phương Phi bị mang đến đây lúc đầu rất sợ hãi, nhưng trông thấy Phương Trì Hạ, lá gan Phương Phi lại lớn hơn không ít.

Phương gia đối với Phương Trì Hạ có công ơn nuôi dưỡng nhiều năm, Phương Phi cũng không tin Phương Trì Hạ có can đảm làm gì mình!

Phương Phi đối với điểm này rất tự tin, ngẩng cằm lên, bộ dáng lớn lối, tát Phương Trì Hạ một cái.

Phương Trì Hạ lạnh lùng nhìn Phương Phi, đầu ngón tay hung hăng bấm vào thịt trong lòng bàn tay, nắm chặt tay một lần lại một lần.

Nhưng cuối cùng vẫn buông ra.

Phương Phi thật sự đoán đúng, Phương Trì Hạ đúng là sẽ không làm gì Phương Phi.

Không phải không làm gì được, mà là Phương Trì Hạ e dè việc từng sống tại Phương gia vài năm.

Phương Phi nhìn phản ứng của Phương Trì Hạ, nét mặt lộ ra tia đắc ý.

"Đừng cao hứng quá sớm, chuyện như thế này nếu như còn phát sinh một lần nữa, chớ trách tôi không nhận người thân!" Phương Trì Hạ ném ra một câu, quay người đi về phía xe Lạc Dịch Bắc.

Sự nhần nại có hạn, Phương Phi không coi cô là người thân, tại sao cô phải luôn nhường nhịn Phương Phi?

"Mau buông tôi ra!" Phương Phi nhìn Phương Trì Hạ rời đi, trách mắng mấy người đàn ông bên cạnh một câu, vừa định vùng vẫy thì thấy Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên từng bước đi về phía mình.

Phương Phi không sợ Phương Trì Hạ, nhưng đối với Lạc Dịch Bắc, Phương Phi rất sợ hãi, thậm chí rất khủng hoảng.

"Anh, anh muốn gì?" Thân thể co lại, nhìn Lạc Dịch Bắc cảnh giác.

Lạc Dịch Bắc từ trên cao nhìn xuống Phương Phi, ánh mắt phảng phất có thể xuyên thấu Phương Phi.

Phương Phi càng ngày càng co lại, thân thể run rẩy.

Lạc Dịch Bắc cứ như vậy nhìn Phương Phi một hồi lâu, giọng nói như băng lạnh giá, "Tôi không dễ nói chuyện giống Phương Trì Hạ, nếu như ngày nào đó chọc tới tôi, cẩn thận tôi chôn cô cùng cả nhà Phương gia!"

Phương Phi toàn thân cứng ngắc, ánh mắt hoảng sợ co rút.

Lạc Dịch Bắc khỏe môi nhấc lên lạnh lùng, quay lưng bước nhanh về phía xe của mình.

Phương Phi khiếp sợ nhìn bóng lưng Lạc Dịch Bắc, máu toàn thân cũng lạnh, đến khi Lạc Dịch Bắc rời đi rất lâu, toàn thân vẫn như đang ở trong hầm băng.

Lạc Dịch Bắc đang cảnh cáo Phương Phi không được làm chuyện xấu với Phương Trì Hạ!

Lạc Dịch Bắc lái xe quay về biệt thự, mà không đến công ty.

Lạc Dịch Bắc đi nước ngoài vài ngày, rất nhiều chuyện đang chờ Lạc Dịch Bắc xử lý, sau khi giúp Phương Trì Hạ xử lý vết thương, vào phòng làm việc luôn, thậm chí đến nửa đêm cũng chưa ra ngoài.

Phương Trì Hạ cũng không quấy rầy Lạc Dịch Bắc, buổi tối Lạc Dịch Bắc không trở về phòng, Phương Trì Hạ đi ngủ sớm.

Nhưng đến nửa đêm vì đói bụng nên tỉnh dậy.

Rón ra rón rén xuống bếp, bật đèn lên, ở bên trong nấu đồ ăn.

Sợ ảnh hưởng đến Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ rất nhẹ tay, nhưng buổi đêm rất yên tĩnh, tiếng động gì nghe cũng to hơn vài lần.

Thậm chí ở phòng làm việc trên tầng cũng nghe tiếng lạch cạch từ phòng bếp bên dưới.

Phương Trì Hạ cũng không phát giác ra, tự nấu cho mình một tô mì, còn phối hợp rất nhiều nguyên liệu, hải sản rau quả đều có.

Bưng ra ngoài, Phương Trì Hạ ngồi xuống bàn ăn.

Phương Trì Hạ buổi tối không ăn, bây giờ rất đói.

Phương Trì Hạ một mình ăn một tô mì lớn, đang ăn ngon lành, Lạc Dịch Bắc thỉnh thoảng đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Em nghĩ anh sẽ không tới

Phương Trì Hạ ngạc nhiên nhìn Lạc Dịch Bắc đột nhiên xuất hiện, cầm đôi đũa chuẩn bị đưa mì vào trong miệng, tay cứ như vậy dừng giữa không trung.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi qua, kéo ghế bên người Phương Trì Hạ ngồi xuống.

"Sao anh lại xuống đây?" Phương Trì Hạ hỏi rất mê mẩn.

Lạc Dịch Bắc cũng không nói Phương Trì Hạ làm ồn, chỉ đưa mắt nhìn chén mì cô vừa ăn rất ngon lành kia.

Tô mì có rất nhiều nguyên liệu, hải sản rau quả cộng lại thành một tô to.

Bây giờ đã hơn hai giờ sáng, lúc này còn ăn nhiều như vậy, xem ra hôm nay Phương Trì Hạ cũng không bị Phương Phi làm ảnh hưởng gì nhiều.

Lạc Dịch Bắc đối với Phương Trì Hạ từ trước đến nay không khách khí, mặc kệ chén mì là của Phương Trì Hạ, lấy đôi đũa trong tay cô, lới chén đến trước mặt mình bắt đầu ăn.

Lạc Dịch Bắc như vậy, làm Phương Trì Hạ tròn mắt.

Rút đôi tay trống trơn về, Phương Trì Hạ nhắc nhở, "Đôi đũa em vừa dùng rồi."

"Có quan hệ gì không?" Lạc Dịch Bắc đạm mạc ném ra một câu, như cũ tiếp tục ăn.

Phương Trì Hạ chép miệng, không nói thêm gì nữa.

Mì cô đã ăn, Lạc Dịch Bắc cũng không ghét bỏ, đôi đũa tính là gì?

Lạc Dịch Bắc giống như rất đói, vài miếng đã giải quyết hơn nửa tô.

"Có đủ không? Cần em nấu thêm không?" Phương Trì Hạ đêm nay không tranh cãi với Lạc Dịch Bắc thậm chí còn rất sẵn sàng.

"Không cần." Lạc Dịch Bắc không ngần ngại, tiếp tục ăn, chỉ là đem tốc độ chậm lại.

Lạc Dịch Bắc thật sự đói, ngồi máy bay mười mấy giờ, sau khi trở về cũng không gì, không đói bụng mới là lạ.

Ăn hơn một nửa, thoáng nhìn đôi mắt - trông mong bên cạnh, nghĩ đến lúc mình vừa xuống lầu thấy Phương Trì Hạ đang ăn, thanh âm nhàn nhạt, "Lấy thêm đôi đũa."

Phương Trì Hạ giật mình, ngạc nhiên nhìn Lạc Dịch Bắc.

Chạy đi lấy đôi đũa tới, Lạc Dịch Bắc chuyển tô mì đến giữa hai người, làm như không có việc gì tiếp tục ăn.

Phương Trì Hạ nấu bát mì rất lớn, hai người ăn vừa đủ.

Phương Trì Hạ cũng không khách khí với Lạc Dịch Bắc hơn nữa mì là do cô nấu, cúi đầu bắt đầu ăn.

Ăn một nửa, nhớ đến chuyện hôm nay Lạc Dịch Bắc đột nhiên đến cứu cô, Phương Trì Hạ bỗng nhiên ngẩng mặt lên, "Đúng rồi, hôm nay tại sao anh lại đến đó? Không phải là anh đang ở nước ngoài sao?"

Lạc Dịch Bắc vừa xuống máy bay thì nghe điện thoại gọi tới, số điện thoại lạ nhưng giọng nói lại là của Phương Trì Hạ, nghe khẩu khí của người bên cạnh Phương Trì Hạ vọng vào điện thoại, Lạc Dịch Bắc hơi suy nghĩ liền biết đã xảy ra chuyện gì.

Lạc Dịch Bắc ngồi hơn mười tiếng đồng hồ máy bay, vừa mới xuống, thật sự rất mệt mỏi, bụng trống không, rồi cứ vậy đến bây giờ.

Thế nhưng Lạc Dịch Bắc sẽ không nói với Phương Trì Hạ những chuyện đó, chỉ nhàn nhạt ném một câu, "Đúng lúc trở về."

Lạc Dịch Bắc nói hơi hột, Phương Trì Hạ trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói một câu, "Khi đó em nghĩ anh sẽ không tới..."

Thanh âm rất nhẹ, rất bình tĩnh, nhưng trong lúc lơ đãng lại lộ ra mất mát, cảm giác giống như bị người khác vứt bỏ.

Lạc Dịch Bắc lưng cứng ngắc, ánh mắt hơi nghiêng, không dấu vết nhìn mặt Phương Trì Hạ.

Mắt Phương Trì Hạ mờ mờ giống sương mù, mắt rất sáng lại ẩm ướt, Lạc Dịch Bắc lần đầu tiên thấy Phương Trì Hạ như vậy, ngực giống như bị vật gì mềm mại đâm vào, ma xui quỷ khiến khiến nghiêng người hôn lên mắt Phương Trì Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 183: Em đang ngại ngùng?

Lạc Dịch Bắc hôn rất nhẹ nhàng, không mang theo bất kỳ dục vọng nào, giống như đang trấn an.

Môi mọng hôn nhẹ qua mắt, hôn lên khóe mắt, ngừng ở đó, rồi không làm gì nữa.

Phương Trì Hạ không ngờ Lạc Dịch Bắc đột nhiên làm như vậy, thân thể cương cứng, giờ tay lên muốn đẩy ra, thì Lạc Dịch Bắc lại buông cô ra trước.

"Khuya rồi, em đi ngủ sớm đi." Đặt đũa xuống, sắc mặt Lạc Dịch Bắc lại khôi phục bình thường.

Lạc Dịch Bắc đứng lên, giống như vừa rồi không xảy ra chuyện gì, ôm Phương Trì Hạ lên trên lầu.

Lạc Dịch Bắc làm động tác này rất tự nhiên, giống như hai người đã tập qua vô số lần.

Lạc Dịch Bắc ôm Phương Trì Hạ giống như đang ôm con nít lên lầu, hai người mặt đối mặt.

Khoảng cách gần như vậy, Phương Trì Hạ thấy không được tự nhiên, nhất là Lạc Dịch Bắc lại nhìn chăm chăm cô.

Không muốn để Lạc Dịch Bắc nhìn ra, ánh mắt Phương Trì Hạ giống như không có việc gì nhìn sang chỗ khác.

"Em đang ngại ngùng sao?" Bên tai thỉnh thoảng vang lên giọng Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt trên choker.

"Ai nói?" Phương Trì Hạ không cam lòng yếu thế phản bác một câu, không công nhận, tay chủ động vòng lên cổ Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc chỉ nhàn nhạt nhìn tay Phương Trì Hạ, không nói thêm gì nữa, bước nhanh lên trên lầu.

Hai người đi qua hành lang thật dài, trở lại phòng ngủ, Lạc Dịch Bắc đi vào phòng tắm rửa.

Phương Trì Hạ đã tắm rồi, thời gian cũng không còn sớm, đã gần ba giờ sáng, lăn qua lăn lại trên giường, không thể ngủ ngay được.

Lạc Dịch Bắc đi vắng mấy ngày, Phương Trì Hạ vẫn ngủ một mình.

Ngủ một mình đã quen, tương ngủ rất không có hình tượng, đem drap trải giường vo thành hình bánh chưng ôm vào trong ngực, một chân cuộn tròn drap, một chân gác sang bên cạnh, một mình chiếm không gian hai người.

Lạc Dịch Bắc tắm rửa xong đi ra thấy tương ngủ của Phương Trì Hạ, mi tâm vận vận, chậm rãi đi qua, nhìn chăm chăm Phương Trì Hạ, khóe mắt co rút.

Giường ngủ rất lớn, Phương Trì Hạ nằm như vậy vẫn còn rất nhiều không gian, ít nhất sẽ không lấn hết chỗ Lạc Dịch Bắc. Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc nhìn

không vừa mắt.

Xoay người kéo drap Phương Trì Hạ đang ôm chặt chẽ trong ngực,, tùy ý ném sang bên cạnh, giúp Phương Trì Hạ điều chỉnh chân lại, nghiêng người nằm bên cạnh, duỗi tay ra ôm Phương Trì Hạ vào trong lòng. Nhìn tư thế hai người thuận mắt hơn so vừa rồi nhiều.

Phương Trì Hạ ngủ rất ngon, không ý thức được động tác của Lạc Dịch Bắc, tưởng đang còn ôm chần, chân lại duỗi ra gác lên đùi Lạc Dịch Bắc, đầu vẫn còn ở trong lòng ngực của Lạc Dịch Bắc môi chấp chấp, lười biếng giống như mèo con.

Lạc Dịch Bắc cũng không đẩy chân Phương Trì Hạ ra, mặc kệ cô gác chân, chỉ nhàn nhạt nhìn chân Phương Trì Hạ trên đùi mình.

Phương Trì Hạ hồn nhiên không biết gì, ôm Lạc Dịch Bắc ngủ một đêm không buông tay, mãi đến sáng ngày hôm sau.

Mở mắt ra đã thấy khuôn mặt Lạc Dịch Bắc gần trong gang tấc, Phương Trì Hạ sững sờ, ánh mắt chậm chậm nhìn xuống tay mình, rồi đến chân đang gác lên trên đùi Lạc Dịch Bắc, đầu trống rỗng vài giây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 184: Sáng sớm bạo động

Phương Trì Hạ cứ như vậy nhìn Lạc Dịch Bắc vài giây, bối rối rút tay chân về.

Không biết tối hôm qua đã làm gì Lạc Dịch Bắc, sợ Lạc Dịch Bắc tỉnh lại hiểu lầm, xốc chăn lên, muốn dậy trước Lạc Dịch Bắc, Lạc Dịch Bắc đang nhắm mắt đột nhiên mở ra.

Môi mòng, ung dung nói một câu, "Cứ như vậy bỏ đi?"

Phương Trì Hạ giật mình, đây là khẩu khí gì?

Lạc Dịch Bắc nói cứ như tối hôm qua Phương Trì Hạ đã làm gì anh.

Khuôn mặt đơ ra vài giây, nghiêng đầu, Phương Trì Hạ làm như không có việc gì nói: “ Anh đã tỉnh.”

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn Phương Trì Hạ, tầm mắt dừng lại trên tay Phương Trì Hạ vài giây.

Tay Phương Trì Hạ tối hôm qua một mực để trước ngực Lạc Dịch Bắc, nguyên buổi tối Lạc Dịch Bắc không bỏ qua xúc cảm trên tay cô, mềm mại tinh tế, rõ ràng để trên ngực anh, lại như chọc vào trong lòng anh ngứa ngứa.

"Em đi rửa mặt!" Phương Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc nhìn mặc danh kỳ diệu, nhìn ánh mắt Lạc Dịch Bắc là lạ, ném ra một câu rồi đi vào trong phòng tắm.

Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ chạy còn nhanh hơn thỏ, khóe mắt giật giật.

Chạy cái gì?

Anh còn chưa làm gì cô mà!

Hôm nay phải làm việc.

Phương Trì Hạ buổi tối lúc vào phòng tắm thì rề rề, nhưng sáng sớm hiệu suất lại rất cao.

Chỉ vài phút đã rửa mặt xong, chuẩn bị hai phần bữa sáng, đợi Lạc Dịch Bắc xuống, Phương Trì Hạ cùng Lạc Dịch Bắc đến công ty.

Đến công ty, đang chuẩn bị đi vào Lạc Dịch Bắc gọi lại nói "Việc chuyển sang chỗ anh làm, em tốt nhất nên suy nghĩ kỹ một chút, em biết anh không có nhiều kiên nhẫn, đợi đến ngày nào đó anh hết kiên nhẫn, em tự gánh hậu quả."

Lạc Dịch Bắc rõ ràng đang uy hiếp, nói xong cũng không cho Phương Trì Hạ cơ hội trả lời, lạnh lùng đi lên phòng làm việc.

Ở chung lâu, Phương Trì Hạ căn bản không sợ Lạc Dịch Bắc, nhất là sau chuyện ngày hôm qua. Phương Trì Hạ quay người đi về chỗ cô làm.

Lạc Dịch Bắc vào phòng làm việc của mình, ngồi xuống trước bàn làm việc, đầu ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, trong đầu bỗng nhiên lại xuất hiện hình ảnh Phương Trì Hạ.

Vừa nghĩ đến ngực anh đã ngọt ngát.

Lạc Dịch Bắc đứng lên, mở cửa phòng đi ra ngoài, đến phòng làm việc của Thi Cận Dương.

Mỗi lần Lạc Dịch Bắc xuất hiện ở chỗ Thi Cận Dương đều nhắc lên oanh động, anh vừa tới dưới lầu, nhân viên nữ đã một truyền mười truyền một trăm, cuối cùng Lạc Dịch Bắc còn chưa tới nơi thì tất cả mọi người đều đã biết.

Lần này cũng thế.

Phương Trì Hạ có kinh nghiệm lần trước, lần này vừa nhìn thấy tất cả nhân viên nữ trong văn phòng cầm gương chính trang đã biết Lạc Dịch Bắc tới.

Lần này Lạc Dịch Bắc lại qua đây làm cái gì nữa?

Phương Trì Hạ dùng bút trong tay gỡ đầu, không đoán được. Lạc Dịch Bắc xuất hiện sau hai ba phút.

Lạc Dịch Bắc đến trước cửa phòng làm việc Thi Cận Dương, nhìn về phía Phương Trì Hạ, dựa vào cạnh cửa ngoắc ngoắc một ngón tay với cô. Động tác Lạc Dịch Bắc giống như đang gọi con chó nhỏ.

Phương Trì Hạ sắc mặt cứng ngắc, liếc Lạc Dịch Bắc một cái, dời mắt làm như không thấy động tác của Lạc Dịch Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Chúng ta như vậy có coi là gián tiếp hôn môi không?

Lạc Dịch Bắc đậm mặt liếc Phương Trì Hạ một cái, ánh mắt nhìn vào trong phòng Thi Cận Dương, nói vọng ra, nhân nhặt chằm chọc, "Vài ngày tôi không đến, tính tình trợ lý cậu đã thành như vậy?"

Thi Cận Dương ngẩng đầu, ung dung nói một câu, "Tôi quen rồi."

Ba chữ làm biểu hiện trên mặt Lạc Dịch Bắc ngưng kết

Bầu không khí, trong thời gian ngắn có chút quái dị.

Ngoài phòng những người còn lại nghe Lạc Dịch Bắc nói đồng loạt chuyển ánh mắt rơi vào Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ bị một đám người nhìn không được tự nhiên, cũng không muốn Lạc Dịch Bắc hiểu lầm, kéo ghế đứng lên, không cần Lạc Dịch Bắc lên tiếng lần nữa, đi qua.

Phương Trì Hạ rất có đạo đãi khách giúp Lạc Dịch Bắc pha một ly trà, đưa cho Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc nhìn động tác Phương Trì Hạ, ngồi trên ghế sa lon, nhìn chằm chằm ly trà, không nhận.

"Không thích em sao? Nếu không em ra ngoài đổi người khác vào?" Phương Trì Hạ đem ly trà để trên bàn, quay người, muốn đi, Lạc Dịch Bắc lại nói một câu "Anh nói em có thể ra ngoài sao?"

Phương Trì Hạ dừng bước, nghiêng đầu nói một câu, "Anh cũng không nói em không thể đi."

Phương Trì Hạ muốn nói, ở chỗ này, Thi Cận Dương mới là xếp của cô.

Nhưng vì ngăn ngừa buổi tối về phải chịu tội, Phương Trì Hạ nhin xuống không nói.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đột nhiên lạnh lẽo, sắc bén giống như thanh đao.

Phương Trì Hạ cũng không sợ Lạc Dịch Bắc, dời mắt về phía khác.

Lạc Dịch Bắc thở hắt hắt, khóe môi xem thường, dựa trên ghế sofa, vòng tay trước ngực, nhìn ly trà, "Anh không thích trà, đổi nước khoáng đi."

Đây là văn phòng Thi Cận Dương, bên ngoài ai cũng biết ba người ở bên trong, Phương Trì Hạ dễ nói chuyện.

Phương Trì Hạ bưng ấm trà đi ra ngoài, giúp Lạc Dịch Bắc đổi chai nước khoáng về.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại nhàn nhạt nói một câu, "Anh muốn trà Bích Loa Xuân!"

Lạc Dịch Bắc mặt không đổi sắc yêu cầu.

"Sao lúc này anh không nói?" Phuong Trì Hạ ngừng động tác trên tay ngẩng mặt lên.

Hôm nay động tác tới đây cố ý làm khó dễ cô sao?

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn Phuong Trì Hạ, đỡ trán, ném một câu cho Phuong Trì Hạ "Không muốn làm?".

Phuong Trì Hạ liếc Lạc Dịch Bắc một cái, hít sâu một hơi, cúi đầu giúp Lạc Dịch Bắc pha ly trà khác.

Phuong Trì Hạ bung trà mới pha về, Lạc Dịch Bắc tiếp nhận, nhấp môi.

Phuong Trì Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc uống, thờ dài một hơi.

Nghĩ mình có thể ra ngoài, ai ngờ còn chưa kịp đi, Lạc Dịch Bắc lại nói một câu, "Nước không đủ độ nóng, thật khó uống."

"Làm gì có?" Phuong Trì Hạ dừng chân, rõ ràng không tin.

Lạc Dịch Bắc đưa ly cho Phuong Trì Hạ. Phuong Trì Hạ nhận lấy uống một ngụm.

Vừa uống vào, bên cạnh Lạc Dịch Bắc lại nói, "Ly trà anh đã uống rồi, thật ra anh chỉ muốn để em đem xuống thôi."

Ngừng lại một chút rồi nói một câu làm Phuong Trì Hạ chết trân "Em nói xem, chúng ta như vậy có tính là gián tiếp hôn môi không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Vậy mà công khai đôi với cô như vậy

Phuong Trì Hạ bị lời kia làm cho sặc một chút, trà uống vào suýt nữa phun ra.

Anh đang làm cái gì vậy?

Công khai tán tỉnh sao?

Ánh mắt Thị Cận Dương quét qua anh, ngực đau âm ỉ, rồi dòi tằm mắt như không có chuyện gì.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế salon, ánh mắt nhìn Phuong Trì Hạ, mặt không biểu tình lần nữa yêu cầu.

Phuong Trì Hạ nắm chặt chén trà.

Anh không có việc gì nên đến tìm phiên toái cho cô sao?

Lạc Dịch Bắc tay đặt lên trán, khóe môi cười giễu cợt.

Ngoan ngoãn chuyển qua chỗ của anh có phải tốt hơn không?

Nhưng mà cô càng như vậy anh càng khó chịu tay nắm chặt ly, nhưng mà cuối cùng vẫn nghe theo phân phó đi phòng trà đổi nước cho anh.

Tình tình cô hôm nay đặc biệt tốt, mặc kệ anh cố ý làm khó thế nào vẫn nghiêng răng nghiêng lợi như cũ nghe theo.

Bộ dạng như vợ bé nén giận kia khiến cho Lạc Dịch Bắc có chút đau lòng.

Vì để ở lại nơi này, hi sinh cũng thật nhiều a!

Nhưng mà cô càng như vậy anh càng khó chịu.

Phuong Trì Hạ nào biết tâm tư của anh phức tạp như vậy, cẩn thận làm tốt từng li từng tí, đến mức Lạc Dịch Bắc không tìm ra được điều gì để bắt bẻ mới đem ly trà ra.

Lạc Dịch Bắc bung trà uống một ngụm, Phuong Trì Hạ bất động thanh sắc quan sát vẻ mặt anh, thấy anh không còn vẻ mặt khác mới nhẹ thờ dài.

Ai ngờ còn chưa hồi phục tinh thần, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên nhận điện thoại.

Điện thoại chấm dứt, trực tiếp ném cho cô một câu “Làm một bình trà Lạc Thần lần trước đi, tí nữa đưa đến cho ông nội.”

Phương Tri Hạ hôm nay đi ra đi vào phòng trà không biết bao nhiêu lần mới hầu hạ thỏa mãn được Lạc Dịch Bắc, lại phải tiếp tục vào pha cho lão gia tử!

Phương Tri Hạ cứng nhắc đứng một chỗ, nhìn anh khó tin “Em đưa đi?”

“Không muốn đi?” Lạc Dịch Bắc liếc nhìn cô, khó có khi quan tâm đến ý kiến của cô.

Phương Tri Hạ gật đầu rất chân thành.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại nói “Vậy thì đi đi!”

Phương Tri Hạ biểu hiện trên mặt thật bẽ tắc.

Anh biết cô không muốn đi mới bảo cô đi thôi?

Phương Tri Hạ nhìn anh không nói, nhưng ở công ty không thể ồn ào với anh liền xoay người đi ra ngoài.

Thi Cận Dương ngồi trên bàn làm việc xem từ đầu đến cuối, nhìn anh “Hà tất đối với cô ấy như vậy?”

Lạc Dịch Bắc nhẹ nhắm mắt lại, không nói.

Thi Cận Dương xoa xoa thái dương, khóe môi cười giễu cợt.

Sau đó ung dung nói “Kì thật mấy ngày nay, tôi đã chuẩn bị chuyển cô ấy đến bên cậu, nhưng mà...”

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, mở mắt ra.

Thi Cận Dương nhìn anh một cái, ung dung nói nửa câu sau “Nhưng mà sau khi nhìn một màn hôm nay tôi đổi ý rồi.”

Lạc Dịch Bắc trầm mắt xuống, trong mắt bắn ra tia nguy hiểm.

Thi Cận Dương như không có việc gì đứng lên, bỏ lại anh mặt đen kịt, mở cửa ra ngoài.

Phương Tri Hạ ở trong phòng pha trà, hồi thăm phòng làm việc của Lạc Ân Kỳ, đưa qua.

Vốn nghĩ tự mình đi vào nhưng nghĩ đến quan hệ của mình và Lạc Dịch Bắc, bước chân dừng lại.

“Làm phiền giúp tôi đưa cái này vào cho Lão gia.” Đem trà cho một vị nhân viên, cô quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Giờ làm như vậy được không?

Lúc đi xuống lầu lại vừa vặn gặp Lạc Dịch Bắc.

Phương Tri Hạ muốn làm như không thấy, lại bị Lạc Dịch Bắc ngăn lại.

Phương Tri Hạ nhìn thang máy lúc có thể có người đi ra, lại nhìn cửa lớn cách đó không xa, không muốn bị người khác bắt gặp hai người ở chung một chỗ, đẩy đẩy anh “Tránh ra!”

Cô nói có chút lớn, còn mang theo giận dữ.

“Nói chuyện kiểu gì đấy?” Lạc Dịch Bắc nhìn cô, sắc mặt lạnh lùng.

Phương Tri Hạ khẽ giật mình, ý thức được mình mới nói cái gì, lập tức đổi giọng “Ồ đây có nhiều người sẽ bị người khác hiểu lầm, anh nhường đường một chút được không?”

Lời này của cô có đủ thành khẩn, thiếu chút nữa là thành cầu xin.

“Bị người khác nhìn thấy thì không được sao?” Lạc Dịch Bắc kéo cô đến nơi hẻo lánh, vây cô vào giữa hai tay.

Nơi này là Dung Hi, dù không đề cập đến chuyện hai người kết hôn, nhưng chỉ cần nhìn thấy hai người ở chung một chỗ, ngày mai cô cũng đủ leo lên trang đầu của báo.

Dính vào scandal với anh, đối với cô mà nói không phải không có chuyện tốt.

Ít nhất về sau ở Dung HI cô đi đến đâu mọi người cũng sẽ tự động nhường đường.

Cô thông minh như vậy, anh không tin cô lại không biết.

Hay là, lại đang chơi lạt mềm buộc chặt?

Phuong Trì Hạ bất động thanh sắc quan sát phản ứng của anh, thấy anh đang nhướn lông mày liền biết anh đang nghĩ cái gì.

Ngực hơi rút một chút, cô hô hấp thật sâu, chậm rãi nâng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt anh, nói châm chọc “Lạc tiên sinh, bây giờ đang làm việc, lúc này đùa giỡn với nhân viên công ty, không sợ ảnh hưởng không tốt sao?”

Nói xong một câu đẩy tay anh ra, cũng không quay đầu lại mà về phòng làm việc của mình.

Lạc Dịch Bắc nhìn bóng lưng của cô, cười xem thường quay người đi lên lầu.

Đi đến phòng của Lạc Ân Kỳ, thấy Lạc Ân Kỳ đang uống trà Phuong Trì Hạ đưa đến.

Uống một ngụm, nghĩ đến chuyện này, thỉnh thoảng nói một câu “Cháu đem theo người hầu đến công ty sao?”

Lần trước Lạc Dịch Bắc đưa cho ông là ở bệnh viện, khi đó ông cho rằng trà này là người hầu pha.

Nhưng bây giờ đang ở công ty, ông vừa mới điện cho Lạc Dịch Bắc, không nghĩ trong chốc lát đã có trà đưa đến, loại tốc độ này.

Lạc Dịch Bắc tự động chuyển chủ đề, đến bên bàn ông đọc Thượng Văn Kiện.

Nhìn vài trang, lời của Lạc Ân Kỳ lại nhàn nhạt bay đến “Trà này dường như thật sự có hiệu quả giảm bớt bệnh tình.”

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, đối với lời này của ông có chút ngoài ý muốn.

Tỉ mỉ nghĩ lại, hình như từ trà này của Phuong Trì Hạ mà Lạc Ân Kỳ ít phát bệnh hơn.

Cứ nhiên thật sự có tác dụng...

Phuong Trì Hạ sau khi trở về, cùng Thi Cận Dương đi đến quảng trường của cao ốc Dung Hi.

Buổi chiều Dung HI có buổi diễn trình bày trang sức mới, Thi Cận Dương là người phụ trách, Phuong Trì Hạ đương nhiên đi qua hỗ trợ.

Lạc Dịch Bắc đứng ở cửa sổ sát đất bất động thanh sắc nhìn cô và Thi Cận Dương đứng một chỗ, bận rộn đi qua đi lại, mày nhíu lại thật chặt.

Xoay người hần chậm rãi đi xuống dưới lầu.

Lúc đi đến, Thi Cận Dương đang ngồi hàng đầu xem quyển tạp chí, Phuong Trì Hạ ngồi một chỗ nhìn với anh ta.

Hai người ngồi rất gần nhau, mặt Phuong Trì Hạ đều gần như dán lên mặt anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Có phải em thích anh ta hay không

Phuong Trì Hạ hình như không cảm thấy, Thi Cận Dương hình như cũng không cảm thấy.

“Cái này là Lạc phu nhân thiết kế..” Chỉ vào một sợi dây chuyền, ngừng đầu lên muốn giới thiệu cho cô, lại thấy chớp mắt cô đều dán vào mặt mình thì cũng sợ một chút.

Phuong Tri Hạ ngũ quan vốn tinh xảo, nhìn ở khoảng cách gần như vậy có một cảm giác nhu hòa nói không nên lời.

Bốn mắt nhìn nhau, một làn gió lướt qua mặt hai người giống như cô khiến cho người ta cảm giác tươi mát.

Thi Cận Dương thất thần, lại nghĩ đến quan hệ của cô và Lạc Dịch Bắc lí trí rất nhanh lại trở lại.

Vừa định đem mặt mũi ra sau, âm thanh lạnh lùng của Lạc Dịch Bắc từ phía sau vang lên “Hai người đang làm cái gì?”

Đột nhiên có giọng nói vang lên khiến cho Phuong Tri Hạ giật mình, ánh mắt lướt qua vai Thi Cận Dương thấy anh thì đầu trống rỗng vài giây.

Nhưng rất nhanh hồi phục lại bộ dáng điềm nhiên như không có việc gì.

Cô cũng không làm chuyện gì mờ ám.

Mở tạp chí sang trang khác, cô tiếp tục nhìn “Cái này thật đẹp, người này em đã nghe qua là ở Châu Âu phải không?”

Thi Cận Dương cười nhạt một tiếng, như không có việc gì trò chuyện với cô “Đúng, nước Pháp, là bạn của anh, nếu như tác phẩm của hắn, để hôm nào có cơ hội anh giới thiệu hai người với nhau?”

“Được, tuy em không có thiên phú gì về thiết kế, nhưng có thêm mấy người bạn cũng không tệ.”

“Em không cần có thiên phú về thiết kế, chỉ cần học thật giỏi là có thể chuyên nghiệp rồi.”

Hai người như không có việc gì nói chuyện, Lạc Dịch Bắc đứng bên cạnh mặt càng lạnh hơn.

“Đi với anh tiếp vài vị khách.” Vài bước đi qua, nhìn Phuong Tri Hạ một cái, anh hướng bãi đỗ xe mà đi.

Phuong Tri Hạ muốn cự tuyệt, lại nghĩ đến lúc ở thang máy anh cũng không e dè, chỉ có thể đem lời nuốt xuống.

“Em đi trước.” Nói với Thi Cận Dương một câu, cô vài bước liền theo sau.

Lạc Dịch Bắc lên xe trước, Phuong Tri Hạ chạy theo sau, hai người ra khỏi Dung Hi, hình như là đi đến sân bay.

Lạc Dịch Bắc dọc đường đi không nói một câu, trong xe bao phủ áp suất thấp, cả người như ở trong giá rét.

Anh không nói lời nào, cô cũng không nói, hai người suốt đường đi không nói chuyện gì.

Bầu không khí rất quái dị.

Đến sân bay, người khách chưa đến, Lạc Dịch Bắc mang cô đến tiệm cơm Tây chờ.

Hai người gọi chút đồ uống, Phuong Tri Hạ cũng không có ý giải thích chuyện vừa rồi, một mực cúi đầu uống đồ của mình.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng “Thích Thi Cận Dương sao?”

Phuong Tri Hạ bỗng giật mình, lưng cứng cứng, ngẩng đầu lên “KHông phải vậy!”

Cô có thể không cần giải thích, hai người trước khi kết hôn đã nói, cô không quản chuyện của anh, anh cũng không được quản chuyện của cô.

Nhưng mà chuyện cái đồng hồ lần trước lại thêm một màn này, nếu như không giải thích, cô với anh sẽ thấy rất xấu hổ, Thi Cận Dương còn rất vô tội.

Cô phủ nhận kiên quyết như vậy, sắc mặt Lạc Dịch Bắc mới tốt hơn một chút.

“Là thích người khác sao?” Nhấp nhẹ ly Cocktail anh thình lình nói một câu.

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, sắc mặt có chút không được tự nhiên “Nói cái gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Đừng nói ở nơi công cộng như vậy

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc quan sát phản ứng của cô, con mắt híp lại.

Không phải là anh nói trúng chứ?

“Quan hệ của em và Thi Cận Dương chỉ là bạn bè, không phải như anh nghĩ đâu, em đi toilet đã.” Phuong Trì Hạ không muốn cùng anh tiếp tục vấn đề này, đứng dậy đi.

Đi ra khỏi cửa hàng, tìm hướng đi toilet, rẽ một cái đang chuẩn bị đi qua.

Vừa tới góc rẽ, một người lão đạo đi tới phía cô.

Phuong Trì Hạ còn chưa kịp phản ứng, người kia đã mãnh liệt đẩy cô vào toilet, đẩy cô đến góc hẻo lánh, đổi vị trí hai người để Phuong Trì Hạ ở trên người hắn.

“Anh làm gì vậy?” Phuong Trì Hạ phản xạ có điều kiện đẩy hắn ra, tay giờ lên thì chạm vào cái gì đó ẩm ướt.

Phuong Trì Hạ sửng sò vài giây, lập tức giờ tay lên xem.

Máu. . .

“Đừng nhiều lời, cẩn thận tôi thực làm gì đó!” Trên đầu cô vang lên âm thanh của người đàn ông, giọng điệu lạnh lùng.

“Anh bị thương rồi.” Phuong Trì Hạ trấn định nói với hắn một câu, ngẩng đầu lên, mắt trong trẻo đối diện với mắt hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, thấy rõ mặt người đàn ông đó, Phuong Trì Hạ cả kinh, co mắt lại.

Là hắn. .

“Sao lại là anh?” Mới hỏi một câu, liền có bước chân dồn dập đi về phía này.

Bước chân lộn xộn hình như có rất nhiều người.

Người đàn ông xoay chuyển ánh mắt, nhìn cô ở trong lòng, ngay lúc Phuong Trì Hạ tròn to mắt, hắn tùy ý cởi áo khoác trên người xuống, vút vào trong toilet, cúi người, khuôn mặt cúi xuống cổ cô.

Phuong Trì Hạ toàn thân cứng ngắc phản xạ muốn phản kháng, người đàn ông hết sức nắm eo nhỏ của cô sau đó làm động tác ngoài ý muốn của cô.

Mặt chôn ở cổ cô, anh ta liền cắn xuống một cái.

“A—“ Phuong Trì Hạ bị đau, hừ nhẹ thốt ra.

Vừa dứt lời, tiếng bước chân ngoài cửa dừng lại.

Hiểu được tình huống trước

Mất, Phuong Trì Hạ đang chuẩn bị đẩy anh ta ra liền trấn định ôm lấy hắn, tay che đầu anh ta, cô bỗng nhiên nói “Đừng như vậy, đây là nơi công cộng, tùy lúc đều có người ra vào, chúng ta về nhà trước có được không”

Cô nói trấn định mà tự nhiên, không nghe ra được cái gì không đúng.

Người đàn ông chôn mặt ở cổ cô một mực không ngẩng lên.

Tư thế của hai người rất thân mật, nam nữ trẻ tuổi tìm kiếm kích thích ở nơi công cộng cũng không có gì không đúng.

Mấy người đàn ông sau lưng nhìn chằm chằm hai người một chút, lại chuyển đi nơi khác.

Tiếng bước chân càng ngày càng xa.

Phuong Trì Hạ nhẹ thở phào, tay đang ôm chuyển thành đỡ hắn.

“Anh vẫn còn tốt đấy chứ?”

Người đàn ông bất động thanh sắc nhìn cô, đối với biểu hiện lúc này của cô hình như thật bất ngờ.

Hắn ngoài ý muốn không phải vì cô giúp anh ta mà vì đầu óc xoay chuyển nhanh như vậy.

Hơn nữa còn thận trọng mà che vết thương của anh ta.

Chương 190: Thân phận tôn quý như vậy

“Tôi không sao.” Nhẹ lắc đầu, anh ta nói không sao nhưng mà biểu tình lại không chịu đựng được như vậy.

“Tôi có cách đưa anh rời khỏi nơi này, anh đợi một chút!” Phương Trì Hạ giúp anh ta đi vào trong toilet rồi quay người rời đi.

Lần nữa quay lại, trong tay mang theo một cái mũ lưỡi trai màu đen, vành mũ có thể che được đại bộ phận trên mặt anh ta.

Phương Trì Hạ dẫn hấn ra ngoài, đầu tiên ở phi trường xem xét một chút, sau đó dẫn anh ta rời đi ở đại sảnh tương đối ít người.

Đi đến nơi để xe taxi, còn chưa có đón xe, mấy chiếc xe xa hoa Rolls-Royce bỗng nhiên dừng lại trước mặt hai người.

Cửa xe mở ra, một đám người mặc đồ tây từ bên trong đi ra.

Cung kính chào người đàn ông bên cạnh Phương Trì Hạ, thấy tay hấn bị thương đám người liền toát lên lo lắng.

Một người đàn ông trong đó đi lên, muốn hỏi tình huống lại bị một ánh mắt của anh ta ngăn lại.

“Rời khỏi nơi này trước!” Người đàn ông lạnh lùng nói, liếc xéo PHương Trì Hạ một cái, ánh mắt nhìn cô vài giây, xoay người được mọi người đỡ lên chiếc xe như vương giả kia mà đi.

Lúc sắp lên xe, hấn thành linh quay mặt lại, nhìn Phương Trì Hạ nói “Vừa rồi, cảm ơn.”

“Không có gì.” Phương Trì Hạ một bộ dáng không sao cả, xoay người rời đi.

Cô cũng không biết người kia có thân phận gì, cô giúp đỡ chỉ bởi vì có quan hệ với Dung Hi.

Lần trước cùng Lạc Dịch Bắc đi nước R, lúc ở Vương cung có nói, người bên trong có quan hệ tốt với Sa Chức Tình.

Người đàn ông đứng bên cạnh xe nhìn cô rời đi, ánh mắt hồi lâu cũng không dời.

“Phí Tư Nặc Điện hạ, chúng ta cũng đi thôi?” Người đứng sau hấn nhắc một câu.

Phí Tư Nặc lấy lại tinh thần, liếc hấn một cái, lên xe như không có việc gì.

“Điện hạ, ngài bị thương có nghiêm trọng không?” Quân gia đi theo quan tâm hỏi.

“Không có gì, vết thương nhỏ mà thôi.” Người đàn ông về mặt không sao cả, nhìn về phương hướng Phương Trì Hạ rời đi.

“Người nào dám to gan như vậy?” Quân gia lại hỏi.

“Còn không phải mấy bang phái muốn phản vương thất?” Phí Tư Nặc đạm mạc trả lời, nói chuyện cũng không giống một người bị thương ngược lại không có đêm xía tới.

Quân gia cũng không nói gì thêm, bảo lái xe lái xe rời đi.

Trong phi trường, Phương Trì Hạ cũng không trở lại nhà hàng Tây cùng Lạc Dịch Bắc mà anh đã đi tìm cô.

“Vừa rồi đi đâu?” Anh giống như đã đi tìm cô, ánh mắt lạnh lẽo.

“Đi bên cạnh dạo một lát, người khách anh đợi đã đến sao?” Cũng không nói chuyện gặp Phí Tư Nặc lúc trước, Phương Trì Hạ nghiêng đầu, ánh mắt nhìn xung quanh.

Lạc Dịch Bắc nắm tay cô, kéo cô ra khỏi phi trường.

Người muốn đến đã sớm đến.

Lạc Dịch Bắc tiếp khách buổi chiều là một vị quý tộc nước Pháp.

Phương Trì Hạ biết rõ tiếng Pháp, để cô nói chuyện với người Pháp cô nói vô cùng trôi chảy.

Hơn nữa cũng không tích chữ như Lạc Dịch Bắc, lúc trở về có cô nên bầu không khí cũng không quá mức cứng nhắc.

Nhìn cô như vậy, Lạc Dịch Bắc nghĩ mang cô đến đúng là không sai.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Hai người đàn ông đàm phán

Đoàn người trở lại Dung Hi, Phương Trì Hạ lúc sau đi tới cạnh Thi Cận Dương.

Lạc Dịch Bắc lãnh ngạo ngồi cách đó hai ghế, bất động thanh sắc nhìn chằm chằm hai người họ.

Phương Trì Hạ và Thi Cận Dương kỳ thật cũng không có làm gì, nói chuyện cơ hồ đều là về công việc, ngẫu nhiên hai người cũng cười cười nói nói, trông cũng không thân thiết lắm.

Lại nhớ đến lời cô nói ở sân bay, Lạc Dịch Bắc cảm thấy bản thân mình có lẽ thật muốn nhiều hơn.

Hơn nữa, lấy nhân cách của Thi Cận Dương, nếu biết đó là người phụ nữ anh em mình, anh ấy sẽ không làm ra chuyện gì.

Lạc Dịch Bắc vẫn rất tin tưởng Thi Cận Dương.

Chỉ là, hai người họ rõ ràng không có quan hệ gì lại còn cứ giữ người không chịu nhường cho anh là thế nào?

Cuộc họp báo chính thức sẽ bắt đầu vào buổi chiều.

Lần này người tham dự rất nhiều, không ít giới chuyên gia trang sức có uy tín trong ngoài nước đều tham dự, thậm chí còn có rất nhiều thành viên vương thất ở châu Âu.

Cuộc họp báo về trang sức của Dung Hi thường là quảng cáo trước, sau đó mới trưng bày trang sức, tiếp theo là giới thiệu từng sản phẩm.

Hai phút trước khi cuộc họp báo bắt đầu, một nhân viên công tác vội chạy tới, hoảng sợ báo cáo với Thi Cận Dương, “Thi thiếu gia, không tốt, nhân viên giới thiệu trong nhà gặp tai nạn, không tới được.”

“Vì sao bây giờ mới nói?” Thi Cận Dương nhăn mày, sắc mặt trầm trầm.

“Tôi cũng chỉ vừa mới nhận được tin đó.” Người nọ cúi đầu, vô tội giải thích.

Thi Cận Dương liếc mắt nhìn cô một cái, xoa xoa huyệt Thái Dương, đầu dựa vào lưng ghế, nhắm mắt trầm tư nên giải quyết vấn đề này như thế nào.

Lạc Dịch Bắc thông thả ung dung đến gần anh, ngồi xuống vị trí bên cạnh, cánh tay kéo Phương Trì Hạ dậy, “Để cô ấy đi đi!”

“Trì Hạ?” Thi Cận Dương ngẩn ra, có chút kinh ngạc đối với lời nói của anh.

Phương Trì Hạ cũng rất ngoài ý muốn.

Trường hợp này, anh để cô tới ứng phó?

“Lời giới thiệu đều đã viết xong hết, chỉ cần phiên dịch là được, lúc trước không phải tiếng Pháp hay tiếng Ý đều nói khá tốt sao?” Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn cô một cái, đẩy cô cho nhân viên công tác, “Đưa cô ấy lên sân khấu, để cô ấy giải thích ngắn gọn các yêu cầu.”

“Vâng, Lạc thiếu.” Người nọ liền dẫn Phương Trì Hạ đi.

Thi Cận Dương nhìn thân ảnh hai người rời đi, rõ ràng có chút lo lắng.

Lạc Dịch Bắc giống như không có việc gì, thừa dịp Phương Trì Hạ rời đi, ánh mắt chuyển đến người Thi Cận Dương, nói điều kiện với anh, “Làm thế nào cậu mới bằng lòng nhường cô ấy cho tớ?”

“Để cô ấy đi chính là vì việc này?” Thi Cận Dương có chút lo lắng Phương Trì Hạ không ứng phó được, lúc nói chuyện có hơi thất thần.

“Điều kiện tùy cậu chọn.” Ánh mắt Lạc Dịch Bắc chuyển động theo tầm mắt Thi Cận Dương, nhàn nhạt nhìn Phương Trì Hạ một cái, để tài lại lần nữa quay lại chính sự.

“Bất cứ điều kiện gì?” Thi Cận Dương lười nhác đáp lời anh.

“Chỉ cần cậu nói ra được.” Lạc Dịch Bắc nhìn theo thân ảnh Phương Trì Hạ, bất đồng với Thi Cận Dương, anh chẳng những không sợ cô không biểu hiện tốt, thậm chí còn rất yên tâm.

Ánh mắt Thi Cận Dương hơi hơi nghiêng đi, yên lặng nhìn anh, đang chuẩn bị nói gì đó, trên sân khấu, âm nhạc lại bỗng nhiên vang lên.

Cuộc họp báo về Dung Hi mở màn là quảng cáo, lúc này được chọn chính là tác phẩm của Sa Chức Tinh, một cặp nhẫn cưới.

Hình ảnh quảng cáo ngay từ đầu chính là một tấm lụa mỏng trắng tinh mềm mại, một chiếc nhẫn từ một đầu lụa mỏng xuyên vào, theo lụa mỏng chậm rãi trượt xuống, chạm vào một chiếc khác, lúc sau tạo thành tầng hiệu ứng hoa hồng.

Toàn bộ hình ảnh cực kì có mỹ cảm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Nhẫn cưới ba trăm triệu

Tất cả đồ trang sức của Dung Hi đều được chú ý về sự xa hoa, cao cấp, thiết kế tinh xảo, đẹp đẽ, ngay cả quảng cáo cũng như thế.

Âm nhạc nhẹ nhàng cùng quảng cáo vừa mới được phát ra, tất cả ánh mắt toàn trường đều tập trung lên trên đài.

Sau khi quảng cáo kết thúc, có nhân viên chuyên ngành đem trang sức trưng bày lên sân khấu, tiếp đó là giải thích.

Lần này giải thích là với các khách quý tham dự đến từ các quốc gia có quan hệ, yêu cầu cực cao đối với ngôn ngữ, phải thuần thục nhiều thứ tiếng.

Một dịp lớn như vậy của Dung Hi, giải thích mỗi người một câu, có liên quan trực tiếp đến mức độ toàn bộ cuộc họp báo, cùng với này là kỳ tân tuyên bố công trạng tiêu thụ trang sức.

Đây là nguyên nhân khiến Thi Cận Dương có chút không yên tâm sau khi thấy Lạc Dịch Bắc đẩy Phương Trì Hạ đi lên.

Nhưng ngay khi thanh âm của Phương Trì Hạ chậm rãi vang lên, mỗi bản khoản của anh lập tức từ từ biến mất.

“Xin chào quý vị, hoan nghênh quý vị đến tham dự cuộc họp báo lần này của Dung Hi. Mỗi cuộc họp báo của Dung Hi đều giống nhau, mỗi một kỳ giới thiệu sản phẩm mới, chúng ta đều sẽ có một chủ đề chính xác. Chủ đề kỳ này, chúng tôi gọi nó là "Sơ Tâm"......”

“Cảm hứng của chủ đề lần này đến từ tác phẩm mới của Lạc phu nhân, từ một khắc gặp được anh, con tim em vẫn như cũ chưa hề thay đổi. Hiện tại chúng ta vì ngai trưng bày món trang sức này, tức thiết kế đến từ Lạc phu nhân.”

Thanh âm cô nhẹ nhàng lại chậm chạp, thanh thanh đậm đậm vang lên toàn trường cuộc họp báo.

Trước nói bằng tiếng Trung để chiếu cố khách khứa các quốc gia ở hiện trường, lúc sau cô mới dùng tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Ý, cùng với tiếng Đức, tiếng Tây Ban Nha lặp lại một lần nữa lời mình vừa nói.

Tác phẩm của Sa Chức Tinh là một cặp nhẫn cưới bạch kim, ở giữa được khảm một viên kim cương hình tròn sáng lấp lánh, 0.18 carat, thiết kế nhỏ gọn lại sang trọng.

Hơn nữa, tác phẩm lần này của bà chỉ có một đôi, độc nhất vô nhị trên thế giới.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cặp nhẫn kia, không biết đang trầm tư cái gì.

Sơ tâm.

Đằng sau khu vực ghế ngồi, một thân ảnh chậm rãi đi về phía đoàn nhân viên công tác.

Gần nhất, vừa vặn nghe được giải thích Phương Trì Hạ.

Từ một khắc gặp được anh, con tim em vẫn như cũ chưa hề thay đổi.

Nhắm nuốt từng chút một ngụ ý trong miệng cô, khóe miệng người đàn ông khẽ cong lên.

“Ài, lát nữa giúp tôi mua cặp nhẫn này.” Phí Tư Nặc phân phó với tùy tùng bên cạnh rồi chọn một vị trí ở góc ngồi xuống.

Cuộc họp báo vẫn còn đang tiếp tục, toàn bộ tác phẩm triển lãm xong cũng phải mất hơn hai giờ đồng hồ.

Trang sức Dung Hi phát hành đa phần đều là hạn lượng (số lượng có hạn), cơ bản sau khi cuộc họp báo kết thúc, rất nhiều người đã mua rồi.

Thời điểm Lạc Dịch Bắc đứng dậy chuẩn bị rời đi, một nhân viên công tác chạy lại nhỏ giọng hội báo, “Lạc thiếu, một vị tiên sinh nguyện ý ra giá ba trăm triệu mua cặp nhẫn cưới do phu nhân thiết kế.”

“Không bán.” Lạc Dịch Bắc không hề do dự chút nào, ném cho người nọ một câu, nghiêng đầu muốn đi, bên cạnh, thanh âm Thi Cận Dương bỗng nhiên truyền đến, “Lý do?”

Lạc Dịch Bắc dừng bước chân lại, nghiêng đầu, nhìn anh một cái, đuôi lông mày khẽ nhướng, “Tớ muốn.”

Thi Cận Dương ngăn ra, rõ ràng bị lời nói của anh làm cho khiếp sợ.

Cậu ta muốn?

Nhưng đó là nhẫn cưới!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 193

“Lát nữa đưa tôi cặp nhẫn đó.” Thông báo một tiếng với nhân viên công tác bên cạnh, Lạc Dịch Bắc liền xoay người rời đi.

Thi Cận Dương là người khôn khéo cỡ nào, đầu hơi hoạt động một chút đã đoán được một ít.

Ánh mắt anh cứng đờ chuyển hướng sang Phương Trì Hạ đang đi tới bên này, nơi nào đó trong lòng anh hoàn toàn sụp đổ.

Lúc trước anh còn có ý đối với cô nhưng tất cả đều đã bị cặp nhẫn cưới kia của Lạc Dịch Bắc đánh tan nát đến nỗi không còn gì.

“Làm sao vậy?” Phương Trì Hạ lại không biết gì, bước vài bước tới, ngồi xuống cạnh anh.

“Không có gì, biểu hiện vừa rồi rất tốt! Trở về đi!” Thi Cận Dương tán thưởng một câu, đứng dậy đi lên văn phòng làm việc của mình.

Lạc Dịch Bắc còn chưa ra khỏi phòng trưng bày, nhân viên công tác kia lại bước tới.

“Lạc thiếu, vị tiên sinh lúc trước ra giá 300 triệu muốn mua cặp nhẫn cưới này đã tăng thêm 300 triệu nữa.”

“Nói với anh ta cặp nhẫn này là vô giá, bảo anh ta đổi cái khác đi.” Lạc Dịch Bắc nói xong liền sai bước vào tòa nhà văn phòng.

Bên cạnh, một thân ảnh nhỏ nhỏ ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua bên này, vừa vặn nghe được lời Lạc Dịch Bắc mới nói.

Bước chân của thân ảnh nhỏ dừng lại, nghiêng đầu nhìn thoáng qua phương hướng Lạc Dịch Bắc biến mất, tựa như phát hiện chuyện gì đó mới lạ, xoay người một cái lập tức chạy tới chỗ Lạc Ân Kỳ gần đó.

“Báo cáo ông, con có một tin tức quan trọng muốn thông báo!” Khuôn mặt tròn tròn của Tiểu Tả bởi vì chạy trốn quá nhanh nên trông đỏ ửng, đáng yêu cực kỳ, còn giống như có chuyện lạ hành lễ với ông.

Lạc Ân Kỳ bị thằng bé chọc cười, “Hừm? Nói cho ông nghe một chút.”

Tiểu Tả làm cái vè mặt trấn định, cười hi hi nói, “Chiếc nhẫn có ý nghĩa trong cuộc họp báo lần này đã bị Dịch Bắc ca ca nuốt mất rồi!”

Ban đầu Lạc Ân Kỳ có chút sửng sốt, chỉ nghĩ là trẻ nhỏ nghịch ngom, nhắc nhở bé một câu, “Tiểu Tả, đó là nhẫn cưới, Dịch Bắc ca ca con lấy để làm gì?”

Tiểu Tả bò lên trên chiếc ghế dựa bên cạnh ông, ngồi xuống, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhỏ lên nhìn ông rồi cười hi hi, mi mắt cong cong nói, “Đưa cho chị dâu tương lai a!”

Lạc Ân Kỳ bị bé nói cho co giật khớp mắt, nhìn chằm chằm khuôn mặt non nớt của bé, mắt mặt thờ dài, “Chị dâu con đã lâu rồi chưa. Haizz!”

Một câu, chưa nói xong, tựa hồ có chút bất đắc dĩ.

Tiểu Tà mới bảy tuổi, đầu óc hiện tại đều đắm chìm trong chuyện Lạc Dịch Bắc giữ lại cặp nhẫn cưới “Sơ tâm”.

Bé lúc này tựa như chú phóng viên nhỏ, thật sự hưng phấn, không có để ý đến lời nói của ông, cũng không nghe hiểu ý tứ của ông.

Bởi ông ngồi một lát đã chạy đi tìm Lạc Hi Thần.

Hàng ghế phía dưới cuối, Phí Tư Nặc ngồi dựa vào lưng ghế, nhớ lại lời nhân viên công tác mới vừa truyền lại, mặt mày u ám.

Sáu trăm triệu cũng không bán?

Cặp nhẫn đó quan trọng đến vậy?

Văn phòng trên lầu, cặp nhẫn đã được đưa cho Lạc Dịch Bắc sau năm phút đồng hồ.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế làm việc, mở hộp nhẫn ra, anh lẳng lặng nhìn cặp nhẫn cưới phát ra ánh sáng lộng lẫy dưới ánh đèn, cảm lấy một chiếc đeo thử.

Không rộng không chật, rất vừa vặn, giống như vì tay anh mà chế tạo.

Nhìn chằm chằm bàn tay mang nhẫn của mình một hồi lâu, Lạc Dịch Bắc gỡ chiếc nhẫn ra, thật cẩn thận để lại vào hộp, đặt chiếc hộp vào trong ngăn kéo bàn làm việc, khóa lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Đêm nay tôi tới đón em

Phương Trì Hạ trở lại văn phòng, còn chưa kịp ngồi xuống thì Đồng Nhan bỗng nhiên gọi tới.

Đồng Nhan hôm nay cũng tham dự cuộc họp báo lần này, nhưng do Phương Trì Hạ vẫn luôn ở trên sân khấu nên không thấy được cô.

Hai người hàn huyên một lát, Phương Trì Hạ trước tiên rời khỏi Dung Hi, đi ra ngoài cùng với cô.

Cô cũng không gọi Lạc Dịch Bắc tới đón, lúc tan tầm, Lạc Dịch Bắc còn chờ cô dưới tầng trệt một hồi lâu.

Nửa giờ sau đợi không thấy người đi xuống, anh liền gọi cho cô, “Ở đâu?”

“Tôi đang dùng cơm với Nhan Nhan!”

Thanh âm rất vui vẻ, nhất thời làm sắc mặt Lạc Dịch Bắc đen kịt lại.

Anh đợi ở dưới nửa giờ, kết quả hiện tại cô đã dùng bữa tối ở bên ngoài với người khác?

Càng làm cho mặt hắn đen chính là, Phương Trì Hạ cũng không biết là vội hay thấy anh không nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm màn hình di động một hồi lâu, khuôn mặt có chút nhăn nhó, hằm hằm bước lên xe, anh lái xe một mình trở về nhà hai người.

Từ sau khi kết hôn với Phương Trì Hạ, dường như việc vặt trong nhà đều là cô phụ trách.

Lạc Dịch Bắc đi vào phòng, nhìn bàn ăn trống rỗng, lại nhớ đến hương thơm nhàn nhạt trong phòng bếp ngày thường, đây là lần đầu tiên anh ý thức được có cô tốt hơn rất nhiều.

Hôm nay Lạc Dịch Bắc đợi cô ở bên ngoài lâu như vậy, kết quả người đã đi mất, lúc này trong lòng anh thật sự khó chịu, nhìn cái gì trong nhà cũng không vừa mắt, thậm chí ngay cả mọi thứ xung quanh cũng rất chói mắt.

Đồ Đồ béo cuộn tròn nằm trên sofa, vẻ mặt mờ mịt nhìn anh, ánh mắt rất vô tội.

Lạc Dịch Bắc gọi điện thoại cho người hầu mang thức ăn lên, tùy ý giải quyết xong bữa tối rồi ngồi xuống ghế sofa ôm nó.

Ngồi gần hơn một giờ, anh nâng tay lên nhìn đồng hồ, gọi điện thoại cho Phương Trì Hạ, “Khi nào trở về?”

“Hôm nay có lẽ sẽ hơi muộn, em đang nói chuyện với Nhan Nhan.” Phương Trì Hạ trả lời anh rồi cúp điện thoại.

Lạc Dịch Bắc nghe di động truyền đến âm thanh "tút tut tut", ánh mắt lạnh băng.

Càng ngày càng có can đảm!

Phương Trì Hạ đi cùng Đồng Nhan, tựa như bao nhiêu giờ cũng không đủ.

Lúc này đã là 11 giờ tối cũng còn chưa kết thúc.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên sofa phòng khách, ngón tay đan vào nhau, không hiểu sao hai đứa con gái có thể nói nhiều như vậy.

Tới 11 giờ 30 phút, thấy thời gian quả thật không còn sớm, anh lại gọi điện thoại cho Phương Trì Hạ, “Ồ đâu, tôi tới đón em.”

Đầu dây bên kia, Phương Trì Hạ tựa hồ sững sốt một chút, dường như không nghĩ rằng anh sẽ làm như vậy, trầm mặc một hồi lâu, ngượng ngùng đáp, “Nhà ăn Lota.”

Lạc Dịch Bắc cúp điện thoại, xoay người lập tức đi ra ngoài.

Thời điểm Phương Trì Hạ cùng Đồng Nhan đi ra nhà ăn là 11 giờ 40.

Nghĩ đến Lạc Dịch Bắc muốn tới nên cô để Đồng Nhan về trước.

Lúc Lạc Dịch Bắc đến, cô đã đứng ở trên phố, đồ mặc trên người có chút phong phanh, mái tóc dài mềm mại tung bay trong gió, vài sợi tóc đen che đi một phần gương mặt, môi đỏ kiêu diễm, dụ hoặc khác thường.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên xe, tầm mắt cách cửa xe lảng lảng nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, đẩy cửa xe đi xuống.

Phương Trì Hạ cảm thấy phía sau có tiếng bước chân, còn chưa kịp phản ứng lại, một trận hơi thở mát lạnh bỗng nhiên thổi đến, đến khi lấy lại tinh thần, gương mặt của Lạc Dịch Bắc đã tới gần sát cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 195: “Có” ngoài ý muốn thì có gì không tốt

Anh nhìn cô, mắt đen tuyền u quang, hơi thở tỏa ra nóng rực làm không khí bên người Phương Trì Hạ nóng lên không ít.

Phương Trì Hạ ngẩn ra, bàn chân lui một bước, phản xạ có điều kiện muốn đẩy anh ra, nhưng cánh tay anh đã ôm lấy eo cô, kéo cô vào trong lòng, bàn tay nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của cô lên, ánh mắt tinh tế của anh nhìn khuôn mặt cô, sau đó lập tức cúi người về phía cô.

Phương Trì Hạ căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên nhìn thấy anh hành động như vậy, đầu hoàn toàn ngây ngốc.

“Lạc Dịch Bắc, anh đừng như thế!” Cô nhú mồm, đầu muốn né tránh khỏi mặt anh, anh lại mạnh mẽ giữ chặt hàm dưới của cô, xoay mặt cô lại.

Tựa hồ đối với việc cô không phối hợp anh có chút bức, lập tức cắn môi cô một cái.

Phương Trì Hạ ăn đau, hừ nhẹ vài tiếng trong lòng anh, cũng không tiếp tục tránh né, ngược lại còn lấy tay ôm chặt vai anh.

Tính cách anh, cô rất rõ ràng.

Thời điểm muốn làm gì đó, bạn càng phản kháng, anh ta càng sẽ khiến bạn chịu tội!

Cứ như vậy dựa vào trong lòng anh, tùy ý để anh muốn làm gì thì làm được một lát, cô có thấp thỏm thương lượng với anh, “Nơi này là trên đường cái, chúng ta đi về trước đã, được không?”

Thanh âm cô mềm mại mại, thời điểm cô nói chuyện như vậy, Lạc Dịch Bắc không mấy làm cô khó xử.

“Trở về rồi tiếp tục?” Lạc Dịch Bắc vòng hai tay ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, đuôi lông mày khẽ nhướng, chớp mũi nhẹ cọ vào cô.

Phuong Tri Hạ ngẩn ra, trên mặt nóng ran, nhưng không do dự, vẫn nhẹ găt đầu, “Được, trở về rồi tiếp tục.”

Lạc Dịch Bắc rất vừa lòng với đáp án này của cô, kéo cô lên xe, bàn chân hung hăng giẫm mạnh lên chân ga, chiếc xe thể thao màu trắng “vèo” một tiếng chạy thật nhanh, mười phút sau liền ngừng ở ngoài biệt thự hai người.

Anh xuống xe, đưa tay mở cửa xe rồi kéo tay cô lập tức đi vào phòng, vừa mới tiến vào, anh đã ép cô dựa vào vách tường, khuôn mặt tuấn tú vùi vào cổ cô, hít thật sâu hương thơm trên người cô, bàn tay bắt đầu cởi quần áo cô.

Phuong Tri Hạ nâng tay lên muốn ngăn lại, Lạc Dịch Bắc đã thuận thế giữ chặt cổ tay cô, bắt chéo hai tay cô về phía sau.

Phuong Tri Hạ bất đắc dĩ, biết đêm nay tránh không khỏi, lòng bàn tay chống lên vách tường lạnh lẽo, đơn giản tùy ý để anh muốn làm gì thì làm.

Phòng khách to như vậy chỉ có ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ chiếu vào, hai người đèn cũng chưa bật, cứ như vậy dựa vào tường, ngay cả thời gian đổi chỗ khác cũng ngại phiền toái.

Trong bóng tối, tiếng thở dốc của hai người thỉnh thoảng vang lên, khi nhanh khi chậm, giao hòa, lượn lờ, cuối cùng thân mật hòa thành một thể.

Không biết qua bao lâu, thời điểm Phuong Tri Hạ trở về phòng là Lạc Dịch Bắc ôm lên lầu.

Vào phòng, lúc này rõ ràng đã mệt bất kham, nhưng mà, cô lại cố gắng giãy giụa từ trong lòng của anh ra, bước vài bước tới bên ngăn kéo, lấy ra một hộp thuốc nhỏ từ ngăn dưới cùng, đưa lưng về phía anh uống một viên.

Lạc Dịch Bắc đứng phía sau cô, yên lặng nhìn động tác của cô, kỳ thật lúc trước loại chuyện này anh cũng không phải không thấy cô làm, nhưng mà hôm nay lại vô cớ làm anh có chút chướng mắt.

Cô còn sợ giữa hai người xảy ra ngoài ý muốn?

Lý do là gì?

Lạc Dịch Bắc cảm thấy, không nên để một người phụ nữ bụng dạ khó lường gả cho anh sẽ làm ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Nếu như có con

Nếu như có con, không đề cập tới chuyện cô sẽ có phí nuôi dưỡng giá trên trời không nói, sau này hai người sẽ gặp gỡ rất nhiều, cô cũng có thể công khai quan hệ hôn nhân của hai người, thân phận của cô sẽ được làm rõ.

Những chuyện lời ích này cô thông minh như vậy Lạc Dịch Bắc không tin cô không rõ ràng những chuyện này.

Vì sao còn muốn có biện pháp phòng tránh?

Là muốn buông câu dài sao?

Phuong Tri Hạ nhìn qua thấy anh trầm tư không biết đang suy nghĩ cái gì, liền làm như không có việc gì đi vào tắm.

Ngày hôm sau, thứ bảy.

Hai người tối hôm qua ngủ muộn như vậy, Phuong Tri Hạ ngày hôm sau lại có tinh thần dậy sớm như vậy.

Cô cũng phục chính mình.

Hôm nay hai người đều không cần đi làm, Lạc Dịch Bắc thức dậy có chút muộn.

Lúc ở trên giường đôi, từ phòng tắm thỉnh thoảng có âm thanh của Phuong Tri Hạ truyền ra.

Cô sáng sớm như vậy đã tắm, biệt thự được hai người đã yên tĩnh nên cô làm cái gì trong phòng tắm anh cũng nghe rõ.

Lạc Dịch Bắc còn chưa tỉnh lại, chỉ nghe thấy trong phòng tắm truyền ra tiếng nước xôn xao một chút lại một chút, vô cùng tuần hoàn.

Mây nhúu lại, anh nhắm mắt rồi mở ra.

Người trong phòng tắm lại xem như anh không tồn tại, tiếng nước lại tiếp tục một chút lại một chút rất tuần hoàn.

Thật vất vả mới chấm dứt, rốt cuộc an tĩnh được một lát, cũng không đến hai phút, trong phòng lại vang lên tiếng hát.

Cũng không biết cô hát cái gì, âm thanh réo rắt thảnh thơi vang lên “Một mình cô độc, một mình sống, đi đường một mình, bị thương một mình...”

Đây chắc chắn là một bài hát thương cảm nhưng Phương Trì Hạ hát lại không có một chút cảm giác này mà lại thấy rất vui mừng.

Chỉ là những lời kia là cái gì?

Lạc Dịch Bắc rất không thích nghe cô hát những lời này, trong ngực như bị lấy ra cái gì, nghe rất không thoải mái.

Ánh mắt nhìn vào nhà tắm, rống lên một tiếng “Phương Trì Hạ, em ngậm miệng lại cho anh! Sáng sớm mà học người ta phiền muộn cái gì đó?”

Anh rống to như vậy khiến cô sững sờ một chút, sau đó liền lặng.

Lạc Dịch Bắc bực bội rời giường, tùy ý khoác thêm áo khoác đi vào phòng tắm.

Phương Trì Hạ đang súc miệng, đột nhiên thấy anh đi vào, cứng ngắc ngừng đầu “Anh tỉnh rồi à.”

“Về sau đừng nghe những thể loại nhạc này.” Lạc Dịch Bắc đi vào nghênh ngang kéo cô ra ngoài, mình đứng trước bồn rửa mặt.

Nhìn cô đang đứng ở cửa ngậy ngốc, anh ung dung nói thêm một câu “Không có việc gì thì nghe hát là được rồi, không phải lúc trước hát không được sao?”

“Cút!” Phương Trì Hạ trầm mặt xuống, rống anh một câu quay người đi.

Lạc Dịch Bắc không có việc gì lấy ly súc miệng, nhìn phía trên thì sững sờ một chút.

Ly súc miệng của anh và Phương Trì Hạ đều màu trắng, vốn không có cái gì bây giờ lại được vẽ lên hai khuôn mặt cười.

Một trái một phải hai cái ly để song song một chỗ, nhìn rất giống một đôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Ban công hữu tình như thế

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm hai cái ly, khóe môi không tự chủ nở một nụ cười.

Ngoài ý muốn anh cũng không lau hình vẽ đi mà cầm lên chạm rai đánh răng, sau đó lại để song song ở trên kệ.

Lúc thay đồ đi xuống, Phương Trì Hạ không có ở phòng khách, không biết đang bận rộn cái gì.

Lạc Dịch Bắc đầu tiên đi vào phòng bếp cũng không thấy người liền chuyển ra ngoài vườn.

TRước cửa, Phương Trì Hạ tóc dài tùy ý buộc lên, đưa lưng về phía anh đang trang trí bình đài.

Trong biệt thự có rất nhiều hoa, cô đang chuyển mấy bồn hoa, sắp xếp lại bình hoa đặt ở bên ghế sofa, đối diện là ghế dựa ở giữa có bàn thủy tinh nhỏ.

Cải tạo lại đơn giản nhưng lại có một không gian xinh đẹp.

Hết thấy mọi thứ đều là cô thiết kế, xong việc hình như cô thấy rất hài lòng.

Nhìn Nhìn một chút, Phương Trì Hạ đang nghĩ sau này ba bữa cơm có thể bày ở đây.

Lạc Dịch Bắc nhìn thấy thì lại nghĩ hai người có thể ở nơi này có bao nhiêu kích thích a!

Anh tối hôm qua mới ăn no thỏa mãn, bây giờ nhìn sofa đang bày ở đó lại bắt đầu có tư tưởng không đứng đắn.

Phương Trì Hạ không có nhìn thấy anh, nhìn thoáng qua ghế sofa muốn đi qua ngồi, Lạc Dịch Bắc lại bước nhanh hơn cô sau đó mặt không đổi sắc ngồi

lên.

Dựa vài trên ghế, hai tay duỗi ra chân gác lên ghế dựa, nghiêng đầu nhìn lại cô, đậm mạc nói với cô “Cũng không tệ lắm.”

Bộ dáng của anh rõ ràng rất hưởng thụ, nhưng nói mấy chữ kia lại kiêu vô cùng miễn cưỡng.

Đoạt vị trí của cô anh một chút cũng không tự thấy, còn ngồi lên trên không có ý định đứng lên.

Phuong Trì Hạ rất muốn đẩy anh ra khỏi ghế salon nhưng mà một chút khí lực kia của cô lại không làm gì được anh.

Cô lạnh lùng liếc anh một cái, đi vào buồng bữa sáng ra

Kì thật chỉ cần Lạc Dịch Bắc không gây vò cô ở đây thì cô rất thích vị trí này.

Cũng không biết từ lúc nào, cô bắt tri bắt giác đem nơi này thành nhà của mình.

Ngoại trừ Lạc Dịch Bắc, tất cả mọi thứ ở biệt thự này đều khiến cho cô thấy rất ấm áp.

Để bữa sáng xuống, Phuong Trì Hạ tự mình ngồi xuống trên ghế dựa ở đối diện.

Cái ghế cô ngồi giống ghế lác.

Lúc đang ăn, cô vừa động một chút là nó liền lác lư.

Bị như vậy mấy lần, Phuong Trì Hạ rất là tức giận.

Lại nhìn Lạc Dịch Bắc đang thanh thoi ngồi ăn ở đối diện, cô cực kì bất bình đứng dậy.

“Anh ngồi xích qua một chút!” Đẩy anh sang một bên, cô ngồi xuống bên cạnh.

Hành động khiến cho Lạc Dịch Bắc sững sờ, tay gấp thức ăn còn dừng lại giữa không trung.

Anh hình như không nghĩ đến cô hành động như vậy, ánh mắt chuyển sang nhìn cô lại nhìn hai người đang ngồi sát bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Bị chiếm lấy thành quả lao động

Bàn ăn hình tròn, vì dễ thuận tiện ăn mà Phuong Trì Hạ ngồi cách anh rất gần.

Đại khái là cô cũng không chú ý hai người ngồi gần sát nhau như vậy.

Thấy Lạc Dịch Bắc nhìn cô chăm chăm như vậy cô cũng sững sờ một chút.

Tầm mắt nhìn theo mắt anh, thấy cơ thể hai người gần sát, sắc mặt có chút không được tự nhiên.

“Em vẫn là qua ngồi ở đối diện a!”

Chỉ là đến lúc ăn cơm ghế dựa lại đung đưa, khiến cô thấy thật không công bằng.

Dựa vào cái gì cô vất vả bận rộn sửa sang cuối cùng thành quả lại để cho anh hưởng thụ?

Một bữa sáng, Phuong Trì Hạ ăn với trạng thái rất không tốt.

Ăn bữa sáng xong, thừa dịp Lạc Dịch Bắc đi vào phòng khách lấy cái đi, cô nhìn ghế salon vài bước liền đi qua.

Thư thái nằm lên, mở rộng tay chân, vốn muốn hưởng thụ một mình chiếm lấy sofa nhưng lại thấy hành vi của mình có chút ấu trĩ, tay chân duỗi ra lại rút về.

Từ trên ghế ngồi dậy cô tùy ý lấy một quyển tạp chí ra xem, ngồi qua một bên chừa vị trí cho hắn.

Quảng thời gian ở chung này, Phuong Trì Hạ tương đối rõ ràng tính cách của Lạc Dịch Bắc.

Cô cảm thấy nếu như cô đoạt sô pha với anh, Lạc Dịch Bắc không chừng là trực tiếp ôm cô ném qua một bên.

Phương Trì Hạ cầm trong tay là quyển tạp chí tài chính, một đồng con số khiến cho cô chóng mặt buồn ngủ.

Sáng hôm nay cô lại dậy quá sớm, mới xem một lát đã ngủ luôn.

Lúc Lạc Dịch Bắc đi ra, cô đang nằm trên sô pha nhắm mắt nằm ngủ.

Gió thổi khiến tóc cô có chút rối, mấy sợi tóc thỉnh thoảng lướt lên mặt cô, giống như lông vũ chọc lên mặt lại khiến cho trong lòng của Lạc Dịch Bắc có chút ngứa ngáy.

Từng bước đi về phía cô, anh ngồi xuống ở bên cạnh, ma xui quỷ khiến thế nào mà đưa tay lên vén mấy sợi tóc trên mặt của cô vén ra sau tai.

Đầu ngón tay xen kẽ giữa tóc cô vuốt vuốt mấy sợi tóc, nhìn chăm chăm cô.

Tóc Phương Trì Hạ rất mượt, màu tóc như màu Chocolate để lại cảm xúc mượt mà trên đầu ngón tay.

Trên tóc cô có mùi hương rất thơm, không như mùi trên người cô cũng không như mùi sữa tắm mà là một mùi thơm rất tự nhiên dễ chịu.

Phương Trì Hạ hình như không có dấu hiệu tỉnh lại, tóc bị hất quăn lại gãy vò nhiều lần cũng không có rung động, đầu dựa vào nhẹ nhàng lệch xuống.

Một động tác khiến cho tóc đang quăn quanh đầu ngón tay của anh rơi xuống, tạo thành đường cong, rơi xuống mặt cô.

Lạc Dịch Bắc nhú lại, ôm cô ngay ngắn lại, đầu ngón tay lại xoắn lấy tóc cô một lần nữa.

Giữ chặt đầu cô khiến cho mặt cô đối diện với mặt hán khuôn mặt tuần tú cúi xuống, môi mòng hôn lên tóc cô, ánh mắt nhìn môi cô.

Anh còn nhớ rõ cảm xúc tối qua môi cô dán lên môi anh ấm áp, còn mang hương thơm nhàn nhạt, giống mùi vị của bánh pudding.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Lấy tay của anh ra đi

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn, môi muốn hôn một chút, Phương Trì Hạ lúc trước còn không có phản ứng đột nhiên mở mắt ra.

Lạc Dịch Bắc cứ như vậy dừng động tác lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn anh, cô không nghĩ vừa tỉnh dậy đã gặp phải tình huống như vậy, ánh mắt có chút mê mang.

Bốn mắt nhìn nhau, lẳng lặng nhìn mình thu nhỏ ở trong mắt anh, cô sững sờ vài giây, mặt không được tự nhiên đẩy anh ra, giữ khoảng cách với hán.

“Tĩnh.” Giọng nói của Lạc Dịch Bắc mang theo ý cười còn có chút chế nhạo.

“Ừ.” Phương Trì Hạ nhìn đi nơi khác, đầu hơi nghiêng nghiêng để tránh tiếp xúc với hán, nhắm mắt lại xem anh như không tồn tại tiếp tục nghỉ ngơi.

Tóc cô buộc rất lỏng, vừa nghiêng đầu, dây buộc tóc liền rơi xuống, tóc mềm nhẹ nhàng rơi xuống vai.

Gió trong vườn thổi khiến cho tóc cô có chút rối, nhưng lại làm cho người ta rung động nói không nên lời, treu chọc khiến cho lòng anh ngứa ngáy.

Tóc đen môi đỏ như nàng Bạch Tuyết, lúc này Phương Trì Hạ khiến cho Lạc Dịch Bắc nghĩ đến hình ảnh tối qua cô tóc dài bị gió lướt rung động.

Lẳng lặng nhìn cô, tay Lạc Dịch Bắc ma xui quỷ khiến nâng lên sau đó làm một hành động ngoài ý muốn.

Tay đặt lên đầu cô, tận lực đem tóc cô vò rối, nhìn những sợi tóc bị gió thổi bằng phẳng lại, tay anh lần nữa đưa tới.

Phương Trì Hạ nhắm mắt lại, chính vì muốn khoảng cách với anh mà cô mới di chuyển sang bên cạnh, nhanh chóng nằm ngủ, không nghĩ anh lại làm hành động như vậy, lại mở mắt ra.

Phương Trì Hạ căn bản không biết anh đang làm gì, người cứng ngắc quay lại “Anh làm cái gì đó?”

Lạc Dịch Bắc bị cô chất vấn, tay để trên đầu cô cũng không có ý thu lại.

Đầu ngón tay giúp cô vuốt lại tóc rơi trên mặt, anh như không có việc gì quay lại nói một câu “Chỉnh tóc lại cho em”

Tay giả vờ không có việc gì vuốt vuốt lại tóc cho cô.

“Lấy tay ra đi!” Phương Trì Hạ nhìn anh, ánh mắt phun hỏa.

Cô hình như thật sự tức giận, nhìn anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh coi cô là cái gì? Chó con sao?

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn cô một cái, cũng ý thức được hành vi của mình đã quá đà nhưng cũng không thu tay lại.

Phương Trì Hạ tức giận muốn giạt tay anh xuống nhưng Lạc Dịch Bắc lại thuận thế ôm cô ngồi lên đùi mình.

Một động tác khiến cho Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, không đếm xỉa tới vuốt tóc lại cho cô, một lần lại một lần hơn nữa còn rất tinh tế.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Như là vuốt một món đồ Chơi

Động tác của anh chậm rãi, như vuốt ve một món đồ chơi tinh xảo, đầu ngón tay vuốt tóc cô, cũng không biết có phải cô ý hay không, tay còn vuốt qua cổ cô.

Tay anh hơi lạnh, khi vuốt qua da cô kích thích một dòng điện, cổ Phương Trì Hạ mẫn cảm, da thịt mỏng nổi lên một tầng ửng đỏ.

Lạc Dịch Bắc quan sát phản ứng của cô, vuốt vuốt tóc dài, động tác như cũ không dừng lại, lại còn ngày càng chậm, nhất là lúc vuốt quan cổ cô.

Phương Trì Hạ hô hấp hỗn loạn, ngực không quy luật bắt đầu phập phồng.

Lạc Dịch Bắc khoe môi cười, đối với phản ứng của cô rất hài lòng.

Nha đầu này, nhạy cảm như vậy...

Mắt Phương Trì Hạ nhìn qua phản ứng của anh, trên mặt có chút xấu hổ bối rối đứng lên, như không có việc gì đi vào trong phòng “EM đi xem Đoàn Đoàn đang làm cái gì?”

Nhìn bóng lưng cô thoát nhìn như không có việc gì, nhưng bước chân lại chạy rất nhanh, gần như là chạy trốn chết.

Lạc Dịch Bắc khẽ vuốt cằm, nhớ lại cảm giác trên tay khi vuốt da cô, khoe môi chậm rãi cười.

Nhưng mà nghĩ đến lí do cô rời đi, mặt lại từ từ ngưng lại.

“Đoàn Đoàn?”

Bị anh khơi dậy cảm giác như vậy rồi còn nghĩ đến mèo?

Lạc Dịch Bắc có cảm giác như bị vũ nhục, chậm rãi đi theo sau vào, lúc này chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên “Bác thiếu gia, anh đang ở đâu? Mau đến họp mặt a! Em với anh em đang ở sơn trang!” Âm thanh Thi Lạc từ điện thoại truyền đến, còn có chút hưng phấn.

Hắn mỉm cười rất nhiệt tình, trong điện thoại còn truyền ra tiếng cười đùa.

Bất kể Lạc gia hay Thi gia hay Đồng gia, bình thường đều rất hay qua lại, loại tiệc này cũng rất hay mở.

Nếu như là gặp gỡ bình thường, Lạc Dịch Bắc sẽ trực tiếp đi đến, nhưng hôm nay lại không tự chủ được nhìn qua Phương Trì Hạ.

Hôm nay là thứ bảy, hai người đều nghỉ, nếu như anh đi, thì chỉ còn lại cô ở nhà.

Phương Tri Hạ đang ôm Bao quanh ngồi trên ghế salon, thấy ánh mắt của anh, đoán được anh có điều muốn nói, liền ra vẻ không sao cả “Muốn đi ra ngoài sao? Anh đi đi, em tí nữa còn rất nhiều chuyện phải làm”

Cô kì thật rất vui nếu anh đi, ít nhất anh vừa đi, cô sẽ không còn tùy lúc lại thấy xấu hổ.

Cô đã nói như vậy, Lạc Dịch Bắc liền lái xe đi ra ngoài.

Đi đến son trang Thi Lạc nói, có rất nhiều người, nhưng đều là bạn bè thân thuộc.

Thi Lạc bình thường là một dạng lưu manh vô lại, khi Lạc Dịch Bắc đến, hắn đang trái phải ôm mỹ nữ chơi đùa.

Thấy Lạc Dịch Bắc rất ân cần mời hắn “Bác thiếu gia, cùng chơi a, cùng chơi a!”

Lạc Dịch Bắc chỉ nghiêng đầu nhàn nhạt nhìn hắn, chọn một nơi yên lặng ngồi xuống.

Thi Cận Dương hôm nay cũng ở đây, hắn khác Lạc Thi, anh ta là người rất có nguyên tắc, đối với con gái luôn giữ mình trong sạch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 201: 1 ván phân định thắng thua

Không khí trong hiện trường rất hỗn loạn, Thi Cận Dương dường như bị xa lánh, chỉ cầm một ly rượu, rồi uống 1 mình.

Chỗ Thi Cận Dương ngồi cách anh ta không xa, ngồi phía sau nhưng cũng không giống như những người phụ nữ ngồi xung quanh.

Cơ thể anh ta có một luồng khí rất lạnh, ngồi trên cao đó, lạnh lùng kiêu ngạo giống như Thiên Chúa vậy.

Ánh mắt của hai người nhìn qua nhau trong sắc đêm, Lạc Dịch Bắc vẫn nhớ chuyện của Phương Tri Hạ đó, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói: “vấn đề lần trước, chúng ta vẫn chưa thảo luận xong”

Hai người đều đã quen nhau nhiều năm rồi, anh ta muốn nói điều gì, Thi Cận Dương chỉ cần thoáng nghĩ là có thể biết rồi.

Bàn tay cầm cốc cứng lại, đôi mắt thể hiện ra có chút buồn.

“muốn nói gì?”

“tìm một hôm nào đó để đấu? phân định thắng bại?” Lạc Dịch Bắc ngồi bên cạnh cầm một ly rượu và đề nghị.

“được, Thi Cận Dương uống một hơi hết chén rượu, rượu rơi vãi đầy ra bàn, rồi lại ngồi thật lâu ngắm cảnh đêm tối ở đây.

Người tham gia bữa tiệc tối nay, có rất nhiều là hai người bạn cùng đi, có một vài là do Lạc Lạc gọi đến, thực ra đều là những nam thanh nữ tú của thành phố C.

Thế nhưng, dưới con mắt của Lạc Dịch Bắc, không quen biết đều là không đáng hoàng, đặc biệt là sau khi đến rồi thì bao vây quanh đàn ông.

Lạc Dịch Bắc vẫn giữ phong thái lạnh lùng ngồi một chỗ, mắt cũng không nhìn những người khác, chỉ đắm đắm nhìn vào ly rượu của mình và uống.

Uống rồi lại uống, không biết sao tự nhiên lại nghĩ đến Phương Tri Hạ.

Cô ta 1 mình khi đó đang làm gì?

Nghĩ một hồi, rồi anh ta lấy điện thoại ra, không biết đã gọi cho ai.

Trong biệt thự, sau khi Lạc Dịch Bắc rời đi, Phương Tri Hạ đi tắm cho Đoàn Đoàn, may quần áo cho nó, mà còn làm cho nó một cái tổ rất ấm.

Một cái tổ mang phong cách châu Âu, bên trong có giường, có gối và chăn nữa.

Dường như Đoàn Đoàn rất thích, sau khi hoàn thành, còn giúp cô ta chuyển ít đồ nữa, giống như một trợ thủ đắc lực vậy.

Sau khi đặt giường xong, liền nhảy lên giường ôm gối và chăn sung sướng.

Phuong Tri Hạ nhìn thành quả của mình một lúc, cảm thấy vô cùng chán, liền đi vào phòng bếp, đang chuẩn bị nấu cơm ăn, thì bên ngoài cửa, bỗng nhiên có một bóng hình nhỏ nhỏ đi về huowngs cô ta.

Phuong Tri Hạ sững người lại, không kịp không chế.

Tiểu Tả đang đi dạo trong vườn, thì thấy bóng dáng của cô ta ở trong này, liền chạy vào.

“nhóc, sao cậu lại tới đây?” Phuong Tri Hạ thấy bất ngờ với sự xuất hiện của cậu ta.

“ý, sao cô lại ở đây!” tiểu Tả cũng không giải thích, nhìn thấy cô ta ngạc nhiên một hồi gron mặt đầy biểu cảm, rồi mới nói:” tôi biết rồi, nhất định là anh Dịch Bắc thấy cô đáng thương, nhặt cô từ ngoài đường về có phải không?”

Cậu ta nói rất chắc chắn, khiến mặt Phuong Tri Hạ cứng đờ lại.

Như thế nào là nhặt từ ngoài đường về chứ?

Có điều, cậu ta đã nghĩ vậy rồi, thì cô ta cũng không giải thích gì nữa.

Đứa trẻ này rất kích động, để cậu ta nghĩ vậy còn hơn biết chuyện 2 người đã kết hôn.

Thực ra, kết hôn với Lạc Dịch bắc trong tình hình đó, nói cô ta là dó thu nhặt về, thì cũng không phải quá đáng.

Tình cảnh của cô ta, thì có gì khác so với con mèo con chó của mọi nhà chứ?

Tiểu Tả chạy vòng quanh cô ta, nhìn cô ta một hồi, rồi nói một câu lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Tiểu Tả 36 kế

“cô có biết có bao nhiêu cô gái muốn ở cùng anh Dịch bắc như cô không? Tình cảnh của cô bây giờ có rất nhiều cô gái muốn mà không được, trước đây chẳng phải còn đầu đầu để suy nghĩ làm sao quyến rũ được anh Dịch Bắc sao? Đã vào được đây rồi, nên nắm bắt cơ hội đi.”

Tiểu Tả nói rất đạo lý, không biết là nghe được từ đâua.

Phuong Tri Hạ không biết phải nói với cậu ta như thế nào, cô ta đau đầu suy nghĩ làm sao để Lạc Dịch bắc chú ý khi nào?

Lạc Dịch Bắc bỏ cô ta khi nào, thì ngày đó cô ta rất tự tại.

Sao Tiểu Tả lại biết nhiều như vậy?

Cậu ta chỉ biết, trong thế giới của Lạc Dịch Bắc thì từ trước đến nay luôn là các cô gái chủ động với anh ta, nên cho rằng Phuong Tri Hạ giống với mọi cô gái khác.

Nhìn chăm chăm vào bộ váy cô ta một hồi, anh ta nói giọng khinh thường” cô như vậy là không được rồi, muốn giữ được trái tim của người đàn ông, thì phải giữ được ánh mắt của người đó đã, biết không?”

Một cậu nhóc 7 tuổi, mà còn rõ hơn cả người lớn.

Chỉ là, cô ta sao lại phải giữ Lạc Dịch Bắc?

Phuong Tri Hạ rất bối rồi, nhưng Tiểu Tả cũng không quan tâm, kéo cô ta lại nhìn kỹ một hồi, rồi vội vàng vào phòng gọi điện thoại:” alo, ông nội, con muốn có mấy người giúp việc đến đây, ông cho mấy người giúp việc là phụ nữ đến nhà anh Dịch bắc nhé.”

Cậu ta nói rất ngọt, nghe như một thương nhân đang thuwong lượng đàm phán vậy, mà còn rất uy nghi phong độ.

Tiểu Tả như vậy, chính là đang dùng bản thân để làm mồi, người của Lạc gia, oai phong hơn người khác.

“cho người làm đến làm gì?? Phuong Tri Hạ đợi anh ta cúp điện thoại rồi mới hỏi.

“cô đoán?” tiểu Tả nghiêng mặt, vừa nãy là một gương mặt lạnh lùng, giờ lại cười tủm tỉm.

“không nói nữa.” Phương Trì Hạ hiểu được ý của cậu ta, hất hất tay, rồi ôm lấy Đoàn Đoàn đi.

Tiểu Tả cũng đi theo, kéo cô ta ngồi xuống.

“cô gái ngốc, cô rất nghèo sao?” Tiểu Tả đặt tay lên vai cô ta, rồi tỉ mỉ hỏi.

Phương Trì Hạ sững người lại, không ngờ sao cậu ta lại hỏi vấn đề này.

“không có nhà ở nên mới được anh Dịch bắc thu nhận về?” Tiểu Tả lại hỏi, rồi nhìn quần áo của cô ta.” cô xem cô mặc cái gì thế này?”

Sau khi cưới Dịch Lạc, thực ra tủ quần áo của Phương Trì Hạ rất nhiều quần áo do Lạc Dịch Bắc sai người chuẩn bị cho cô ta, nhưng bình thường ở nhà, thì cô ta thích mặc tùy ý hơn.

Quần áo cô ta đang mặc là được chuyển từ trường tới, rất bình thường, nhưng lại rất thoải mái.

Đối với quần áo, thì Phương Trì Hạ không có để ý nhiều, đối với cô ta, thì thoải mái là ok rồi.

Nhưng, đối với Tiểu Tả người của Lạc gia, thì những đồ này là những người không có tiền mới mua.

Phương Trì Hạ bị một cậu nhóc 7 tuổi khinh thương rồi/.

“tôi tặng cho cô thật nhiều quần áo có được không?” Tiểu Tả dựa vào cô ta, nghĩ một lúc, rồi lại nói.

Một đứa bé 7 tuổi, không biết làm thế nào để đối xử tốt với một người, chỉ là nghĩ gì nói đấy.

“về mua sách để học đi.” Phương Trì Hạ không biết nói gì hơn với cậu ta.

Tiểu Tả chẹp chẹp miệng, rồi quay lại cùng nghịch Đoàn Đoàn với cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203: Dày vò toàn thân

Hai người vui đùa với Đoàn Đoàn một lúc thì có tiếng chuông gọi cửa.

Tiểu Tả vui vẻ chạy ra mở cửa, rồi có mấy người làm cũng bước vào.

Đều là nữ giúp việc, dường như đều đoán được mục đích Tiểu Tả gọi bọn họ đến là vì cô ta, khi bước vào mang rất nhiều đồ quần áo, mỹ phẩm các loại.

Cậu ấm Tiểu Tả ra lệnh cho bọn họ đi vào phòng, rồi kéo Phương Trì Hạ dậy, cầm tay cô ta lên nhìn, rồi lại nhìn đầu tóc cô ta, nói:” bàn tay đầy vết xước, không đủ tinh tế tóc không mềm mại, da hơi khô, cô ta giao lại cho các người đây.”

Cậu ta nghiêng đầu lại ra hiệu cho đám người làm,” các cô biết phải làm gì chưa?”

“thưa Thiếu gia, chúng tôi biết rồi ạ.” Mấy người làm gật gật đầu

, rồi kéo Phương Trì Hạ lên tầng.

“này, các cô đang làm gì đấy?”

“bỏ tôi ra, tôi không cần.”

“tiểu Tả, cậu bảo bọn họ dừng tay lại.”

Phương Trì Hạ không ngờ Tiểu Tả gọi người đến là vì chuyện này, vùng vẫy trong tay mấy người làm, mắt nhìn theo tiểu Tả.

Tiểu Tả như không nhìn thấy gì vậy, rồi tiếp tục ôm Đoàn Đoàn chơi,” người xem xem, ăn nhiều qua giờ béo quá rồi, đi ra ngoài đừng có bảo là của Lạc gia nhá.”

Tiểu Tả tuy nhỏ, nhưng có thâm nĩ rất chuẩn, thậm chí còn lo cho cả các con vật trong nhà.

“tôi nói rồi, bỏ tôi ra.” Trên tầng, Phương Trì Hạ lại kêu lên, kịch liệt từ chối.

“xin lỗi, chúng tôi chỉ nghe lời thiếu gia.” một người làm lên tiếng, vừa thả vừa kéo cô ta đi ra phòng khách.

Đối phương là mấy người liên, mà còn là những người cao to, Phương Trì Hạ thân hình bé nhỏ, lại yếu, không thể nào vùng vẫy được trong tay bọn họ.

Bất lực, chỉ có thể đi theo mấy người đó, để bọn họ dày vò.

Mấy người này cũng không biết thân phận của Phương Trì Hạ là gì, Tiểu Tả muốn giúp cô ta cải tạo lại, thì mấy người này chỉ biết vâng lời.

Có điều, Phương Trì Hạ mặc cũng không ra làm sao, thái độ của mấy người này cũng có chút không tử tế.

Đi vào phòng khách, rồi đưa cô ta đến phòng tắm, mấy người cùng cởi đồ cô ta ra, ép cô ta phải nằm vào bồn tắm.

“các người đang làm cái quái gì vậy?” Phương Trì Hạ tức giận nói, bọn họ như vậy, khiến cô ta cảm thấy mình như là mấy cô cung nữ phải tắm rửa sạch sẽ chờ Hoàng thượng tới vậy.

“làm cái gì ư? Có được cơ hội này, thì cố gắng huy hoàng thụ đi, nhiều cô gái khác, muốn mà không được đâu.” Một người làm đáp lại cô ta, giữ lấy tay cô ta, rồi lấy khăn lau giúp cô ta.

Vừa lau vừa khinh miệt:” tay này, quá khô, làm hỏng hết cả làn da trắng rồi.”

Phương Trì Hạ nghiêng đầu nhìn cô ta không nói gì.

Da cô ta từ nhỏ đến lớn đã rất đẹp, khô gì chứ? Mắt mấy người này có vấn đề rồi.

Mấy người làm mặc kệ cô ta, giúp cô ta tắm hết một lượt, rồi lại bôi lên người cô ta cái gì đó, còn mát xa cho cô ta nữa.

Làm cho cả người cô ta da dẻ mịn màng, sau đó lại đặt cô ta ngồi trước gương, giúp cô ta làm lại tóc, rồi chọn cho cô ta vài bộ quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Sở thích đặc biệt của cậu chủ Lạc

Mấy người làm vừa tu sửa cho cô vừa cười khanh khách, "không thể nhìn ra được đam mê đặc biệt này của cậu chủ Lạc."

"Đúng rồi, Đúng rồi mới có mấy tuổi mà đã biết nhiều như vậy."

"muốn tìm phụ nữ là tìm liên, Nhưng bình thường con mắt của cậu cũng không tồi, vậy mà sao lần này lại..."

nói xong mấy người làm quay ra nhìn Phương Trì Hạ Bằng con mắt khinh thường.

Cũng đúng phương Trì Hạ là một cô gái không thích trang điểm thì ngay cả người làm của Lạc gia cũng khinh thường cô.

Phương chị Hà vẫn giữ khuôn mặt bình thường không hề để ý đến những lời họ nói, sau khi bọn họ nói xong cô mới ngẩng đầu lên Lạnh lùng nhìn.

"nói xong chưa?" Cô liếc nhìn mấy người làm bằng ánh mắt lạnh lùng.

Phương Trì Hạ bình thường đã có khuôn mặt rất dịu dàng khiến người ta cảm thấy cô ta rất hiền và thanh lịch.

Nhưng khi cô tức giận, giống như khi cô nhìn chằm chằm vào mấy người làm khiến bọn họ cũng hoảng sợ.

Đám người làm nhìn cô cũng người lại không nói nên gì nữa.

Tiếp tục tô son lại cho cô một lần nữa. rồi có vài người hộ tống cô đi xuống.

Khi xuống tầng, Tiểu Tả đang chơi tập luyện với Đoàn Đoàn.

Thực ra điều Tiểu Tả không rõ nhất là thể hình của Đoàn Đoàn, anh rất ghét vì nó quá béo rồi nên cứ cầm chân nó kéo ra kéo vào giúp nó tập luyện.

Nghe có tiếng bước chân xuống cả người và mèo đều quay lại.

Phuong Tri Hạ vốn dĩ đã rất xinh đẹp, Vẻ đẹp của cô nghiêng nước nghiêng thành.

Nếu như chính trang lại một chút trang điểm một chút thì sẽ khiến người ta khó có thể quên được.

Tiểu Tả từng người lại nhìn cô bước xuống lầu tầng, anh là một người vốn dĩ rất lạnh lùng vậy mà bây giờ lại thất thần vì một cô gái.

Phuong tri Hạ mặc một chiếc váy màu xanh đơn giản mà tinh tế thực ra cô không hề tu sửa quá nhiều, chỉ là tô thêm chút son, sửa lại đầu tóc, trang điểm một chút.

Thực ra bây giờ cô không khác gì so với bình thường có điều vừa rồi được mấy người làm chính trang lại nên da mặt trở nên trắng hồng, đã xinh lại càng xinh hơn.

Tiểu tả và đoàn đoàn ngồi với nhau, cả hai chị chăm chăm nhìn vào cô, thậm chí không hề nhìn sang chỗ khác.

Mấy người làm nhìn thấy phản ứng của tiểu tả là biết rằng cậu rất miễn nguyện nên tự giác lui vào trong.

Có một người làm bất giác nói:" cậu chủ, cậu còn nhỏ, có một số việc cậu cần lưu ý một chút."

Nói xong cô ta vừa đi vừa cười ra ngoài cửa.

Lời nói của cô ta đầy hàm ý,nhưng điều ta là một đứa trẻ thông minh nên nghe phát hiểu liền.

"Nói cái gì? cô ấy là của anh tôi." Tiểu Tả bói rồi đỏ mặt nhìn mấy người làm.

Mấy người làm đã đi ra ngoài cửa rồi không biết có nghe được lời cậu nói không, nhưng vẫn cười, thậm chí còn cười to.

Cậu dường như đã thực sự tức giận, muốn nuôi bọn họ ra đánh một trận, nhưng bị Phuong Tri Hạ kéo lại.

"Cần gì phải tức giận với mấy người đó." nói xong cô kéo tay Tiểu Tả lại đặt lên Đoàn Đoàn.

Cậu rất nghe lời cô ta, liền ngồi xuống và hỏi:" bao giờ thì anh Dịch Bắc quay về?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Thích thì phải chủ động một chút

Vấn đề này thì Phuong Tri Hạ cũng chịu.

Từ trước đến giờ Phuong Tri Hạ chưa hề hỏi anh về mấy chuyện này, anh cũng không hề nói với cô,thì làm sao cô biết được?

Tiểu Tả dường như cũng hiểu ra được hất hất tay rồi nói:" thôi được rồi, xem ra cô cũng không biết."

Một cậu nhóc đang ngồi chơi với Đoàn Đoàn cậu ngẩng đầu lên, bất giác nhìn chăm chăm cô một hồi lâu.

Nhìn lên nhìn xuống cũng luôn cảm thấy cô rất như vậy đã là rất miễn nguyện rồi:" Đấy cô xem chẳng phải như vậy là rất tốt sao? thích anh không phải là lỗi của cô, nhưng không tích cực chủ động, thì đó là vấn đề của cô. Lẽ nào cô không biết toàn bộ con gái thành phố C đều có mơ ước này."

"mặc dù tôi vẫn chưa rõ tại sao anh ấy lại đưa cô về, có điều người đã có thể bước chân vào nhà mày nhà này, thì đã đáp ứng được mọi điều kiện, còn cô gái nào muốn vào nhà này thì cũng không có may mắn đó đâu."

Cậu nói với cô với giọng có vẻ không thích lắm, cậu không hề hiểu tại sao Lạc Dịch Bắc lại đưa cô về đây.

Phuong Tri Hạ không biết nói gì việc cậu nữa.

Cô ta thích Lạc Dịch Bắc từ khi nào chứ?

"Tiểu Tả, sau này đừng có xem mấy kinh kịch này nữa, xem mèo và chuột ấy còn nhỏ tuổi không nên biết quá nhiều."

Tiểu Tả nhìn cô không biết nói gì nữa rồi ngồi lên ghế sofa.

Lấy chiếc điện thoại lên nhìn thời gian thì thấy có cuộc gọi nhớ:." anh Dịch Bắc Không phải là người dễ hài hạ, cô phải tùy cơ ứng biến có điều cũng

không cần sợ gì, một người con gái như cô, anh ấy nhất định là chú ý đến thân thể của cô rồi.

Anh nói nghe rất già dặn, mấy câu đầu nghe nhưng rất có thiện ý, nhưng sau đó lại như muốn đả kích cô.

Vừa nói nhưng cậu cũng không ngừng nhìn chăm chăm cô, nhưng khi nói ra câu đó thì ra vẻ như rất không thích.

Phương Trì Hạ Cũng không muốn tính toán với cậu, liền ôm lấy Đoàn Đoàn, vuốt ve lên đầu nó rồi bất giác nói: "đúng rồi, sao hôm nay cậu lại tự nhiên đến đây?"

Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc Đã kết hôn lâu như vậy rồi, Nhưng không hề có người nào qua lại đột nhiên bây giờ cậu xuất hiện, Sẽ khiến cuộc sống của ai người bị đảo lộn.

Thực ra Tiểu Tả là do Lạc dịch Bắc gọi đến trong điện thoại chỉ bảo cậu đến chứ không hề nói đến làm gì.

Sau khi đến làm bao nhiêu việc như vậy nhưng cũng không hề liên quan đến Lạc Dịch Bắc.

Nhưng cậu cũng không hề nói gì nhiều với Phương Trì Hạ, chỉ nói một câu rất lạnh lùng: "tôi thích thì đến thôi."

Mặc dù tới nay có chút phiền hà, nhưng cứ nhiều người như Tiểu Tả thì chắc là sẽ phải giận dữ rất nhiều.

Khi đó đã rất muộn rồi, Tiểu Tả đột nhiên ngáp một cái rồi gục xuống, nhưng cô vẫn ngồi chờ Lạc Dịch Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Một chén rượu thôi đã vung chân múa tay rồi

Mơ mơ hồ hồ, anh vốn dĩ đã rất buồn ngủ rồi, nhưng vẫn còn nói chuyện với Phương Trì Hạ.

Cách của Tiểu Tả không giống với Lạc Dịch Bắc mặc dù rất chua ngoa nhưng nói rất nhiều.

"Cô đã quen với anh ấy rồi khi anh ấy đã để cô bên cạnh thì sẽ nói hết mọi suy nghĩ với cô."

Lạc gia có rất nhiều người, mỗi người đều có một tính cách rất đặc trưng, thích gì hay không thích gì, anh ấy sẽ noi hết cho cô, thậm chí không cần cô phải hỏi.

Cậu nói như vậy rồi thì Phương Trì Hạ cũng chỉ nghe thôi.

Trong lòng cô nghĩ hiểu nhiều một chút cũng không phải là chuyện xấu, chỉ ít, lần sau gặp lại cũng không giống như lần trước.

Sau khi Lạc Dịch Bắc tới luôn chỉ ngồi nói chuyện với Thi Cận Dương, bình thường công việc của 2 người đều ở chỗ Dung Hi, Thậm chí tới đến rồi nhưng vẫn nói được rất nhiều.

Đêm nay có rất nhiều công tử và tiểu thư nhà danh giá đến.

Từ sau khi anh ta đến, có không ít các cô gái chỉ để ý đến anh, mà không đi sang chỗ khác.

Có mấy lần, có mấy người định tiếp xúc với anh, nhưng đều bị anh đẩy ra.

Cũng đã qua mấy tiếng đồng hồ rồi, có người không chịu đựng được nữa, cuối cùng cũng có một cô gái gan to tiền lại về phía anh.

Tiểu thư của một nhà danh giá, Lục Viên.

Khi sắp bước tới, thì đúng lúc đó cũng có 1 người phục vụ bước qua cô.

Lục Viên nhìn chăm chăm vào người đó.

"Giúp tôi đưa ly rượu này cho cậu chủ Lạc, nói là tôi mời." Cô chỉ hất hất đầu, rồi đưa ly rượu cho người phục vụ, đồng thời đưa cậu ít tiền.

Người phục vụ thực ra cũng quen với việc như vậy rồi, làm sao mà không biết được cô vừa cho thuốc vào ly rượu, cầm ly rượu lên làm mấy động tác đó, thì không cần đoán cũng biết là ly rượu này không an toàn.

Có điều người ở đây đều là rất giàu có, phục vụ tốt nhất là làm theo cô nói.

Mang ly rượu đến với Lạc Dịch Bắc, đưa cho anh, thái độ của cậu rất kính cẩn." cậu chủ Lạc, ly rượu này là của Lạc Tiểu thư mời cậu."

Thực ra Lạc gia và Lạc gia cũng đã rất quen nhau rồi.

Lạc Viên mời rượu như vậy, thực ra cũng không có gì kì lạ, vì chuyện hợp tác làm ăn lâu dài của hai nhà, thì mời rượu cũng là hợp tình hợp lý.

Thế nhưng, Lạc Dịch Bắc chỉ nhìn chằm chằm vào ly rượu, không lập tức nhận luôn.

Lạc Viên đứng gần đó, anh chưa kịp nhận, thì cô đã bước lại gần, cười: "cậu chủ Lạc, một ly rượu cũng sợ mất mặt sao."

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu lên nhìn cô ta, rồi nói: "thể diện của tôi, không liên quan đến cô."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Anh ta muốn cô ấy

Lạc Dịch Bắc chính là như vậy, không cần biết thân phận là gì, chỉ cần đụng chạm tới anh thì đều không để lối thoát.

"Nội trong ba giây biến mất khỏi mắt tôi" Lạc Dịch Bắc lạnh mặt, thậm chí còn không liếc nhìn cô ta một cái.

Lạc Viên cứng đờ đứng tại chỗ, mặt không còn một tia thanh sắc.

Cô ta muốn mỹ mạo có mỹ mạo, muốn khí chất có khí chất, muốn gia thế có gia thế. Ở thành phố C này, người theo đuổi phải xếp một đồng, có bao giờ chịu qua loại ủy khuất này?

Duy có lúc cô ta chủ động xuất kích, lại rơi vào tình cảnh này, làm cho cô ta thật sự không cam lòng.

"Lạc thiếu....." cô ta mở miệng muốn nói cái gì đó nhưng Lạc Dịch Bắc lại lạnh nhạt nói một chữ, "Cút!"

Thực một chữ băng lạnh, giống như một cơn gió thổi đến khiến cô ta lãnh đến không còn một tia ấm áp.

Lạc Viên bị anh làm cho hoảng sợ, lui về phía sau hai bước rồi quay đầu bỏ chạy.

Ly rượu bị hạ thuốc vẫn đang còn nằm trong tay người phục vụ. Gã không biết phải làm gì đành thả ly rượu xuống khay.

Lạc Viên vừa rời đi thì Thi Cận Dương cũng từ toilet đi ra.

"Ai chọc tới người? Làm mặt lạnh như vậy tính đi dọa người sao?" Thi Cận Dương hài hước nói.

Lúc đi qua người phục vụ, hần tùy tiện cầm lên một ly rượu đi lại chỗ hần vừa ngồi lúc trước.

Mà ly rượu này, thật tình cờ chính là ly mà Lạc Viên đã hạ thuốc.

Gã phục vụ bất động nhìn anh ta, trên trán túa ra vài giọt mồ hôi, gã muốn nói gì đó nhưng lại sợ chính mình bị nghi ngờ, cuối cùng cái gì cũng không nói, cúi đầu rời đi.

Lạc Dịch Bắc tuy rằng cự tuyệt Lạc Viên, nhưng kì thật lại không nhìn kĩ ly rượu, hơn nữa sau đó lại bỏ chung với những ly khác khiến anh cũng không lưu ý lắm.

Thi Cận Dương ngồi xuống một lúc mới đem ly rượu kia uống cạn.

Uống xong được vài giây, Cận Dương liền đem rượu phun ra.

Mày anh ta nhăn lại, ly rượu này hình như có hương vị hơi khác.

"Làm sao vậy?" Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn anh ta, còn tốt bụng đưa qua một tờ khăn giấy.

Cận Dương nhăn mày, lấy áo khoác rời đi, "Tôi đi trước, nơi này giao cho cậu, hôm nào lại tụ."

Thi Cận Dương mặt hơi rũ xuống, sắc mặt anh ta hiện tại không được tốt lắm.

Cứng đờ ở tại chỗ ngồi một hồi lâu, đầu anh ta bắt đầu hoa lên, anh ta nhanh chóng rút điện thoại gọi cho Thi Lạc cách chỗ đó không xa.

Thi Lạc lúc này đang trái ôm phải ấp nữ. Nhận được điện thoại, nghe thanh âm của Cận Dương mang theo thờ dốc có chút không đúng lắm liên tục tốc chạy đến.

"Anh, anh có khỏe không?" Mặt công Thi Lạc chạy rất nhanh tới, lại chỉ thấy Thi Cận Dương say rượu.

Liền lấy di động ra gọi cho Đồng Nhan "Nhan Nhan, nhanh tới cứu giá, anh của anh uống say, hiện tại muốn em, địa điểm là núi làng du lịch, chờ em!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Câu dẫn

Thi Lạc cũng chỉ là mở thông tin liên lạc mà tình cờ gọi cho cô thôi.

Đồng Nhan, thời điểm nhận được điện thoại, sững sốt không ngừng vài giây.

Anh ta say, vì cái gì cô phải đi tiếp giá?

Thi Cận Dương và Đồng Nhan từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên nên được coi là thanh mai trúc mã.

Chỉ là, quan hệ hai người, không giống thanh mai trúc mã như vậy.

Nguyên nhân là do Đồng Nhan lúc còn nhỏ.

Khi đó cô còn chưa chân chính trở thành một thiếu nữ. Thi Cận Dương lúc ấy đối với cô là một bộ dáng bất nạt người, một tiếng cũng "Nha đầu ngốc" hai tiếng cũng "Nha đầu ngốc"

Con gái không thể dễ dàng nói xấu. Đồng Nhan khi đó còn rất nhỏ, lòng tự trọng vô cùng cao ngạo.

Từ khi đó, cô liền đem Thi Cận Dương ghi hận trong lòng.

Hiện tại đột nhiên nhận được một hồi điện thoại như vậy của Thi Lạc, Đồng Nhan hoàn toàn không hiểu gì.

Người hầu Thi gia ở đâu hết? Vì cái gì nhất quyết là cô?

Đồng Nhan tiếp điện thoại song vẫn luôn rối rắm là có nên đi hay không, tư tưởng đấu tranh một hồi, cuối cùng vẫn là cầm chìa khóa xe ra cửa.

Xem như vì quan hệ của hai nhà, cô đi.

Đến đỉnh núi, Thi Lạc không biết đi chạy chỗ nào, chỉ thấy một mình Thi Cận Dương ngồi ở ghế, tay chống trán, bộ dáng xác thật như là người say.

"Nha, liền như vậy bị người ném ở chỗ này, xinh đẹp như hoa thế này, không sợ sẽ bị người ta cưỡng bức sao?" Đồng Nhan nhìn chằm chằm bóng dáng Thi Cận Dương, thông thả ung dung đi về phía anh ta, thấy anh ta như vậy không nhịn được mà trêu chọc.

Nhìn dung mạo của anh ta ai mà nghĩ đó là Thi tổng cao cao tại thượng kia chứ, khuôn mặt này của anh ta chính là sinh ra để câu dẫn người ta mà.

Nghe giọng nói quen thuộc, làm Thi Cận Dương nao nao, mặt chậm rãi nâng lên.

Ở nơi như thế này nhìn thấy cô, anh ta tựa hồ có chút ngoài ý muốn.

Đồng Nhan đứng cách anh ta vài mét, trong bóng đêm mờ mịt tương chừng như là ảo ảnh, chỉ có đôi mắt lạnh lợi, lấp lánh như kim cương kia của cô là nói cho anh ta biết cô là chân thực.

Thi Cận dương nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, tầm mắt có chút gian nan mà dời đi, ra vẻ dường như không có việc gì rồi hỏi: "Sao em lại tới đây?"

"Không phải Thi Lạc gọi điện thoại cho tôi sao?" Đồng Nhan bước lại rồi trước mặt anh ta ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm anh. Trừ điểm cảm thấy anh ta sắc mặt không thích hợp, ánh mắt mê man thì cô không phát giác cái gì không thích hợp.

Đâu có cái gì giống người uống say?

Đồng Nhan có loại cảm giác bị lừa, thò mặt lại gần mặt anh ngửi ngửi “Uống lên ít nhiều? Không có gì mùi rượu a!”

Cô tựa hồ thực buồn bức, tay giờ trước mặt anh phẩy phẩy.

Thi Cận Dương vốn dĩ không phải say rượu, tổng cộng chỉ uống vào không đến nửa ly, làm sao lại có mùi rượu được.

Anh trên người lúc này chỉ có được tỉnh!

Cố tình lợi dụng việc Đồng Nhan còn chưa phát hiện. Mặt cô dán sát vào mặt anh.

Thi Cận Dương ánh mắt dừng ở môi của cô.

"Anh là uống rượu gì? Cả mùi cũng không có" Đồng Nhan tìm tòi nghiên cứu, thậm chí cúi người xuống quần áo anh ngửi ngửi.

Tính cách của cô một chút cũng không ngượng ngừng, hơn nữa hai người vốn dĩ cùng lớn lên nên cứ chỉ với đối phương vô cùng tự nhiên.

“Thi Lạc anh gạt em!” Đem cổ áo anh xốc đi lại xốc để trút giận nhưng vẫn không nghe anh nói một lời nào. Cô đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Thi Lạc để vấn tội thì lại bị Thi Cận Dương kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 209: Tôi ỉn không được

Đồng Nhan ngẩn ra, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía anh.

“Ờ tôi!” Thi Cận Dương mặt nhẹ rùi, cô không thấy rõ biểu tình trên mặt anh, nhưng thông qua lời nói anh dường như hô hấp có chút khó khăn.

Anh thở dốc như vậy hình như có gì không đúng lắm.

“Anh có khỏe không?” Đồng Nhan căn bản không biết rốt cuộc tình huống là như thế nào, cong eo đem mặt tiến đến trước mặt anh nhìn nhìn.

Cô và anh thực sự rất gần, bốn mắt nhìn nhau.

Nóng, người anh. Thật sự nóng chết đi được.

Đầu cô trông rỗng vãi giấy.

“Ờ tôi lên!” Thi Cận Dương đối với cô không hề khách khí, cách tay dài hướng đến vai cô đáp xuống mặc kệ thân hình mình cao lớn làm cô ổn định không xong, cả người hướng đến người cô mà dựa, mượn sự chống đỡ từ cô từng bước đi ra ngoài.

Anh so với Đồng Nhan thì cao hơn một cái đầu, hình thể tuy không trắng, nhưng lại rất rắn chắc.

Lúc này toàn bộ trọng lượng của anh đều áp lên Đồng Nhan, cô lao đảo vài bước, bị anh ép thiếu chút nữa không thở nổi.

“Tài xế trong nhà đâu? Thi Lạc đâu?” Đồng Nhan đỡ anh có chút khó khăn.

Cô nhìn quanh muốn tìm Thi Lạc hỗ trợ, lại nhìn mãi không thấy bóng dáng đâu.

Bất đắc dĩ Đồng Nhan chỉ có thể gian nan mà đỡ Thi Cận Dương tiếp tục đi ra ngoài.

“Ăn cái gì mà cao thế, nặng như vậy!”

“Anh tốt xấu cũng có chút lực a!”

“Thi Cận Dương, tôi không ỉn được!”

Cô diu anh hoàn toàn không tình nguyện, vừa diu vừa oán hận lải nhải.

Thi Cận Dương ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô, không biết anh nghĩ gì. Chi là, hai tay đem bả vai cô ôm lấy.

Một động tác, làm Đồng Nhan hơi sững sốt.

Nghiêng đầu, ánh mắt không thể tưởng tượng nhìn về phía anh, cô bỗng nhiên có loại cảm giác anh đang cố ý trêu cợt cô.

“Thì Cận Dương, người là cố ý đi? Rốt cuộc còn có thể đi hay không? Có thể đi liền chính mình đi, không thể đi liền dùng điện thoại gọi người!” Bất động thanh sắc mà nhìn anh, cô khẩu khí hơi hơi có chút tức giận.

Thì Cận Dương dường như là không nghe được lời cô nói, hai tay vẫn tiếp tục ôm cô.

Anh trước mặt cô rất tự nhiên. Cũng do hai người từ bé lớn lên cùng nhau, bất luận là làm gì đều không có sự ngại ngùng của nam nữ.

Đồng Nhan rất muốn vút anh ở lại đây chỉ là lúc này chẳng biết Thì Lạc trốn đi đâu, cô mà đi thì anh phải làm sao?

Do dự một chút cô cắn răng tiếp tục đỡ anh đi ra ngoài.

Khác với Thì Cận Dương ung dung bên cạnh, một đoạn nay cô chính là xấu hổ muốn chết.

Nhiệt độ cơ thể Thì Cận Dương rất cao, không biết có phải do uống rượu không nữa. Hai người tựa sát như vậy làm cơ thể cô cũng nóng theo.

Thật vất vả, nửa kéo nửa túm đem Thì Cận Dương mang ra ngoài, mở cửa xe ra đem anh đẩy vào. Cô không ngồi vào ghế lái mà lại ngồi cạnh anh.

"Xong, thật sự mệt chết tôi mà" Cô tức giận lại nhai mắng anh. Tựa hồ cô không ý thức được tình cảnh trước mắt mình, ngực phập phồng thở dốc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Lại là đẹp như vậy

Cô lúc này vẫn còn hơi hơi thở dốc.

Thì Cận Dương sự nhẫn nại tốt đến phi thường. Uống ly rượu kia có thể nhịn đến bây giờ mà chưa biểu hiện cái gì ra ngoài.

Chính là, Đồng Nhan còn chưa có một chút giác ngộ, liền như vậy ngồi xuống gần anh, hai người thân thể dán thân thể, đầu đều thiếu chút nữa là dựa vào nhau.

Kỳ thật, loại thân cận này đối với người cùng nhau lớn lên thì chỉ là bình thường. Đồng Nhan cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Cô diu anh đã dùng sức quá độ. Tay chân hiện tại mỗi đã dòi cô bây giờ chỉ muốn ngồi nghỉ ngơi một lát rồi mới xuống xe, nhất thời không chú ý nhiều như vậy.

Nhưng mà, tới gần như vậy, lại làm Thì Cận Dương như muốn nổ tung.

Bị Đồng Nhan kích thích.

Tầm mắt cứng đờ dừng ở mặt cô.

Đồng Nhan ngũ quan kỳ thật là xinh đẹp phi thường, khuôn mặt nhỏ, chóp mũi tiểu xảo lại đỉnh kiều, môi tròn bóng dường như còn phản phát hương hoa lại thêm màu hồng đào mê người, xem đến đây thì Thì Cận Dương miệng khô lưỡi khô.

Đồng Nhan vẫn luôn đều thực đẹp, Thì Cận Dương cùng cô quen biết lâu như vậy nhưng đây lại là lần đầu tiên phát giác được.

Vì sao cảm giác đối với cô lúc trước và bây giờ lại khác nhau như vậy, chẳng lẽ là do tác dụng của dược tính.

Thì Cận Dương nhìn cô chăm chăm, nhìn một hồi lâu. Ánh mắt hẳn thực nóng.

Sườn mặt Đồng Nhan bị anh nhìn đến nổi cảm thấy nóng rát. Bị một người đàn ông nhìn lâu như vậy có khí trời cũng tất phải có cảm giác.

Tầm mắt cứng đờ nghiêng đi, nhìn anh gần mặt trong gang tấc, cô trong lòng nhảy lộp bộp một chút “Làm sao vậy?”

Thì Cận Dương vẫn nhìn chăm chăm cô, không trả lời.

“Vì cái gì nhìn tôi như vậy?” Đồng Nhan bất động thanh sắc mà quan sát đến phản ứng của anh, tầm mắt chậm rãi hạ xuống, ngoài ý muốn phát hiện ở

cổ và ngực anh làn da đều nhiễm một tầng màu đỏ.

Đây chính là bệnh rõ ràng không phải do uống rượu.

“Anh có khỏe không?” Đồng Nhan đẩy đẩy anh.

“Đừng cử động!” Thi Cận Dương lạnh lùng cảnh cáo một câu, ả cô xuống rồi gối đầu lên vai cô.

Anh làm cái động tác này cũng thực tự nhiên, mặc kệ mình to lớn như vậy, cô nhỏ nhắn như vậy, hai người tư thế thật không hài hòa.

Đồng Nhan toàn thân cứng đờ, đối với anh mà nói hơi hơi có chút tức giận.

Anh dựa vào vào cô như vậy, còn nói cô đừng cử động?

“Ngồi dậy!” Cô một tay đẩy thân, một tay đẩy đầu anh.

“Tôi nói, đừng cử động!” Thi Cận Dương dùng lực ấn tay cô xuống, cái loại cảm giác này là cực lực khắc chế.

Đầu của anh buông xuống, mặt vùi vào cổ cô, cô cũng không chú ý đến việc anh khác thường.

Đồng Nhan bị anh quát đến đầu ong ù ù.

Đồng Nhan là một thiên kim được yêu chiều từ bé, ai nấy đều sùng trong lòng bàn tay, có ai dám quát tháo cô?

Đồng Nhan lập tức bị Thi Cận Dương quát ngốc.

Anh còn chiếm tiện nghi cô, anh còn cọ mũi vào mặt cô?

“Thi Cận Dương, anh ngồi dậy cho tôi!” Cô lại lần nữa đẩy anh, lực còn rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Thấy rõ em là ai không?

Thi Cận Dương không biết vì sao lại ngồi không vững, Đồng Nhan vừa đẩy, Thi Cận Dương đã ngã lên ghế.

Đồng Nhan giật mình, bối rối muốn kéo Thi Cận Dương dậy, Thi Cận Dương lại trở tay kéo Đồng Nhan một phát ngã vào trên mặt ghế.

Tư thế hai người một trên một dưới.

Đồng Nhan ngã vào trên người Thi Cận Dương, đầu vừa vịn gối lên lồng ngực Thi Cận Dương, cánh tay Thi Cận Dương còn vòng quanh thân thể Đồng Nhan.

Đồng Nhan không phải là loại con gái ketchup, nhưng tư thế như vậy cho dù hai người quen thuộc đến đâu, cũng quá mức ái muội.

Chủ yếu là trên người Thi Cận Dương mang rất ít, cơ thể nóng như bàn ủi, Đồng Nhan cũng không phải cô bé mười lăm mười sáu tuổi, cho dù lúc đầu không phản ứng kịp, thoáng nghĩ lại cũng có thể đoán được là cái gì.

Như vậy cũng có thể có phản ứng?

Cầm thú!

"Thi Cận Dương, anh buông tay ra!" Đồng Nhan nghiêng đầu, nhìn tay Thi Cận Dương, thử tách ra. Thi Cận Dương không để ý tới Đồng Nhan, chỉ đem mặt chôn ở cổ Thi Cận Dương cọ cọ.

Thi Cận Dương cứ như vậy ôm Đồng Nhan, hai tay ôm rất chặt, Đồng Nhan có thể cảm nhận rõ ràng bên hông mình đang có vật gì.

Đồng Nhan xấu hổ vô cùng, eo vô cùng đau đớn, gương mặt còn không ngừng bị Thi Cận Dương phun khí mờ mờ, nóng hổi, giống như hơi nước sôi phun trên mặt Đồng Nhan, Đồng Nhan sắp bị Thi Cận Dương bức cho phát điên.

"Thi Cận Dương, chúng ta nói chuyện trước đi, anh thấy rõ em là ai không!" Đồng Nhan không tiếp tục đẩy Thi Cận Dương ra, hai tay nâng mặt Thi Cận Dương lên, để mắt Thi Cận Dương nhìn cô.

Thi Cận Dương lẳng lẳng nhìn Đồng Nhan, ánh mắt nhuộm một tầng sương mù.

Nhìn chằm chằm Đồng Nhan một hồi lâu, đầu ngón tay túm chặt cầm Đồng Nhan, khuôn mặt tuần tú chậm rãi nghiêng qua, "Đúng vậy a, cô là ai?"

Giọng Thi Cận Dương khàn khàn, như yêu tình cực kỳ mỉa mai.

Đồng Nhan khẽ giật mình, theo phản xạ có điều kiện hỏi "Anh tưởng em là ai?"

Thi Cận Dương một tay giữ chặt gáy Đồng Nhan, khiến cô nhìn anh, khuôn mặt tuần tú cách chớp mũi Đồng Nhan vài cm thì dừng lại, nhẹ nhàng nói "Em cảm thấy thế nào?"

Thi Cận Dương hỏi rất chậm, cảm giác như đang tán tỉnh.

"Trong vòng ba giây anh thả em ra, nếu không..." mặt Đồng Nhan nóng lợi hại, đang nghĩ nên đập Thi Cận Dương phía trên hay phía dưới, thì Thi Cận Dương lại buông cô ra nói "Bệnh viện!"

Thi Cận Dương nói rất thấp, mang theo áp lực thống khổ, trên trán mồ hôi đổ ra.

Đồng Nhan đầu tiên là giật mình, nhìn chằm chằm Thi Cận Dương, kết hợp với những chuyện vừa xảy ra thử thăm dò hỏi, "Không phải anh bị bỏ thuốc chứ?"

"Lái xe!" Thi Cận Dương đẩy đẩy Đồng Nhan ra ngoài xe.

Áo quần trên người Thi Cận Dương đều ướt đầm

Đồng Nhan không dám hỏi nhiều, mở cửa xuống xe, ngồi trên ghế lái đưa Thi Cận Dương đến bệnh viện dưới chân núi.

Đến bệnh viện gần nhất, đưa Thi Cận Dương vào phòng bệnh, nhìn bác sĩ ra ra vào vào, Đồng Nhan cũng không biết tình huống Thi Cận Dương như thế nào, Đồng Nhan không bỏ đi trước, mà ở lại trong phòng bệnh cùng Thi Cận Dương.

Đồng Nhan nghĩ sau khi Thi Cận Dương tỉnh lại cô sẽ rời đi, không nghĩ rằng đến nửa đêm vẫn còn chưa đi được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Hôm nay em biểu hiện rất tốt

Lạc Dịch Bắc từ quán rượu trở về thì đã khuya.

Trong biệt thự rất tối, nhà chính cũng không bật đèn, chỉ có mấy bóng đèn nhỏ ngoài hoa viên và ở cửa lớn mờ mờ ảo ảo.

Mở cửa đi vào, thấy Phương Trì Hạ đã ngủ.

Tiểu Tả cũng ở đó, hai người cuộn tròn thành một đoàn trên ghế sa lon, trong tay Phương Trì Hạ ôm một cái gối, Tiểu Tả cong vẹo dựa trên người Phương Trì Hạ, giống như một đôi chị em.

Tiểu Tả tính tình kỳ quái giống cha hắn, không dễ dàng thân cận với người khác, nhưng hắn và Phương Trì Hạ lại rất thân thiết.

Có thể nhìn ra được, tiểu Tả rất thích Phương Trì Hạ.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi qua, đứng bên cạnh hai người, đầu tiên là nhìn tiểu Tả, rồi chuyển sang Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ bị tiểu Tả gọi người giúp việc đến giặt vò một trận, bây giờ vẫn còn mặc bộ đồ do người giúp việc chọn, mặt cũng chưa tẩy trang.

Phương Trì Hạ trang điểm rất nhạt, nhạt đến mức nhìn không thấy gì, nhưng áo quần làm cho người nhìn bị kích thích rất mãnh liệt.

Thật ra bộ đồ cũng không có gì đặc biệt, trong tủ quần áo, Lạc Dịch Bắc đã mua cho Phương Trì Hạ một đồng đồ còn đẹp hơn.

Người giúp việc chọn bộ đồ này chỉ vì nắm bắt đúng tâm lý đàn ông, bộ đồ hở vừa đủ rất có hiệu quả lấy lòng người.

Không quá mức lộ liễu, chỉ hở vai và lưng một chút.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm Phuong Trì Hạ, xoay người muốn ôm Phuong Trì Hạ lên trên lầu, tiểu Tả không biết thế nào, bỗng nhiên mơ mơ màng màng tỉnh lại.

"Anh Bắc!" Tiểu Tả nhìn thấy Lạc Dịch Bắc, rất vui vẻ, mơ mơ màng màng gọi Lạc Dịch Bắc một tiếng, cười tươi rói.

Lạc Dịch Bắc làm động tác im lặng với tiểu Tả, xoa xoa đầu nhóc "Hôm nay em biểu hiện rất tốt, em lên trên tầng tìm phòng ngủ đi!"

Tiểu Tả rất nghe lời Lạc Dịch Bắc, so với cha mẹ ruột còn nghe lời hơn.

"Ngủ ngon!" Lạc Dịch Bắc vừa nói, tiểu Tả từ trên ghế salon bò xuống, nhấc chân nhỏ lên trên lầu tìm căn phòng để ngủ.

Tiếng cửa phòng đóng lại.

Phuong Trì Hạ không tỉnh, vẫn đang ngủ.

Lạc Dịch Bắc liếc Phuong Trì Hạ một cái, ôm ngang Phuong Trì Hạ lên đi vào phòng ngủ.

Vào phòng, trở tay đóng cửa phòng lại, để Phuong Trì Hạ trên giường, hai tay chống hai bên, cúi người, hôn trán Phuong Trì Hạ, còn ác liệt cắn môi Phuong Trì Hạ một chút.

Lạc Dịch Bắc muốn đánh thức Phuong Trì Hạ, nên cắn hơi mạnh ai ngờ Phuong Trì Hạ một chút cũng không nhúc nhích.

Lạc Dịch Bắc trực tiếp đẩy đẩy Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ không thoải mái đẩy tay Lạc Dịch Bắc ra, mắt vẫn không chịu mở ra.

"Tỉnh!" Lạc Dịch Bắc không kiên nhẫn, vừa chuẩn bị lay tiếp, Phuong Trì Hạ cũng không biết có phải cố ý hay không, thân thể bỗng nhiên quay qua chỗ khác.

Lạc Dịch Bắc nhìn nhìn Phuong Trì Hạ, híp mắt lại, tay túm áo Phuong Trì Hạ, muốn xé rách, Phuong Trì Hạ thân thể rõ ràng cứng ngắc, bối rối giữ chặt lại.

"Đừng như vậy." thanh âm mơ hồ, nghe rõ là đang bối rối.

Phuong Trì Hạ quay người, nhìn Lạc Dịch Bắc, kéo tay Lạc Dịch Bắc xuống "Bây giờ đã khuya, để ngày mai được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213: Tối hôm qua hai người làm cái gì

Phuong Trì Hạ thoát nhìn rất buồn ngủ, mắt toàn là sương mù mịt mờ, thanh âm mềm mại.

Lạc Dịch Bắc cũng không phải loại cảm thụ đến mức vừa đụng vào Phuong Trì Hạ tình trùng đã chạy lên não, chỉ là lúc ở dưới nhà thấy Phuong Trì Hạ và tiểu Tả rúc vào nhau, nên muốn giằng vò Phuong Trì Hạ một chút.

Hơn nữa bây giờ đúng là không còn sớm, khẽ cắn môi Phuong Trì Hạ một chút, rồi nằm xuống bên cạnh Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ thở dài một hơi, ôm chặt tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau Phuong Trì Hạ dậy sớm hơn, trước khi tiểu Tả tỉnh ngủ, chủ yếu là Phuong Trì Hạ không muốn cho tiểu Tả biết cô và Lạc Dịch Bắc ở chung một phòng.

Tiểu Tả vẫn còn nhỏ, Phuong Trì Hạ không muốn cho hắn biết nhiều lúc về nói nhờ miệng.

Chỉ cần có Lạc Dịch Bắc tiểu Tả đặc biệt nghe lời, lãnh khốc tất cả ném sang một bên, xuống tầng một thấy Lạc Dịch Bắc ngồi tại bàn ăn, thân ảnh nhỏ nhỏ chạy tới, thân thiết ngồi bên cạnh.

"hôm nay em vẫn muốn ở đây." Tiểu Tả vừa ngồi vừa nói.

"Không được, hôm nay phải về." Lạc Dịch Bắc không nhìn tiểu Tả lấy một lần, kiên quyết nói.

"Vì sao? Ở đây có rất nhiều phòng mà!" Tiểu Tả không hiểu.

Lạc Dịch Bắc ung dung khoe môi nhếch lên.

Bởi vì hôm nay anh ở nhà, tiểu Tả tất nhiên phải về!

Lạc Dịch Bắc không nói lời này ra, mặt không đổi sắc nói một câu, "Nghe nói hôm nay bé gái nhà bên cạnh trở về!"

Mấy năm trước có gia đình mới chuyển đến bên cạnh Lạc gia, trong nhà đó có bé gái người lai 5 tuổi rất dễ thương.

Mỗi lần cô bé kia tới Lạc gia, tiểu Tả luôn luôn lạnh lùng rất thích cùng cô bé kia chơi đùa, trêu chọc con người ta.

Lạc Dịch Bắc cố ý nhắc đến việc này, là muốn dụ tiểu Tả về.

Tiểu Tả nghe Lạc Dịch Bắc nói, không cho là đúng thờ hờn hển nói: "Con nhóc kia có gì tốt? nước mũi chảy lung tung, bắn chết được."

Tiểu Tả bộ dáng khinh thường, nhưng rõ ràng có chút không yên, suy nghĩ đã bay về nhà.

Lạc Dịch Bắc quan sát phản ứng tiểu Tả, nhưng không vạch trần.

Phương Trì Hạ ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, một người ở trước bếp đi tới đi lui, có chút bận rộn.

Tiểu Tả nhìn Phương Trì Hạ như vậy, càng kiên định với ý nghĩ Phương Trì Hạ là Lạc Dịch Bắc nhặt từ ven đường về.

Nếu không phải như vậy, làm sao có thể đáng thương giống như người giúp việc vậy?

"Em giúp chị." Tiểu Tả nhìn không được, từ trên ghế trèo xuống, vào giúp Phương Trì Hạ bày bàn ăn, bưng thức ăn lu bù lên.

Bữa sáng của ba người còn chưa chuẩn bị xong, điện thoại Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên vang lên.

Số Thi Cận Dương, nhưng giọng của Đồng Nhan.

Lạc Dịch Bắc nhìn đồng hồ, mới bảy giờ.

Lạc Dịch Bắc nhíu mày lại, giọng Đồng Nhan vừa vang lên, Lạc Dịch Bắc đã nói một câu, "Hai người tối hôm qua làm gì?"

Đồng Nhan bị câu hỏi của Lạc Dịch Bắc làm sặc, im lặng nửa ngày mới nói một câu, "Cận Dương đang ở bệnh viện, không biết tình huống như thế nào, anh tối đây được không!"

Lạc Dịch Bắc giật mình, lấy áo khoác định đi ra ngoài.

"Anh đi đâu?" Tiếng Phương Trì Hạ hoang mang truyền đến.

"Hai người đi cùng anh luôn!" Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ và tiểu Tả nói, bước ra ngoài trước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Vợ chồng không đứng đắn

Lúc Lạc Dịch Bắc cùng Phương Trì Hạ đến bệnh viện, Thi Cận Dương vẫn chưa tỉnh lại, từ tối hôm qua đến giờ vẫn mê man.

Đồng Nhan ngồi ở bên giường, đầu gối trên mép giường, một đêm không ngủ, tóc dài rối tung.

Bây giờ còn rất sớm, đột nhiên thấy hai người ở cùng một chỗ, hơn nữa rõ ràng cả đêm cũng vậy, không chỉ Lạc Dịch Bắc suy nghĩ không đứng đắn, ngay cả Phương Trì Hạ cũng vậy.

"Tối hôm qua hai người làm gì?" Đứng ở cửa, nhìn người trên giường, rồi lại nhìn Đồng Nhan, Phương Trì Hạ nghĩ không khác Lạc Dịch Bắc bao nhiêu.

Đồng Nhan bị câu hỏi của Phương Trì Hạ làm nghẹn họng, không còn lời nào để nói.

Thật sự là ả ầy!

Bây giờ không phải nên quan tâm việc Thi Cận Dương tại sao lại nằm ở trên giường bệnh sao?

"Phuong Trì Hạ, cậu đừng dẫn chút được không!" Đồng Nhan rống một tiếng rất lớn.

Phuong Trì Hạ bị Đồng Nhan rống thái độ lập tức nghiêm chỉnh, chép miệng bước vào đôi chủ đề, "Thì Cận Dương đang tốt sao lại vào bệnh viện? không có chuyện gì chứ?"

Phuong Trì Hạ đang nói, tiểu Tả chợt xen vào một câu, "Chị Đồng Nhan, tối hôm qua chị luôn ở cùng anh Dương sao?Chị làm gì mà anh ấy lại phải nằm trên giường bệnh vậy?"

Tiểu Tả mới bảy tuổi, thanh âm non nớt hỏi, đánh bậy đánh bạ lại làm Phuong Trì Hạ vốn đã nghĩ đứng đắn, bây giờ lại nghĩ sai lệch.

"Tiểu Tả, em nói cái gì đó?" Đồng Nhan bị tiểu Tả hỏi nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

"Chẳng lẽ em nói gì không đúng sao?" Tiểu Tả nghiêng đầu, cười híp mắt nhìn Đồng Nhan, hỏi rất vô tội.

Đồng Nhan thực sự không còn lời nào để nói.

Tiểu Tả giống như biết được chuyện lớn, rất hưng phấn cầm điện thoại, quay người chạy ra ngoài lần lượt gọi điện thoại.

"Uy, ông nội, cháu có tin tức lớn ông muốn nghe không? Tối hôm qua chị Đồng Nhan và anh Dương cả buổi tối đều ở cùng một chỗ!"

"Chú hai, cháu có tin tức bí mật về chị Đồng Nhan và anh Cận Dương..."

"Chú Thi, con chú tối hôm qua cả đêm không về có phải không?"

"Gi Dao, tối hôm qua chị Nhan và anh Cận Dương ở cùng nhau, gì nói lát nữa chú Phong có thể qua đây giết người không?"

Tiểu Tả bình thường không nói nhiều, người Lạc gia có mấy ai nói nhiều?

Nhưng mà bây giờ tiểu Tả giống như cái loa, vào phòng bệnh thấy như vậy, lần lượt gọi điện thoại cho từng nhà quen biết Đồng Nhan và Thi Cận Dương, chỉ trong vài phút đem tin tức thông báo cho tất cả mọi người.

Trong phòng bệnh vô cùng náo nhiệt.

Thi Cận Dương còn nằm trên giường, vốn đang hôn mê, cũng bị tiểu Tả đánh thức.

"Tiểu Tả, em đang làm gì đó?" Nhìn tiểu Tả đứng ở cửa, khóe mắt Thi Cận Dương hưng hăng co rút.

Tiểu Tả nghiêng đầu, nhìn về phía Thi Cận Dương, vô tội nói, "Anh tỉnh rồi sao?"

Phuong Trì Hạ nhìn một màn này, không dấu vết đứng cách xa Lạc Dịch Bắc.

Rất tốt, may mà hôm qua chuyện cô và Lạc Dịch Bắc không bị nhóc con nhìn ra.

Phuong Trì Hạ không dám tưởng tượng nếu như tiểu Tả biết chuyện cô và Lạc Dịch Bắc có phải cũng khuếch tán ra như vậy.

Xem ra, sau này phải tránh xa gia hỏa này một chút!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215: Anh giống như bị người khác vút bỏ

Trong phòng bệnh có tiểu Tả, vô cùng náo nhiệt.

Đồng Nhan lúc đầu nghe được những lời kia còn hơi xấu hổ, nhưng về sau coi như không có chuyện gì, cùng những người khác trò chuyện.

Thi Cận Dương thật ra không bị gì lớn, ngủ suốt một đêm, sau khi tỉnh lại cũng không ở lại phòng bệnh thêm, lấy áo khoác ra về.

"Sao lại như vậy?" Lạc Dịch Bắc đi cùng Thi Cận Dương, vừa đi vừa hỏi.

"Do ly rượu tối hôm qua." Thi Cận Dương ném ra một câu rồi gọi điện thoại cho Thi Lạc.

Lạc Dịch Bắc đứng tại chỗ, khóe mắt nháy lên.

Ly rượu kia...

Phuong Trì Hạ và Đồng Nhan đi theo ở phía sau, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

"Đại bảo bối, tí nữa chúng ta cùng nhau..." Phuong Trì Hạ vẫn luôn gọi Đồng Nhan là đại bảo bối, theo thói quen vừa mở miệng đã gọi, Lạc Dịch Bắc phía trước đột nhiên hằm hằm nhìn cô.

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, chếp miệng, tuy Phuong Trì Hạ không hiểu cô gọi như vậy có vấn đề gì, nhưng vẫn đổi giọng, "Nhan Nhan, tí nữa cùng nhau ăn sáng đi."

"Được." Đồng Nhan cũng không xấu hổ, tối hôm qua từ lúc vào bệnh viện đến giờ vẫn không ăn gì, kéo Phuong Trì Hạ vừa đi vừa nói "Tôi muốn ăn bánh bao, bánh rán hành, tôi còn muốn ăn tương đậu xanh..."

"Tốt, tôi mời cậu." Hai người lướt qua Lạc Dịch Bắc, thậm chí gọi cũng không quay đầu lại.

Lạc Dịch Bắc ở phía sau, nhìn hai người, khuôn mặt vắn vẹo.

"Anh, nhìn anh giống như bị người khác vứt bỏ ah!" Tiểu Tả cảm khái nói một câu.

Tiểu Tả thật ra muốn đi cùng Phuong Trì Hạ, nhưng nhìn sắc mặt Lạc Dịch Bắc rất khó coi, nên đi theo sau Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc ở trong phòng bệnh đã chứng kiến cách tiểu Tả lan truyền tin tức, chờ tiểu Tả ngồi vững, quyết định đưa tiểu Tả về Lạc gia.

Phuong Trì Hạ và Đồng Nhan tìm nhà hàng nhỏ ăn sáng, rồi cùng nhau dạo phố.

Giữa trưa, hai người đến nhà hàng CL.

CL là nhà hàng xa hoa nhất thành phố C, người ra vào đây, đều là người có thân phận ở thành phố C.

Tối đây dùng cơm, là do Đồng Nhan đề nghị.

Phuong Trì Hạ chọn bàn rồi vào toilet.

Lúc đi ra, vừa rẽ vào hành lang, một tiếng hút không khí thình lình truyền vào tai.

Thanh âm đến từ một thân ảnh đưa lưng về phía Phuong Trì Hạ, có vẻ rất thống khổ.

Bóng lưng rất quen thuộc, dù chỉ gặp qua mấy lần, trong ấn tượng Phuong Trì Hạ lại khắc sâu.

Lạc Ân Kỳ!

Thất ra không ai nói với Phuong Trì Hạ thân phận của Lạc Ân Kỳ, nhưng Phuong Trì Hạ đã gặp Lạc Ân Kỳ tại Dung Hi, tối hôm qua tiểu Tả lại nói cho Phuong Trì Hạ thông tin về người nhà, quan hệ Lạc Ân Kỳ và Lạc Dịch Bắc không cần đoán cũng biết.

Phuong Trì Hạ không quan tâm chuyện của người khác, cũng không muốn tiếp xúc với người Lạc gia quá nhiều.

Nhưng trong tình huống này, Lạc Ân Kỳ trên danh nghĩa ông nội của chồng cô, Phuong Trì Hạ hoàn toàn không thể mặc kệ, Phuong Trì Hạ còn chưa lạnh lòng đến mức đó.

Phuong Trì Hạ đi qua, đỡ Lạc Ân Kỳ, quan tâm hỏi, "Ông có khỏe không?"

Lạc Ân Kỳ đã gặp Phuong Trì Hạ rồi nên không thấy lạ, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Giọng nói rất yếu ớt, "Thuốc..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Gọi tôi là ông nội đi

"Khó chịu chỗ nào? Thuốc gì? Để ở đâu ạ?" Phuong Trì Hạ nhìn trên người ông ta, không nhìn thấy chỗ nào để thuốc, đỡ ông ta đến ngồi xuống cái ghế nghỉ cạnh đó, lại hỏi, "Có cần cháu đi mua không?"

"Thuốc dạ dày..." Lạc Ân Kỳ xoa bụng, biểu cảm rất không dễ chịu.

Phương Tri Hạ ngẩn người, vậy là mắc bệnh dạ dày rồi?

Định giúp ông ta đi mua thuốc, lại sợ sau khi rời đi ông ta sẽ xảy ra chuyện, chần chờ một lúc, sau cùng lấy điện thoại gọi điện cho Đồng Nhan, "Nhan Nhan, bây giờ cậu đi xem gần đó chỗ nào có tiệm thuốc trước đã, giúp tớ mua thuốc dạ dày, tớ ở khách sạn chờ cậu."

Dặn dò ngắn gọn một câu, cô cắt điện thoại.

Thật ra cô không biết gần đây có tiệm thuốc hay không, cũng không biết Đồng Nhan lần này đi, bao lâu mới có thể trở về.

"Bác chịu đựng thêm chút!" Nhìn dáng vẻ của Lạc Ân Kỳ rõ ràng không dễ chịu, cô đỡ ông vào bức tường ở sau lưng, ngồi xổm xuống trước mặt ông, cầm tay của ông, ấn giữ tay của ông bắt đầu giúp ông xoa bóp.

Động tác của cô rất nhẹ nhàng, cũng không biết đang làm gì, xoa quanh cổ tay của ông qua lại vài lần, sau đó lại đến huyết Túc Tam Lý ở chân.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, cũng không biết đã được bao lâu, mãi đến khi sắc mặt của Lạc Ân Kỳ từ từ dịu lại, mồ hôi lạnh cũng ngừng ra.

Cô đang thông qua phương pháp chữa trị bằng tay giúp ông giảm đau!

Lạc Ân Kỳ mặt không biến sắc nhìn cô vẫn chăm chú chuyên tâm giúp ông xoa nhẹ, gương mặt hiền hòa đến lạ.

Từ lần đầu tiên khi nhìn thấy cô, ông đã biết cô thông minh hơn người, nhưng mà không biết cô lại có thể biết cả những thứ này.

Cô bé này, một lần nữa khiến ông nhìn cô với cặp mắt khác.

"Khỏe chút chưa ạ?" Phương Tri Hạ ngẩng đầu lên, hỏi thăm lần nữa.

"Đã không sao rồi" Lạc Ân Kỳ cười nhạt với cô, "Trùng hợp thế, cũng đến đây dùng bữa à?"

"Đúng vậy, là cùng với bạn." Phương Tri Hạ lễ phép trả lời.

"Nếu đã gặp nhau rồi, vậy thì cùng ăn nhé!" Lạc Ân Kỳ đứng dậy, đi được hai bước, bước chân dừng lại, đưa khuỷu tay của mình cho cô.

Phương Tri Hạ trước là ngẩn người, có hơi bất ngờ trước hành động này của ông, nhưng lại không phải ngốc.

Cô hiểu điều này là bảo bản thân dịu ông.

Dịu một trường bối như thế, thông thường chỉ có những người thân cận nhất ở bên cạnh mới có tư cách, mà ông lại để cô làm như vậy, đây là lý do khiến Phương Tri Hạ ngạc nhiên.

"Đi thôi!" Lạc Ân Kỳ ra hiệu.

Phương Tri Hạ định thần lại, đi đến vài bước, đỡ lấy khuỷu tay của ông, cùng ông đi vào nhà hàng.

Đến nhà hàng mà trước đây Lạc Ân Kỳ hay đi, Đồng Nhan vừa vận mua được thuốc trở về.

"Ai đã bị bệnh? Hạ Hạ là cậu ư? Cậu bị bệnh dạ dày từ khi nào?" Vừa vội vàng vàng chạy đến, Đồng Nhan hỏi một đống câu hỏi.

Nhìn thấy Lạc Ân Kỳ, ngẩn ra một lúc, ánh mắt ngẩn nhiên nhìn về hướng Phương Tri Hạ đang ở bên cạnh ông.

Phương Tri Hạ đỡ ông ngồi, hiển nhiên là được sự cho phép của cụ ông.

Ông nội thích Hạ Hạ ư?

Ý thức được vấn đề này, Đồng Nhan lại không biết bản thân nên vui mừng hay lo lắng cho cô.

"Bé Nhan, con cũng ở đây à, con và cô bé này quen biết? Cùng ăn nào!" Lạc Ân Kỳ ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, mỉm cười ra hiệu cho cô ngồi xuống.

"Ông nội, là ông không khỏe ạ?" Đồng Nhan ngượng ngập ngồi xuống, đưa thuốc cho ông, ánh mắt bình thản mà nhìn về Phương Tri Hạ.

"Trùng hợp vừa gặp được cụ ông, nên đã cùng đến." Phương Tri Hạ giải thích.

"Cái gì cụ ông, nếu đã thân với Nhan Nhan như thế rồi, thì theo nó cùng gọi ông nội đi!" Lạc Ân Kỳ sửa lại câu nói của cô, gọi phục vụ đến chọn món.

Chương 217: Đánh cược trên du thuyền

Câu nói này, khiến Phương Trì Hạ và Đồng Nhiên lại ngẩn ra, cả hai người cùng nhìn trên về phía của ông.

Lạc Ân Kỳ và Lạc Dịch Bắc tính cách thật sự không khác nhau bao nhiêu, tuy nói chuyện với Đồng Nhiên rất hiền từ, nhưng chưa từng hiền lành với người bên cạnh bao giờ.

Bây giờ đối xử đặc biệt với Phương Trì Hạ, xem ra, Lạc Ân Kỳ đối với cô rất khác.

Đồng Nhiên không thay đổi sắc mặt nhìn Lạc Ân Kỳ như vậy, nghĩ đến chuyện ăn hôn giữa Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc, không cảm thấy đây là chuyện tốt, ngược lại có hơi lo lắng.

Lạc gia là gia tộc lớn như thế ở thành phố C, bản thân Đồng Nhiên sinh ra ở đại gia tộc, rất hiểu nhà danh môn, quan niệm của những lão bối có hơi nặng nề.

Hiện giờ Lạc Ân Kỳ không biết mối quan hệ giữa Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc mới đối tốt với cô như thế, nếu như thật sự biết rồi, thái độ vẫn sẽ như vậy chứ?

Phương Trì Hạ quả thật vốn cũng không định thân thiết với bất kỳ người nào ở Lạc gia, bây giờ Lạc Ân Kỳ bỗng nhiên đối với cô đặc biệt như thế, cô ngược lại có chút không quen.

Nhìn chằm chằm ông một lúc, tiếng "ông nội" sao không thể nói ra thành lời.

Lạc Ân Kỳ chọn xong món, nhìn cô một cái, dường như vẫn đang chờ cô mở miệng.

Phương Trì Hạ trầm mặc được một lúc lâu, nhẹ giọng gọi một tiếng, "Ông nội."

Âm thanh không lớn, chắc chỉ có Lạc Ân Kỳ nghe thấy.

Lạc Ân Kỳ cười, chỉ xem như cô ngại, không ép buộc nữa.

Ba người dùng bữa ở trong nhà hàng xong, sau đó Lạc Ân Kỳ được Đồng Nhiên đưa về.

Phương Trì Hạ một mình đón xe về biệt thự của Lạc Dịch Bắc, vào đến cửa vẫn còn tâm sự trùng trùng.

"Cuối cùng cũng chịu về rồi." Lạc Dịch Bắc ngồi trên một cái ghế mây ở hoa viên, thoáng thấy cô, cách nói chuyện giống như không khí lạnh vậy, lạnh buốt buốt.

"Ừ." Phương Trì Hạ nghiêng đầu sang, nhìn anh một cái, trả lời hờ hững một tiếng, quay người định đi vào nhà, lại bị anh gọi lại, "Tôi đang đợi cô."

Phương Trì Hạ ngẩng ngẩng, dừng bước, "Có việc gì à?"

Lạc Dịch Bắc đứng dậy, bình thân đi về hướng của cô, đưa cô đi đến trước xe.

Anh ta trước giờ là vậy, đi đâu, muốn làm gì, chưa từng nói rõ với cô.

Phương Trì Hạ cũng tiếc nước bọt mà Không hỏi nhiều, sau khi lên xe suốt chặng đường ngoan ngoãn để anh trở mình, cái gì cũng không nói.

Cuối cùng hai người đến một bờ biển vô cùng yên tĩnh, chỉ có một chiếc du thuyền đang đậu bên bờ.

Một chiếc thuyền đi biển vô cùng to lớn, xa hoa lại tôn quý, dường như là du thuyền tư nhân.

Sau khi hai người đến không lâu, Thi Cận Dương cũng đã đến.

Phương Trì Hạ nhìn anh ta, lại nhìn Lạc Dịch Bắc, không hiểu hai người họ đang làm cái gì.

"Đã nói là phải làm!" Lạc Dịch Bắc và Thi Cận Dương cùng đi đằng trước, vừa đi vừa trò chuyện.

"Thắng được tớ trước hẵng nói!" Khóe môi Thi Cận Dương cong lên, ung dung tiếp tục đi về hướng chiếc thuyền.

Phương Trì Hạ đi theo sau hai người họ, bình thân nhìn hai người nói chuyện, chân mày thanh tú nhíu lại.

Chuyện gì vậy?

Họ muốn thi đấu ư?

Phương tiện trên du thuyền được chuẩn bị kỹ lưỡng, hành lang bốn bên có đội ngũ tuần tra hết như quân cận vệ của hoàng gia.

Nhìn thấy Thi Cận Dương và Lạc Dịch Bắc đi lên, những người ở đây rất cung kính với họ.

Lạc Dịch Bắc đi trước, dẫn hai người theo sau đến boong thuyền.

Lúc đi lên, trên boong thuyền đã được bày trí trước, mũi thuyền vây thành hàng rào điểm lên một tường đầy hoa hồng, là hoa hồng Dallas đỏ rực rỡ, ngoại trừ ngay trung tâm thì nhỏ hơn một chút.

Đó là đó là một đóa hoa hồng Louis 14, màu sắc là màu tím nổi bật, khác biệt lại cao quý, được xếp cùng với một mảng hoa hồng đỏ, muôn vàn biến đổi, khác biệt so với những bông hoa kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Từ mai trở đi, cô đã là của tôi (1)

Lạc Dịch Bắc và Thi Cận Dương đi trên boong thuyền, có hai người trông như phục vụ bưng hai cái mâm đi lên trước, tám vải trắng trên mâm được lấy ra, bỗng nhiên là... hai cây súng!

Phương Tri Hạ căn bản không biết hai người họ đến đây để làm gì, lúc nhìn thấy súng, con người từ từ thu nhỏ, khó hiểu nhìn gương mặt của họ.

Lạc Dịch Bắc cầm lấy một cây súng làm bằng vàng trong số đó, cầm lấy tám vải trắng trên mâm tốc độ vô cùng chậm rãi lau chùi một chút, lại thần nhiên cầm trong tay chơi đùa một lúc, sau đó đi đến chỗ đuôi thuyền.

Ánh mắt liếc nhìn Thi Cận Dương một cái, anh chờ hành động của anh ta.

Thi Cận Dương cầm lấy cây súng còn lại, ung dung đi theo anh.

Chỗ hai người đang ở đối diện với mũi thuyền, nhìn thẳng, cách đóa hoa hồng Louis 14 lần trong đám hoa kia ở mũi thuyền không lệch cho lắm, dường như muốn đấu súng.

"Nếu như tôi bắn trúng tâm của bông hoa, đừng quên chuyện tối qua đã hứa với tôi." Lạc Dịch Bắc khẽ hí hóp mắt lại, ánh mắt dán chặt bó hoa hồng kia, từ từ giương cây súng trong tay lên.

Súng trong tay của Thi Cận Dương cũng đã giương lên.

Chiếc thuyền này rất lớn, súng trong tay của hai người vừa mới giương lên, trên thuyền đột nhiên vang lên một đợt pháo bông, gấp rút theo đó, một đàn hải âu đột nhiên phóng lên cao từ các phía, vỗ cánh phành phạch, lượn quanh trên mũi thuyền, chưa từng rời khỏi.

Và lại, chỉ lượn quanh ở mũi thuyền thôi.

Tình huống vừa phát sinh, vô tình tăng thêm không ít độ khó cho hai người, bông hoa hồng vốn là không dễ gì ngắm chuẩn, trước một đám hải âu bay đi bay lại, dường như ngay cả nhìn cũng không nhìn thấy được.

Chỉ những lúc thỉnh thoảng để lại một chút khoảng trống, mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy được một ít bóng dáng.

Nhưng chưa cách bao lâu, vài con hải âu lại bay qua bay lại, bị che lấp đi.

Phương Tri Hạ chỉ nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn, đừng nói đến Lạc Dịch Bắc và Thi Cận Dương.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc từ đầu tới cuối dán chặt vào một điểm mà trước đó cây súng trong tay nhắm đến, trước tầm nhìn của anh có vài con hải âu, vừa vịn chặn ngay mục tiêu.

Ánh mắt của anh rất sắc bén, giống như những vật cản ở giữa không tồn tại vậy, chỉ chăm chú nhắm vào một điểm kia, tay từ từ kéo cò súng..

Sau khi một tiếng pháo hoa vang lên trên thuyền, theo tiếng "pằng" của súng là, một viên đạn xuyên qua không khí, làm vài con hải âu cản trở ở trước mắt giật mình đập cánh, bay đi như ong vỡ tổ.

Viên đạn được bắn đi, chuẩn xác bay về đóa hoa hồng Louis 14 kia.

Ngay chính giữa đóa hoa!

Kỹ thuật bắn súng, vô cùng chính xác!

Và lại, còn trước điều kiện gặp vật trở ngại.

Phuong Trì Hạ kinh ngạc nhìn dáng vẻ này của anh, đáy mắt không hề che giấu để lộ ra một tia ngưỡng mộ.

Súng trong tay của Thi Cận Dương cùng lúc cũng được bắn ra, nhưng mà, so với anh chậm hơn khoảng không phải mấy giây thời gian, đóa hoa chỉ lớn được thế kia, sau khi bị súng của Lạc Dịch Bắc chiếm chỗ trước, viên đạn của anh ta, đã bị lệch.

Thật ra nhiều nhất cũng cách vài mi-li-met, bình thường không nhìn ra, sau khi đi đến mới nhìn rõ hơn.

Lạc Dịch Bắc bình thần nhìn cảnh này, cảm dưới lạnh lùng kiêu ngạo khẽ nâng lên.

"Cậu thắng rồi." Thi Cận Dương ngược lại cũng thành thật, đặt cây súng trong tay lên chiếc mâm của người phục vụ đứng bên cạnh, quay người đã đi xuống khoang thuyền.

Lạc Dịch Bắc vừa định đi xuống theo, lại bị Phuong Trì Hạ ngăn lại, "Hai người đang thi cái gì vậy?"

Không biết như thế nào, cô luôn có một dự cảm không lành.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Từ mai trở đi, cô đã là của tôi (2)

"Sau khi về đến Dung Hi, từ ngày mai trở đi chuyển đến chỗ của tôi." Lạc Dịch Bắc mắt liếc cô một cái, không giải thích thẳng, bỏ lại một câu, quay người đã vội vàng xuống thuyền đi theo Thi Cận Dương.

Phuong Trì Hạ đứng tại chỗ, từ từ đã hiểu ra một chút lời của anh, trong đầu giống như bị vật gì đó gõ ầm ầm một cái.

Vừa nãy họ thi đấu là vì cô?

"Lạc Dịch Bắc, anh không thể như thế được! Tôi không muốn qua đó!" Nhìn người đàn ông cũng đã đi xuống lầu, Phuong Trì Hạ vội bước lịch bịch đi theo, vừa theo sau lưng anh, vừa giải thích, "Tôi ở chỗ Thi Cận Dương làm việc rất tốt, không cần đổi qua đâu lại. Và lại làm như thế, anh cảm thấy hợp lý sao? Thư ký trợ lý ở chỗ anh nhiều đến thế, cũng không phải thiếu một mình tôi, cần gì kiên quyết như vậy?"

Lạc Dịch Bắc không quay đầu lấy một cái, vẫn một mình bước đi.

Chân dài của anh, đi vẫn rất nhanh, Phuong Trì Hạ vội vàng theo sau anh, lúc xuống thuyền, thuyền ván lắc lư một cái, cả người ngã về trước, xem chút đã quỳ trước anh.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc hờ hững nghiêng sang, liếc thấy cô xem chút thì quỳ xuống, băng quơ trêu đùa, "Không cần hành đại lễ với tôi như thế, lúc đến rồi còn cần Phuong tiểu thư giúp đỡ."

Phuong Trì Hạ lờm anh một cái, dựa vào lan can lấy lại cân bằng, chậm chậm đứng lên, vô cùng cạn lời trước lời nói của anh.

Anh xem cô đang quỳ bái tại lễ ư?

Lạc Dịch Bắc quay đầu, về mặt trong phút chốc khôi phục lại sự lạnh lùng cao ngạo, đi vài bước ra đến cửa ngõ, mở cửa xe đi lên xe.

"Chuyện lúc nãy..." Phuong Trì Hạ vội vã ngồi lên theo sau anh, nhìn thoáng anh một cái, định tiếp tục khuyên bảo, Lạc Dịch Bắc lại đóng sầm cửa xe giúp cô, chân ga ở dưới chân đạp mạnh một cái, xe đua gầm lên một tiếng đã chạy đi.

Tốc độ xe của anh rất nhanh, thậm chí còn chưa để cô kịp thắt dây an toàn.

Phuong Tri Hạ biết anh không định thảo luận vấn đề này, đành chỉ có thể ngoan ngoãn im miệng.

Suy nghĩ trong lòng của cô là, hai người lúc nào cũng ở cạnh nhau, cô sẽ có nhiều cơ hội nói chuyện này với anh thôi.

Nào ngờ ngày hôm sau sau khi trở về, hai người vừa đến Dung Hi, Lạc Dịch Bắc thẳng thừng bảo cô mang đồ đạc chuyển sang đây.

Lúc Phuong Tri Hạ ở trong nhà còn có thể lờ mờ anh một cái, ở Dung Hi, cô hoàn toàn bất lực trước anh.

Không chỉ là cô, chỉ cần Lạc Dịch Bắc muốn làm gì, Dung Hi ai ngăn được anh?

Và Lại, Phuong Tri Hạ không thích gây chuyện ở công ty với anh, thân phận của cô, không có tư cách phản kháng lại anh ở nơi đồng người như thế.

Phuong Tri Hạ bị ép buộc, đành chỉ có thể tạm thời dời đến chỗ của anh trước.

Vẫn chưa ngồi hết một buổi sáng, tiểu Tả không biết thế nào, đột nhiên cũng xuất hiện ở công ty.

Thân hình nhỏ nhắn đến trước cửa phòng làm việc của Lạc Dịch Bắc, đang chuẩn bị đi vào, nhìn thấy Phuong Tri Hạ cũng ở đây, bước chân lập tức dừng lại.

"Hả, chị cũng ở đây!" Tiểu Tả đến bên cạnh cô, nhìn cô lạ lẫm các loại hiểu kỳ các loại.

Lần trước Phuong Tri Hạ ở bệnh viện nhìn thấy năng lực bất quá của nó, bây giờ vừa thấy nó, lập tức giống như vừa tiêm máu gà vậy, tâm lý phòng bị lúc nào cũng được đề cao.

"Con nít đừng lo chuyện người lớn nhiều đến thế." Không giải thích, Phuong Tri Hạ xoay người tiếp tục làm việc của mình.

Nào ngờ tiểu Tả sau khi nhìn thấy cô thì không đi nữa, lúc nào cũng dính chặt lấy sau lưng cô, cô đi đâu, nó cũng tràn đầy lòng hiếu kỳ mà đi theo, cảm giác giống như là đang đào kho báu vậy.

Đang đi, còn nói cả đồng chuyện, "Sao lại trùng hợp đến thế nhỉ?"

"Chị chắc không phải là nô dịch bị anh Dịch Bắc chuyên mang theo bên cạnh chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: Chị xem ra thật đáng thương

"Em thấy thì chính là vậy, trong nhà bị đàn áp thì thôi đi, bây giờ còn mang người ta đến công ty nữa."

"Chị đến làm việc vất cho anh ta hả?"

Lời của tiểu Tả rất nhiều, giống như tự nói chuyện một mình vậy, một mình nói cả một đồng thứ, Phuong Tri Hạ hận không thể bịt miệng của nó.

"Tiểu Tả, đừng nói nữa." Không muốn khơi dậy bất quá, Phuong Tri Hạ lờ mờ nó một cái.

Tiểu Tả ngẩng cái đầu nhỏ nhắn lên nhìn cô, buông ra một câu nói mang tính tổng kết, "Chị đáng thương thật đó!"

Phuong Tri Hạ cạn lời im lặng, nhưng lại chẳng giải thích.

Quay người, vào phòng uống nước pha hai ly cà phê, một ly bưng đến phòng làm việc của Lạc Dịch Bắc.

Tiểu Tả đi vào theo, đôi mắt cứ luôn nhìn chăm chăm cô xoay người.

Khi có nó ở đây, mỗi sợi dây thần kinh trên người Phuong Tri Hạ đều đang căng thẳng.

Chủ yếu là đứa trẻ này đã quá thông minh, vừa không cẩn thận bị nó nhìn ra một chút điểm không bình thường giữa mình và Lạc Dịch Bắc, Phuong Tri Hạ sợ sẽ rơi vào hậu quả giống như với Đồng Nhan lần trước.

Phuong Tri Hạ bị nó đi theo suốt đường đều vô cùng cẩn thận, rất là thận trọng.

Đến bên Lạc Dịch Bắc, đặt cà phê xuống, tay vẫn chưa rút về, tay của Lạc Dịch Bắc đột nhiên đưa qua.

Anh định bưng cà phê, tay của hai người trùng hợp chạm vào, ngón tay trượt qua ngón tay, hơi ẩm đến từ anh, xuyên thấu huyết quản mỏng manh của Phương Trì Hạ một cách rõ ràng, truyền đến trên tay của cô.

Tay của Phương Trì Hạ cứng đờ, hoảng loạn thu trở về.

Cảm giác ấy giống như là lo sợ dính líu tới anh vậy, lại giống như đang ghét bỏ vi khuẩn gây bệnh.

Hành động này, khiến Lạc Dịch Bắc hơi ngạc nhiên, tầm nhìn chuyển tâm trên giấy tờ, từ từ ngẩng lên.

"Tôi ra ngoài trước đây!" Phương Trì Hạ quay người, bụng khay định rời đi, lại bị Lạc Dịch Bắc gọi lại, "Tôi nói có thể đi rồi à?"

Sống lưng Phương Trì Hạ đông lại, tầm nhìn cứng đờ xoay qua, "Còn có việc gì?"

"Cà phê nóng quá rồi." Lạc Dịch Bắc liếc nhìn cà phê trên bàn một cái, ánh mắt ung dung nhìn về hướng của cô.

Anh đây là yêu cầu cô nghĩ cách làm nó nhanh nguội đi.

Phương Trì Hạ có lại cảm giác anh đang cố tình trêu đùa cô, trong lòng có hơi bức bối, nhưng mà, lúc hai người ở công ty, cô trước giờ không nổi giận với anh.

Đi đến vài bước, cô đứng trước mặt anh, cầm theo một tập tài liệu, bắt đầu giúp anh quạt nhẹ nhàng.

Tiểu Tả nghiêng đầu nhỏ đứng sau lưng cô, chưa từng rời khỏi hai người họ.

"Không có gì." Tiểu Tả cười he he với anh, đi đến xô-pha cạnh đó, nhắc chân nhỏ lên ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người của Phương Trì Hạ.

Nó thật sự là sợ cô ở đây bị ức hiếp, nên lúc nào cũng đi theo sau cô, bao gồm vào căn phòng làm việc này cũng vậy.

Tuy nhiên, tâm lý này của nó, lại không được Phương Trì Hạ hiểu cho.

Phương Trì Hạ lúc nào cũng đề phòng nó, chỉ sợ bản thân và Lạc Dịch Bắc vừa không cẩn thận mập mờ một chút thì bị nó nhìn thấu, đến lúc đó khiến cho mọi người trong Dung Hi đều biết.

Khóe mắt liếc nhìn xem nó còn ở đó không, hành động của cô rất cẩn trọng.

Một lúc, Lạc Dịch Bắc cũng không biết là không ngại bị tiểu Tả nhìn ra hay là cố tình để cô khó xử, lúc cô đang giúp anh làm nguội cà phê, tay của anh đột nhiên nắm tay đang buông xuống kia của cô bắt đầu đùa giỡn.

Động tác của Lạc Dịch Bắc rất tàn bạo, trêu đùa từng ngón từng ngón tay của cô, ngón tay cũng không biết có phải cố ý hay không, đột nhiên lướt nhẹ trong lòng bàn tay cô một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Chị đang run ư?

Hành động của anh, rất nhẹ, còn chậm chạp đến có hơi lằng nhằng.

Một luồng điện rất nhỏ trong lòng bàn tay trôi dạt từ chỗ bị anh lướt qua, cả người Phương Trì Hạ cứng đờ, trong đầu trống rỗng đi vài giây, tay cô gạt tay của anh ra.

Lạc Dịch Bắc không để ý đến cô, giữ tay của cô lại, vẫn chơi đùa một mình.

Cảm giác ấy, giống như là đang chơi một món đồ chơi vậy.

Sắc mặt Phương Trì Hạ có hơi mất tự nhiên, tay lại gạt lần nữa, thử đẩy tay của anh ra.

Lúc cô làm hành động này, bả vai cũng động đậy theo.

Từ hướng của tiểu Tả không nhìn thấy hai người đang làm gì, chỉ nhìn thấy vai của Phương Trì Hạ đang run rẩy.

Mắt tròn xoe nhìn hai người, nó tỉnh bơ buông một câu, "Cô gái ngốc, chị đang run ư?"

Phương Trì Hạ, "..."

Lạc Dịch Bắc thản nhiên nhìn cô, biểu cảm trên mặt có hơi bồn chồn.

Phương Trì Hạ lườm anh một cái, vòng tay cầm tay của anh lại.

Tay cô vốn là rất nhỏ, bàn tay có thể còn chưa lớn bằng một nửa của Lạc Dịch Bắc, chồng lên tay của anh, căn bản không thể ôm trọn tay của anh.

Căn anh như thế, thật ra căn bản không có tác dụng gì.

Làn da còn rất trắng, xem ra rất mềm mại.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm tay của mình bị cô cầm lên rất lâu, động tác còn chưa dừng lại, ngón tay chuyển sang xoa phần da thịt ở mu bàn tay cô.

Ngón tay của anh mang theo một lớp chai mỏng vô cùng vô cùng nhỏ, có lẽ do bình thường luyện tập mà ra.

Lúc lướt qua trên làn da của cô, tê tê, nhột nhột, giống như mang theo điện, từng luồng từng luồng điện chảy men theo thuyết quán nhỏ của Phương Trì Hạ, trực tiếp tràn đến trái tim của cô.

Anh ta đang khiêu khích một cách trần trụi!

Mặt của Phương Trì Hạ, giống như là xông hơi vậy, suốt quá trình đều đỏ cả lên.

Tiểu Tả đang ở bên cạnh, lần này, cô không gạt ra nữa, mà đổi thành véo vào tay anh.

Nhưng mà, véo vào mảnh thịt nhỏ trên mu bàn tay của anh, còn chưa dùng sức, tiểu Tả đột nhiên chạy bước nhỏ đến.

"Sao còn đang quạt nữa, vẫn chưa nguội ư? Em giúp chị!" Cánh tay tì lên trên bàn làm việc, sờ vào ly cà phê kiểm tra nhiệt độ, cảm thấy dường như vẫn còn chút nóng, nó đón lấy tập tài liệu trong tay của Phương Trì Hạ, bắt đầu giúp cô quạt.

Hành động của nó vô cùng ngoan ngoãn, Phương Trì Hạ không ngờ bình thường trông nó rất độc mồm bỗng nhiên đối tốt với mình như vậy, dường như ngẩn ra được một lúc.

Tiểu Tả căn bản không nhìn hai người, cầm tài liệu nhẹ nhàng giúp cô quạt rồi lại quạt, vẻ mặt nghiêm túc.

Nó thật ra là thương Phương Trì Hạ mà chạy đến, tuy trước đây thường hay nói lời tổn thương cô, nhưng mà, xem ra, nó rất bảo vệ cô.

Được một đứa trẻ bảy tuổi bảo vệ, trong lòng Phương Trì Hạ nhất thời rối bời, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Tiểu Tả là người đầu tiên của Lạc gia bảo vệ cô đến như vậy, lại đối tốt với cô như thế.

Ngoài những lúc xưng hô với cô có hơi gọi đồn!

Lạc Dịch Bắc cố gắng cũng không nghĩ đến tiểu Tả sẽ làm ra hành động này, so với anh, Lạc Dịch Bắc cảm thấy bản thân lúc này xem ra giống hệt như một tên vô cùng tồi tệ chuyên ăn hiếp kẻ yếu.

Hiếm thấy, Lạc Dịch Bắc lại có thể có một chút tự kiểm điểm.

"Được rồi, không sao, cứ để vậy đi." Buông tay của Phương Trì Hạ ra, Lạc Dịch Bắc nhẹ nhàng đẩy tay của tiểu Tả vẫn còn đang chăm chỉ quạt cà phê ra.

"Còn không nhanh ra ngoài!" Tiểu Tả thừa cơ hội, đẩy Phương Trì Hạ ra bên ngoài phòng.

Nó kỳ thực căn bản không nhìn ra hai người đang làm gì, nó chỉ là theo lý giải của bản thân, luôn tưởng rằng Lạc Dịch Bắc đang cố tình làm khó Phương Trì Hạ, có cơ hội thì sẽ giúp cô gỡ tội.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 222: Cùng đi đến Ý

Trên đường Phương Trì Hạ đi ra ngoài, trong lòng đều ảm áp dễ chịu, ánh mắt nhìn tiểu Tả cũng hiền hòa đi không ít.

Phương Trì Hạ cảm thấy, tiểu Tả chỉ là nồm miệng độc ác một chút, kỳ thực, đứa trẻ này rất tốt bụng rất ảm áp.

Tiểu Tả sau khi đẩy cô ra, dứt khoát ngồi ở bên cạnh lúc cô làm việc.

Phương Trì Hạ đối với nó vô cùng cặn lõi, tay xoa xoa đầu của nó, "Đi chơi phần của em đi, đừng lo chỗ này, không sao đâu."

Tiểu Tả thật ra chính là thích dính lấy cô chơi đùa, không chịu đi cho lắm, sau cùng vẫn là bị một cuộc điện thoại của Lạc Dung Từ gọi về.

Phương Trì Hạ dời mắt nhìn nó rồi đi, thờ dài da một hơi.

Tiểu Tả vừa đi, cô chỉ ít có thể thả lỏng một chút.

Ở bên ngoài làm việc không đến nửa tiếng, lại bị Lạc Dịch Bắc gọi vào trong.

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu nhìn sau lưng cô một cái, không phát hiện bóng dáng của tiểu Tả, kéo cô vào trong lòng của mình, lại bị cô động tác nhanh nhẹn mà tránh ra.

Lạc Dịch Bắc hơi liếc cô một cái, dường như có hơi bất mãn trước hành động của cô.

Đứng dậy, muốn đi đến vài bước, ngoài cửa, Lạc Ân Kỳ đột nhiên đẩy cửa đi vào.

Sự xuất hiện đột ngột, khiến Phương Trì Hạ ngẩn người, bất giác lùi về sau vài bước, kéo dài chút khoảng cách với Lạc Dịch Bắc.

Lạc Ân Kỳ nhìn thấy cô ở đây dường như có hơi bất ngờ, hòa nhã chào hỏi cô một cái, "Bé Hạ, cháu chuyển đến đây rồi à?"

"Vâng ạ, ông nội." Phương Trì Hạ cúi đầu, thái độ lễ phép.

Cô xưng hô thế này là hôm qua Lạc Ân Kỳ đặc biệt cho phép, lúc Phương Trì Hạ trả lời ông không suy nghĩ nhiều.

Lời vừa nói ra, kinh ngạc phát hiện bản thân đã nói gì đó, sắc mặt có hơi lúng túng, tầm nhìn thần nhiên chuyển sang hướng của Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc rõ ràng bị tiếng xưng hô đó của cô làm cho ngạc nhiên, không biến sắc nhìn cô, giọng điệu có hơi mông lung kỳ lạ, "Ông nội?"

Vừa vào Dung Hi mấy ngày, thì đã lấy được lòng của Lạc Ân Kỳ rồi?

Phương Trì Hạ biết anh đã nghĩ nhiều, nhưng mà lại không giải thích.

Ngược lại Lạc Ân Kỳ, nghe không quen giọng điệu đó của anh, tốt bụng giải thích cho Phương Trì Hạ, "Cô bé này ngày hôm qua đã giúp ông rất nhiều, lại thân thiết với con bé Đồng Nhan đến như vậy, gọi theo Đồng Nhan thì đã sao?"

Lạc Dịch Bắc không để tâm đến, đóng tài liệu trong tay lại, ngẩng đầu lên nhìn ông, đi thẳng vào vào vấn đề chính, "Tim cháu có việc ạ?"

Lạc Ân Kỳ cũng không vội, thần nhiên đi đến ngồi xuống chiếc xô-pha cạnh đó.

Phương Trì Hạ là trợ lý, cô hiểu chuyện mà pha cho ông một ly trà, "Ông nội, mời ông uống trà!"

"Được." Lạc Ân Kỳ cười với cô, nghiêng đầu qua, ánh mắt chuyển sang Lạc Dịch Bắc, nói, "Là thế này, ông mới vừa nhận được cuộc điện thoại từ Tô Nhiễm, nói là gần đây sức khỏe của ông Tô có hơi không được khỏe, vừa vặn ông và cháu cũng đã lâu rồi không đến Ý, hay là cháu thu xếp thời gian cùng ông nội đến thăm vài ngày?"

Tốc độ nói chuyện của ông rất chậm, Phương Trì Hạ vừa vặn đứng cạnh bên ông, rất không cẩn thận, nghe hết những lời ông nói.

Tô Nhiễm là ai?

Ông Tô lại là ai?

Lạc Dịch Bắc lúc nào rất lâu chưa đến Ý chứ? Rõ ràng cách đây không lâu vừa một lời cũng không nói đã chạy đến Ý ở lâu như thế!

Tâm tư của Phương Trì Hạ vốn là rất miễn cưỡng, đầu óc lại thông minh, tuy Lạc Ân Kỳ nhắc đến hai người này mà cô đều không quen, nhưng mà trong lòng lại lơ mơ cảm thấy lần trước Lạc Dịch Bắc đi Ý, có lẽ là có liên quan đến cô gái tên là Tô Nhiễm này.

Lạc Dịch Bắc không trả lời ngay, chỉ bình thần nhìn cô.

Chương 223: Nghiêm phạt như thế

Phuong Tri Hạ chỉ cúi đầu, tay chỉ lo chuyện pha trà.

Ngón tay của cô vô cùng xinh đẹp, đầu ngón tay trắng như ngọc ngà, lúc pha trà, động tác có một nét đẹp dịu dàng không thể nói ra, gương mặt còn rất chú tâm, thậm chí đầu cũng không ngẩng lên lấy một cái.

Chân mày Lạc Dịch Bắc nhíu lại, trầm mặc được một lúc, ngẩng đầu lên, ánh mắt chuyển sang Lạc Ân Kỳ, vui vẻ trả lời yêu cầu của ông, "Được, cháu sẽ thu xếp thời gian."

Phuong Tri Hạ tiễn ông ra ngoài, đưa ông đến cửa thang máy, quay người định chuẩn bị rời đi, Lạc Ân Kỳ đột nhiên giống như đang tự nói chuyện một mình buông ra một câu, "Sao lại chuyển đến chỗ của Dịch Bắc rồi?"

Câu nói này của ông rõ ràng là đang nói Phuong Tri Hạ, chỉ là không nói thẳng với cô, mà là một mình sau khi cảm thấy nghi hoặc mà nói ra.

Giọng điệu đó, giống như là hơi bất ngờ, lại giống như có hơi thương xót.

Phuong Tri Hạ không phân biệt ra lời nói này của ông rốt cuộc là có ý gì, không biết phải trả lời thế nào, sau cùng trấn tĩnh như bình thường trở về phòng làm việc.

Lạc Dịch Bắc đều bàn bạc xong với Lạc Ân Kỳ rồi, khi cô trở về, anh vừa vặn đang sắp xếp lịch trình của mình.

Thời gian đến Ý, định là 3 ngày sau.

Vé máy bay vẫn là Phuong Tri Hạ đặt giúp cho.

Lạc Dịch Bắc lần này rời đi thật ra cũng không nói gì với Phuong Tri Hạ, nhưng mà bởi vì liên quan đến việc Phuong Tri Hạ đến làm cạnh anh, lịch trình của anh cô đều rõ rất nhiều, và lại cũng đều là cô lo liệu.

Vậy nên điều khác với lần trước là, lần này cô cái gì cũng đều biết.

Lạc Dịch Bắc cũng không biết là suy nghĩ thế nào, lúc rời đi, lại còn bảo cô đến đưa lên máy bay.

Phuong Tri Hạ kỳ thực rất bất mãn trước điểm này của anh.

Anh đi của anh, anh muốn đi gặp cô gái nào, đều không liên quan gì đến cô, tại sao còn bảo cô đến đưa anh?

Có điều, bất mãn vẫn là bất mãn, lúc cô ở công ty tính tình rất tốt, cũng sẽ không giống như ở trong nhà phản kháng lại anh, anh bảo cô đi, cô cứ đi.

"Không hiểu kì gì à?" Hai người ngồi ở sân bay, lúc Lạc Ân Kỳ vẫn còn chưa đến, ánh mắt Lạc Dịch Bắc chuyển sang cô, rất tùy miệng hỏi.

"Không có, tôi phải về rồi." Trong tay Phuong Tri Hạ đang cầm một ly nước chơi đùa, ánh mắt làm như không có chuyện gì chuyển sang chỗ khác.

"Lúc tôi không ở đây cô rất vui?" Lạc Dịch Bắc lại thờ ơ buông ra một câu.

"Vẫn ổn." Phuong Tri Hạ lơ đãng trả lời anh.

Thái độ rõ ràng là không để ý cho lắm, khiến chân mày Lạc Dịch Bắc nhíu lại.

Chinh mặt của cô, cũng không quan tâm sân bay còn có bao nhiêu người, gương mặt anh tuấn nghiêng sang, môi của anh đã hôn lên môi của cô.

Phuong Tri Hạ sững sờ, vẻ mặt thay đổi sang hoảng sợ, phản xạ có điều kiện đưa tay ngăn cản anh, lại bị anh gạt ra.

Môi dán lên môi của cô, Lạc Dịch Bắc cắn môi của cô, mạnh mẽ mà giày vò, thỏa mãn nhìn trên đó nổi lên dấu sưng đỏ, buông cô ra.

"Lần sau nó nhớ nói chuyện cho đàng hoàng." Xoa đầu của cô giống như là đang xoa đầu con vật vậy, anh giành lấy đồ uống ở trong tay của cô, cũng không quan tâm cô vừa uống qua, như không có việc gì mà bắt đầu uống.

Phuong Tri Hạ sờ đôi môi bị anh cắn đến đau buốt nóng rát, tức giận đến nghiến răng nghiến Lợi.

Rất muốn bỏ nhào đáp trả anh một cái, nhưng mà, khi nghĩ đến tình cảnh xung quanh, cô nhận.

Xung quanh nhiều người đang nhìn đến thế, cô không muốn tăng thêm chủ đề bàn tán cho người khác.

"Đó là của tôi!" Nghiêng đầu sang, cô định cướp lấy đồ uống trong tay của anh, sau lưng, giọng nói của Lạc Ân Kỳ bình tĩnh truyền đến, "Hạ Hạ cũng ở đây à!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Cuộc điện thoại bất ngờ

Âm thanh đột nhiên xuất hiện, khiến Phương Trì Hạ ngẩn người, cánh tay đưa ra định giành đồ uống trong tay Lạc Dịch Bắc ngại ngần thu lại, trấn tĩnh lại sắc mặt, cô đứng dậy, hỏi thăm một chút, lễ phép nói, "Ông nội, cháu đến tiền lên máy bay."

Cô cũng đã chuyển đến làm việc cạnh Lạc Dịch Bắc, loại chuyện đưa máy bay này cũng không có gì, Lạc Ân Kỳ không cảm thấy kỳ lạ.

"Vất vả cho cháu rồi." Ông cười với cô, thái độ ôn hòa.

"Không vất vả ạ, ông nội, đây là bổn phận của con." Phương Trì Hạ khách sáo trả lời ông ta một câu.

Cô vốn không thân thiết với Lạc Ân Kỳ đến thế, câu nói này thật sự là đang khách khí, nào ngờ Lạc Dịch Bắc ở bên cạnh thuận miệng nói tiếp một câu, "Nếu đã như thế, vậy lần sau nhớ đến tiền!"

Phương Trì Hạ lườm anh một cái, biểu cảm trên mặt cứng đờ tại chỗ.

Đây là được voi đòi tiên rồi!

Vẫn thật không biết xấu hổ.

Lạc Ân Kỳ đang nhìn vé máy bay ở trong tay, không nhìn hai người, kiểm tra một chút, ngẩng đầu lên nói với Lạc Dịch Bắc, "Nên đi rồi!"

Lạc Dịch Bắc thu đôi chân lười nhác, đứng dậy.

"Nhớ đó!" Bình thần chỉnh lại vết nhăn của quần áo mình một chút, khéo mắt liếc Phương Trì Hạ một cái, anh ung dung thêm vào một câu, làm như không có chuyện gì mà đi đến cổng an ninh.

Phương Trì Hạ dõi mắt nhìn theo hai người rời đi, sau đó một mình trở về nhà của mình và Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc đi lần này đặt vé một chiều, vé trở về anh chưa đặt, cô không biết anh phải đi mấy ngày.

Bình thường khi anh ở ngôi nhà này, Phương Trì Hạ dường như lúc nào cũng đều mong chờ anh có thể một ngày không về nhà, cô sẽ vui vẻ đến yên ổn.

Nhưng mà mỗi lần anh thật sự rời đi mấy ngày, cô lại có hơi không thích ứng.

Tại sao lại như vậy, bản thân cô cũng không nói được nguyên nhân.

Lạc Dịch Bắc lần này rời đi, rất nhiều ngày cũng không trở về.

Phương Trì Hạ mỗi ngày không phải ở Dung Hi thì chính là lui tới ở trường học, một mình trải qua bốn ngày, tối ngày thứ năm, đột nhiên nhận được một cuộc gọi.

Là giọng đàn ông tương đối xa lạ, một người trung niên, mở lời chính là, "Có phải là cô Phương không?"

Phương Trì Hạ hơi ngạc nhiên, ngắt ra một lát, mới ngập ngừng trả lời, "Là tôi, xin hỏi chú là..."

"Tôi là quản gia của Lạc gia, là như thế này, cậu chủ tiểu Tả từ hôm qua đến hôm nay cứ luôn phát sốt, tình hình có hơi nghiêm trọng, vẫn luôn ngủ mê man, sau khi tỉnh dậy cái gì cũng không chịu ăn, chỉ luôn miệng gọi "chị" "chị", sau đó hỏi cậu ấy một chút, cậu ấy dường như là nhớ cô Phương rồi, nếu như cô không phiền, có thể đến Lạc gia một chút không?"

"Tiểu Tả bị bệnh rồi? Đang yên đang lành sao lại bị bệnh chứ?" Phương Trì Hạ giật mình, trong lòng thấp thỏm.

"Cô Phương nếu như đồng ý đến thăm cậu chủ tiểu Tả một chút, lát nữa tôi sẽ sai người đến đón cô, đến Lạc gia tôi sẽ giải thích tường tận với cô, cô

xem như thế có được không?" Quân gia lại nói.

Phuong Trì Hạ nghe đến hai chữ "Lạc gia", tim bỗng đập thành thịch.

Cô không muốn đến Lạc gia, quan hệ hôn nhân giữa cô và Lạc Dịch Bắc, cũng không thích hợp qua đó, đề nghị của quân gia, khiến cô có hơi do dự.

Quân gia bên kia còn đang đợi điện thoại của cô, thấy cô nửa ngày không nói chuyện, dường như có hơi sốt ruột, "Cô Phuong, cô rất khó xử sao?"

Phuong Trì Hạ định thần lại, có hơi lo lắng tình trạng của tiểu Tả, chần chừ một chút, vẫn là đã đồng ý, "Tôi sẽ đi, nhưng mà một mình tôi qua đó là được, sẽ không làm phiền chú quân gia."

Không muốn để nhiều người biết chuyện sống chung của mình và Lạc Dịch Bắc, cô từ chối yêu cầu đến đón cô của quân gia, chỉ hỏi địa chỉ với ông ta, sao đó đã ra khỏi cửa một mình đón xe đi đến Lạc gia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Vào Lạc gia

Đây là lần đầu tiên Phuong Trì Hạ đến Lạc Gia.

Lúc đến bên ngoài cổng chính, quân gia sớm đã mang theo hai người hầu đứng đợi ở bên ngoài.

Lạc gia là gia tộc lớn, ở chung bốn thế hệ, một đại gia đình đều sống trong tòa biệt thự trang viên đồ sộ này.

Một tòa trang viên to lớn, xung quanh là các biệt thự độc lập kiểu Âu, Lạc Hi Thần một nhà, vợ chồng Lạc Ân Kỳ, tiểu Tả một nhà đều sống độc lập trong các biệt thự khác nhau.

Còn có một cụ ông đặc biệt, ông có của Lạc Dịch Bắc vẫn còn sống, nơi ông ở, cũng là một biệt thự độc lập cách rời.

Hoa viên của lạc gia rất lớn, giữa biệt thự này với biệt thự kia, thậm chí còn cách hơi xa, đi bộ cũng phải mất 10 phút trở lại.

Tiểu Tả vốn là ở một mình trong căn biệt thự kia, nhưng mà bởi vì là con một, bình thường cũng không đi chơi, thích đi theo Lạc Dịch Bắc và Bảo Bảo, nên có một phòng riêng ở trong biệt thự của Lạc Dịch Bắc.

Lúc Phuong Trì Hạ được quân gia đưa đi vào, nơi đến chính là căn phòng của tiểu Tả ở nhà Lạc Dịch Bắc.

Con nít còn nhỏ, suy cho cùng kháng thể không thể so được với người lớn, vừa bị bệnh, cũng không còn hoạt bát như bình thường nữa, mê man nằm trên giường, đáng về đó cực kỳ đáng thương.

Trong phòng có rất nhiều người xung quanh, Đồng Nhiên đã sớm giới thiệu từng người một ở trong Lạc gia cho Phuong Trì Hạ, vậy nên, bây giờ nhìn thấy từng khuôn mặt, Phuong Trì Hạ rất rõ ai là ai.

Sa Chúc Tinh, Lạc Hi Thần, bác trai của Lạc Dịch Bắc Lạc Dung Từ, còn có rất nhiều người hầu.

Sa Chúc Tinh ôm tiểu Tả ở trong lòng, thương yêu mà ra sức dỗ dành nó, trong tay còn bưng một bát cháo nóng hổi, dường như muốn đút, nhưng mà tiểu Tả ngay cả mắt cũng không mở ra lấy một cái.

Lúc Phuong Trì Hạ đi vào thật ra còn có hơi mất tự nhiên, nhưng mà, người trong nhà nhìn thấy cô, dường như đều không có gì ngạc nhiên.

"Cô Phuong, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Sa Chúc Tinh mỉm cười với cô, ra hiệu cho cô đến ngồi cạnh mình.

"Chào phu nhân!" Phuong Trì Hạ lễ phép chào hỏi bà ta.

"Tiểu Tả vất vả cho cô rồi!" Sa Chúc Tinh thoáng nhìn tiểu Tả ở trong lòng mình một cái, ra hiệu cho cô làm thử.

Phuong Trì Hạ bế tiểu Tả đang bệnh mê man lên, trước tiên kiểm tra nhiệt độ trên trán nó, chân mày thanh tú nhíu lại, thử nói chuyện với nó, "Tiểu Tả, có nghe thấy chị nói chuyện không?"

Đôi mắt đang nhắm của tiểu Tả hơi động đậy một chút, mơ màng mà nhìn cô một cái, ánh mắt dường như sáng lên một chút, mơ hồ gọi cô một tiếng, "Cô gái ngốc..."

Âm thanh rất nhỏ, bởi vì bị bệnh, vẫn còn yếu ớt, nhưng mà khiến khoe miệng của một đám người trong nhà đều co rút.

Nếu như không phải bồn phận đến thăm nó bị bệnh, Phuong Tri Hạ rất muốn mạnh tay véo nó một cái.

Giọng điệu này là học ở ai vậy?

Tiểu Tả cong khoe miệng, cười he he với cô.

Nụ cười rất yếu, sắc mặt cũng rất nhợt nhạt, khiến người khác vừa giận vừa thương.

"Tiểu Tả, em phải ngoan ngoãn ăn cơm, như vậy bệnh mới có thể mau khỏi, biết không?" Không tính toán chuyện xưng hô với nó, Phuong Tri Hạ đón lấy bát cháo trong tay của Sa Chức Tĩnh, cẩn thận từng chút một mà nuốt nó ăn.

Tiểu Tả lúc này ngược lại rất nghe lời, tuy đáng về ăn đồ ăn rất khổ sở, chân mày cũng nhíu lại từ đầu đến cuối, nhưng vẫn mở miệng ăn từng miếng từng miếng được cô đưa qua.

Phuong Tri Hạ kiên nhẫn đút nó ăn xong, sau đó lại nhận khăn lông trong tay người hầu giúp nó lau mình.

Một đại gia đình của Lạc gia lặng lẽ ở bên cạnh nhìn, dường như rất bất ngờ tiểu Tả lại có thể nghe lời cô đến như vậy.

Phuong Tri Hạ lần này đến, ở lại đây đến mấy tiếng đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Bắc thiếu gia trở về

Phuong Tri Hạ đang nghĩ đợi tình hình của Tiểu Tả tốt hơn một chút sẽ đi.

Tiểu Tả lúc cô đến xác thực tốt hơn một chút nhưng ai ngờ, hai giờ sau lại chuyển nặng.

Cứ nhiều lần như vậy, đến hừng đông vẫn còn như thế.

Nó bị bệnh rất không thoải mái, còn thích nắm tay Phuong Tri Hạ, đem tay cô ép dưới gối, như để cô không thể rời đi.

Sa Chức Tĩnh nhìn từ đầu đến cuối, cũng không biết đến lúc nào Tiểu tả mới hoàn toàn khỏi, nhìn Phuong Tri Hạ đề nghị "Phuong tiểu thư, nếu như cháu không ngại thì ở lại đây mấy ngày đi?"

Phuong Tri Hạ đứng quay lưng về bà hơi cứng lại, có chút do dự.

Phuong Tri Hạ kì thật không phải không nguyện ý ở lại, chỉ là cô biết rõ mình không nên ở lại, cô cũng không muốn khi Lạc Dịch Bắc về gặp anh.

Nhưng mà tình hình Tiểu Tả như thế này, cô về cũng không yên lòng.

Phuong Tri Hạ trầm mặc hồi lâu, lại nghĩ có lẽ Lạc Dịch Bắc cũng không trở về nhanh như vậy liền gật đầu.

Sa Chức Tĩnh cười một cái, phân phó quản gia "Lâm thúc, chú an bài cho Phuong tiểu thư một phòng."

"Phuong tiểu thư, mời đi theo tôi!" Quản gia nghe lệnh, mời Phuong Tri Hạ đi theo ông.

Biệt thự Lạc gia rất lớn, còn có rất nhiều phòng cho khách.

Nhưng mà Phuong Tri Hạ ở lại vì lo lắng cho Tiểu Tả nên quản gia an bài cho cô phòng ở bên cạnh tiểu tả.

Mà phòng Tiểu Tả vốn cách phòng Lạc Dịch Bắc một phòng, Phuong Tri Hạ lại vừa vặn ở phòng này, nhưng mà Phuong Tri Hạ lại không biết.

Trời đất đưa đẩy sao mà bên cạnh phòng cô lại vừa vặn là phòng của Lạc Dịch Bắc.

Sau khi an bài tốt phòng ở, Sa Chức Tĩnh truyền lời qua để cô nghỉ ngơi cho tốt, Tiểu Tả tạm thời có người hầu chăm sóc.

Phuong Trì Hạ cả một buổi tối chưa chợp mắt lúc này quả thật có chút mệt mỏi.

Lấy áo quần mà người hầu đã chuẩn bị, cô đi vào phòng tắm để chuẩn bị tắm rửa.

Người vừa đi vào, dưới lầu lại truyền đến âm thanh, hình như là có người nào đó.

Phuong Trì Hạ cũng không để ý, đóng cửa lại, ngâm mình trong bồn tắm.

Dưới lầu truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng gần, còn có âm thanh người hầu hỏi thăm “Thiếu gia ngài đã trở về!”

Trong phòng tắm còn đang mở nước, hơn nữa lại cách hai cánh cửa, âm thanh truyền vào nhưng Phuong Trì Hạ không nghe được rõ ràng, vẫn như cũ không để ý.

Trên hành lang, có một thân ảnh trực tiếp đi vào phòng Tiểu Tả xem tình huống, sau đó quay về phòng mình.

Đi đến cửa phòng chuẩn bị đẩy cửa ra, lại nghe thấy phòng tắm bên cạnh có tiếng nước, mảy nhíu chặt lại.

Phòng bên cạnh bình thường không có ai ở!

Trong phòng tắm, Phuong Trì Hạ vẫn đang ngâm mình ở trong bồn tắm.

Ở bên trong đại khái chừng mười phút, mặc áo tắm đi ra, ra ban công lau tóc.

Nhưng ban công của phòng cô và phòng của Lạc Dịch Bắc liền nhau, chính giữa chỉ cách một khe hở nhỏ, từ chỗ này của cô hoàn toàn thấy rõ phòng của đối diện.

Vừa đi ra ban công thì phòng bên cạnh cũng có một thân ảnh cao lớn chậm rãi đi ra...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Không muốn vì mình biện minh một chút sao?

Phuong Trì Hạ đứng trước lan can của ban công, ánh mắt nhìn xuống vườn, không có nhìn phòng bên cạnh, cũng không để ý đến tình huống bên cạnh.

Đứng ở trên lầu nhìn xuống, hoa viên Lạc gia rất xinh đẹp, lúc này còn sớm, trời chưa sáng hẳn, sương mù nhẹ lượn lờ trên vườn, tia nắng ban mai hơi lộ ra khiến cho người ta vui vẻ thoải mái nói không nên lời.

Phuong Trì Hạ bận rộn một đêm, hiện tại có một chút gió sáng sớm giúp cô thanh tỉnh một chút.

Lạc Dịch Bắc đứng trước cửa ban công của mình, bất động thanh sắc nhìn hành động của cô, nhìn tóc dài còn có nước đọng, lại nhìn mặt cô bị nhiệt khí làm ửng đỏ, lại nhìn áo tắm lông lẻo trên người cô, ánh mắt rất sâu.

Ra người ngoài vài ngày, vừa về đã gặp cô, hơn nữa còn ở Lạc gia, khiến cho anh có chút ngoài ý muốn!

Phuong Trì Hạ vẫn đang chà lau tóc, tùy ý mà lau khô nước trên tóc, muốn quay lại phòng, vừa quay người lại lại vừa vận đối diện với ánh mắt anh.

Lúc này còn chưa đến sáu giờ sáng.

Hoảng sợ nhìn anh đột nhiên trở về rồi, con mắt hơi co co lại, khăn trên tay cũng rơi xuống đất.

Lạc Dịch Bắc cũng nhìn cô một hồi lâu, thấy cô hoảng sợ thì ánh mắt thật lạnh, một chút nhiệt độ cũng không có.

Bốn mắt nhìn nhau, trong đầu Phuong Trì Hạ ù ù, cặp môi đỏ mọng mấp máy, vất óc nghĩ mình nên giải thích thế nào “Em, em...”

Người đã vào ở, cô thấy việc này có nói thế nào cũng không rõ được.

Lại nghĩ mặc kệ cô có vào ở hay không, trong mắt Lạc Dịch Bắc cô cũng là người cả ngày mơ ước thân phận Thiếu phu nhân Lạc gia như những nữ nhân khác, liền thấy không cần phải giải thích nữa.

Vừa nghĩ như vậy, Phuong Trì Hạ không nói nữa.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô, vốn cho rằng cô chỉ ít cũng sẽ vì mình biện hộ vài câu, lại không nghĩ đến cô một chữ cũng không nói.

“Không muốn nói cái gì sao?” Mắt không biểu tình nhìn cô, ánh mắt Lạc Dịch Bắc lạnh xuống.

Phuong Trì Hạ, cúi đầu xuống, trấn định sắc mặt, ngẩng đầu nhìn anh, lúc Lạc Dịch Bắc đang mong chờ cô giải thích thì cô lại nhàn nhạt nói “Em biết anh không muốn nhìn thấy em, em sẽ lập tức rời đi, sẽ không để cho anh thấy phiền toái.”

Nói xong, cô trực tiếp đi vào phòng.

Lạc Dịch Bắc kinh ngạc đứng tại chỗ, trong mắt như bị một tầng lạnh phủ kín, hàn khí bắn ra bốn phía.

Trong phòng ngủ, Phuong Trì Hạ, thay lại áo quần của mình, kéo cửa đi ra ngoài, đến phòng Tiểu Tả xem một chút, thấy tình hình của nó không còn nghiêm trọng, im lặng rời đi.

Tầng này dù có rất nhiều phòng nhưng chỉ có Lạc Dịch Bắc và Tiểu Tả ở, lúc này còn đang sớm hành lang không có người.

Sa Chức và người hầu chắc là đã trở về phòng nghỉ ngơi, lúc này Lạc gia đang rất là yên tĩnh.

Phuong Trì Hạ một mình đi trên hành lang, giống như đang rất vội vã, bước chân cũng rất nhanh.

Đi đến cầu thang đang xoay người chuẩn bị đi xuống, cổ tay bỗng nhiên bị kéo lại.

Phuong Trì Hạ cứng người, nghiêng đầu, nhìn thấy Lạc Dịch Bắc không biết đuổi theo cô lúc nào, sắc mặt có chút trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 228: Nghĩa vụ khi kết hôn với anh

“Anh buông tay ra!” Cô kị hai người đang ở Lạc gia, tay Phuong Trì Hạ hơi giãy ra một chút.

Lạc Dịch Bắc cũng không để ý đến, kéo cô đi đến phòng của mình.

“Lạc Dịch Bắc, anh mau buông tay ra!” Phuong Trì Hạ yếu ớt giãy dụa, hành lang lúc này rất yên lặng, sợ kinh động mọi người trong nhà, cô không dám nói to tiếng.

Lạc Dịch Bắc ngoảnh mặt làm ngơ, kéo cô đến phòng mình, khóa trái cửa lại, vài bước ném cô lên giường cả người hấn cũng đè lên.

Hai tay để hai bên người cô, cả người trên người cô, ánh mắt anh lạnh lùng nặng nề “Nếu như đã đến cái nhà này, có phải hay không nên làm nhiệm vụ của mình?”

Lời anh có ý gì, Phuong Trì Hạ vừa nghe liền biết.

Ngạc nhiên nhìn anh, mặt Phuong Trì Hạ tái đi, tay không tự chủ túm chặt ga giường.

Cô dùng sức rất mạnh, ga giường bị cô nắm thành một đống nhăn nhúm, khớp tay cũng bị bóp đến trắng bệch.

Lời này của Lạc Dịch Bắc đối với cô mà nói hết sức nhục nhã, dường như kết hôn với anh, cô chỉ có tác dụng duy nhất là thỏa mãn nhu cầu sinh lý của anh, giống như thân phận của cô chỉ nên làm việc này.

Anh như vậy khiến cho Phuong Trì Hạ cảm giác mình cực kì tiện, tôn nghiêm đều bị người ta vứt đi thành những mảnh nhỏ!

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, cúi người, thô bạo lôi kéo áo quần trên người cô.

Anh ra tay rất mạnh, còn rất dã man.

Tuy anh chưa bao giờ ôn nhu nhưng chưa bao giờ như bây giờ băng lãnh, dã man như vậy.

Không mang theo một chút nhiệt độ, đến nội tâm cũng lạnh, cả người Phuong Trì Hạ lạnh xuống, ngay cả từng tế bào cũng như bị đông lạnh, ngay cả máu cũng không còn nhiệt độ.

Phuong Trì Hạ nắm tay thật chặt, cũng không phản kháng, không giãy dụa, tùy ý hấn, hốc mắt đỏ lên.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, nhìn ga giường dưới lưng cô đã bị vò thành một nắm, nhìn khớp xương trắng bệch của cô, mặt chậm rãi nâng

lên.

Nhìn mắt Phuong Trì Hạ, anh bỗng nhiên nói “Anh sẽ nghe em giải thích.”

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn hắn, tâm bị đóng băng như bị người ta đánh một cái tạo thành vết nứt tinh tế.

Cô nhìn anh, trong mắt nhuộm một tầng sương mù, thanh âm nghẹn ngào “Nếu như em giải thích anh có tin không?”

Lạc Dịch Bắc trầm mặc một chút, không trực tiếp trả lời vấn đề của cô mà nói “Ít nhất cũng không để mình chịu tội.”

Phuong Trì Hạ kì thật cũng không mong chờ anh có thể tin, trong lòng vừa có chút rung động, lại bình thường trở lại, ánh mắt nhìn anh nói “Tiểu Tả bị bệnh, không chịu ăn uống cái gì, tình hình có lúc tốt lúc xấu, quần gia gọi em đến đây xem, kết quả vẫn chưa có chuyển biến tốt đẹp lắm, mẹ của anh để em tạm thời ở lại đây.”

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, đối với đáp án có chút ngoài ý muốn.

Phuong Trì Hạ lại đẩy anh ra, túm lấy áo quần đi ra ngoài.

Cô đi rất nhanh, giống như ở cùng với anh trong phòng dù chỉ một phút cũng thấy ghét.

Ra khỏi phòng muốn đi xuống lầu, lại bị Lạc Dịch Bắc gọi lại “Nếu là vậy thì ở đây đi!”

Thanh âm của anh rất nhạt. nói xong liền như không có việc gì về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Ngủ một chỗ với anh

Phuong Trì Hạ đứng tại chỗ, đi cũng không được mà không đi cũng không xong.

Nếu như cứ đi như vậy, cô sẽ lo lắng tình hình của Tiểu Tả.

Nếu như không đi, hiện tại Lạc Dịch Bắc đã trở về, Lạc gia lại nhiều người như vậy cô sợ hai người không chú ý sẽ bị mọi người nhìn ra.

Phuong Trì Hạ giãy dụa thật lâu cuối cùng vẫn ở lại.

Nếu đi, đợi tình hình của Tiểu Tả tốt một chút rồi đi.

Nếu như anh đã nói như vậy, cô còn cứ rời đi, khéo về nhà lại bị anh gọi lại đây.

Vừa nghĩ như vậy Phuong Trì Hạ liền quay lại phòng quần gia an bài cho cô.

Đây cửa phòng ra, còn chưa bước vào, phòng Lạc Dịch Bắc lại đột nhiên mở ra.

Dựa vào cánh cửa, mắt anh nhìn trên mặt cô, ý bảo cô qua phòng của mình.

Lạc gia lớn nhỏ nhiều người như vậy, hơn nữa người hầu còn kết bè kết phái, Phuong Trì Hạ không muốn rước lấy phiền toái, làm như không thấy mắt anh, bước vào phòng.

Ai ngờ chân còn chưa bước vào, Lạc Dịch Bắc lại kéo cô vào lòng, đi qua phòng của anh.

Hành động của anh vô cùng bá đạo, hơn nữa còn rất mạnh mẽ, Phuong Trì Hạ ngay cả chỗ giãy dụa còn không có.

Phuong Trì Hạ cả người cứng ngắc, giận đến run rẩy.

Lạc Dịch Bắc ôm cô đến bên giường ném cô lên, đậm mặc nói “Ngủ ở chỗ này!”

“Không muốn!” Phuong Trì Hạ không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, lông mày nhướn lên “Vậy để anh qua bên kia?”

Một câu khiến Phuong Trì Hạ không nói được gì, hung hăng trừng anh, cắn chặt răng.

Cô không hiểu được hành động của anh, rõ ràng hai người là ân hôn, nhưng mà tùy thời lại có thể bị mọi người phát hiện, nói chuyện hành động cũng không kiêng kỵ.

Phuong Trì Hạ không rõ hẳn đến cùng là có ý gì, ở công ty cũng có thể công khai tán tỉnh, ở nhà cũng như vậy!

Lạc Dịch Bắc hoàn toàn bỏ quan ánh mắt cô, cởi áo quần trên người ra.

Anh vừa trên máy bay xuống, cũng như Phuong Trì Hạ, hơn mười mấy tiếng chưa ngủ.

Phuong Trì Hạ nhìn anh, đột nhiên nghĩ đến anh đã về, rất thuận miệng hỏi “Sao lại đột nhiên về như vậy?”

Không phải là nói cô đi đón sao?

“Sao? Không thích?” Lạc Dịch Bắc nhìn cô, giọng điệu giống như là tán tỉnh.

Phuong Trì Hạ tránh hẳn còn không kịp thích mới lạ.

Trong lòng cô nghĩ vậy nhưng ngoài mặt lại không biểu hiện cái gì.

Lạc Dịch Bắc cởi sownmi rất tùy ý mà quăng ra bên cạnh, áo rơi xuống trước mặt Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ bị áo trắng hấp dẫn, anh mắt kinh ngạc.

Hắn vậy mà mặc cái này!

Áo sơ mi mà Lạc Dịch Bắc vừa cởi là cô mua cho anh khi hai người hưởng tuần trăng mật ở Sicily, cô vốn không có nhiều tiền nên mua cái rất rẻ, nhưng Lạc Dịch Bắc lại thường xuyên mang đi.

Phuong Trì Hạ ánh mắt thất thần nhìn cái áo kia.

Trong tủ quần áo của anh không hề có loại rẻ tiền này, cô cho rằng, hắn mặc một lần liền ném đi mới đúng.

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn anh, như không có việc gì đi vào phòng tắm,

Ở trong phòng tắm tắm xong, tùy ý mang áo tắm đi ra, Phuong Trì Hạ vẫn nhìn cái áo kia thất thần.

Cô như vậy khiến cho Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, khóe mắt hơi rút một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Em rất yêu thích chị sao?

Tùy ý lau lau mái tóc ngắn, đem khăn vắt một bên, hắn vài bước đi qua, ôm cô nằm lên giường.

Phuong Trì Hạ trong lòng anh, giờ tay lên muốn đẩy anh, Lạc Dịch Bắc kéo tay cô lại, tư thế bá đạo ôm cô trong lòng, thanh âm đậm mạc “Hoặc là chúng ta như vậy ngủ, hoặc tiếp tục chuyện vừa rồi, hai chọn một!”

Phuong Trì Hạ nhìn anh một cái, liền ngoan ngoãn nằm yên.

Lạc Dịch Bắc thỏa mãn cô thuận theo, cứ ôm cô ngủ như vậy.

Phuong Trì Hạ cũng một đêm không chợp mắt, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Giấy dựa cũng không ra, cô cũng không tiếp tục kháng cự, dựa vào trong ngực anh an tĩnh nằm ngủ.

Chỉ là cô ngủ không sâu lắm, do ngủ trong phòng anh khiến cô có chút không được tự nhiên,

Lại nghĩ Tiểu Tà có thể gọi cô, cô cứ như vậy mơ màng ngủ mấy giờ, cô lo lắng cho Tiểu Tà, nên dậy trước Lạc Dịch Bắc.

Sau khi tỉnh dậy liền đi phòng của tiểu tà.

Tiểu Tả đã tỉnh lại.

Thấy cô, rất vui về nhìn cô cười.

“Ăn com ngon không?” Phương Trì Hạ vài bước đi qua, ngồi bên giường của nó.

Tiểu Tả hôm nay tinh thần đã khôi phục rất tốt, lại khôi phục lại dáng vẻ tiểu thiếu gia.

Quét mắt nhìn người hầu ở đây, hần cao giọng “Mọi người đi ra ngoài đi, nơi này tạm thời không cần mọi người.”

Đám người nhìn Phương Trì Hạ đang ở đây, tất cả đều yên lòng đi ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, cả phòng lớn như vậy, trong nháy mắt chỉ còn lại cô và tiểu tả.

Phương Trì Hạ lẳng lẳng nhìn nó, nghĩ đến bình thường nó cũng đối với cô bảo vệ, nhin không được hỏi “Em rất yêu thích chị sao?”

Lời này cô hỏi rất trực tiếp, cô cho rằng với tính cách kiêu ngạo bình thường của nó, nên trực tiếp cự tuyệt hoặc là tổn hại cô vài câu.

Nhưng mà tiểu trái ngược lại rất chân thành, gật gật đầu.

“Vì sao vậy?” Phương Trì Hạ tò mò hỏi.

Tiểu Tả trầm mặc hồi lâu. Không trực tiếp trả lời mà nói “Chị, em kể cho chị chuyện cũ của em có được không?”

Đây là lần đầu tiên nó gọi cô là chị, âm thanh trẻ con non nớt, khiến cho nội tâm của Phương Trì Hạ rất ấm áp dễ chịu.

“Được.” Nhẹ gật đầu, cô lấy cái gối ra sau lưng hần, để nó dựa vào thoải mái một chút.

Tiểu tả trầm mặc một lát mới chậm rãi kể chuyện cũ của mình: “Lúc trước em còn chưa quay về Lạc gia, có một thời gian rất dài đều sống với ba ba ở nước ngoài. Chị chắc chắn không đoán được a, kì thật lúc mẹ sinh em, ba ba một chút cũng không vui mừng, bởi vì vài năm kia, ba ba cũng không thương mẹ của em, ông ấy một mực thích người khác. Cho nên lúc em sinh ra không được hoan nghênh.”

“Thế nhưng mà, em vừa sinh ra đã bị ba ba mang đi. Ông ấy chỉ nhận em, không nhận mẹ em. Vì vậy trước khi em năm tuổi đều chỉ sống với một mình ba ba.”

“Bởi vì không thương em, nên ba ba đối với em rất lạnh lùng, cho nên nhiều năm như vậy em chỉ sống cùng với người hầu.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Về sau chị hãy dựa vào em

“Lúc người hầu không đến thì chỉ có em một mình, cô đơn, bị vứt bỏ như chó mèo, cũng không ai đau cũng không ai thương.”

Hình như tổn thương của những năm đó đã bị san bằng nên khi tiểu tả nói những lời này cũng không quá đau lòng.

Ngẩng đầu nhìn Phương Trì Hạ, nó nói “Gặp chị nhiều lần như vậy, chị cho em cảm giác rất giống em lúc đó, cô đơn lại đáng thương, chúng ta là những đứa trẻ không có ai yêu thương, nhìn chị em như nhìn thấy em lúc trước vậy.”

Lúc trước nó nói vô cùng bình tĩnh nhưng nói đến câu này, ánh mắt lại lấp lánh chút nước.

Khi Phương Trì Hạ hỏi Tiểu Tả cô cũng nghĩ đến rất nhiều nguyên nhân Tiểu Tả thích cô, nhưng lại không nghĩ đến điều này, toàn thân cứng ngắc nhìn hần, ánh mắt kinh ngạc.

Ngoài cửa, có một thân ảnh đứng thẳng, nghe những lời của Tiểu Tả từ đầu đến cuối, sâu trong ánh mắt tràn ra một tia khác thường.

Phương Trì Hạ không phải là người sâu não, kinh ngạc sau những lời Tiểu Tả một hồi, tay lại xoa xoa đầu nó, giả bộ nói không sao cả “Nói cái gì đó? Tiểu gia hỏa này là nghĩ nhiều rồi! Cái gì không ai đau không ai thương? Sau này chị sẽ thương em!”

Tiểu Tả cũng kì thật cũng không phải là người sâu não, rất hào khí lấy tay ngăn ngực của mình nắm vai cô, cười hi hi nói với cô “Về sau em cho chị dựa vào!”

Phương Trì Hạ bị lời kia làm cho ghen một chút, trực tiếp liếc mắt nhìn hần.

Cô cũng không đến mức dựa vào một đứa bé a?

Tiểu Tả nhìn về cô cười hắc hắc, ôm cô tiếp tục kể chuyện cũ của Lạc gia “Nhưng mà hiện tại em rất tốt, lúc em năm tuổi ba mẹ em có tiến triển rất tốt, trong chuyện này cũng nhờ sự tác hợp của em, hiện tại quan hệ của hai người rất tốt! Ba người một nhà chúng em cứ như vậy rất tốt! trở về trong nước sống, mỗi người Lạc gia ai cũng thương em!”

Phuong Trì Hạ cười cười, ôm nó vui vẻ phụ họa “Hiện tại vui vẻ là được rồi, chuyện không vui trước kia đều quên đi?”

Tiểu Tả rất nghe lời cô gật đầu, hai người ôm một chỗ.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc đứng bên ngoài nhìn một màn này, vẫn còn lưu lại chuyện Tiểu Tả vừa nói, ánh mắt rất sâu.

Tiểu Tả mới bảy tuổi, đã nhạy bén như vậy mà anh không nghĩ đến.

Phuong Trì Hạ nhìn ra cửa thấy hắc, hơi sững sờ một chút, ngượng ngùng buông Tiểu Tả ra.

“Tiểu Tả, đói chưa? Chị đi lấy đồ ăn lên cho em” Phuong Trì Hạ nói một câu liền đi ra ngoài.

“Đến thế nào lại không lên tiếng?” Đi đến cửa phòng, ngẩng đầu nhìn Lạc Dịch Bắc cô oán trách.

“Thị lực không tốt thì đi khoa mắt đi.” Lạc Dịch Bắc độc ác nói một câu, liền hướng đến cầu thang mà đi,

Phuong Trì Hạ cũng phải xuống lầu, nhưng lại không muốn đi gần anh, bước chân đi chậm chậm.

Lạc Dịch Bắc liếc thấy phản ứng của cô, nhướn mày, ánh mắt nặng nề quét qua mặt cô, quay lui lại.

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, phản xạ có điều kiện đi lui về sau.

Lạc Dịch Bắc từng bước đi đến, khóe miệng cười du dương.

Hai người người tiến người lui, Phuong Trì Hạ không biết anh muốn làm cái gì rất nhanh bị anh dồn đến góc tường.

Hình ảnh hai người cực kì giống người đàn ông du côn, ức hiếp thiếu nữ con nhà lành.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 232: Lần sau buổi tối kêu lớn tiếng một chút

“Cái gì vậy?” Dựa trên vách tường, ánh mắt Phuong Trì Hạ nhìn xung quanh, cảnh giác những người khác đi lên lầu.

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn cô, cánh tay chống lên vách tường bên cạnh người cô, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi nghiêng qua, nhìn mặt cô sau đó nhìn xuống người cô.

Đầu ngón tay đẩy cô áo cô ra, xoa xoa trên cổ.

Động tác của anh rất chậm, vỗ vỗ chơi đùa trên da cô, kích thích dòng điện chạy trên người cô.

ANh hình như cố ý như vậy, động tác của anh tàn nhẫn, giống như vuốt một món đồ chơi mới.

“Đừng như vậy!” Hai người đang đứng trên hành lang, lúc nào người hầu cũng có thể đi lên, Phuong Trì Hạ không chịu đẩy tay anh.

“Như vậy là như thế nào?” Lạc Dịch Bắc chậm rãi trả lời cô, ngón tay trên cổ cô không dời đi thậm chí còn di chuyển sang phía trước

“Không nên ở chỗ này!” Phuong Trì Hạ muốn đưa tay ngăn tay hắc, Lạc Dịch Bắc lại cầm ngược tay cô, bắt chéo ra sau lưng.

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, phản xạ có điều kiện muốn phản kháng, Lạc Dịch Bắc lại cúi người nhắm ngay môi cô cắn một cái.

ANh hành động mà không một chút kiêng kỵ, muốn làm cái gì thì làm cái đó, cũng không sợ bị người khác bắt gặp, cũng như cũ muốn làm gì thì làm.

Thần kinh Phuong Trì Hạ kéo căng, ngăn cản không được tức giận rống về phía hắc “Lạc Dịch Bắc, anh đủ chưa?”

“Lần sau buổi tối cũng gọi lớn tiếng như vậy?” Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt liếc cô một cái, cao lãnh ném một câu, quay người đi xuống lầu.

Phương Trì Hạ cứng ngắc đứng tại chỗ, trên mặt ửng đỏ.

Cái gì mà buổi tối cũng kêu lớn một chút? ANh đây là đang công khai tán tỉnh sao?

Lạc Dịch Bắc xuống lầu trước, cách một hai phút, Phương Trì Hạ mới đi theo xuống.

Khi đi đến nhà ăn sắc mặt vẫn có chút không được tự nhiên.

Lúc này đang giờ cơm trưa, mọi người Lạc gia đều đã ngồi đủ vào bàn ăn.

Sá Chức Tinh thấy cô cười cười, ý bảo cô ngồi xuống “Phương tiểu thư, cùng ngồi xuống ăn cơm a!”

“Không, phu nhân, Tiểu Tả vẫn chưa ăn cơm, cháu đem lên cho nó trước đã!” Phương Trì Hạ uyển chuyển nói, muốn để người hầu chuẩn bị cơm trưa để đem lên, Sa Chức Tinh lại nói “Cũng đã đến giờ cơm trưa rồi, Tiểu Tả giao cho người hầu là được rồi, ngồi xuống đi!”

Phương Trì Hạ kì thật không muốn trước mặt nhiều người như vậy ngồi cùng một chỗ với Lạc Dịch Bắc, bất quá, Sa Chức Tinh đã nói như vậy, cô cự tuyệt nữa có vẻ quá sĩ diện rồi.

Nghĩ như vậy, Phương Trì Hạ liền ngồi xuống.

Người hầu đem bộ đồ ăn đến cho cô, vừa vận ngồi bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu nhìn cô một cái, khỏe môi như có như không cười cười.

Phương Trì Hạ làm như không thấy hắn, cúi đầu tự mình ăn.

TRước bàn ăn có rất nhiều người.

Ấn tượng của Lạc Ân Kỳ đối với Phương Trì Hạ tương đối tốt, tuy khiến cho người khác cảm thấy uy nghiêm, nhưng khi dùng cơm lại gấp thức ăn cho Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ nói cảm ơn với ông, tiếp tục tự mình ăn.

Cô hoàn toàn xem như Lạc Dịch Bắc không tồn tại, từ đầu đến cuối cũng không nhìn hắn một cái.

Ai ngờ anh không muốn để cô yên, lúc ăn được một nửa, bỗng nhiên sờ soạn nắm tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Con dâu thấy cha mẹ chồng

Lưng Phương Trì Hạ cứng lại.

Lạc Dịch Bắc lại làm như không sao cả, vẫn tiếp tục ăn cơm, động tác còn rất ưu nhã.

Mà tay ở dưới bàn kia lại làm hành động xấu.

Đầu tiên là vuốt vuốt ngón tay cô, sau đó lại chuyển qua eo nhỏ của cô.

Đầu ngón tay xoa xoa, cách vãi áo vỗ về chơi đùa.

Cả người Phương Trì Hạ đều căng thẳng, từ mặt đến tai đỏ bừng lên.

Bên cạnh hai người còn có Lạc Ân Kỳ nhưng mà Lạc Ân Kỳ ngồi ở giữa, có thể không thấy nhưng mà Sa Chức Tinh ngồi ở bên cạnh Lạc Dịch Bắc!

Sa Chức Tinh không để ý tự mình ăn cơm, hình như cũng không để ý đến Lạc Dịch Bắc ở dưới bàn mờ ám.

Cô biết Lạc Dịch Bắc đang cố ý trêu chọc cô, nhưng mà ở đây có nhiều người như vậy, anh không biết thế nào là cấm kỵ sao?

Nếu như nói vừa rồi trên lầu chỉ là đùa giỡn nhưng hành động của Lạc Dịch Bắc bây giờ Phương Trì Hạ chắc chắn có thể xác định anh căn bản không sợ

quan hệ của hai người bị phơi bày!

Chỉ cần hơi cố kỵ một chút, hành động sao có thể trắng trợn như vậy?

Việc này khiến cho Phương Trì Hạ bất ngờ, càng không hiểu anh.

Rõ ràng thân phận thiếu phu nhân Lạc gia này cũng đã thành khu vực không thể chạm đến giữa hai người, hiện tại hành vi của anh là cái gì?

Lạc Dịch Bắc ăn cơm, thỉnh thoảng liếc qua nhìn cô, thấy được bên tai cô đều đỏ lên thì tâm tình ngoài ý muốn lại rất tốt.

Lại nhìn đồ ăn trên bàn, khẩu vị tốt hơn không ít.

Giày vò Phương Trì Hạ một hồi lâu, để mặt cô đỏ bừng anh mới thu tay lại.

Như chuyện gì cũng chưa xảy ra, dùng món ăn lại như cũ.

Sa Chúc Tĩnh ngồi bên cạnh Lạc Dịch Bắc, bà là người Lạc gia đầu tiên tiếp xúc với Phương Trì Hạ, cũng là người duy nhất thấy vòng cổ trên cổ cô.

Ăn được một nửa, bà bất động thanh sắc nhìn Lạc Dịch Bắc lại như không có việc gì nhìn qua Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ từ đầu đến cuối đều biểu hiện mình cùng Lạc Dịch Bắc không có quen biết, yên lặng ăn cơm của mình.

Lạc Dịch Bắc cũng không nói gì từ đầu đến cuối cũng không nói chuyện với cô.

Quan hệ hai người như vậy khiến cho Sa Chúc Tĩnh như lọt vào sương mù.

Suy nghĩ một lát, bà như nói chuyện phiếm hỏi “Phương tiểu thư vẫn là sinh viên sao?”

“Vâng, phu nhân.” Phương Trì Hạ ngẩng đầu, trả lời rất lễ phép.

“Sau khi vào làm ở Dung Hi thì thấy thế nào?” Sa Chúc Tĩnh cười tủm tỉm lại hỏi.

“Dung Hi rất tốt, có thể học được nhiều điều mà trong trường, thậm chí ngoài xã hội cũng không học được.”

“Nghe nói Phương tiểu thư là con nuôi của Phương gia?” Sa Chúc Tĩnh lại hỏi.

Những vấn đề bà hỏi kì thật chính là những vấn đề mà con dâu ngày đầu ra mắt bố mẹ chồng thường được hỏi, nhưng mà bà hỏi quá tinh vi, ngay từ đầu cũng không hỏi trực tiếp.

Động tác trong tay Phương Trì Hạ dừng một chút “Vâng, thưa phu nhân.”

Sa Chúc Tĩnh cười nói tiếp “Không có người thân khác sao?”

“Phu nhân, cháu là cô nhi.” Phương Trì Hạ chần chờ một lát nói.

“Đã thử tìm người nhà chưa?” Sa Chúc Tĩnh lại tiếp một câu.

Một câu người nhà khiến cho ánh mắt Phương Trì Hạ âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Thích thô bạo đơn giản như vậy

Lạc Dịch Bắc nhìn qua phản ứng của cô, nghĩ đến ngày đó cô từ Thi gia trở về mặt đầy ủy khuất, không muốn Sa Chúc Tĩnh nhắc đến nhiều, đặt đĩa xuống bàn, nhân nhặt nói chen vào “Không biết Tiểu Tả bây giờ như thế nào?”

“Tôi đi xem một chút.”

Phương Trì Hạ hiểu ý kia là cho cô kiểm soát rồi đi, đứng dậy lễ phép nói với mọi người trên bàn, quay người đi lên lầu.

Sa Chúc Tĩnh kì thật cũng thuận miệng hỏi, không phải có ý muốn chạm đến nỗi đau của cô.

Làm cha mẹ, hiểu bối cảnh nữ nhân bên cạnh con trai không phải là bình thường sao?

Đưa mắt nhìn Phương Trì Hạ rồi đi, bà chuyển qua nhìn Lạc Dịch Bắc.

Đây là bảo vệ sao?

“Con ăn xong rồi, lên xem Tiểu Tả một chút.” Lạc Dịch Bắc đứng lên, như không có việc gì đứng dậy đi lên lầu.

Khi vào phòng, tiểu tả đang ngồi trên giường khoanh hai tay trước ngực, bộ dáng tiểu thiếu gia, trên mặt còn lạnh lùng.

Hắn hình như không muốn ăn cơm, Phương Trì Hạ đang trêu chọc hắn, trên tay cầm hai con rối, đang diễn kịch rồi cho hắn xem, trong miệng còn ngâm nga bài hát.

Tiểu Tả hình như đối với cô ghét bỏ, khinh thường hừ một tiếng “Áu trĩ!”

“Ngạo mạn!” Phương Trì Hạ không khách khí châm biếm nó một câu, đem chén đẩy đến trước mặt nó “Em đến cùng là có ăn hay không?”

“Không ăn!” Tinh thần Tiểu Tả hiện tại tốt hơn không ít, cũng không giống như hôm qua, như con cừu nhỏ dễ bị khi dễ, cầm nhỏ nâng lên kiêu ngạo nghiêng đầu.

Phương Trì Hạ đôi mi thanh tú nheo một cái, nhìn nó tức đến ngứa răng, nhưng lại không làm được cái gì.

Lạc Dịch Bắc đứng ở cửa nhìn thấy một màn này, vài bước đi vào, gỡ lên đầu Tiểu Tả một cái, đạm mạc nói “Ăn đi!”

Trên người anh có một cỗ khí thế rất lớn, nói chuyện lại lạnh lùng, khiến người ta rất kính sợ.

Tiểu Tả bình thường không nghe lời cha mẹ nhưng tuyệt đối nghe lời anh.

Ngẩng đầu nhìn anh một cái, như làm chuyện xấu bị bắt được, trầm thấp cúi đầu, nhận lấy tiền, buồn bực bắt đầu ăn.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn một màn này, có chút khó tin nhìn Lạc Dịch Bắc.

Cô đồ dành, hành động cũng không thể bắt nó ăn vậy mà anh vừa nói một câu đã xong chuyện.

“Hóa ra là thích kiểu thô bạo đơn giản kia! Sao không nói sớm!” Phương Trì Hạ trêu Tiểu Tả một câu, ánh mắt chuyển sang Lạc Dịch Bắc “Nơi này giao cho anh đây.”

Cô kì thật không muốn ở cùng một chỗ với anh, chỉ cần nơi có anh, trong đầu cô liền nghĩ đến chuyện chuồn đi.

Lạc Dịch Bắc mới vào không đến hai phút, cô liền đi ra ngoài.

Xuống dưới lầu, Phương Trì Hạ đi ra ngoài vườn.

Hoa viên Lạc gia rất lớn, so với công viên bình thường còn lớn hơn, lại còn trang trí rất xinh đẹp, trong vườn hoa cỏ trái cây gì cũng có.

Phương Trì Hạ không biết đường ở đây, tùy tiện đi một chút liền đi đến một biệt thự không biết là ai ở.

Lúc đi qua vườn trái cây, bỗng nhiên có một con Husky từ bụi cỏ chạy đến.

Con chó có màu rất đẹp, lông bóng loáng tỏa sáng, vừa nhìn đã biết chủ nhân rất chăm chút.

Nhìn thấy cô cũng không hung hăng thậm chí còn rất ngoan ngoãn chạy từng vòng quanh người cô, chơi đùa với cô.

Phương Trì Hạ rất thích chó, đúng lúc này cũng không muốn trở về liền hái chút hoa quả dứt khoát ngồi xuống cho Husky ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Đại họa Hạ Hạ làm ra

Cô cho nó ăn quả gì cũng không biết, nhìn rất kì lạ, chắc là loại quả của nước ngoài.

Con Husky hình như bình thường không ăn loại này, đầu tiên tò mò liếm liếm sau đó ăn một chút liền nguyền, một mực dùng đầu cọ cọ vào tay cô muốn

ăn.

Phuong Tri Hạ không chịu được nó làm nũng bèn nằm lần bảy lượt dứt nó ăn.

Lúc cô cho nó ăn cũng không nghĩ nhiều, hơn nữa con Husky nhìn rất cường tráng, cô cảm thấy ăn nhiều một chút cũng không sao.

Nhưng mà chỉ chốc lát sau liền thấy Husky có chút không đúng.

Nó nằm trong ngực cô rên rên, bộ dáng thống khổ, thậm chí còn tiêu chảy.

Phuong Tri Hạ thoáng cái liền sợ, ngồi xổm xuống muốn kiểm tra nó, thì sau lưng truyền đến một âm thanh uy nghiêm “Cô vừa cho nó ăn cái gì?”

Âm thanh hung ác còn nghiêm khắc, không đợi Phuong Tri Hạ kịp phản ứng một lão nhân liền đi đến trước mặt cô.

TRước mặt cô đem Husky lật qua lật lại, đau lòng nhìn bụng nó “Harry, nghe lời, chúng ta trở về tìm bác sĩ a! May chịu đựng một chút!

Thanh âm hần rất lo lắng, cảm giác kia như đang an ủi bệnh nhân.

Phuong Tri Hạ cũng ý thức được mình gây ra chuyện nên đứng lên, ngoan ngoãn nhận lỗi “Cháu không phải cố ý!”

“Đi theo!” Người kia không nói lý với cô, chỉ lạnh lùng ném một câu, ôm lấy Husky nằm trên mặt đất đi về phía biệt thự bên cạnh.

Phuong Tri Hạ làm sai, tuy cô không biết thân phận của đối phương như vẫn đi theo.

Hai người một trước một sau đi vào biệt thự, sau khi gọi một cuộc điện thoại, rất nhiều bác sĩ vội vàng chạy đến.

Sau đó kiểm tra các loại cho Husky.

Phuong Tri Hạ còn chưa từng thấy qua kiểm tra lớn như vậy lại làm với một con chó!

Từ đầu đến cuối ngoan ngoãn đứng một góc, có cảm giác được mình đã phạm phải sai lầm lớn!

Càng làm cho cô ý thức được điều này là cả nhà Lạc gia cũng vội vàng chạy đến, nguyên nhân chủ yếu nghe nói lão gia tức giận.

“Đây là làm sao vậy?” Sa Chức Tĩnh vừa vào cửa đã thấy Phuong Tri Hạ đứng trong góc như học sinh tiểu học làm sai bị phạt, đôi mi thanh tú hơi nhăn.

Lạc Dịch Bắc cũng nhìn trên người cô một vòng, mày nhăn lại, bước vào “Làm sao vậy?”

Lời này là anh hỏi Phuong Tri Hạ, giọng điệu không có tức giận mà ngược lại là lo lắng cho cô.

Phuong Tri Hạ ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng giải thích “Con chó của ông bị em cho ăn nên bị bệnh!”

“Cô còn không biết xấu hổ nói!” Bị nhắc đến ông sắc bén liếc qua cô một cái.

Phuong Tri Hạ bị ông nhìn biểu hiện trên mặt lập tức thu liễm, cúi thấp đầu bộ dạng sám hối, “Ông ơi, cháu sai rồi!”

“Gọi là Ông cố!” Sa Chức Tĩnh ở bên cạnh nhắc nhở cô một câu.

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, trong lòng càng đau khổ.

Cô đây là động thổ trên đầu Thái Tuế sao?

“Ông cố, cháu thật sự không cố ý!” Đòi lại xưng hô, cô lần nữa cúi thấp đầu xin lỗi.

Lạc Dịch Bắc khỏe mắt rút một chút, vài bước đi quan, nhìn Husky một cái về mặt khinh thường “Không phải chỉ là một con chó thôi mà có gì lớn? Thích thì sáng mai cháu đưa cho ông mấy con!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Đêm nay, không được đi

Lạc Dịch Bắc nói xong, toàn trường một mảnh im lặng.

Lạc gia ai không biết Husky là mạng sống của Lạc Dịch?

Đám nói chuyện như vậy với ông cố, toàn bộ Lạc gia chỉ có Lạc Dịch Bắc!

Lạc Dịch Bắc làm ông cố tức đến mức dựng râu trừng mắt, hung hăng liếc Lạc Dịch Bắc một cái: "Cháu đưa mấy con tốt như vậy tới đây cho ông xem!"

Lạc Dịch châm chọc, Lạc Dịch Bắc sờ sờ mũi, ánh mắt nhìn sang một bên.

Ông cố không nói sai, muốn tìm mấy con Husky đơn giản.

Nhưng muốn tìm một con nghe lời giống Harry, có tình cảm với ông cố như vậy, ít nhất trong thời gian ngắn không thể tìm ra.

"Ông cố, chị Hạ Hạ không phải cố ý, ông là người tốt, hiền lành nhất, cả Lạc gia ông là người tốt nhất, cháu biết ông sẽ không so đo với chị ấy, đúng không? Đúng không?"

Tiểu Tả cũng theo tới, thấy tình huống không đúng, đi lên phía trước, lôi kéo cánh tay Lạc Dịch ánh mắt sáng ngời, bán manh giúp Phương Trì Hạ nói chuyện, chỉ kém không đem tất cả từ ngữ có trong đầu ra vuốt mông ngựa.

Tiểu Tả rất dễ làm cho người khác yêu thích, lớn lên rất dễ thương, lúc nói chuyện với người lớn giọng trẻ con ngây thơ không mấy ai có thể kháng cự.

Nhưng Lạc Dịch bây giờ đang tức giận, còn phải lo lắng tình huống Harry, bỏ tay tiểu Tả ra, xụ mặt quát lớn, "Cháu có đi ngủ không!"

Tiểu Tả méo miệng, lui về.

Bán manh thất bại, tiểu Tả không biết nên làm gì để giúp đỡ Phương Trì Hạ, ánh mắt nhìn về phía Phương Trì Hạ, vẻ mặt có tâm nhưng không có sức. Phương Trì Hạ rất cảm động, nhỏ giọng an ủi tiểu Tả một câu, "Chị không sao, em đừng lo lắng."

Phương Trì Hạ nói rất nhỏ, ai biết Lạc Dịch đã nhiều tuổi tai lại thính như vậy, nghiêng đầu rống một tiếng, "Cô đương nhiên không có việc gì, có việc gì là Harry, ra bên ngoài phạt đứng, tối nay không được đi đâu hết!"

"Ông nội, sao ông lại..." Sa Chức Tinh muốn khuyên bảo, nhưng còn chưa nói hết đã bị Lạc Dịch quát lớn: "Chức Tinh cháu cũng về đi, tất cả đi về, nhiều người như vậy ở đây làm gì? Ôn ào chết được!"

Ông cố tuổi tác đã cao, tính tình cũng lớn, được cháu chất tới thăm ai không muốn?

Nhưng bây giờ nhìn ai cũng không vừa mắt.

Sa Chức Tinh bất đắc dĩ, nhìn Phương Trì Hạ một cái, nhất thời không biết nên nói gì.

"Dì, không sao đâu, mọi người về trước đi!" Phương Trì Hạ từ đầu tới cuối ngoan ngoãn đứng ở góc tường, thái độ nhận lỗi vô cùng thành khẩn.

Sa Chức Tinh suy nghĩ một chút, cảm thấy với tính cách Lạc Dịch, cũng sẽ không làm khó Phương Trì Hạ nhiều, gật đầu, mang một đám người đi về.

Trong thời gian ngắn, gian phòng nào nhiệt chỉ còn lại một đoàn bác sĩ, Phương Trì Hạ, Lạc Dịch Bắc và Lạc Dịch.

Vì Lạc Dịch Bắc vừa rồi nói lời kia, Lạc Dịch rất khó chịu liếc Lạc Dịch Bắc một cái, nói "Cháu còn không về?"

Lạc Dịch ghét bỏ Lạc Dịch Bắc.

"Ở đây rất yên tĩnh, cháu ở lâu một tí không được ah?" Lạc Dịch Bắc nhìn ông cố một cái, ánh mắt so với ông cố nhìn mình còn ghét bỏ hơn.

Thật ra, cả Lạc gia ai cũng biết Lạc Dịch chiều chuộng Lạc Dịch Bắc nhất, Lạc Dịch Bắc cũng rất kính trọng ông cố, hết lần này tới lần khác, hai người nói chuyện đều giống như dao kiếm, người không rõ còn tưởng hai người là kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 237: Cảm động...

Đây là chuyện thường xuyên xảy ra ở Lạc gia, nhưng Phương Trì Hạ lại là lần đầu tiên thấy.

Nhìn Lạc Dịch Bắc, rồi nhìn Lạc Dịch, Phương Trì Hạ có chút ngạc nhiên.

Lạc Dịch bị Lạc Dịch Bắc làm tức giận, nhưng hết lần này tới lần khác không thể làm gì Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc chọn cái ghế ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Phuong Trì Hạ đang đứng.

Lạc Dịch Bắc thật sự không hiểu, với tính cách Phuong Trì Hạ, nếu như bị anh hành hạ như thế, Phuong Trì Hạ đã sớm phản kháng.

Nhưng bây giờ Phuong Trì Hạ từ đầu tới cuối biểu hiện vô cùng nhu thuận, thậm chí cũng không cãi lời.

Phuong Trì Hạ làm sai là sự thật, trong lòng Phuong Trì Hạ nghĩ phạt đứng có là gì? Ông cố không bắt cô bồi thường tiền là tốt rồi!

Husky là thú nuôi của nhà có tiền, bình thường giống như bảo bối, giá trị rất xa xỉ.

Nếu bắt Phuong Trì Hạ bồi thường tiền, đem tất cả tài sản của Phuong Trì Hạ ra cũng không bồi thường nổi!

Phuong Trì Hạ cũng không lạ gì Lạc Dịch, đây là nguyên nhân Phuong Trì Hạ từ đầu tới cuối vẫn ngoan ngoãn như vậy.

Lạc Dịch Bắc sau khi ngồi xuống vẫn không dời mắt, lông mày Phuong Trì Hạ nhú nhú.

Phuong Trì Hạ vì bị phạt mới ở lại, Lạc Dịch Bắc ở lại làm cái gì?

Xem trò vui?

Phuong Trì Hạ đang hoang mang, ông cố đã thay cô hỏi "Ông phạt con bé kia, cháu ở đây làm gì?"

Giọng điệu chậm chọc, ông cháu từ khi gặp mặt đã không nói chuyện một cách bình thường rồi.

Phuong Trì Hạ nghe thấy ông cố hỏi, ngừng đầu ánh mắt kinh ngạc.

Ánh mắt Phuong Trì Hạ mê mang, nhìn Lạc Dịch Bắc sáng ngời.

"Cháu thích." Lạc Dịch Bắc bị hai ánh mắt nhìn chằm chằm, cũng không biết Phuong Trì Hạ bị ảo giác hay sao mà thấy sắc mặt Lạc Dịch Bắc giống như không được tự nhiên.

Lạc Dịch thờ hồn hèn, không thêm đề ý đến Lạc Dịch Bắc nữa.

"Anh về trước đi!" Phuong Trì Hạ không muốn để người khác nhìn ra quan hệ không bình thường của hai người, nên dè dặt âm lượng yêu cầu.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng liếc một cái, đại khái cũng cảm thấy anh ở đây lâu cũng không thích hợp, đứng lên đi về.

Nhưng trời vừa tối, Lạc Dịch Bắc lại xuất hiện.

Phuong Trì Hạ ngạc nhiên nhìn Lạc Dịch Bắc, không hiểu Lạc Dịch Bắc đột nhiên xuất hiện vì cái gì.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, chỉ nhàn nhạt liếc Phuong Trì Hạ một cái, sau đó lại đi.

Trong hoa viên, lần nữa chỉ còn lại một mình Phuong Trì Hạ.

Lạc Dịch vẫn ở bên trong vội vàng chăm sóc Harry, không đi ra.

Lạc Dịch còn không chú ý đến bản thân và bữa tối, thì đừng đề cập đến chuyện đề ý đến Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ đứng ở bên ngoài mấy tiếng, đến khi đèn trong biệt thự tắt hết, Lạc Dịch cũng đi ngủ.

Phuong Trì Hạ đứng lâu như vậy, từ giữa trưa đến bây giờ bụng rất đói.

Hơn nữa tối hôm qua Phuong Trì Hạ không ngủ, bây giờ hai mí mắt đều đang đánh nhau.

Phuong Trì Hạ nhin không được, xoa xoa mí mắt, giữ vững tinh thần tiếp tục đứng.

Trong bóng đêm, một bóng người chậm rãi đi về bên này, cuối cùng đứng ở trước mặt Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, ngừng mắt lên, thấy rõ gương mặt người tới, ánh mắt kinh ngạc.

"Cầm lấy." Lạc Dịch Bắc mặt không cảm xúc nhìn Phuong Trì Hạ một cái, ném cái túi vào trong ngực Phuong Trì Hạ, bắt Phuong Trì Hạ ngồi xuống, rồi ngồi ở bên cạnh Phuong Trì Hạ.

Trong túi là một cái bánh mì và một chai nước, ăn uống đầy đủ.

Phuong Tri Hạ nhìn chăm chăm túi đồ, nội tâm ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 238: Cùng em một đêm

"Sao anh lại tới đây?" Phuong Tri Hạ chia bánh mì thành hai phần, nhìn Lạc Dịch Bắc, thuận miệng hỏi.

Bây giờ đã là nửa đêm, Phuong Tri Hạ không nghĩ Lạc Dịch Bắc sẽ đến.

"Có ăn không? Không ăn anh đem đi." Lạc Dịch Bắc không trả lời câu hỏi của Phuong Tri Hạ, mà đưa tay muốn lấy bánh mì đi.

Phuong Tri Hạ giơ tay lên tránh động tác của Lạc Dịch Bắc, "Không phải anh đưa đến cho em sao?"

Phuong Tri Hạ sao lại không ăn? Cô đã đói bụng rồi.

Lạc Dịch Bắc không nói gì, thu tay lại nhìn Phuong Tri Hạ, cũng không đi về.

Phuong Tri Hạ cúi đầu nhìn bánh mì. Lạc Dịch Bắc mang đến bánh mì nhân tôm hùm và mực, hơn nửa đêm Lạc Dịch Bắc đưa cho cô đồ ăn xa xỉ như vậy, ấn tượng của Phuong Tri Hạ với Lạc Dịch Bắc cao thêm không ít.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm Phuong Tri Hạ ăn một hồi lâu, rồi mở chai nước đưa cho cô.

Động tác Lạc Dịch Bắc rất thuận tay, làm Phuong Tri Hạ sững sờ một chút.

Bình thường, lúc hai người ở nhà, Lạc Dịch Bắc làm gì có chuyện chăm sóc cô như vậy?

Lạc Dịch Bắc thấy ánh mắt Phuong Tri Hạ không đúng, mới kịp phản ứng anh vừa làm gì, nhét chai nước vào trong tay Phuong Tri Hạ, làm như không có việc gì nhìn sang chỗ khác.

Phuong Tri Hạ cũng không nói gì, vài miếng đem đồ ăn giải quyết xong, bây giờ đã là ba giờ sáng.

Tối hôm qua thức một đêm, đêm nay lại không ngủ, đến bây giờ Phuong Tri Hạ thật sự sắp chịu không nổi nữa.

Nhưng sợ ông cố Lạc Dịch Bắc thấy, lại giữ vững tinh thần muốn đứng tiếp thì bị Lạc Dịch Bắc giữ lại.

"Sao thế?" Phuong Tri Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc khó hiểu.

"Muốn khoe cái gì?" Lạc Dịch Bắc liếc Phuong Tri Hạ một cái, châm chọc.

Phuong Tri Hạ thật sự không còn lời gì để nói.

Lạc Dịch Bắc nghĩ gì vậy a!

Nếu tính tình ông cố Lạc Dịch Bắc hơi hơi tốt một chút, thì cô đã không phải như vậy?

"Ngồi xuống!" Lạc Dịch Bắc liếc vị trí bên cạnh, lạnh lùng yêu cầu.

Phuong Tri Hạ đầu tiên là ngạc nhiên, cứ như vậy nhìn Lạc Dịch Bắc, phản ứng kịp ý tứ của Lạc Dịch Bắc, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lạc Dịch Bắc đang bảo vệ cô sao? khẩu khí lạnh lùng như vậy làm gì?

"Buồn ngủ thì ngủ, ra về cái gì?" Lạc Dịch Bắc không giải thích, duỗi tay ra, ôm đầu Phuong Tri Hạ gối trong lòng ngực anh.

Động tác của Lạc Dịch Bắc, khiến lưng Phuong Tri Hạ cương cứng, đối với lời nói của Lạc Dịch Bắc hơi ngạc nhiên.

Lạc Dịch Bắc không phải tới che chở cho cô ngủ chứ?

Lạc Dịch Bắc cũng không nói thêm gì, cứ như vậy ôm Phuong Tri Hạ, mình thì dựa vào cột đá nghỉ ngơi.

Lạc Dịch Bắc như vậy càng làm Phuong Tri Hạ ngoài ý muốn.

Đêm nay Lạc Dịch Bắc không đi sao?

"Lạc Dịch Bắc, anh..." Phương Trì Hạ từ trong lòng ngực của Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu lên muốn hỏi, Lạc Dịch Bắc đang nhắm mắt lại đột nhiên mở ra cắt đứt lời cô "Em thích đứng tiếp?"

"Không thích." Phương Trì Hạ phủ nhận rất dứt khoát.

Ai thích đứng chứ?

Có thể có cơ hội nghỉ ngơi tại sao phải thua thiệt bản thân?

Lạc Dịch Bắc đối với câu trả lời của Phương Trì Hạ coi như thỏa mãn "Vậy ngủ đi" mắt lại khép lại.

Phương Trì Hạ lẳng lặng nhìn Lạc Dịch Bắc cho dù nhắm mắt lại vẫn đẹp trai chết người, trầm mặc một lát thử thăm dò hỏi, "Đêm nay, anh cũng ở lại đây?"

Lạc Dịch Bắc không trực tiếp trả lời, mà ôm chặt Phương Trì Hạ vào trong ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239: Không nghĩ anh lại quan tâm em như vậy

Chỉ một động tác lại làm Phương Trì Hạ kinh ngạc.

Liếc xéo tay Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ hơi ngẩn người.

Đêm hôm khuya khoát Lạc Dịch Bắc chạy đến đây, đưa đồ ăn còn cùng cô ở đây qua đêm, Lạc Dịch Bắc tốt như vậy từ khi nào?

Đêm nay Lạc Dịch Bắc làm rất nhiều việc mà Phương Trì Hạ chưa từng nghĩ tới.

Phương Trì Hạ không hiểu hành động của Lạc Dịch Bắc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Đầu gối trên vai Lạc Dịch Bắc, vừa định nhắm mắt ngủ, thì nhớ tới cái gì, nghiêng đầu nhìn phía sau hai người.

Phương Trì Hạ sợ ông cố Lạc Dịch Bắc đột nhiên xuất hiện, mắt nhìn kĩ cẩn thận từng li từng tí.

Lạc Dịch Bắc liếc Phương Trì Hạ một cái, mặt không cảm xúc nói: "Yên tâm đi, không có ai nửa đêm không ngủ còn chạy ra rình em đâu."

Lạc Dịch Bắc luôn nói chuyện như vậy, không có một tí dịu dàng, lời nói lạnh lùng giống như gió thổi trên hồ băng, luôn làm người khác cảm giác lạnh buốt.

Phương Trì Hạ liếc Lạc Dịch Bắc một cái, trong lòng nghĩ không phải có anh nửa đêm không ngủ chạy tới đây đó sao?

Nhưng lời này Phương Trì Hạ không nói ra miệng.

Phương Trì Hạ lại nhìn ra phía sau một lần nữa, xác định chắc chắn ông cố Lạc Dịch Bắc đã đi ngủ, mới không đẩy Lạc Dịch Bắc ra, đầu gối lên vai Lạc Dịch Bắc, để Lạc Dịch Bắc ôm, an tâm nhắm mắt ngủ.

Biệt thự ở khá xa trung tâm nên rất yên tĩnh, thích hợp cho người già nghỉ ngơi.

Xung quanh trừ tiếng côn trùng kêu ở trong bụi hoa, một chút ồn ào cũng không hề có.

Bầu trời trong vắt, không có một hạt bụi, trên không trung các vì sao lấp lánh giống như kim cương rơi vào dải Ngân Hà.

Đêm nay là kỷ ức đẹp nhất của Phương Trì Hạ. Phương Trì Hạ cảm thấy rất ấm áp...

Hai đêm không ngủ, Phương Trì Hạ cứ như vậy dựa lên vai Lạc Dịch Bắc, mơ mơ màng màng ngủ.

Phương Trì Hạ ngủ mấy tiếng, thì biệt thự bắt đầu có tiếng người hoạt động.

Đầu tiên là tiếng Harry, sau đó là tiếng bước chân.

Phuong Trì Hạ giật mình tỉnh dậy, thấy cửa biệt thự đã mở ra, ngẩng đầu dậy, đẩy Lạc Dịch Bắc ra.

Động tác Phuong Trì Hạ rất nhanh, một là không muốn bị người khác thấy hai người thân thiết như vậy, hai là sợ ông cố Lạc Dịch Bắc phát hiện tới hôm qua Phuong Trì Hạ ngủ.

Phuong Trì Hạ quay về đứng ở vị trí lúc đầu.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn Phuong Trì Hạ, đối với hành động của Phuong Trì Hạ không còn lời nào để nói, nhưng cũng không nói gì.

Sau vài giây cửa bị người khác xô ra “Rầm”.

Lạc Dịch đứng ở cửa, đầu tiên là nhìn Phuong Trì Hạ đang cúi thấp đầu đứng đó, đối với biểu hiện của Phuong Trì Hạ rất thoải mái.

Ánh mắt nhìn về phía Lạc Dịch Bắc bên cạnh, nhìn Lạc Dịch Bắc ngồi trên mặt đất, nhún mảy châm chọc, "Hôm nay cháu rảnh như vậy, không có việc gì làm sáng sớm đã tới thăm ông cố rồi?"

"Cháu thích." Lạc Dịch Bắc liếc ông cố một cái, ném ra hai chữ rồi đứng lên đi vào trong biệt thự.

Chọn đại một cái ghế ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Phuong Trì Hạ, đang do dự có nên giúp Phuong Trì Hạ không, Lạc Dịch lại mở miệng: "Biểu hiện không tệ, cháu đi vào đi."

Phuong Trì Hạ lúc này đang là "Người chờ xử tội", rất nghe lời đi theo ông cố Lạc Dịch Bắc vào trong biệt thự.

"Hôm qua Harry bị cháu làm bị thương, hôm nay cháu phải ở lại đây chăm sóc nó."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Chị ấy là người của anh Lạc Dịch Bắc

Lạc Dịch cầm hộp thuốc nhét vào tay Phuong Trì Hạ, rồi ngồi xuống bên cạnh, quan sát Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ hiểu ý ông muốn cô cho Harry uống thuốc, thật ra cũng không phải chuyện gì lớn, đến bên cạnh Harry ngồi xổm xuống, đầu tiên là vuốt lông Harry, xong thử trên choker nó há mồm.

Ngày hôm qua Harry gặp Phuong Trì Hạ còn rất vui vẻ, chạy quanh Phuong Trì Hạ đi dạo, còn ngâm lấy váy Phuong Trì Hạ kéo đi, bây giờ ngoan ngoãn ghé bên chân Phuong Trì Hạ.

"Harry, há miệng nào." Đưa thuốc Đông y đến trước miệng Harry, Phuong Trì Hạ khẽ vuốt đầu Harry.

Phuong Trì Hạ từ đầu tới cuối đều rất kiên nhẫn, Lạc Dịch rất thoải mái.

Đợi đến khi Harry ngoan ngoãn uống thuốc xong, gọi Harry đến bên người, ôm vào trong ngực, thương tiếc vuốt lông, ngẩng đầu, nhìn Lạc Dịch Bắc, rồi lại nhìn Phuong Trì Hạ, thỉnh thoảng hỏi "Hai đứa muốn đi?"

Phuong Trì Hạ giật mình, đang muốn giải thích thì tiểu Tả bỗng nhiên chạy tới đây, đứng trước mặt Phuong Trì Hạ thay cô trả lời, "Ông cố, chị Hạ Hạ là bạn của cháu, trước đây đã chăm sóc cháu một đêm!"

"A, phải không?" Chỉ cần không phải trong trường hợp đặc biệt, Lạc Dịch đối với cháu chắt vẫn luôn cưng chiều, tiểu Tả tuổi còn nhỏ, bình thường cũng không chọc giận ông đến mức rụng râu tròng mắt giống như Lạc Dịch Bắc, nên ông rất thích tiểu Tả.

"Ông cố, ông đừng làm khó chị Hạ Hạ được không, chị ấy không có ý mà." Tiểu Tả nhìn ông cố dễ nói chuyện hơn ngày hôm qua. cười hi hi bảo người giúp việc để đồ lên bàn nói "Đây là cháo gạo Liên Từ mẹ cháu bảo cháu mang đến cho ông cố, mẹ cháu nói là ông cố ăn cái này rất tốt cho sức khỏe, ông cố đừng tức giận nữa, Harry không phải đã khỏe rồi sao?"

Miệng Tiểu Tả rất ngọt, lúc bé muốn giúp ai đó nói chuyện, sẽ vắt hết óc nghĩ ra đủ loại lý do, còn biết mang theo quà để lấy lòng.

"Phải không?" Lão gia từ bị tiểu Tả chọc cười, xoa xoa đầu bé, nhận lấy chén cháo.

Tiểu Tà thừa cơ hội kéo Phương Trì Hạ qua, "Ông cố đã tha thứ cho chị rồi, chị mau cảm ơn ông cố đi!"

Lạc Dịch trừng mắt ông nói tha thứ khi nào hả?

Phương Trì Hạ hiểu ý tiểu Tà, cúi đầu xuống, áy náy nói: "Sau này cháu sẽ chú ý hơn."

Tối hôm qua Phương Trì Hạ bị phạt một đêm, hơn nửa từ đầu tối cuối không chối tội, đã xin lỗi rất nhiều lần.

Bây giờ nói chuyện giọng rất nhỏ, có thể nhìn ra Phương Trì Hạ cũng rất áy náy.

Lạc Dịch Bắc chịu không được, đứng lên đi qua, đứng trước mặt Phương Trì Hạ, mặt không cảm xúc phun ra một câu, "Xin lỗi gì nữa? Harry không phải đã khỏe rồi sao?"

Nói xong cũng không để ý tới Lạc Dịch ngạc nhiên nhìn mình, cầm tay Phương Trì Hạ đi ra ngoài.

Lạc Dịch xụ mặt nhìn hai người, ánh mắt nhìn tay Lạc Dịch Bắc.

Ông dạy dỗ Phương Trì Hạ, Lạc Dịch Bắc tới can thiệp làm gì?

"Quan hệ của hai người kia là gì?" Lạc Dịch nhìn tiểu Tà hỏi.

Tiểu Tà hỏi lại: "Ông cũng không biết sao? Chị Trì Hạ làm việc dưới tay anh Phương Trì Hạ, ông cố động đến người của anh ấy, anh ấy đương nhiên phải quản!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 241: Xế chiều hôm nay, cô là của anh

Khẩu khí của Tiểu Tà, một bộ dáng đương nhiên.

Lạc Dịch có chút ngoài ý muốn với cậu, kinh ngạc.

Cứ như vậy?

Trong hoa viên, Phương Trì Hạ đi theo Lạc Dịch Bắc ra khỏi tầm mắt hai người, lập tức bất động thanh sắc đẩy tay Lạc Dịch Bắc ra: "Tự tôi đi là được".

Lạc Dịch Bắc có chút quái dị liếc cô một cái, cũng không kiên trì.

Hai người một trước một sau trở lại biệt thự của anh, cân nhắc đến bây giờ có lẽ Tiểu Ngạn cũng có thể vui vẻ đi lại, Phương Trì Hạ quyết định rời khỏi Lạc gia.

Ai ngờ vừa trở về không được một buổi sáng, Lạc Dịch Bắc theo sau cũng trở lại.

Trước sau chỉ kém cô mấy giờ.

Cô vừa đi, anh lập tức chuyển ra ngoài ở, thậm chí cũng không để ý kẻ người trong nhà có thể suy nghĩ nhiều hay không.

Lúc về đến nhà đội, Phương Trì Hạ đang chuẩn bị đi ra ngoài cùng Đồng Nhan dạo phố, thấy anh đột nhiên trở về, cô có chút ngoài ý muốn: "Sao anh cũng trở về?"

"Có ý kiến?". Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi vào trong phòng, tiện tay cời cúc áo sơ mi ra.

Phương Trì Hạ bị anh làm tức cười.

Nơi này cũng là nhà anh, anh trở về, cô nào dám có ý kiến?

Chỉ là, cô không nghĩ tới anh lại nhanh như vậy theo cô trở về.

Trở về muộn hai ngày cũng tốt, ít nhất sẽ không để cho người nghĩ nhiều.

"Đợi tí nữa tôi và Nhan Nhan đi ra ngoài, buổi tối có thể sẽ không trở về sớm". Nói rõ với anh một lần, muốn đi ra ngoài phòng, cổ tay thỉnh thoảng bị anh kéo lấy.

"Sao?". Phương Tri Hạ ngừng bước chân một chút, nhìn nhìn anh có chút khó hiểu.

"Không có việc gì, em cũng đứng lúc đang rảnh". Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng đáp lại cô một câu, ngừng một chút, lại bổ sung một câu: "Nói cho cô ấy biết người xê chiều hôm nay không đi được, hẹn cô ấy lần sau".

"Mắc mớ gì?". Phương Tri Hạ và Đồng Nhan đã sớm nói chuyện trước, đây cũng là việc riêng của cô, cô và anh kết hôn thì chỉ khi đóng cửa phòng lại mới có giao tình mà thôi, anh có cái gì quyền lợi gì can thiệp vào chuyện của cô?

Khi cô nói xong lời này rất ngạo nghễ, ánh mắt nhìn nhìn anh còn mang một ít khiêu khích.

Lạc Dịch Bắc nhướng mày, híp con mắt lại, ánh mắt lấy tốc độ cực kỳ chậm chạp đảo qua mặt cô, khoe môi cong lên xem thường, mặt không đổi sắc ném câu tiếp theo: "Nếu như muốn liên tục ba buổi tối không ngủ được, đại tiểu thư Phương có thể không để ý lời tôi mới vừa nói".

Tối hôm qua Phương Tri Hạ ở tại Lạc gia ngủ không ngon giấc, cộng thêm đêm nay, vừa lúc ba ngày.

Anh đang uy hiếp cô!

m thanh Lạc Dịch Bắc lạnh lùng thờ hồn hồn, cũng mặc kệ cô đáp ứng chưa, tay lớn tìm tòi trên người cô, tìm điện thoại trên người cô, gọi điện thoại cho Đồng Nhan ngay trước mặt cô.

"Hôm nay cô ấy không rảnh". Rất đơn giản nói một câu, muốn tắt điện thoại, Đồng Nhan lại buồn bực trả lời một câu: "Vì sao?".

"Ồ chung với chồng cô ấy, có ý kiến?". Lạc Dịch Bắc trả lời mặt không đổi sắc.

Đồng Nhan bên kia tựa hồ bị nghẹn lời,, nửa ngày cũng không có âm thanh.

Lạc Dịch Bắc tắt điện thoại, điện thoại di động một lần nữa nhét lại trong tay Phương Tri Hạ, như không có việc gì nắm tay cô, giúp anh chỉnh cúc áo somi rõ ràng anh vừa mới cởi.

Anh vốn cho rằng Phương Tri Hạ sẽ ở nhà, anh nghĩ đã hai buổi tối cô không nghỉ ngơi thật tốt, hôm nay hẳn sẽ ngủ một giấc thật đã mới đúng, anh vốn cũng chuẩn bị trở về nghỉ ngơi, không nghĩ tới cô sẽ ra ngoài.

Anh cởi cúc áo somi là vì cô, hiện tại mang lại một lần nữa, cũng bởi vì cô!!

Phương Tri Hạ nhìn chằm chằm dây cúc áo somi tôn quý trên người anh, đối với hành vi chuyên chế của anh có chút phiền muộn, rất muốn giơ tay lên cho anh một đấm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Bị anh vợ vét tài sản

Nắm chặt cổ áo của anh, nhưng mà chưa kịp làm động tác gì, lại bị một ánh mắt của Lạc Dịch Bắc quét qua làm bàn tay cô hơi thả lỏng.

"Em đang làm gì đó?". Ánh mắt Lạc Dịch Bắc liếc nhìn nếp nhăn trên cổ áo bị cô làm nhăn, mày nhíu lại nhăn.

"Không có gì". Phương Tri Hạ vỗ vỗ cổ áo anh, điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục giúp anh, cúi mặt xuống gài lại từng cái nút áo bị anh cởi bỏ.

Được, hai người thật sự cùng nhau rời khỏi biệt thự.

Lạc Dịch Bắc rất bá đạo gọi điện thoại cho Đồng Nhan, thoái thác cuộc hẹn Phương Tri Hạ vốn đã định sẵn với Đồng Nhan, tự mình lái xe chở cô đi đến trung tâm thương nghiệp.

Sau đó, còn làm một chuyện để cho Phương Tri Hạ càng không còn lời nào để nói.

Mang theo cô đi vào, một buổi xế chiều, anh để cho cô giúp đỡ mua toàn bộ đồ vật của anh.

Bắt cô tiến vào từng cửa hàng bán quần áo đàn ông, để cô hỗ trợ chọn vài cái áo somi, thậm chí mặt không đổi sắc để cho cô trả tiền.

Phương Tri Hạ cảm theo tất cả túi mua sắm lớn nhỏ, thẳng đến đi ra khỏi cửa hàng cũng không lý giải được xế chiều hôm nay hành vi của anh là vì cái gì.

Ánh mắt anh bắt bẻ như vậy, cần gì, coi như mình không có thời gian, còn có nhiều trợ thủ và người hầu như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác để cho cô chọn?

Càng làm cho Phương Trì Hạ không nghĩ thông là, vì sao cô còn phải trả tiền?

Hai người một trước một sau lên xe, Lạc Dịch Bắc ngồi xuống vị trí lái, lấy túi xách của cô ra, mở ra liếc nhìn, nhìn túi tiền của cô một buổi chiều trở nên khô quắt vì anh, khóe cong một chút.

Nhưng lại không có nghĩ lại ý tứ: "Gia sản ít như vậy?".

"Không phải anh vẫn luôn biết?". Phương Trì Hạ ngồi lên, quăng mấy túi mua sắm lên người anh, ánh mắt nhìn túi tiền, tâm có chút đau.

Kỳ thật túi tiền cô vẫn luôn không có khóa lên đã tới, vốn cũng không nhiều tiền, sao anh không biết xấu hổ còn dùng của cô?

Sao anh lại không biết xấu hổ như thế?

Lạc Dịch Bắc lấy túi tiền trên đầu gối của mình liếc mắt nhìn, cầm du dương ở trước mặt cô, khóe môi như không có việc gì cong cong: "Cái này, coi như đưa lễ vật cho tôi".

Kỳ thật nội tâm Phương Trì Hạ cũng không vui, như vậy mà anh gọi là đưa?

Có người muốn người khác tặng đồ, nào có như anh trực tiếp bắt người ta đến cửa hàng, sai người khác chọn cho anh, thậm chí ngay cả trả tiền cũng sai người khác sao?

Căn bản là anh vor vét tài sản!

Phương Trì Hạ cũng không lý giải, anh có nhiều tiền như vậy, tùy tiện một cái thẻ cũng để anh quẹt không hết, tại sao phải vor vét món tiền nhỏ của cô chứ?

Số lượng có hạn không mặc, vì sao hết lần này tới lần khác thích để cho cô đưa?

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, ánh mắt còn ung dung liếc mắt nhìn mấy túi mua sắm bên cạnh, như không có việc gì lái xe đi.

Tâm tình, tựa hồ còn có chút tốt!

Hai người cũng đã ra ngoài, bữa tối Lạc Dịch Bắc trực tiếp mang theo cô ăn ở bên ngoài.

Nơi đến là một nhà hàng Tây vô cùng có phong cách, bờ biển.

Đi vào nhà hàng, tìm chỗ ngồi xuống, Lạc Dịch Bắc vừa cầm lấy menu, còn chưa chọn món ăn, chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên ngay thời điểm này.

Phương Trì Hạ ngồi bên cạnh anh, không phải ngồi đối diện, rất thuận tay cầm điện thoại đưa cho anh: "Điện thoại anh".

Thời điểm cầm điện thoại lên, ánh mắt cô trong lúc lơ đãng liếc nhìn trên màn hình, thoáng nhìn hai chữ —— Tô Nhiễm.

Phương Trì Hạ sững sờ một chút, tay cầm lấy điện thoại cương cương.

Lạc Dịch Bắc đặt menu xuống, cầm lấy điện thoại từ trong tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Em muốn về nước...

"Dịch Bắc.." Giọng nữ rất thanh vui mừng truyền đến từ bên kia điện thoại, còn gọi anh rất thân mật.

Một câu, bên kia điện thoại tựa hồ trầm mặc một hồi lâu.

Phương Trì Hạ ngồi bên cạnh Lạc Dịch Bắc, khoảng cách gần với anh, lúc anh nghe, điện thoại vừa vặn lại nghe ở phía bên cô.

Khoảng cách như vậy, Phương Trì Hạ có thể rất nghe âm thanh rõ ràng từ trong điện thoại.

Tô Nhiễm bên kia an tĩnh một hồi lâu, âm thanh lần nữa truyền đến: “Em muốn trở về..”.

Cứ như vậy ngắn gọn một câu, không nói gì khác, cô ấy tựa hồ do dự một chút mới nói.

Lạc Dịch Bắc nao nao, biểu hiện trên mặt ngưng kết vài giây.

Phương Trì Hạ bên cạnh cũng khẽ giật mình, cảm thực đơn đang chuẩn bị chọn món ăn, hơi hơi cương một chút.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc nghiêng đi, khóe mắt bắt động thanh sắc liếc nhìn về phía cô.

Mặt Phương Trì Hạ nhẹ nâng mặt lên, ánh mắt đứng lúc nhìn về phía anh.

Bốn mắt nhìn nhau, cô tựa hồ không ngờ tới tầm mắt hai người sẽ chạm nhau, sắc mặt thoáng có chút không được tự nhiên, ánh mắt bối rối dời khỏi chỗ khác.

Cúi thấp đầu, cô cảm thực đơn như không có việc gì tiếp tục chọn món của mình.

Lạc Dịch Bắc ở mấy giây Tô Nhiễm trầm mặc, nhàn nhạt trả lời một câu: "Qua đi rồi nói sau!".

Đơn giản mấy chữ, tắt điện thoại.

Phương Trì Hạ lật từng tờ menu, tốc độ rất nhanh, nhưng mà, nhìn cái gì cũng không có cảm giác.

Cuối cùng lật hết cả cái menu một lần, nhưng một món cũng không chọn.

Lạc Dịch Bắc bắt động thanh sắc cầm lấy một quyển khác, gọi nhân viên phục vụ nhà hàng nước Pháp tới, tiếng Pháp lưu loát, như không có việc gì chọn một đồng lớn món (ăn).

Món (ăn) đưa lên, thời gian sau đó, trong rạp bỗng nhiên trở nên có chút an tĩnh.

Hai người đều không nói gì, từ đầu tới cuối một mảnh trầm mặc.

Thời điểm trở về, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại do Lạc Hi Thần gọi tới, nói là để cho Lạc Dịch Bắc thay thế anh đi nước Pháp quản lý công chuyện ở Nice một đoạn thời gian.

Lạc gia trong ngoài nước phân công ty rất nhiều, Nice bên kia vẫn do Lạc Hi Thần quản lý, gần đây bởi vì ông và Sa Chức Tinh có kế hoạch đến Bắc u một lần, cho nên tạm thời chuyển chuyện bên này cho Lạc Dịch Bắc, thời gian, một tháng.

Lạc Hi Thần an bài, Lạc Dịch Bắc sẽ không cự tuyệt.

Nice, qnh phải đi.

Chấm dứt điện thoại, ánh mắt của anh bắt động thanh sắc nhìn về phía Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ ngồi ở trên ghế sa lon đang giúp Đoàn Đoàn chải chuốt bộ lông, như không có việc gì đùa với nó, kể cho nó nghe một chút chuyện hài, cũng mặc kệ nó có hiểu hay không.

Lạc Dịch Bắc đứng ở vài mét có hơn, lẳng lặng nhìn nhìn cô, nhìn chăm chăm cô nhìn một hồi lâu, anh như không có việc gì nói: "Tôi sẽ xuất ngoại một thời gian".

Phương Trì Hạ đang vuốt vuốt hai móng vuốt của Đoàn Đoàn, ánh mắt hơi trệ.

Lạc Dịch Bắc bắt động thanh sắc quan sát phản ứng của cô, còn nói: "Đi nước Pháp".

Anh đang quan sát phản ứng của cô, sau khi nghe Lạc Hi Thần nói xuất ngoại, anh chỉ là muốn biết cô đối với việc này cảm giác thế nào.

Phương Trì Hạ thật bất ngờ với lời nói của anh.

Anh không thể không xuất ngoại, anh đang ở vị trí cao như vậy, xuất ngoại là chuyện thường.

Thế nhưng, lúc trước mấy lần, anh chưa bao giờ chủ động nói cho cô biết hành trình.

Hai người giống như là người dưng, anh muốn đi đâu thì đi, nghiêm nhiên trừ lúc buổi tối, cô căn bản không tồn tại ở bên cạnh anh.

Thế nhưng hiện tại, anh lại chủ động nói với cô, thậm chí cũng không cần cô hỏi.

Phương Trì Hạ trước sau không nói chuyện với anh, trầm mặc một hồi lâu, mặt chậm rãi nâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 244: Có muốn, ở chung với tôi

"Tôi biết". Như không có việc gì trả lời một câu, cô ôm Đoàn Đoàn tiếp tục giúp nó chải vuốt phần lưng.

m thanh cô rất nhạt, cảm giác kia phảng phất giống như không chút nào để ý.

Lạc Dịch Bắc mày nhíu lại nhăn, cô như vậy, tự dưng làm cho anh có chút khó chịu, nhưng lại không có nói thêm gì, quay người lên lầu.

Phuong Trì Hạ ở phía dưới thật lâu, thời điểm đi lên, anh đã tắm xong, khoác lên một bộ áo tắm ngồi ở trên ghế sa lon, tựa hồ đang đợi cô.

"Còn chưa ngủ à?". Phuong Trì Hạ sững sờ, đối với anh như vậy có chút ngoài ý muốn.

Lạc Dịch Bắc chỉ là nhàn nhạt "Ừ", tầm mắt bất động thanh sắc nhìn chằm chằm cô dò xét.

"Tôi đi tắm rửa". Phuong Trì Hạ thu hồi ánh mắt, buồn bực đi đến hướng phòng tắm.

Hôm nay tốc độ cô ngược lại rất nhanh, bình thường không tới 10 phút sẽ không ra, đêm nay chừng mười phút đồng hồ đã giải quyết.

Sau khi đi ra cũng không thấy anh, phối hợp cầm lấy khăn mặt lau tóc.

"Nice, tôi sẽ đi một đoạn thời gian rất dài". Lạc Dịch Bắc nhìn nhìn cô, thỉnh thoảng nói.

Câu này âm lượng anh nói có chút lớn, như là sợ cô không nghe thấy.

"Tôi biết". Phuong Trì Hạ đứng quay lưng về phía anh, tay lau tóc cũng không dừng lại một chút.

Cô như vậy, làm ánh mắt Lạc Dịch Bắc nặng nề.

"Cũng không có gì muốn nói sao?". Xử lý cổ áo của mình, anh nhắc nhở.

Khẩu khí, tựa hồ còn mang chút chờ mong, chỉ là, rất nhạt, Phuong Trì Hạ không nghe được.

Phuong Trì Hạ kinh ngạc, nghe không rõ lời này của anh có ý tứ gì.

Anh đi làm chính sự, cô có gì hay ho mà nói?

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, sắc mặt tựa hồ càng lúc càng trầm, nhưng lại không biết làm cách nào với cô.

Một tay kéo cô vào trong lòng, lấy khăn mặt trong tay cô, phối hợp giúp cô lau tóc.

Động tác của anh tuyệt không ôn nhu, thế nhưng, cũng không thô lỗ giống như dĩ vãng, khăn lông màu trắng thuần túy bao trọn cái đầu cô, một tay giúp cô lau sạch tóc.

Rõ ràng Phuong Trì Hạ không ngờ tới anh đột nhiên làm ra động tác này, thân thể tựa ở trong lòng ngực của anh rõ ràng cương một chút.

Dựa theo tính cách của Lạc Dịch Bắc, không có bắt cô làm nô dịch giúp anh làm việc này, đã rất tốt.

Hiện tại, anh vậy mà giúp cô làm...

Phuong Trì Hạ ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt có chút mộng giật mình.

"Ngủ". Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, tự một mình giúp cô lau khô tóc dài, ôm ngang cô đi đến hướng chiếc giường.

Ném cô lên chiếc giường một cái, cũng nằm lên theo, hai tay bao quát kéo cô vào trong lòng, kim lấy thân thể cô dán lên lồng ngực của mình.

Anh nói thì nói như thế, thế nhưng nằm trên giường, ánh mắt lại không nhắm lại.

Ngược lại là Phuong Trì Hạ, hai đêm trước ngủ không ngon, hiện tại rốt cuộc có thể nằm lên giường, cứ như vậy bị anh cố định, rất nhanh đã đi vào giấc ngủ.

Ai ngờ, vẫn chưa hoàn toàn ngủ say, đã bị Lạc Dịch Bắc đánh thức.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm bóng lưng cô một hồi lâu, bỗng nhiên lại nói một câu: "Có muốn, đi với tôi?".

Phương Tri Hạ kinh ngạc, có chút ngoài ý muốn khi anh nói như vậy, thế nhưng lúc này rất mệt mỏi, không trả lời anh.

Giả bộ như không nghe thấy, cô tiếp tục ngủ.

Lạc Dịch Bắc thấy cô không có chút phản ứng nào tựa hồ có chút phiền muộn, tay vòng qua hông cô rất muốn bóp vài cái, rất muốn vòng qua thân thể cô, vò nát cô dưới thân thể.

Thế nhưng, thấy cô tựa như đã ngủ say, anh đành nhịn xuống.

Ngày hôm sau Phương Tri Hạ thức sớm, còn sớm hơn cả Lạc Dịch Bắc.

Sau khi tỉnh lại lúc ở phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, trong đầu bỗng nhiên hồi tưởng lại lời Lạc Dịch Bắc nói tối hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 245: Cứ như vậy rời đi

Kỳ thật căn bản là cô không để lời anh ở trong lòng, thế nhưng, sáng sớm, chỉ là đột nhiên nhớ tới.

Vì sao muốn cô đi chung?

Tối hôm qua Phương Tri Hạ là thực vậy khốn cực, thời điểm Lạc Dịch Bắc nói lời kia, đầu cô tràn ngập mơ hồ.

Thế nhưng, lúc này hồi tưởng lại, những lời kia của anh lại đặc biệt rõ ràng, tựa như còn phảng phất ở bên tai cô.

Phương Tri Hạ vừa chuẩn bị bữa sáng, vừa suy nghĩ cái kia, âm thầm phỏng đoán mục đích tại sao anh đột nhiên nói với cô như vậy.

Thời điểm Lạc Dịch Bắc đi xuống là mấy phút đồng hồ sau, tiến vào phòng bếp, thấy cô đang đưa lưng về phía mình, nghĩ đến tối hôm qua cô vậy mà không chút để ý đến lời nói của anh, bỗng nhiên có một chút phiền muộn.

Vài bước đi qua, đứng lại ở sau lưng cô, hai tay ôm cô, khuôn mặt tuần tú dán vào, vành tai của cô bị anh hung hăng cắn một chút.

Phương Tri Hạ cả kinh, thân thể miễn cưỡng rung động, thìa cầm trong tay thiếu chút nữa chấn động rớt xuống.

"Anh muốn gì?". Nghiêng đầu, cô liếc anh một cái.

Lạc Dịch Bắc mắt lạnh nhìn cô, ánh mắt nặng nề.

Muốn gì?

Chuyện anh muốn làm rất nhiều đó!

Phương Tri Hạ bị anh nhìn đến xương sống lưng lạnh lạnh, thân vừa chuyển, buồn bực tiếp tục làm việc của mình.

Lạc Dịch Bắc như không có việc gì ở trong phòng bếp một lát, cầm lấy cái này nhìn xem, lại nhìn xem cái kia, chuyển chuyển, người lại chuyển tới trước mặt cô.

Phương Tri Hạ bị anh nhìn, lưng cương cương, động tác trên tay, dừng lại.

"Như thế nào?".

Lạc Dịch Bắc chân chờ một lát, giả bộ như không có việc gì hỏi: "Tối hôm qua có nghe thấy lời tôi nói?".

"Nói cái gì?". Kỳ thật Phương Tri Hạ biết anh ám chỉ cái gì, thế nhưng nhất thời chưa nghĩ ra rốt cuộc mình nên trả lời thế nào, chỉ có thể lấp liếm làm bộ đáng không rõ gì cả.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc tựa hồ mất mát không ít.

Phuong Tri Hạ bên cạnh xoay người, như cũ phối hợp làm việc của mình.

Chuẩn bị xong bữa sáng, mang tới bàn, lúc ăn cơm, ánh mắt Lạc Dịch Bắc không tự chủ lại quét về phía cô.

Phuong Tri Hạ làm như không thấy được, cúi thấp đầu điềm nhiên như không có việc gì ăn phần của mình.

Lạc Dịch Bắc trầm mặc một hồi lâu, trực tiếp hỏi lại lần nữa: "Nice, có muốn đi chung?"

Tay Phuong Tri Hạ cầm đồ ăn dừng một chút, tựa hồ không ngờ tới anh sẽ kiên trì như vậy.

Không nên như thế này.

Thời gian hai người kết hôn từ trước đến nay, Lạc Dịch Bắc nhiệt tình chỉ khi buổi tối đóng cửa lại chỉ có hai người.

Về phần tình huống khác, anh vẫn luôn lãnh lãnh đạm đạm, không chỉ như thế với cô, mà đối với những người khác cũng thế, thiên tính cho phép.

Hiện tại loại tình hình này anh đi chỗ nào mang cô đến chỗ đó, rõ ràng không thích hợp cho anh và cô.

Trong đó anh và cô, bình thường hình thức ở chung hẳn là, anh muốn đi ra ngoài, cô vô cùng cao hứng tiễn anh ra ngoài, thậm chí vui mừng anh nhiều ngày anh không ở nhà mới đúng.

Lạc Dịch Bắc lần này, để cho Phuong Tri Hạ thật bất ngờ, còn rất không hiểu.

Dường như, trong đó anh và cô, có nhiều thứ, đã vì điều thay đổi..

Phuong Tri Hạ luôn trầm mặc, không đồng ý, cũng không từ chối.

Lạc Dịch Bắc có chút cảm xúc hành vi của cô, từ đầu tới cuối sắc mặt lạnh giống như khối băng.

Ăn bữa sáng xong đi lên lầu, mình đơn giản sắp xếp chút đồ vật mang theo khi xuất ngoại, đổi bộ quần áo đi xuống, anh cũng không quay đầu đi ra ngoài cửa.

Khóe mắt Phuong Tri Hạ liếc qua, bất động thanh sắc nhìn bóng lưng anh rời đi, nhìn chằm chằm anh thật lâu.

Thời điểm anh đã đi tới hoa viên, cô bỗng nhiên gọi anh lại: "Lạc Dịch Bắc!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246: Lên, anh thật nặng

Lưng Lạc Dịch Bắc hơi cương, bước chân dừng lại.

Khóe mắt liếc qua, ánh mắt của anh ung dung nhìn về phía cô, chờ cô mở miệng.

Phuong Tri Hạ từng bước đi đến bên cạnh anh, vẻ mặt như không có việc gì hỏi: "Nếu như cùng đến Nice, tốt xấu cũng coi như bởi vì đi công tác, từ thành phố C bay thật xa lại bay trở về, hành hạ như thế, tiền lương gấp bội không?"

Lạc Dịch Bắc tựa hồ không ngờ rằng cô sẽ nói một câu như vậy, khóe mắt hơi hơi nhướn một chút, theo lời của cô, mặt không đổi sắc tiếp một câu: "24 tiếng đồng hồ lúc nào cũng ở chung, tiền lương càng cao".

Lời này của anh mang theo chế nhạo rất rõ ràng, làm cho người ta mơ màng, ý tứ ám chỉ cái gì, tất nhiên Phuong Tri Hạ cũng hiểu.

Anh nói vậy cũng không có ý tứ gì, ngược lại Phuong Tri Hạ rất xấu hổ.

"Đợi tôi trong chốc lát, tôi đi thu dọn đồ đạc". Bị anh làm không còn lời gì để nói, ánh mắt có chút không được tự nhiên, cô vừa xoay người, đi vào trong phòng.

Lạc Dịch Bắc đưa mắt nhìn bóng lưng cô biến mất, khóe môi hơi hơi cong cong, mắt đen u sầu không thấy đáy, chóng mặt nhuộm khai mở một vòng từng chút một tiểu ý.

Phuong Tri Hạ trở lại trong phòng, đơn giản sắp xếp chút đồ vật mang theo xuất ngoại, ra ngoài, cùng đến sân bay với anh.

Lần này Lạc Dịch Bắc xuất hành dùng chuyên cơ, cả khung máy bay chỉ phục vụ cho một mình anh.

Từ thành phố C đến Nice hơn mười giờ, toàn bộ hành trình trong buồng phi cơ chỉ có hai người anh và Phương Tri Hạ, nhân viên phục vụ cùng đội thành viên bay đều bị ngăn cách độc lập, không được sự cho phép, không dám tùy ý tiến vào.

Đây dường như là lần đầu tiên Phương Tri Hạ chủ động theo Lạc Dịch Bắc đi ra ngoài, hai người kết hôn lâu như vậy đến nay, duy nhất một lần.

Từ khi Lạc Dịch Bắc lên phi cơ, liền nhìn chăm chăm vào cô.

Phương Tri Hạ ngồi bên cạnh anh, dựa vào cửa sổ.

Khóe mắt liếc nhìn tầm mắt của anh đang nhìn cô, ánh mắt điềm nhiên như không có việc gì dời qua chỗ khác, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Này khung trong máy bay bộ lắp đặt thiết bị thành là xa hoa "phòng cho tổng thống" hình thức, kỳ thật có thể cố định phương rất nhiều, thậm chí ngay cả giường cũng có.

Phương Tri Hạ ngồi trên một cái ghế sofa, có chút nhỏ, cô vốn nghĩ là thừa dịp mười mấy giờ này nghỉ ngơi thật tốt, ai ngờ vừa ngồi xuống, Lạc Dịch Bắc cũng ngồi theo.

Một cái ghế sofa nhỏ như vậy hai người ngồi có chút chen chúc.

Mà còn bài trí gần bên cửa sổ, điều này làm cho chân Phương Tri Hạ không có chỗ thả.

Ghê tóm hơn là, tay chân Lạc Dịch Bắc cũng không biết có phải cố ý hay không, cánh tay dài chân dài, tùy tiện để xuống, liền chiếm hơn phân nửa không gian.

Cánh tay còn từ sau xuyên qua đầu cô, trực tiếp rơi vào mí mắt cô.

Tư thế như vậy, cô giống như là tùy thời bị anh ôm vào trong ngực.

Phương Tri Hạ ngược lại không dùng năn, chẳng qua là cảm thấy tay chân anh có chút cản trở hoạt động của cô, khuỷu tay đẩy đẩy anh: "Anh xê qua một chút".

Lạc Dịch Bắc không có lý năng, hai tay đổi tư thế khác, lười biếng vòng ở trước ngực, coi cô giống như là đệm, hai chân miễn cưỡng lại đổi tư thế, thân thể trực tiếp dựa vào trên người cô.

Anh vốn rất cao lớn, dựa vào Phương Tri Hạ như vậy, thấy thế nào cũng không cân đối.

Anh tựa hồ không để ý, biểu hiện trên mặt còn rất mãn nguyện.

Phương Tri Hạ liếc anh một cái, tức giận đến ngứa răng.

Có phải cô có rất nhiều công dụng?

"Lạc Dịch Bắc, anh lên! Đầu nặng chết!". Hai cánh tay Phương Tri Hạ đẩy đẩy anh.

"Nhao nhao". Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng trả lời cô hai chữ, tiện tay lấy ra một quyển tạp chí phủ lên mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Nếu anh có chuyện gì, tôi thế nào

Phương Tri Hạ khẽ giật mình, cô đâu có nhao nhao?

Rất muốn đưa đẩy anh lần nữa, thế nhưng, nhìn bộ dáng Lạc Dịch Bắc rõ ràng không nguyện phản ứng cô, cô nhịn xúc động xuống.

Hai người ngồi dựa vào vị trí cửa sổ, lúc này có lẽ đã tới giờ trưa, trong không trung có ánh mặt trời chiếu vào.

Ấm áp, rất mãn nguyện.

Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng dựa vào Phương Tri Hạ, thân thể dựa cô, sách phủ trên mặt, cũng không nói chuyện.

Anh tựa hồ đã ngủ, vừa bắt đầu chỉ có lưng tựa trên người cô, về sau đại khái là cảm thấy ghế sofa quá nhỏ, chân không có chỗ để gác, ngủ ngủ, trực tiếp gối đầu lên trên đùi cô.

Một động tác, để cho lưng Phuong Trì Hạ cương cương.

Anh cũng không biết là không phát giác hay là cố ý, sau khi đầu gối lên cũng không di chuyển.

Chỗ Phuong Trì Hạ bị anh gối lên rất không được tự nhiên, rất muốn đẩy anh ra, thế nhưng là, vươn tay ra về phía sau, nghe hô hấp của anh thanh thanh nhẹ nhàng hư hư thực thực, lại nhìn xuống xúc động.

Kỳ thật, máy bay bay hành trình dài như vậy, toàn bộ hành trình anh ngủ thì đối với cô là một chuyện tốt.

Chung quy cũng tốt hơn so với khi tỉnh dậy hai người đối mặt với nhau.

Dựa theo tính cách của Lạc Dịch Bắc, thời gian dài như vậy, Phuong Trì Hạ không tin anh sẽ an phận, dù cho hai người ở trên máy bay.

Ánh mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ, Phuong Trì Hạ không nhìn anh.

Thành phố C đến Nice, giữa đường vượt qua rất nhiều chỗ, thời tiết ngoài cửa sổ cũng biến hóa thất thường.

Có thể trước 10 phút còn ở giữa trời quang, 10 phút sau lại mù mịt rậm rạp.

Hành trình đến đại khái là phía trên một phiến hải dương, nhiệt độ trong buồng phi cơ bỗng nhiên lạnh không ít.

Phuong Trì Hạ lục lọi một drap trải giường, muốn đắp ở trên người mình, còn chưa đắp lên, ánh mắt nhìn không được nhìn người đàn ông đang nằm ở trên người cô.

Lúc trước Lạc Dịch Bắc, cô không xác định được anh ngủ thật hay là đơn thuần không muốn lý cô, thế nhưng anh hiện tại, cô cảm thấy hẳn là đã ngủ say.

Lẳng lặng nhìn anh, Phuong Trì Hạ nhìn chăm chăm gương mặt được tạo hình tinh xảo một hồi lâu, cũng không biết mình như thế nào, vậy mà ma xui quỷ khiến cảm drap trải giường trong tay phủ ở trên người anh.

Giúp anh sửa sửa, tay đang chuẩn bị thu hồi, cổ tay thỉnh thoảng bị một tay chế trụ.

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, tất cả động tác cứ như vậy dừng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía anh đang nằm.

Lạc Dịch Bắc nhắm mắt lại đột nhiên mở ra, ánh mắt bình tĩnh rơi vào trên mặt cô.

Thân thể Phuong Trì Hạ nghiêng qua, mặt vừa vịn ở trên đỉnh đầu anh, tay cứ bị anh kìm như vậy, thân thể bị anh kéo về phía trước.

Mà Lạc Dịch Bắc nằm ngang, đầu gối ở trên đùi cô.

Tư thế như vậy, thoát nhìn cực giống như Phuong Trì Hạ thò qua hôn anh.

Mặt hai người ở cự ly rất gần, bốn mắt nhìn nhau, thậm chí Phuong Trì Hạ có thể thấy rất rõ ràng hình ảnh thu nhỏ của mình trong đó.

"Phuong tiểu thư, em đang làm gì đó?". Tầm mắt Lạc Dịch Bắc đầu tiên là liếc mắt nhìn drap giường phủ lên người mình, nhàn nhạt chế nhạo một câu, ánh mắt lấy tốc độ cực kỳ chậm chạp nhìn lướt qua mặt cô, con mắt, chớp mũi, tiếp theo là môi..

"Ở Nice còn một đoạn thời gian dài như vậy, đi đến chỗ nào cũng dựa vào anh, ăn, ở, công tác phương diện, nếu anh có cái gì, đến lúc sau phiền toái là tôi".

Phuong Trì Hạ bị anh nhìn có chút không được tự nhiên, như không có việc gì tìm lý do cho hành vi của mình, muốn rút tay về, một cánh tay của Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên ôm cái ót cô, kìm đầu cô xuống, môi anh dán lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Công trình vĩ đại của Bắc thiếu gia

Rất nhẹ nhàng hôn, giống như chuồn chuồn lướt nước, anh kìm cô cúi đầu hôn anh.

Thân thể Phương Trì Hạ cương cường, giờ tay lên muốn đẩy anh ra, Lạc Dịch Bắc kim lấy tay cô cô lại rút về.

Chân dài hơi hơi hoạt động, điềm nhiên như không có việc gì thu hồi ánh mắt, anh điều chỉnh chân mông phủ lên người anh, tiếp tục ngủ.

Anh tựa hồ gối lên cô thành nghiện, đầu cũng không có ý tứ muốn dời, cứ nằm ngang như vậy, vậy mà thật sự ngủ.

Lữ trình máy bay còn rất dài, Phương Trì Hạ trăm nhàm chán nại, nhìn chăm chăm cửa sổ xuất thần một lát, lấy một cây bút lông từ trong người, nhàm chán vẽ hoa lên trên cửa sổ thủy tinh.

Cô vì giết thời gian, vẽ rất chậm, thế nhưng vẽ rất tinh xảo.

Đầu tiên là vẽ một con mèo nhỏ, tiếp theo vẽ ra một đường phố phồn hoa, bối cảnh là ngày mưa.

Con mèo nhỏ ở trên đường phố, trên đường không có người đi đường, chỉ có một con mèo như vậy.

Bên ngoài mưa rất lớn, con mèo kia lẻ loi tro tro ngồi trước một cửa tiệm đóng cửa, ngửa đầu nhìn màn mưa, như là đang trú mưa.

Cả con đường rất an tĩnh, không có người đi đường, không có động vật nhỏ lang thang khác, chỉ có con mèo này cô độc lưu lạc góc đường, yếu ớt, nhỏ bé lại bất lực.

Trong nháy mắt đó, phảng phất toàn bộ thế giới đều lâm vào trong một mảnh an tĩnh.

Bộ dạng của Phương Trì Hạ như một họa sĩ có tay nghề khá cao, tiêu phí thời gian thật lâu.

Sau khi vẽ xong, đã là mấy giờ sau.

Vẫy vẫy cổ tay đau buốt, mặt khác lấy ra một drap trải giường phủ ở trên người mình, cô cũng không đẩy Lạc Dịch Bắc ra, cứ ngồi như vậy mà ngủ.

Cô chỉ mới thêm thiếp một chút, nhưng mà, đầu khẽ dựa vào thành ghế, hỗn loạn, hơi không làm chủ được ý thức.

Cô ngủ chưa tới hai phút thì Lạc Dịch Bắc đã tỉnh lại.

Nghỉ ngơi một đoạn thời gian dài như vậy nên lúc này tinh thần anh rất tốt.

Đầu tiên là nhìn chăm chăm hai tay của Phương Trì Hạ vòng quanh ghế dựa của mình mà ngủ, thu hồi đầu đang gối lên người cô, anh ngồi dậy, vốn định đến nhà hàng, ánh mắt ngoài ý muốn bị bức họa trên cửa sổ thủy tinh hấp dẫn.

Phương Trì Hạ dùng bút lông màu đen vẽ, rất bắt mắt, vẽ rất rõ ràng.

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn chăm chăm bức họa cô vẽ, nhìn con mèo nhỏ cô vẽ trong đó lẻ loi tro tro lưu lạc đầu đường, đôi mắt chỉ cảm thấy đậm đau.

Cũng không biết nhìn bức họa kia bao lâu, ôm lấy Phương Trì Hạ dựa vào cửa sổ ngủ, mang theo cô đi đến bên giường, đặt cô lên giường xong, mình ngồi vị trí cô vừa ngồi.

Cầm lấy bút lông trên bàn cô vừa dùng qua, Lạc Dịch Bắc ở vị trí bên cạnh bức họa, vun vút vẽ lên.

Tốc độ anh rất nhanh, cũng không biết vẽ cái gì, xây dựng hình dáng tựa hồ còn rất khổng lồ.

Máy bay trên không trung tiếp tục bay.

Phương Trì Hạ nằm ở trên giường ngủ rất sâu, từ đầu tới cuối cũng không tỉnh lại.

Thời điểm lần nữa mở mắt ra, là lúc máy bay đang lất lư, tựa hồ đang bay xuống.

Lạc Dịch Bắc đứng ở ngoài cửa phòng, tựa hồ có người ở nói chuyện với anh.

Nói tiếng Pháp, Phương Trì Hạ có thể nghe hiểu được.

Nội dung đại khái nói là, còn chừng mười phút đồng hồ, máy bay sẽ đáp xuống sân bay Nice, cũng hỏi Lạc Dịch Bắc kế tiếp bọn họ nên làm như thế nào.

Lạc Dịch Bắc ở đó lúc sau thì đi ra ngoài, đại khái là nói rõ sự tình.

Trong phòng, trong khoảng thời gian ngắn chỉ còn lại một mình Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ xuống giường, mơ mơ màng màng đi đến ghế sofa của mình ngồi lúc trước, vốn định an tĩnh chờ máy bay đáp xuống, cũng thấy được

bên cạnh thêm một bức họa, ngơ ngẩn...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249: Hứa một Phương Thành trì

Đó là một bức họa rất tráng lệ, vẽ về con mèo nhỏ bất lực không nơi nương tựa khi này Phương Trì Hạ về.

Thế nhưng, bất đồng với cô là, bối cảnh bức họa này của Lạc Dịch Bắc là một tòa thành trì rầm rộ, như là xây dựng một vương quốc Lam Đồ.

Trong bức vẽ có thời tiết là một nửa ngày mưa mù mịt ngày, một nửa là trời nắng chang chang giữa hè.

Con mèo kia cũng có chút bất đồng với bức họa của Phương Trì Hạ, nhiều nhà, một cái nhà gỗ giống như phòng ở, một cái cảng che đầy mưa gió.

Vô luận là trời rất nóng hay là ngày mưa, con mèo nhỏ không chỗ ở trong bức họa của Lạc Dịch Bắc luôn ngồi trong nhà, bình yên nhìn bên ngoài, vừa thoả mãn vừa thích ý.

Phương Trì Hạ xuất thần nhìn chằm chằm bức họa kia thật lâu, hốc mắt cũng không biết như thế nào, bỗng nhiên có chua xót.

Bên ngoài gian phòng, một hồi tiếng gõ cửa bỗng nhiên truyền đến.

Theo sát là âm thanh cung kính của một nhân viên phục: "Tiểu thư, đã đến Nice!".

Phương Trì Hạ lấy lại tinh thần, trấn định đồng sắc, đi qua, mở cửa ra, như không có việc gì đi đến hướng cầu thang.

Thời điểm ra ngoài, Lạc Dịch Bắc đã nhanh hơn cô một bước ngồi xuống, tựa hồ là ở bên ngoài đợi cô.

Lúc này là buổi tối, đêm sương mù rất dày, ánh đèn sân bay cũng mờ mờ lung lung, hình chiếu tại trên người anh, làm luồng hồn nhiên thiên thành lạnh lùng của anh nhu hòa không ít.

Phương Trì Hạ đứng ở mạn cầu thang cao cao phía trên, cách bóng đêm mờ mờ lung lung lẳng lẳng nhìn anh, nghĩ đến bức họa vừa rồi, nội tâm có chút ê ẩm trưởng trưởng.

Có điều, lại nghĩ, không chuẩn người ta chỉ là tùy tiện họa, không có ngụ ý gì, cô lại bắt đầu có tâm tình này.

"Nhanh như vậy đã đến". Điềm nhiên như không có việc gì đi xuống, đi đến bên cạnh anh, Phương Trì Hạ đầu tiên là tùy ý dò xét ở phi trường một chút, cùng anh sóng vai đi ra phía ngoài.

Thời điểm đi ra sân bay, bên ngoài đã có người sớm chờ đợi.

Lạc Dịch Bắc tựa hồ cũng không thích lĩnh vực sinh hoạt của mình bị người khác can thiệp qua nhiều, thậm chí ngay cả nhiều lái xe cũng rất ghét bỏ, sau khi vừa lên xe liền đuổi tài xế xuống.

Chính mình mở ra phong cách Martin, oanh một chút buur xuất thật xa, chở Phương Trì Hạ đi ra ngoài vùng ngoại ô.

"Là muốn đi tìm khách sạn sao?". Phương Trì Hạ quay đầu hỏi.

"Chẳng phải đi theo tôi là được sao? Không phải em ăn ở đều dựa vào tôi sao?". Lạc Dịch Bắc trích dẫn lời cô lúc trước khi lên máy bay chế nhạo một câu, chuyên chú tiếp tục lái xe của mình.

Miệng Phương Trì Hạ lải nhải, không nói nhiều.

Xác thực, cô hoàn toàn không biết gì về Nice, chỉ cần đi theo anh là được.

Kỳ thật Lạc gia có biệt thự tư nhân của mình ở Nice, thời điểm trước đây Sa Chức Tinh còn ở Châu u học tập thiết kế đã có, chỉ có Lạc Hi Thần ở chung với bà, bình thường không có ai, thế nhưng cũng sẽ để cho người hầu dọn dẹp định kỳ.

Lạc Dịch Bắc mang theo Phương Trì Hạ đến biệt thự của mình, vùng ngoại thành, cách công ty Dung Hi không xa lắm, phong cảnh cũng đặc biệt đẹp..

Một ngôi biệt thự rất tráng lệ, khắp nơi hoa rộ rực rỡ, thậm chí phía sau núi còn có cả suối nước nóng.

Kể tiếp một tháng, hai người đều ở chỗ này.

Phuong Tri Hạ đến, rất tích cực chạy tới căn phòng của mình sắp xếp lại.

Lạc Dịch Bắc ngồi ở trên ghế sa lon, nhân nhả nhìn bóng lưng cô bận rộn ở lầu trên lầu dưới, an tĩnh suy nghĩ một tháng kể tiếp hai người nên trôi qua như thế nào.

Nice đối với anh và cô mà nói, là bắt đầu cuộc sống mới.

Chỉ có cô cùng anh, thậm chí ngay cả người quen cũng không có, đi đến chỗ nào cũng không cần lo lắng bị phóng viên chụp hình.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lạc Dịch Bắc rất không đứng đắn nghĩ đến toàn bộ, ở loại hoàn cảnh này, mình muốn làm cái gì cũng có thể trắng trợn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Thích không

Phuong Tri Hạ bận rộn trên lầu thật lâu, dọn dẹp một căn phòng dành cho mình, thậm chí còn bố trí căn phòng lại một lần nữa, lại lấy quần áo mình mang đến treo lên tủ quần áo tro từng cái từng cái.

Đi tới nơi này mấy giờ, thoát nhìn bộ dáng cô tựa hồ bề bộn rất nhiều việc.

Nhưng mà, bận rộn nửa ngày, có vẻ như đều bận rộn chuyện của cô.

Sắp xếp một gian của căn phòng, cũng chỉ chuẩn bị cho cô dùng.

Tính cách Lạc Dịch Bắc, Phuong Tri Hạ xem như rõ ràng một chút, cô không chờ mong hai người ở chỗ này một tháng còn chia phòng mỗi ngày, căn phòng này là cô chuẩn bị ngẫu nhiên.

Dưới lầu, Lạc Dịch Bắc ngồi ở phòng khách một lát, sau đó đến suối nước nóng sau núi.

Biệt thự này là Lạc Hi Thần chọn, địa chỉ chọn rất nguyên sinh thái, hoàn cảnh cũng rất u tĩnh, làm cho người ta cảm giác như là thế ngoại đào nguyên.

Phía sau núi suối nước nóng là thiên nhiên thuần túy, ở bên trong suối sương mù lượn lờ, tiên cảnh giống như ảo mộng.

Lạc Dịch Bắc đi, hơn một giờ cũng không trở về.

Phuong Tri Hạ thu xếp đồ đạc trong căn phòng trên lầu, sau khi sắp xếp xong toàn bộ đi ra sân thượng, thời điểm tầm mắt nhìn xuống, vừa vặn sau khi thấy anh.

"Qua!". Lạc Dịch Bắc lười nhác ngâm mình ở trong nước, ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Phuong Tri Hạ không có để ý đến anh, làm bộ giống như không nghe thấy lời anh, ánh mắt nhìn sau núi.

Một ngôi biệt thự vô cùng xinh đẹp, phuong tiện phối trí rất đầy đủ không hề cập tới, ngay cả hoàn cảnh trang điểm cũng đều là thiên nhiên thuần túy.

Thời điểm Phuong Tri Hạ đứng ở trong phòng, gió phía sau núi thổi vào, ngay cả hương vị không khí, cũng mang theo hương hoa rực rỡ.

Rất vui vẻ thoải mái.

"Xuống đây!". m thanh Lạc Dịch Bắc truyền đến từ dưới lầu, khẩu khí lạnh hơn lúc trước không ít, ý vị nguy hiểm đậm đặc không ít.

Hiện tại căn bản là Phuong Tri Hạ không sợ anh, cũng không để ý đến lời của anh, ngửi hương hoa tỏa khắp không khí thật sâu, cô trả lời anh không chút liên quan, "Lạc Dịch Bắc, nơi này rất đẹp".

Lạc Dịch Bắc rất bất mãn với sự không phối hợp của cô, có điều, nhìn bộ dáng vẻ mặt cô thỏa mãn, vẫn hỏi một câu: "Thích không?".

"Thích". Phuong Tri Hạ nhẹ gật gật đầu, lẩm bẩm giống như trả lời một câu: "Nếu như, về sau có thể ở nhà của mình lúc trước khi còn ở trong nước cũng có thể thấy phong cảnh tương tự là tốt rồi".

Lời này cô thật sự nói rất tùy ý, chỉ là tùy tiện phát ra câu cảm thán mà thôi.

Lúc này cô đại khái vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ tới, ở tương lai một ngày nào đó, sơn cảnh tương tự, suối nước nóng tương tự, thậm chí là không khí

mang theo hương hoa tương tự, thật sự xuất hiện ở ngôi nhà trong nước...

Lạc Dịch Bắc ngưỡng tựa ở trong suối nước nóng, ánh mắt nhìn cô đứng trên lầu lầu bầu, cũng không biết trong đầu suy nghĩ cái gì.

Phương Trì Hạ bị anh nhìn thẳng, sững sờ, nhất thời hiểu lầm ánh mắt anh.

Trước kia thời điểm Lạc Dịch Bắc nhìn cô như vậy, đều là cô không phối hợp anh, bị anh cảnh cáo.

Loại ánh mắt kia mang một ít lưng bạc, đậm đặc lạnh lẽo giống như không khí, chính là giống như bây giờ.

"Đợi tí nữa tôi xuống". Phương Trì Hạ lui về sau hai bước, thân vừa chuyển, trở lại trong phòng cầm cái khăn tắm sẽ xuống ngay.

Cô không coi cái này là khuất phục Lạc Dịch Bắc, chẳng qua là cô cảm thấy, nếu anh quả thật kiên trì muốn cô xuống, cho dù cô không xuống, đợi đến anh ra tay, còn không phải anh sẽ có biện pháp tương tự để cho cô xuống.

Có thể chủ động lựa chọn, hơn nữa kết quả của chủ động và bị động đều cũng như thời điểm, vì sao không chủ động?

Ít nhất, có thể giảm bớt điểm phiền toái cho mình.

Một đường đi ra biệt thự, cô đi thẳng tới phía sau núi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 251: Bị anh kéo vào trong hồ

Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng dựa vào trong hồ, cứ như vậy nhìn mình cách cô càng ngày càng gần, nghĩ đến lúc này ở trên bờ không phối hợp, lúc cô đi qua bên người, bỗng nhiên gió tay túm cô một cái.

Hắn túm chân cô, động tác rất nhanh, Phương Trì Hạ căn bản không có đề ý.

"A ~" hét lên một tiếng kinh hãi, sau đó "Phù phù" một tiếng rơi xuống nước.

"A ... khục khục..." Phương Trì Hạ rất khó chịu, sau khi ngã xuống nước thì càng chật vật, cánh tay đập đập trên mặt nước, như muốn nắm lấy cái gì đó.

Nhưng mà cái gì cũng không nắm được.

Hành động kia của Lạc Dịch Bắc hoàn toàn trùng phát nho nhỏ dành cho cô, anh ở ngay bên cạnh nhưng không có đưa tay ra giúp đỡ.

Anh nghĩ là một cái hồ ôn tuyền thì có thể xảy ra chuyện gì?

Trên mặt nước đầu tiên là bọt nổi khắp nơi, sau đó chậm rãi bình thường lại một gợn sóng cũng không có.

Phương Trì Hạ chìm vào trong nước, bóng dáng cũng không thấy đâu.

Lạc Dịch Bắc dựa vào bên hồ, bất động thanh sắc nhìn mặt hồ, cũng không để ý tới.

Hồ ôn tuyền này nước căn bản không sâu, còn chưa tới một mét năm.

Độ sâu như vậy Lạc Dịch Bắc cảm thấy sẽ không có vấn đề gì.

Lạc Dịch Bắc hít một hơi, đầu ngón tay khẽ chọc trên mặt nước, âm thầm tính xem Phương Trì Hạ có thể ở trong nước bao lâu.

Anh cảm thấy chưa đến một hai phút là cô sẽ ngoi lên rồi.

Hoặc là cô muốn ồn ào với Anh, từ ở đâu đó chạy đến thừa dịp anh không chú ý trả thù đẩy hắn vào trong nước.

Với tính cách của Phương Trì Hạ, khả năng thứ hai là rất cao.

Nhưng mà Lạc Dịch Bắc đợi một lúc lâu mặt nước vẫn yên tĩnh, bóng dáng Phương Trì Hạ cũng không thấy đâu.

Xung quanh quá mức yên tĩnh.

Bầu không khí biến hóa kì lạ khiến Lạc Dịch Bắc nhướn mày, chậm rãi ý thức được không đúng.

“Phuong Trì Hạ!” Lạc Dịch Bắc thử gọi cô một tiếng.

Vẫn không có ai trả lời.

Trong lòng Lạc Dịch Bắc xiết chặt lại nghĩ đến tình huống lần trước Phuong Trì Hạ ngã vào trong hồ ở Kì gia, ánh mắt trầm xuống, lập tức lặn xuống nước.

Lúc này là buổi chiều, ánh nắng nhàn nhạt tàn mát, xuyên thấu mặt hồ, lơ mờ chiếu vào trong nước.

Hồ nước không sâu, nhưng xung quanh có cây cối, che chắn gần hết ánh sáng, khiến cho trong hồ âm u.

Khi Lạc Dịch Bắc lặn xuống nước, Phuong Trì Hạ đã rớt xuống tận đáy hồ.

Lạc Dịch Bắc ôm cô bơi lên, mang cô lên bãi cỏ bên cạnh hồ.

Phuong Trì Hạ gất gao nhắm chặt mắt lại, sắc mặt tái nhợt, an tĩnh như con rối.

Nhìn cô như vậy, tâm của Lạc Dịch Bắc như bị vật gì rút một cái.

“Có khỏe không?” Đẩy đẩy cô, hắn thử nói chuyện với cô.

Phuong Trì Hạ sắc mặt tái nhợt, không chút máu, hai mắt nhắm chặt, không phản ứng.

“Tĩnh!” Lạc Dịch Bắc thử đẩy cô lần nữa.

Vẫn không thấy phản ứng gì, vừa định cúi người hô hấp nhân tạo cho cô, Phuong Trì Hạ đột nhiên mở to hai mắt ra.

“Chỉ có chút năng lực ấy?” Lạc Dịch Bắc nhẹ thở dài, hình như nhẹ nhõm không ít, thậm chí còn có tâm tư nói xóc cô.

Phuong Trì Hạ chỉ nhìn anh không nói lời nào.

Sắc môi cùng mặt cô rất yếu ớt, hai cánh tay để chặt trước ngực, giống như còn chưa hồi phục lại tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 252: Cẩn chết Lạc cận bã

Cô hình như còn chưa thanh tỉnh, giống như còn đang chìm vào trong hoảng loạn.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, đột nhiên cảm giác cô có chút không đúng.

Một cái ôn tuyến cũng bị hù đến vậy sao?

Kì thật chuyện lúc ấy ở Kì gia Lạc Dịch Bắc cũng không thể lí giải được.

Cô thông minh như vậy, cái hồ cũng có lớn bao nhiêu đâu?

Nửa đường bị bỏ lại nơi không người ở Provence cũng có cách cứu mình, chút chuyện này mà bị làm khó sao?

Hơn nữa cô cũng không phải không biết lặn!

Lạc Dịch Bắc rất không hiểu nhìn cô lúc lâu, cuối cùng ôm cô lên.

“Có khỏe không” Ôm cô đi vào biệt thự, anh hỏi.

Phương Trì Hạ không để ý đến anh, chỉ là dựa vào trong ngực anh, ngón tay nắm chặt áo hần đến trắng bệch, nắm ống tay áo hần nhăn nhéo, như cây cỏ tìm được người cứu mạng, trong miệng mê mẩn nói “Lạnh.”

Một câu khiến cho lưng Lạc Dịch Bắc cứng cứng.

Hai người vừa ở ôn tuyền, vốn là hồ nước nóng, căn bản không có lạnh...

Lại nghĩ đến phản ứng lần trước cô bị rơi xuống nước, Lạc Dịch Bắc nhăn mày lại.

Phản ứng hiện tại của cô ư là nguyên nhân từ tâm lý à?

Người mà ngay cả anh cũng dám chống đối lại sợ bị rơi xuống nước..

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm cô ở trong ngực, không nghĩ thông được nguyên nhân Phương Trì Hạ phản ứng như vậy.

Trước kia có chuyện không vui liên quan đến nước sao?

Phương Trì Hạ vẫn đang không ngừng ở trong ngực hần co lại, mặt trắng bệch, bộ dáng cực kì yếu ớt.

Nhìn cô như vậy, khiến cho đầu sỏ nào đó gây ra chuyện này phải suy nghĩ.

“Không sao rất nhanh sẽ không còn lạnh nữa.” Anh an ủi nói một câu, ôm cô quay nhanh về biệt thự.

Lên lầu, một đường trở lại phòng ngủ chính, ôm cô để trên ghế salon, giúp cô cởi áo quần ướt đẫm, thay đồ mới, lau tóc nhỏ giọt cho cô.

Phương Trì Hạ như búp bê tùy hần sắp xếp, không có kháng nghị gì.

“Nhóc đáng thương!” Lạc Dịch Bắc tròn mắt chế nhạo liếc nhìn cô một câu.

Giúp cô làm xong mọi chuyện cũng không buông cô ra, mà lại tùy ý để cô dựa vào trong lòng mình, trên mặt còn biểu hiện có chút sung sướng mà anh không phát hiện ra.

“Sao lại sợ bị rơi xuống nước?” Cúi người ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên người cô, hần thuận miệng hỏi.

Phương Trì Hạ vẫn đang thất thần không để ý đến anh.

Lúc này cô đặc biệt nghe lời, như búp bê tùy ý ức hiếp giầy vò, không giống như mọi ngày miệng lưỡi sắc bén mà phản kích.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô đang suy sụp vai suy nghĩ, đang do dự mình có nên làm gì không.

Tay giữ đầu cô nhìn về phía mình, khuôn mặt tuấn tú nghiêng qua, đang chuẩn bị hôn lên, Phương Trì Hạ bỗng nhiên hoàn hồn, bốn mắt nhìn nhau, Lạc Dịch Bắc còn chưa phản ứng kịp, trên môi đã bị một trận đau nhức nóng rát.

Cô cắn hần!

Đây là phản ứng đầu tiên khi cô tỉnh lại?

Phương Trì Hạ liếc anh một cái, nghĩ đến lúc trước anh cố ý túm cô lôi xuống, mãnh liệt đẩy hần ra.

“Hỗn đản!” Phẫn hận trừng mắt nhìn anh, cô cắn trắng răng.

Lạc Dịch Bắc lấy lại tinh thần, xoa xoa môi, cũng không giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 253: Ước định khi còn bé

Chuyện lần này đúng là anh trêu chọc cô.

Chỉ là khi đó anh không nghĩ rơi xuống nước cô sẽ phản ứng mạnh như vậy.

Phương Trì Hạ cũng không nói gì thêm, quay người xuống lầu.

Hai người từ khi kết hôn đến nay những chuyện ồn ào cãi nhau rất nhiều, nhưng mà cô cũng không thù dai, đi xuống lầu như không có chuyện gì xảy ra, còn vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Phuong Tri Hạ cũng không phải không biết mang thì, nếu chuyện gì xúc phạm đến điểm cuối cùng, cô khả năng sẽ nhớ kỹ cả đời.

Còn như chuyện ồn ào nhỏ này, cô cũng cứ như vậy cho qua.

Anh và cô còn phải ở chung bốn năm hà tất vì những chuyện nhỏ này mà không vui?

Khi Lạc Dịch Bắc đi xuống, Phuong Tri Hạ như không có việc gì đi tới đi lui trong nhà bếp, thậm chí còn hát vui vẻ

Cô vẫn hát cái bài kia “When-I-Grow-Up, I-Wanna-Be-Your-Bride, Be-Your-Bride, Touch-Your-Heart.....”

Lời ca đại khái là em lớn lên, em muốn làm cô dâu của anh.

Bài hát này khi hai người kết hôn cô cũng hát, tâm tình lúc đó cũng giống như bây giờ.

Lạc Dịch Bắc không nghĩ đến lúc trước cô còn đang hoang mang mà hiện tại lại có tinh thần như vậy.

Hơi dựa vào cầu thang, bắt động thanh sắc nhìn cô, vẻ mặt như suy nghĩ.

Lớn lên muốn thành cô dâu của ai?

Đêm sau khi hai người kết hôn, Lạc Dịch Bắc nghe những lời này, phản ứng đầu tiên là cô đang chúc mừng vì kết hôn với anh.

Nhưng mà bây giờ, hai người cũng đã kết hôn, còn hát!

Lạc Dịch Bắc nhìn cô, mặt mày chậm rãi trầm xuống.

Là tùy tiện hay đã ước định cùng với ai?

Phuong Tri Hạ nhìn qua thấy anh đang nhìn mình chằm chằm thì sửng sốt, sau đó quay đầu tiếp tục điếm nhiên như không có việc gì.

Một hồi bữa tối hai người giải quyết đơn giản, hôm sau sẽ đi công ty con của Dung Hi ở bên này, còn ngồi máy bay lâu như vậy, đêm nay Phuong Tri Hạ ngủ rất sớm.

Lạc Dịch Bắc bởi vì ban ngày có hành động quá trốn nên đêm nay không động đến cô.

Sáng ngày hôm sau, hai người cùng đi Dung Hi.

Tiếp theo là làm việc bình thường, cùng với các bữa tiệc xã giao.

Sau khi Lạc Dịch Bắc đi đến Nice, hình như đi đâu anh cũng đưa Phuong Tri Hạ đi theo, các bữa tiệc xã giao, chỉ cần có người đi cùng thì chắc chắn đó là cô.

Phuong Tri Hạ nghĩ đến sau này gấp đôi tiền lương nên hẳn bảo cô đi đâu, cô liền đi.

Đi đâu là anh bận rộn còn cô nhàn nhã ngồi một bên đợi hẳn.

Buổi tối hôm nay cũng thế, là một phú thương nổi tiếng tổ chức tiệc tối, nghe nói các thành viên vương thất châu âu nào đó cũng được mời đến.

R quốc Tô Thụy cũng đến, lúc trước ở R quốc Vương thái phi đã để nghi Dung Hi và vương thất làm thông gia.

Tô Thụy đến phát hiện ra Lạc Dịch Bắc liền cầm hai ly Cocktail đi qua.

“Dịch Bắc, anh cũng đến!” Cô nhìn thấy hẳn hình như rất vui vẻ, ngay cả đuôi mắt cũng tràn đầy ý cười.

Lạc Dịch Bắc chỉ nhàn nhạt Ừ một tiếng, mặt cũng không biểu tình gì nhiều.

Phuong Tri Hạ đứng cách hai người đoạ không xa, vốn định tìm nơi hẻo lánh tự ngồi xuống đợi anh, thấy một màn như vậy, bước chân không nhịn được mà dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 254: Bảo bối, nge lời một chút

Cô dừng lại hoàn toàn là muốn xem chuyện vui.

Tô Thụy không biết là quên lúc trước Lạc Dịch Bắc cự tuyệt thông gia với vương thất hay căn bản là không ngại, một mực vui vẻ nói chuyện với anh.

“Dịch Bắc, em không nghĩ là đến Pháp cũng có thể gặp anh, gần đây anh luôn ở đây sao?”

“Em thời gian này cũng luôn ở đây, có thời gian chúng ta gặp mặt được không?”

“Dịch Bắc, anh ở đâu? Em có thể đi xem không?”

...

Tính cách của Tô Thụy cũng không tính là ồn ào, nhưng mà vì Lạc Dịch Bắc quá lạnh nhạt, cô hỏi cái gì anh cũng không trả lời, dẫn đến cuộc trò chuyện của hai người toàn bộ đều là Tô Thụy nói.

Mà nghe vào trong tai người khác Tô Thụy nghiêm nhiên thành người ồn ào.

Mà tính cách Lạc Dịch Bắc ghét nhất là ồn ào.

Mày nhú chặt lại, nhìn Phuong Trì Hạ ở cách đó không xa ý bảo cô đi qua.

Phuong Trì Hạ kì thật có thể hiểu được ý của anh nhưng lại không có ý đi qua giải vây cho anh.

Làm như không thấy dời ánh mắt đi, thoáng thấy nhân viên phục vụ đi qua, tay cô chỉ một ly rượu ở trên đó “Xin hỏi, đây là rượu gì?”

“Tiểu thư, đây là Thiên sứ chi hôn.” Nhân viên cười giới thiệu với cô.

“Cho tôi hai ly, cảm ơn.” Phuong Trì Hạ nhận hai ly, người phục vụ mỉm cười rời đi.

Lạc Dịch Bắc bởi vì khi này bị cô bỏ qua, sắc mặt rất khó coi.

Bây giờ nhìn hai chén rượu kia, thấy cô muốn đi qua đây, mày mới giãn ra một chút.

Nhưng ai biết Phuong Trì Hạ lấy rượu lại ngồi xuống ghế dựa nhàn nhã cầm một ly lên uống, một ly đặt xuống.

Cô từ đầu đến cuối đều mang tâm lí xem chuyện vui hoàn toàn không có ý muốn nhúng tay vào.

Hai ly cocktail toàn bộ đều chuẩn bị cho mình.

Lạc Dịch Bắc nhìn động tác của cô vận vẹo mặt, thờ ơ nặng nề, lần nữa nhìn cô ý bảo cô đi qua.

Phuong Trì Hạ hiểu rõ ánh mắt của anh nhưng mà cũng không có để ý đến.

Ngược lại Tô Thụy nhìn bên này, nghi ngờ nói “Dịch Bắc anh đi cùng bạn sao?”

Lạc Dịch Bắc không để ý đến cô ta một mực nhìn chằm chằm Phuong Trì Hạ.

Ánh mắt anh sắc bén lại âm u nguy hiểm, cảm giác như chỉ một giây thôi là nhào qua bên này vậy.

Nhìn ánh mắt anh như vậy, trong lòng Phuong Trì Hạ nhảy lộp bộp một cái.

Lúc trước vốn không muốn dây vào chuyện này, nhưng mà bây giờ lại không có cốt khí khuất phục dưới ánh mắt của anh cứng ngắt đi qua.

Vừa đi vừa nghĩ, anh bị nữ nhân đây đưa lai lấy cô làm bia đỡ đạn sao?

Vài bước đi đến bên hai người, Lạc Dịch Bắc liền duỗi tay ra, ôm cô vào trong ngực.

“Bảo bối, vừa rồi làm gì đó? Gọi em qua đây em cũng không nge thấy?” Cúi người hôn nhẹ trên trán cô một chút, ôn nhu nói khiến cho Phuong Trì Hạ toàn thân sợ hãi.

Cả người Phuong Trì Hạ dựa vào trong ngực anh, không dám nhúc nhích, bắt đầu sợ hãi.

Nhưng mà trên mặt không thể không phối hợp.

Cứng ngắc cười, cô ngượng ngùng giải thích “Tại cách xa quá, em không nghe được gì.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 255: Cùng cô vui vẻ ân ái

Hai người ôm ấp ánh mắt ôn nhu, phảng phất có thể chảy ra nước.

Lạc Dịch Bắc vốn là người đi đến đâu cũng thu hút không ít ánh mắt nhất là ánh mắt của con gái.

Hiện tại thấy một màn như vậy, tâm của các thiếu nữ đều như vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Tô Thụy chấn kinh nhìn hai người, cả người run rẩy.

Phương Trì Hạ cũng rất đồng tình với cô, dựa vào trong lòng Lạc Dịch Bắc có chút không chịu nổi, rất muốn thoát ra.

Nhưng mà cô rất rõ mục đích của Lạc Dịch Bắc khi gọi cô qua, chưa đạt được mục đích sẽ không để cô đi.

Phương Trì Hạ trầm tư một lát, bỗng nhiên ôm cổ anh.

Sau đó ồ ồ nổi da gà gọi anh “Chồng à, em muốn đi xem xung quanh, được không à?”

Lời này của cô đã dùng quan hệ hôn nhân của hai người giúp anh giải quyết xong Tô Thụy phiền toái, cũng lấy cớ để dời đi, vẹn toàn đôi đường.

“Dịch Bắc, cô ấy là...” “Tô Thụy nghe lời của cô thì sắc mặt khê biến, giọng nói cũng run rẩy.

Anh thật sự đã kết hôn!

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt “Ừ” ánh mắt nhìn Phương Trì Hạ ở trong lòng.

“Đừng đi quá xa, khi về thì đến tìm anh!” Nói xong anh buông tay cô ra.

“Được!” Phương Trì Hạ nhẹ thờ dài, trấn định rời đi.

Cô cực kỳ không thích làm những chuyện này, rõ ràng quan hệ không thân mật như vậy lại làm cho mọi người tưởng là yêu thương ân ái lắm.

Trở về ngồi ở chỗ cũ, lại lần nữa đem ly cocktail lên uống, ánh mắt nhìn xung quanh một vòng, đang tìm vị trí yên tĩnh.

Thoáng nhìn thấy có ghế sofa ở một góc hẻo lánh, cầm ly rượu đi qua, bỗng nhiên Tô Thụy đi về phía cô.

Phương Trì Hạ cũng như cũ đi về phía trước.

Tô Thụy trực tiếp đi về phía bên cạnh cô cũng không chào hỏi, chỉ là đi ở bên cạnh.

Phương Trì Hạ không hiểu được cô ta đến làm gì, còn nghĩ rằng đối phương đến tìm mình.

Lúc Phương Trì Hạ đang chuẩn bị đi tiếp, Tô Thụy bỗng nhiên đuổi chân ra, vấp lấy chân của cô.

Phương Trì Hạ cả người mất thăng bằng nghiêng người ngã xuống đất.

Kì lạ khả năng ứng biến của Phương Trì Hạ cực kỳ tốt, nếu hai tay không có gì còn có thể ổn định mình.

Nhưng hai tay cô đang bưng hai ly rượu, không có khả năng chống đỡ mình, cả người cứ như vậy mất thăng bằng lao thẳng xuống đất “A!”

Hét lên một tiếng, mắt thấy sắp tiếp xúc thân mật với mặt đất, bỗng nhiên có một đôi tay ôm eo cô.

Thậm chí còn tiếp được ly cocktail trong tay cô.

Vững vàng, chén rượu cứ như vậy rơi vào trong tay người kia.

Động tác rất nhanh, Phương Trì Hạ còn chưa phát hiện ra đang xảy ra chuyện gì, lúc lấy lại tinh thần đã được kéo vào một lồng ngực ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Nụ hôn Thiên Sứ

Phương Trì Hạ sững sờ vài giây, kinh ngạc nhìn ly rượu trong tay người kia, xoay người, muốn xem là ai, lúc ngẩng đầu lên thỉnh thoảng phải cảm thấy người kia mặt cười.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, kinh ngạc ngẩng mặt lên.

Khuôn mặt người kia phóng đại trước mắt, đó là một khuôn mặt bắt mắt, mắt rất sâu, giống như đại dương mênh mông, sâu thẳm lại xinh đẹp.

Người kia bởi vì muốn kéo quan hệ với Phương Trì Hạ, cúi người xuống.

Hai người, một người ngẩng đầu, một người cúi, mặt rất gần nhau, gần đến mức, Phương Trì Hạ có thể thông qua mắt anh ta nhìn thấy chính mình rất rõ ràng.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn khuôn mặt kia, mắt co rút: "Là anh..."

"Đúng vậy a, chúng ta lại gặp nhau." Phí Tư Nặc mỉm cười, hai mắt nhìn xuống, sóng sánh như sóng nước.

Phương Trì Hạ nhìn tư thế hai người, không được tự nhiên lui về phía sau hai bước, kéo xa khoảng cách.

Phí Tư Nặc thấy vậy, cảm giác mất mát.

"Chuyện vừa rồi cảm ơn anh." Phương Trì Hạ bình tĩnh giống như không có việc gì nói cảm ơn.

"Chuyện nhỏ thôi." Phí Tư Nặc giơ ly Cocktail lên, cầm trước mắt, nhìn chằm chằm quả anh đào bên trong.

Phí Tư Nặc không để ý ly cocktail đã bị Phương Trì Hạ uống qua, trong ánh mắt Phương Trì Hạ bỗng nhiên bùng lên lửa.

"Ly rượu đó em..." Phương Trì Hạ muốn nhắc nhở, nhưng vẫn không kịp.

Ly cocktail đã bị Phí Tư Nặc uống vào!

Ly cocktail đã bị Phương Trì Hạ uống, mà có vẻ như mỗi Phí Tư Nặc cũng chạm vào đúng chỗ Phương Trì Hạ nhấp môi.

"Nụ hôn Thiên Sứ?" Phí Tư Nặc giơ ly rượu lên nhìn, đuôi lông mày nhếch lên.

Phí Tư Nặc nói rất chậm, còn mang cảm giác lười biếng.

Phí Tư Nặc đang hỏi tên của ly Cocktail, nhưng mà, câu hỏi từ trong miệng Phí Tư Nặc nói ra, cũng không biết Phương Trì Hạ ảo giác hay sao mà cảm thấy giống như anh ta đang trêu tức cô.

"Hương vị này, anh rất thích." Phí Tư Nặc liếc Phương Trì Hạ một cái, bỗng nhiên nói một câu.

Phương Trì Hạ không hiểu vì sao có cảm giác bị đùa giỡn, đứng ở chỗ này cảm giác không được tự nhiên.

"Vậy sao, em còn có chút việc, em đi trước." Phương Trì Hạ vừa nói xong thì bước đi luôn.

Phí Tư Nặc làm như không có việc gì gọi phục vụ, từ trong khay lấy một ly rượu uống.

Nụ hôn Thiên Sứ...

Tô Thụy vẫn đứng ở bên cạnh, nhìn một màn này, có chút ngoài ý muốn.

"Tư Nặc, anh quen cô ta?" Tô Thụy rõ ràng rất bất mãn.

"Thì sao?" Mắt Phí Tư Nặc vẫn nhìn theo Phương Trì Hạ rồi đi, nhìn Phương Trì Hạ càng ngày càng xa, bụng lỵ rượu uống hết.

"Tại sao anh phải giúp cô ta?" Tô Thụy không hiểu, rất không cam lòng.

"Anh làm sao?" Phí Tư Nặc ra vẻ chuyện gì cũng không nhớ rõ, nhìn về phía Tô Thụy mê mải hỏi.

Tô Thụy, "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257: So chiêu

Tô Thụy thực sự không còn lời gì để nói, nhưng không làm gì được Phí Tư Nặc.

Tô Thụy nghiêng đầu, nhìn theo Phương Trì Hạ.

Nhìn chằm chằm phương hướng Phương Trì Hạ đi một hồi lâu, rồi tránh Phí Tư Nặc lên đi theo Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ đang ngồi trên ghế sofa ở góc khuất, nhìn thấy Tô Thụy, nhướng mày, ngẩng mặt lên.

Tô Thụy đứng trước mặt Phương Trì Hạ, hất cằm cao ngạo, ánh mắt khinh miệt, "Tôi không thấy cô có gì khác người nha, không biết tại sao Lạc Dịch Bắc lại nhìn trúng cô."

Phương Trì Hạ vốn không muốn quan tâm tới cô ta, nhưng đôi phương chủ động tới bói móc, nếu như Phương Trì Hạ không đáp trả, không phải làm người ta cảm giác Phương Trì Hạ dễ bắt nạt sao.

Phương Trì Hạ mỉm cười, chỉ phụ họa thờ dãi, "Đúng vậy a, Lạc Dịch Bắc không biết bị làm sao, ngay cả loại người bình thường như tôi cũng để ý..."

Mấy câu đầu nghe rất bình thường không có lực sát thương, rất ôn nhu dịu dàng ngoan ngoãn.

Nhưng mấy câu sau đột nhiên thay đổi, liếc xéo Tô Thụy, giết người không đền mạng bỏ sung một câu "Nhưng lại chứng mất loại công chúa như cô?"

Châm chọc Tô Thụy!

Phương Trì Hạ là người bình thường mà Lạc Dịch Bắc cũng vừa ý, Tô Thụy đường đường là một công chúa nhưng ngay cả liếc mắt người ta cũng khinh thường, đây là chuyện châm chọc đến mức nào!

Tô Thụy cũng không nghĩ ra chuyện này, bây giờ bị Phương Trì Hạ công khai nói ra, Tô Thụy cao ngạo giống công chúa bị ném xuống dưới chân, thế thâm không chịu nổi.

Phương Trì Hạ cũng không muốn dây dưa với Tô Thụy, người khác thả chiêu Phương Trì Hạ thuận tay tiếp một chút là được.

Phương Trì Hạ không muốn vì Lạc Dịch Bắc tự dưng chọc phiền toái cho mình, nói một câu xong Phương Trì Hạ đứng dậy bỏ đi.

Lúc đi qua đại sảnh vừa vặn đụng phải Phí Tư Nặc.

Phí Tư Nặc thuộc về loại trời sinh tỏa sáng, dù đêm nay ánh đèn cũng không sáng lắm, nhưng có anh ta ở đây giống như mọi ánh đèn đều chiếu qua đây chói mắt đến mức làm cho người khác không thể nhìn thẳng.

Rất nhiều người vây quanh Phí Tư Nặc, đang nói chuyện gì đó.

Phí Tư Nặc nhìn thấy Phương Trì Hạ khóe môi cong lên.

Phí Tư Nặc rất đẹp trai, nụ cười anh ta làm khung cảnh xung quanh đều âm trầm, ánh mắt sáng sủa xinh đẹp, thậm chí còn mang vài phần tà khí.

Phương Trì Hạ và Phí Tư Nặc cách không nhìn nhau, Phương Trì Hạ không được tự nhiên, nghiêng đầu sang chỗ khác, tiếp tục đi ra ngoài.

"Tôi nay nói chuyện sau." Phí Tư Nặc ngoắc ngoắc khóe môi, thuận miệng nói một câu với mấy người bên cạnh, đẩy đám người ra, đi theo Phương Trì Hạ ra ngoài.

Phương Trì Hạ rời khỏi đại sảnh ra hành lang ít người, tìm chỗ ngồi xuống, cúi đầu gỡ nhẫn ra vuốt vuốt.

Đây là chiếc nhẫn kiểu dáng rất đơn giản cô mua cùng Lạc Dịch Bắc sau khi kết hôn, nhẫn cưới rất rẻ, vì mua cho Phương Vinh thấy, mang theo thành thói quen nên cứ mang đến bây giờ.

Phí Tư Nặc đi qua ngồi xuống bên cạnh Phương Trì Hạ.

"Anh không nghĩ sẽ gặp em ở đây." Ngẩng đầu nhìn trời. Phí Tư Nặc tự nói chuyện một mình.

"Trên thế giới này có rất nhiều chuyện trùng hợp." Phương Trì Hạ thanh âm nhàn nhạt, xa cách.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 258: Nhìn anh cũng không an toàn

Phí Tư Nặc cầm ly rượu đưa cho Phương Trì Hạ, mình thì bung một ly khác uống.

Phương Trì Hạ nhìn chằm chằm ly rượu, nhìn quả anh đào nổi lơ lửng bên trong, ánh mắt ngưng trệ.

Phí Tư Nặc mang ly rượu giống loại mà Phương Trì Hạ vừa uống ở bên trong, có cái tên rất đẹp là Nụ hôn Thiên Sứ, trong ly rượu xinh đẹp có một quả anh đào màu đỏ.

Phương Trì Hạ nhìn chằm chằm ly rượu, lại nghĩ tới chuyện lúc nãy Phí Tư Nặc cầm ly rượu cô uống.

Phương Trì Hạ bung ly rượu làm như không có việc gì uống một ngụm.

"Đêm nay em tới đây một mình hả?" Phí Tư Nặc giống như rất rảnh rỗi, ngồi xuống một lúc cũng không có ý rời đi, thậm chí còn trò chuyện với cô.

"Không phải." Phương Trì Hạ lạnh nhạt phủ nhận.

"Há?" Phí Tư Nặc đối với câu trả lời của Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn phụ họa một câu, "Cũng đúng, đi một mình sẽ không an toàn."

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, hơi nghiêng mặt nhìn anh ta không hiểu Phí Tư Nặc có ý gì.

Phí Tư Nặc cũng không giải thích nhiều, chỉ nói một câu, "Ở đâu có nhiều đàn ông, ở đó không an toàn."

Phí Tư Nặc nói chuyện thường mang giọng điệu trên tức, cảm giác như đang đùa giỡn người khác.

Phương Trì Hạ đối với lời anh ta nói rất đồng ý, còn nói thêm một câu, "Nhìn anh cũng không an toàn."

Phương Trì Hạ nói trắng ra suy nghĩ với Phí Tư Nặc.

Người đàn ông này giống như mang độc, đối với con gái có sự hấp dẫn trí mạng, dễ dàng làm cho người ta không làm chủ được, nhìn anh ta cũng không giống người lương thiện.

Phí Tư Nặc không ngờ Phương Trì Hạ nói như vậy, sửng sốt một chút, sau đó bỗng nhiên cười ra tiếng.

"Phải không? Vậy em muốn tránh xa anh một chút không?" Phương Trì Hạ nghĩ cô cả ngày đối mặt với Lạc Dịch Bắc, đối với người đẹp trai đã có sức miễn dịch, về phần nguy hiểm, Phương Trì Hạ không lo lắng.

Đêm nay ở đây có nhiều người như vậy, anh ta có thể làm gì cô?

Nhưng Phương Trì Hạ sẽ không nói những chuyện đó với Phí Tư Nặc.

"Lần đầu tiên em tới đây phải không? Anh đưa em đi tham quan xung quanh!" Phương Trì Hạ im lặng không nói gì, Phí Tư Nặc hiểu ý đứng dậy sửa sang quần áo, rất tự nhiên kéo tay Phương Trì Hạ đi ra bên ngoài biệt thự.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên, muốn bỏ tay ra, Phí Tư Nặc lại cố chấp không chịu buông, tốc độ dưới chân thậm chí còn nhanh hơn, vừa rồi là đi, bây giờ đã chuyển thành chạy.

Chân Phí Tư Nặc rất dài, bước rất nhanh, Phương Trì Hạ không bỏ tay ra được, chỉ có thể chạy theo anh ta ra ngoài biệt thự, "Này, anh muốn đưa em đi đâu? Buông tay em ra trước đây!"

"Gần đây thôi, em chắc chắn sẽ thích!" Phí Tư Nặc chỉ miễn cưỡng trả lời một tiếng, kéo Phương Trì Hạ tiếp tục chạy ra bên ngoài.

Trên hành lang, hai người một trước một sau chạy, người không biết còn tưởng hai người vội vàng đi đâu hẹn hò.

Trên hành lang thật dài, ánh đèn óng ánh, chỉ có hai người.

Thình thoảng có mấy người phục vụ đi ngang qua, nhìn thấy Phí Tứ Nặc rất cung kính chào, rồi lui ra xa.

Trong hoa viên, thình thoảng có gió thổi qua, ngoài hương hoa, còn mang một mùi kì quái...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 259: Nguy cơ tứ phía

Phương Trì Hạ bị Phí Tứ Nặc kéo chạy ra đây, đang cố gắng phân biệt xem mùi kia là cái gì.

Mùi rất kỳ quái, giống như mùi...

Xăng!

Phương Trì Hạ giật mình, bước chân đột ngột dừng lại.

Trong biệt thự, tại sao lại có thứ này?

Cách khá xa hai người có một người phục vụ đang đi.

Nhưng lúc người đó nhìn xung quanh không có ai, đã bung cái khay trong tay đột nhiên nghiêng đi, đổ hết ly rượu trên đó xuống.

Biệt thự thiết kế rất phức tạp, hành lang rất nhiều, giao thoa lẫn nhau, người ở trong đại sảnh, cho dù bên ngoài xảy ra chuyện gì, cũng không biết.

Phương Trì Hạ dừng chân tại chỗ, trầm tư suy nghĩ.

Phí Tứ Nặc cũng cảm thấy xung quanh không bình thường, nhẹ buông tay, dừng chân lại theo.

"Sao lại như vậy?" Phương Trì Hạ đi lui vài bước, tiếp tục ngửi xung quanh.

Càng đi lui vài bước, mùi xăng càng rõ, mùi xăng dẫn đến bữa tiệc ở đại sảnh!

Phương Trì Hạ giật mình, đảo mắt suy nghĩ một lát, mặt bỗng nhiên ngẩng lên.

Trong ánh mắt của Phí Tứ Nặc, Phương Trì Hạ bỗng nhiên chạy về cuối hành lang, nơi bữa tiệc đang diễn ra.

"Em đi đâu? Không được chạy vào đó!" Phí Tứ Nặc ở phía sau gọi Phương Trì Hạ.

"Bữa tiệc gặp chuyện rất nguy hiểm, bên trong có rất nhiều người!" Phương Trì Hạ không quay đầu lại, vừa chạy vừa nói.

Phương Trì Hạ chạy rất nhanh, bộ váy rất dài, nên hơi vấp chân, cuối cùng Phương Trì Hạ dứt khoát kéo tà váy lên luôn.

Phí Tứ Nặc đang muốn chạy theo, bỗng nhiên mấy vệ sĩ từ bên ngoài chạy vào, giữ chặt Phí Tứ Nặc, "Thiếu gia, ở đây không an toàn! Chúng ta đi trước a!"

"Buông ra!" Phí Tứ Nặc đẩy tay mấy người ra, muốn tiếp tục chạy vào bên trong, nhưng bị mấy người vệ sĩ kéo lại, "Thiếu gia, nghe chúng tôi đi, ra ngoài trước a!"

Phí Tứ Nặc tức giận đấm đá cột đá bên cạnh, nhưng không tiếp tục chạy về phía trước, cũng không đi theo vệ sĩ ra ngoài.

Trong đại sảnh.

Lạc Dịch Bắc đang đi theo mấy người quen biết nói chuyện, cũng cảm thấy đêm nay không bình thường.

Trong gió thình thoảng có mùi xăng, tại đại sảnh có rất nhiều người, mùi cũng không rõ ràng, nhất là trong bữa tiệc có nhiều con gái như vậy mùi nước hoa trên người họ che lấp hết mùi xăng.

Nhưng khứu giác Lạc Dịch Bắc so với người bình thường nhạy bén hơn, có thể ngửi thấy mùi mà người bình thường không ngửi thấy được.

Lạc Dịch Bắc muốn rời khỏi đây, nhưng không biết Phương Trì Hạ đi đâu rồi.

Gọi điện thoại, thì phát hiện điện thoại không có sóng!

Sóng điện thoại cũng bị chặn, xem ra đêm nay sớm đã bị người khác thiết kế.

Chỉ không biết, rốt cuộc thiết kế vì ai.

"Phương Trì Hạ!" Đầy đám người, Lạc Dịch Bắc đi quanh đại sảnh tìm cô.

Ở đây có rất nhiều người, tất cả đều có vẻ bình thường, không ai cảm thấy có chuyện không bình thường.

Nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra.

Lạc Dịch Bắc không có tâm tình quan tâm nhiều người như vậy, nhưng anh không thể mặc kệ Phương Trì Hạ.

"Phương Trì Hạ!" Lạc Dịch Bắc tìm kiếm hồi lâu vẫn không tìm thấy người, ánh mắt hoang mang.

Xung quanh chỉ có tiếng khách khứa nói chuyện phiếm, không hề có tiếng Phương Trì Hạ đáp lại.

"Phương Trì Hạ" Lạc Dịch Bắc đầy đám người đi ra ngoài, đang chuẩn ra khỏi đại sảnh tìm tiếp, thấy cách đó không xa Phương Trì Hạ đang xách váy chạy về phía này thì sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260: Theo em rời khỏi đây

Phương Trì Hạ đứng trên hành lang, vì chạy rất gấp, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, làn váy còn rách trên tay, bộ dáng nhìn rất chật vật.

Thấy Lạc Dịch Bắc đang lo lắng tìm cô, Phương Trì Hạ cảm thấy ngoài ý muốn.

Hai người nhìn nhau, Phương Trì Hạ muốn nói gì đó, nhưng thời gian không cho phép, nên nhịn xuống.

Nhìn nhau vài giây, Phương Trì Hạ thu hồi ánh mắt, đi lên phía trước, trấn định hết lên, "Mọi người hãy nghe tôi nói, ở đây không an toàn, có thể bốc cháy bất cứ lúc nào. Bây giờ, mọi người tìm con đường gần nhất, nhanh chóng chạy khỏi biệt thự, nhanh lên!"

Lạc Dịch Bắc không ngờ Phương Trì Hạ biết ở đây nguy hiểm còn chạy về, nhìn Phương Trì Hạ mắt phát ra tia sáng.

Phương Trì Hạ nghiêng đầu nhìn Lạc Dịch Bắc một cái, đưa tay chủ động kéo Lạc Dịch Bắc chạy ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc muốn hỏi Phương Trì Hạ rất nhiều chuyện, nhưng trước tình huống khẩn cấp không có nhiều thời gian.

"Chúng ta đi!" Lạc Dịch Bắc nắm chặt tay Phương Trì Hạ, kéo cô chạy ra ngoài biệt thự.

Trong biệt thự mùi xăng vẫn lan tràn. Mùi càng ngày càng đậm. Ngay cả trong gió, cũng tràn ngập mùi vị kỳ lạ.

Lạc Dịch Bắc cao, chân dài, tốc độ so với Phương Trì Hạ nhanh hơn rất nhiều.

Phương Trì Hạ chạy theo trời chết, hoa mắt hoa mũi, thậm chí cô làm thế nào rời khỏi biệt thự cũng không biết.

Hai người vừa lao ra khỏi cổng, thì trong biệt thự vang lên một tiếng nổ lớn, cả tòa biệt thự bị đốt cháy.

Lửa bốc lên, phóng thẳng lên trời.

Cả một vùng đều bao phủ trong ngọn lửa.

Phương Trì Hạ đứng bên ngoài, chưa tỉnh hồn thờ gập mấy hơi, từ từ ngẩng mặt lên.

Trong biệt thự lửa rất lớn, bên ngoài còn hơi hơi tốt một chút, khu vực đại sảnh, đã hoàn toàn bị lửa bao vây.

Lạc Dịch Bắc nhìn một màn này, ánh mắt nặng nề.

Sự cố lớn như vậy, rõ ràng đã được sắp xếp tỉ mỉ.

Nhưng rốt cuộc là hướng về phía ai?

Cách không xa chỗ hai người, Phí Tư Nặc ngồi trên xe, nhìn hai người, nghĩ đến Phuong Tri Hạ vừa rồi rõ ràng đã chạy ra ngoài còn chạy vào, ánh mắt u ám, trầm tư suy nghĩ.

"Thiếu gia, chúng ta rời khỏi đây thôi?" Lái xe nghiêng đầu, cung kính trưng cầu ý kiến.

Phí Tư Nặc lấy lại tinh thần, không trả lời...ngay, mà hỏi mấy người lúc nãy chạy vào "Mấy người đã biết trước chuyện này?"

"Thiếu gia, chúng tôi cũng vừa nhận được tin tức trước đó vài phút, nói là đêm nay có người đặt mìn phục ở đây." quản gia cung kính trả lời.

"Hướng về phía ai?" Đầu ngón tay khẽ chạm màn hình điện thoại di động, Phí Tư Nặc hỏi tiếp.

Phuong quản gia do dự một chút, ngượng ngùng trả lời, "Cậu."

Phí Tư Nặc đầu tiên là ngạc nhiên, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Cao xử bất thắng hàn đây là đạo lý từ nhỏ Phí Tư Nặc đã rõ ràng.

Đứng càng cao, kẻ thù càng nhiều!

Ngoài cửa xe, Phuong Tri Hạ bị Lạc Dịch Bắc kéo về xe hai người.

Phuong Tri Hạ cũng không nhìn sang bên này, theo sau Lạc Dịch Bắc lên xe rồi đi.

Phí Tư Nặc nhìn một màn này, nghiêng đầu hỏi vệ sĩ bên cạnh một câu, "Người kia là Tổng Giám đốc Dung Hi?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 261: Tại sao phải quay về

Người tùy tùng gật nhẹ đầu, "Đúng vậy, hiện tại Bắc thiếu gia đảm nhiệm chức chủ tịch điều hành công ty Dung Hi."

Thật ra Phí Tư Nặc cũng không phải là lần đầu tiên gặp Lạc Dịch Bắc, một người là hậu duệ quý tộc, một người là danh môn, rất nhiều trường hợp sẽ gặp gỡ, chỉ là không có tiếp xúc chính diện.

Dò hỏi người tùy tùng chỉ để xác nhận mà thôi.

Được đáp án, anh cũng không nói thêm cái gì, chỉ lại phóng ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Chiếc xe thể thao ngoài cửa sổ đã chạy xa, bóng xe màu trắng hóa thành một dấu chấm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chậm rãi biến mất trong màn đêm.

Phí Tư Nặc nhìn chằm chằm hướng hai người rời đi một hồi lâu, mới nghiêng đầu nhàn nhạt nói với tài xế phía trước, "Chúng ta đi thôi!"

Chiếc Rolls-Royce màu đen, một lúc sau cũng nghênh ngang rời đi.....

Sau khi Phuong Tri Hạ rời đi cùng Lạc Dịch Bắc, liền trở về nhà của hai người.

Phuong Tri Hạ lên lầu trước, trở về phòng liền vào phòng tắm.

Lúc Lạc Dịch Bắc đi lên thì thấy cô đã tắm xong, đang đứng trước ban công cầm khăn lông lau tóc ướt.

Lạc Dịch Bắc bước đôi chân thon dài vào phòng, lười nhác ngồi xuống ghế sofa ở trước cửa sổ, ánh mắt không chút biến sắc nhìn về phía cô.

Đêm nay đã xảy ra chuyện lớn như vậy, người cũng không được phép ra ngoài, vậy mà bộ dáng của cô lại giống như không hề bị dọa sợ.

Rời hiện trường, về nhà, tắm rửa sạch sẽ, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Thậm chí còn rất có tâm trạng mà vừa lau tóc vừa hát, giọng rất nhỏ, hát nhạc thiếu nhi, ngũ âm cũng không đầy đủ.

Cô luôn như vậy, tâm trạng giống như không dễ bị tác động bởi bất cứ chuyện gì xung quanh.

Gan dạ sáng suốt, gặp nguy không loạn, tốt hơn những cô gái bình thường khác rất nhiều.

Lạc Dịch Bắc nghe cô hát, khoe mắt giật một cái, lười nhác dựa trên sô pha, một tay chống trán, chăm chú nhìn cô.

Phuong Trì Hạ giống như không hề nhìn thấy anh ở đằng sau, vẫn tự lau khô tóc mình.

Lạc Dịch Bắc nhớ đến tình hình lúc này khi cô chạy về biệt thự, rất tùy ý hỏi, “Vừa nãy vì sao em biết ở đó có nguy hiểm?”

“Chuyện đó à?” Phuong Trì Hạ nghiêng đầu nhìn anh một cái, tránh đi câu hỏi của Phí Tư Nặc sự, giải thích nói, “Em vốn định đi ra ngoài biệt thự một lát, lúc đi ngang qua hành lang thì bỗng nhiên ngửi thấy không khí bên trong có chút mùi không bình thường, sau đó lại phát hiện rất nhiều vũng xăng ở hành lang, liền suy đoán một chút.”

Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn ung dung nhìn cô, đối với câu trả lời của cô giống như có chút bất ngờ.

Giữa hai người, chốc lát yên tĩnh.

Phuong Trì Hạ cảm khăn lông, tiếp tục lau tóc.

Lau đến không sai biệt lắm lúc sau, xoay người, đang chuẩn bị trở về phòng thì cánh tay thỉnh linh bị Lạc Dịch Bắc kéo lại.

Phuong Trì Hạ ngẩn ra, rũ mắt nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu.

Lạc Dịch Bắc nhẹ rũ đầu, đầu ngón tay nhẹ khấu màn hình, anh trầm mặc một lát, mặt chậm rãi nâng lên.

Ánh mắt sâu thẳm lẳng lặng nhìn chăm chú vào mắt cô, nhìn chằm chằm con ngươi trong tròng của cô một hồi lâu, anh thử tính mà lại hỏi, “Lúc ấy, nếu biết rõ bên trong có thể nguy hiểm đến mức nào, tại sao còn phải quay về?”

Lời này anh nói với tốc độ rất chậm, từng chữ từng chữ, hỏi đến dị thường rõ ràng, lúc nhìn cô, ánh mắt giống như còn lóe lên một cái.

Phuong Trì Hạ giật mình, ngưng ngừng trả lời anh một câu, “Không phải còn có rất nhiều người ở bên trong sao?”

Một câu nói rất hững hờ, nghe vào cũng không có gì không đúng, nhưng lại làm sắc mặt Lạc Dịch Bắc đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 262: Người thắng làm vua

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc, gần như thoát một cái liền đen lại.

Ánh mắt anh nhìn cô còn thực sắc bén, cảm giác kia giống như có chút không cam lòng.

Phuong Trì Hạ bị anh nhìn đến sống lưng lạnh lạnh, rút tay từ trong tay anh ra, làm như không có chuyện gì đi vào phòng tắm.

Lần thứ hai đi ra là vài phút sau đó.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đuổi theo bóng dáng di động của cô, nhìn cô đi qua trước mặt mình, xoay qua chỗ khác, lúc cô đi đến mép giường, bỗng nhiên đứng lên đi đến về phía cô.

Phuong Trì Hạ đang xốc khăn trải giường, nghe thấy tiếng bước chân của anh liền sững sờ.

động tác trên tay dừng lại, xoay người, muốn nhìn xem tình hình phía sau, nhưng chỉ thấy một bóng đen từ phía sau chụp xuống, Phuong Trì Hạ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, còn chưa kịp phản ứng, cơ thể đã bị anh đẩy ngã lên giường, đầu nặng nề đập xuống gối đầu.

Phuong Trì Hạ lại một lần nữa bị đè!

Lại còn là trong tình huống không có bất kỳ dấu hiệu gì.

Thậm chí cô còn không biết mình đã châm lửa chỗ nào!

Ngày hôm sau toàn thân rã rời tỉnh lại, cô tức hận người đàn ông vẫn còn ở trong phòng kia, lúc nhìn Lạc Dịch Bắc, nghiêng cần đến ken kết vang dội.

Lạc Dịch Bắc đang mặc quần áo, cánh tay dài hững hờ luồn vào ống tay áo, sửa sửa vạt áo, sau đó động tác ưu nhã bắt đầu cài cúc áo sơ mi.

“Trưng - thôi!” Phương Trì Hạ cắn răng chửi nhỏ một câu.

Giọng cô rất nhỏ, nhỏ đến mức chắc chỉ có mình cô có thể nghe thấy.

Nhưng Lạc Dịch Bắc là loại lỗ tai gì?

Thính lực cực tốt, một chút âm thanh tới chỗ anh liền như được phóng đại lên mấy lần.

Chuẩn xác không sai sót bất được những từ trong miệng cô, khoe mắt dư quang hơi nghiêng đi, anh nhìn thoáng qua chỗ cô, đuôi lông mày nhếch nhếch, “Không phục?”

Một câu liền ngăn chặn Phương Trì Hạ, mặc dù có đầy bụng oán hận nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nuốt hết lại vào bụng.

Mỗi lần Lạc Dịch Bắc dùng loại khẩu khí này nói chuyện, những lời nói ra đều không phải những gì cô muốn nghe.

Nếu hai người cứ tiếp tục như vậy, không chừng cuộc đối thoại sẽ biến thành “Không phục thì làm tiếp chuyện tối qua” hoặc là “Người thắng làm vua người thua làm âm giương” lạnh lùng.

Phương Trì Hạ biết có chừng có mực, hơn nữa cũng đã kết hôn, loại chuyện như tối hôm qua quá đối bình thường!

Cô cũng chỉ là bất mãn mà cầu nhàu thôi, sao có thể thật sự làm gì được anh.

“Hôm nay đến công ty sao?” Xốc lên chăn đơn muốn xuống giường, thoáng nhìn quần áo vẫn rơi vãi trên mặt đất, động tác cô lại nhịn xuống.

“Ừm.” Lạc Dịch Bắc kéo dài âm cuối trả lời cô, đầu tiên là nhìn quần áo cô, sau đó lại từ chuyển đến trên người cô.

Anh đang nhìn cô, thậm chí ánh mắt còn có vẻ rất hứng thú.

Trong lòng Phương Trì Hạ có chút xấu hổ, song, cũng không muốn để anh xem trò vui.

Làm như không có chuyện gì xốc chăn đơn xuống giường, dùng chăn đơn bọc cơ thể của mình, cúi người, nhặt quần áo lên, cô dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, đưa lưng về phía anh, tròng quần áo vào người.

động tác của cô rất nhanh, không để cho mờ ám có thời gian lên men.

Mặc quần áo xong, cô xoay người đi vào phòng tắm, “Chờ em một chút, lát nữa em và anh cùng đi!”

Lạc Dịch Bắc nhìn cô vẫn quần khăn trải giường, nhú lông mày, vẻ mặt kia như có chút thất vọng.

Lúc Phương Trì Hạ lần thứ hai bước ra đã thay xong quần áo đi ra ngoài, sau đó cùng anh đi xuống lầu.

Trên đường đến công ty, Lạc Dịch Bắc vừa lái xe vừa nói chuyện với cô, “Lát nữa sẽ ký hợp đồng với hoàng tộc nước R, em đi thay anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Buổi hẹn hò xấu hổ nhất

Dung Hi vẫn luôn hợp tác với hoàng tộc các quốc gia, Phương Trì Hạ biết điều đó, những quan hệ này đều được thành lập từ rất lâu trước kia.

Rất nhiều thành viên hoàng tộc tham dự các dịp trang sức khác nhau, thông thường đều là do nhà thiết kế của Dung Hi thiết kế ra, hơn nữa mỗi một món đều là có một không hai.

Nhắc tới ký hợp đồng với hoàng tộc nước R, Phương Trì Hạ cũng không kỳ quái.

Chỉ là, tại sao là cô đi?

“Lát nữa chỉ có mình em đi?” Ánh mắt nhìn Lạc Dịch Bắc ở bên cạnh, cô hỏi.

“Ừm.” Lạc Dịch Bắc lười nhác đáp lời cô, thờ ơ lái xe.

“Anh..... Yên tâm?” Phương Trì Hạ cảm thấy có chút khó mà tin nổi.

Cô tối đa chỉ là một nhân viên nhỏ mới vừa tiến vào Dung Hi, trường hợp đi gặp thành viên hoàng tộc quan trọng như vậy, anh lại yên tâm để cô đi một mình!

Thật ra cô muốn hỏi chính là, anh không sợ bị cô làm hỏng chuyện sao?

Lạc Dịch Bắc chỉ vô cảm nhìn cô một cái, vẫn chuyên chú lái xe, lúc này đây, đến cả một câu nói cũng lười cho cô.

Khóe mắt dư quang Phương Trì Hạ không chút biến sắc liếc mắt nhìn anh một cái, không tiếp tục hỏi nữa.

Anh bảo cô đi làm, hẳn là tin tưởng cô?

Xe hai người tiếp tục chạy trên đường, lát sau dừng ở ngoài tòa nhà Dung Hi.

Lạc Dịch Bắc đi lên lầu trước, Phương Trì Hạ đi theo anh vào lấy văn kiện.

Lúc rời đi là đi một mình, khi ra tới cửa, Lạc Dịch Bắc thậm chí đưa chìa khóa xe của anh cho cô.

Thật ra hoàng tộc nước R thông thường đều có người chuyên phụ trách ký hợp đồng với Dung Hi, hơn nữa vẫn luôn thống nhất để một người làm việc này.

Nhưng lúc này đây, bởi vì Phí Tư Nặc và Tô Thụy vừa vặn đều ở Nice, Tô Thụy chủ động muốn đi xử lý ký hợp đồng thay.

Hoàng tộc không quá yên tâm, sau đó để Phí Tư Nặc cùng đi xử lý.

Lúc hai người đến chỗ hẹn, Phương Trì Hạ còn chưa tới.

Tô Thụy đi về phía Lạc Dịch Bắc, không biết Dung Hi đã thay đổi người phụ trách ký hợp đồng, sau khi vào nhà hàng, vẫn cầm gương trang điểm.

“Tư Nặc, anh thấy em như vậy được chưa?”

“Anh cảm thấy Dịch Bắc có thích kiểu trang điểm này không?”

“Cái váy này thì sao? Có nên đổi cái khác không?”

Phí Tư Nặc lười nhác ngồi bên cạnh, cánh tay chống trên xô pha, đầu xiêu xiêu vẹo vẹo chống lên tay, không chút để ý nhìn ngoài cửa sổ, không hề để ý tới cô.

Bộ dáng của anh cực kỳ lười biếng, bên trong khuôn mặt lạnh lẽo kia lại mang theo vài phần yêu nghiệt, ánh mắt sóng nước lấp lánh, lúc ngồi dựa như vậy ở chỗ đó, quay đầu lại soái đến gần như trăm phần trăm.

Xung quanh bắn tới rất nhiều ánh mắt, hầu hết đều là nữ phụ, người hướng tới bên này nháy mắt còn nhiều hơn.

Phí Tư Nặc làm như hoàn toàn không thấy, bộ dáng tản mạn kia, giống như không có nổi một chút hứng thú với mọi thứ xung quanh.

Cho đến khi một bóng dáng mảnh khảnh bỗng lướt qua mi mắt.

Ngoài cửa sổ, Phương Trì Hạ cầm một phần folder đang chạy tới đây.

Vừa chạy vừa nôn nóng nói thầm, “Muộn rồi! Muộn rồi!”

Bởi vì kẹt xe mà cô đến muộn ba phút.

Trường hợp quan trọng như vậy, cô biết đến trễ là rất không lễ phép, nên chạy càng nhanh.

Cô không giống những cô gái quá quan trọng hình tượng, mỗi một bước đi có độ dài bao nhiêu cũng phải bắn khoăn, cô chạy xiêu vẹo lao đảo, mang giày cao gót mà chạy làm chân còn bị trật rất nhiều lần.

Lúc đau, nhe răng trợn mắt mà ôm chân xoa xoa, cau mày gọi nhỏ, lúc sau lại tiếp tục chạy vào nhà ăn.

Phí Tư Nặc ngồi ở nhà ăn không nhúc nhích nhìn về mặt đa dạng của cô ngoài cửa sổ, khóe môi đẹp cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 264: Tình địch gặp nhau

Khóe mắt dư quang Tô Thụy liếc chéo thấy phản ứng của anh, thực tùy ý mà nhìn thoáng qua theo tầm mắt anh, thoáng nhìn chỉ thấy một mình Phương Tri Hạ, tất cả động tác liền lập tức cứng lại.

Vì sao chỉ có một mình cô ta tới?

Tô Thụy chủ động yêu cầu đến đây, là vì Lạc Dịch Bắc mà đến.

Vào nhà hang xong, liền cuống cuống lo lắng mình có chỗ nào chưa ổn, chỗ nào chưa tốt, tất cả cũng đều vì Lạc Dịch Bắc.

Nhưng bây giờ Lạc Dịch Bắc không tới thì thôi đi, vì sao còn cố tình là người mà cô không muốn nhìn đến kia?

Vừa nghĩ đến quan hệ của Phương Tri Hạ và Lạc Dịch Bắc, ánh mắt Tô Thụy liền như viên đạn.

Thật ra trước khi đi vào đây Phương Tri Hạ cũng hoàn toàn không biết người mình sẽ gặp là ai, nếu biết là Tô Thụy, cô chắc chắn cũng sẽ không tới.

Ánh mắt Tô Thụy nhìn cô giống như bất cứ lúc nào cũng có thể giết cô, không phải là muốn gây sự với cô đó chứ?

Càng làm cho Phương Tri Hạ bất ngờ chính là, Phí Tư Nặc cũng ở đây!

Đây là cái loại tình huống gì?

Ngơ ngẩn mà nhìn chỗ ngồi hai người, Phương Tri Hạ nhất thời ngây ngốc.

Anh ấy là..... người hoàng tộc?

“Thật trùng hợp!” Từ lúc xuất hiện ở đây tới giờ người vẫn luôn một bộ dạng mọi chuyện không liên quan tới mình - Phí Tư Nặc thấy cô đến mới rút cuộc có chút tinh thần, ngồi dậy, khóe môi cong lên, anh lên tiếng chào hỏi cô trước.

Phương Tri Hạ cũng đã đi vào đây, tuy Tô Thụy xuất hiện làm cô rất bất ngờ, nhưng vẫn cứng ngắc đi về phía hai người.

Nhìn thấy Tô Thụy, cô liền đoán được lần ký hợp đồng này, chỉ sợ sẽ bị cô làm thất bại.

Có điều, trong từ điển của cô không có hai chữ lùi bước.

Đến cũng đã đến rồi, cứ nhắm mắt mà làm đi.

“Chào hai vị, tôi là người đại diện mà Dung Hi phái tới.” Kéo ghế dựa đối diện hai người ra ngồi xuống, Phương Tri Hạ nghiêm nghị đưa hợp đồng trong tay cho hai người, “Tiên sinh Lạc Dịch Bắc đề cho tôi tới, bản hợp đồng này không khác gì những bản hợp đồng hàng năm Dung Hi ký với hoàng gia, hai vị xem trước một chút, nếu cảm thấy không có vấn đề gì thì chúng ta sẽ ký ngay ở đây, được chứ?”

Từ lúc Tô Thụy nhìn thấy cô xuất hiện thì cả người uể oải như bóng cao su xì hơi, dựa phịch vào ghế sô pha, chỉ nhìn chăm chăm cô, không nói chuyện.

“Hai vị có ý kiến gì sao?” ánh mắt Phương Tri Hạ lại chuyển về phía Phí Tư Nặc.

Phí Tư Nặc cũng đang nhìn chăm chăm cô, chỉ là ánh mắt anh không đối địch như Tô Thụy, ánh mắt anh nhìn cô thực lơ đãng, thậm chí còn có chút rất hứng thú.

Phương Tri Hạ bị anh nhìn đến rất không được tự nhiên, đẩy đẩy tài liệu đến trước mặt anh, cô đề cao âm lượng, “Vị tiên sinh này!”

“Làm sao vậy?” Phí Tư Nặc bị lời nói của cô kéo lại tinh thần, mắt dài sánh nước nhẹ nhàng, đáng vẻ có chút mờ mịt.

Phương Tri Hạ hết biết nói sao với anh, lại nói lại một lần, “Tôi mới vừa nói, hai vị có ý kiến gì sao? Nếu không có ý kiến, vậy thì bản hợp đồng này hai vị xem qua, xem xong chúng ta trực tiếp ký có được không?”

Cô cảm thấy Phí Tư Nặc tuy rằng thoạt nhìn có chút xấu xa, có chút không đáng hoàng, có chút quái lạ, nhưng cũng không giống người khó nói chuyện.

Nhưng anh chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, sau đó, chỉ chỉ Tô Thụy, mặt không đổi sắc phun ra một câu, “Thật ngại quá, tôi chỉ tiếp khách, quyền quyết định còn phải hỏi vị tiểu thư này.”

Tô Thụy rõ ràng không dự đoán được anh sẽ phun ra một câu như vậy, ánh mắt nhìn anh có chút quái dị.

Tô Thụy rất rõ ràng, trong trường hợp chỉ có một mình cô và Phí Tư Nặc ở đây thì bất cứ loại quyền to gì cũng tuyệt đối là nằm trong tay Phí Tư Nặc.

Bây giờ lại đi nói như vậy, hần không biết xấu hổ sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 265: Dung Hi, tôi định đoạt

Lúc đầu Tô Thụy không thể lý giải được hành vi của Phí Tư Nặc.

Rõ ràng tối hôm qua còn giúp đỡ Phương Trì Hạ như vậy, bây giờ không có lý do gì làm khó dễ cô mới đúng.

Không chút biến sắc nhìn anh, Tô Thụy suy nghĩ sâu xa một hồi, ngò vức nhũu nhũu lông mày.

Anh trì hoãn không chịu ký kết, không phải muốn mượn cơ hội lần này, tiếp xúc nhiều với Phương Trì Hạ một chút đó chứ?

Tô Thụy hiểu rõ ra, nhưng không vạch trần.

Nếu như Phí Tư Nặc thật sự có tâm lý này, đối với mình mà nói là chuyện tốt.

Vừa vặn, cô cũng không muốn ký hợp đồng.

Thái độ của Phí Tư Nặc rất rõ ràng, Tô Thụy có thể công khai làm việc.

Chỉ cần Phí Tư Nặc không nhúng tay vào, cô muốn làm khó dễ như nào là chuyện của cô.

"Thế nào? Dung Hi không có trách nhiệm như vậy sao? Chuyện ký kết lớn như vậy, tùy tiện gọi một người đến là xong?" Ánh mắt quét qua người Phương Trì Hạ, Tô Thụy vòng hai tay trước ngực, đáng vẻ vênh vào đắc ý.

Phương Trì Hạ cau mày.

Đây là cố ý làm khó dễ?

Từ lần đầu tiên Phương Trì Hạ nhìn thấy cô ta liền đoán được nhiệm vụ lần này của mình không sẽ thuận lợi, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía cô ta, cô bình tĩnh ổn định ứng phó, "Thật không tiện, chuyện ký kết lần này, vẫn là do tôi quyết định!"

Cô nói chuyện không sắc bén như Tô Thụy, thậm chí còn không có sức uy hiếp, mềm mềm nhẹ nhẹ, thế nhưng khẩu khí lại vô hình tỏa ra một luồng quyết đoán, mang theo chút ngạo nghễ, lại không để người khác thấy rõ.

Tất cả, cô bắt bí rất khéo, chèn ép đối phương trong vô hình.

Những lời vừa rồi của Tô Thụy thật ra cũng chỉ là lời vô ích, Phương Trì Hạ làm sao có thể là tùy tiện gọi tới được?

Lạc Dịch Bắc đã chính miệng thừa nhận quan hệ của hai người!

Người phụ nữ được Lạc Dịch Bắc tán thành, hơn nữa hai người đã kết hôn, thân phận của Phương Trì Hạ, chính là Thiếu phu nhân của nhà họ Lạc!

Thiếu phu nhân chính quy của nhà họ Lạc tự mình đứng ra, làm sao có thể là tùy tiện gọi tới?

Thật ra Tô Thụy rất rõ ràng lần này Phương Trì Hạ đến, Dung Hi cũng không phải là tùy ý sắp xếp, thế nhưng chính là nuốt không trôi con giận này.

"Chúng tôi chỉ đồng ý đàm phán với Dịch Bắc, nếu như anh ấy không xuất hiện, vậy lần hiệp ước này chấm dứt ở đây đi!" Ném văn kiện qua bên cạnh, Tô Thụy làm giả như tiểu thư.

Phương Trì Hạ cũng không chờ mong sẽ dễ nói chuyện với cô ta, chỉ có thể chuyển ánh mắt cầu viện về phía Phí Tư Nặc.

Phí Tư Nặc lúng túng nhún vai một cái, đáng vẻ bất lực.

Phuong Tri Hạ xoa xoa trán, nhìn chăm chăm hai người một lúc lâu, bị ép bất đắc dĩ, chỉ có thể đứng lên rồi đi.

Sau đó cô lái xe trực tiếp về công ty.

Đến nơi, Lạc Dịch Bắc vừa vặn ở văn phòng.

Anh đang thay quần áo, dường như là sắp dự một cuộc họp nào đó, quần áo trong mặc lúc sáng đã cởi ra, trên người khoác một cái mới.

Anh mặc cái này vừa vặn là Phuong Tri Hạ đưa cho anh, màu trắng, sau khi mặc ở trên người anh liền anh khí đến khiến người ta không nở dòi mắt, cao quý lại tao nhã.

"Về rồi sao." Nhìn thấy cô, anh liếc mắt lười nhác lên tiếng chào hỏi cô.

"Em thất bại, không ký được hợp đồng." Phuong Tri Hạ vừa nghĩ tới Tô Thụy, trong lòng hơi buồn bực.

Dáng vẻ Lạc Dịch Bắc giống như cũng không bất ngờ, chỉ nhàn nhạt "Ồ" một tiếng, ra hiệu cho cô, "Giúp anh!"

Anh đang cài cúc quần áo trong, cài được một nửa.

Anh dường như rất thích để Phuong Tri Hạ làm chuyện như vậy, khẩu khí cực kì tự nhiên.

Phuong Tri Hạ vài bước đi tới, cúi thấp đầu, đầu ngón tay đẹp để giúp anh cài từng cái cúc áo, cô nói, "Người hoàng gia bảo anh tự mình đến."

"Tô Thụy?" Lạc Dịch Bắc rất thuận miệng hỏi.

"Anh biết?" Phuong Tri Hạ dừng tay lại, mặt ngẩng phát lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 266: Mang theo vợ đi bắt bao

"Em đi không lâu sau mới biết." Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt giải thích một câu, khoe mắt dư quang lần thứ hai rơi vào trên áo sơ mi của mình, ra hiệu cô tiếp tục.

Phuong Tri Hạ nhẹ nhàng cúi thấp đầu, giúp anh cài lại hai viên cúc áo, nhìn chăm chú áo sơ mi trên người anh một chút, đôi mày thanh tú nhú nhú.

Anh biết rõ người sẽ cô đối mặt là Tô Thụy, nên cũng phải đoán được lần này cô đi không thành công mới đứng.

Bây giờ anh chuẩn bị ra ngoài, không phải chính là vì việc này chứ?

Ý thức được vấn đề này, đầu Phuong Tri Hạ không ngờ lần thứ hai ngẩng lên, "Anh chuẩn bị đi bây giờ?"

"Ừm." Lạc Dịch Bắc hững hờ đáp lại cô một tiếng.

Một chữ rất lơ đãng, động tác trên tay Phuong Tri Hạ liền lập tức cứng lại, vẻ mặt còn động lại vài giây.

Đi thì đi, tại sao còn phải đặc biệt thay quần áo?

Thay quần áo thì thôi, tại sao còn phải mặc màu trắng phong tao chói mắt như thế?

Lạc Dịch Bắc thuộc loại người không thể tùy tiện mặc đồ trắng, mỗi lần mặc vào, cảm giác giống như trên đỉnh đầu đột nhiên được mấy ngàn ánh đèn pha soi sáng, tôn lên ngũ quan vốn đẹp đề kia, đặc biệt là đôi mắt câu hồn người.

Hơn nữa, sau khi anh mặc màu trắng vào, cái bản thân khí lạnh tự nhiên mà có kia lạnh cũng sẽ bị suy yếu đi, rất dễ khiến người ta quên mất thuộc tính ác ma của anh.

Phuong Tri Hạ xưa nay luôn có sự miễn nhiễm đối với khuôn mặt của một người, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy bộ dáng này của anh, ngực vẫn sẽ không nhịn được đập thình thịch.

Phuong Tri Hạ nhìn anh chăm chú một lúc lâu, môi đỏ mấp máy, sau đó, chậm rãi bay ra một câu, "Đây là ngay cả nam sắc dụ hoặc cũng chuẩn bị dùng

tới?"

Giọng cô rất nhỏ, như thể làm bầm lều bầu.

Lạc Dịch Bắc tai thính, nhạy cảm nghe được cô nói, đuôi lông mày đẹp dễ giật giật, "Em nói cái gì?"

Phuong Trì Hạ cũng không sợ anh, buông cúc áo đang giúp anh cài ra, mặt bỗng nhiên ngẩng lên, ánh mắt không sợ nhìn thẳng vào mắt anh, lặp lại từng chữ một, "Em nói, việc anh đang làm gọi là đi bán nhan sắc! Vì lợi ích thương mại, thậm chí ngay cả nam sắc của mình cũng sử dụng!"

Cô nói tới mức thẳng thắn rõ ràng, còn lên án đến mức rất sắc bén.

Lúc đầu Lạc Dịch Bắc dường như không phản ứng lại cô đột nhiên nói như vậy, sững sốt vài giây, sau khi hiểu rõ, dĩ nhiên cũng không tự biện hộ, thậm chí còn tiếp cô một câu, "Phuong tiểu thư, em kích động như thế làm gì? Có ý kiến gì sao?"

Một câu nói nhẹ nhàng, nhưng thành công ngăn chặn Phuong Trì Hạ.

Phản ứng của Phuong Trì Hạ quả thật có chút kích động, quả thật cô cũng có một tí tẹo ý kiến như thế.

Cô đi gặp người nữ khác thì thôi, tại sao phải mặc trên người quần áo cô đưa cho anh để đi?

Thật chà đạp quần áo của cô!

Lạc Dịch Bắc không chút biến sắc quan sát vẻ mặt cô, một mặt đáng vẻ dù bạn vẫn ung dung

đầu ngón tay thon dài cầm lấy áo của mình trên bàn trà, anh tay đưa kéo cô đi.

"Làm cái gì?" Phuong Trì Hạ cup mắt nhìn chăm chú cánh tay đang nắm lấy tay mình, không rõ mục đích của anh.

"Bán nhan sắc!" Lạc Dịch Bắc trích dẫn lời vừa rồi của cô trêu tức một câu, kéo cô đi, mang theo cô hững hờ đi ra ngoài.

Phuong Trì Hạ đối với lời của anh yên lặng không nói gì.

"Em cũng phải đi?" Bị động đi theo phía sau anh, cô lại hỏi.

"Dẫn vợ theo không phải vừa vặn thuận tiện bắt quả tang sao?" Lạc Dịch Bắc lười nhác đáp lại cô một tiếng, lần này, đầu cũng không quay lại.

Phuong Trì Hạ bị lời kia của anh làm nghẹn một hồi, không nói thêm nữa.

Lời này của anh rõ ràng là đang nói đùa, chắc chắn là như vậy, vừa rồi chắc chắn là cô nghĩ nhiều quá thôi.

Ý thức được vấn đề này, vẻ mặt Phuong Trì Hạ, 囧.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 267: Bị trêu chọc

"Vì sao phải đặc biệt thay quần áo?" Đi theo anh đến thang máy, cô lại hỏi.

Nếu như không phải để ý hình tượng của bản thân, thì ai lại trước khi gặp một người còn đặc biệt thay quần áo?

Bước chân Lạc Dịch Bắc dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía cô, đuôi lông mày nhẹ nhàng nhấc lên, "quần áo của anh bị dính cả phê, phải thay, có ý kiến?"

Hôm nay tính tình anh tốt, Phuong Trì Hạ hỏi cái gì đáp cái đó, đáng vẻ dường như còn rất có kiên trì, cảm giác kia cực kỳ giống... Đang chơi đùa với thú cưng của mình.

Phuong Trì Hạ ngớ ngẩn, không nói nữa.

Hóa ra là như vậy!

"Có điều, Phuong tiểu thư, em chú ý vấn đề này như vậy làm gì?" Lạc Dịch Bắc dù bạn vẫn ung dung nhìn cô, đáy mắt kia, dường như còn ẩn giấu mấy phần trêu tức.

Phuong Tri Hạ lấy lại tinh thần, ánh mắt có chút không được tự nhiên dịch ra xa anh, hơi hốt nói, "Chỉ là tùy tiện hỏi một chút mà thôi."

"Thật sao? Lúc thuận tiện hỏi cả đầu óc cũng quên mang theo sao?" Khóe môi Lạc Dịch Bắc khinh bỉ mà cong cong lên, tiếp theo lại ác miệng mà phun ra một câu, "Cô Tô Thụy đó, cũng cần phải bán nhan sắc?"

Anh trào phúng đến rất sắc bén, "một kiểm thấy máu", phía trước đâm Phuong Tri Hạ, phía sau trực tiếp giẫm Tô Thụy.

Nếu như anh đã muốn ác miệng, thì lời bình thường nói ra đều rất khó nghe, hơn nữa cũng sẽ không bận tâm đến tình cảm của bất luận người nào.

Đường đường một vị công chúa bị anh trào phúng thành như vậy, nếu như Tô Thụy ở đây, chỉ sợ cả đời chết cũng không còn mặt mũi mà bước vào thành phố C!

Phuong Tri Hạ cũng liên lụy bị anh đâm, tức giận đến sắc mặt đều xụ xuống, có điều lại không phản bác.

Lời anh nói thật ra là sự thực, rõ ràng tối hôm qua anh còn lợi dụng cô thoát khỏi Tô Thụy, làm sao có thể đi bán nhan sắc cho một người phụ nữ như vậy?

"Đi thôi." Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu liếc chéo cô một chút, khóe môi vung lên một đường quyền rũ, đi trước vào trong thang máy.

Sau khi hai người rời khỏi Dung Hi, trực tiếp đi tới chỗ nhà hàng đã hẹn Tô Thụy lúc này.

Lúc đến nơi, Tô Thụy vẫn còn, nhưng Phí Tư Nặc thì không.

Tô Thụy ở lại chờ Lạc Dịch Bắc, nhìn thấy anh đột nhiên xuất hiện, ánh mắt sáng lên, nhưng thoáng nhìn thấy Phuong Tri Hạ phía sau anh thì ánh mắt lại tối đi.

Anh cũng thật là, đi đến chỗ nào cũng dẫn cô theo?

Lạc Dịch Bắc ung dung thông thả đi tới, kéo cô tới cái ghế dài đối diện ngồi xuống, trực tiếp đặt tài liệu trong tay lên bàn.

"Tôi làm việc không thích lằng nhằng, bản hợp đồng này, ký hay không ký, nói một câu thôi, công chúa, cô cảm thấy thế nào?"

Trên người anh có một luồng từ trường rất lạnh lùng, nói chuyện không nhanh không chậm, thế nhưng chữ chữ như là băng đá, nghe vào khiến thần kinh người ta đều căng thẳng.

"Dịch Bắc, vấn đề này thật ra không phải em có thể làm chủ, người phụ trách việc này chủ yếu là Tư Nặc, nhưng bây giờ anh ấy có việc rời đi trước, nói là bảo người của các anh đưa tài liệu đến khách sạn của anh ấy là được rồi." Tô Thụy gặp phải anh, cái gì kiêu ngạo, cái gì công khai trong ngành hoàn toàn mất bóng, nói chuyện cũng từ tốn nhẹ nhàng, đáng vẻ như thể một tiểu thư đài các có giáo dục tốt.

Lúc Lạc Dịch Bắc đến cũng không biết Phí Tư Nặc không có ở đây, cau mày.

Phuong Tri Hạ không chút biến sắc nghe Tô Thụy, có cảm giác mình bị trêu đùa.

Nghe khẩu khí Tô Thụy nói chuyện, Phí Tư Nặc hẳn là người vừa nãy ngồi ở chỗ này, nhưng mà...

Vừa nghĩ tới bộ dạng lười nhác chuyện không liên quan tới mình ngồi bên cạnh xem trò vui vừa nãy của Phí Tư Nặc, Phuong Tri Hạ nhú nhú lông mày.

"Địa chỉ khách sạn." Mặt Lạc Dịch Bắc không hề cảm xúc lại hỏi.

Tô Thụy lấy bên cạnh ra một cây bút, ngoan ngoãn viết địa chỉ khách sạn của Phí Tư Nặc cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 268: Anh ấy ở khách sạn chờ cô

Lạc Dịch Bắc nhận lấy tờ giấy cô viết, xoay người rời đi, thậm chí không cò ý dừng lại lâu.

Phuong Tri Hạ theo sát phía sau anh, hai người cùng mở cửa, cùng lên xe.

Phuong Tri Hạ cho rằng tình huống như thế Lạc Dịch Bắc hẳn phải đích thân đi, Lạc Dịch Bắc ngồi trên xe vốn cũng dự định như thế.

Nhưng còn chưa khởi động xe, bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại, công ty gọi tới, dường như có chuyện quan trọng gì đó.

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt của anh chuyển hướng Phuong Tri Hạ.

"Sao vậy?" Phuong Tri Hạ nghi hoặc hỏi.

"Công ty có chút việc gấp phải lập tức trở lại xử lý, chuyện hợp đồng, em đi được không?" Có lẽ là ý thức được vấn đề không dễ giải quyết, lúc anh nói ra lời này dường như cũng có chút do dự, khẩu khí không cứng rắn mà chỉ đang hỏi ý kiến cô.

Lời này của Lạc Dịch Bắc ý tứ là, nếu như Phuong Tri Hạ không muốn đi, vậy cũng không cần đi.

Thật ra Phuong Tri Hạ không muốn đi, cô cảm giác Phí Tư Nặc rất lơ đãng, rất khôn khéo, còn có chút nguy hiểm, cô có chút lo lắng mình ứng phó không được.

Thật ra Phuong Tri Hạ vốn rất thông minh, nếu như đối thủ bình thường, cô có thể ứng dụng ứng phó.

Thế nhưng gặp Phí Tư Nặc, cô có chút không xác định.

Lạc Dịch Bắc thấy cô im lặng, suy đoán có thể cô không tình nguyện, không nói gì, quay đầu xe liền muốn đi, nhưng Phuong Tri Hạ đã giữ tay anh lại.

"Em đi thử một lần! Tôi nay em tự về công ty." Nắm giấy tờ và cặp tài liệu của anh trong tay, cô đẩy cửa xe đi xuống.

Sau khi Lạc Dịch Bắc rời đi, Phuong Tri Hạ dựa theo địa chỉ và điện thoại Tô Thụy viết, bắt xe đi tới khách sạn Phí Tư Nặc ở.

Hoàng gia ra trận, phô trương không giống bình thường.

Chỗ Phí Tư Nặc ở chính là một làng khách sạn du lịch, bao hết toàn bộ thôn, chỉ vì để yên tĩnh.

Từ lúc Phuong Tri Hạ đi vào, đừng nói khách mới vào ở, thậm chí ngay cả người phục vụ cũng chưa thấy mấy người.

Chỉ nhìn thấy quân hộ vệ hoàng gia được huấn luyện nghiêm chỉnh đang tuần tra xung quanh.

Phuong Tri Hạ chậm chậm đi vào bên trong, vừa đi vừa đang suy nghĩ thân phận của Phí Tư Nặc.

Tô Thụy là công chúa, nhưng ở trước mặt anh ta, quyền phát ngôn cũng không có.

Điều này nói rõ nếu như Phí Tư Nặc không phải thái tử thì chính là tay cầm tức cao quyền trọng.

"Cô là Phuong tiểu thư?" Đi tới đại sảnh khách sạn, một người phục vụ khách sạn đặc biệt phụ trách tiếp đón tiến lên đón.

"Là tôi."

"Mời cô đi theo tôi bên này."

Người kia dẫn cô trực tiếp đi tới phòng ăn to lớn.

Lúc đến nơi, trong phòng ăn cũng giống như hoa viên bên ngoài, không một bóng người.

Cả gian phòng ánh nền mông lung, những ngọn nến với đủ loại hương thơm đặt ở các góc phòng ăn, vàng sáng vàng cam rất nhạt, nhưng rất ấm áp.

Nơi này trang trí cực kỳ đẹp đẽ, xung quanh rải cánh hoa hồng, như là được đặc biệt trang trí cẩn thận, vừa giống như nó vốn được thiết kế như thế.

Phí Tư Nặc từ một lối ra khác trong phòng ăn đi tới bên này, bước chân anh ta rất chậm, ánh mắt cách ánh nền mơ mơ hồ hồ nhìn hướng cô, khóe môi đẹp đẽ cong lên.

Khí chất của anh ta và Lạc Dịch Bắc không giống nhau, Lạc Dịch Bắc thuộc loại lạnh lẽo, còn anh ta thì tà khí yêu nghiệt, nhìn như lơ đãng, thế nhưng vô hình làm cho người ta cảm thấy áp lực mạnh mẽ.

Người đàn ông này là hồ ly tu hành ngàn năm!

Đây là phản ứng đầu tiên của Phuong Tri Hạ sau khi nhìn thấy Phí Tư Nặc.

"Không nghĩ tới mới tách ra mấy phút, chúng ta lại gặp mặt, Phuong tiểu thư!" Phí Tư Nặc ung dung thông thả đi về phía cô, kéo một cái ghế dài ngồi xuống, ánh mắt dù bận vẫn ung dung nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 269: Bối cảnh gia tộc khổng lồ

Anh ta nói tới hững hờ.

Rõ ràng Phương Trì Hạ đi tới nơi này chính là anh cố ý thiết kế, anh ta lại nói như việc không liên quan tới mình.

Anh ta bày ra dáng vẻ không làm gì cả, Phương Trì Hạ cũng không muốn đề cập chuyện cố ý đối đầu lúc ở nhà hàng với anh ta, như không có chuyện gì xảy ra đi tới chỗ anh ta.

"Tôi là Dung Hi Phương Trì Hạ!" Làm như không có chuyện gì xảy ra, cô hỏi thăm lại anh.

Cô tự giới thiệu mình, tuy hai người cũng coi như có quen biết, nhưng đối với thân phận của nhau lại không biết gì cả.

Phương Trì Hạ cảm thấy vì để tránh cho sau này lại bị trêu đùa, cô cần phải hiểu rõ thân phận của anh.

Mục đích tự giới thiệu mình là để cho anh cũng tự giới thiệu mình.

Khỏe môi Phí Tư Nặc quẹo rừ cong lên, duỗi tay về phía cô, "Nước R gia tộc Chris, Phí Tư Nặc. Chris."

Thật ra anh cũng không trực tiếp nói thẳng thân phận của mình, chỉ giới thiệu tên.

Nhưng chỉ nói ra một cái họ thôi, cũng làm cho Phương Trì Hạ kinh ngạc đến con mắt hơi hơi co lại.

Gia tộc Chris, gia tộc cổ nhất tôn quý nhất của nước R, bối cảnh gia tộc khổng lồ, truyền thuyết trắng đen đều ăn.

Thật ra Phương Trì Hạ cũng không biết nhiều về nước R, nhưng thường thức cơ bản nhất vẫn biết.

Phí Tư Nặc làm như không có chuyện gì, chọn một cái ghế ngồi xuống, sắc mặt lại khôi phục vẻ lơ đãng.

Cầm thực đơn rất tùy ý liếc nhìn, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía cô, "Không ngồi sao?"

Anh thật giống như không có một chút kiêu ngạo, không giống như Lạc Dịch Bắc, một cái ánh mắt cũng sát thương mười phần.

Thế nhưng, Phương Trì Hạ rất rõ ràng, người gia tộc Chris, tuyệt đối không phải người lương thiện.

Ổn định lại vẻ mặt, cô như không có chuyện gì xảy ra ngồi xuống đối diện anh, mở tài liệu mình mang đến ra trước mặt anh, "Phí Tư Nặc tiên sinh, bản tài liệu này anh xem qua, nếu như cảm thấy không có vấn đề gì, chúng ta ký được không?"

"Rất gấp?" Phí Tư Nặc liếc mắt nhìn cô một cái, khẩu khí vẫn cứ nhàn nhạt, cảm giác kia giống như hai người không phải đang bàn luận chuyện hợp tác lớn giữa một đại gia tộc và hoàng gia gì đó mà chỉ là tán gẫu bình thường đến không thể bình thường hơn.

"Cũng không phải." Phương Trì Hạ không thể thúc giục anh, đành ngượng ngùng thu tài liệu lại.

"Vậy dùng cơm trước đi!" Phí Tư Nặc như không có chuyện gì mở thực đơn ra nhìn, rất tùy ý chọn vài món, sau đó lại đưa thực đơn cho cô.

Phương Trì Hạ bắt đầu dĩ, chỉ có thể tùy ý chọn hai món, cùng anh dùng cơm.

Lúc Phí Tư Nặc dùng cơm rất yên tĩnh, anh không nói lời nào, Phương Trì Hạ cũng không tiện làm phiền người ta ăn cơm, chỉ có thể chờ giải quyết xong bữa ăn này lại nói đến chuyện chính sự.

Trên bàn ăn hai người ngồi bày rất nhiều cột hoa hồng, không phải cắm trong bình mà là trong một lồng hoa được trang trí đặc biệt cắm ở hai bên bàn, trang trí đến mức rất tỉ mỉ, cũng rất lãng mạn.

Trên bàn còn điểm xuyên rất nhiều ngọn nến, như thể ánh nến trang trí bữa ăn tối.

Phương Trì Hạ ngồi có chút không thoải mái, một bữa cơm, chỉ ném qua một chút liếc nhìn chờ Phí Tư Nặc.

Cô cho rằng, anh là đàn ông nên sẽ giải quyết xong rất nhanh.

Ai biết, Phí Tư Nặc không biết là trời sinh như vậy hay là cố ý, ăn một bữa cơm chậm đến lạ kỳ, động tác còn rất lơ đãng.

Phương Trì Hạ lại thật không tiện thúc giục anh, chỉ có thể tiếp tục chờ ở bên cạnh.

Thật vất vả rồi cục cũng đợi được bữa ăn kết thúc, Phương Trì Hạ lần thứ hai lấy tài liệu ra, "Chuyện hợp đồng, chúng ta có thể..."

Một câu còn chưa nói hết, chuông điện thoại di động của Phí Tư Nặc bỗng nhiên reo lên.

Phương Trì Hạ ngần ra, trong lòng có loại dự cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 270: Theo anh đi vào phòngc khổng lồ

Quả nhiên, sau khi Phí Tư Nặc nhận điện thoại, ánh mắt chuyển hướng cô, về mặt áy náy, "Thật ngại quá, tôi có chút chuyện cần phải đi xử lý trước, hợp đồng này, xem ra chỉ có thể hẹn lần sau rồi."

Anh nói tới hững hờ, nghe vào dường như rất áy náy, thế nhưng, Phương Trì Hạ xét theo những hành vi trước của anh thì một chút cũng không nhìn ra về áy náy.

Phí Tư Nặc cũng không nói thêm gì, chỉ có nhiều hứng thú nhìn cô một cái, xoay người, đang chuẩn bị rời đi, Phương Trì Hạ bỗng nhiên đi lên trước vài bước, ngăn cản anh, "Mất khoảng bao lâu, tôi đi với anh!"

"Ồ?" Phí Tư Nặc giống như đối với cô rất bất ngờ, đuôi lông mày đều nhướng lên.

Phương Trì Hạ nhẹ nhàng cup mắt chậm rãi ngẩng lên, "Tôi giúp anh, sau khi xử lý xong chuyện của anh, anh liền giúp tôi giải quyết chuyện Dung Hi."

"Được." Phí Tư Nặc đối với đề nghị này của cô dường như cảm thấy rất hứng thú, khóe môi đều mang theo ý cười.

"Theo tôi!" Đi ở phía trước, anh dẫn cô lên lầu khách sạn.

Phương Trì Hạ theo anh đi lên lầu, vừa đi vừa không chút biến sắc nhìn xung quanh.

Cứ đi theo một người như thế, có ổn hay không?

Có điều, cô cảm thấy, Phí Tư Nặc đường đường là người gia tộc Chris, hẳn là sẽ không làm ra chuyện khác người gì.

Phí Tư Nặc dẫn cô lên lầu, sau đó tiến vào một căn phòng.

Phương Trì Hạ vẫn đi theo anh, nhưng khi tới cửa thì ngừng bước.

"Tôi chờ ở ngoài cửa là được rồi."

Phí Tư Nặc nhún vai một cái, về mặt không đáng kể đáng.

Tự mình đi vào phòng, cửa phòng theo đó cũng đóng lại.

Phương Trì Hạ vẫn chờ ở bên ngoài, cô cho rằng anh có thể giải quyết nhiều nhất là một hai giờ, ai biết chờ đến tối gần mười giờ, vẫn không thấy anh có ý định đi ra.

Trên bàn trà, điện thoại di động của cô lấp loé ánh sáng, nhưng vì cất trong túi nên cô không để ý đến.

Quán rượu này là được bao hết, hành lang không có bất kỳ ai.

Phương Trì Hạ một mình đứng bên ngoài, mãi mới chờ được đến lúc đến Phí Tư Nặc đi ra thì đã hơn mười một giờ đêm.

Phương Trì Hạ tựa ở góc tường, có chút buồn ngủ.

Phí Tư Nặc mở cửa phòng đi ra, ánh mắt liếc nhìn cô vẫn còn ở bên ngoài, dường như có hơi bất ngờ.

Anh là đang cố ý làm khó dễ, thế nhưng anh không nghĩ tới cô lại cứ đợi lâu như vậy không rời đi.

Cô gái này... giống như tiểu cường (con gián) vậy!

"Nguyên nhân!" Không có bất kỳ ngữ cảnh trước sau, anh nhìn thấy cô, trực tiếp mở miệng hỏi.

Một câu đột ngột như thế, nhưng Phương Trì Hạ lại hiểu ý của anh.

Anh hỏi cô tại sao lại đợi đến bây giờ!

Đứng lên, cô nhìn anh, giọng nhàn nhạt, "Quan hệ của Dung Hi và hoàng gia sớm được Lạc phu nhân lúc còn sống thành lập tốt từ trước, tôi chỉ không muốn phá hủy tâm huyết của phu nhân."

Phí Tư Nặc đối với cô giống như có hơi bất ngờ, sững sốt một hồi lâu, giật lấy văn kiện trong tay cô, nhìn cũng không nhìn, bàn tay hướng về phía cô, "Bút."

Phương Trì Hạ lập tức tìm trong túi lấy ra một cây bút đưa cho anh.

Phí Tư Nặc loẹt xoẹt kí tên của mình, sau đó đưa tài liệu cho cô.

"Cảm ơn, tôi nên về rồi." Phương Trì Hạ nhận lấy tài liệu, xoay người, muốn rời khỏi, Phí Tư Nặc chợt bay tới một câu, "Tôi đưa cô về."

"Không cần, cảm ơn." Phương Trì Hạ cũng không quay đầu lại, bước chân rời đi rất nhanh.

Phí Tư Nặc không chút biến sắc nhìn bóng lưng cô biến mất, lười nhác dựa vách tường, mặt mày u tối lạ thường..

Phương Trì Hạ một đường đi xuống lầu, ra khách sạn, vừa mới chuẩn bị đến ven đường đón xe, một chiếc xe kết một cái ngừng ở trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 271: Không biết là anh sẽ lo lắng cho em sao?

Cửa sổ xe bị hạ xuống, mặt Lạc Dịch Bắc thò mặt từ bên trong ra.

Vừa đi ra đã nhìn thấy anh, Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn.

Đã muộn như vậy mà anh còn xuất hiện ở đây khiến cô có chút cảm động.

Nhưng nhìn mặt Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nặng nề, trong ngực cô vừa dâng lên chút xúc động liền dập tắt toàn bộ.

Lạc Dịch Bắc sắc mặt rất lạnh, ánh mắt cũng lạnh lẽo, cảm giác như khởi binh vấn tội vậy.

Đẩy cửa xe ra, anh rống lên "Bây giờ đã mấy giờ? Chỉ là một cái họp đồng, kí một cái, không kí thì trực tiếp rời đi, có gì mà lâu như vậy? Gọi điện thoại nhiều như vậy cũng không nghe, không biết..."

Anh nói rất nhiều, giọng điệu tức giận nặng nề, lời còn chưa nói hết, thỉnh thoảng bị Phương Trì Hạ cắt ngang "Không biết cái gì?"

Nhẹ ngẩng đầu nhìn anh, thần sắc cô rất lạnh nhạt, giống như chuyện gì cũng không sao.

Mặt Lạc Dịch Bắc trầm xuống, ánh mắt như sắc bén hơn vài phần.

"Anh lo lắng cho em sao?" Cô lại hỏi thêm một câu, còn mang theo vài phần mỉa mai.

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc càng chìm xuống.

Phương Trì Hạ quan sát thần sắc của anh, lui về sau vài bước.

Vừa rồi, quả thật châm chọc.

Nói cho đúng, hẳn là tự giễu.

Cô cảm thấy, Lạc Dịch Bắc chắc chắn sẽ không có chuyện lo lắng cho cô.

Lời vừa nói ra miệng, nhìn sắc mặt anh không đúng, ý thức được mình đã làm gì đó không đúng, lấy lại tinh thần, như không có việc gì đi lên xe "Khuya rồi, đi về trước đi!"

Cô không phải sợ anh, cô chỉ không muốn khiêu khích hắn ở trên đường.

Vừa bước đi, lại bị hắn hét lên “Đứng lại!”

Phuong Trì Hạ không để ý đến anh, bước chân chẳng những không dừng lại còn đi chuyển nhanh hơn.

Đồ ngốc mới đứng lại.

Anh xấu tính như vậy, chọc tới anh, vạn nhất như lần trước, giày vò cô trên đường, ngày mai lại không còn mặt mũi đi ra ngoài!

Cô chạy đi rất nhanh, chạy nhanh tới xe.

Kéo cửa sau ra, muốn ngồi xuống, còn chưa kịp hành động, trước cửa lại bị anh chặn lại.

Lạc Dịch Bắc ngăn cửa xe lại, lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt sắc bén khiến cho người khác sồn tóc gáy.

“Về nhà trước đi! Có chuyện gì chúng ta về nhà rồi nói!” Phuong Trì Hạ lúc trước bị anh giày vò ở trên đường, có chút sợ hãi lại làm chuyện xằng bậy, đẩy anh ra muốn chui vào trong xe.

Vừa mới hành động, thắt lưng bị siết chặt lại, còn chưa thấy được tình huống, cả người bị một sức mạnh đẩy vào sau lưng xe.

Tư thế như vậy khiến cho Phuong Trì Hạ cảm thấy rất nguy hiểm.

Lạc Dịch Bắc đề lên người cô, hai tay đè hai bên người cô, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, âm thanh không có chút nhiệt độ “Còn chưa nói xong, muốn đi đâu?”

“Đi về trước đi!” Phuong Trì Hạ đẩy đẩy anh, chuyển người muốn đi lại bị anh kìm lấy ngồi xuống.

“Vừa rồi sao không nghe điện thoại?” Lạc Dịch Bắc nhìn cô từ trên xuống, bộ dáng trầm vấn, chậm rãi hỏi.

“Điện thoại? Em toàn để chế độ im lặng, quên mở lại.” Phuong Trì Hạ từ trong túi xách lấy điện thoại ra nhìn, thấy có nhiều cuộc gọi nhờ của anh như vậy sững sờ.

Cô thật sự không chú ý đến.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Thuận theo như vậy

Có 6 cuộc gọi nhờ, toàn bộ đều là Lạc Dịch Bắc gọi.

Phuong Trì Hạ nhìn chằm chằm thông báo, ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía anh.

Anh đang lo lắng cho cô vì cô ở một mình với Phí Tư Nặc?

“Mới vừa rồi luôn ở bên trong sao?” Lạc Dịch Bắc lạnh mặt hỏi.

Giọng điệu của anh rất nặng nề, ánh mắt còn rất lạnh khiến cho Phuong Trì Hạ cả người rét run, nhin không được ngửa ngửa ra sau.

Kéo ra khoảng cách giữa cô với anh, tìm từ ngữong ngừng giải thích “Giữa trưa tới lại thấy có vấn đề, chưa kí hợp đồng được, lúc sau Phí Tư Nặc bận rộn, em ở bên ngoài chờ anh ta rất lâu.”

Lạc Dịch Bắc híp híp mắt, cánh tay đặt bên người cô, mặt không biểu tình hỏi lại “Tại sao không đi?”

Lời này anh hỏi không liên quan đến chuyện đau khổ, giống như việc này cùng lợi ích của mình không liên quan.

Phuong Trì Hạ nghe lời anh nói thì lông mày nhướn nhướn, quay mặt rống với anh “Đây không phải là vì quan hệ của nhà anh sao? Nhiều năm tạo dựng quan hệ như vậy, cứ như vậy để chôn vùi không tiếc sao?”

Cô rống rất lớn, Lạc Dịch Bắc bị cô rống, biểu tình sững sờ một chút.

Phuong Tri Hạ khi hét lên khí thế lời lẽ rất hùng dũng, hét xong, hình như cũng ý thức được mình vừa làm cái gì, sắc mặt có chút xấu hổ, đầu hơi nghiêng nghiêng bên cạnh, giả bộ như không có việc gì đẩy đẩy anh “Lên đi.”

Tay cô còn trên ngực anh, mắt Lạc Dịch Bắc rũ xuống, ánh mắt nhàn nhạt nhìn trên tay cô, không lấy ra ngược lại còn nắm chặt tay cô.

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, mặt cứng ngắc nhìn qua, liếc mắt nhìn hấn một cái, muốn rút tay về, Lạc Dịch Bắc lại giữ chặt tay cô không buông ra.

“Vì LẠC gia?” Cả người giam cô vào giữa thân xe, anh nhurón nhurón lông mày.

Phuong Tri Hạ biết anh không thích cô liên quan quá nhiều đến Lạc gia, vội vàng tìm từ nói “Là em quản nhiều, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Nói xong cô quan sát sắc mặt Lạc Dịch Bắc, cô nghĩ rằng Lạc Dịch Bắc lại hiểu lầm cô.

AI ngờ anh nhìn cô, rất cao ngạo lạnh lùng nói một câu “Lạc gia làm việc từ trước đến nay đều không quan tâm người khác, về sau lại gặp chuyện này, trực tiếp rời đi luôn đi.”

Phuong Tri Hạ giật mình, kinh ngạc hôm nay anh lại nói chuyện tốt như vậy.

Lạc Dịch Bắc nhìn mặt cô, lại bổ sung thêm một câu “Những chuyện như vậy LẠC gia không cảm thấy đáng tiếc!”

Lạc Dịch Bắc quay người muốn rời khỏi, như nghĩ đến cái gì, cả người bỗng nhiên quay lại.

Phuong Tri Hạ chuẩn bị đứng thẳng người nhìn động tác của anh lại nghiêng người cảnh giác nhìn anh.

“Còn có.” Lạc Dịch Bắc duỗi cánh tay lấy điện thoại của cô chuyển từ im lặng lại thành chuông, mặt nghiêm túc nói “Về sau, điện thoại luôn phải duy trì trạng thái này 24 tiếng!”

Anh nói rất bá đạo, tình huống hai người hiện giờ rất bất lợi cho Phuong Tri Hạ, hấn nói cái gì, Phuong Tri Hạ đều bị động gật đầu “Em biết.”

Lạc Dịch Bắc nghe câu trả lời của cô thấy rất thỏa mãn, một tay nâng ôm người cô lên.

Mở cửa xe, anh đi lên phía trước.

Phuong Tri Hạ theo sát anh, hai người chạy nhanh về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Thấy hứng thú với anh ta đến vậy sao?

Phuong Tri Hạ hôm nay biết rất nhiều tin tức, về đến nhà, tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, dùng khăn lau tóc dài, rất thuận miệng nói “Đúng rồi, hôm nay em nghe được rất nhiều tin tức về R quốc.”

Cô rất ít khi nói chuyện phiếm như vậy với Lạc Dịch Bắc, nghe được cô nói như vậy, anh vậy mà có chút sung sướng ngoài ý muốn.

Ai ngờ, tâm trạng như vậy còn chưa được hai giây, lại bị lời tiếp theo của Phuong Tri Hạ dập tắt.

Phuong Tri Hạ nói “Toàn bộ đều nói về Phí Tư Nặc.”

Lạc Dịch Bắc đêm hôm khuya khoắt nào có tâm trạng nghe nữ nhân của mình nói về người đàn ông khác, khuôn mặt anh tuần lập tức lạnh xuống.

Phuong Tri Hạ đứng quay lưng về anh, căn bản không biết anh như thế nào, cũng không ý thức được mình có gì nói không đúng.

Cô lau tóc dài, tiếp tục nói chuyện với anh “Phí Tư Nặc là thuộc gia tộc Chris. MÀ địa vị của gia tộc Khắc Lý Tư ở R quốc hình như không có đối thủ a?”

“Gia tộc Khắc Lý Tư có truyền thống còn cùng trên đường cầu kết phải không?”

“Về sau nếu mỗi lần kí hợp đồng, vương thất đều giao cho Phí Tư Nặc làm chủ vậy khả năng sau này hợp tác cũng sẽ không thuận lợi như vậy.”

“Đúng rồi, gia tộc Khắc Lý Tư không phải quý tộc Châu Âu sao? Vậy mà Phí Tư Nặc lại là con lai?”

“So với quý tộc, Phí Tư Nặc thoát nhìn kì thật càng giống...”

Cô nói rất nhiều, kì thật chỉ là tùy ý nói chuyện phiếm với anh mà thôi.

Cô coi Phí Tư Nặc thành khách của Dung Hi, nói chuyện phiếm với Lạc Dịch Bắc cũng như tùy ý trò chuyện về bối cảnh một vị khách vậy.

Thuận miệng nói chuyện của khách thật ra cũng chỉ là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà sắc mặt Lạc Dịch Bắc lại càng ngày càng thối.

Nhất là nghe được từ trong miệng cô nói đến ba chữ Phí Tư Nặc.

Mặt Phuong Trì Hạ từ đầu đến cuối căn bản không nhìn về phía ah, vẫn không thấy có chuyện gì.

“Đừng rồi, Phí Tư Nặc...” Đứng ở trên ban công còn chuẩn bị nói cái gì đó, bỗng nhiên bị một cái bóng bao trùm, lấy lại tinh thần ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lạc Dịch Bắc sắc mặt âm trầm, cô cũng sờ một chút, khăn mặt trong tay rơi xuống mặt đất.

“Sao vậy?” Phuong Trì Hạ lui về sau hai bước, lưng dựa lên lan can bảo hộ.

“Tiếp tục!” Lạc Dịch Bắc sắc mặt rất thối, nhưng không giống như tức giận lạnh lùng nặng nề, thậm chí còn có chút tàn mạn.

Nhưng anh càng như vậy, sống lưng Phuong Trì Hạ càng lạnh lẽo.

Đây là khí thế của riêng Lạc Dịch Bắc, cho dù đang cười nhưng vẫn có khí lạnh vô hình toát ra từ trong người, khiến cho người khác cảm thấy áp lực.

Phuong Trì Hạ từ đầu đến cuối không biết đang phát sinh chuyện gì, nhưng mà đầu cô lại phản ứng rất nhanh.

Bị Lạc Dịch Bắc nhìn lập tức ý thức được vấn đề tại lời nói của mình.

“Rất hứng thú với chuyện của anh ta sao?” Đuôi mắt Lạc Dịch Bắc nẩy lên, trong mắt như đang nổi lên cái gì.

“Nói cái gì đó?” Phuong Trì Hạ đẩy đẩy anh.

“Sao không tiếp tục?” Lạc Dịch Bắc nhìn cô, bước lên hai bước.

“Em nói xong rồi!” Phuong Trì Hạ để tay lên lan can, người ngửa ra sau trả lời hần.

“Nói vậy đã xong rồi sao?” Lạc Dịch Bắc hình như hơi thất vọng, hai tay chống hai bên người cô, cả người cứ như vậy không có ý rút lui.

“Xong rồi, đã khuya chúng ta nên nghỉ ngơi, trở về phòng thôi!” Phuong Trì Hạ chống tay lên ngực anh, đẩy đẩy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 274: Anh có phải đang ghen không?

Nhưng mà lại không đẩy ra được.

Sức mạnh nam nữ khác biệt, khi Lạc Dịch Bắc không muốn phối hợp cô cũng không làm gì được anh.

Phuong Trì Hạ chịu không được không khí giữa hai người, cả người chỉ có thể không ngừng ngửa ra phía sau.

Lạc Dịch Bắc cũng không phản nộ, nhưng mà ngữ điệu nói chuyện kia lại khiến cho Phuong Trì Hạ áp lực.

Từ trường của anh rất lạnh lẽo, hai người dựa vào gần như vậy, bên người Phuong Trì Hạ toàn bộ đều là không khí của anh, áp lực khiến cho cô không thở nổi.

“Lạc Dịch Bắc, anh thả em ra trước đi!” Phuong Trì Hạ sàu khỏ tiếp tục giãy dụa.

Ngoài ý muốn vậy mà Lạc Dịch Bắc lại buông cô ra.

Chỉ là, chỉ buông lỏng tay...

Cả người Phương Trì Hạ vẫn dựa vào lan can, eo dựa trên lan can, nửa người trên bị anh là cho liên tục ngửa ra sau, chẳng khác gì cả người đều treo trên không trung.

Nếu buông lỏng tay, trực tiếp có thể làm cho cả người Phương Trì Hạ mất trọng tâm, tùy thời đều có thể bị rơi xuống.

“KHông được!” sắc mặt Phương Trì Hạ thay đổi, bối rối vòng tay qua cổ anh, nghiêng đầu liếc nhìn xuống dưới, cả người sợ đến run rẩy.

KHón kiếp!

Anh là đang cố ý dày vò cô a?

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn cánh tay đang ôm chặt cổ của anh nửa người trên hướng về phía cô, tư thế như vậy cũng xem như không có việc gì, tiếp tục nói chuyện của cô “Phương tiểu thư, đêm hôm khuya khoắt, trước mặt chồng mình nói đến người đàn ông khác như vậy có được không?”

ANH nói chuyện biếng nhác khiến cho Phương Trì HẠ khản trương, từ đầu đến cuối anh đều bộ dáng như không có việc gì, lời nói cũng rất chậm rãi.

Đây là đang tra tấn từ từ mà!

Phương Trì Hạ bị anh làm cho phát điên lên!

Hết lần này đến lần khác cả người anh còn đến gần cô, phần eo Phương Trì Hạ ở trên lan can, cứ nghiêng như vậy rất nhanh thành xoay tròn 360 độ.

Tư thế này rất khó, người không dẻo chắc chắn không làm được.

Hơn nữa tư thế này còn rất khó chịu.

Nhấn lồng ngực, cô thấp giọng nói “Không được nữa rồi, eo em không chịu nổi nữa!”

Khi cô nói lời này không suy nghĩ gì nhiều mà rất tự nhiên.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại nói tiếp một câu “Như vậy sao? Anh còn chưa làm gì hết đó!”

Nói một câu đầy tà khí, mà mặt anh cũng không đổi sắc.

Phương Trì Hạ bị hấn nói cho đến không biết nói gì.

“Về sau còn muốn nói chuyện của người đàn ông khác nữa không?” Ngón tay thon dài giữ chặt cằm cô, nhưn nhưn lồng ngực.

Phương Trì Hạ biết mình lúc này phải thuận theo anh, anh nói cái gì cô cũng gật đầu.

Nhưng mà cánh tay cô còn quấn ở trên cổ anh, nếu như cô gặp nguy hiểm, anh cũng không tốt hơn được.

Hiểu được tình hình giữa hai người, nội tâm cô phản nghịch, nói chuyện cũng sắc bén “Lạc Dịch Bắc, anh đây là đang ghen sao?”

Lạc Dịch Bắc gạt mình, sắc mặt ngưng kết vài giây.

“Có luật nào nói kết hôn thì không được nói chuyện của người đàn ông khác? Hay là chúng ta có ước định qua sao?” Nhìn anh, cô nhanh miệng phản kích.

Thế cục của hai người vốn do Lạc Dịch Bắc làm chủ trong chớp mắt lại bị cô tiếp nhận quyền điều khiển.

Phương Trì Hạ lúc trước cũng không có ước định chuyện này với anh, lời này của cô đem Lạc Dịch Bắc chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 275: Độ mềm dẻo kém như vậy

Lạc Dịch Bắc híp hai mắt lại, ánh mắt nhìn cô như dao lăm trì trên mặt cô, thấy ánh mắt kia Phương Trì Hạ nhin không được run rẩy.

Kinh ngạc nhìn anh, Phương Trì Hạ đang nghĩ anh có thể hay không trực tiếp đẩy tay của cô ra, đem cô ném xuống, thì hấn nhàn nhạt nói “Anh, chỉ là đang nhắc nhở, em có thể làm ngược lại nhưng mà tự gánh lấy hậu quả!”

Anh nói tản mạn, khẩu khí không nóng không lạnh.

Nhưng mà trong lời nói lại có ý uy hiếp rõ ràng.

Hậu quả thế nào cô không cần nghĩ cũng biết.

Phuong Tri Hạ bị anh nói một câu khiến mặt trắng toát đỏ.

“Anh tránh ra trước!” Xấu hổ một lúc lâu mới nói anh đứng thẳng lên, thì Lạc Dịch Bắc lại nghiêng người qua bên này.

“Lạc Dịch Bắc, anh làm gì vậy? Eo em thực sự không được!” Phuong Tri HẠ sợ đến biến sắc, tay bối rối kéo áo hần.

“Người cứng như vậy mượn cơ hội này rèn luyện không tốt sao?” Lạc Dịch Bắc nắm chặt eo nhỏ của cô, vẫn như cũ về mặt không đếm xỉa tới.

Phuong Tri Hạ tức giận đến mức nghĩ vung cho anh một quyền.

Cả người cô một nửa bị anh giữ một nửa treo trên ban công, cả người gần như gấp xuống dưới chân.

Đã mềm dẻo như vậy mà vẫn bị anh lấy ra nói!

“Lời vừa rồi của anh đã nghe thấy chưa?”

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc quan sát biến hóa của cô, ung dung nói.

Phuong Tri Hạ đánh cũng không thắng được hần, lại bị giằng vò đến mức này nếu như còn bướng bỉnh đó là tự chịu tội.

“Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi.” Giọng điệu mềm dẻo, anh nói cái gì cô cũng phụ họa theo.

Lạc Dịch Bắc đối với câu trả lời của cô rất thỏa mãn, khóe môi cười cười, tiếp tục không để ý nói chuyện với cô “Sớm như vậy chẳng phải tốt sao.”

Giọng điệu của anh thật sự là giọng nói chuyện phiếm, thậm chí còn rất nhã nhặn.

Phuong Tri Hạ nhìn anh như vậy, con mắt đều phun ra lửa, nhưng lại không biết phát tiết thế nào.

Lạc Dịch Bắc sắc mặt hòa hoãn hơn không ít, thậm chí còn lấy tay ra nâng ở sau lưng cô, động tác rất nhỏ nhưng lại giảm bớt cho cô khỏi bị vòng bảo hộ của cô không ít.

Nhưng mà anh còn không cho cô đứng lên.

“Anh rốt cuộc là muốn như thế nào?” Phuong Tri Hạ nhẹ giọng đàm phán với anh.

“Em nói lại nên nghe lời anh thế nào, anh sẽ kéo em lên.” Anh trêu chọc cô, cảm giác như đùa với sùng vật trong nhà, ngữ điệu lười biếng kia khiến cho Phuong Tri HẠ cắn răng không ngừng.

Phuong Tri Hạ không biết anh muốn nghe cái gì, khi anh nói để cho cô kiểm điểm lại hành vi, nghĩ lại, cô nói “Về sau nếu như trở về khuya, em sẽ báo sớm cho anh!”

Lạc Dịch Bắc sững sờ một chút, không nói chuyện.

“Điện thoại sẽ luôn duy trì 24/24, sẽ không xuất hiện lại tình huống ngày hôm nay.” Phuong Tri Hạ còn nói.

Lạc Dịch Bắc nhấp nháy môi, cũng không nói gì.

Phuong Tri HẠ bất động thanh sắc nhìn hần chăm chăm, thấy anh không có động tĩnh, nhú mày một lát, còn nói “Em nói chuyện của PHÍ TƯ NẶC cũng không có ý gì, là hôm nay đi nghe được một ít tin tức, muốn nói chuyện với anh mà thôi.”

Lạc Dịch Bắc mặt mày hình như giãn ra một chút, nhưng vẫn không kéo cô lên.

Phuong Tri Hạ ôm lấy cổ hần, bỗng nhiên nói một câu “Chồng à, eo em thật sự rất đau...”

Lạc Dịch Bắc “...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 276: Tầm quan trọng của lão công

Một tiếng xưng hô, làm Lạc Dịch Bắc sững sốt một chút.

Tiếng Phuong Trì Hạ tương đối uyển chuyển, nghe tới thực làm người ta thư thái, tiếng nói kiểu mềm làm Lạc Dịch Bắc xem chút nữa nhin không được.

Ánh mắt rất có hứng thú mà nhìn cô, anh chính là bị cách xưng hô kia của cô lấy lòng, môi mỏng mở lên một vòng cung nhỏ.

“Vừa kêu cái gì?” Ánh mắt lướt qua mặt cô, anh như vô ý mà hỏi.

Phuong Trì Hạ bất động thanh sắc quan sát thần sắc anh, sắc mặt anh hình như tốt lên đôi chút, chắc chắn là vừa rồi cô gọi anh như vậy là có hiệu quả.

Cô thật sự không biết như thế nào mới có thể làm cho hắn vui vẻ, lúc này cô gọi hắn như cũng chỉ là buột miệng mà thôi.

Chẳng qua, cô cũng không muốn như vậy mà kêu anh, hơn nữa lúc này cũng không phải lúc ra về.

Không cùng anh tách ra, cô ôm lấy cổ anh, liền như vậy nhìn anh, một lần nữa kêu anh: "Lão công".

Lạc Dịch Bắc ánh mắt thâm trầm nhìn cô, hai tay ôm eo cô nhích lên phía trước, thân thể cô ngã ra sau lại bị anh dùng lực kéo lên.

Anh dùng lực có điểm lớn làm thân thể Phuong Trì Hạ nghiêng về phía trước liền đụng phải ngực anh.

Lạc Dịch Bắc thuận tay đem cô ôm vào lòng. Mặt đối mặt, cả hai gần nhau trong ganh tấc.

Phuong Trì Hạ sững sốt một chút. Khóe miệng Lạc Dịch Bắc như có như không hiện lên một vòng cung.

Khoảng cách giữa cả hai thật gần, gần đến mức cô có thể cảm thấy từng nhịp hô hấp của anh.

Thật là nóng!

Phuong Trì Hạ cũng như vậy mà nhìn anh, đột nhiên bị anh dùng ánh mắt như vậy nhìn. Trong ngực trái tim cô như nhảy bang bang.

Cô có chút không tự nhiên muốn tách ra nhưng vừa mới cử động, liền bị Lạc Dịch Bắc cường ngang ôm lại.

“Phuong tiểu thư, em đây là đang ngượng ngùng sao?” Anh trêu chọc nói, đôi lông mày thậm chí còn hơi nâng lên.

"Tôi...tôi chỉ là nghĩ muốn đi vào phòng" Phuong Trì Hạ chống tay muốn kéo dẫn khoảng cách giữa anh và cô, nghiêng đầu liền muốn đi vào trong phòng. Lạc Dịch Bắc chế trụ cằm dưới của cô, môi hướng môi cô mà hôn lên.

Phuong Trì Hạ ngờ ra, như một phản xạ có điều kiện cô tìm kiếm thứ gì đó để ngăn trở giữa hai người nhưng lại bị anh túm lấy cổ tay.

Hung hăng hôn cô một chút, miệng anh nâng lên một vòng cung. Buông môi cô ra anh thật tà ác mà dùng đầu ngón tay miết miết môi của cô.

“Cũng không tệ lắm.” Nhẹ nhàng ném xuống một câu liền đi vào phòng.

Một câu không đầu, không đuôi, cũng không biết là chỉ cái gì.

Phuong Trì Hạ đứng đơ tại chỗ, mặt vừa trắng lại vừa hồng.

Anh đây là thích cô sao?

Phuong Trì Hạ đứng trên ban công một chút cũng liền theo Lạc Dịch Bắc về phòng.

Vừa rồi, làm động tác yêu cầu độ khó cao như vậy, eo của cô bây giờ giống như không còn là của cô nữa vậy, đi cũng thật là khó khăn.

Lạc Dịch Bắc ý vị thâm trường mà nhìn cô: "Có cần tôi giúp em không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 277: Tim đập nhanh hơn

Đầu sỏ gây tội chính là anh, Phuong Trì Hạ không hề tức giận chút nào.

Nghiêng đầu, cô cúi kính hết về phía anh; “Cút!”

Cô đổi sắc mặt rất nhanh, lúc trước vẫn còn nũng nịu muốn làm gì thì làm, mới đó mà sự can đảm đã bay lên trời.

Đôi mắt Lạc Dịch Bắc nhú lại, ánh mắt thâm trầm.

Phuong Trì Hạ làm như không thấy ở trên sofa ngồi một lúc, đại khái là có chút sợ sẽ chọc đến anh lần nữa, nghĩ một hồi liền đứng lên đi ra bên ngoài: “Đêm nay em ngủ phòng bên cạnh.”

“Có thể.” Ngoài ý muốn Lạc Dịch Bắc lại vui vẻ đồng ý.

Phuong Trì Hạ ngẩn ra, có chút nghi ngờ mình nghe nhầm.

Lạc Dịch Bắc chỉ nhìn cô, khóe môi lạnh lùng cong lên, cũng không giải thích.

Phuong Trì Hạ không xác định được nhìn anh một cái, tiếp tục đi ra bên ngoài.

Động tác của cô có chút khó khăn, lúc đi ra eo cũng không thẳng nổi, dáng vẻ kia như bị người nào hung hăng chà đạp.

Lúc sắp đi ra ngoài cửa Lạc Dịch Bắc lại đi tới.

Ánh mắt đảo qua đảo lại trên người cô vài lần, sau đó bổ sung nửa câu còn thiếu: “Anh đi cùng em.”

Phuong Trì Hạ ngẩn ra, biểu cảm trên mặt liền cứng lại.

Cô biết anh không dễ nói chuyện như vậy!

Lạc Dịch Bắc hoàn toàn làm lơ ánh mắt của cô, đi vào phòng ngủ bên cạnh.

Đi được vài bước, như là nghĩ đến cái gì lại lui trở về.

Ánh mắt lại nhìn dáng đi quý dị của cô, anh bỗng nhiên đi về phía cô chặn ngang bệ lên.

Phuong Trì Hạ giật mình, thân thể rõ ràng cứng lại: “Em có thể tự đi.”

Lạc Dịch Bắc lạnh lạnh liếc cô một cái, cũng không để ý đến lời cô nói.

Phuong Trì Hạ muốn đẩy anh ra nhưng sau khi nâng tay lên lại có cảm giác mình quá kiêu ngạo.

Sắc mặt cô bình thường lại sửa thành ôm cổ anh.

Lạc Dịch Bắc nhìn thẳng phía trước, giống như đã quen với động tác của cô.

Phuong Trì Hạ ngược mắt, tầm mắt không một tiếng động dừng trên mặt anh.

Lạc Dịch Bắc là loại người tự có ánh sáng thuộc về mình, ngũ quan đặc biệt đẹp, mọi góc độ đều hoàn mỹ.

Phuong Trì Hạ ngửa đầu nhìn anh, góc độ này vừa vặn có thể nhìn thấy đường cong nơi cằm và đôi môi của anh.

Hình dáng môi anh đặc biệt gợi cảm, rất mỏng, dù dùng dao phẫu thuật để điều khắc thì cũng không có hình dáng như vậy, khí chất lạnh lùng lúc nào cũng có thể đông cứng người đối diện nhưng đôi môi lại vô cùng lãng lợ, giống như cánh hoa xinh đẹp.

Phuong Trì Hạ tỉnh bơ nhìn anh như vậy, cũng không biết mình làm sao, bỗng nhiên nhớ lại hình ảnh quay chậm hai người hôn nhau nồng nhiệt.

Đại khái là ánh mắt của cô quá mức nóng bỏng, nên Lạc Dịch Bắc không nhìn cũng cảm giác được.

Rũ mắt nhìn lướt qua khuôn mặt cô, anh có chút ngoài ý muốn nhìn chằm chằm cô, khóe môi đẹp khê khấp mở: “Làm sao vậy?”

Bốn mắt chạm vào nhau, sắc mặt Phuong Trì Hạ có chút không được tự nhiên, nhịp tim bỗng nhanh hơn một chút.

Phản ứng như vậy làm cô hơi sững sốt, ánh mắt có chút chật vật không nhìn anh nữa: “Không có việc gì.”

Lạc Dịch Bắc lại quan sát phản ứng của cô thêm một chút, khóe môi như có như không cong lên.

Hai người tiếp tục đi về phòng, Lạc Dịch Bắc dùng tư thế công chúa để ôm cô, cánh tay của Phương Tri Hạ đang vòng trên cổ anh, hình ảnh của hai người lại có sự hài hòa ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278: Tiểu Tả cùng ông nội bất ngờ đột nhập

Sau khi cưới Phương Tri Hạ đã thử chia phòng ngủ rất nhiều lần, nhưng số lần thành công đã ít nay còn ít hơn.

Đêm nay cũng như thế.

Vốn dĩ cô cũng không trông chờ quá nhiều, chỉ thuận miệng nói chia phòng ngủ mà thôi, nếu Lạc Dịch Bắc dễ dàng đồng ý với cô ngược cô càng ngoài ý muốn.

Thật ra chỉ cần anh biết nặng nhẹ không gây vò lấn lộn thì Phương Tri Hạ cũng không bài xích việc ngủ chung với anh.

Cũng đã kết hôn rồi, nên làm cũng đã làm qua, nếu còn bài xích thì có chút kiêu ngạo.

Lúc Lạc Dịch Bắc ngủ rất thích ôm cô, dùng tư thế bá đạo ôm cứng eo cô, còn lôi kéo hai tay của cô đặt trên cổ anh.

Đây là một tư thế rất thân mật, lúc trước Phương Tri Hạ có chút không quen sẽ bài xích.

Nhưng sau đó đã dần thành thói quen, rất nhiều lần thậm chí không cần anh lôi kéo tự mình chủ động ôm cổ anh.

Lần này cũng vậy.

Lạc Dịch Bắc nhìn động tác của cô cũng sững sốt một chút.

Sau khi phản ứng lại, khóe môi có chút hạ xuống nhưng cũng chưa nói gì.

Hai người dùng tư thế rất hài hòa ôm nhau ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau điện thoại của Lạc Dịch Bắc đã vang lên.

“Đô đô đô” âm thanh chấn động, kêu liên tục giống như có việc gì rất gấp gáp.

Phương Tri Hạ mơ mơ màng màng bị đánh thức, nhìn thoáng qua cửa sổ thấy trời vẫn chưa sáng.

“Điện thoại của anh!” Tay đẩy đẩy người Lạc Dịch Bắc, muốn đánh thức anh, Lạc Dịch Bắc lại chỉ siết chặt vòng ôm, cúi người chôn mặt ở cổ cô mà cọ cọ, thậm chí còn chơi xấu cắn cô một cái rồi tiếp tục ngủ.

Rất rõ ràng anh có nghe thấy.

Hơn nữa, cô cũng đã bị đánh thức rồi, lấy tính giác nhạy bén của anh sao có thể không phát hiện ra.

Phương Tri Hạ biết anh chỉ không muốn để ý tới mà thôi.

Điện thoại của mình mà còn không thèm để ý, Phương Tri Hạ cảm thấy cô cũng không nên quản quá nhiều.

Hơn nữa lúc này thật sự quá sớm, nhiều nhất cũng khoảng 5 giờ.

Không quan tâm tiếng chuông điện thoại, Phương Tri Hạ dùng chăn bọc kín thân thể mình, nhắm hai mắt lại.

Điện thoại trên sô pha vẫn còn kêu liên hồi.

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc cũng dừng lại.

Phương Tri Hạ tỉnh dậy lần nữa cũng đã là một giờ sau, mơ mơ màng màng bị tiếng bước chân dưới lầu một đánh thức.

Rõ ràng có hai tiếng bước chân còn có giọng nói non nớt của trẻ nhỏ: “Ông nội, ông nói xem chúng ta đến bất ngờ như vậy thì anh Dịch Bắc có vui hay không?”

“Cháu đã nhìn thấy biểu cảm nào khác trên mặt anh cháu bao giờ chưa?” Một giọng nói trầm ồm của người đàn ông trung niên vang lên.

“Ông nói chuyện rất sắc bén, đừng trực tiếp như vậy a, hi hi!”

“Ông chỉ ăn ngay nói thật thôi.”

Đối thoại của hai người rất ngắn gọn, giọng nói còn rất quen thuộc.

Tiểu Tả cùng Lạc Ân Kỳ!

Lúc này mà lại nghe được giọng nói của hai người ở chỗ này khiến Phương Trì Hạ như bị dội một gáo nước lạnh, con sâu ngủ đã chạy trốn không thấy bóng dáng, cả người tức khắc tỉnh táo.

Tiểu Tả cùng ông nội tới đây?

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, giống như đi về phía bên này.

Sắc mặt Phương Trì Hạ trắng bệch, không phải hai người đang ở Nice sao?

Cô có chút khản trương, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, trái tim nhảy dựng lên.

“Lạc Dịch Bắc, anh mai tỉnh lại! Ông nội của anh đã đến đây! Làm sao bây giờ?” Phương Trì Hạ bỗng nhiên luống cuống đẩy người đàn ông bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 279: Tư tưởng của cháu thật không trong sáng

Phương Trì Hạ phản xạ có điều kiện muốn kéo cửa phòng, nhưng Tiểu Tả cùng ông nội đã đi đến tầng này.

Chỉ cần vừa đi ra thì sẽ bị bắt gặp.

“Lạc Dịch Bắc, anh mau nghĩ cách a!” Ngày thường Phương Trì Hạ dù gặp rất nhiều việc đều trầm ồm không loạn, nhưng vừa đề cập đến việc bại lộ mối quan hệ của hai người thì cô rất khản trương, hơn nữa không hề che dấu chút nào.

Lạc Dịch Bắc nhắm mắt lại, đáng vẻ như còn đang ngủ say chưa hề tỉnh lại.

Phương Trì Hạ biết anh đã tỉnh, chỉ là không để ý cô mà thôi, nhện không được lại đẩy anh lần nữa: “Ông nội và Tiểu Tả sắp đi vào rồi!”

Giọng cô rất hoảng loạn, mày đẹp gắt gao nhú lại, trên khuôn mặt nhỏ đầy vẻ sầu khổ.

Lạc Dịch Bắc mở đôi mắt ra, lười nhác liếc cô một cái, trên mặt không có chút biểu cảm nào.

Phương Trì Hạ không hiểu dáng vẻ này của anh, cũng không có thời gian để ý, nghe tiếng bước chân ngoài cửa khiến lòng cô khản trương.

Giọng của Tiểu Tả và ông nội vẫn còn vang lên ngoài hành lang.

Tiểu Tả nói: “Ông nội, ông nói chúng ta trực tiếp đi vào như vậy, có thể hay nhìn thấy cái gì đó không thích hợp hay không?”

“Có cái gì không thích hợp?” Lạc Ân Kỳ không cho là đúng.

“Chẳng may nhìn thấy cơ bụng tám múi, cơ ngực hoặc là những thứ mà trẻ nhỏ không nên thấy thì sao?” Tiểu Tả cười hi hi trêu ghẹo.

Tạm ngừng một chút, câu nói khiến người ta kinh ngạc đến chết lại vang lên: “Hoặc là thấy một chị gái xinh đẹp?”

Sức tưởng tượng của đứa bé bảy tuổi rất phong phú, nghĩ gì liền nói đó.

Lúc Tiểu Tả nói ra cũng không nghĩ rằng mình đã đoán đúng.

Phương Trì Hạ khiếp sợ nhìn cửa, không một tiếng động chờ câu trả lời của Lạc Ân Kỳ.

Cô có chút chờ mong Lạc Ân Kỳ có thể để ý lời nhắc nhở của trẻ nhỏ mà không tiếp tục đi vào trong phòng.

Ai ngờ, Lạc Ân Kỳ lại không chút suy nghĩ trực tiếp nói: “Nơi nào có chị gái xinh đẹp? Tư tưởng của cháu đừng có không trong sáng như vậy.”

Trái tim của Phương Trì Hạ vừa mới hơi hạ xuống, nghe ông nói xong lại lần nữa căng thẳng.

“Lạc Dịch Bắc!” Ánh mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, cô chỉ có thể nhờ anh giúp đỡ: “Anh mau dậy đi, trước khi ông nội anh đi vào thì hãy đi ra ngoài chống đỡ được không?”

Cô đang thương lượng với anh, vì khăn trương mà đôi mắt tha thiết như con nai nhỏ, hy vọng anh có thể giúp đỡ một chút.

Lạc Dịch Bắc lười biếng gối đầu lên cánh tay, cau mày nhìn chằm chằm cô.

Khăn trương như vậy sao?

Cũng không giống với lần trước chủ động tuyên bố muốn anh cưới cô “Muốn bán thì phải bán mình đáng giá một chút”.

“Anh đi ra ngoài kéo dài thời gian để em nhân cơ hội rồi đi được không?” Phương Trì Hạ tiếp tục khuyên bảo.

Lạc Dịch Bắc lấy lại tinh thần, ánh mắt thần nhiên quét một vòng lên người cô, giọng nói lạnh nhạt: “Không muốn bọn họ tiến vào?”

Phương Trì Hạ gật đầu.

Này không phải rất rõ ràng sao?

“Cầu xin anh.” Lạc Dịch Bắc nửa ngồi dậy, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt vẫn thần nhiên như cũ.

“Em cầu xin anh đi ra ngoài!” Phương Trì Hạ rất phối hợp, thậm chí không hề do dự.

“Cứ như vậy?” Lạc Dịch Bắc nhướn mày, khoe môi khinh thường cong lên.

Phương Trì Hạ giật mình, có chút không hiểu lời hắt nói.

Nhưng lúc này cô cũng không có thời gian suy nghĩ.

Dưới ánh mắt ngưng đọng của anh, cô bỗng nhiên cúi người nâng mặt anh lên, nhắm chuẩn đôi môi mà hôn xuống ——

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 280: Kéo chần của anh

Lạc Dịch Bắc nao nao, có chút ngoài ý muốn vì hành động của cô.

“Anh đi ra ngoài trước đi!” Phương Trì Hạ không lập tức rút lui, cứ gần gũi như vậy tiếp tục nói ra yêu cầu.

Ánh mắt cô rất loạn, loại cảm giác này khiến Lạc Dịch Bắc rất giống kiểu đi vụng trộm sợ bị người khác bắt gặp.

Cô như vậy khiến anh có chút khó chịu vô cớ.

Híp lại mắt, anh chưa nói đồng ý hay không.

Ngoài cửa, tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Hình như hai người đã đi vào phòng ngủ của Lạc Dịch Bắc, đại khái là không thấy người, sau đó tiếng nói lại dần hướng về bên này.

Phương Trì Hạ nhìn thoáng qua cửa ra vào, vẻ mặt hoảng hốt, lại lần nữa đẩy đẩy người đàn ông bên cạnh “Lạc Dịch Bắc!”

Lạc Dịch Bắc vẫn không để ý cô, thậm chí liền khoe môi cũng chưa động chút nào.

Tiếng bước chân của Tiểu Tả cùng Lạc Ân Kỳ rất gần, cuối cùng trực tiếp ngừng ở ngoài cửa phòng.

Phương Trì Hạ cuống lên, liếc mắt nhìn khắp phòng một lượt, thoáng nhìn phòng tắm liền muốn xuống giường.

Vừa mới có động tác, chân còn chưa chạm vào thảm, tay đã bị người đằng sau túm một cái, thân thể ngã vào trên giường.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, giống như bị thứ nào đó đè lên ——

Cùng thời khắc đó, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra.

Tiểu Tả cùng Lạc Ân Kỳ đứng ở cửa, cười hi hi nhìn thoáng qua cả phòng, thoáng nhìn trên giường chỉ có một mình anh, Tiểu Tả tựa hồ có chút thất vọng: “Thật đúng là không có chị gái xinh đẹp a!”

“Thằng nhóc, cháu nghĩ nhiều rồi!” Lạc Ân Kỳ vỗ đầu bé một cái.

Tiểu Tả bước bình thản, nhìn Lạc Dịch Bắc vẫn còn ngồi trên giường, đẩy cửa phòng đi vào, rất ân cần nói: “Anh, em tới giúp anh!”

Thân ảnh nho nhỏ nhanh nhẹn chạy tới, nhìn tư thế kia là muốn kéo chân của anh ra.

Lạc Dịch Bắc hơi nhíu mày, bình tĩnh nhìn động tác của bé, lúc tay bé vừa duỗi ra lại không chút quan tâm cản lại.

Động tác này là Tiểu Tả ngăn người, ngăn đầu nhìn anh tràn đầy khó hiểu.

“Anh tự làm thì tốt hơn, đi xuống dưới lầu chờ anh, vài phút anh sẽ xuống đó.” Lạc Dịch Bắc không một tiếng động đẩy tay bé ra, mặt không biểu cảm yêu cầu.

Tiểu Tả bĩu môi, vẻ mặt không sao cả, xoay người đi tới cửa lõi kéo Lạc Ân Kỳ đi xuống dưới.

Sau khi cửa phòng bị đóng lại.

Ngoài hành lang liên vang lên tiếng bước chân của hai người đi xa.

Liếc mắt thấy cửa đã đóng kĩ, ánh mắt Lạc Dịch Bắc chuyển về cái chân.

“Phương tiểu thư, cần anh giúp em sao?” Nhìn chăm chăm nơi gò lên dưới chăn, giọng anh có chút nghiêm trang nhưng trong giọng nói lại nghe ra sự chế nhạo.

“Anh xuống lầu trước đi, nếu có thể thì hãy nghĩ cách dẫn bọn họ ra ngoài được không?” Phương Tri Hạ đột nhiên xóc chăn lên, nhìn anh một cái, vẻ mặt cô có chút khẩn cầu.

Lạc Dịch Bắc cứ như không nghe thấy lời nói của cô, tự mình xuống giường tùy ý cời quần áo ngủ trên người sau đó thay một chiếc quần thoải mái, lấy ra một chiếc áo sơ mi biêng nhác khoác lên vai liền đi xuống dưới lầu.

Anh chưa nói sẽ giúp cô, cũng chưa nói không giúp.

Phương Tri Hạ không biết mục đích của anh là gì, chỉ có thể yên tĩnh ở trên này theo dõi tình hình.

Dưới lầu, sau khi Tiểu Tả đi xuống vẫn luôn trầm tư.

“Ông nội, ông có cảm thấy anh trai có chút không thích hợp hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 281: Anh trần truồng ngủ

"Chỗ nào không đúng?". Ánh mắt Lạc n Kỳ nhìn qua bên mặt cậu, nhìn biểu tình thành thật trên mặt cậu, ông muốn nói gì, ai ngờ Tiểu Ngạn nói một câu: "Con cảm giác anh sẽ không mặc quần áo mà đi ngủ!".

Kỳ thật, Tiểu Ngạn muốn nói là, cậu vừa thấy quần áo Lạc Dịch Bắc rơi tùm lùm trên mặt đất.

Chỉ là, chưa đến lúc để nói.

Lạc n Kỳ không còn lời gì với cậu, thu hồi ánh mắt, ngồi tê đít trên ghế sa lon tiếp tục chờ.

Thời điểm Lạc Dịch Bắc đi xuống, là mấy phút đồng hồ sau.

Quần áo trên người cũng chưa mặc xong, vừa đi, vừa không đếm xỉa tới chỉnh ống tay áo, cùng với cúc áo somi của mình.

Đi xuống từ cầu thang xoay tròn, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt hai người bên này, anh mở miệng, đạm mạc trước sau như một: "Sao đột nhiên tới?".

"Ông mang Tiểu Ngan vốn chuẩn bị đi nước Đức ở một thời gian ngắn, vừa vặn con ở Châu u, bèn tới đây thăm con. Vừa ở phi trường gọi điện thoại cho con, con lại không tiếp". Lạc n Kỳ giải thích.

"Vây ờ thêm vài ngày!". Lạc Dịch Bắc chậm rãi trực tiếp đi về phía hai người.

"Được, được!". Tiểu Ngan rất hài lòng với đề nghị này, bộ dáng tựa như còn có chút chờ mong.

Lạc Dịch Bắc không nói gì, thế nhưng cũng không ấn theo lời Phương Trì Hạ, mang theo hai người rời đi.

Tiểu Ngan chưa tới nơi này bao giờ, đứng lên, rất ngạc nhiên đi dạo trong biệt thự.

Đứa trẻ bảy tuổi, đối với tất cả sự vật đều rất mới lạ, tinh mắt, cũng thích phát hiện.

Đi đến phòng bếp, thời điểm đang chuẩn bị lấy cho mình chút gì đó từ trong tủ lạnh, ngoài ý muốn phát hiện trên đài bên cạnh để hai cái ly đã rửa sạch sẽ.

Hai cái ly bạch ngọc rất đẹp, phía trên còn vẽ rất xấu, hai khuôn mặt tươi cười như phim hoạt hình, thời điểm hai cái ly cùng đặt một chỗ, khuôn mặt tươi cười tương đối giống nhau, nghiêm nhiên giống như một đôi.

Từ khi Phương Trì Hạ đến ở cùng Lạc Dịch Bắc, bất kể là hai người trong nước hay là nơi này, trên cơ bản trong cách bài trí đồ vật, đều có lưu dấu vết của cô.

Vẽ xấu tương tự như vậy, khắp nơi đều có thể thấy.

Kỳ thật thời điểm cô vẽ căn bản không có lưu ý, không biết như vậy sẽ để cho hai ly thoát nhìn như một đôi.

"Ồ?". Tiểu Ngan nhìn trên đài, nhìn chăm chăm hai cái ly kia nghiên cứu thật lâu, khóe môi bỗng nhiên từng chút từng chút cong lên.

Trên lầu trong phòng, Phương Trì Hạ từ khi Lạc Dịch Bắc rời đi, luôn bất động thanh sắc nghe động tĩnh phía dưới.

Cô hi vọng Lạc Dịch Bắc có thể mang ông nội và Tiểu Ngan ra ngoài, ai ngờ anh đi xuống, chẳng những không nói lời này, thậm chí trực tiếp trò chuyện với Lạc n Kỳ.

Phương Trì Hạ quanh quẩn một chỗ trên lầu, nội tâm luôn nhảy lộp bộp lộp bộp.

Cả ngôi biệt thự có quá nhiều đồ vật có ký hiệu của cô được cô mang tới đây, cô sợ Tiểu Ngan và Lạc n Kỳ phát hiện chút gì đó.

Đang bất an, dưới lầu bỗng nhiên truyền đến tiếng Tiểu Ngan kinh hô: "Ông nội, Ông nội, báo cho ông một phát hiện rất lớn!".

m thanh Tiểu Ngan rất hưng phấn, tựa hồ còn có chút kích động, to đến Phương Trì Hạ ở trên lầu cũng nghe được.

Kỳ thật con nít có nhiều điều vô lý, thế nhưng, cậu ở trước mặt người Lạc gia, chính là đặc biệt nói nhiều, có chuyện gì đều nói với Lạc n Kỳ.

"Như thế nào?". Ánh mắt Lạc n Kỳ nhìn lên mặt cậu, thuận tay ôm cậu đang chạy tới.

Tiểu Ngan cười hi hi đi chuyển ánh mắt tới trên mặt Lạc Dịch Bắc, du dương ly gốm sứ xinh đẹp trên tay.

Lúc trước âm thanh cậu trách móc rất lớn, thế nhưng lúc này lại không nói thẳng ra, chỉ nhìn anh cười.

Lạc Dịch Bắc lườm cái ly cậu cầm, biểu hiện trên mặt hơi hơi ngưng kết một chút, có điều rất nhanh lại khôi phục tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 282: Anh Dịch Bắc nuôi dưỡng tình nhân

Biểu tình anh biến hóa rất nhanh, nhanh đến người bình thường căn bản không thể nào phát giác.

Tiểu Tả luôn bất động thanh sắc quan sát anh, vốn đang chờ mong từ trên mặt anh nhìn ra chút gì đó, ai ngờ, Lạc Dịch Bắc lại từ đầu tới cuối không có

biểu tình gì cả.

"Muốn nói gì?". Sóng lớn không sợ âm thanh, thậm chí cũng không có chút phập phồng, giọng điệu nói chuyện, giống như không liên quan tới chuyện của ai.

Tiểu Tả đối với anh như vậy rất thất vọng, lúc trước còn tràn đầy tin tưởng chuẩn bị nói, lại bị anh làm nuốt trở về.

Kỳ thật cậu muốn nói, Lạc Dịch Bắc ở chỗ này kim ốc tàng kiều (1), có điều, nhìn bộ dáng anh bình tĩnh như vậy, tựa hồ tự mình nghĩ nhiều.

(1) Kim ốc tàng kiều dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

Chỉ là một cái ly mà thôi, có khi lấy cái ly ra chỉ để làm đồ trang trí?

"Không có gì". Quất quất miệng, Tiểu Tả ngoan ngoãn ngồi xuống ở bên chân Lạc Ân Kỳ.

Ba người ngồi xuống, một buổi sáng cũng không rời đi.

Cho đến giữa trưa trời qua nhanh một chút.

Lạc Dịch Bắc mang theo Lạc Ân Kỳ và Tiểu Tả rời khỏi biệt thự, ba người tựa hồ ra ngoài dùng cơm.

Phương Trì Hạ đi xuống từ cầu thang, nhẹ thở phào.

Xuống lầu, vừa mới chuẩn bị rời đi, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên gọi một cú điện thoại tới.

"Phương tiểu thư, không phải là giữa trưa muốn đưa tư liệu qua sao? Hiện tại trực tiếp đưa tới nhà hàng Trường Đào". Rõ ràng là tùy ý lập lý do, anh lại nói rất nghiêm trang.

Cái gì gọi là nghiêm trang nói hươu nói vượn, Phương Trì Hạ đã biết qua trên người anh.

Tư liệu gì, toàn bộ đều vô nghĩa, đây là Lạc Dịch Bắc muốn cô ra ngoài ăn cơm, còn bịa lý do rất tự nhiên.

Phương Trì Hạ không còn lời nào với anh.

Có điều, lời anh đã nói, hơn nữa còn mượn cớ đường hoàng như vậy, cô không đi có phải sẽ bị định tội đối nghịch với thủ trưởng (2) hay không?

(2) Thủ trưởng: cấp trên

Thời điểm này đều nhanh một chút nhiều, kỳ thật bụng Phương Trì Hạ đã bắt đầu kháng nghị, sau khi nghe điện thoại, bắt chiếc xe liền tới đó.

Lạc Ân Kỳ biết Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc cùng đi nước Pháp, đã gặp cô, cũng không ngoài ý muốn, thậm chí còn rất hòa ái dễ gần.

Tiểu Tả cũng biết Phương Trì Hạ ở nước Pháp, kỳ thật cậu có chút hoài nghi hai người có phải ở chung một chỗ hay không, có điều, Lạc Dịch Bắc nói dối quá nghiêm trang, điều này làm cho Tiểu Tả không còn băn khoăn.

Bốn người cùng nhau hết cơm trưa, Lạc Ân Kỳ tựa hồ là chuẩn bị trực tiếp đến sân bay.

Nước Đức và nước Pháp gần nhau, nếu như muốn đi qua, cũng rất dễ dàng, đây là nguyên nhân ông không ở lại vài ngày.

Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc cùng nhau tổng cơ (*tiền lên máy bay), đưa hai người lên phi cơ liền rời đi.

Đoạn đường đi ra sân bay, hai người luôn ở rất gần nhau, thời điểm dưới thang máy, Phương Trì Hạ đại khái không đứng vững, thân thể nghiêng tới phía trước một chút, hai tay rất tự nhiên ôm eo Lạc Dịch Bắc.

Một động tác thật bất ngờ, vừa vặn Tiểu Tả nhìn chăm chăm vào hai người, nhất thời Tiểu Tả lại bắt đầu nghi ngờ.

Theo sau Lạc Ân Kỳ lên phi cơ, ngồi ở vị trí của mình, thời điểm chờ đợi máy bay cất cánh, cậu bỗng nhiên nhớ tới phát hiện trong biệt thự Lạc Dịch Bắc.

"Ông nội". Gọi Lạc Ân Kỳ bên cạnh một tiếng, cậu cười híp mắt hỏi: "Ông nói xem, anh Dịch Bắc ở đây một mình, sẽ nuôi tình nhân ở chỗ này không?".

Lạc Ân Kỳ là hạng người khôn khéo tới mức nào, rất rõ ràng nghe ra ý vị thăm dò từ trong lời cậu nói.

Tất cả biểu tình trên mặt ngưng kết lại, ông nghiêng đầu nghiêm túc hỏi: "Tiểu Tả, có phải hôm nay con nhìn ra chút gì đó hay không?".

Thần sắc ông rất đứng đắn, mặt là bản, ông nghiêm túc như vậy, Tiểu Tả chưa từng thấy được.

Ông nội sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 283: Không thể kết hôn với cô

Lạc n Kỳ như vậy, làm cho Tiểu Tả nhất thời ngu ngốc tại chỗ.

Kỳ thật Tiểu Tả cũng chỉ hoài nghi, kinh ngạc nhìn chăm chăm ông một hồi lâu, qua loa liếc nhìn ông: "Con chỉ là tùy tiện hỏi, anh Dịch Bắc đang tuổi đàn ông mà, loại chuyện này không phải bình thường sao?"

Lạc n Kỳ híp con mắt lại nghe cậu, cũng không hỏi nhiều.

Hai người thừa lúc máy bay đến nước Đức, chọn xong khách sạn vào ở, đã buổi tối.

Tiểu Tả còn nhỏ, Lạc n Kỳ và ông chỉ ở một gian phòng.

Lúc Bảy tám giờ, Tiểu Tả ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sa lon đọc sách, Lạc n Kỳ thì ở bên cạnh bất động thanh sắc nhìn chăm chăm cậu.

Nghĩ đến chuyện ở trên máy bay cậu đột nhiên nhắc đến, mày nhíu lại nhãn, gọi một cú điện thoại cho Lạc Dịch Bắc.

Lúc này Lạc Dịch Bắc đang lật xem trạng biểu của công ty, cầm điện thoại của anh, văn kiện trong tay, đặt ở một bên: "Như thế nào?"

Lạc n Kỳ cũng không quanh co lòng vòng với anh, liền đi thẳng vào chủ đề: "Ông không biết con ở bên ngoài làm mấy thứ gì, chỉ cần không quá độ, ông cũng sẽ không quản, thế nhưng, đối tượng con kết hôn, không thể là người hiện tại, mặc kệ đối phương là ai!"

Ông, là nhắc nhở, cũng là cảnh cáo, nói vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc đến làm cho Lạc Dịch Bắc sửng sốt một chút.

Lạc n Kỳ cũng không thích quản lý chuyện của anh, đây là lần đầu tiên tham gia cường thế như vậy, hơn nữa, cũng là lần đầu tiên nghiêm túc thảo luận vấn đề với anh như vậy.

Ý tứ lời này của ông, cũng không phải nói ai cũng không được, ông chỉ là nói người hiện ở bên cạnh Lạc Dịch Bắc không ổn, chỉ hiện tại người này, mặc kệ đối phương có thân phận gì.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nghe ông, trầm mặc một hồi lâu, đạm mạc hỏi lại: "Lý do?"

"Nhớ kỹ lời ông là được". Lạc n Kỳ cũng không trực tiếp giải thích, một câu tắt điện thoại.

Lạc Dịch Bắc nghe tiếng tút tút truyền đến bên tai, nhìn chăm chăm điện thoại một hồi lâu, ánh mắt nặng nề.

Có ý tứ gì?

Phòng khách dưới lầu, sau khi Phương Tri Hạ ngủ người ở dưới mấy giờ, cũng không có ý tứ đi lên.

Cô đang đọc tư liệu về Nice, cầm lấy một quyển sách, nhìn một chút, không biết sao lại ngủ mất

Thời điểm Lạc Dịch Bắc đi xuống từ cầu thang phía trên, thấy được đúng lúc cô nhắm mắt ngưỡng nằm trên ghế sa lon, một quyển sách che lại hơn phân nửa khuôn mặt.

Tiếng hít thở cô rất nhẹ, nhàn nhạt, khuôn mặt cổ lỏng bàn tay bị sách che chỉ còn lại môi và cái cằm bại lộ bên ngoài, một tay cầm lấy sách, một tay gác ở chỗ ngực, thế ngủ an tĩnh không màng danh lợi giống như đứa bé.

Lạc Dịch Bắc đứng ở trên bậc thang, nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, trong đầu chậm rãi phản ứng Lạc n Kỳ vừa rồi, mày nhíu lại nhãn.

Kỳ thật, anh đi đến chỗ nào, Phương Tri Hạ đều đi theo, một đám người Lạc gia tinh như vậy, nói cả gia đình hoàn toàn không có khả năng nghĩ tới phương diện quan hệ bất thường giữa hai người, hẳn là không có khả năng.

Lạc n Kỳ vừa rồi, hẳn cũng bao hàm Phương Tri Hạ vào?

Vì sao Lạc n Kỳ vì nói ra những lời này, Lạc Dịch Bắc cũng không biết.

Ở trên bậc thang nhìn chăm chăm Phương Tri Hạ một hồi lâu, anh xuống lầu, từng bước một đi đến bên người cô.

Tựa như Phương Trì Hạ cảm giác anh tới gần, không đợi anh có động phản xạ có điều kiện tính giờ cánh tay lên chống chính giữa anh và mình.

Ánh mắt của cô cũng còn nhắm, thế nhưng, cũng không quên mâu thuẫn.

Cô như vậy, làm cho Lạc Dịch Bắc tự dưng có chút khó chịu.

Tay kéo giạt hai tay cô ra, sửa nó lại thành vòng lên cổ mình, cúi người, môi anh nhắm ngay cánh môi mỏng của cô liền hôn lên...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 284: Không muốn thừa dịp lúc tôi ngủ mà làm như vậy

Hàng mày thanh tú của Phương Trì Hạ vụn vụn, mặt né tránh qua bên cạnh, tựa hồ là muốn tránh đi.

Một tay Lạc Dịch Bắc nâng cái ót của cô, một tay kiềm chế vai cô, giam cầm cô.

Phương Trì Hạ mặt mở to mắt tiếp rung động, nhắm mắt lại đột nhiên mở ra.

Kính ngạc nhìn chăm chăm anh, ánh mắt cô dường như có chút mê mang.

Lạc Dịch Bắc vừa nhìn thấy cô như vậy, đuôi lông mày nhíu nhíu, tùy thời chuẩn bị ứng phó động tác của cô.

Phương Trì Hạ nhiều lần bị đánh thức ở thời điểm mơ mơ màng màng, động tác tiếp theo chính là giờ tay lên đánh người, trước kia ở Phương gia bị nuôi thành thói quen.

Lạc Dịch Bắc kiến thức qua mấy lần, có chút phòng bị với cô.

Bất động thanh sắc nhìn cô, anh đang suy đoán cô sẽ giờ bàn tay nào lên, ai ngờ, Phương Trì Hạ lại chỉ nhàn nhạt nói: "Lần sau không được ở lúc tôi ngủ".

Lời này của cô là ngầm đồng ý, cũng là dung túng với loại hành vi này của anh.

Cô chỉ là không thích cảm giác đang ngủ say lại bị đánh thức mà thôi, lúc ngủ mơ mơ màng màng lại coi anh là Phương Vinh, chứ không hề có ý tứ mâu thuẫn anh.

Lạc Dịch Bắc có chút ngoài ý muốn với cô, nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, cúi người hôn xuống môi cô, ôm ngang cô lên đi đến căn phòng ở trên lầu.

Anh tựa hồ có chút gấp, vừa ôm cô đi, vừa hôn, thời điểm lên phòng ngủ ở trên lầu, quần áo trên người đã cởi toàn bộ...

Ngày hôm sau là thời gian làm việc.

Từ khi hai người tới Nice, trên cơ bản Lạc Dịch Bắc đi chỗ nào, Phương Trì Hạ đều đi theo chỗ đó.

Lúc tan việc, Lạc Dịch Bắc nhận được một cú điện thoại, một vị quý tộc nước Pháp gọi tới, nói cũng giống như chuyện bạn bè tụ hội.

Lạc Dịch Bắc nghe, trực tiếp ra khỏi văn phòng.

Mở cửa phòng, miễn cưỡng đứng ở cửa, cũng mặc kệ trong văn phòng có nhiều người như vậy, đuôi lông mày nháy lên, nháy mắt với Phương Trì Hạ cách mình gần nhất.

Phương Trì Hạ làm như không thấy được, như cũ phối hợp sắp xếp đồ vật ở trên bàn mình.

"Phương tiểu thư!". Lạc Dịch Bắc dương cao âm lượng gọi cô một tiếng.

"Có việc?". Phương Trì Hạ nghiêng đầu liếc anh một cái, một bộ dáng vừa mới chú ý đến anh.

"Đi vào". Lạc Dịch Bắc lần nữa ý bảo đi vào phòng làm việc của mình.

"Không có ý tứ, Lạc tiên sinh, bây giờ là lúc tan việc". Phương Trì Hạ không xem lời anh là chuyện quan trọng, sắp xếp đồ vật trên bàn mình xong, quay người, muốn rời khỏi, cổ tay lại bị Lạc Dịch Bắc thành linh kéo lấy.

Anh đi đến Nice làm gì cũng tuyệt không cảm kị, cũng mặc kệ văn phòng có nhiều người như vậy, nắm lấy tay cô, mang theo cô đi vào trong phòng làm

việc của mình.

"Lạc Dịch Bắc, anh buông tay, tự tôi đi!". Phương Tri Hạ liếc xéo từng cặp mắt xung quanh rơi ở trên người mình, đề thấp âm lượng kháng nghị một câu, tay co rút ở trong tay anh.

Lạc Dịch Bắc không quan tâm cô, lôi kéo cô như cũ mắt nhìn thẳng không chớp mắt tiếp tục đi lên phía trước.

Phương Tri Hạ bắt đầu đi, chỉ có thể đi theo anh đi vào.

"Đợi tí nữa theo tôi tới chỗ này". Tiền văn phòng nghỉ ngơi, quăng một bộ quần áo thoải mái vào trong ngực cô, anh đứng ở trước mặt cô, ý bảo cô giúp mình thay.

"Tự mình làm!". Phương Tri Hạ không còn lời nào với hành vi của anh, giờ tay lên đánh lồng ngực anh một chút, nghiêng đầu sang chỗ khác muốn chuyển đi một bên mắt mè, lại bị anh lôi kéo cổ tay trở lại.

"Hay là, tôi giúp em đổi?". Ánh mắt Lạc Dịch Bắc ung dung quét qua người cô, dò xét cô từ trên xuống dưới mấy lần, miến cường phát động môi mỏng trên choker.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 285: Lưỡng cường tương ngộ

Văn phòng anh rất lớn, nghiêm nhiên là một "phòng cho tổng thống".

Bởi vì trong công việc tùy thời có thể nhận được đủ loại lời mời, anh ở công ty tùy thời chuẩn bị trang phục ứng phó mọi nơi.

Phương Tri Hạ, nơi này cũng chuẩn bị, kỳ thật mục đích là vì thuận tiện Lạc Dịch Bắc.

Ví dụ như trường hợp hôm nay muốn cô cùng đi.

Phương Tri Hạ không còn gì để nói với anh, liếc mắt anh một cái ngoan ngoãn giúp anh cởi quần áo.

Thời điểm cô cúi mặt xuống thoát nhìn đặc biệt dịu dàng ngoan ngoãn, giống như con cừu nhỏ không có lực công kích.

Cô như vậy, làm khoe môi Lạc Dịch Bắc nhìn không được cong cong, Phương Tri Hạ đang giúp anh cởi ra, tay anh bỗng nhiên chụp lên, bao bọc đôi tay cô.

Một động tác, để cho Phương Tri Hạ hơi sững sờ, rõ ràng động tác cởi cúc áo dừng lại.

"Tiếp tục". Lòng bàn tay mang theo vết chai mỏng cái được cái không vỗ về da thịt cô, Lạc Dịch Bắc ung dung yêu cầu, thậm chí lôi kéo tay cô, giúp đỡ anh cởi từng cúc từng cúc.

Nhiệt độ cơ thể anh vốn rất khác biệt với Phương Tri Hạ, lòng bàn tay dán lên mu bàn tay của cô, hai nhiệt độ một lạnh một nóng dung hòa lẫn nhau, loại cảm giác này vì điệu nói không nên lời.

Động tác Phương Tri Hạ rất cứng nhắc, không ngăn cản, chết lặng tùy ý anh, về sau dứt khoát động cũng không động, toàn bộ hành trình do anh dẫn dắt cô thao tác.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, cũng không biết có phải cố ý hay không, đầu ngón tay còn nhẹ nhàng đâm tay cô một chút

Một dòng điện vì điệu chạy lên nơi đầu ngón tay anh đi qua, thân thể Phương Tri Hạ cương cường, tay không được tự nhiên rút về.

"Không gấp sao?". Ánh mắt nhìn hướng ngoài cửa sổ, cô điềm nhiên như không có việc gì hỏi.

"Khá tốt". Khoe môi Lạc Dịch Bắc cong cong cười như không cười, lấy quần áo bên cạnh ra, rất tùy ý khoác lên vai cô, sau đó xoay người, làm như không có chuyện gì xảy ra, tự sửa quần áo của mình

Thời điểm hai người đi ra công ty là hơn bảy giờ, tài xế hành tẩu ở Nice một đoạn đường, cuối cùng đến chỗ một chiếc du thuyền.

Sau khi lên thuyền, Phương Tri Hạ ngoài ý muốn phát hiện Phí Tư Nặc vậy mà cũng ở đây.

Bên cạnh Phí Tư Nặc có mấy tùy tùng bồi theo, đồng hành, còn có một bạn gái, cô gái tóc vàng mắt xanh tinh xảo như búp bê.

Khi một đoàn người đi từ hành lang đến hướng căn phòng nào đó trong khoang thuyền, vừa vặn đi qua bên người Phương Trì Hạ.

Nhân nhặt liếc cô một cái, lại nhìn Lạc Dịch Bắc bên cạnh cô, khóe môi Phí Tư Nặc nhẹ ngoắc ngoắc, như không có việc gì lên tiếng kêu Lạc Dịch Bắc: "Vị này chắc hẳn chính là đương gia Dung Hi?".

Dung Hi và vương thất quý tộc nước R hợp tác nhiều năm, thế nhưng Phí Tư Nặc cũng chưa từng chính diện chào hỏi Lạc Dịch Bắc.

Hôm nay xem như lần đầu tiên.

Kỳ thật loại người mà có thân phận như hai người, đều hiểu một ít về lẫn nhau, dù cho không xâm nhập tiếp xúc, thấy người thì cũng có thể biết thân phận đối phương.

"Lạc Dịch Bắc!". Ánh mắt Lạc Dịch Bắc nhân nhặt chuyển tới trên mặt anh ta, một câu vô cùng tinh tế giới thiệu, xem như chào hỏi với anh ta.

"Phí Tư Nặc. Chris". Phí Tư Nặc vươn tay, ánh mắt hai người đàn ông nhìn vào nhau, tay đơn giản nắm nắm.

Khí chất hai người hoàn toàn bất đồng, một là lạnh lẽo liệt bụng dạ đen tối lại bá đạo, một xinh đẹp tinh tế ở vô hình, thế nhưng khí tràng đều giống nhau vô cùng cường đại.

Hai khuôn mặt, thu hút người khác vô cùng giống nhau.

Đứng chung một chỗ như vậy, dường như tất cả ánh sáng của chiếc du thuyền đều tập trung ở trên đỉnh đầu hai người, hai hàng người ở chỗ đó, hấp dẫn vô số ánh mắt xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 286: Chơi như vậy sẽ càng thú vị

Đêm nay người làm chủ muốn mời hai người tới là thiếu gia một đại gia tộc ở nước Pháp, Mạc Lạc, một nhân vật vô cùng vang dội trong vòng danh hào thượng lưu ở Nice, thậm chí việc xã giao bao quát không ít nhân vật nổi tiếng trong ngoài nước.

Thấy Phí Tư Nặc và Lạc Dịch Bắc đồng thời xuất hiện, Mạc Lạc cười từ trong khoang thuyền ra đón.

"Ồ, đêm nay khó có khi mời được được hai vị đồng thời quang lâm, hoan nghênh hoan nghênh!".

Anh ta nói chuyện mang theo một chút điệu bộ của thiếu gia ăn chơi tác tráng, chậm rãi, còn rất lưu manh.

Đi ra, ánh mắt đầu tiên của Phí Tư Nặc dừng trên người Lạc Dịch Bắc và liếc mắt nhìn từng người phía sau, về sau lại chuyển hướng đến Phương Trì Hạ.

Ánh mắt anh dừng ở trên người cô hơi lâu, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Sau đó dẫn một đám người tiến vào trong khoang thuyền.

Đêm nay là lần đầu tiên Phương Trì Hạ dự họp nơi như vậy.

Tiến vào buồng nhỏ trên tàu, có party tụ hội khu mình tự lấy thức ăn và khu giải trí, càng làm cho cô ngoài ý muốn là, lại còn bày một cái chiếu bạc vô cùng lớn, tựa hồ là đặc biệt thiết lập du thuyền này vì tân khách tới tối nay.

Hôm nay được mời tới đều là một ít nam tân khách, tất cả đều mang bạn gái, thậm chí một mình Mạc Lạc bên cạnh quây quanh hai cô gái.

Đêm nay Mạc Lạc là chủ, tiến vào buồng nhỏ trên tàu, đầu tiên là lần lượt rót cho Lạc Dịch Bắc và Phí Tư Nặc mỗi người một ly rượu, sau đó ngồi xuống cái ghế trước cái chiếu bạc, ngẩng đầu, ánh mắt cười nhìn về phía hai người: "Khó có khi hai vị cùng tụ lại, đêm nay chúng ta tận hưởng vui đùa một chút như thế nào?".

"Vui lòng phạt bời". Phí Tư Nặc tựa như đã quá quen với cách chơi này rồi, vượt qua cái bàn thật dài an vị trên một vị trí trong đó.

Ánh mắt hai người vừa nhìn về phía Lạc Dịch Bắc.

Trong từ điển Lạc Dịch Bắc không có chữ không dám, nên chậm rãi đi qua, cũng ngồi xuống.

Mấy người chơi là bài Poker, vừa bắt đầu chỉ là tiền đặt cược.

Phuong Tri Hạ không có hứng thú với bài bạc, vừa mới bắt đầu còn ở bên cạnh Lạc Dịch Bắc trong chốc lát, cuối cùng chọn một ly Cocktail bên cạnh mình uống.

Lần nữa lưu ý bên này, là khi đột nhiên Mạc Lạc nói một câu.

Miền cường khê dựa trên ghế, Mạc Lạc nói: "Chơi như vậy không có ý nghĩa, nếu không, chúng ta chơi tiền đặt cược càng thú vị hơn như thế nào?".

"Muốn chơi như thế nào?". Nói tiếp là Lạc Dịch Bắc.

Khóe mắt Mạc Lạc liếc qua hướng Phuong Tri Hạ một vòng, một tay ôm cằm bạn gái vừa đứng trước mặt mình, đứng lên, khóe môi như có như không cong cong: "Tiền đặt cược cái thành trao đổi bạn gái, như thế nào? Ân cuối cùng bài đại Tiểu Khai mới trao đổi, trước lựa chọn lớn nhất! Trao đổi bạn gái, từ nay về sau đều đi theo tân chủ, được không?".

Bạn gái Mạc Lạc là một cô gái nước Pháp rất xinh đẹp, còn rất phong tình.

Nghe anh đề nghị, tựa hồ cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, nũng nịu dựa vào trong lòng Mạc Lạc, mí mắt nháy lên, đầu ngón tay đâm bộ ngực anh ta một chút: "Anh thật là xấu!".

m thanh rất ôn ền, làm nũng, làm cho xương cốt người ta đều mềm mại.

Lạc Dịch Bắc cũng không đáp lời, chỉ thanh thanh lạnh lùng ngồi ở đằng kia, phảng phất không để ý cái gì cả.

Phuong Tri Hạ nghe đối thoại của mấy người đó một chữ cũng không thiếu, chán kinh nhìn bộ dáng Lạc Dịch Bắc, ly cầm trong tay trượt, “Lạch cạch” một tiếng rơi trên mặt đất.

m thanh rất rõ ràng, trong khoang thuyền lúc này vốn không có tạp âm.

Một tiếng vang này, để cho tất cả ánh mắt mọi người trong khoang thuyền toàn bộ nhìn qua.

Ánh mắt Phuong Tri Hạ có chút chật vật né tránh một đám người, xoay người nhặt mấy miếng thủy tinh vỡ trên mặt đất lên, tầm mắt một mảnh chết lặng, đầu ngón tay bị chảy máu tựa hồ cũng không biết đau.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 287: Một đối một ván bài

Cô rất rung động, dù cho lúc ngồi xổm người xuống, lưng cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc hơi hơi nghiêng đi, bất động thanh sắc nhìn bên này, trên mặt vẫn như cũ không có biểu tình gì.

Phuong Tri Hạ nhặt mảnh vỡ trên mặt đất, lúc ngẩng đầu lên, tầm mắt vừa vận dụng vào anh.

Lặng lặng nhìn nhìn anh, nghĩ đến Mạc Lạc vừa rồi, thân thể cô cứng ngắc, tay tựa hồ còn hơi hơi run một chút.

Ánh mắt cơ hồ rất khản trương, đôi mắt không chớp nhìn anh, an tĩnh chờ anh trả lời.

Trong nội tâm cô mang một chút chờ mong Lạc Dịch Bắc sẽ cự tuyệt đề nghị của Mạc Lạc, loại cách chơi ở xã hội thượng lưu này có lẽ rất hay gặp, thế nhưng, cô không chịu nhận.

Cô là người sống sờ sờ, không phải là nước cờ thua, dựa vào cái gì tùy ý anh coi cô giống như là tiền đặt cược để lên bàn đánh bạc chứ?

Nghĩ đến đây, tâm Phuong Tri Hạ đều băng lãnh.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc chỉ là nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, ánh mắt lập tức dời.

"Tôi không có ý kiến". Lực chú ý một lần nữa nhập ván bài, thần sắc anh vô cùng lạnh lùng, lạnh lùng đến phảng phất như tất cả xung quanh đều không gọi nổi hứng thú của anh.

Phuong Tri Hạ bất khả tư nghị nhìn anh, đôi mắt khiếp sợ đến bỗng nhiên co lại, năm ngón tay nắm chặt.

Trên tay cô còn cầm miếng kính vừa đập bể, năm ngón tay vừa co lại, mảnh vỡ thật nhỏ đâm vào làn da mịn màng của cô, tơ máu cũng tinh tế dày đặc

thăm ra.

Cô phảng phất như không biết đau, tay vô cùng tinh tế nhỏ yếu hung hăng siết chặt, khớp xương cũng bị bóp nổi lên một tảng màu trắng.

Nội tâm có thứ gì, bịch một chút, vỡ từ chỗ cao cao, tan nát thành mảnh nhỏ...

Phí Tư Nặc bất động thanh sắc nhìn cô, khuỷu tay chống ở trên ghế dựa, bộ dáng biếng nhác như cũ, chỉ là, trong ánh mắt nhiều mấy phần sâu thẳm hơn so với bình thường.

Anh ta nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, tầm mắt chuyển hướng tới Mạc Lạc, môi mỏng nhẹ cong cong, nhàn nhạt phun ra một câu, "Lần đánh cuộc này, tôi muốn chơi đơn độc với Lạc thiếu, như thế nào?"

Rõ ràng Mạc Lạc không nghĩ tới anh sẽ đưa ra lời này, nhất thời sững sờ.

Vừa rồi anh ta đề nghị, vốn đánh chủ ý lên Phuong Tri Hạ, Phí Tư Nặc lại đột nhiên yêu cầu như vậy, không ở trong dự liệu của anh ta.

Phí Tư Nặc là người của gia tộc Chris, gia tộc cự phách nhất nước R, Mạc Lạc sao có thể không nể mặt anh.

Chẳng quản nội tâm rất không tình nguyện, cuối cùng vẫn bán nhân tình này bán cho anh ta.

"Được, cậu chơi đơn độc với Lạc thiếu, chơi thật vui, tôi đi bên cạnh đạo". Ôm bạn gái của mình, Mạc Lạc đứng lên liền đi ra ngoài phòng.

Ván bài, trong khoảng thời gian ngắn chỉ còn lại hai người Phí Tư Nặc và Lạc Dịch Bắc.

Khỏe mắt Phí Tư Nặc lần nữa liếc qua Phuong Tri Hạ một vòng, buông tay ý bảo nhân viên phục vụ có thể bắt đầu.

Phuong Tri Hạ đứng cách chỗ hai người vài mét có hơn, từ đầu tới cuối bất động thanh sắc nhìn một màn ở đây, trên người như là bị người rơi vào một thùng băng, lạnh lẽo thấu xương.

Đi theo Phí Tư Nặc lên thuyền là một cô gái vô cùng xinh đẹp, thoát nhìn cũng giống như người có thân phận vô cùng cao quý.

Thế nhưng, bất động với Phuong Tri Hạ, loại chuyện này người phương Tây rất coi mờ, ván bài lần này, cô ta không để ý chút nào.

Ván bài bắt đầu, ánh mắt cô thậm chí còn thỉnh thoảng nhìn sang hướng Lạc Dịch Bắc, cảm giác kia, tựa hồ còn rất chờ mong mình có thể đi theo anh.

Toàn thân Phuong Tri Hạ cứng ngắc, thần kinh dây cung, lúc nào cũng căng thẳng, nhìn lần lượt từng lá bài được phát ra, tâm chìm dưới đáy cốc.

Cô có quyền lợi can thiệp vào việc của Lạc Dịch Bắc, thế nhưng, vì cái gì loại này ván bài muốn quán một cái đàng trước cơ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 288: Qua, đừng để cho tôi lặp lại lần thứ ba

Phuong Tri Hạ rất giận phần.

Cô có tôn nghiêm của cô, Lạc Dịch Bắc dựa vào cái gì quyết định tự do của cô chứ?

Anh coi cô là cái gì?

Coi như con chó con mèo tùy tiện nuôi trong nhà, thời điểm vui vẻ thì trêu chọc, thời điểm không vui, qua tay liền đưa cho người khác sao?

Trên chiếu bạc, ván bài của Lạc Dịch Bắc và Phí Tư Nặc vẫn tiếp tục.

Trên mặt Lạc Dịch Bắc từ đầu tới cuối không xuất hiện biểu tình gì, lạnh lùng phảng phất như tất cả đau khổ xung quanh không liên quan tới mình.

Phuong Tri Hạ bất động thanh sắc nhìn anh, năm ngón tay càng nắm chặt.

Ở thời điểm hai người sắp ngã bài cuối, cô bỗng nhiên vài bước đi qua: "Chờ một chút!"

"Như thế nào?". Mặt Phí Tư Nặc chậm rãi nâng lên, khẩu khí rất nhẹ nhàng, đưa tầm mắt tà khí như dĩ vãng nhìn qua, thậm chí có loại cảm giác ám áp như mặt trời.

Phương Trì Hạ vài bước đi đến giữa hai người, cũng không thèm nhìn Lạc Dịch Bắc, kim tức giận ở trong lồng ngực, cô bình tĩnh che dấu sắc mặt, thậm chí trong bình tĩnh có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Chế trụ tay Phí Tư Nặc đang chuẩn bị ngã bài, ánh mắt cô chuyển hướng sang anh, nói: "Lần đánh cuộc này, quyết định hướng đi của tôi, tôi nghĩ, tôi nói vài câu, Phí Tư Nặc tiên sinh sẽ không để tâm chứ?".

"Phương Tiểu Thư xin tùy ý." Phí Tư Nặc nhún nhún vai, vẻ mặt bộ dáng không sao cả.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, con ngươi híp lại.

Anh khó hiểu mục đích Phương Trì Hạ đột nhiên can thiệp!

Khóe mắt Phương Trì Hạ liếc xéo anh một cái, khóe môi khéo léo nhẹ giờ lên, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Ván bài đêm nay, dính dáng đến tôi, nếu như có quan hệ với tôi, như vậy ý kiến của tôi, càng trọng yếu, hai vị cảm thấy thế nào?".

"Không sai". Phí Tư Nặc nhẹ gật gật đầu, mỉm cười phụ họa.

"Qua đây!". Mặt Lạc Dịch Bắc không biểu tình mệnh lệnh.

Phương Trì Hạ không để ý đến anh, ánh mắt liếc nhìn bài Poker chưa đánh trong tay Phí Tư Nặc, rút lá bài từ trong tay anh ta ra, nhào chung với lá bài khác.

Phí Tư Nặc chỉ bất động thanh sắc nhìn động tác của cô, cũng không ngăn cản.

Phương Trì Hạ làm toàn bộ bài trở nên hỗn loạn, lại tẩy một chút, ánh mắt lần nữa chuyển hướng sang.

Lặng lặng nhìn anh, cô tựa hồ giây dựa một chút, mới chậm rãi nói: "Tôi có ý kiến là, ván bài lần này, dừng ở đây! Tôi đi hay ở lại, quyền quyết định trong tay tôi, mà tôi, nguyện ý đi theo Phí Tư Nặc tiên sinh rồi đi, không cần dựa vào lần đánh bài này mà vẽ vời thêm nữa!".

Giọng điệu cô thật sự rất chậm, âm thanh rất bình tĩnh, luồng đàm mạc này, rất giống với lần trước đồng ý đánh cuộc với Lạc Dịch Bắc.

Rõ ràng Phí Tư Nặc không ngờ rằng cô sẽ nói ra như vậy, tựa hồ sững sờ một chút.

Bất động thanh sắc nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, đuôi lông mày anh ta chậm rãi cong lên.

Nha đầu kia, cho anh ta thật nhiều ngoài ý muốn!

Từ khi Lạc Dịch Bắc đi vào nơi này một chút biểu tình cũng không, sau khi cô nói rõ ràng khuôn mặt rất nặng nề, ánh mắt trong lúc lơ đãng chiếu ra một tia sắc bén.

"Phương Tiểu Thư, em biết mình đang nói gì sao?". Anh mặt lạnh nhắc nhở.

"Như thế nào? Tôi nói sai ở đâu sao?". Cặp môi đỏ mọng của Phương Trì Hạ giương lên, nhàn nhạt hỏi lại.

"Qua đây, đừng để cho tôi nói lần thứ ba!". Lạc Dịch Bắc đen trầm mặt cảnh cáo.

"Lạc tiên sinh, anh đây là không chịu nhận mình chưa đánh cuộc xong đã thua sao?" Phương Trì Hạ lạnh lời châm chọc.

"Tôi đếm tới ba, không tới, đêm nay tự gánh lấy hậu quả!". Lạc Dịch Bắc cũng không quan tâm tới lời của cô, mặt lạnh bắt đầu đếm ngược.

Đầu Phương Trì Hạ hơi nghiêng, nhìn cũng chưa từng nhìn khuôn mặt kia, tay kéo khuỷu tay Phí Tư Nặc: "Chúng ta đi thôi!".

Tay Phí Tư Nặc đặt lên lưng cô, cùng cô sóng vai đi xuống dưới thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 289: Thứ thua trận chính là tâm của cô

Đứng lại!". Tầm mắt Lạc Dịch Bắc nhìn vào trên người hai người, lạnh lùng quát lớn.

Lưng Phương Trì Hạ rất thẳng, như cũ cũng không quay đầu lại mà đi đường của mình, bước chân chẳng những không ngừng, thậm chí tăng nhanh vài phần.

Bỏ lại Phí Tư Nặc, cô đi tới trước rời thuyền.

Phí Tư Nặc không lập tức đuổi theo, mà là lúc ở công, ngừng bước chân.

Nghiêng đầu, ánh mắt thoáng nhìn Lạc Dịch Bắc ở sau lưng, lẳng lặng nhìn chăm chăm anh nhìn vài giây, âm thanh 1 anh ta nhận nhậ: "Lần đánh cuộc này, kỳ thật từ khi chưa bắt đầu, cậu đã thua, thua không phải là tiền đặt cược, mà là, nhân tâm!"

Anh ta, ý vị thâm trường.

Hồi hợt bỏ lại một câu, thân vừa chuyển, liền đi.

Ý tứ lời này của anh, dựa theo sự thông minh của Lạc Dịch Bắc, không có khả năng không lý giải được.

Mặc kệ anh nắm chắc mình nhất định có thể thắng, thế nhưng, từ một khắc bắt đầu anh đáp ứng lấy Phuong Trì Hạ để đánh cuộc, đã mất sự tín nhiệm của cô...

Lạc Dịch Bắc cứng ngắc ngồi ở tại chỗ, mặt bảo trì bốn mươi lăm độ nhẹ rũ xuống, duy trì một tư thế ngồi này không biết bao lâu, cho đến khi toàn bộ biểu tình trên mặt đã an tĩnh lại.

Đêm đã rất khuya.

Phuong Trì Hạ đi theo Phí Tư Nặc lên xe, anh cũng không mang cô quay về khách sạn, mà là trong đêm quay về biệt thự Chris ở nước R.

Đây là lần đầu tiên Phuong Trì Hạ tới chỗ này, bố cục không chênh lệch Lạc gia mấy, đều rất rầm rộ, hoa viên lớn như vậy đi hơn mười phút đồng hồ cũng nhìn không thấy một người.

"Đêm nay em làm tôi thật bất ngờ". Phí Tư Nặc vừa đi, vừa nói chuyện với cô.

"Phải không?". Từ khi Phuong Trì Hạ đi xuống con thuyền kia, cũng có chút không yên lòng.

"Vì sao đề nghị như vậy?". Đi lên phía trước một đoạn đường, Phí Tư Nặc lại hỏi.

"Chỉ là không muốn mình giống như tiền đặt cược trên ván bài bị người ta đẩy tới đẩy đi". Phuong Trì Hạ trả lời rất thẳng thắn thành khẩn.

Trước khi cô ra quyết định này, rất do dự

Tuy đi chung với Phí Tư Nặc cũng không phải kết quả cô muốn, thế nhưng, dù sao cũng bị người mang lên ván bài, tùy ý bị người khác quyết định từ vận mệnh tới tồn nghiễm của mình.

Ít nhất, đêm nay đề nghị như vậy, quyền quyết định ở trong tay cô, lựa chọn cũng do cô đưa ra!

Phí Tư Nặc tựa hồ không nghĩ tới cô sẽ trực tiếp như vậy, sững sờ một chút, bước chân dừng lại.

Lẳng lặng nhìn nhìn cô, anh thử thăm dò hỏi: "Biết mình làm như vậy có kết quả như thế nào không?".

Lời này anh ta ám chỉ cái gì, tất nhiên Phuong Trì Hạ nghe hiểu được.

Anh ta ám chỉ khả năng giữa hai người sẽ phát sinh mấy thứ gì đó.

Đầu tiên biểu hiện trên mặt Phuong Trì Hạ là ngưng kết vài giây, nhưng chỉ có một chút thời gian, lại khôi phục tự nhiên.

Ngảng đầu, cô không đáp mà hỏi lại: "Phí Tư Nặc tiên sinh muốn dạng phụ nữ nào mà không chiếm được? Đường đường là thiếu gia của gia tộc Chris, cần gì bắt buộc làm chuyện đáng khinh thường như vậy với một học sinh dị quốc sao?".

Thậm chí cô cũng không thấy khản trương, hỏi lại hai câu, bốn lạng đẩy ngàn cân ném trở về cho anh.

Tay Phí Tư Nặc cho cô cảm giác không phải người tốt lành gì.

Thế nhưng, vô cảm thấy, bất kể là dựa theo thân phận và địa vị của anh, hay là lấy điều kiện bên ngoài của bản thân anh, nếu quả thật cần phụ nữ, chỉ cần khẽ vẫy tay, tự có một đồng lớn phụ nữ chủ động đưa tới cửa, không cần dùng đến thủ đoạn bắt buộc ti tiện như vậy.

Hẳn là anh ta cũng khinh thường làm như vậy mới đúng.

Phí Tư Nặc tựa hồ không ngờ tới cô sẽ trả lời như vậy, giật mình một hồi lâu, cánh tay dài kéo cô vào trong lòng, bất động thanh sắc nhìn ánh mắt của cô, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi khuynh hướng cô: "Nếu như, tôi liền thích loại này giọng đâu này?".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 290: Cơ trí giải vây

Âm thanh của anh, rất thấp tri hoản, đáy mắt tựa hồ còn chảy một vòng tia ý cười như có như không, nhẹ nhàng, không dễ dàng phát giác, nhưng lại chiếu rọi làm con mắt quang dị thường liễm diễm.

Phuong Tri Hạ đầu tiên là khẽ giật mình, thân thể cương cương, con mắt trong trẻo bỗng nhiên co lại, có điều rất nhanh lại khôi phục tự nhiên.

Mặt chuyển hướng sang anh, hai người nhìn nhau ở khoảng cách gần, cô khẳng định nói: "Tôi biết anh sẽ không".

"Hả?". Phí Tư Nặc thật bất ngờ với câu trả lời của cô: "Nguyên nhân?".

Phuong Tri Hạ nghiêng nghiêng người, kéo ra chút khoảng cách giữa mình với anh: "Lúc trước ở Nice, tôi từng ở ngoài cửa phòng khách sạn ngốc lâu như vậy, nếu như anh có ý nghĩ về phương diện này, lúc đó, anh có rất nhiều cơ hội".

"Số lần tôi và anh gặp lần cũng không phải một hai lần, lúc trước nhiều lần như vậy, anh cũng có cơ hội tương tự".

"Muốn một phụ nữ, nếu như một người đàn ông ti tiện, anh ta có thể nghĩ hết trăm ngàn loại phương pháp thu người tới tay, mà không phải thông qua ngồi trên một cái bàn, thông qua phương thức cạnh tranh công bình."

Ngừng lại, ánh mắt cô nhìn anh, lộ một chút tự tin: "Tôi biết, anh khinh thường những thủ đoạn ác tha kia!".

Phí Tư Nặc trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên phốc cười ra tiếng.

"Em rất thông minh". Đã có thể chuẩn xác bắt giữ tâm tính anh, còn thừa cơ tăng bốc anh, gián tiếp giải vây cho cô.

Phuong Tri Hạ chỉ nhàn nhạt cười.

"Tôi xác thực sẽ không éo buộc một cô gái! Cho nên có thể an tâm ở đây, ít nhất, tạm thời em an toàn". Phí Tư Nặc ý vị thâm trường cười cười với cô, nắm tay cô lên, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn trên mu bàn tay cô: "Tòa thanh Chris hoan nghênh em!".

"Cám ơn!". Phuong Tri Hạ thờ dãi nhẹ nhõm, thần kinh kéo căng, cũng buông lỏng ra.

Lựa chọn rời khỏi anh, kỳ thật cô đang đánh cuộc, đánh cuộc nhận thức của mình với anh.

Hiện tại xem ra, cô thắng!

Phí Tư Nặc dẫn cô đi tới lĩnh vực tư nhân của mình.

Chris là đại gia tộc có lịch sử đã lâu, chỗ cư trú, đều là kiến trúc trên trăm năm có thể so với lâu đài cổ, đài khí, tráng lệ, lại có phong cách.

Phí Tư Nặc dẫn Phuong Tri Hạ đại khái tiến vào căn phòng trong tòa thành tư nhân một trong số đó, một đoàn người hầu sớm đã sắp xếp chờ đợi ở hai bên.

Bọn họ tựa hồ rất tôn kính Phí Tư Nặc, đầu cúi xuống thật thấp, thậm chí cũng không dám nhìn anh.

Phuong Tri Hạ nhìn một đám người, đi theo Phí Tư Nặc vào trong.

Sau khi Phí Tư Nặc lên lầu liền giao cô cho một đám hầu gái, tựa như là đặc biệt an bài tới hầu hạ cô.

Mấy người nói chuyện dùng ngôn ngữ nước R, không phải là ngôn ngữ Phuong Tri Hạ quen thuộc, thế nhưng cô cũng có thể nghe hiểu một ít.

Hình như cô nghe đám người tôn xưng Phí Tư Nặc là Công Tước đại nhân!

Công Tước!

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, nghiêng đầu ánh mắt nhìn anh có chút kinh ngạc.

"Trước nghỉ ngơi thật tốt, tôi ở căn phòng dưới lầu, có việc bảo tôi hoặc người hầu là được". Phí Tư Nặc nói rõ một câu, quay người đi.

Phuong Tri Hạ dừng chân ở chỗ cũ, nhìn chằm chằm nơi anh rời đi thất thần một hồi lâu, mang lên phòng.

"Tiểu thư, chúng ta hầu hạ ngài tắm rửa!". Một người hầu đứng cách cô gần nhất nhẹ gật đầu với cô, thái độ cung kính.

"Không cần, các người đều trở về, tôi tự làm là được". Phương Trì Hạ không để ý, thân vừa chuyển liền muốn tới phòng tắm.

"VẬY trước tiên chúng tôi mang đi tham quan nhà dưới một chút!". Hầu gái lúc này còn nói.

Bước chân Phương Trì Hạ dừng một chút, nghĩ đến cô là vật gì bày ở nơi nào cũng không biết, bèn nhẹ gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 291: Đêm đầu tiên ở thành bảo Khắc Lí Tư

"Phía trước là nhà tắm, chỗ này là phòng khách nhỏ, chỗ này là phòng thay đồ..." Vài cô người hầu bắt đầu dẫn cô đi xung quanh căn nhà rộng lớn.

Phương Trì Hạ đi theo sau họ, vừa đi, vừa bình thần đánh giá nơi này.

"Bởi vì trước đây thành bảo này không có khách nữ lui tới, trong đây tạm thời chỉ có vài bộ quần áo, là cậu chủ lần này trước khi trở về liền bảo người chuẩn bị, chuẩn bị có hơi vội vàng, tiểu thư có thể dùng tạm một chút, đồ ngủ và đồ dạo phố đều có. Hơn nữa, có lẽ là ngày mai, chúng tôi sẽ giúp cô sắp xếp chu đáo." Cô người hầu vừa đưa cô làm quen hoàn cảnh ở chỗ này, vừa giải thích cho cô.

"Không sao." Phương Trì Hạ làm như bình thường trả lời câu một câu.

"Tiểu thư chắc đã rất mệt rồi, bây giờ đã rất muộn, hay là sau khi cô tắm thì nghỉ ngơi trước một chút." Chắc lo sợ quan hệ của Phí Tư Nặc, những cô người hầu ở đây khác với những cô trước kia được tiểu Tả đưa đến chỗ của Lạc Dịch Bắc, nói chuyện rất cung kính, rất hạ mình, lúc nào cũng rất lễ phép.

"Được, các cô về trước đi, còn lại một mình tôi là được rồi." Phương Trì Hạ lạnh nhạt yêu cầu.

Vài cô người hầu ra hiệu với cô một chút, lặng lẽ quay người lui đi.

Phương Trì Hạ vào nhà tắm, vòng tay khóa cửa lại, ngâm bản thân trong bồn nước, rõ ràng nhiệt độ của nước luôn nóng, nhưng mà, từ cơ thể đến trái tim, lại lạnh buốt thấu xương.

Đặc biệt là lúc nghĩ đến gương mặt kia của Lạc Dịch Bắc!

Bỏ đi với Phí Nặc Tư vốn không phải là điều cô muốn, nhưng mà, điều này ít ra là lựa chọn của bản thân cô, như thế nào cũng tốt hơn bị người khác đem ra đánh cược!

Ni Tư.

Sau khi Lạc Dịch Bắc rời khỏi chiếc thuyền kia, cũng không biết đã là mấy giờ, phía đường chân trời, dường như mặt trời cũng sắp mọc rồi.

Về đến biệt thự, nhìn thấy căn nhà không một bóng người, trong lòng có chỗ nào đó, trống rỗng...

Vào đến phòng khách, đi đến xô-pha ngồi, anh lấy ra điện thoại không biết ai đã gọi đến.

"Kiểm tra hành trình của Phí Tư Nặc, trong vòng hôm nay báo cáo với tôi!"

"Dạ được, cậu Lạc!"

Sau khi nói chuyện ngắn gọn, hai bên tắt điện thoại.

Khoảng vài tiếng sau, đôi phương lại gọi đến lần nữa.

Giọng nói của anh ta có hơi cẩn trọng, nói chuyện cẩn thận từng chút một, "Cậu Lạc, chúng tôi đã phải đi rất nhiều người, nhưng mà, không có bất kỳ tin tức gì liên quan đến lịch trình của cậu chủ Phí Tư Nặc, ngay cả đến kiểm tra trung tâm xuất nhập cảnh ở sân bay, cũng không có lịch sử trở về nước của đôi phương, chỉ là lúc điều tra đoạn ghi hình trong máy quay, nhìn thấy bóng dáng của đôi phương xuất hiện bên ngoài sân bay, cùng đi với một cô gái. Nhưng máy quay sau đó, cái gì cũng không còn nữa. Suy đoán sơ bộ là khi đôi phương rời khỏi đã bị người khác xóa đi rồi."

Lạc Dịch Bắc khẽ híp mắt lại, không đổi sắc mặt mà lắng nghe thật kỹ anh ta nói chuyện, thần sắc vô cùng lạnh lẽo.

"Điều tra xem nơi mà Phí Tư Nặc thường ở." Lạnh lùng giao phó một câu, anh tắt điện thoại.

Thành bảo Khắc Li Tư.

Sau khi Phương Trì Hạ đến chỗ này, trước tiên là ngủ một giấc thoải mái, sáng sớm ngày hôm sau thì đã tươi tỉnh.

Phí Tư Nặc luôn nói rằng sẽ không làm gì với cô, sống ở đây, vấn đề vốn lo sợ nhất đều đã được giải quyết, bây giờ cô không còn gì phải bận tâm nữa.

Buổi sáng thức dậy, xuống lầu, vừa nhìn thấy Phí Tư Nặc đang dùng bữa, cô rất tự nhiên chào hỏi anh một tiếng, "Chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng!" Phí Tư Nặc ngẩng đầu, khóe môi cong lên, nở nụ cười mang tính tiêu chuẩn với cô, đẹp đẽ mà lại rạng rỡ.

Phương Trì Hạ đi đến, người hầu đứng chờ ở bên cạnh cung kính sắp xếp chu đáo miếng đĩa thay cô, Phương Trì Hạ ngồi đối diện Phí Tư Nặc, im lặng bắt đầu dùng bữa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 292: Đã có tin tức của cô ấy

Phí Tư Nặc rất tùy ý bắt đầu trò chuyện với cô, "Sống ở đây quen chứ?"

"Rất tốt, cảm ơn." Phương Trì Hạ lịch sự trả lời.

Phí Tư Nặc đón lấy đĩa bữa sáng của cô, động tác ưu nhã cắt đồ ăn trong đó thành từng miếng một giúp cô, sau đó đẩy cái đĩa cho cô, "Vậy thì cứ ở lại đi, muốn ở bao lâu cũng được."

"Cảm ơn." Phương Trì Hạ nhận lấy đĩa ăn, ngẩng đầu lên nhìn anh ta một cái, cầm dao nĩa yên lặng ăn phần của mình.

Phí Tư Nặc bình thần nhìn cô được một lúc, thờ ơ hỏi, "Lần này ra quyết định như vậy, là vì để đã kích Lạc Dịch Bắc sao?"

Phương Trì Hạ đầu tiên là ngẩn ra, từ từ ngẩng mặt lên.

Khẽ lắc đầu, cô cong khóe miệng lên, nụ cười rất nhẹ, "Sao lại nghĩ như thế chứ? Đến chỗ này, xuất phát điểm chỉ là vì suy nghĩ cho bản thân, không liên quan đến bất kỳ ai cả."

Điều cô thật sự muốn nói là, đối với một người lạnh lùng đến có thể không do dự mà trao cô cho người đàn ông khác, anh ta căn bản là không có trái tim.

Một người không có trái tim, sao lại có thể bởi vì cô bỏ đi cùng với một người đàn ông khác mà chịu đả kích?

"Ăn sáng trước, sau khi ăn xong tôi đưa cô đến tham quan chỗ này một chút." Phí Tư Nặc cũng không hỏi nhiều, đặt dao nĩa xuống, lười nhác dựa vào lưng ghế chờ cô.

Bữa sáng này, Phương Trì Hạ mất vài phút để giải quyết, sau đó Phí Tư Nặc đưa cô rời khỏi thành bảo Khắc Li Tư.

Phương Trì Hạ tưởng tham quan mà anh nói, chính là các kiểu đi đây đi đó như bình thường, nào ngờ anh lại có thể dẫn cô đi đến một chiếc trực thăng, dường như định lái trực thăng khởi hành.

Lúc Phương Trì Hạ đi lên trực thăng có hơi kinh ngạc, điều càng khiến cô kinh ngạc là, sau khi đi lên, đập vào mắt cô chính là một mảng trắng như tuyết.

Đây là hoa đồ mi, cả một khoảng mấy bay rải đầy khắp mặt đất, giống như bông tuyết đang rơi vậy, lấp lánh, trắng muốt, xinh đẹp đến thu hút ánh nhìn, vừa nhìn thấy thì đã tan ra, cả thể giới như chỉ còn lại mảng trắng như tuyết to lớn ấy, không còn gì khác.

"Thích chứ? Tặng cho cô đó!" Phí Tư Nặc ngắt một cành hoa trong đó, đưa đến trước mặt cô.

Hoa mà anh chuẩn bị cho cô rất đặc biệt, người khác bình thường tặng hoa đều tặng hoa hồng diễm đóa, hoặc là cát cánh, lưu ly, anh tặng là đồ mi!

Phương Trì Hạ vẫn luôn rất thông minh, ngẩn ra nhìn cành hoa trong tay một lúc, đột nhiên đã hiểu một chút ý nghĩ của anh.

Đã hiểu ra chuyện hoa đồ mi, hoa đồ mi nở ngụ ý kết thúc!

Kết thúc với quá khứ!

"Rất thích, cảm ơn." Thuận tay đón lấy bông hoa mà anh ta đưa cho, Phương Trì Hạ để ở trước mũi người.

Thật ra, Phí Tư Nặc không cần tận tâm chọn loại hoa này như thế.

Cô và Lạc Dịch Bắc, căn bản đã không có bắt đầu, sao lại nói đến kết thúc?

"Ngồi bên cạnh tôi." Phí Tư Nặc không nói gì, dẫn cô ngồi vào ghế lái.

Phương Trì Hạ vài bước đi theo, ngồi xuống chỗ ngồi cạnh ghế lái.

Động tác lái trực thăng của Phí Tư Nặc vô cùng đẹp trai, khởi động động cơ, tăng thêm tốc độ quay, trực thăng bay thẳng lên, cần được đẩy, trực thăng bắt đầu bay trên bầu trời.

...

Tư Ni.

Người mà Lạc Dịch Bắc phải đi điều tra sau một ngày, lại lần nữa gọi điện cho anh.

"Cậu chủ, đã tra ra!" Giọng nói của đôi phương vui mừng đến rõ ràng có hơi kích động.

"Nói."

"Nếu như tin tức không sai, cậu chủ Phí Tư Nặc và cô gái kia chắc là đều ở thành bảo Khắc Lí Tư, thành phố phía Nam thủ đô nước R!"

Năm ngón tay của Lạc Dịch Bắc siết điện thoại, con ngươi đen híp lại.

Thành bảo Khắc Lí Tư!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 293: Lại lần nữa khiến anh ta kinh ngạc vui mừng

Nước R.

Phí Tư Nặc sau khi đưa Phương Trì Hạ lên trực thăng ngồi, trước tiên là đi một vòng xung quanh phía trên thành bảo Khắc Lí Tư, sau đó lại bay về khu vực thành phố khác.

Tốc độ lái của anh cũng không phải rất cao, có lẽ là vì để nhìn thấy khung cảnh bên dưới rõ hơn.

Từ trên không trung nhìn xuống, phong cảnh sẽ rất khác khi nhìn ở mặt đất, rộng lớn hơn, hùng vĩ hơn, rùng động hơn.

Phương Trì Hạ dường như hứng thú với cái này, ngồi ở bên cạnh, ung dung nhìn động tác tay của anh.

Hành động của Phí Tư Nặc, cô chỉ ở bên cạnh nhìn, đã ghi nhớ vào trong lòng những động tác trước sau của anh suốt quá trình.

Phí Tư Nặc rất ngạc nhiên trước cô như thế, cười cười, đề nghị nói, "Muốn thử không?"

"Ừ." Phương Trì Hạ khẽ gạt đầu, tay chạm vào cần điều khiển, cùng anh hạ trực thăng xuống, thay thế anh ngồi ở chỗ ghế lái.

"Cầm cái này trước, đây là cần cự ly, đây là cần điều khiển, biến cự có thể làm lệch bộ phận tự động nghiêng, thay đổi trạng thái hoạt động của trực thăng..."

Phí Tư Nặc đứng ở sau lưng cô, cong lưng, hai tay chống ở hai bên người của cô, vừa nghiêm túc giảng giải cho cô, vừa dạy cô thao tác.

Phương Trì Hạ vô cùng thông minh, khởi động động cơ, tăng tốc độ quay, trực thăng bay lên, mỗi một tiến độ đều nắm bắt chuẩn xác, động tác thậm chí xem ra còn có hơi thành thạo.

Phí Tư Nặc có hơi không ngờ đến, kinh ngạc nhìn máy bay sau khi bay lên được cô tự do điều khiển, phản công của khóe môi, chậm chậm vẽ thành một đường.

Cô bé này, càng ngày càng khiến anh kinh ngạc mừng rỡ rồi!

"Không khí trên trời thật tốt!" Như không có việc gì ngập một cái, anh cũng không tiếp tục dạy cô nữa, nhất quyết cái gì cũng vứt sang cho cô.

Anh cũng không sợ xảy ra sự cố, cảm giác giống như rất tự tin gặp phải tình huống ngoài ý muốn anh cũng có thể ứng phó được vậy, lười nhác ngồi ở ghế lái phụ, thậm chí dựa vào đôi vai nhỏ của Phương Tri Hạ bắt đầu nghỉ ngơi.

Hành động đột ngột này, khiến Phương Tri Hạ cứng đờ, khuỷu tay đẩy anh ra, "Anh làm vương tay của tôi rồi."

Phí Tư Nặc không quan tâm cô, khẽ nhắm mắt lại, hai cánh tay ôm trước ngực, thân hình một mét tám chín lười nhác dựa vào người cô gái một mét sáu tám, nét mặt dường như rất mãn nguyện.

Phương Tri Hạ đẩy hai lần nhưng không được, nhìn anh cũng không làm thêm gì, không tiếp tục bận tâm nữa.

Trực thăng ở trên bầu trời chậm chậm bay, độ cao ban đầu rất thấp, chủ yếu đề phòng Phương Tri Hạ không quen tay, phát sinh sự cố.

Về sau từ từ bay cao, thẳng đến tầng mây.

Phí Tư Nặc ngẩng đầu lên liếc cô một cái, khóe môi khẽ cong lên.

Đầu óc của cô, không phải loại thông minh bình thường!

Ni Tư, sân bay.

Lạc Dịch Bắc sau khi nhận cuộc gọi vài tiếng thì vội vàng đến, khi đến sân bay, một người đàn ông trung niên đưa theo vài người tùy tùng sớm đã chờ ở ngoài.

"Đỗ Lan tiên sinh, để ngài chờ lâu rồi." Lạc Dịch Bắc đi đến, khách sáo chào hỏi ông ta một chút.

"Cậu Bắc sao lại nói như vậy? Cậu có thể đến đây, là vinh hạnh của Đỗ Lan!" Đỗ Lan niềm nở để anh đi trước, đối với anh dường như có hơi kính trọng.

Một hàng người rời khỏi sân bay, sau đó ngồi xe đến thẳng tòa phủ đệ nào đó ở trong thành.

Đỗ Lan là một quý tộc của nước R, một người nổi tiếng trong giới xã giao, đã từng qua lại với Lạc Dịch Bắc mấy lần trên thương trường, trong nước có thị trường của bản thân, nhưng lại không thể mở hết toàn bộ, rất nhiều lúc còn phải cần đến sự giúp đỡ của Lạc gia, nên đối xử với Lạc Dịch Bắc đặc biệt niềm nở.

Khi đón anh đến nhà, giống như vừa mới được một tôn thần, tiếp đãi vô cùng chu đáo.

Lạc Dịch Bắc sau khi ngồi xuống bình thần nhìn ông ta được một lúc, ung dung hỏi, "Đồng ý giúp đỡ tôi một chuyện không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 294: Tôi chỉ lo đi theo anh là được

Đỗ Lan ngẩn người, cúi đầu, nói lấy lòng, "Cậu Bắc cứ nói thẳng."

Lạc Dịch Bắc bình thần nhìn ông ta được một lúc, khóe môi hơi cong lên, nở nụ cười, lạnh lẽo lại thâm trầm, kéo theo đôi mắt đen kịt, càng thêm khó hiểu...

...

Phương Tri Hạ và Phí Tư Nặc ở trên trực thăng chơi đùa hết nửa ngày, lúc đi ra, trời cũng đã sắp tối rồi.

"Có từng đi chơi qua chỗ này không? Muốn ăn cái gì? Tôi đưa cô đi?" Phí Tư Nặc vừa đi vừa quay ra sau trò chuyện với cô.

Anh ta và Lạc Dịch Bắc không giống nhau, sự lạnh lùng trên người của Lạc Dịch Bắc là tự nhiên mà có, lúc nào cũng mang cảm giác xa cách lạnh lùng cao ngạo, dường như đến gần thì sẽ nguy hiểm vậy.

Cảm giác Phí Tư Nặc mang đến cũng rất mạnh, nhưng mà, anh ta thuộc về hình mẫu lúc cứ như vậy nhìn anh ta, sẽ cảm thấy con người này của anh ta rất nguy hiểm, nhưng mà, một khi anh ta đã để bạn thân thiết, ở bên cạnh anh ta lại rất tự do thoải mái.

"Chủ nhân đi dẫn đường, tôi ở sau đi theo là được." Phương Tri Hạ mang dáng vẻ khách tùy chủ định.

"Vậy thì đi theo cho tốt vào, đừng để lạc đó!" Phí Tư Nặc nói đùa một câu, dường như thật sự sợ cô bị lạc vậy, còn nắm lấy tay của cô.

Nắm tay cô vừa định đi ra ngoài, quần gia đột nhiên đi đến đây, trong tay dường như còn cầm theo một món đồ giống như thư mời.

"Có việc gì?" thu lại nụ cười trên mặt, Phí Tư Nặc buông tay của Phuong Tri Hạ ra, sắc mặt trở lại bình thường.

"Cậu chủ, nhận được thư mời của bá tước Đỗ Lan gửi đến, nói ngày mai trong phủ có người mừng tuổi, định mời cậu qua đó!" Quần gia chuyển thư mời ở trong tay cho anh ta.

Phí Tư Nặc ngẩn ra, nhìn Phuong Tri Hạ ở bên cạnh, dường như có hơi do dự.

Chỉ xem như anh ta đang ngại mình, Phuong Tri Hạ lùi về sau hai bước, như bình thường mà nói, "Tôi không sao, anh đi đi, tôi tùy ý đi là được, bữa tối trong thành bảo còn có nhiều người hầu như thế mà"

"Cùng đi đi, lên lầu thay quần áo!" Phí Tư Nặc nhét thư mời vào trong tay quần gia, kéo tay của cô, đưa cô đi bước lớn lên trên lầu.

Căn phòng của thành bảo được cố tình chuẩn bị cho Phuong Tri Hạ, buổi chiều, những thứ mà tối hôm qua còn thiếu đã được bổ sung toàn bộ.

Phuong Tri Hạ khi về đến phòng, gian đồ đầy các loại quần áo số lượng có giới hạn, đã được treo ngay ngắn khắp các dãy giá treo quần áo.

Phí Tư Nặc chuẩn bị rất chu đáo cho cô, kiểu nào cũng có, lễ phục đặc biệt nhiều, thậm chí ngay cả các loại phụ kiện phối hợp cũng rất đầy đủ.

Phuong Tri Hạ nhìn nhìn quần áo đầy khắp phòng, nói, "Thật ra, anh không cần như thế."

Cô chỉ là tạm thời ở lại đây, không cần anh làm nhiều như thế.

"Tôi tự nguyện, mau thay đi, nếu không tôi không phiền giúp cô đâu." Phí Tư Nặc lười nhác nhìn thoáng cô một cái, vẻ mặt tôi bằng lòng thì ai quản được, tay còn vẫn đang làm tư thế kéo quần áo của cô.

"Ồi, anh đừng, để tôi tự làm!" Phuong Tri Hạ giật mình, lùi về sau hai bước, nhanh nhạy tránh động tác của anh, tay chắn ngang mình và anh ta, đẩy anh ta ra ngoài, "Tôi tự làm là được rồi, anh ra ngoài trước đi."

"Vậy được!" Ánh mắt của Phí Tư Nặc hồ hững nhìn cô chống hai cánh tay nhỏ đến đáng thương ở ngực mình, dường như có hơi tiếc nuối.

"Sau khi thay xong tôi ở dưới lầu chờ cô!" Ngập ngừng thu tay về, anh ta xoay người, rời khỏi căn phòng.

Phuong Tri Hạ thở ra một hơi, vòng tay đóng cửa phòng, nhanh chóng chọn cho mình một bộ lễ phục Valentino đơn giản thay lên, sửa soạn tóc tai một chút, mở cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 295: Cô ấy đã là hoa có chủ

Đặc điểm lớn nhất của lễ phục Valentino là mang đậm hơi thở quý tộc hoa lệ, đơn giản lại không mất đi sự quý phái.

Bộ mà Phuong Tri Hạ chọn màu xanh nước có vạt áo được làm bằng vải mỏng linh động, phần trên là đường may với chất liệu ren, thiết kế rất đơn giản, nhưng sau khi khoác lên lại vô cùng đẹp đẽ.

Phí Tư Nặc lúc nhìn cô đi từ trên lầu xuống, trong đôi mắt không che giấu mà chảy tràn sự kinh ngạc.

Phuong Tri Hạ không nhìn anh ta, đang cúi đầu chỉnh sửa lại váy.

Phí Tư Nặc bảo người chuẩn bị bộ lễ phục này cho cô, không ngờ lại hợp với thân người, điểm này khiến cô có hơi kinh ngạc.

Lạc Dịch Bắc cũng từng làm chuyện này cho cô, quần áo chuẩn bị mỗi lần cũng rất vừa thân, nhưng Phuong Tri Hạ đối với việc này lại không bất ngờ.

Tốt xấu gì cô và anh cũng đã sống cùng nhau thời gian dài đến thế, và lại hai người đều đã kết hôn, anh đối với cái gì của cô cũng đều đã thân thuộc, đây là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà, cô và Phí Tư Nặc căn bản là chưa từng tiếp xúc thân mật, anh làm thế nào nắm bắt chính xác đến thế?

Phuong Tri Hạ rất ngạc nhiên, vấn đề này, thậm chí đến khi cô và Phí Tư Nặc ra khỏi thành bảo, cũng không làm rõ được.

"Tối nay cô rất đẹp." Phí Tư Nặc và Lạc Dịch Bắc không như nhau, anh ta khen ngợi, anh ta sẽ thẳng thừng biểu đạt ra suy nghĩ của mình.

"Cảm ơn." Phuong Tri Hạ nghiêng đầu chỉnh sửa tóc ở đằng sau, tay ở sau lưng sửa rồi lại sửa, dường như là định chỉnh gọn gàng một chút.

Phí Tư Nặc đi đến vài bước, gạt tay của cô ra, vén tóc của cô lên, rất thân nhiên giúp cô sửa từng sợi tóc lại ngay ngắn.

Hành động này, khiến Phuong Tri Hạ ngẩn người.

"Đi thôi!" Giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra vậy, Phí Tư Nặc đưa cánh tay của mình về phía cô.

Phuong Tri Hạ hiểu ý của anh, nhìn chằm chằm cánh tay của anh được một lúc, đặt tay mình khoác lên đó.

Cô mang giày cao gót có gót rất nhỏ, đi đường hơi chậm, Phí Tư Nặc cũng không biết là vì để phối hợp với cô, hay là vốn là đã ung dung như thế, bước chân cũng rất từ tốn.

Từ nhà chính đến ga-ra khoảng cách không xa lắm, hai người cứ như thế đi mất 10 phút.

Lúc lái xe đến phủ của bá tước Đỗ Lan, đã là hơn 7 giờ tối.

Địa vị của Phí Tư Nặc ở thành phố R rõ ràng là vô cùng cao, đi đến đâu, người cúi đầu khom lưng với anh đều rất nhiều, thái độ đều là cung kính.

Phuong Tri Hạ lần đầu tiên cùng anh ta tham dự tại nơi đông người này, cô không biết là, đây cũng là lần đầu Phí Tư Nặc công khai đưa người đi cùng là nữ tham dự bữa tiệc nghiêm túc như thế của giới quý tộc.

Nơi đây là châu Âu, khách đến nơi này tối nay đa số đều là người châu Âu, gương mặt phuong Tây điển hình, duy chỉ có Phuong Tri Hạ và Phí Tư Nặc.

Phí Tư Nặc còn ổn, người ở đây đều quen biết, gương mặt này của anh người của nước R đều đã nhìn quen rồi.

Ngược lại là Phuong Tri Hạ, một gương mặt phuong Đông đột nhiên xuất hiện trong đám đông nhiều người phuong Tây đến thế, cảm giác giống như sắc đỏ giữa rừng xanh, đặc biệt nổi bật.

Ngũ quan của Phuong Tri Hạ tinh xảo, cứ như vậy mà đứng bên cạnh Phí Tư Nặc, giống như một búp bê Phuong Đông xinh đẹp vậy, hai người vừa xuất hiện, liền đã thu hút không ít ánh nhìn ở bữa tiệc.

"Tư Nặc, vị này là ai, trước đây chưa từng gặp qua?" Một chàng trai trẻ trong đám đó thân phận có lẽ cũng không tầm thường nhìn Phuong Tri Hạ được một lúc, mỉm cười trêu đùa.

"Văn Sâm, dạy cậu một câu tiếng Trung, hoa đã có chủ đừng tùy tiện hái, hiểu chứ?" Phí Tư Nặc lạnh lùng trả lời đối phuong một câu, để lại Văn Sâm với gương mặt méo mó, dẫn theo Phuong Tri Hạ làm như không có việc gì mà đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 296: Cặp đôi trời định

Lời nói của anh ta, không cao không thấp, vừa vận truyền đến tai của người ngồi ở ngay vị trí trung tâm bên trong sảnh lớn.

Hoa đã có chủ!

Đôi mắt âm thầm không dời sắc mặt nhìn Phuong Tri Hạ khoác lấy cánh tay của Phí Tư Nặc, con ngươi đen kịt như mực của người đàn ông tỏa ra một tia lạnh...

Phuong Tri Hạ căn bản không nhìn về hướng này, sau khi đi vào sảnh lớn của bữa tiệc, đã bị Phí Tư Nặc kéo đi chỗ tự chọn rượu.

Phí Tư Nặc đầu tiên là cầm lên một ly Angel Kiss, khẽ nhấp một ngụm, tốc độ uống vẫn rất chậm, ánh mắt khi uống chốc chốc lại nhìn về Phuong Tri Hạ, ánh mắt đó, nhìn đến Phuong Tri Hạ có hơi mất tự nhiên.

"Muốn uống không?" Ưu nhã nâng ly sâm banh trong tay lên, ngụ ý thâm sâu mà nhìn cô một cái, anh cong cong khóe môi, nở nụ cười, đèn thủy ngân trên đỉnh đầu soi rọi xuống đặc biệt tươi sáng.

Nụ cười của anh ta rất lâu, dường như còn có hơi tinh quái.

Angel Kiss kể từ lần sau khi ghép đôi ở Ni Tư, giữa hai người, dường như đã trở nên hơi tế nhị, còn có hơi miễn cảm.

"Không đâu." Phương Trì Hạ giả ngốc như không hiểu ánh mắt của anh ta vậy, ánh mắt cô làm như không có việc gì mà dời đi, chuyển sang nhìn loại rượu khác, "Các loại rượu ở đây nhiều quá, đây là cái gì? Thưởng làm vua?"

Phí Tư Nặc vốn còn định trêu đùa cô một chút, không ngờ cô lại cố tình giả ngốc.

Tự giác mất hứng thú, anh ta đặt rượu xuống, theo cô đi đến.

"Giúp tôi pha một chút loại rượu trước đây gấp mặt ở cung điện đi!" Đứng cạnh cô, anh cong lưng nhìn nhìn từng dãy rượu cốc-tai, ánh mắt ra vẻ ung dung nhìn cô.

"Được, muốn uống nồng độ cao một chút hay là thấp một chút?" Lần này Phương Trì Hạ ngược lại không từ chối, cùng anh tìm hai cái ghế ngồi xuống, cầm hết mấy ly rượu, cùng anh chơi đùa pha chế rượu.

"Ly này là nước ép anh đào tây Án, đây là nước ép bưởi xanh, đây là rượu bran-di, được pha chế với các tỉ lệ khác nhau, mùi vị làm ra sẽ rất khác. Nếu như thích cay một chút, nồng độ cao một chút, có thể thêm rượu bran-di nhiều một chút, anh thử cái này xem?"

Phương Trì Hạ và anh ta ngồi rất gần nhau, hai người trò chuyện với nhau, đầu đều sắp dính vào, trong mắt của người ngoài, đặc biệt thân mật.

Hai người trong mắt người khác vẫn rất hợp nhau, ngoại hình đều xuất chúng, một cặp đôi trời định.

Bản thân Phương Trì Hạ vốn không nhận ra, sự chú ý đều đặt ở mấy ly rượu ở trên bàn.

Phí Tư Nặc từ đầu đến cuối khoe miệng hơi cong lên, cô đưa cái gì đến, anh ta đều một miệng uống hết.

"Có ngon không?" Phương Trì Hạ nghiêng mắt nhìn về anh, ánh mắt rực rỡ lấp lánh.

"Cũng không tồi, có muốn thử không?" Phí Tư Nặc đưa ly bản thân vừa uống xong, còn lại một chút rượu chuyển cho cô, cong khoe môi cười cười.

"Không cần đâu, tôi tự mình uống." Phương Trì Hạ chẳng biết nói gì với anh ta, đẩy tay của anh ra, tiếp tục pha chế.

"Thử cái này đi!" Pha chế 2 ly nồng độ thấp một chút, một ly đưa cho Phí Tư Nặc, bản thân lại cầm một ly ung dung bắt đầu uống.

Cô và Phí Tư Nặc vai kề vai, hai người ngồi trên cái ghế cao, cơ thể đều sắp dính vào nhau.

Uống được vài ngụm, không biết Phí Tư Nặc ở bên cạnh đã nói câu gì, cô thậm chí bật cười.

Phương Trì Hạ lúc cười lên đặc biệt xinh đẹp, nụ cười rất nhẹ, nhưng trong phút chốc sự đẹp đẽ xông vào tầm mắt, khiến ánh mắt của người khác có hơi choáng váng, không chịu rời đi.

Cô cười vẫn rất tự nhiên, nụ cười như thế, khi ở bên cạnh Lạc Dịch Bắc, rất ít khi nhìn thấy.

Một cảnh như thế, không nghiêng không lệch, vừa vặn đập vào trong mắt của người đàn ông ngồi ở vị trí trung tâm..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 297: Thân mật đến như vậy

Bình thần nhìn nụ cười trên mặt của Phương Trì Hạ, ánh mắt của người đàn ông, dường như đã càng trầm hơn.

Lại có thể cười với hắn ta!

Gần đó, Đỗ Lan đi về phía bên này.

Đứng cạnh người đàn ông, niềm nở đề nghị, "Cậu Bắc, cậu có cần đổi chỗ ngồi không?"

Lạc Dịch Bắc từ sau khi đến đây luôn ngồi ở vị trí trung tâm, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, cũng không biết đang nhìn ai.

Đỗ Lan cảm thấy, sảnh lớn bữa tiệc lắm người, huyền ảo, nghĩ rằng một người yêu thích sự thanh tịnh như Lạc Dịch Bắc, sẽ không thích chỗ này.

Đề nghị của ông ta, ông nghĩ là Lạc Dịch Bắc sẽ đồng ý.

Nào ngờ đối phương chỉ là mặt không biểu cảm nhìn về phía trước, không thèm nhìn ông lấy một cái.

Đỗ Lan vấp vấp, cũng ngại làm phiền anh ta, chỉ có thể lúng túng đứng ở bên cạnh, xem anh có yêu cầu gì không.

Hai người ở quầy pha rượu phía trước cách vài mét, Phương Trì Hạ và Phí Tư Nặc vẫn còn chơi đùa pha rượu lần này đến lần khác.

Đầu của hai người dựa vào nhau rất gần, thì thầm khe khẽ, không biết đã nói những gì.

Chốc chốc còn nâng rượu cốc-tai lên cạn ly.

Lạc Dịch Bắc từ đầu đến cuối ánh mắt lạnh lùng nhìn cảnh này, sắc mặt càng thâm trầm hơn.

Mới mấy hôm thì đã thân mật đến như vậy rồi?

Phương Trì Hạ từ đầu đến cuối căn bản không nhìn đằng sau, cách giữa ba người còn có rất nhiều vị khách đứng đó trò chuyện, tầm nhìn của cô bị che đi rất nhiều.

Cô Và Phí Tư Nặc vẫn còn đang giao lưu, chốc chốc lại cong khóe miệng nở nụ cười.

Sắc mặt của Lạc Dịch Bắc đều đã sắp lạnh đến có thể đóng thành băng rồi.

Đỗ Lan cũng là người biết nhìn chuyện, bữa tiệc lần này là Lạc Dịch Bắc yêu cầu ông tổ chức, mà sảnh tiệc tối nay như vậy, người ở đây nhiều như thế, hoàn toàn là người phương đông chỉ có hai người là Lạc Dịch Bắc và Phương Trì Hạ.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc lại luôn nhìn về phía Phương Trì Hạ, Đỗ Lan chỉ cần liếc mắt một cái, đã có thể nhìn ra đầu mối.

"Cậu Bắc, có cần tôi làm chút gì không?" Cong lưng, ông ta hỏi nhỏ ở bên tai của Lạc Dịch Bắc.

"Làm những việc bản thân ông nên làm là được." Lạc Dịch Bắc thờ ơ trả lời ông ta, ánh mắt vẫn cứ nhìn về hướng Phương Trì Hạ.

"Vậy tôi xin rời đi một lúc, có bất kỳ yêu cầu gì lúc nào cũng có thể gọi tôi là được." Đỗ Lan định lấy lòng nhưng không thành, lại một lần nữa vấp vấp đến đen mặt, ra hiệu với anh một chút, lúng túng rời khỏi.

Ông ta vừa quay người rời đi, vừa vịn một vị khách đi về hướng của Phí Tư Nặc.

Đối phương không biết đã nói câu gì với Phí Tư Nặc, Phí Tư Nặc nghiêng đầu dặn dò vài câu với Phương Trì Hạ, quay người cùng người kia rời đi.

Một mình Phương Trì Hạ ngồi trên ghế cao, cũng không đổi chỗ, cầm ly rượu cốc-tai nhấp uống, ánh mắt bình thản nhìn xung quanh.

Cô thật ra không thuộc về kiểu phụ nữ dựa vào trực giác, khí chất của cô trong sáng đơn thuần, nhưng mà động tác đưa rượu vào trong miệng lại đặc biệt thu hút.

Rượu màu xanh nhạt theo ly từ từ chảy vào trong miệng của cô, bị cô uống, có lẽ khóe môi còn sót lại vài giọt rượu, cô vô thức đưa lưỡi liếm.

Cách vài mét Lạc Dịch Bắc không đổi sắc mặt mà nhìn cô, ánh mắt dán chặt vào giọt rượu vẫn còn đọng lại trên khóe môi của cô, con ngươi âm trầm như mực.

Phương Trì Hạ ngược lại với anh vẫn còn đấu tranh với giọt rượu kia.

Cô có cảm giác khóe miệng dính đồ, nhưng mà giờ ngón tay lên lau đi mấy lần cũng không lau được.

Nhiều chân mày lại, đứng dậy, định lấy 1 tờ khăn giấy gần đó để lau, khi quay người, tầm nhìn bất giác đụng ngay Lạc Dịch Bắc không biết đã nhìn cô được bao lâu ở phía này.

Phương Trì Hạ sững sờ nhìn anh bất ngờ xuất hiện ở chỗ này, sống lưng cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 298: Theo tôi về nhà

Tầm nhìn của hai người đối diện cách nhau vài mét, ở giữa còn bị cách bởi nhiều người, ánh mắt Phương Tri Hạ có hơi rối bời, Lạc Dịch Bắc thì vẫn trầm lặng như mực.

Ở tại chỗ này nhìn thấy Lạc Dịch Bắc, Phương Tri Hạ kinh ngạc.

Điều cô kinh ngạc không phải là bạn thân đã nhanh như thế đụng phải Lạc Dịch Bắc, mà là ở trong phủ quý tộc của nước R có thể gặp được anh.

Cảm giác ấy, giống như cả thế giới đi đến chỗ nào đều có người quen biết với anh vậy.

Phạm vi thế lực của anh, giống như mạng lưới dày đặc, các góc khắp thế giới đều bị anh che phủ, khiến cô muốn trốn cũng không trốn được.

Nhìn thấy Lạc Dịch Bắc, Phương Tri Hạ chỉ là rất ngạc nhiên, nhưng không hoảng loạn.

Không đổi sắc mặt nhìn anh, cô đang ngầm suy đoán mục đích của anh khi xuất hiện ở đây.

Một người lạnh lùng đến có thể đẩy cô cho người đàn ông khác, cô cảm thấy chắc không phải vì cô mà đến.

Nếu như là vậy, nguyên nhân có lẽ cũng do tối hôm đó bị đá kích ở trên du thuyền, không can tâm mà thôi.

Hai người vẫn đang nhìn nhau, mỗi người có một suy tư khác nhau.

Trung gian vốn cách rất nhiều người, có người đang qua lại không ngớt, có người đang dừng chân trò chuyện.

Lúc này cũng không biết là có trùng hợp không, trong sảnh lớn vừa vặn có người đang tổ chức hoạt động gì đó, vừa mới bắt đầu xong, những người đang chần ở giữa, toàn bộ đều đã rời khỏi.

Lạc Dịch Bắc đứng dậy, ung dung đi về hướng cô.

Bước chân của anh rất thông thả, mắt không nghiêng đi đâu, gương mặt vẫn trước sau lạnh lùng, lạnh lùng đến dường như mọi sự vật đều không hâm nóng được.

Phương Tri Hạ nhìn anh ở cách mình ngày càng gần, không trốn tránh, cũng không quay đầu bỏ đi.

Tâm trạng của cô ngược lại rất tốt, hai người cũng đã gặp nhau rồi, nếu như anh có ý định muốn đưa cô trở về, cô định trốn liệu có trốn khỏi?

"Có việc gì?" Cô nhìn anh, gương mặt lạnh nhạt.

Lạc Dịch Bắc đứng bên cạnh cô, ánh mắt dán chặt vào khóe miệng vẫn còn chưa lau đi giọt rượu kia, trong lúc Phương Tri Hạ không để ý, nắm ngón tay thon dài đẹp đẽ nâng lên, lau đi giọt rượu trên môi của cô.

Động tác của anh rất chậm rãi, ngón tay cũng không biết là có cố tình hay không, thậm chí khẽ miết theo đường môi của cô một chút.

Cảm giác ấy, cực kì như đang tán tỉnh.

Phương Tri Hạ ngẩn người, phản xạ có điều kiện lùi về sau hai bước.

Người ở đại sảnh bữa tiệc rất nhiều, trong lòng của cô có hơi mất tự nhiên, nhưng mà, trên mặt biểu cảm gì cũng không có, khẽ cúi đầu, làm như không có việc gì đi đến gần đó cầm khăn giấy lên lau lau khóe môi của mình.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc thuận theo bóng dáng chuyển động của cô, đi đến vài bước, kéo cổ tay của cô lại, "Phương tiểu thư có phải đã quên mất thân phận của mình?"

Ánh mắt của Phương Tri Hạ lạnh nhạt nhìn anh nắm cổ tay mình một cái, khóe môi cong lên châm biếm.

Nếu như sớm biết ở bên cạnh anh nguy hiểm như thế, ban đầu cô đã cá chết lưới rách với Phương Vinh, cũng sẽ không đi về phía anh!

Phương Tri Hạ rất tức giận anh, nhưng mà, cô rất rõ lập trường của bản thân.

Cô và anh, căn bản chỉ là ả hôn mà thôi, thậm chí còn là cô chủ động đề nghị muốn gả cho anh, anh không yêu cô, cô cũng không yêu anh, cô không có lập trường như những người vợ bình thường chịu uất ức thì la lối khóc lóc với anh, gây chuyện với anh, anh cũng không phải là người để cho phụ nữ làm cản trước mặt anh như thế.

Lạc Dịch Bắc không đổi sắc mặt quan sát phản ứng của cô, chân mày nhíu lại.

"Theo tôi trở về!" Kéo tay của cô, định đưa cô đi ra ngoài, nhưng lại bị cánh tay Phương Tri Hạ gạt ra.

"Lạc tiên sinh, xin hỏi bây giờ ngài lấy lập trường gì để đưa tôi đi?" Ngẩng đầu lên, cô nhìn anh, lời nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng mà trong đáy mắt lại đầy sự châm biếm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 299: Chính là dựa vào tôi là chồng cô

Chân mày Lạc Dịch Bắc khẽ nhướn, nâng tay của cô lên, để mặt lưng của tay cô, đập vào trong đáy mắt của cô, "Chính là dựa vào, cái này!"

Lúc anh làm hành động này, tay của cô bị anh nắm lấy, từ góc độ của Phuong Trì Hạ, vừa vặn có thể nhìn thấy chiếc nhẫn cưới sáng lấp lánh ở ngón áp út của mình và anh.

Hai chiếc nhẫn cưới, cùng một kiểu, lại được đặt cạnh nhau, vừa nhìn đã biết là một đôi.

Đây là nhẫn đính hôn của hai người, Phuong Trì Hạ mua, sau đám cưới, cô vẫn luôn đeo nó.

Đeo cái này lên, suy nghĩ của cô rất đơn giản, lúc đó chỉ là vì đề khi về phuong gia, có thể có một thứ chứng minh bản thân đã kết hôn, sau đó thì tự nhiên luôn đeo nó.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc lại rất ít khi đeo, đây là một trong những lần hiếm hoi.

Nhẫn cưới mà Phuong Trì Hạ mua cũng không phải loại đá quý cao sang, là đá Zircon, so với đá quý cấp bậc thấp hơn rất nhiều.

Loại người như Lạc Dịch Bắc, ngay cả cúc áo của sơ-mi đều được đính đá, Zircon hầu như sẽ không xuất hiện ở trong cuộc sống của anh.

Khi Phuong Trì Hạ mua không mong đợi anh đeo, càng không nghĩ đến có một ngày anh sẽ đeo chung với cô.

Ngẩn người nhìn tay của anh, cô có hơi kinh ngạc, có điều, chỉ trong vài giây, sắc mặt lại trở về bình thường.

"Cái này không có ý nghĩa gì." Làm như không có chuyện gì tháo chiếc nhẫn trong tay xuống, cô để vào trong ví cầm tay mang theo bên người.

Quay người, muốn bỏ đi, cổ tay lại bị Lạc Dịch Bắc từ sau kéo lại.

"Nhân lúc tâm trạng tôi còn tốt để nói chuyện, thì nói đằng hoàng, đừng ép tôi dùng thủ đoạn cường chế." Ánh mắt lạnh lùng lướt qua gương mặt nhìn nghiêng của cô, lời của anh, mang đầy sự cảnh cáo.

Phuong Trì Hạ không quan tâm anh, gạt tay của anh ra, tiếp tục một mình bước đi.

Lạc Dịch Bắc vài bước đi theo, cũng không quan tâm xung quanh hai người như thế nào, bắt đầu bế cô lên.

Phuong Trì Hạ rất nhỏ con, anh bế cô, động tác rất nhẹ nhàng linh hoạt, bước chân còn rất nhanh, trong tay như không có vật gì vậy.

Cánh tay của anh ôm lấy cô rất chặt, giống như sắt thép vậy, mạnh mẽ siết lấy cơ thể của Phuong Trì Hạ.

"Bỏ tôi ra!" Phuong Trì Hạ có hơi nổi nóng, gợn cánh tay lên đánh anh một cái.

Định vùng vẫy, cánh tay của Lạc Dịch Bắc kìm chặt cô, càng giống như dây mây vậy, càng buộc chặt hơn.

Sức của anh rất mạnh, thậm chí một chút hy vọng thoát khỏi cũng không để lại cho con.

Phuong Trì Hạ Không nhận được cách giải quyết cứng rắn như thế của anh, rất tức giận trước hành động của anh, ngẩng đầu lên, cô chế nhạo sắc bén, "Sao thế? Đường đường là đại thiếu gia của Dung Hi chỉ biết dùng bạo lực để đối phó với phụ nữ?"

Lạc Dịch Bắc đi bước lớn ánh mắt hạ xuống, hồ hững nhìn trên mặt cô một cái, khóe môi cong lên một tia cười nhạt, sau đó, lạnh nhạt buông ra một câu, "Như thế này cũng tính là bạo lực? Thật ra, tôi còn chưa làm gì cả mà!"

Lời anh nói rất nhẹ nhàng, một chút xấu hổ cũng không có, giọng điệu còn rất xấu xa.

Mặt của Phuong Trì Hạ tối nay vẫn luôn không có biến động lớn nào, bị anh chọc giận đến đỏ một đợt trắng một đợt, ngón tay hằn những dấu sâu vào lòng bàn tay.

Lạc Dịch Bắc dường như rất hưởng thụ tâm trạng hiện giờ của cô, so với gương mặt lạnh nhạt của cô lúc này, anh cảm thấy, cô bây giờ, thuận mắt hơn nhiều.

Hạ mắt hồ hững thoảng nhìn cô một cái, anh đưa cô đi bước lớn tiếp tục đi ra ngoài.

Phuong Tri Hạ kháng cự không nổi, dứt khoát cũng không tác dụng, trên đường đi ra ngoài, từ đầu đến cuối chẳng nói lấy một câu.

Lạc Dịch Bắc đưa cô rời khỏi phủ bá tước Đỗ Lan, mở cửa ghế sau của xe, đặt cô vào trong, bản thân ngồi xuống cạnh cô.

"Lái xe!" Nghiêng đầu giao phó với tài xế ở phía trước một câu, anh vòng tay đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300: Cô ấy mất tích rồi

Chiếc xe dạng dài màu đen, sau lúc ấy từ từ rời khỏi phủ của bá tước Đỗ Lan.

Phuong Tri Hạ không vùng vẫy nữa, cũng không kháng nghị với anh, tầm nhìn nghiêng ra ngoài cửa sổ, sau khi lên xe không nói lời nào.

Cô chịu theo anh trở về, vốn không phải thỏa hiệp với Lạc Dịch Bắc, cũng đã ra ngoài nhiều ngày như vậy rồi, cô chỉ là cảm thấy, nên trở về rồi.

Phuong Tri Hạ không phải là người khi không gây chuyện, cô làm việc thật ra từ đầu đến cuối đều nắm bắt rất tốt từng chút một.

Lúc lên du thuyền, khi bị chạm đến giới hạn, khi tự tôn bị người khác chà đạp, cô sẽ dùng phương thức bỏ đi không chút do dự mà phản kháng Lạc Dịch Bắc.

Nhưng mà, trong nước mới là nơi cô sống từ nhỏ, đi đến đâu cũng không có người thân, nhưng trước đây mọi thứ của cô, đều là ở trong nước, chuyên ngành của cô vẫn chưa kết thúc.

Và lại, cô dù sao cũng không thuộc về nước R, cô cũng không thể cứ luôn sống trong thành bảo Khắc Lí Tư.

Về nước là chuyện sớm muộn.

Trong mấy năm chuyên ngành của cô vẫn chưa hoàn thành này, cô sẽ luôn sống ở trong nước, dưới đáy mắt của Lạc Dịch Bắc.

Nếu như Lạc Dịch Bắc không chịu buông tay, quan hệ hôn nhân bốn năm này của cô và anh, chắc sẽ luôn được duy trì.

Đối với điểm này, Phuong Tri Hạ thật ra rất rõ ràng.

Mấy ngày nay bỏ đi, thật ra chẳng qua là đang phân cao thấp với Lạc Dịch Bắc mà thôi.

Vậy nên, cho dù hôm nay Lạc Dịch Bắc không đưa cô rời khỏi, qua một khoảng thời gian, bản thân cô cũng sẽ chủ động trở về.

Không phải về bên cạnh Lạc Dịch Bắc, nhưng trong nước thì nhất định sẽ về.

Rolls-Royce xa hoa màu đen chở hai người đến thẳng sân bay, sau khi đến, Lạc Dịch Bắc trực tiếp dẫn cô đến cửa lên máy bay.

Phuong Tri Hạ từ đầu đến cuối một lời cũng không nói đi theo sau lưng anh, để mặc cho tay của mình bị anh dẫn, giống như búp bê đồ chơi vậy, chuyện gì cũng để mặc anh.

Hai người lên máy bay, sau đó trở về căn nhà trước đây ở Ni Tư.

Nước R và nước Pháp vốn không xa, đêm đó chưa đến mười hai tiếng thì đã đến nhà.

Lạc Dịch Bắc đi trước vào trong nhà, Phuong Tri Hạ đi theo ở đằng sau, lên lầu, trở về phòng ngủ của hai người, cô vào thẳng nhà vệ sinh.

Tắm rửa, súc miệng, sau khi ra thì vén chăn lên thẳng giường.

Tất cả mọi thứ, cô làm như giữa hai người chuyện gì cũng chưa từng xảy ra vậy, nhưng mà, từ đầu đến cuối lại không nói với anh một câu nào.

Phuong Tri Hạ là cô nhi, từ nhỏ ăn nhờ ở đậu, đã chịu qua ảm ức rất nhiều, nhưng mà, tâm trạng của cô dường như từ trước đến giờ đều không bị những chuyện đó làm ảnh hưởng cho lắm.

Cô có thể mới ngày trước vẫn còn nằm trong lòng bạn khóc giống như một con vật nhỏ bị người khác ức hiếp vậy, ngày hôm sau lại có thể ngân nga hát dinh doang dinh doang khắp nhà.

Cô dường như từ trước đến giờ đều như thế, sẽ không để những chuyện không vui làm ảnh hưởng bản thân quá lâu.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô tối nay, trong lòng có một chút mong đợi nhỏ nhoi ngày hôm sau sau khi cô vừa thức dậy, cũng có thể giống hệt như bình thường, như không có chuyện gì mà bận rộn từ trên lầu xuống dưới lầu.

Tuy nhiên, sáng sớm ngày hôm sau khi thức dậy, trong nhà yên tĩnh đến kỳ lạ.

Đừng nói đến một chút tạp âm, ngay cả bóng dáng của Phương Trì Hạ đều không thấy đâu.

Chân mày Lạc Dịch Bắc nhíu lại, khoác bừa một bộ quần áo đi ra khỏi phòng.

Lúc xuống lầu, Phương Trì Hạ không ở đó.

Trong Phòng khách rộng lớn cũng không thấy bóng dáng của cô.

"Phương Trì Hạ!" Ánh mắt Lạc Dịch Bắc trầm xuống, mở cửa nhà đi đến hoa viên.

Trong hoa viên rất yên tĩnh, yên tĩnh đến chỉ có tiếng suối chảy róc rách.

"Phương Trì Hạ!" Lạc Dịch Bắc bước nhanh trên từng con đường nhỏ lát sỏi, đi một vòng ở trong hoa viên, sau đó chuyển sang phía sau núi.

Trên đường đi lên núi, bên cạnh suối nước nóng, một tiếng nước chảy đột nhiên truyền đến.

Lạc Dịch Bắc ngẩn ra, từng bước từng bước đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 301: Ngay trước mặt anh đã vậy còn quá bình tĩnh

Bố cục của suối nước nóng Lạc gia là, mặt sau dựa vào một ngọn núi, trên núi có dòng suối tí tách chảy xuống, sau đó uốn lượn chảy vào trong suối nước nhỏ hẹp.

Xung quanh gieo trồng rất nhiều cây cối kỳ lạ cổ quái, một năm bốn mùa lá cây có thể biến hóa vài loại nhan sắc, mặt suối tùy thời đều sương mù mờ mờ, rất thiên nhiên, rất đẹp, còn rất miễn phí.

Lúc trước Lạc Dịch Bắc đi đến suối nước nóng đợi, Phương Trì Hạ đứng quay lưng về phía anh đang ngâm mình ở trong hồ nước tắm rửa.

Mặt nước bao quanh cô, tiếng nước chảy thành thoảng vang lên.

Hai người đứng quay lưng về phía nhau, anh tùy thời đi đến chỗ nào cũng bắt mắt như đèn tự quang, Phương Trì Hạ rất rõ ràng đã chú ý tới anh.

Nếu như lúc bình thường, thời điểm cô ở phòng tắm bị anh gặp được, mặt sẽ đỏ tới mang tai đẩy anh ra ngoài.

Nhưng hôm nay, cô nghiêm nhiên xem anh giống như không tồn tại, thậm chí nhìn cũng chưa từng nhìn anh một cái, vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ ngâm mình.

Bỏ qua như vậy, làm cho Lạc Dịch Bắc có chút khó chịu.

Càng làm cho anh cảm tức là hành vi kẻ tiếp của Phương Trì Hạ.

Anh ngay trước mặt, cô ngâm ở trong suối nước nóng một lát, về sau lại đến dưới mi mắt anh, cầm quần áo vốn dĩ đặt ở chỗ anh lên, không coi ai ra gì mặc vào.

Tất cả một loạt động tác, cũng không thấy trên mặt cô có nhiều xấu hổ, cảm giác kia, phảng phất như Lạc Dịch Bắc chính là không khí.

Cô từ đầu tới cuối rất bình tĩnh, ngược lại Lạc Dịch Bắc bên cạnh, trên người giống như là có một đồng lửa nóng quanh quẩn lấy anh, nhất là thời điểm mắt thấy cô mặc quần áo.

Yết hầu Lạc Dịch Bắc hơi khô khát, ánh mắt màu xanh yếu ớt.

Cô gái này vậy mà lạnh nhạt tắm rửa, mặc quần áo ngay trước mặt anh như vậy!

Lúc nào thì tu luyện tới loại tình trạng bình tĩnh ở tình huống này?

Lạc Dịch Bắc rất không hiểu.

Phương Trì Hạ cảm nhận được tầm mắt bất thường của anh, nhưng lại không quan tâm.

Tự mặc quần áo vào, quay người, cô trực tiếp đi vào trong biệt thự.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc di động theo bóng lưng cô, như là bị dính chặt, không dời được.

Hai người một trước một sau trở lại biệt thự, sau đó Phương Trì Hạ tiến vào phòng bếp.

Cô đang chuẩn bị bữa sáng, thế nhưng, nhìn sức ăn, có vẻ như chỉ chuẩn bị phần cho một người.

Thời điểm bùng ra, cũng là như thế.

"Vì sao không có tôi?". Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm phần ăn nhỏ đến đáng thương trong tay cô, khuôn mặt hơi có chút vặn vẹo.

"Không muốn, anh chưa trả tiền lương người làm cho tôi". Phương Trì Hạ không chớp mắt tiếp tục ăn phần của mình, cùng ăn sánh, vừa để xuống bàn ăn, ngồi xuống.

"Không có tiền lương cho người hầu". Lạc Dịch Bắc vài bước đi theo qua, kéo cái ghế đối diện cô ngồi xuống, lấy từ trong ví tiền ra một cái thẻ giao cho cô, "Ngược lại tôi có bà xã, vô hạn ngạch đảm nhiệm xoát".

Phương Trì Hạ không để ý đến anh, thậm chí nhìn cũng chưa từng nhìn tấm thẻ kia, cúi thấp đầu ăn phần của mình như cũ.

Sáng nay cô chuẩn bị thức ăn có chút ít, kỳ thật bình thường Lạc Dịch Bắc cũng không thấy cô ăn nhiều, thế nhưng bữa ăn này ít đến thương cảm.

Sức ăn như vậy, làm cho anh muốn cướp của cô, cũng cảm thấy đó là tội ác.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm thức ăn của cô một hồi lâu, thỉnh thoảng nói một câu: "Tâm tình không tốt?".

Phương Trì Hạ không lên tiếng.

"Kỳ thật, chuyện đêm đó..." Lạc Dịch Bắc tựa hồ là muốn nói gì đó, nhưng mà, lời vừa mới mở miệng, lại bị một cuộc điện thoại ngăn chặn.

"Lạc thiếu, buổi chiều có hội nghị..." một trợ lý công ty gọi tới, nói là buổi chiều còn có một hội nghị.

"Câm miệng!". Lạc Dịch Bắc lạnh trầm mặt, rống đối phương một cái, hai chữ tắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 302: Bị giả loạn (ván) cục

Trợ lý kia bị anh rống đến trong lỗ tai ong ù ù, nhất thời không phản ứng kịp phát sinh cái gì.

Lạc Dịch Bắc không phải người có tính tình táo bạo, anh rất lạnh, vui buồn không hiện hình, cái gì cũng không biểu hiện ra, điều này căn bản là làm cho người ngoài suy đoán không được tâm tình của anh.

Trợ lý kia đột nhiên bị anh rống, còn rống lớn tiếng như vậy, thân thể run rẩy, cầm lấy điện thoại cứng ngắc hơn nửa ngày cũng không phục hồi tinh thần lại.

Lạc Dịch Bắc ngồi ở chỗ nhà ăn, ánh mắt chuyển hướng sang Phương Trì Hạ cúi thấp đầu an tĩnh dùng bữa sáng, tay đang đặt lên cái bàn bỗng nhiên chế trụ cổ tay cô.

Phương Trì Hạ nghiêng đầu mắt nhìn tay anh, bất động thanh sắc chờ anh tiếp tục.

"Chuyện muộn như vậy, kỳ thật..." Lạc Dịch Bắc vừa mở miệng, ai ngờ một câu còn chưa nói hết, chuông điện thoại di động lại lần nữa vang lên.

Rung rung tút tút tút, một mực rung, một mực kêu, chấn động làm người khác đặc biệt phiền.

Hay là trợ lý vừa rồi!

Lạc Dịch Bắc mày nhú lại nhần, lấy điện thoại di động ra nghe điện thoại: "Ngày mai trình đơn xin từ chức đi!".

Mặt lạnh quăng ra câu tiếp theo, vừa định tắt điện thoại, ai ngờ kia trợ lý lại sợ hãi rụt rè đáp một câu: "Thế nhưng... trước tiên có thể để tôi xử lý xong chuyện hôm nay được không?".

Một câu, làm cho Lạc Dịch Bắc vốn đen mặt lại có chút vắn vẹo.

Người như vậy, anh cũng không biết nên nói đối phương quá can đảm hay là quá mức chuyên nghiệp.

"Chuyện gì?". Kim hòa khí tùy thời có thể bạo phát, anh hỏi.

"Là như thế này, vốn dĩ Bắc thiếu gia có hội nghị vô cùng quan trọng trong kế hoạch buổi chiều, tương tự về châu báu mới, thế nhưng, phòng thị trường bên kia truyền đến tin tức, tổng thanh tra thấy vấn đề trong sản xuất, tạm thời xin nghỉ, hội nghị buổi chiều không thể tham gia. Thế nhưng, cần rất nhiều bảng số liệu báo cáo cho ngài vào buổi chiều thế nhưng lúc trước đều ở chỗ anh ta, ngài có muốn xem trước khi vào hội nghị hay không?".

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, cân nhắc một chút, mặt lạnh đứng lên.

Quay người, trực tiếp muốn đi ra khỏi phòng, khóe mắt thoáng nhìn Phương Trì Hạ, vài bước đi qua, kéo cô đứng dậy đi chung: "Cùng đi!".

Phương Trì Hạ cũng rất lâu không quay về Dung Hi, anh nói như vậy, cô không cự tuyệt.

Đi theo anh vào công ty, cùng anh ôm một đồng lớn ngoài phòng thị trường tới, Lạc Dịch Bắc đơn giản thăm tra xử lý một chút, hội nghị lúc chiều cử hành như thường lệ.

Phương Trì Hạ là trợ lý của anh, hội nghị cũng đi theo anh.

Cô như là không xảy ra chuyện gì, bắt đầu hội nghị an vị ở vị trí của mình, cúi thấp đầu chuyên tâm làm kỷ lục, từ đầu tới cuối không nói lời nào.

Nhiều lần Lạc Dịch Bắc đưa ánh mắt sang hướng cô khi đang họp, bất động thanh sắc quan sát phản ứng của cô.

Ái ngờ, Phương Trì Hạ nhìn cũng không thèm nhìn anh.

Cô như vậy, làm cho Lạc Dịch Bắc cảm giác mình bị bỏ qua triệt để!

Càng làm cảm tức hơn là sau khi tan việc!

Sau khi tan việc, hai người vừa đi ra cao ốc công ty, Đồng Nhan không biết như thế nào, bỗng nhiên chạy đến Nice.

Hôm nay mặt Phương Trì Hạ vốn co quắp cả ngày, biểu hiện trên mặt cũng không có, vừa nhận được điện thoại của Đồng Nhan, trên mặt lập tức loại bỏ lãnh đạm lúc trước khi đối mặt với Lạc Dịch Bắc, biểu tình đều tươi sống: "Đại Bảo Bối, sao cậu tới?".

"Tới tra cương vị sao?".

"Ồ nơi nào? Bờ biển?".

"Nha đầu chết tiệt kia, cậu chờ đó cho mình, mình lập tức tới!".

Cô trò chuyện rất hăng say, từng chữ đều tràn đầy hưng phấn, cảm giác vô cùng đối lập với Lạc Dịch Bắc.

Nhận được điện thoại, nhìn cũng không thèm nhìn Lạc Dịch Bắc, cô cầm điện thoại vừa trò chuyện với Đồng Nhan, vừa đi đón xe.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 303: Anh Kinh, anh Tình

Lạc Dịch Bắc ngừng chân ở cửa lớn Dung Hi, mặt không biểu tình nhìn cô đã ngồi trên xe, ánh mắt lạnh lùng như trời đông giá rét.

Nha đầu kia cứ đi như vậy?

Phương Trì Hạ rời khỏi Dung Hi liền trực tiếp đến chỗ Đồng Nhan.

Đồng Nhan vốn thường xuyên xuất ngoại, không phải ở chung với cha mẹ thì cũng ở cùng với hai anh trai, gần như không đi chơi được mấy chỗ, hẻo lánh tất cả thế giới, đi đến Nice là chuyện rất bình thường.

Cùng đến, còn có anh Đồng Nhan, Kinh Mộ Thần, một người cùng họ mẹ, một người cùng họ cha.

Ba đứa con Kinh gia, hai đứa con trai đều là họ cha, con gái sùng ái nhất, bởi vì Kinh Ái Phong yêu Đồng Tây Dao, nên để con gái họ của vợ.

Kinh Mộ Thần là anh cả của Đồng Nhan, tuổi xấp xỉ Lạc Dịch Bắc, lãnh khốc, không nhiều lời, thoát nhìn cao cao tại thượng một bộ dáng chó quý rầy, nhưng đại khái là bởi vì quan hệ với Đồng Nhan, cũng không lãnh đạm với Phương Trì Hạ.

Đến nơi, Kinh Mộ Thần luôn cảm điện thoại không biết nhắn tin với ai, tựa như tí nữa có bạn tới.

Đồng Nhan vừa mới bắt đầu cũng không quý rầy anh, tự cười hi hi trò chuyện luyên thuyên.

Đợi đến khi Kinh Mộ Thần hết bận, rất thuận miệng nghiêng đầu hỏi: "Anh, anh trò chuyện với ai vậy? Không phải là Dịch Bắc chứ?".

"Em cảm thấy thế nào? Ở Nice ngoại trừ cậu ta còn có ai chứ?". Kinh Mộ Thần ghé liếc cô một cái, bưng một ly đồ uống ung dung uống vào.

Đồng Nhan khẽ giật mình, ánh mắt bất động thanh sắc mà nhìn về phía Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ cho cô một ánh mắt không sao cả.

Cô cũng không ngại, tất nhiên Đồng Nhan không có gì để băn khoăn, lời kéo Phương Trì Hạ đứng lên, cười hi hi bắt đầu giới thiệu hai người với nhau: "Hạ Hạ, đây là anh cả mình, gọi là anh Kinh!".

Lời cô ấy nói rất tự nhiên, Phương Trì Hạ là chị em của mình (1), anh là anh ruột của cô ấy, tất nhiên Phương Trì Hạ cũng nên gọi anh.

(1) Ở đây ý chỉ thân như chị em

Một câu, làm cho Phương Trì Hạ sững sờ một chút, Kinh Mộ Thần tựa hồ cũng sững sờ một chút.

Nhà hàng, Lạc Dịch Bắc nhận được tin nhắn vừa vặn đến nơi này nghe được một câu như vậy, khuôn mặt tuần tú hơi có chút vặn vẹo.

Anh Kinh?

Bảo đáp ân tình anh đó!

Một câu của Đồng Nhan, để cho bầu không khí ba người đang có chút quái dị.

Người đầu tiên lấy lại tinh thần là Kinh Mộ Thần.

Cười, anh điềm nhiên như không có việc gì nói: "Cũng gọi anh cả như Đồng Nhan đi!".

Đồng Nhan lải nhải miệng, vừa mới chuẩn bị ngồi xuống, liếc mắt thoáng nhìn đi vào Lạc Dịch Bắc, ở phía xa tiếng kêu anh: "Này, Bắc thiếu gia!".

Cô ấy và Lạc Dịch Bắc quen nhau từ nhỏ, nói chuyện cũng tùy ý, gọi anh Dịch Bắc, Bắc thiếu gia, Bắc bắc đều kêu hết.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình đi qua, ánh mắt trực tiếp quét về phía chỗ ngồi cô ấy bố trí.

Đồng Nhan ngồi bên cạnh Phương Trì Hạ, dựa vào một cái ghế sofa, vừa vặn chỉ đủ ngồi hai người, đây là đang ám chỉ anh ngồi bên cạnh Đồng Nhan.

Đồng Nhan có loại cảm giác, nhưng vẫn gom góp đi qua ngồi bên cạnh Kinh Mộ Thần.

"Tôi đi toilet". Phương Trì Hạ ngẩng đầu liếc nhìn Lạc Dịch Bắc một cái, lướt qua anh liền đi đến hướng toilet.

"Vừa vặn, tôi cũng đang chuẩn bị đi!". Khóe môi lạc Dịch Bắc câu dẫn ra một vòng lãnh diễm, chậm rãi đi theo qua.

"Quen nhau?". Tầm mắt Kinh Mộ Thần tầm di động theo bóng lưng hai người, nhân nhạ hỏi Đồng Nhan bên cạnh một câu.

"Đúng vậy, lần trước thời điểm sinh nhật mẹ em giới thiệu. Đồng Nhan nói dối mặt không đổi sắc.

"Em còn làm bà mai?". Kinh Mộ Thần đuôi lông mày nhú nhú.

"Chỉ là giới thiệu mà thôi nha, a, ha ha". Đồng Nhan xấu hổ cong cong khóe miệng, ánh mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 304: Gọi anh Lạc

Phuong Tri Hạ rời bàn ăn trực tiếp đến toilet.

Cô vừa mới đến, Lạc Dịch Bắc theo sát cũng đến.

Phuong Tri Hạ nghiêng đầu nhìn về phía anh, bất động thanh sắc phỏng đoán mục đích của anh.

Là trùng hợp hay là anh sắp tâm không tốt?

"Sao anh tới đây?". Phuong Tri Hạ bất động thanh sắc nhìn anh, ánh mắt có chút phòng bị.

"Không được?". Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nghe liếc cô một cái, như không có việc gì tiến vào toilet nam.

Phuong Tri Hạ bị lời kia làm ghen, không để ý tới.

Tiến vào toilet, ở bên trong sửa sang lại quần áo, cô còn tận lực kéo dài chút thời gian, nghĩ đến Lạc Dịch Bắc hẳn là đã đi, mới ra ngoài.

Ai ngờ, vừa đi ra, lại vừa vịn chạm Lạc Dịch Bắc đang thỉnh cổ áo ở bên ngoài.

Cần cổ thon dài nhẹ giờ lên, tướng lĩnh miệng lỏng lẻo, ánh mắt của anh đột nhiên chuyển hướng sang cô.

Phuong Tri Hạ làm như không thấy được anh, quay người muốn đi, cổ tay lại thỉnh lĩnh bị anh kéo lấy.

Phuong Tri Hạ ngừng bước chân một hồi, ánh mắt nhìn về phía anh bên cạnh: "Có việc?".

Cô nói chuyện khẩu khí rất nhạt, loại cảm giác đó, phảng phất hai người là người lạ.

Cô như vậy, làm cho Lạc Dịch Bắc vô cùng khó chịu.

Nhất là cùng vừa rời tại chỗ ngồi trên cô vừa so sánh!

Đối với Kinh Mộ Thần cũng có thể cười nói vui vẻ, hiện tại ở trước mặt anh cũng chỉ có một biểu tình này?

"Hôm nay làm gì với Đồng Nhan?". Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cô thật lâu, ép cô lui đến góc hẻm lánh sau lưng, hai tay tạo thành vòng vững chắc ở vách tường, anh hỏi.

Phuong Tri Hạ vừa bắt đầu không lý giải ý tứ của anh.

Đồng Nhan hẹn cô có thể làm gì?

Không phải như bạn bè tụ hội sao?

"Kinh Mộ Thần!". Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình nhắc nhở.

Phuong Tri Hạ kinh ngạc nhìn anh, anh cho rằng hôm nay Đồng Nhan gọi cô tới là để làm mai mối chứ gì?

Phuong Tri Hạ chỉ cảm thấy suy nghĩ Lạc Dịch Bắc rất hoang đường.

"Nhan Nhan không rảnh rồi như vậy, cũng không phải người nhàm chán như vậy". Nhàn nhạt giải thích một câu, muốn đẩy anh ra lời đi, lại lần nữa bị Lạc Dịch Bắc lôi trở lại.

Anh cứ như vậy nhìn cô, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Còn có việc?". Đôi mi thanh tú của Phuong Tri Hạ vận vận.

Lạc Dịch Bắc xanh tại cô bên cạnh thân hai tay cải thành mang năng ôm, khuôn mặt tuần tú tập trung vào cô, ánh mắt nhẹ rủ xuống, nhìn chăm chăm bên mặt ôn nhu mịn màng của cô một hồi lâu, cúi người ở bên tai cô, bỗng nhiên ung dung nói một câu: "Gọi anh Lạc!".

Phuong Tri Hạ bị anh làm ghen lời một chút, thân thể cương cương.

Duôi lông mày Lạc Dịch Bắc nhíu nhíu, ung dung chờ đợi cô mở miệng.

"Đừng làm rộn, nên trở về đi!". Phuong Tri Hạ giơ cánh tay lên đẩy đẩy anh, không di chuyển, bèn vung nắm tay đánh anh một chút.

"Gọi". Lạc Dịch Bắc cũng không biết hôm nay rảnh rỗi chỗ nào, âm thanh nói chuyện miễn cưỡng, thần sắc cũng miễn cưỡng, phảng phất rất có thời gian hao tổn với cô ở chỗ này.

Phuong Tri Hạ không còn lời nào với anh, hóa ra anh đi theo, chính là vì ép cô?

Phần hận nhìn chăm chăm anh một hồi lâu, tầm mắt cô hơi nghiêng sang bên cạnh, không để ý đến anh.

Lạc Dịch Bắc không tiếp tục ép cô, thế nhưng cũng không buông cô ra, ánh mắt ung dung quét qua người cô, thậm chí đầu ngón tay bắt đầu tò mò dây nịt của cô: "Vừa rồi không phải gọi người khác rất dễ sao?".

"Tôi nào có?". Phuong Tri Hạ nghiêng đầu phản bác.

Thời điểm vừa giới thiệu cho Đồng Nhan, cô và Kinh Mộ Thần cũng không nói được câu nào, thì Lạc Dịch Bắc đã xuất hiện, cô lúc nào nói buồn nôn như vậy chứ?

"Không có sao? Vậy xem như là tôi nghe lầm". Lạc Dịch Bắc một bộ dáng minh bạch, nhưng mà vẫn không buông cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 305: Sẽ không để cho chính mình thua thiệt

Đầu ngón tay anh luôn vồ về chơi đùa dây nịt của cô, quán quanh dây nịt bằng chất liệu mỏng vào đầu ngón tay, cảm giác kia, như là một giây sau sẽ xé ra.

Mặt anh dán lên mặt cô rất gần, hô hấp phả lên trên mặt cô, ảm áp lại xóp giong ảm.

"Nên trở về đi!". Thân thể Phuong Tri Hạ cứng ngắc, sợ anh xằng bậy, giơ cánh tay lên chống đỡ ở giữa mình và anh.

Lạc Dịch Bắc không quan tâm cô, kéo tay cô ra, kìm nó chống lên vách tường, tay lớn cầm lấy cổ tay cô.

"Lạc Dịch Bắc, đến cùng anh muốn như thế nào?". Phuong Tri Hạ đối với hành vi của anh hơi có chút phiền muộn, ánh mắt nhìn anh như muốn phóng hỏa.

"Tình tình nóng nảy như vậy sao?". Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu nghe liếc cô một cái, nói chuyện rất tàn bạo.

Phuong Tri Hạ sắc mặt cương cường.

Bị một người người đàn ông ngăn ở toilet tùy thời có thể có người ra vào, cô không tức giận mới không bình thường á?

Lạc Dịch Bắc chậm rãi nâng mặt cô lên, tầm mắt chuyển hướng sang môi cô, đầu ngón tay chế trụ cái cảm khéo léo tinh xảo của cô, khuôn mặt tuần tú chậm rãi nghiêng qua.

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, ý thức được anh muốn, mặt hơi nghiêng bên cạnh, phản xạ có điều kiện tính tránh đi.

Một động tác, làm cho hàng mày Lạc Dịch Bắc nhíu lại, cứng nhắc ép mặt cô ngay ngắn.

Phuong Tri Hạ có chút cảm tức hành vi của anh, giơ cánh tay lên muốn đánh anh, Lạc Dịch Bắc lại thuận thế cũng chế trụ tay kia của cô.

Gấp kìm bộ ngực anh, khuôn mặt tuần tú lại gần, còn không có động tác, sau lưng, một giọng nói thình lình vang lên: "Công chúng ở đây đó!".

Trong âm thanh Trong treo nhưng lạnh lùng hàm chứa trêu tức, tựa hồ còn rất nhân từ.

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, Lạc Dịch Bắc cũng khẽ giật mình.

Ánh mắt Hai người đồng thời nghiêng đi, thoáng nhìn Kinh Mộ thần đột nhiên đi tới, sắc mặt Phuong Tri Hạ có chút xấu hổ, mãnh liệt đẩy Lạc Dịch Bắc, không được tự nhiên xoay mặt qua chỗ khác.

Thân thể Lạc Dịch Bắc ngăn trở cô, điềm nhiên như không có việc gì giúp cô sửa sang lại dây nịt, quét mắt nhìn Kinh Mộ Thần một cái: "Sao bước đi lại không có âm thanh?".

"Tôi đã làm cho âm thanh vang lên hết cỡ". Kinh Mộ Thần liếc anh một cái, giống như người không có việc gì, trực tiếp tiến vào toilet: "Làm như tôi không tồn tại là được rồi, các người tiếp tục".

Khẩu khí anh rất bình tĩnh, cũng không cảm thấy gặp Lạc Dịch Bắc và Phương Trì Hạ thân mật nhau là chuyện ngoài ý muốn, lạnh nhạt từ đầu tới cuối.

Lạc Dịch Bắc đưa mắt nhìn bóng lưng anh tiến vào, khóe mắt rút một chút.

Phương Trì Hạ mãnh liệt đẩy anh ra, quay người đi ra nhà hàng.

Sau khi trở về, ăn bữa tối, mấy người tiếp tục.

Lạc Dịch Bắc cũng không nhiều lời với Kinh Mộ Thần, toàn bộ hành trình gần như chỉ có âm thanh của Đồng Nhan và Phương Trì Hạ.

Thời điểm chấm dứt là chín giờ.

Hôm nay Đồng Nhan và Kinh Mộ Thần vừa mới đến Nice, ngồi máy bay hơn mười tiếng đồng hồ, sau bữa ăn tối, trực tiếp quay về nhà bên cạnh Kinh gia thu xếp.

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ còn lại hai người Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc.

Phương Trì Hạ đứng ở giao lộ, vừa bắt đầu chuẩn bị đón xe cho mình, Lạc Dịch Bắc lại bá đạo đỗ xe trước mặt cô, ngăn tầm mắt của cô lại.

"Đi lên!". Ánh mắt quét lên mặt cô, anh yêu cầu.

Phương Trì Hạ nhìn chằm chằm anh một lát, do dự, có nên mở cửa xe ngồi lên.

Trở lại biệt thự, Phương Trì Hạ vào nhà trước.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi ở sau lưng cô, ánh mắt lảng lảng rơi trên người cô, tựa hồ đang trầm tư cái gì đó.

Hoa viên biệt thự rất lớn, đường hai người đi là đá cuội, xung quanh rất an tĩnh, sương mù mờ mờ lung lung.

Hai người một trước một sau đi tới, thời điểm đi được một nửa hoa viên, âm thanh Lạc Dịch Bắc thành linh vang lên: "Chuyện ván bài lần trước ở du thuyền, nếu như em không nhúng tay vào, tôi sẽ thắng!".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 306: Loại chuyện này, chỉ có thể làm vì anh

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, lưng cương cứng, bước chân dừng lại.

Anh muốn nói cho cô biết, anh có mười phần nắm chắc nên mới làm như vậy?

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích thêm, lướt qua cô trực tiếp đi vào trong phòng.

Phương Trì Hạ ngừng chân ở chỗ cũ, ánh mắt định dạng ở bóng lưng anh, nhìn anh ở trong bóng đêm chậm rãi biến mất, đôi mi thanh tú nhú nhú.

Tại sao phải đặc biệt giải thích với cô?

Cô đứng ở hoa viên thật lâu, thời điểm tiến vào, Lạc Dịch Bắc đã lên lầu.

Anh tựa hồ đang tắm, âm thanh tắm vòi sen, thời điểm đi ở hành lang cũng nghe thấy.

Thời điểm Phương Trì Hạ sắp đi đến cửa, nội tâm hơi giãy dụa nên ở phòng cho khách hay phòng ngủ chính, nhưng vẫn đẩy cửa phòng ngủ ra đi vào.

Tiếng bước chân cô vốn không lớn, cũng không biết Lạc Dịch Bắc không chú ý hay là căn bản không ngại cô có ở đây không, tắm rửa xong, vậy mà

quần áo cũng không thềm mặc đã ra ngoài.

Trên người anh mặc một cái quần cụt, đã gấp cô, đầu tiên là sững sờ một chút, nhưng sau đó lại giống như không có việc gì, anh dường như không có gì sảy tóc ở trước mặt cô.

Anh đối diện cô, ngược lại không phải cố ý ở trước mặt cô bán đứng nhan sắc, chỉ là mặt rất tùy ý vừa vặn chuyển tới bên cô.

Phuong Tri Hạ ngồi xâu ghé dựa ở trên sân thượng, liếc nhìn anh ở trước mặt cô nhích tới nhích lui, ánh mắt định dạng tại người khác đây câu xuống khu vực, sắc mặt có chút không được tự nhiên: "Anh trước mặc quần áo vào!".

"Đã xem qua nhiều lần như vậy..." Lạc Dịch Bắc mặt không đổi sắc trả lời cô một câu, không xem lời cô thành chuyện quan trọng, tiếp tục sảy tóc.

Phuong Tri Hạ chịu không nổi anh, cũng không tiếp tục yêu cầu, tầm mắt chuyển hướng sang sân thượng, loại bỏ anh ở trước mặt.

Cô rất tận lực bỏ qua anh, ai ngờ Lạc Dịch Bắc vậy mà cầm khăn mặt đi ra.

Ôm cô lên, anh rất tự nhiên ngồi lên chỗ cô vừa rời.

Động tác của anh rất tự nhiên, không hề có cảm giác ngượng ngùng, còn rất bá đạo.

Xâu ghé dựa vốn không lớn, một người ngồi dư thừa, thế nhưng hai người ngồi sẽ rất chen chúc.

Phuong Tri Hạ đang ngồi, cứ như vậy bị anh chiếm lấy.

Không còn lời nào với anh, Phuong Tri Hạ xoay người muốn vào nhà.

Nhưng sau khi đi vào, thoáng nhìn áo tắm bày biện trên giường, cô lại không chế không nổi cảm thấy, vài bước đi ra ngoài, đưa cho Lạc Dịch Bắc: "Cầm lấy".

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm quần áo trong tay cô, đầu tiên là kinh ngạc, ngẩng đầu, liếc nhìn cô một cái, anh ung dung yêu cầu: "Em giúp tôi".

Chủ yếu là Phuong Tri Hạ không muốn tầm mắt luôn nhìn đến đồ vật không khỏe mạnh, không phải vấn đề cô tự nhiên hay không tự nhiên, mà cô sợ là tí nữa bầu không khí sẽ thay đổi.

Do dự một chút, cô vẫn cầm lấy áo tắm giúp anh mặc vào.

Kỳ thật sau khi hai người kết hôn làm chuyện này không ít, chỉ là bình thường dưới tình huống áo sơ mi.

Làm nhiều, tay cô hiện tại như ý không ít.

Trông mắt Lạc Dịch Bắc nhìn tay trắng nõn tinh xảo lại linh hoạt, nội tâm rất tươi đẹp nghĩ, cái tay này, nên vì anh làm những việc này.

Hơn nữa, chỉ có thể làm vì anh!

Nghĩ đến vấn đề này, lại vừa nghĩ tới chuyện cô rời Nice đến nước R vài ngày, bộ ngực anh có chút ngọt ngào, thỉnh thoảng, "Em và Phí Tư Nặc..."

Một câu, còn chưa nói xong, lại bị Phuong Tri Hạ ngăn chặn: "Xong".

Vứt xuống hai chữ, thân vừa chuyển, vào trong phòng.

Đột nhiên cắt đứt, Lạc Dịch Bắc không biết là trùng hợp hay là cô đang lảng tránh, tầm mắt di động theo bóng lưng cô, anh bước vài bước theo cô.

Phuong Tri Hạ tìm quần áo treo trong tủ áo, mặt không thèm nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 307: Nổi giận với anh

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn chăm chăm bóng lưng cô nhìn một lát, mở miệng một lần nữa: "Em và Phí Tư Nặc có như thế nào... hay không?".

Anh hơi rất nghiêm túc, ai ngờ Phương Trì Hạ cũng không biết là không nghe thấy hay cố ý, đưa lưng về phía anh đang tìm áo ngủ như cũ, cũng không để ý tới.

Lạc Dịch Bắc mày nhíu lại nhăn, có chút cảm tức cô.

Vài bước đi qua, anh một tay chế trụ cổ tay cô, còn chưa kịp tức giận, đã bị Phương Trì Hạ bỗng nhiên rống anh một tiếng: "Không phải người đàn ông nào cũng giống như anh!".

Cô cũng có chút tức giận, âm lượng rống không nhỏ.

Lạc Dịch Bắc sửng sốt, khuôn mặt hơi có chút vận vẹo.

Anh không nổi giận, cô vẫn còn có dũng khí nổi giận với anh?

Sắc mặt nặng nề, vừa định nói chút gì đó, trong đầu tái hiện lại lời nói của cô, bỗng nhiên phản ứng kịp.

Cô có ý tứ là, cô và Phí Tư Nặc không có gì?

Ý thức được vấn đề này, mùi mật trên mặt Lạc Dịch Bắc tản đi, tâm tình không hiểu sao trở nên rất tốt.

Kỳ thật, thời điểm gặp cô ở phủ bá tước Duran, anh đã cảm thấy khả năng là cô và Phí Tư Nặc không có gì.

Thời gian lúc đó có mấy ngày đâu chứ?

Dựa theo tính Phương Trì Hạ bảo thủ và rụt rè, vài ngày như vậy không có khả năng phát sinh được cái gì.

Thật sự có chút gì đó, Lạc Dịch Bắc cảm thấy, cô và Phí Tư Nặc ở chung sẽ không tự tại như vậy.

Muốn hỏi một chút để làm rõ, tâm tình Lạc Dịch Bắc nhẹ nhõm không ít.

Buông tay cô ra, anh leo lên giường trước cô một chút.

Đêm nay anh không có gầy vò cô, đợi đến khi Phương Trì Hạ ở trên giường, chỉ là ôm cô vững chắc ở trong ngực như dĩ vãng hai người, cũng không có động tác khác.

Ngày hôm sau là chủ nhật.

Lạc Dịch Bắc tỉnh có chút sớm, bị âm thanh bịch bịch đùng đùng dưới lầu đánh thức.

Người không còn ở trong lòng, tựa hồ đi xuống lầu.

Nơi hai người ở vốn nằm ở vị trí địa lý cũng rất thanh tĩnh, ít người càng an tĩnh hơn, một chút âm thanh gì, dù cho dưới lầu, cũng sẽ nghe được rất rõ ràng.

Sáng sớm truyền đến âm thanh rầm rầm, kỳ thật là một chuyện rất bực bội.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc lại an tĩnh nghe tiếng vang dưới lầu một chút, không có tức, ngược lại mặt mày không tự chủ giãn ra chút.

âm thanh này, hiện tại anh đã vô cùng quen thuộc.

Thời điểm Phương Trì Hạ nhàn chán trang trí căn nhà cũng có âm thanh này.

Kỳ thật bây giờ Lạc Dịch Bắc nghe loại âm thanh này, thậm chí tâm tình có một chút sung sướng.

Tuy lúc này cô cũng không quá vui mừng, thế nhưng, giống như con rối vào hai ngày trước, âm thanh cũng sẽ không cô hòng cô thiệt nhiều.

Rất tùy ý tìm quần áo khoác lên người, Lạc Dịch Bắc vừa cài cúc áo sơ mi, vừa đi xuống lầu dưới.

âm thanh truyền đến từ sân thượng lộ thiên, thời điểm đi qua, Phương Trì Hạ đứng ở trên một thang xếp cao cao, cầm lấy một cái chùy nhỏ, đang đóng đinh lên giá gỗ.

Sân thượng dựng rất nhiều dây leo, cấu thành một con đường thảm cỏ xanh, rất khác biệt lại có hương vị.

Phương Trì Hạ đóng một cây giá gỗ để chống đỡ, dùng để trồng những cây dây leo.

Mặt cô rất chăm chú, tựa như làm rất nghiêm túc.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm bóng lưng cô một lát, rất thuận miệng hỏi: "Nghĩ như thế nào mà thiết kế như vậy?".

Anh hỏi lời này rất tùy ý, giống như nói chuyện phiếm như bình thường, kỳ thật âm lượng cũng không cao.

Ai ngờ, Phương Trì Hạ không biết có phải âm thanh của anh quá mức đột ngột hay không, thân thể lao đảo một chút, và sau đó ——

Phương Trì Hạ té lăn trên bậc thang.

Động tác vượt qua ngoài ý liệu của Lạc Dịch Bắc, hai người còn cách cự ly rất gần, nghĩ tiếp, cũng muộn một bước.

Phương Trì Hạ ngồi dưới đất, tay bụm eo, đôi mi thanh nhú thật chặt: "Lạc Dịch Bắc!".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 308: Nhường cô ấy cho tôi vài ngày

"Sáng sớm đột nhiên xuất hiện, cũng không có chút âm thanh? Eo tôi sắp gãy!". m thanh cô tràn đầy oán trách, ngược lại hòa khí không nhiều lắm, chỉ rất bất mãn anh đột nhiên xuất hiện.

Kỳ thật Lạc Dịch Bắc thật không ngờ tới anh xuất hiện sẽ mang đến loại tình huống này, mày nhú lại nhẩn, vài bước đi qua, đỡ cô khỏi bậc thang ngồi xổm người xuống trước mặt cô: "Làm bị thương?".

Phương Trì Hạ không để ý đến anh, muốn chèo chống tự mình đứng lên, nhưng mà, còn chưa đứng thẳng, phần eo đau đến ngược lại hút khí, lại ngã ngồi trở về.

Lạc Dịch Bắc mày nhú lại nhẩn, ôm ngang cô đi đến một cái ghế dựa bên cạnh, ép cô ngồi ở trên người mình, kéo tay cô không cho bụm phía sau lưng nữa: "Rất đau?".

Phía sau lưng Phương Trì Hạ va chạm vào mặt đất, thắt lưng đau nhức cả khúc, biểu hiện trên mặt thoát nhìn cũng cảm giác không được tốt cho lắm.

Anh hỏi như vậy, cô rất tự nhiên gật đầu.

Ai ngờ, Lạc Dịch Bắc lại thuận thế tiếp một câu: "Đau nhiều không? Buổi tối khi làm những chuyện kia có đau không?".

Anh nói lời này mà mặt không đổi sắc, biểu tình cũng không chuyển đổi một chút, thoát nhìn nghiêm trang.

Nghiêm trang điều, tỉnh!

Trên mặt Phương Trì Hạ thoát đỏ thoát trắng, không còn lời nào để nói với anh

"Tự tôi xử lý là tốt rồi". Đẩy anh ra, muốn đứng lên rồi đi, rồi lại bị Lạc Dịch Bắc kim trở về.

"Đi chỗ nào? Ngoan ngoan ngồi đây!". Lạc Dịch Bắc một tay đẩy tay cô ra, một tay kim đầu vai cô, câu được câu không giúp xoa bóp.

Lực của anh cũng không nhẹ, thể nhưng cũng không nặng, hết thấy đắn đo vừa đúng.

Thời điểm Phương Trì Hạ bị anh xoa, vừa bắt đầu có chút đau nhức, nhưng dần dần sau đó, loại đau đớn này lại giảm xuống.

Tùy ý anh làm, không có ngăn cản, cũng không nói gì.

Bầu không khí, vi diệu.

Tay Lạc Dịch Bắc vẫn còn giúp cô nhào nặn, vị trí dừng lại, vừa lúc là tới chỗ gần xương cụt của Phương Trì Hạ.

Thời điểm Vừa bắt đầu rất đau đớn, ngược lại không cảm thấy xấu hổ bao nhiêu, sau khi chỗ đau giảm bớt, mà chuyển biến thành cảm giác tê dại, thân thể Phương Trì Hạ chậm rãi cứng ngắc.

"Đờ hơn chút nào không?". Hướng trên đỉnh đầu, âm thanh Lạc Dịch Bắc truyền đến, cũng không biết có phải là ảo giác của Phương Trì Hạ hay không, cảm giác, cảm thấy mang một ít dò xét.

"Không có việc gì, tôi tự mình làm là tốt rồi". Tay Phương Trì Hạ đẩy anh, tự mình thay thế anh xoa nhẹ nhào nặn.

Lạc Dịch Bắc một tay chế trụ vai cô, muốn kiểm tra chỗ khác có... bị thương hay không, chuông điện thoại di động chợt vang lên ngay lúc này.

Không phải anh, là Phương Trì Hạ.

Đồng Nhan gọi tới.

Lạc Dịch Bắc thoáng nhìn tên biểu hiện trên cuộc gọi, rất tự nhiên nghe máy.

"Sáng sớm, sao không ngủ tiếp đi?"

Đối phương nghe được âm thanh của anh, tựa hồ sững sờ vài giây, sau đó, trả lời anh một câu: "Sáng sớm, các người còn đang ngủ?"

Điện thoại Phương Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc nghe, đương nhiên Đồng Nhan phải lý giải vì hai người vẫn còn ở trên giường.

"Ừ, chuyện gì?". Lạc Dịch Bắc biết rõ cô ấy hiểu lầm, lại không phản bác, thậm chí giọng điệu miễn cưỡng "Ừ" trả lời cô.

Đồng Nhan bên kia trầm mặc một lát, tựa hồ có chút xấu hổ.

Vài giây sau, âm thanh lần nữa vang lên: "Là như thế này, mấy ngày nay thời gian anh của tôi không nhiều lắm, anh nhường Hạ Hạ cho tôi vài ngày được không?"

"Ngày e rằng không được, eo cô ấy đang đau". Lạc Dịch Bắc mặt không đổi trả lời một câu.

"Lưng đau? Eo đau nhức như thế nào?". Anh nói là lưng đau, tất nhiên Đồng Nhan lý giải là ném tới.

Sự thật vốn cũng như thế, ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại trả lời cô một câu: "Cô ấy vội không được"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 309: Như là đang hưởng tuần trăng mật

Đồng Nhan giật mình một chút, sau đó, nửa ngày không có âm thanh.

"Lạc Dịch Bắc, anh nói cái gì đó?". Phương Trì Hạ trên mặt đỏ đến lợi hại, ngẩng đầu nhìn anh, rất muốn đưa tay che miệng anh.

Lời này của anh không phải có ý để cho người khác hiểu lầm sao?

"Tôi nói sai chỗ nào sao?". Lạc Dịch Bắc ung dung nhìn cô, đuôi lông mày nhú nhú.

Mặt đỏ của Phương Trì Hạ tái đi, không biết đợi tí nữa anh còn có thể nói cái gì, một tay gạt điện thoại trong tay anh: "Nhan Nhan, như thế nào?"

"À, không có việc gì, cũng chỉ là tùy tiện muốn ra ngoài chơi với cậu, nếu như chỗ nào không thoải mái, vậy hôm nào đi cũng được, việc nhỏ". Đồng Nhan nói ba câu liền cúp điện thoại.

Phương Trì Hạ xoa eo đau buốt, đẩy Lạc Dịch Bắc ra đi đến hướng trong phòng.

Dáng đi cô có chút quý dị, liệt lão đảo nghiêng, còn mang theo âm thanh hút khí rất nhỏ.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc đi động theo bóng lưng cô, nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, vài bước đi qua, ngồi chỗ cuối ôm cô lên.

Một động tác, làm cho Phương Trì Hạ hơi hơi kinh ngạc, nhưng lại không cự tuyệt, chỉ là nhàn nhạt liếc nhìn tay anh ở bên hông cô.

Lạc Dịch Bắc ôm cô chậm rãi đi vào trong phòng, vào nhà, trực tiếp mang theo cô đi lên lầu.

Đẩy cửa tiến vào phòng ngủ chính, vừa để cô xuống ghế sofa trong phòng, ánh mắt quét qua váy ngủ cô mặc trên người, thậm chí anh rất hảo tâm giúp cô tìm bộ váy bình thường mặc.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, nhìn động tác anh, vừa bắt đầu còn sững sờ một chút.

Nhưng mà, cũng vì câu tiếp theo của anh mà sắc mặt thay đổi.

Môi mòng hơi nhấc lên, Lạc Dịch Bắc ung dung nói một câu: "Tôi giúp anh!".

"Không cần, tôi tự làm là được rồi". Phương Trì Hạ một hơi cự tuyệt.

Chuyện cô tổn thương vốn không phải to lớn lắm, chỉ là lúc mới bắt đầu bắt ngờ đau nhức một chút, trên cơ bản thời gian lên lầu đã giảm rất nhiều, cần chi phải trợ giúp?

Muốn cầm lấy váy trong tay anh, Lạc Dịch Bắc ngồi xuống vị trí bên cạnh cô, tránh động tác cô.

"Có quan hệ?". Một tay ôm cô tới, ánh mắt của anh nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, nhẹ cúi thấp đầu không đếm xỉa tới cô giúp cô đổi quần áo.

Động tác của anh cũng không biết có phải cố ý hay không, làm rất chậm, chỉ có đầu ngón tay ngẫu nhiên chạm qua bụng Phương Trì Hạ, nhiệt độ đầu ngón tay rõ ràng truyền đến trên người cô? mang một ít hơi lạnh, còn mang một ít tê dại.

Ở trước mặt anh tắm rửa Phương Trì Hạ cũng đã làm, ngẫm lại, chuyện thay quần áo này có tính là gì?

Không tiếp tục kháng nghị, cô như một con rối tùy ý anh bài bố, đờ đẫn tùy ý anh.

Lạc Dịch Bắc rất thỏa mãn vì cô phối hợp mình, khoe môi như có như không cong cong.

Anh rất rõ ràng là biết cô tổn thương không nghiêm trọng, vậy mà cự tuyệt Đồng Nhan trong điện thoại, toàn bộ đều vì có tâm tư riêng.

Giúp đỡ Phương Trì Hạ thay quần áo xong, anh lười kéo cô đi xuống dưới lầu.

Chỗ biệt thự hai người ở vốn rất đẹp, nghiễm nhiên giống như thánh địa tuần trăng mật, suối nước nóng, dòng suối hồ nước thiên nhiên đều có.

Chủ yếu nhất là, còn rất an tĩnh, tùy thời cũng sẽ không có người quấy rầy.

Ở chỗ này kỳ thật rất miễn nguyên, chỉ cần hai người không phải ồn ào mâu thuẫn, tùy thời cũng giống như hưởng tuần trăng mật

"Đi chỗ nào?". Phương Trì Hạ theo sau anh, xuống lầu, khó hiểu mục đích của anh.

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu liếc cô một cái, ung dung trả lời một câu: "Suối nước nóng".

Phương Trì Hạ đầu tiên là khẽ gạt mình, bất khả tư nghị nhìn nhìn anh, ánh mắt hơi có chút xấu hổ: "Đi vào trong đó làm gì?".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 310: Đồ đàn, nín thở!

Lạc Dịch Bắc không biết tiết chế bao nhiêu, đoạn thời gian này hai người, Phương Trì Hạ cảm nhận rất rõ ràng.

Nơi ái muội như suối nước nóng, vừa nhấc tới, cô tưởng rằng, anh mang theo cô tới không có chuyện gì tốt, đoạn đường đi đến phía sau núi này, thậm chí có chút phòng bị với anh.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc đến, lại là...

Anh chậm rãi cởi quần áo, động tác rất tản mạn, cởi bỏ từng cái từng cái quần áo trên người mình, rất tùy ý quăng qua phía bên cạnh, chân dài bước vào trong suối.

Ở bên trong ngâm một lát, ánh mắt liếc qua nhìn mặt cô, cánh tay dài duỗi ra liền tóm cô xuống.

Phù phù!

Bọt nước to lớn bị tóe lên, Phương Trì Hạ đảo qua lòng ngực anh, ướt hết cả quần áo.

"A..... Khục khục..." Phương Trì Hạ nhất thời không phòng bị, đầu ngóc lên từ trong nước, dựa vào khuỷu tay anh bên cạnh ho mạnh liệt.

Cô vẫn có chút không thích ứng cảm giác đột nhiên vào nước, tư vị kia, giống như bị chết đuối, làm cho cô có chút khó chịu, khuôn mặt đến mức đỏ bừng, bộ dáng kia, thoạt nhìn còn có chút đáng thương, càng nhiều hơn là phần nộ.

Cô không nghĩ tới, anh mang cô tới suối nước nóng, dĩ nhiên là vì làm như vậy!

Phuong Tri Hạ cảm giác mình bị trở thành sủng vật vui đùa.

"Lạc Dịch Bắc, anh muốn gì?". Nghiêng đầu, cô tức giận rống về phía anh một tiếng.

Lạc Dịch Bắc cũng không trả lời, ánh mắt liếc qua mặt khó chịu của cô một cái, sau đó làm động tác thiếu chút nữa làm cho cô táo bạo.

Kim lấy cô chúi xuống nước, anh dắt lấy cô chìm vào trong nước.

"Khốn kiếp... A....." Hồ nước mát lạnh xâm nhập vào miệng mũi, rót vào ngáp miệng Phuong Tri Hạ, khó chịu làm cô hô hấp cũng cảm thấy áp lực.

Đó là một loại cảm giác gần như chết đi, người ở trong nước không ngừng trầm xuống, bên người một mảnh hoang vu, cái gì có thể phụ thuộc cũng không có.

Phuong Tri Hạ vẫn còn sợ hãi đối với loại cảm giác ngâm nước này, sau khi vừa tiến vào, thậm chí ngay cả cái đầu thông minh bình thường cũng bãi công, chỉ là dựa vào bản năng cầu sinh, phản xạ có điều kiện tính ôm lấy Lạc Dịch Bắc, tứ chi quần anh thật chặt chẽ.

Cô tựa hồ rất sợ hãi loại cảm giác này, bình thường lý trí cũng chưa, giống như đứa trẻ giắt trên người anh, nhu nhược lại bất lực.

Nín thở, cô gái ngốc!

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc quan sát phản ứng của cô, tầm mắt đầu tiên là liếc nhìn cánh tay cô ôm mình thật chặt, sau đó lại chuyển hướng sang mặt trắng xám của cô.

Bây giờ là buổi sáng, trên mặt hồ trống không ánh sáng rất sáng lạn, chiếu vào mặt nước sóng quang lân tẩn, làm cho anh ở trong nước có thể thấy rất rõ ràng từng biểu tình trên mặt cô.

Lạc Dịch Bắc vừa bất động thanh sắc quan sát cô, vừa đếm thầm thời gian.

Xem chừng lúc cô không còn khả năng nhịn được, ôm hai tay xiết chặt của cô lên, môi nhắm ngay môi cô liền hôn lên.

Anh tự cấp độ khí cho cô, đầu ngón tay chế trụ chế trụ cằm khéo léo của cô, môi dán lên môi cô không dời qua.

Phuong Tri Hạ mặt mở to mắt tiếp rung động, huyết sắc đều nhanh không mặt mũi sắc, tựa hồ chậm rãi hòa hoãn chút.

Mở đôi mắt ra, yên lặng nhìn chằm chằm anh như vậy, cô nhẩn máy.

Cô vừa rồi tưởng rằng, anh đặc biệt mang cô tới suối nước nóng, là có ý trêu chọc cô.

Thế nhưng là, nhìn động tác anh, rất rõ ràng không giống.

Anh không dùng loại phương thức nhằm chán đến nông nổi này để trêu chọc cô.

Càng sẽ không nhằm chán đẩy một người trong nước lại chăm sóc đối phương như vậy.

Đáy mắt Phuong Tri Hạ tràn ngập hoang mang, nhìn chằm chằm anh xuất thần.

Khóe mắt Lạc Dịch Bắc liếc xéo phản ứng của cô, hai tay độ mạnh yếu vừa thu lại, ôm cô trôi lên mặt nước, rất lạnh tươi đẹp nói một câu ——

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 311: Người mê luyện anh, không chỉ mình em

"Phuong tiểu thư, thu ánh mắt si mê của em lại đi, người mê luyện anh, không chỉ mình em đâu!"

Phuong Tri Hạ đối với lời của anh rất không biết nói gì, "Anh yên tâm, trong đội ngũ thật dài kia sẽ không bao gồm em."

"Vậy thì đừng dùng ánh mắt ấy với anh." Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt thở hỗn hển, lần thứ hai đưa tay về phía cô.

"Anh muốn làm gì?" Phương Trì Hạ vừa nãy bị thiệt thòi, liền cảnh giác trốn về sau, nhưng Lạc Dịch Bắc lại một tay bóp lấy cô eo, kìm cô dựa vào lồng ngực của mình, lúi cô lần thứ hai chìm vào trong nước.

Động tác của anh tuy rằng rất trực tiếp, nhưng không sắc bén, sau khi mang theo cô chìm vào trong nước cũng không có động tác khác, thậm chí cũng không buông cô ra.

"Lạc Dịch Bắc... Khụ..." Phương Trì Hạ lúc đầu rất tức giận, còn rất hoảng loạn, tay lung tung quơ hai lần ở trong nước, muốn mượn anh ổn định chính mình, cơ thể còn không dám lên, Lạc Dịch Bắc tay bỗng nhiên bắt được cô tay, bao trọn tay cô.

"Đừng sợ, anh ở đây!" Tiếng nói của anh, rất thấp, rất trầm.

Cũng không biết có phải là ảo giác của Phương Trì Hạ hay không mà dường như còn rất dịu dàng, như là đang an ủi, vừa giống như là đang nhẹ nhàng la rầy.

Phương Trì Hạ ngẩng đầu lên, ánh mắt khó mà tin nổi nhìn về phía anh, động tác giây dựa cũng chậm rãi ngừng lại.

Thật ra Lạc Dịch Bắc hai lần kéo cô vào trong nước đều không buông cô ra, Phương Trì Hạ căng thẳng, thật ra tất cả đều là do tác dụng tâm lý.

Cô có cái nhược điểm là sợ cảm giác chết chìm, khi còn bé đã một lần xảy ra chuyện không vui, chi tiết cụ thể cô đã không nhớ rõ, duy nhất nhớ được chỉ có loại cảm giác giống như nghẹt thở kia.

Vì lẽ đó, nhiều lần trước đây, cô vừa rơi xuống nước mới biểu hiện kỳ lạ như vậy.

Lạc Dịch Bắc chỉ không chút biến sắc nhìn cô chăm chăm, cũng không có ý định trời.

Đại khái là bởi vì anh vừa rồi lời kia, biết anh sẽ không bắt nạt thế nào, Phương Trì Hạ lần này chìm vào trong nước, ngoại trừ mới bắt đầu trong nháy mắt đó có chút sốt sắng, mặt sau trên căn bản cái gì bệnh trạng đều không còn, cũng không giống trước như vậy rối loạn lý trí.

Lạc Dịch Bắc không chút biến sắc quan sát phản ứng của nàng, nhìn cô về mặt dường như còn rất hồ hững mặt, khỏe môi đẹp dễ mà ngoắc ngoắc.

Hai người cứ như thế ở trong nước nhìn nhau, mỗi người một ý.

Trong đầu Phương Trì Hạ nghĩ tại sao anh đặc biệt làm ra chuyện như vậy.

Lạc Dịch Bắc thì lại nghĩ vì sao cô lại có loại bóng tối này.

Nhìn nhau một hồi lâu, Phương Trì Hạ khó thở, hai tay chống vai anh, dựa vào anh bơi tới, đầu rào một tiếng, trôi lên mặt nước.

Lạc Dịch Bắc theo sát cô cũng trôi lên từ trong nước, lười biếng dựa mặt hồ, một mặt nhàn tản mà nhìn cô chăm chăm.

"Vừa rồi anh muốn làm gì?" Nghiêng đầu, đối với hành động đột nhiên của anh làm cô có chút không thích ứng.

Thật ra cô cũng suy đoán được anh đang giúp cô thích ứng với cảm giác chìm trong nước, chẳng qua là cảm thấy có chút khó mà tin nổi.

"Sáng sớm cùng vợ nghịch nước!" Lạc Dịch Bắc lười nhác đáp lại cô một tiếng, còn bản thân thì đang trong hồ du lên.

Dường như anh rất thích ý, lúc lặn xuống nước, lúc trôi lên, da thịt màu vàng nhạt khiêu gợi dưới ánh mặt trời chiếu rọi giống như được phủ một tầng vàng sáng chói mắt.

Bơi bơi, bỗng nhiên lặn xuống nước, đi tới bên cạnh Phương Trì Hạ, kéo cô đang thất thần vào trong nước.

Sáng giờ Phương Trì Hạ cũng đã hai lần bị anh kéo xuống nước, hai lần trước còn có thể hoảng sợ, chứ lần này sắc mặt cũng không hề biến đổi.

Sau khi chìm vào trong nước, hai tay nhỏ bé chống lên vai Lạc Dịch Bắc, muốn ăn miếng trả miếng đẩy anh xuống, cánh tay chợt bị anh nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 312: Trì Hạ gặp nguy

Phương Trì Hạ ngẩn ra, cánh tay đặt trên bả vai anh rơi xuống.

ánh mắt Lạc Dịch Bắc dừng trên mặt cô, lấy tốc độ cực kỳ chậm từng chút từng chút đảo qua mặt cô, cuối cùng dừng trên đôi môi đẹp như hoa anh đào của cô.

Một cái tay giữ gáy cô, anh nghiêng mặt tới sát mặt cô.

Cơ thể Phuong Tri Hạ cứng đờ, nhưng không đẩy anh ra.

Lạc Dịch Bắc đặt môi lên môi cô, nhẹ nhàng mút lấy, hôn từ trên xuống dưới, lòng bàn tay xoa chỗ vừa hôn trên môi cô, khóe môi của anh đẹp đẽ mà cong cong.

Sắc mặt Phuong Tri Hạ khẽ biến thành hơi không thoải mái, đẩy anh ra bơi lên bờ.

"Em có chút đói bụng, em đi chuẩn bị cơm trưa." Nghiêng đầu nói với anh một câu, cô xoay người đi về phòng.

Lạc Dịch Bắc ung dung thông thả đi sau lưng cô, theo cô vào biệt thự, hai người một trước một sau trở lại trên lầu, thay bộ quần áo sạch sẽ, Phuong Tri Hạ muốn đi nhà bếp, lại bị anh kéo tay, "Ra ngoài ăn đi!"

Lúc này eo Phuong Tri Hạ còn đau, có thể nhận nhả, cô tất nhiên là không từ chối.

Tùy ý anh nắm, hai người lên xe.

Lạc Dịch Bắc dẫn cô đi dùng cơm ở một chỗ rất đặc biệt, không phải nhà hàng bình thường, mà là ở trên biển, trên một chiếc du thuyền đang chậm rãi chạy.

Sau khi đến nơi liền có người phục vụ đặc biệt dẫn hai người đi tới phòng ăn, bày thực đơn ra trước mặt hai người.

"Hai vị cần gì không?" Thái độ đối phương rất cung kính, đầu trước sau luôn thấp cúi thấp xuống, nói chuyện bằng tiếng Anh, nghe rất thông thạo, nhưng vẫn nhàn nhạt mang theo một chút tiếng địa phương.

Phuong Tri Hạ đối với nơi này rất xa lạ, giao nhiệm vụ chọn món ăn cho Lạc Dịch Bắc, sau khi ngồi xuống cô vẫn luôn nhìn chăm chăm bên ngoài ngắm cảnh biển.

Giọng người kia lại đột nhiên vang lên, làm cho cô hơi sững sốt, quay mặt lại.

Giọng của người này... là nước R?

Phuong Tri Hạ chỉ có một chút bất ngờ, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Người nước R làm người phục vụ ở Nice cũng không có gì kỳ lạ.

Nghiêng đầu, tiếp tục làm việc của mình, lúc tầm mắt đảo qua, không ngờ bắt gặp ánh mắt của người kia.

Tuy rằng người kia cúi đầu rất thấp, nhưng mặt lại nhìn hướng về phía cô, dường như vẫn đang không chút biến sắc mà đánh giá cô.

Tầm mắt đột nhiên trực diện giao nhau, chỉ trong thời gian một hai giây, ánh mắt của hắn lập tức dời đi.

Động tác của hắn rất nhanh, cũng không biết có phải là Phuong Tri Hạ ảo giác hay không mà lại cảm thấy ánh mắt của hắn có chút hoảng loạn.

Phuong Tri Hạ không chút biến sắc nhìn anh, đôi mày thanh tú nhú nhú.

Hoảng loạn cái gì?

Lạc Dịch Bắc nhẹ nhàng cúi thấp đầu, còn đang xem thực đơn, dường như cũng không để ý tới người kia.

Phuong Tri Hạ có chút nghi hoặc, đứng lên đi tới phòng rửa tay, "Em đi rửa tay trước."

Người phục vụ cup mắt nhìn theo bóng dáng di động của cô, tầm mắt dán chặt lấy cô không dời đi..

Sau khi Phuong Tri Hạ rời đi liền đi tới bồn rửa tay.

Trên du thuyền rất yên tĩnh, có lẽ là do Lạc Dịch Bắc bao trọn, đoạn đường cô đi tới không thấy người dùng cơm khác.

Bầu không khí như vậy, thật ra rất ấm áp, nhưng cũng không biết có phải là yên tĩnh quá mức hay không mà làm cho cô cảm thấy có chút quỷ dị.

Cúi thấp đầu, rất tùy ý rửa tay, muốn trở lại bên cạnh Lạc Dịch Bắc, lúc xoay người, không ngờ va vào một bức tường cứng rắn.

Phuong Tri Hạ ngẩn ra, mặt ngẩng lên.

Thấy rõ mặt người tới, con mắt chấn kinh đến hơi co lại.

"Anh là..." Mờ miệng, muốn mở miệng hỏi thì người kia bỗng nhiên đẩy cô dựa vào một vách tường, tay bịt miệng cô lại...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 313: Định nhìn anh như vậy tới khi nào

Phuong Tri Hạ giờ đầu gối lên, theo phản xạ có điều kiện định đá dưới háng người kia, nhưng lại bị đối phương né được.

"Lạc Dịch Bắc!" Phuong Tri Hạ đè bàn tay của anh lại, đẩy cánh tay cứng rắn của anh ra, mở miệng kêu một tiếng.

Nhưng vừa mới bật thốt lên một cái tên, liền bị người kia che miệng lại lần nữa...

Trên du thuyền vốn rất yên tĩnh, dưới tình huống như vậy, một chút âm thanh cũng sẽ bị phóng đại hơn nhiều.

Thật ra vị trí phòng ăn của Lạc Dịch Bắc còn cách nơi này rất xa, lúc này anh đang nhìn chăm chú màn hình điện thoại di động, thậm chí thò đầu ra ngoài cửa sổ để ngắm cảnh.

Phuong Tri Hạ gọi một tiếng kia, cũng không biết âm thanh thật sự đã truyền tới hay chỉ là trực giác của cô mà Lạc Dịch Bắc vốn đang cúi mặt lại bỗng nhiên ngẩng lên.

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn hướng cô rời đi, anh bước từng bước đi tới.

Tìm toàn bộ con đường dọc theo phòng rửa tay, không tìm được người, ánh mắt Lạc Dịch Bắc trầm xuống, chạy nhanh lên boong tàu.

Lúc tới nơi, vừa vận thoáng nhìn thấy ca nô chở Phuong Tri Hạ rời đi.

Ca nô màu trắng, chạy qua trước mắt anh như một con gió, tốc độ rất nhanh, gây nên tầng tầng bọt nước, chỉ vài giây đã lao đi thật xa.

Lạc Dịch Bắc cao cao đứng trên boong thuyền, lạnh lùng nhìn bóng người kia rời đi, cũng không vội vã đuổi theo, mà chậm rãi móc từ trong túi ra một khẩu súng.

Chiếc ca nô kia đã chạy được một khoảng cách nhất định, lúc này đã bắt đầu mờ hồ trong tầm mắt của anh.

Lạc Dịch Bắc hít một hơi thật sâu, nhìn không chút biến sắc mà, súng trong tay vung lên, nòng súng nhắm ngay hướng người kia rời đi, kéo cò súng, sau đó ——

"đoàng" một tiếng, một viên đạn xé tan không khí bay đi, ca nô màu trắng bị bắn trúng.

Trên mặt biển vang một tiếng "ầm" thật lớn, sóng biển màu trắng to lớn như tường thành cuộn trào lên, khí thế đồ sộ, như ngàn hoa nở rộ.

Ca nô bị nhấn chìm trong sóng biển, bị ngàn con sóng hoa xóc cho người nghiêng thuyền lật.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn toàn bộ một màn xa xa, ánh mắt liếc thấy từ một chiếc tàu đệm khí vừa vận chạy ngang qua, liền quay sang bên cạnh vung tay với một vệ sĩ đang canh gác trên boong thuyền.

Người kia hiểu ý, cung kính đưa cái nỏ đang cầm trong tay cho anh.

Một cái nỏ rất tinh xảo, kết cấu không giống bình thường, điều khiển tự động, không cần mũi tên cũng có thể bắn ra.

Lạc Dịch Bắc hít một hơi thật sâu, nhắm mục tiêu vào chiếc thuyền kia, thoáng một cái, một cái kim bạc mỏng bay ra, người kia nghiêng người ngã vào trong nước.

Tàu đệm khí theo quán tính rẽ nước phóng tới trước, chạy nhanh đến áp sát vào du thuyền, Lạc Dịch Bắc thả người nhảy xuống, điều khiển tàu đệm khí đi tới vị trí thuyền Phuong Tri Hạ chìm.

Phuong Tri Hạ vẫn rất sợ loại cảm giác chết chìm này, nếu như là trước đây, gặp phải tình huống này thì cô đã sớm hoảng rồi.

Thế nhưng sáng nay Lạc Dịch Bắc vừa dạy cô thích ứng với nó!

Lần rơi xuống nước này, Phuong Tri Hạ từ đầu tới cuối đều cực kỳ bình tĩnh.

Phản ứng của cô cũng rất nhanh, lúc sóng biển dâng trào, động tác nhanh nhẹn mà bơi tới bên hông, tránh khỏi nguy hiểm bị nước ập xuống.

Tất cả động tác của Lạc Dịch Bắc đều rất lưu loát, bình tĩnh tự tin, bá đạo lại đẹp trai.

Từ lúc bắn trúng thuyền Phương Trì Hạ đến khi chạy tới nơi, anh mất tổng cộng không tới một phút.

Phương Trì Hạ còn chưa hoàn hồn từ sau sự cố vừa rồi, khiếp sợ nhìn anh đột nhiên xuất hiện, thật lâu cũng chưa lấy lại tinh thần.

Cho đến khi giọng nói lạnh lạnh mang theo trêu chọc của Lạc Dịch Bắc xa xôi vang lên, "định nhìn anh như vậy tới khi nào?"

Phương Trì Hạ mới ngẩn ra, lấy lại tinh thần, sắc mặt có chút không được tự nhiên dỗi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 314: Cái ôm ấm áp nhất

"Năng lực ứng biến không tệ." Lạc Dịch Bắc ngồi trên tàu đệm khí, duỗi tay về phía cô.

Phương Trì Hạ lẳng lẳng nhìn anh, ngẩn ra, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh.

Lạc Dịch Bắc nắm lấy tay cô, giật nhẹ, Phương Trì Hạ bị anh kéo tới.

Vừa rồi ngâm trong biển, trên người cô cũng đã ướt đầm.

Anh dường như cũng không ngại, kéo cô ngồi phía sau mình, kìm cô dựa vào trên người anh, dẫn dắt hai cánh tay của cô vòng lên eo anh.

Một động tác, làm Phương Trì Hạ hơi sững sốt, nhưng cũng không từ chối.

Nhiệt độ nước biển có hơi thấp, trên người Phương Trì Hạ lại ướt đầm, lúc này nhiệt độ thấp như vậy, cơ thể bị lạnh run lên một hồi.

Nhiệt độ Lạc Dịch Bắc vốn thấp hơn so với người bình thường, nhưng dựa vào anh như vậy, cũng không biết là nhiệt độ trên người Phương Trì Hạ quá thấp hay là sao mà càng làm cho cô cảm thấy... Đặc biệt ấm áp.

Phương Trì Hạ có chút lưu luyến nhiệt độ trên người anh, đầu cạ cạ trên lưng anh, hai cánh tay đang ôm anh thu lại chặt hơn.

Một động tác nhỏ liền làm cho Lạc Dịch Bắc hơi run run, cup mắt, tầm mắt nhàn nhạt liếc nhìn tay cô, sững sốt vài giây, vẻ mặt nhu hòa.

Anh bỏ tàu đệm khí, dẫn cô đi về du thuyền lúc đầu hai người tới.

Lúc trở lại trên thuyền, đã có mấy nhân viên tạp vụ đứng chờ hai bên.

Một người trong đó đi lên trước, cung kính đưa quần áo khô ráo và khăn mặt cho hai người.

Chiếc du thuyền này là một mô hình khách sạn với nhà hàng và phòng ở đầy đủ nội thất, thậm chí phòng ở còn rất xa hoa.

Phương Trì Hạ theo Lạc Dịch Bắc đi vào một căn phòng trong đó, cầm lấy khăn mặt, rất tùy ý xoa xoa tóc dài ướt đầm của mình.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Lạc Dịch Bắc không chút biến sắc nhìn động tác của cô, bất ngờ hỏi.

Bàn tay cầm khăn mặt của Phương Trì Hạ cứng đờ, động tác trên tay ngừng lại.

Cô vẫn cực kỳ thông minh, chỉ cần một chút ngôn ngữ đặc biệt mà người vừa nãy nói ra, cô liền có thể đoán được thân phận của đối phương.

Việc này, hẳn là có liên quan đến Phí Tư Nặc?

Trong lòng Phương Trì Hạ rõ ràng, nhưng không nói ra.

"Em cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Như không có việc gì trả lời anh một câu, cô nghiêng đầu cầm khăn mặt tiếp tục lau lên tóc.

Xoa xoa, vẫn cảm thấy có mùi nước biển, liền đơn giản đi vào phòng tắm.

Đến cửa, còn chưa kịp đi vào, bóng Lạc Dịch Bắc đã theo tới.

"Nếu đã cùng ướt, vậy thì cùng tắm đi!" Ung dung thong thả lướt qua bên người cô, anh xa xôi nhìn cô một cái, ném cho cô một câu rồi trực tiếp đi vào phòng.

Mặt anh không biến sắc tự nhiên đi vào, trái ngược với cô, một chút cũng không cảm thấy xấu hổ.

"Không cần, em không vội, anh có thể vào tắm trước!" Phương Trì Hạ rất hào phóng, lui về sau hai bước, muốn rời đi, cơ thể còn chưa xoay lại, Lạc Dịch Bắc đã vài bước đi tới bên người cô, chặn đường cô lùi bước.

Không cho phép từ chối, anh ôm ngang cô đi vào trong phòng tắm.

"Em nói rồi em không vội." Phương Trì Hạ ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn anh, muốn giãy dụa, Lạc Dịch Bắc lại trở tay trời cổ tay cô, dặt cô tay vịn trên vai anh.

"Anh muốn làm gì?" Phương Trì Hạ cau mày, nắm tay thành quả đấm đánh vai anh một cái.

"Tắm chung với vợ, có ý kiến?" ánh mắt Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt quét qua trên mặt cô, ôm cô đi vào phòng riêng tắm với sen.

Dường như tâm trạng của anh rất tốt, bước đi rất chậm, khoe môi hơi cong lên, cái mỉm cười kia, rất nhạt, nhưng xem ra đặc biệt quyến rũ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 315: Cô nghe theo

Trong lòng Phương Trì Hạ không tình nguyện, nhưng lúc này vẫn là thời gian ăn cơm trưa, hai người đều còn đói bụng, cơm cũng chưa ăn.

Cô cảm thấy, anh hẳn là sẽ không làm ra chuyện quá đáng.

Nghĩ như vậy, cô nghe theo anh.

Tùy ý anh ôm cô đi vào trong phòng tắm, hai tay mảnh khảnh của cô ôm cổ anh.

Thực tế chứng minh, cô đoán đúng.

Sau khi Lạc Dịch Bắc mang theo cô đi vào, chỉ đơn giản tắm rửa sạch nước bẩn trên người hai người xong liền đi ra.

Chủ yếu là anh nghe thấy tiếng bụng Phương Trì Hạ kêu, rất nhỏ, có thể chính cô cũng không phát hiện.

Cả buổi trưa trải qua dày dò như nầy, anh nghĩ bây giờ cô cũng không có sức tiếp tục cùng anh làm những việc này.

Cầm một cái khăn tắm bọc lấy người cô, anh ôm cô như ôm em bé đi ra, giúp cô lau khô nước trên tóc, sau đó lại rất tùy ý xoa xoa cho mình, hai người thay quần áo khác đi ra ngoài tiếp tục bữa cơm trưa chưa ăn xong.

Lúc này Phương Trì Hạ rất đói bụng, sau khi ngồi xuống liền không khách sáo bắt đầu ăn.

Nhớ lúc nãy anh đến rất đúng lúc, cô đang ăn, mặt bất ngờ ngẩng lên, "Lúc nãy anh nghe thấy em gọi tên anh sao?"

"Không có." Lạc Dịch Bắc hững hờ cất đồ ăn trong đĩa, trả lời rất lơ đãng.

Phương Trì Hạ ngẩn ra, "Vậy sao anh lại đi ra?"

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, xa xôi trả lời cô một câu, "Do anh thần thông quảng đại."

Phương Trì Hạ bị lời kia của anh làm cho nghẹn một hồi, đối với anh có chút không biết nói gì, có điều lại không phủ nhận.

Dùng này từ để hình dung anh, thật ra cũng không quá đáng chút nào.

Rất nhiều lúc anh mang lại cho cô cảm giác đúng là như vậy.

Thật giống như mặc kệ cô ở nơi nào, mặc kệ cô gặp phải nguy hiểm gì, lần nào anh cũng có thể trùng hợp xuất hiện như vậy.

Lạc Dịch Bắc nhẹ nhàng cúi thấp đầu, vừa hững hờ dùng thức ăn, vừa suy nghĩ mục đích của người nguy trang thành người phục vụ cướp Phương Trì Hạ đi kia.

Nơi này là Nice, Phương Trì Hạ là một sinh viên đại học bình thường đến không thể bình thường hơn, có thể có mâu thuẫn với ai?

Lạc Dịch Bắc cup mắt suy nghĩ một hồi, trong đầu bỗng nhiên lóe qua một cái tên nào đó...

ở một nơi nào đó của khách sạn Nice.

"Ai bảo người làm như thế?"

"Điện hạ, thần sai rồi! Khoảng thời gian này chúng thần được phái đi tìm vị tiểu thư kia, thế nhưng không có tin tức, hôm nay đột nhiên gặp được thần quá bất ngờ, nhưng lại không biết nên dẫn tiểu thư ấy rồi đi như thế nào, cho nên mới nghĩ ra kế hoạch này. Cũng không dự đoán được là vẫn không mang được người về..."

"Thành công thì ít thất bại có thừa, không ngại mất mặt sao?"

Góc hành lang có hai bóng người, người đứng thẳng cao cao ở trên, bóng lưng dưới ánh mặt trời tỏa ra một mảnh lạnh lẽo, cơ thể người đàn ông nằm trên mặt đất vẫn đang không ngừng run.

Người đàn ông đang đứng dường như rất phẫn nộ, giọng lạnh đến mức đâm vào xương tủy.

Súng lục trong tay vung lên, theo sát là một tiếng "đoàng" vang lên, không gian quanh đó, thoáng cái yên tĩnh trở lại...

...

Trên du thuyền, Phương Trì Hạ cùng Lạc Dịch Bắc dùng xong thức ăn, sau đó gọi điện thoại cho Đồng Nhan.

Cô không biết mặt trẻ con sẽ ở Nice mấy ngày, muốn thừa dịp cô ở lại chỗ này tụ tập một chút.

Hai người tán gẫu ngắn gọn vài câu trong điện thoại, cuối cùng hẹn địa điểm là một câu lạc bộ.

Lạc Dịch Bắc cũng cùng đi tới, sau khi đến liền cùng Kinh Mộ Thần tập hợp lại cùng nhau đánh Golf.

Lúc anh chơi cái này động tác đặc biệt đẹp trai, người bình thường có thể cần phải nhắm trước rồi mới đánh, còn anh chỉ cần giương tay lên, bóng thẳng tắp lần đi, trên căn bản mỗi lần đều là một phát vào lỗ, hơn nữa động tác của anh còn rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 316: Em, tin tưởng anh không

Lúc đầu Phương Trì Hạ còn nhìn anh chăm chú, còn lại thì quay sang tán gẫu với Đồng Nhan.

Tán gẫu mấy phút, sau đó đi mua đồ uống cho mọi người.

Đây là một câu lạc bộ xa hoa, sân rất lớn, bên trong giải trí không chỉ có Golf, mà còn rất nhiều cái khác.

Mỗi một loại giải trí, không nằm cùng một sân mà đều tách ra, không liên quan tới nhau.

Phương Trì Hạ lần đầu tiên tới nơi này, đối với nơi này cũng chưa quen thuộc, lúc vào có Lạc Dịch Bắc dẫn đi, cô cũng không nhìn kỹ đường.

Đi qua lại ở trong một hồi lâu, cũng không biết mình đi tới khu giải trí nào, muốn tìm một người phục vụ để hỏi đường, lúc đi tới cuối hành lang thì một bóng đen bỗng nhiên từ phía trước chụp xuống, theo sát, cơ thể bị đẩy vào vách tường phía sau.

"Thả tôi ra!" Phương Trì Hạ theo phản xạ có điều kiện giãy dụa, đang muốn nhắm ngay vị trí quan trọng của người kia mà tấn công, nhưng lúc ngẩng đầu lên thấy rõ mặt của người kia thì tất cả động tác đều ngừng lại.

Phí Tư Nặc!

Phí Tư Nặc đề lên người cô, một tay siết chặt eo cô, một tay chống bên cạnh cô, ánh mắt quán lấy mắt cô, đáy mắt không bình tĩnh như trước, dường như có thứ gì đó bị gió thổi sóng gợn, từ từ cuộn trào thành một mảnh.

Phuong Trì Hạ kinh ngạc nhìn anh, con người hơi co lại.

"Sao anh lại ở đây?" Cô có linh cảm, anh xuất hiện ở đây là đặc biệt vì cô mà tới.

Bằng không cũng sẽ không vừa xuất hiện liền đẩy cô vào góc tường.

Lại kết hợp với chuyện cô bị người kia mang đi trên du thuyền lúc này, mặt Phuong Trì Hạ biến sắc, ánh mắt có chút ngổn ngang.

"Phí Tư Nặc, anh thả rồi ta!" Chống tay giữa hai người, cô rõ ràng có chút phòng bị đối với anh.

Phí Tư Nặc không chút biến sắc nhìn cô đột nhiên thay đổi sắc mặt, cau mày, kim tay cô đang chống trên lồng ngực anh, kéo xuống, đề lên vách tường.

"Rốt cuộc anh muốn như thế nào?" Phuong Trì Hạ không giống cô gái bình thường, quả thật bây giờ cô có chút căng thẳng, nhưng không phải hoang mang lo sợ, đầu cô rất minh mẫn, dù cho trong lòng rõ ràng sóng to gió lớn nhưng trên mặt vẫn có thể giả vờ rất bình tĩnh.

Hơn nữa, lúc sức mình rõ ràng không thể đấu lại đối phương thì căng thẳng cũng vô ích.

"Em đang sợ tôi sao?" Phí Tư Nặc không chút biến sắc quan sát phản ứng của cô, lông mày nhú thành một đường.

"Không có, tôi chỉ là không quen bị người ta giữ chặt tay đề vào góc tường để nói chuyện thôi." Tầm mắt Phuong Trì Hạ nhàn nhạt liếc mắt nhìn cổ tay mình đang bị anh không chừa, bình tĩnh mà ôn định trả lời.

Phí Tư Nặc đầu tiên là ngớ ngẩn, đuôi lông mày giật giật.

Cô là đang chỉ trích anh không phải sao?

Trò chuyện một lát còn phải dùng cách thức này?

"Ngày đó sau khi em biến mất, tôi tìm em rất lâu." Phí Tư Nặc vẫy vẫy tay, bàn tay đang nắm chặt cổ tay cô đổi thành đan tay cô.

Phuong Trì Hạ ngăn ra, rõ ràng không nghĩ tới anh lại làm động tác như vậy, nhất thời không biết làm sao từ chối.

"Không biết em đã xảy ra chuyện gì, có chút lo lắng." Phí Tư Nặc cong khóe môi nói, giọng điệu dường như còn có chút bất đắc dĩ.

"Ngày đó đột nhiên xảy ra chuyện, chưa kịp thông báo với anh, xin lỗi." Phuong Trì Hạ một mặt nhích ra xa anh, một mặt tay ở trong tay anh lại giả vờ dựa.

Phí Tư Nặc cũng đoán được đại khái chuyện đã xảy ra như thế nào nên cho qua vấn đề này, tầm mắt lấy tốc độ cực kỳ chậm đảo qua mặt cô, anh nhìn chằm chằm cô nhìn một lúc lâu, bất ngờ nói, "Chuyện ngày hôm nay, nếu như, anh nói không phải do anh sai khiến, em tin không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 317: Người tình thân mật như thế

Lời này anh nói với tốc độ rất chậm, ánh mắt quán lấy ánh mắt cô, đáy mắt dường như mang theo mấy phần chờ mong.

Phuong Trì Hạ ngơ ngác nhìn bộ dáng này của anh, lẳng lặng nhìn vào mắt anh, có chút không hiểu được mục đích anh tới đây hôm nay.

Là đặc biệt vì chuyện này?

Cô im lặng, không trả lời.

Phí Tư Nặc không chút biến sắc nhìn cô, ánh mắt cô ngày càng chìm trong im lặng.

Phuong Trì Hạ thật ra chỉ đang phỏng đoán mục đích anh đặc biệt giải thích với cô, thấy sắc mặt anh không bình thường, lập tức lấy lại tinh thần.

Chống tay trên vách tường, dấn người ra sau, kéo dài chút khoảng cách giữa cô và anh, cô gật gật đầu, "Tôi tin."

Mặt của hai người ở rất gần, môi anh cũng sắp dán lên cô, điều này làm cho cô rất không dễ chịu, vẫn cố tránh lui.

Phí Tư Nặc thấy vẻ mặt cô khó chịu, khỏe môi như không có chuyện gì xảy ra mà cong cong, tay đề lên đầu cô, vừa định vò vò một chút, ai ngờ ở một đầu hành lang khác, một giọng nói lạnh lùng vang lên, "Hai người đang làm trò gì ở đó?"

Giọng rất lạnh lẽo, trong giọng nói mang theo sự lạnh lùng, băng hàn thấu xương, lạnh đến mức tim cũng phát run.

Sống lưng Phương Trì Hạ cứng đờ, tất cả vẻ mặt liền đông lại, tầm mắt bỗng nhiên chuyển qua.

Lạc Dịch Bắc đứng cách hai người hơn mười mét, ánh mắt lạnh lùng đang quét qua tay Phí Tư Nặc, sắc mặt trầm trầm, sau đó lại chuyển hướng mặt Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ còn đang bị Phí Tư Nặc chống đỡ, hai người hiện chính là tư thế dán vào tường, dựa rất gần, mặt cũng sắp dính vào nhau.

Một tay Phí Tư Nặc nắm cô tay, một tay khác vừa vịn đặt trên đầu cô, hình ảnh kia xem ra cực kỳ giống người yêu đùa giỡn nhau.

Phương Trì Hạ rõ ràng không ngờ rằng anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây, ngỡ ngác nhìn anh, rõ ràng mình chẳng hề làm gì cả, nhưng nhìn sắc mặt Lạc Dịch Bắc lạnh như thê, trong lòng cô vẫn hồi hộp nhảy một cái, sống lưng không biết sao có hơi tê.

"Lại đây!" Lạc Dịch Bắc mắt lạnh nhìn hai người, môi mỏng không một tia nhiệt độ phun ra hai chữ.

Phương Trì Hạ nhìn nhìn Phí Tư Nặc, lại nhìn nhìn anh, cân nhắc một hồi, vẫn quyết định đẩy Phí Tư Nặc ra đi về phía anh.

Đi tới bên cạnh anh, vừa tới gần, cánh tay dài của Lạc Dịch Bắc duỗi một cái, ôm cô vào trong lồng ngực mình, kéo cô đi về khu Golf.

Anh đi rất nhanh, chân lại vốn dài, dù cho đi tốc độ bình thường, một bước cũng có thể làm Phương Trì Hạ đi vài bước.

Đi một hồi, Phương Trì Hạ hầu như phải chạy bước nhỏ mới đuổi kịp anh.

Bóng lưng anh lạnh buốt, một đường đi về, không khí giữa hai người giống như thấp xuống không ít.

Phương Trì Hạ theo phía sau anh, không chút biến sắc nhìn bóng lưng anh, suy nghĩ lại, bỗng nhiên nói, "Em và Phí Tư Nặc không giống như những gì anh thấy đâu."

Cô giải thích với anh, từ lúc hai người kết hôn tới nay, xảy ra mâu thuẫn cũng không chỉ một lần.

Sống lưng Lạc Dịch Bắc cứng đờ, bước chân từ từ ngừng lại.

Phương Trì Hạ không chút biến sắc nhìn anh, còn nói, "Em cũng không biết anh lại xuất hiện, hôm nay gặp phải anh ta chỉ do ngẫu nhiên."

Thật ra cô cũng không muốn giải thích nhiều như vậy, quan điểm của cô là: người tin tưởng mình, mặc kệ chuyện gì xảy ra cũng sẽ vẫn tin tưởng mình, người không tin tưởng mình thì giải thích cái gì cũng vô ích.

Hơn nữa, cô và Lạc Dịch Bắc cũng đã nói sẽ không can thiệp chuyện của nhau, chuyện của anh, anh không cần phải giải thích với cô, ngược lại, chuyện của cô cũng là như vậy.

Thế nhưng, nghĩ đến hai người còn phải ở chung với nhau trong khoảng thời gian lâu như vậy, Phương Trì Hạ cảm thấy, có mâu thuẫn vẫn nên nói rõ ràng với nhau tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 318: Trừng phạt thô bạo

Có vấn đề gì cứ nói rõ ràng, như vậy sống với nhau cũng dễ dàng hơn.

Chỉ ít cũng sẽ không mang đến phiền phức không cần thiết cho cô.

Lạc Dịch Bắc quay lưng về phía cô, sống lưng ưỡn thẳng tắp, cô không thấy rõ vẻ mặt anh, nhưng dường như mơ hồ cảm giác sự lạnh lùng trên người anh, đã nạt đi một chút.

Phương Trì Hạ cẩn thận từng chút một để ý phản ứng của anh, lại bổ sung một câu, "Vừa nãy em với anh ta không xảy ra chuyện gì cả."

Lạc Dịch Bắc quay người lại phía cô, ánh mắt quét qua mặt cô, bước tới bên cạnh cô, nhìn chằm chằm đôi môi béo mạp như hoa anh đào của cô, một tay ôm lấy eo cô, siết cô vào trong ngực, dưới ánh mắt hơi dừng lại của Phương Trì Hạ, cúi người, môi bỗng nhiên chiếm lấy môi cô.

Động tác của anh rất thô lỗ, không phải hôn, mà là cắn.

Ngậm môi cô, kịch liệt mà lôi kéo, mút, hút, mút môi dưới của cô đến khô nứt, đỏ bừng đến có chút hơi sưng.

"Lạc Dịch Bắc, anh làm gì vậy?"

"Đau quá!"

"Khôn nạn, anh nhẹ nhàng chút coi, đau!"

Phuong Trì Hạ hô khẽ, liên tục né tránh khỏi lồng ngực anh, giờ tay đánh anh, nắm đấm nặng nề mà rơi vào lồng ngực anh, bàn tay vừa phẫn hận bất bình vừa tàn nhẫn đánh anh mấy cái.

Cô gọi đến mức rất đáng thương, động tác Lạc Dịch Bắc hơi dịu dàng hơn một chút, trước cắn, sau chậm rãi biến thành hôn.

Hai người còn đang trước mặt mọi người, sắc mặt Phuong Trì Hạ có chút không dễ chịu, tay nâng đầu anh, anh đẩy ra một chút, "Đừng như vậy, có chuyện gì về nhà lại nói."

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu lên, đầu ngón tay nâng cằm cô lên, chuyển qua mặt cô, hai lòng nhìn đôi môi đang sưng đỏ của cô, thậm chí còn ác liệt mà duỗi lòng bàn tay xoa lại xoa, nắm cô tay đi vào phòng rửa tay.

"Sao vậy?" Phuong Trì Hạ không rõ mục đích của anh, đi theo phía sau anh, bước chân lảo đảo.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, dẫn cô đi tới bồn rửa tay, kéo tay cô xuống vòi nước.

Anh đang giúp cô rửa tay bằng nước rửa tay và còn rất nhiều thứ, rất tỉ mỉ mà xoa nắn toàn bộ mỗi một tắc da thịt trên tay cô, như là trên tay cô có vết bẩn gì đó vậy.

Cái tay kia vừa vặn là bàn tay vừa nảy bị Phí Tư Nặc nắm

Phuong Trì Hạ thần thờ tùy ý anh muốn làm gì thì làm, bỗng nhiên liền hiểu rõ mục đích của anh.

Anh làm việc này, cùng với vừa rồi cắn cô, tất cả đều bởi vì vừa rồi Phí Tư Nặc động vào cô sao?

Ý thức được vấn đề này, trong lòng Phuong Trì Hạ hiểu rõ.

Thật biến thái!

Lạc Dịch Bắc còn đang giúp cô rửa tay, cũng không biết rửa bao lâu, giờ tay cô lên, lấy khăn tay bên cạnh lau giúp cô, nắm tay cô ung dung thông thả mà đi về chỗ Kinh Mộ Thần và Đồng Nhan.

Phuong Trì Hạ bị anh dẫn vật lâu như vậy, trên môi đau đến rát, một đường đi về, trong lòng rất phiền muộn.

Rõ ràng mình không hề làm gì cả, anh dựa vào cái gì đối xử như vậy với cô?

Nhìn chằm chằm anh ở phía trước, ánh mắt cô trầm xuống, bỗng nhiên gọi anh lại, "Lạc Dịch Bắc!"

"Chuyện gì?" Lạc Dịch Bắc dừng bước lại, nghiêng đầu, ánh mắt xa xôi nhìn lướt qua mặt cô.

Dường như tâm trạng anh bây giờ tốt hơn rất nhiều, lúc nói chuyện đã biến thành giọng điệu lơ đãng như bình thường.

Phuong Trì Hạ yên lặng nhìn anh, bước tới bên cạnh anh, sau đó làm động tác mà Lạc Dịch Bắc cực kỳ bất ngờ.

Hai tay quần lấy cổ anh, ôm anh, mũi chân cô nhón lên, mặt đưa sát về phía anh, sau đó, đến gần môi anh liền cắn ——

Hành vi của Phuong Trì Hạ chỉ do trả thù, cắn cực kỳ dùng sức, giữa răng môi hai người thậm chí có thể rõ ràng cảm nhận được vị máu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 319: Không phục thì tìm vợ đi

Lạc Dịch Bắc cau mày, nhưng không đẩy cô ra.

Phuong Tri Hạ cần môi anh đến bản thân cũng có thể cảm giác được vết cắn sâu như nào, lúc này mới buông anh ra.

"Về thôi!" Nghiêng đầu, cô làm như không có chuyện gì xảy ra đi về hướng khu Golf.

Lạc Dịch Bắc đứng tại chỗ, không chút biến sắc nhìn bóng lưng cô đi xa, lòng bàn tay xoa chỗ vừa rồi bị cô cắn trên môi mình, hít một hơi, khóe môi dường như còn cong lên một đường cân nhắc.

Ung dung thong thả theo đi trở về, lúc một trước một sau xuất hiện cùng Phuong Tri Hạ ở khu nghỉ ngơi, Đồng Nhan và Kinh Mộ Thần vừa vặn cũng đang nghỉ ngơi.

Thoáng nhìn hai người cùng lúc trở về, ánh mắt Kinh Mộ Thần quét qua trên môi hai người, khóe mắt giật một cái, nhàn nhạt trên tức, "Eo, tôi còn tưởng là rồi đi có chuyện gì?"

"Xem ra là rất kịch liệt nha!" Đồng Nhan tiếp lời anh ta một câu.

Trên môi Phuong Tri Hạ bị rách, Lạc Dịch Bắc cũng vậy, trình trạng hai người giống nhau, môi đều rất đỏ, chỉ là, Lạc Dịch Bắc xem ra yêu dã hơn.

Phuong Tri Hạ có chút lúng túng, ánh mắt như không có chuyện gì xảy ra dời đi.

"Không phục thì kiếm vợ đi!" Lạc Dịch Bắc làm như không có chuyện gì, quét qua Kinh Mộ Thần, trực tiếp đi ra sân.

"Nhan Nhan, chúng ta cũng chơi một lát đi!" Phuong Tri Hạ kéo Đồng Nhan đi theo.

Kỹ thuật của cô không tốt lắm, Đồng Nhan đương nhiên liền nhận nhiệm vụ dạy cô.

Quan hệ hai người vốn rất tốt rồi, bất cứ lúc nào cũng rất thân mật.

Giữa các cô gái với nhau, hành động cũng không có gì mờ ám, chuyện kể vai sát cánh như vậy hai người vẫn thường làm.

Nhưng lọt vào mắt Lạc Dịch Bắc thì nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

"đề anh." Bước tới, anh thay Đồng Nhan đứng phía sau Phuong Tri Hạ.

Đồng Nhan bó tay với anh, nhưng cũng không nói gì.

Đứng ở chỗ cách xa hai người một chút, cô không chút biến sắc nhìn chăm chăm hai người.

Làm bạn với Lạc Dịch Bắc nhiều năm như vậy, Đồng Nhan đương nhiên biết tính cách anh.

Quá lạnh, lạnh đến mức mẹ ruột Sa Chức Tinh của anh có lúc cũng oán giận anh, quá khó gần, quá không kiên nhẫn.

Đồng Nhan sợ là Phuong Tri Hạ không cẩn thận chọc giận anh sẽ chịu thiệt, như là động tác không chuẩn, đánh bóng ra quá mức mất mặt, vân vân.

Với tính cách Lạc Dịch Bắc, Đồng Nhan cảm thấy, gặp phải chuyện như vậy có thể sẽ trực tiếp gắt gọng.

Nhưng đứng bên cạnh nhìn một lúc lâu, Lạc Dịch Bắc hôm nay giống như rất dễ chịu, từ đầu tới cuối rất kiên trì.

Phuong Tri Hạ cũng vốn thông minh, học cái gì cũng nhanh, Lạc Dịch Bắc chỉ dẫn một chút, cô liền có thể làm được động tác rất chuẩn.

Sau khi thử vung mấy lần, bong thế nhưng có thể trực tiếp vào lỗ!

Lạc Dịch Bắc dường như có hơi tự hào về cô, khóe môi mím thành một đường mỏng.

"Lạc Dịch Bắc, anh chơi của anh đi, em có thể tự mình chơi." Cơ thể hai người hoàn toàn dán vào nhau, Phuong Tri Hạ bị anh làm phiền đến mức rất không thoải mái, khuỷu tay đẩy anh một cái.

"Này không phải cũng là đang chơi sao?" Lạc Dịch Bắc vòng hai tay qua người cô, cầm tay cô, cùng cô đồng thời đánh bóng đi, trả lời cực kỳ lơ đãng.

Phuong Tri Hạ ngẩn ra, vẻ mặt cứng đờ.

Bây giờ gọi là chơi cái gì?

Anh là đang công khai đùa giỡn sao?

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, nắm tay cô, hững hờ dẫn dắt cô vung lên một cái.

Lúc anh làm động tác này, lòng bàn tay như có như không mon trốn mu bàn tay cô, cơ thể còn thỉnh thoảng ma sát cô một hồi.

Chỗ da thịt Phương Tri Hạ dán vào anh nóng như một đám lửa, không được tự nhiên đẩy anh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 320: Theo anh là được rồi

"Em đi nghỉ ngơi một chút!" Đẩy gậy golf vào trong tay anh, cô xoay người rời đi.

Chạy trốn rất nhanh, động tác có chút chật vật, lúc trở lại khu nghỉ ngơi, khuôn mặt vẫn còn hồng.

"Nóng lắm sao?" Tầm mắt Đồng Nhan nhìn lướt qua mặt cô, biết rõ còn hồng.

"Không sao." Phương Tri Hạ làm như không có chuyện gì xảy ra tìm cái ghế ngồi xuống, yên lặng chờ Lạc Dịch Bắc và Kinh Mộ Thần.

Sau khi cô rời đi Lạc Dịch Bắc cũng không còn hứng thú, không quá hai phút cũng trở lại đây.

"Không còn sớm nữa, về thôi!" Nói với Đồng Nhan một câu, cũng mặc kệ cô muốn hay không muốn, anh nắm tay Phương Tri Hạ đi ra ngoài câu lạc bộ.

Phương Tri Hạ có chút không biết nói gì với anh, nghiêng đầu vẫy tay với Đồng Nhan, "Bữa khác gặp!"

Đồng Nhan nhìn hai người, vẫy vẫy tay, nhàn nhạt cong khóe môi cười với cô.

Sau khi Phương Tri Hạ theo Lạc Dịch Bắc rời đi.

Đồng Nhan nhìn chăm chăm hướng hai người biến mất một lúc lâu, chợt phát hiện, Lạc Dịch Bắc hình cũng không quá lạnh lùng.

Lúc này cũng gần đến bữa tối, Phương Tri Hạ và Lạc Dịch Bắc đi ra câu lạc bộ liền tìm một chỗ ở bên ngoài ăn xong mới trở về.

Lúc trở về biệt thự, trong phòng đèn được sáng trưng.

Có lẽ là người giúp việc đã đến đây, mở sẵn cho hai người.

Từng đốm sáng vàng lấp lánh như những ngôi sao trên trời, trải rộng toàn bộ hoa viên, từ cửa lớn đi dọc theo đường mòn đá cuội đến nhà chính, mơ mơ hồ hồ tạo thành một con đường.

Phương Tri Hạ bước vào trước, hôm nay tâm trạng cô dường như cũng không tệ lắm, lúc đi vào, bước chân rất nhẹ nhàng, đi tới đi tới, thậm chí cời gậy, như trẻ con nhón chân đạp lên đá cuội trơn bóng.

Cô dường như không ngại vấn đề hình tượng, cô ở trước mặt anh xưa nay vẫn như vậy, muốn làm cái gì thì làm cái đó, càng sẽ không quan tâm mình sẽ để lại ấn tượng gì cho anh.

Lạc Dịch Bắc đi sau lưng cô, không chút biến sắc nhìn động tác của cô, lông mày đầu tiên là nhíu nhíu, sau lại từ từ thả lỏng.

Thật ra anh khá là yêu thích vẻ mặt không hề giả vờ của cô ở trước mặt anh, nếu như cô nịnh nọt anh, sẽ lần thứ hai làm anh nghĩ đến cô có ý đồ xấu xa cho anh.

"Anh ăn em vào!" Vài bước theo sau, Lạc Dịch Bắc bế cô lên, ẩm cô nhanh chân đi vào phòng.

"Em chưa muốn vào, em muốn đi dạo trong hoa viên một chút." Phương Tri Hạ cũng không giãy dụa với anh, chỉ thật yên lặng phát biểu ý kiến của mình.

"Được rồi, anh đi với em." Lạc Dịch Bắc lúc này rất dễ nói chuyện, bước chân chậm lại, nhưng không có ý định thả cô xuống.

Phương Tri Hạ biết tính tình của anh, cũng lười kháng cự anh, tựa trong lòng anh, đơn giản tùy ý anh.

Lạc Dịch Bắc nói sẽ đi với cô, nhưng kết quả lại xoay người, ẩm cô trực tiếp đi tới phía sau núi.

"Em không muốn ra phía sau núi." Phương Tri Hạ đầu tiên là ngăn ra, thấy hướng đi không đúng, cau mày.

"Cứ theo anh là được rồi." Lạc Dịch Bắc không biến sắc đáp lại cô một câu, ẩm cô tiếp tục đi về phía trước.

"Muốn xuống chung không?" Đi tới suối nước nóng, ánh mắt quét qua trên người cô, anh thông thả đề nghị, ánh mắt, yêu đã lại tà khí.

"Không muốn." Phương Trì Hạ giật mình, biết ở lại chắc chắn sẽ gặp chuyện không tốt, liền như một làn khói chui ra khỏi ngực anh, chạy nhanh hướng vào biệt thự.

Chỉ để lại một câu, "Em đi lấy khăn tắm cho anh!"

Lần này Lạc Dịch Bắc cũng không miễn cưỡng, cởi quần áo trên người ra, tự mình tiến vào trong hồ nước.

Lúc Phương Trì Hạ xuất hiện lần nữa, đoán anh tắm cũng gần xong.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 321: Gọi cảm lại đẹp trai

"Cho anh." Phương Trì Hạ cầm khăn tắm, đến bên cạnh Lạc Dịch Bắc, đưa cho anh.

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn Phương Trì Hạ cầm khăn tắm, nhưng lại không nhận, mà nhìn mặt Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ vừa rồi trở về phòng cũng tắm rửa, đại khái nghĩ đến anh còn ở phía dưới chò, tóc cũng không lau khô, để ẩm ướt thả trên vai, nước theo khuôn mặt trượt xuống, thấm vào áo quần.

Lạc Dịch Bắc không dấu vết nhìn Phương Trì Hạ, lông mày nhếch lên.

"Anh không cần?" Phương Trì Hạ thấy Lạc Dịch Bắc chỉ nhìn cô chăm chăm, không nhận khăn, muốn thu tay lại thì cổ tay lại bị giữ chặt. Lạc Dịch Bắc nhấc chân bước ra. Phương Trì Hạ ghen hòng nhìn trần trời.

Phương Trì Hạ chỉ cảm thấy trước mắt thoáng qua màu da lúa mạch, khuôn mặt nóng lên, theo phản xạ có điều kiện muốn lui về phía sau, thì khăn tắm trong tay cô bỗng nhiên bị Lạc Dịch Bắc rút ra, sau đó, hướng trên đỉnh đầu chụp xuống, lúc Phương Trì Hạ lấy lại tinh thần thì khăn tắm trong tay đã khoác trên người cả hai.

Phương Trì Hạ cũng bị bao lấy!

Động tác Lạc Dịch Bắc rất nhanh, nhanh đến mức Phương Trì Hạ không phản ứng kịp, không thấy rõ chuyện gì xảy ra, nhưng hình ảnh trong đầu vẫn in sâu.

Lạc Dịch Bắc dùng khăn tắm rất lớn, Phương Trì Hạ lại nhỏ, hai người dùng một cái khăn vẫn đủ.

Thậm chí còn thừa một góc.

Phương Trì Hạ nhìn tư thế hai người, không được tự nhiên, cuối cùng giả bộ như không có việc gì.

"Bây giờ đi về sao?" Nhìn mặt hồ, Phương Trì Hạ thuận miệng hỏi.

"Không vội." Lạc Dịch Bắc giống như không có việc gì, thậm chí còn cầm khăn tắm bao lấy tóc dài ướt sũng, giúp Phương Trì Hạ lau khô.

Động tác của Lạc Dịch Bắc làm Phương Trì Hạ sững sờ, thân thể cứng cứng, nhìn Lạc Dịch Bắc ngạc nhiên.

"Em tự mình làm được rồi." Muốn đẩy tay Lạc Dịch Bắc ra, nhưng Lạc Dịch Bắc lại không để ý.

"Em ngồi im đi." Lờm Phương Trì Hạ, Lạc Dịch Bắc làm như không có việc gì tiếp tục lau tóc cho cô.

Động tác Lạc Dịch Bắc rất kiên nhẫn, từng chút lau khô tóc cho Phương Trì Hạ, lúc tóc gần khô, động tác Lạc Dịch Bắc mới dừng lại.

Lạc Dịch Bắc không dấu vết nhìn mặt Phương Trì Hạ, khoe môi ngoác ngoác, nhét khăn tắm vào trong tay cô, sau đó nghiêng ngả nói một câu: "Vợ chồng phải giúp đỡ lẫn nhau, bây giờ đến lượt em giúp anh!"

Phương Trì Hạ ghen hòng, đối với lời Lạc Dịch Bắc không còn lời gì để nói, nhưng lại không từ chối.

Cầm khăn giúp Lạc Dịch Bắc lau.

Phương Trì Hạ muốn nhanh trở về, động tác rất lưu loát, không chậm rãi giống Lạc Dịch Bắc.

Tóc Lạc Dịch Bắc bị Phương Trì Hạ xoa thành một đồng.

Lúc Phương Trì Hạ lau không suy nghĩ nhiều, bây giờ nhìn tóc Lạc Dịch Bắc sưng sờ, khóe mắt co rút.

Lạc Dịch Bắc như vậy cũng không ảnh hưởng đến hình tượng, ngược lại còn có cảm giác gọi cảm.

Nhưng bình thường nhìn Lạc Dịch Bắc rất sạch sẽ gọn gàng, đột nhiên thấy Lạc Dịch Bắc như vậy, Phương Trì Hạ nhin không được cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 322: Chủ động trêu chọc anh

Phương Trì Hạ cười không lớn, nhưng nụ cười rất sâu, cảm thấy rất thoải mái.

Bình thường đều là Lạc Dịch Bắc giầy vò cô, coi cô như con rối mà giầy vò, rốt cục cũng đến lượt cô giầy vò Lạc Dịch Bắc một lần.

"Có gì thú vị ah?" Lạc Dịch Bắc nhìn mặt Phương Trì Hạ, ánh mắt lạnh buốt.

"Lau nhanh còn trở về!" Phía sau núi nhiệt độ vốn hơi thấp, dù đang là mùa hạ, không khí buổi tối cũng hơi lạnh.

Lạc Dịch Bắc vẫn không mặc áo quần, Phương Trì Hạ không muốn kéo dài bầu không khí này, lại lau tóc cho Lạc Dịch Bắc tiếp.

Động tác Phương Trì Hạ ôn nhu hơn lúc nãy nhiều, tốc độ cũng chậm hơn.

Lạc Dịch Bắc nhìn nhìn động tác Phương Trì Hạ, lẳng lặng nhìn mặt cô.

Thật ra Phương Trì Hạ chỉ cần không bướng bỉnh, không chống lại anh, thì cũng không làm cho anh chán ghét.

Cái mũi, miệng, khuôn mặt nho nhỏ, tay cũng nho nhỏ, tinh xảo giống như như búp bê phiên bản thu nhỏ bỏ túi.

Con gái như vậy hay làm cho người ta thương tiếc nâng niu trong lòng bàn tay.

Nếu như Phương Trì Hạ gả cho anh vì mục đích đơn thuần, Lạc Dịch Bắc khả năng sẽ không cảm thấy chán ghét cô như vậy.

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn Phương Trì Hạ thất thần.

Phương Trì Hạ vẫn đang chăm chú giúp Lạc Dịch Bắc lau khô tóc, năm ngón tay còn xen vào sợi tóc, cảm thấy không sai biệt lắm thì dừng lại.

"Tốt rồi!" Tay rũ xuống, hóp lưng lại như mèo muốn từ trong khăn tắm lui ra ngoài, hai tay Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên ôm eo cô.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, lưng cương cứng.

"Anh đưa em về." Lạc Dịch Bắc nắm tay Phương Trì Hạ, đi phía trước dẫn Phương Trì Hạ về.

Phía sau núi đường hơi gập ghềnh, thế nhưng bên đường đều có ánh đèn, tuy mờ mờ lung, nhưng vẫn thấy rõ.

Phương Trì Hạ đi sau lưng Lạc Dịch Bắc, từ sau núi trở về nhà, vào phòng ngủ, mắt ngó chừng Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc gần đây đã thu liễm rất nhiều, trên cơ bản chỉ cần cô không vui, Lạc Dịch Bắc sẽ không bắt ép cô.

Đêm nay Lạc Dịch Bắc cũng như thế, trở về phòng chỉ vào phòng tắm rửa mặt đánh răng rồi đi ngủ, cũng không làm gì cô.

Ngược lại Phương Trì Hạ không biết làm sao lúc ngủ rồi lại cứ dán lên người Lạc Dịch Bắc, tay khoác lên người Lạc Dịch Bắc.

Tư thế ngủ của Phương Trì Hạ không thể nói là lịch sự, chủ yếu là do trước kia ngủ một mình đã quen.

Sau khi kết hôn với Lạc Dịch Bắc, vì phòng bị Lạc Dịch Bắc cũng tương đối quy củ.

Nhưng gần đây hai người luôn ngủ cùng nhau, Phương Trì Hạ lại theo thói quen khi ngủ một mình thân thể dán lên Lạc Dịch Bắc, tay rất tự nhiên mà ôm lấy Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc vốn ngủ khá tỉnh, chỉ cần một động tác nhỏ, Lạc Dịch Bắc cũng sẽ tỉnh lại.

Lạc Dịch Bắc nhìn tay Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn.

Lạc Dịch Bắc không ngờ tới anh không đi trêu chọc Phương Trì Hạ, Phương Trì Hạ lại còn có thể chủ động trêu chọc anh, nhìn chăm chăm cánh tay Phương Trì Hạ một hồi lâu, khóe mắt nháy lên.

Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ thật lâu, đối với Phương Trì Hạ có chút im lặng.

Phương Trì Hạ giấc ngủ cũng rất cạn, đại khái là ánh mắt Lạc Dịch Bắc quá mức sắc bén, trong bóng tối, Phương Trì Hạ đang nhắm mắt lại đột nhiên mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 323: Làm tốt bổn phận người vợ

Trong ánh trăng mờ mờ, con người Lạc Dịch Bắc chiếu rọi một mảnh không gian.

Hai người dựa vào nhau, chớp mũi Phương Trì Hạ dán lên Lạc Dịch Bắc.

Phương Trì Hạ lẳng lặng nhìn Lạc Dịch Bắc, kinh ngạc.

Phương Trì Hạ liếc xéo tay mình, nghĩ phải làm như không có chuyện gì xảy ra thu tay chân lại, sau lưng thỉnh thoảng bị Lạc Dịch Bắc ôm chặt.

Lạc Dịch Bắc một tay giữ eo, một tay nắm cầm, hôn lên môi Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ cũng không đẩy ra, tùy ý Lạc Dịch Bắc muốn làm gì thì làm, đợi đến khi Lạc Dịch Bắc buông ra, Phương Trì Hạ mới bối rối nói "Đi ngủ sớm một chút?"

Phương Trì Hạ bọc chăn quanh người giống như mèo con ngáp một cái, trong mắt giống như là hai ao nước, bộ dáng thoát nhìn rất đáng thương.

Hôm nay Phương Trì Hạ xác thực rất mệt, đầu tiên là giữa trưa du thuyền bị cướp đi, sau thì chơi Golf lâu như vậy, lúc này đúng là chịu không nổi.

"Bé con đáng thương..." Lạc Dịch Bắc nhìn bộ dạng Phương Trì Hạ, trêu chọc.

Sắc mặt Phương Trì Hạ ngay lập tức biến đổi, trong mắt phun ra một ngọn lửa, nhưng lại không phản kích.

Lạc Dịch Bắc buông tay Phương Trì Hạ, nói: "Ngủ đi."

Ngày thứ hai là Chủ nhật.

Phương Trì Hạ gần đây vì Lạc Dịch Bắc an phận, giấc ngủ được tương đối tốt.

Phương Trì Hạ thức dậy rất sớm, sau khi tỉnh lại rất tự giác chuẩn bị bữa sáng.

Sau khi hai người kết hôn, trong nhà không có người giúp việc, ba bữa cơm đều do Phương Trì Hạ nấu.

Ở phương diện này Phương Trì Hạ vẫn tương đối có trách nhiệm, chủ yếu là món ăn nấu ra tuy kỹ thuật không tốt bao nhiêu, nhưng Lạc Dịch Bắc đều ăn, ngẫu nhiên còn châm chọc vài câu.

Chỉ cần Lạc Dịch Bắc không làm khó dễ cô, sống chung cũng không khó.

Ước định bốn năm, Phương Trì Hạ cảm thấy không khó để vượt qua.

Phương Trì Hạ đến phòng bếp, ở bên trong phòng bếp đinh đinh đồng đồng bận rộn một lát, rất tùy ý nấu cháo sáng cho hai người.

Lúc Lạc Dịch Bắc đi xuống, Phương Trì Hạ đưa lưng về phía anh bận rộn.

Lạc Dịch Bắc dựa vào cạnh cửa, nhìn chăm chăm bóng lưng Phương Trì Hạ một hồi lâu, thỉnh thoảng lại nghĩ tới chuyện tối hôm qua Phương Trì Hạ chủ động ôm anh, nhớ tới cảm giác lúc hai cái tay hết sức nhỏ nhắn ôm mình.

Phương Trì Hạ đang nhồi bột mì, nên trên tay, trên mặt đều dính bột mì.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm Phuong Trì Hạ một hồi lâu, rồi đi qua, làm động tác khiến Phuong Trì Hạ ngoài ý muốn.

Lạc Dịch Bắc giữ chặt tay Phuong Trì Hạ, dùng tay áo không quản việc có làm bẩn áo quần anh hay không, từng chút giúp cô lau hết bột mì.

Động tác Lạc Dịch Bắc hơi thô lỗ, nhưng lại rất chân thành, giúp Phuong Trì Hạ lau mặt và tay sạch sẽ.

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu đã thấy Phuong Trì Hạ đang ngạc nhiên nhìn chăm chăm anh, mặt không cảm xúc phun ra một câu: "Cái tay này, buổi tối giúp anh thích hợp hơn!"

Giúp Lạc Dịch Bắc?

Giúp...

Giúp cái gì? Tối hôm qua có chuyện gì sao?

Phuong Trì Hạ không xác định được là chuyện gì, nhưng Lạc Dịch Bắc dùng giọng điệu như vậy, không cần nghĩ Phuong Trì Hạ cũng biết chuyện Lạc Dịch Bắc đang ám chỉ không tốt lành gì.

Hai người tốt xấu đã sống cùng nhau lâu như vậy, Phuong Trì Hạ vẫn hơi hiểu Lạc Dịch Bắc một chút.

Thật sự là không biết xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 324: Phuong Trì Hạ bỗng nhiên nổi tiếng về thiết kế

Hai người nhanh chóng giải quyết xong bữa sáng.

Sau đó Lạc Dịch Bắc ôm một đồng bàn thiết kế lớn, ngồi trên ghế salon xem.

Dung Hi cách một thời gian đều đưa ra mẫu trang sức mới, đây là lệ cũ.

Mà mỗi một lần sản phẩm mới đưa ra. Nhà thiết kế sẽ nộp lên rất nhiều bản vẽ, quyền quyết định cuối cùng nằm trong tay Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc đang xem bản thiết kế, để chọn ra mẫu trang sức mới sẽ đưa ra.

Thâm mỹ Lạc Dịch Bắc rất cao, một bản thiết kế chỉ xem qua một tí là xong, cuối cùng chỉ còn lại có mấy bản thiết kế.

Lạc Dịch Bắc đang chăm chú nhìn một bản thiết kế, có vẻ như bản thiết kế này vẫn không thỏa mãn Lạc Dịch Bắc, lông mày anh nhíu lại.

Phuong Trì Hạ ngồi ở bên cạnh cầm sách học, nhìn phản ứng của Lạc Dịch Bắc, liếc nhìn bản thiết kế trong tay anh.

Đó là bản vẽ một chiếc nhẫn, nhìn rất hoa lệ, xung quanh khảm rất nhiều viên kim cương nhỏ, chính giữa là hình trái tim chạm rồng đan vào nhau.

Thiết kế này rất sáng tạo, nhất là chỗ chạm rồng.

Phuong Trì Hạ nhìn một lần, đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc thích thú.

Nhưng nhìn một chút, lại cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Phuong Trì Hạ nhìn chăm chăm bản thiết kế thật lâu, thỉnh thoảng nói một câu, "Hai hình trái tim quá cứng nhắc."

Lạc Dịch Bắc giật mình, ngẩng mặt lên, nhìn Phuong Trì Hạ.

Lạc Dịch Bắc nhìn bản thiết kế này cũng cảm thấy kinh diễm, nhưng không kiên nhẫn nhìn kĩ.

Chăm chú nhìn hồi lâu, Lạc Dịch Bắc cũng có ý nghĩ giống Phuong Trì Hạ.

Nhưng Lạc Dịch Bắc là con cháu thế gia, nhạy bén như vậy rất bình thường.

Nhưng Phuong Trì Hạ thì khác, không đề cập tới chuyện cô căn bản không tiếp xúc với nhiều châu báu, thậm chí ngay cả thiết kế trang sức chuyên

nghiệp cũng không!

Nhưng bây giờ, Phương Trì Hạ lại có thể nhìn ra vấn đề trên bản thiết kế.

Cô gái này...

Lạc Dịch Bắc biết Phương Trì Hạ rất thông minh, trước kia cũng chứng kiến rất nhiều lần, thế nhưng không nghĩ rằng ở phương diện này cô cũng nhạy bén như vậy.

Bản thiết kế trong tay Lạc Dịch Bắc là của một nhà thiết kế cao cấp nổi tiếng người Pháp.

Nhà thiết kế này là Dung Hi mời tới, những thiết kế của người này chưa một lần làm người ta thất vọng.

Đối với nhà thiết kế nổi tiếng, từ trước đến nay chỉ có dẫn dắt thẩm mỹ người khác. Phương Trì Hạ đang gây hấn với quyền uy!

Phương Trì Hạ cũng thấy tên nhà thiết kế trên bản vẽ, cô biết nói như vậy không tôn trọng tiền bối, nhưng ở đây chỉ có cô và Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ hoàn toàn nghĩ gì nói vậy.

"Em cảm thấy nên sửa như thế nào thì tốt?" Lạc Dịch Bắc cảm thấy rất hứng thú, đưa bản thiết kế đặt ở trên mặt bàn, ánh mắt ung dung nhìn về phía Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ nhìn chằm chằm bản thiết kế hồi lâu, rồi tìm một tờ giấy trắng, cầm bút máy ở phía trên vẽ gì đó, cuối cùng đưa cho Lạc Dịch Bắc.

Phương Trì Hạ vẽ hai hình trái tim, so với bản thiết kế cũ đường cong linh động hơn, hai hình trái tim đan chéo hình dạng cũng không giống nhau.

Hình trái tim Phương Trì Hạ vẽ đường cong rất trôi chảy, hai đầu quả tim, sáng tạo vênh lên vênh lên, đan chéo cùng một chỗ, như đang vây quanh, hoặc đang hôn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 325: Tim đập thành thịch

Bản thiết kế là đồ chết, nhưng do Phương Trì Hạ vẽ ra, phảng phất như được trao sinh mệnh rất sống động.

Chỉ nhìn thôi cũng có thể thấy có tình cảm với nó.

Bản thiết kế là một bản vẽ ở trạng thái tĩnh, khi nhìn cũng chỉ thấy được hình dáng của đồ vật trên đó.

Nhưng bản thiết kế do Phương Trì Hạ vẽ ra, lại có thể làm cho người khác tự động bỏ não ra quá trình hôn, ôm của hai hình trái tim, tựa như hai con người vậy.

Đây là cái gọi là linh hồn, dưới ngòi bút thiết kế, có thể từ đó nhìn thấy một đôi tình nhân.

Phương Trì Hạ như vậy, làm Lạc Dịch Bắc ngoài ý muốn, nhưng trên mặt Lạc Dịch Bắc cũng không biểu hiện gì.

"Thật ra em cảm thấy tên của chiếc nhẫn cũng nên sửa luôn, dùng từ nhịp tim em cảm thấy chính xác hơn."

Phương Trì Hạ nhìn chằm chằm bản vẽ nói.

Lạc Dịch Bắc cũng không nói gì.

Phương Trì Hạ liếc Lạc Dịch Bắc một cái, thấy Lạc Dịch Bắc không có phản ứng gì, lại bổ sung một câu, "Em chỉ thuận miệng nói thôi, việc thiết kế anh hiểu rõ hơn em."

Lạc Dịch Bắc chỉ nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, cũng không nói gì, nhưng mà ngày hôm sau đi làm lại công bố một tin tức khiến mọi người giật mình.

Ở Dung Hi mỗi sáng sớm đầu tuần đều có hội nghị, tham dự cuộc họp đều là thành viên cao cấp, và một ít nhân viên quan trọng.

Cuộc họp hôm nay nói về bản thiết kế.

Lạc Dịch Bắc đầu tiên công bố bản thiết kế anh chọn, lúc sắp chấm dứt lại giờ lên hai bản thiết kế, thỉnh thoảng nói một câu "Sau khi công ty thận trọng cân nhắc, quyết định dựa trên thiết kế của Roland, cải tiến một chút, phần linh hồn thiết kế quyết định dùng bản thiết kế của Phương Trì Hạ!"

Lạc Dịch Bắc nói một câu như thuốc nổ, oanh tạc cả cuộc họp.

Phuong Trì Hạ cũng ở trong phòng họp. Nghe Lạc Dịch Bắc nói, thỉnh thoảng ngẩng mặt lên, rõ ràng bị Lạc Dịch Bắc làm chấn kinh.

Roland là ai?

Là nhà thiết kế cao cấp đến từ Châu Âu. rất nhiều nhà thiết kế trẻ đều tôn kính ông.

Phuong Trì Hạ là ai?

Chỉ là một trợ lý nhỏ, tên cô khả năng cũng chưa nhiều người nghe qua.

Lạc Dịch Bắc đang muốn làm cái gì?

Công khai dùng bản thiết kế của nhân vật vô danh, thậm chí cũng không phải là một nhà thiết kế bình thường, tới khiêu khích quyền uy một nhà thiết kế kỳ cựu sao?

Roland cũng tham dự cuộc họp, nghe Lạc Dịch Bắc nói mặt trắng bệch.

"Lạc tổng, tôi không chấp nhận!" Từ trước đến nay luôn được mọi người tôn sùng, bây giờ đột nhiên gặp chuyện như vậy Roland cảm thấy mất sạch mặt mũi.

"Vậy sản phẩm mới, chúng tôi sẽ chọn bản thiết kế của mấy người khác là được." Lạc Dịch Bắc lạnh lùng, từ trước đến nay không chấp nhận mặc cả, càng không nhìn thể diện của ai.

Không lưu tình nói một câu, làm Roland cảm thấy như bị tát vào mặt, tức giận nhưng không thể phát tiết, cuối cùng ánh mắt nhìn về phía Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ bị Roland nhìn khẽ giật mình, cảm giác nguy cơ đang đến.

Một nhà thiết kế quyền uy, lại bị một con nhóc chưa trưởng thành thay thế, mặc kệ là ai cũng thấy nhục nhã.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 326: Phuong Trì Hạ là vợ của tôi

Ánh mắt Roland vô cùng sắc bén, giống như kim đâm vào trên người Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ bị Roland nhìn rất không thoải mái, đang chuẩn bị tùy cơ ứng phó.

Roland không biết là bị Lạc Dịch Bắc kích thích lý trí, hay muốn ăn miếng trả miếng, đem nhục nhã toàn bộ đổ lên Phuong Trì Hạ.

Roland nhìn chằm chằm Phuong Trì Hạ thật lâu, chằm chọc một câu "Tuổi còn trẻ đã dùng thủ đoạn, biết lợi dụng ưu thế trời cho a, cô bán mình cho Lạc tổng được bao nhiêu tiền? ngủ chung bao nhiêu lần rồi? cô không cảm thấy hổ thẹn sao?"

Roland nói chuyện không lưu tình, quên mất Lạc Dịch Bắc vẫn đang ở đây.

Phuong Trì Hạ từ khi đi đến Dung Hi, luôn cùng Lạc Dịch Bắc đi về.

Không chỉ Roland, rất nhiều người cũng nghĩ hai người như vậy.

Cảm thấy quan hệ hai người không bình thường, thật ra mọi người đã suy nghĩ quá nhiều.

Tuy sự thật cũng như thế, nhưng bây giờ bị Roland công khai nói ra còn dùng phương thức nhục nhã như vậy, tôn nghiêm Phuong Trì Hạ bị chà đạp nặng nề, sắc mặt trắng bệch, thân thể hơi run rẩy.

Lạc Dịch Bắc quan sát Phuong Trì Hạ, mày nhíu lại.

Từ khi kết hôn đến nay, Lạc Dịch Bắc cảm thấy Phuong Trì Hạ không dễ bị bắt nạt.

Phuong Trì Hạ ngay cả anh cũng dám chống lại, há lại để cho người khác nhục nhã?

Trong tình huống này Phương Trì Hạ chỉ cần quay về phía mọi người nói một câu: "Tôi là vợ của Lạc Dịch Bắc!"

Như vậy mọi chuyện có thể giải quyết ngay.

Nhưng Phương Trì Hạ rõ ràng tức giận nắm tay đến mức khớp xương trắng bạch, nhưng một câu cũng không phản bác.

Phương Trì Hạ như vậy, làm Lạc Dịch Bắc không thể hiểu được.

Phương Trì Hạ cảm thấy Roland nói cũng không sai.

Lạc Dịch Bắc lúc trước đáp ứng kết hôn, cũng chỉ vì nhìn trúng thân thể cô a?

Cuộc hôn nhân này tính chất cũng giống như một vụ mua bán.

Tuy chuyện này nói ra rất nhục nhã, nhưng đây là sự thật!

Đây là nguyên nhân Phương Trì Hạ không phản bác lại Roland.

"Lạc tổng..." Roland ngừng đầu định nói tiếp thì bị Lạc Dịch Bắc cắt đứt: "Mọi người nghỉ ngơi năng lực Phương Trì Hạ tôi có thể hiểu, vậy thì chúng ta áp dụng phương thức bầu bằng phiếu đi!"

Lạc Dịch Bắc ném ra một câu rồi nghiêng đầu gọi điện thoại cho trợ lý, nói vài câu, lát sau trợ lý đưa một trăm nhà thiết kế tới.

Lạc Dịch Bắc đem bản thiết kế của Phương Trì Hạ và Roland bày ra, che tên lại.

Lạc Dịch Bắc cũng không nói từ nào là ai thiết kế, áp dụng phương pháp bỏ phiếu công khai, kết quả Phương Trì Hạ được 90 phiếu.

Đây là phương pháp công bằng nhất, thiết kế của Phương Trì Hạ áp đảo Roland!

Kết quả chấn động toàn bộ Dung Hi, cho Roland một kích, nói không ra lời.

Lạc Dịch Bắc rất hài lòng với kết quả, lúc cuộc họp chấm dứt, trước mặt mọi người nắm tay Phương Trì Hạ đi ra ngoài.

Lúc sắp ra khỏi cửa, nghiêng đầu ung dung nói một câu: "Đúng rồi, quên báo cho mọi người, Phương Trì Hạ là vợ của tôi, mỗi đêm đều ngủ cùng tôi."

Lạc Dịch Bắc nói rất hời hợt như thay Phương Trì Hạ biện hộ, làm Roland tức giận lệch mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 327: Bị Phương Trì Hạ từ chối

Lạc Dịch Bắc nói với Roland như vậy đưa quan hệ hai người ra ánh sáng, thần sắc vẫn rất bình thản.

Nhưng vừa rời khỏi tầm mắt đối phương, Lạc Dịch Bắc lại buông tay Phương Trì Hạ ra.

Phương Trì Hạ cũng chẳng suy nghĩ gì.

Phương Trì Hạ chỉ nghĩ Lạc Dịch Bắc giúp cô giả mạo. Bởi quan hệ hai người là ân hôn.

Lạc Dịch Bắc trước sau bất đồng, cũng không làm cho Phương Trì Hạ cảm thấy mất mát, tâm trạng thậm chí cũng không vì bị Lạc Dịch Bắc kích thích mà rung động, Phương Trì Hạ làm như không có việc gì đi sau lưng Lạc Dịch Bắc trở về văn phòng.

Lạc Dịch Bắc tối hôm qua đã chứng kiến thiên phú của Phương Trì Hạ, vừa vào văn phòng ngồi trên ghế đã thỉnh thoảng hỏi "Em có muốn học thiết kế không?"

Phương Trì Hạ không cần suy nghĩ, từ chối luôn: "Em không muốn."

Phương Trì Hạ như vậy làm Lạc Dịch Bắc rất bất ngờ, lông mày nhíu lên "Nguyên nhân?"

Lạc Dịch Bắc nghe đáp án của Phương Trì Hạ rất ngạc nhiên.

Phương Trì Hạ sống cùng anh, Dung Hi lại là công ty chuyên về thiết kế.

Lạc Dịch Bắc đuổi ra cảnh ô-liu, đả ngộ như vậy chỉ sợ rất nhiều người ước mơ.

Có điều kiện tốt như vậy, chỉ cần Phương Trì Hạ gật đầu, tương lai Phương Trì Hạ có thể trở thành nhà thiết kế mới vô cùng nổi tiếng.

Đối với người khác đây là miếng bánh từ trên trời rớt xuống, nhưng Phương Trì Hạ lại từ chối!

Lạc Dịch Bắc không dấu vết nhìn Phương Trì Hạ, rất muốn nghe lý do cô từ chối.

Phương Trì Hạ muốn làm ở phòng phiên dịch của bộ ngoại giao, trở thành người phiên dịch.

Vì vậy Phương Trì Hạ học tiếng Pháp, học tiếng Ý, học tiếng Đức, tiếng Anh và rất nhiều ngôn ngữ khác.

Ở phương diện ngôn ngữ, Phương Trì Hạ có thiên phú rất cao, người khác tốn vài năm cũng chưa học giỏi một ngôn ngữ, Phương Trì Hạ chỉ cần ba tháng đã có thể giao tiếp lưu loát.

Phương Trì Hạ muốn làm ở bộ phận phiên dịch, thiết kế không có trong kế hoạch tương lai của cô.

Hơn nữa, nếu học thiết kế, sau này e rằng lại có dính líu với Lạc gia nhiều!

Đây là suy nghĩ trong lòng Phương Trì Hạ, nhưng Phương Trì Hạ biết không thể nói như vậy với Lạc Dịch Bắc.

Nếu như Phương Trì Hạ nói như vậy, không chừng còn bị Lạc Dịch Bắc cho rằng anh không ghét bỏ cô, cô còn dám ghét bỏ anh.

Phương Trì Hạ suy nghĩ kỹ rồi nói, "Em đang học tiếng Pháp? Vừa học ở trường vừa làm việc ở Dung Hi không có nhiều thời gian rảnh, chuyện đó để sau này hãy nói a!"

Phương Trì Hạ từ chối rất uyển chuyển, không chọc giận Lạc Dịch Bắc, cũng không gây phiền toái cho bản thân.

Lạc Dịch Bắc híp mắt, đánh giá Phương Trì Hạ, có vẻ không tin, nhưng cũng không hỏi gì thêm.

"Em ra ngoài trước." Phương Trì Hạ sợ Lạc Dịch Bắc hỏi nhiều, quay người tự nhiên đi ra ngoài.

Phương Trì tới đây so với lúc ở thành phố C có rất nhiều chuyện để làm.

Lạc Dịch Bắc gặp chuyện gì phức tạp đều thích giao cho cô xử lý, làm chân chạy, làm việc lật vật, chuẩn bị cuộc họp, biến Phương Trì Hạ từ một trợ lý nhỏ rèn luyện thành trợ lý riêng.

Phương Trì Hạ bung một đồng tài liệu đi ra, chuông điện thoại trên bàn làm việc vừa vãn vang lên.

Phương Trì Hạ để tài liệu trên mặt bàn, cầm điện thoại lên.

"Cho tôi gặp Lạc Dịch Bắc." Đầu máy là một giọng nữ, nghe có chút quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 328: Tô Nhiễm gọi điện

Phương Trì Hạ vắt hết óc suy nghĩ, nhưng nhất thời không nhớ ra thân phận đối phương.

"Chào chị, xin hỏi chị có hẹn trước không?" Phương Trì Hạ ngồi xuống hỏi.

Đối phương nghe Phương Trì Hạ hỏi sững sờ một chút, trầm mặc một hồi, lúc Phương Trì Hạ chuẩn bị cúp điện thoại, đối phương lại lên tiếng, "Không có, phiền chị nói cho Lạc Dịch Bắc biết, Tôi là Tô Nhiễm."

Phương Trì Hạ giật mình, cầm điện thoại trong tay cứng ngắc.

"Xin hỏi có vấn đề gì sao?" Tô Nhiễm thấy bên kia không trả lời, nhú mày lại.

"Được, tôi sẽ giúp chị thông báo, xin chờ một chút." Phương Trì Hạ lấy lại tinh thần, gọi nội tuyến cho Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc đang xử lý một đống lớn tài liệu về phương án quảng cáo cho sản phẩm mới, thấy Phương Trì Hạ gọi điện thoại, có chút ngoài ý muốn.

Ai ngờ Phương Trì Hạ mở miệng nói một câu, "Lạc tổng, chị Tô Nhiễm gọi điện, em chuyển cuộc gọi nhé?"

Lúc ở công ty, Phương Trì Hạ cũng giống mọi người gọi anh là Lạc tổng, cảm giác giống như hai người không quen biết nhau.

Tô Nhiễm gọi điện thoại, Phương Trì Hạ cũng không hỏi ý kiến anh, đã chuyển luôn cuộc gọi của Tô Nhiễm sang.

Phương Trì Hạ làm như vậy khiến Lạc Dịch Bắc tự dưng khó chịu.

Phương Trì Hạ nói xong cúp điện thoại, thậm chí cũng không chờ Lạc Dịch Bắc lên tiếng.

Giọng Lạc Dịch Bắc lạnh như băng bỗng nhiên vang lên qua điện thoại "Phương tiểu thư, tôi đồng ý để cô chuyển điện thoại sao?"

Phương Trì Hạ giật mình, có chút ngoài ý muốn.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích thêm, ba một tiếng tắt điện thoại. Ở bên ngoài Phương Trì Hạ cũng nghe thấy.

Văn phòng hai người cách đến mấy mét, chính giữa còn ngăn một cái cửa, khoảng cách xa như vậy, còn truyền đến chỗ Phương Trì Hạ.

Cạch một tiếng, vô cùng rõ ràng.

Phương Trì Hạ nghe tiếng tút tút trong điện thoại, không biết phát sinh chuyện gì.

Nhưng cũng không để ý. Lạc Dịch Bắc nói như thế, Phương Trì Hạ đành gọi lại cho Tô Nhiễm nói: "Tô tiểu thư, Lạc tổng đang bận, không thể nghe điện thoại, xin lỗi." Phương Trì Hạ nói xong cúp điện thoại luôn.

Tô Nhiễm cảm điện thoại nửa ngày sau cũng chưa phục hồi tinh thần.

Lạc Dịch Bắc bận đến mức không tiếp điện thoại của cô sao?

Phương Trì Hạ cúp điện thoại đang chuẩn bị làm việc, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Điện thoại tới là Layla thiên kim quý tộc từ nước Pháp, muốn định ngày hẹn với Lạc Dịch Bắc.

Phương Trì Hạ cũng không hỏi nhiều, gọi điện cho Lạc Dịch Bắc hỏi "Lạc tổng, có tiểu thư Layla muốn gặp anh. Đối phương đang chờ, nếu như không có vấn đề gì tôi sẽ chuyển cuộc gọi vào nhé."

Phương Trì Hạ mặt không đổi sắc, trong ngôn ngữ không mang theo một tia tình cảm riêng tư.

Lạc Dịch Bắc vừa mới bị Phương Trì Hạ làm bực bội, hiện tại lại thêm một cuộc điện báo như vậy nữa, lông mày nhăn lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 329: Lạc Dịch Bắc đang tức giận ở bên trong

Phương Trì Hạ thấy Lạc Dịch Bắc không trả lời, thúc giục một tiếng, "Lạc tổng, anh có muốn nghe điện thoại không?"

"Em muốn anh nghe không?" Lạc Dịch Bắc âm u hỏi một câu.

Phương Trì Hạ sững sờ, cũng không nghĩ nhiều đáp "Đây là việc riêng của Lạc tổng."

Phương Trì Hạ trả lời rất công thức, nét mặt cũng không chuyển biến.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc càng lạnh lùng hơn.

Phương Trì Hạ đợi mãi Lạc Dịch Bắc không trả lời, đơn giản một câu từ chối Layla "Tiểu thư, xin lỗi, Lạc tổng đang bận, tiểu thư gọi lại sau được không."

Năng lực ứng biến của Phương Trì Hạ rất tốt, thấy Lạc Dịch Bắc không nói tiếp hay không, Phương Trì Hạ trả lời đối phương là Lạc Dịch Bắc đang bận không nghe.

Đây là một câu rất có tác dụng, mặc kệ trong tình huống nào, chỉ cần con gái gọi điện thoại tới, những câu này đều có thể dùng.

Hơn nữa, phương thức trả lời như vậy còn rất uyển chuyển, cho những thiên kim một bậc thang, không đến mức làm mất hình tượng Dung Hi vì tính cách không bình thường của Lạc Dịch Bắc.

Mặc kệ như thế nào, Phương Trì Hạ thấy trả lời như thế so với việc nói thật với đối phương Lạc Dịch Bắc đang tức giận ở bên trong vẫn tốt hơn.

Phương Trì Hạ cảm tài liệu, đang chuẩn bị tiếp tục xem, ai ngờ lại thêm một cuộc điện thoại đánh gọi tới.

Phương Trì Hạ từ khi làm trợ lý, nghe điện thoại đến mỗi tay không ít lần.

Liên tiếp có điện thoại, cũng không làm Phương Trì Hạ cảm thấy bất ngờ.

"Dung Hi xin nghe." Cảm điện thoại lên, thái độ Phương Trì Hạ rất tốt.

Lại thêm một cuộc điện thoại hẹn gặp Lạc Dịch Bắc, đại khái là biết thông tin Lạc Dịch Bắc chuẩn bị sang Châu Âu, mấy thế gia bên kia giống như cùng hẹn nhau gọi tới đặt lịch hẹn.

Lần này là thiên kim khác, Phương Trì Hạ như cũ hỏi ý kiến Lạc Dịch Bắc.

"Lạc tổng..." Ai ngờ, Phương Trì Hạ vừa mới mở miệng, Lạc Dịch Bắc lạnh như băng nói hai chữ "Không nghe!"

"Dù dội như vậy làm gì?" Phương Trì Hạ chép miệng, không lời.

"Thật không đúng lúc, tiểu thư, Lạc tổng hiện tại không rảnh." Phương Trì Hạ không tiếp tục công việc, mà nhìn chăm chăm điện thoại vài giây.

Phương Trì Hạ cảm thấy, hôm nay sẽ có nhiều người gọi điện thoại tìm Lạc Dịch Bắc, không đầy hai phút sẽ lại có điện thoại gọi tới.

Quả nhiên, không đến hai phút, lại có điện thoại gọi tới.

Lần này là tiểu thư người châu Á, nhưng gia tộc phát triển tại Châu Âu, giống như Tô Nhiễm.

Phương Trì Hạ nghe đối phương nói xong lại gọi cho Lạc Dịch Bắc.

Ai ngờ, vừa mới bấm điện thoại, còn chưa mở miệng, cửa phòng làm việc, bỗng nhiên bị kéo ra.

Một tiếng động rất lớn vang lên, đại khái do lúc mở cửa dùng sức quá nhiều làm cửa rung lạch cạch, làm nhiều người bên ngoài văn phòng run lấy bầy.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên ngẩng mặt lên, giương mắt nhìn.

Lạc Dịch Bắc đứng ở cửa, ánh mắt lạnh lùng như muốn đông cứng người khác. Lạnh lùng phun ra hai chữ "Đi vào!"

Phương Trì Hạ khó hiểu nhưng vẫn đứng lên ngoan ngoãn đi theo vào.

Cửa phòng làm việc đóng lại, chặn ánh mắt một đám người bên ngoài.

"Anh có việc gì?" Phương Trì Hạ ngẩng đầu nhìn Lạc Dịch Bắc một cái, hỏi cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 330: Đêm nay, tôi ở tại Hilton chờ

Phương Trì Hạ có đôi khi hơi sợ hãi Lạc Dịch Bắc, cũng không phải sợ Lạc Dịch Bắc làm gì cô, chỉ là lúc Lạc Dịch Bắc tức giận hay nhìn chăm chăm cô phảng phất như chỉ dựa vào ánh mắt cũng có thể giết người.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn chăm chăm Phương Trì Hạ rất lâu, đẩy Phương Trì Hạ đến bên cạnh vách tường lạnh lùng hỏi "Em hi vọng anh tiếp những cuộc điện thoại kia?"

"Đây là chuyện của anh, quyền quyết định ở trong tay anh." Phương Trì Hạ mặt không đổi sắc đáp.

Phuong Tri Hạ nói nhàn nhạt giống như hai người không hề có tí quan hệ nào.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc càng lạnh hơn.

"Nếu không có chuyện gì nữa, em đi ra ngoài trước." Phuong Tri Hạ đẩy Lạc Dịch Bắc ra, tự nhiên đi ra bên ngoài phòng làm việc.

"Đứng lại!" Lạc Dịch Bắc gầm nhẹ.

"Ồ bên ngoài em còn rất nhiều chuyện phải làm." Phuong Tri Hạ mở cửa phòng, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc đen như đáy nồi. Chuyện làm Lạc Dịch Bắc tức giận hơn còn ở phía sau.

Buổi chiều phải đi tuyển người phát ngôn cho sản phẩm trang sức mới, Lạc Dịch Bắc đi, Phuong Tri Hạ cũng phải đi theo.

Các nhãn hiệu khác là người phát ngôn làm trang sức có giá trị, còn Dung Hi hoàn toàn ngược lại, trang sức của Dung Hi làm người phát ngôn có giá trị hơn, đây là sức hút của Dung Hi.

Cho nên mỗi lần Dung Hi chọn người phát ngôn, giới minh tinh đều tranh nhau kịch liệt.

Hôm nay có rất nhiều người tới đây, thậm chí có cả minh tinh quốc tế, vì muốn có cơ hội làm người phát ngôn cho Dung Hi, cũng ngồi chung một chỗ với những người khác.

Lạc Dịch Bắc đi đến chỗ nào đều có thể thu hút ánh mắt người khác, hôm nay có nhiều nữ minh tinh như vậy, Lạc Dịch Bắc càng trở thành tiêu điểm.

Sau khi chấm dứt, Lạc Dịch Bắc quá lạnh lùng, không ai dám tới gần, ngược lại Phuong Tri Hạ bị một đám minh tinh chặn đường đi không được.

"Cô là trợ lý Lạc tổng? Biết tôi là ai không? Cô xem Vừa tấn cấp Vương Phi không? Tôi là diễn viên chính, cô biết phải làm sao chứ?"

"Giúp tôi hỏi Lạc tổng buổi tối có rảnh không, có thể tới Hilton không, nếu không cô nói cho tôi biết số phòng Lạc tổng cũng được, tôi tự đi tìm."

"Đây là số điện thoại của tôi, phiền cô đưa cho Lạc tổng!"

Rất nhiều nữ minh tinh, bảy mồm tám lưỡi tranh nhau nói, giống như hậu cung chờ Hoàng Đế sủng hạnh, từng người vì tiếp cận Lạc Dịch Bắc mà xuất ra tất cả vốn liếng.

"Được, tôi biết rồi, phiền mọi người nhường đường một chút!" ai nói gì Phuong Tri Hạ cũng đáp ứng, người khác đưa số điện thoại, Phuong Tri Hạ cũng nhận, không hề có ý định ngăn lại.

Phuong Tri Hạ giống như quên mất cô là vợ của Lạc Dịch Bắc.

Trước khi kết hôn, Phuong Tri Hạ đã từng nói, bên ngoài Lạc Dịch Bắc muốn làm gì thì làm, chuyện của Lạc Dịch Bắc, Phuong Tri Hạ sẽ không quản.

Bây giờ Phuong Tri Hạ đúng là làm rất tốt.

Phuong Tri Hạ chưa bao giờ can thiệp vào chuyện của Lạc Dịch Bắc, bảo trì ranh giới, trừ lúc ở nhà Phuong Tri Hạ không muốn cùng Lạc Dịch Bắc xuất hiện cùng nhau.

Thấy Phuong Tri Hạ như vậy, mắt Lạc Dịch Bắc càng sắc lạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 331: Em không muốn anh đi

Càng làm cho anh bức bối hơn chính là việc của Phuong Tri Hạ.

Một tiểu thư của tập đoàn nào đó vì muốn tiếp cận Lạc Dịch Bắc mà đặt phòng vào tối nay ở khách sạn Hilton, muốn Phuong Tri Hạ mang thẻ phòng về.

Phuong Tri Hạ cũng không cự tuyệt, sau khi hai người về nhà liền đưa thẻ phòng cho hắn.

"Đây là của một vị tiểu thư Irene, nói là buổi tối ở Hilton chờ anh." Cứ như cô đang nói một chuyện không liên quan đến mình, mở tay anh ra đưa xong

thẻ phòng liền xoay người đi lên lầu.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn động tác của cô, thỉnh thoảng gọi cô lại: “Đứng lại!”

“Làm sao vậy?” Phương Tri Hạ dừng chân, ánh mắt dường như không có việc gì nhìn về phía anh.

Bởi vì Lạc Dịch Bắc mà cả ngày hôm nay cô đều bị người ta quấy rầy.

Thật ra cô còn bức bối hơn anh nhưng từ đầu tới cuối đều không hề mất kiên nhẫn, trên mặt thậm chí còn không có một biểu cảm dư thừa, bày ra dáng vẻ không liên quan.

Cô biểu hiện như vậy làm Lạc Dịch Bắc cực kì khó chịu.

Đặc biệt là khi cô đưa thẻ phòng cho anh.

Cô gái khác mãi mơ ước chồng mình, chẳng những không chút để ý không nói, thậm chí còn chủ động thúc đẩy, anh có phải nên khen ngợi cô rất rộng lượng hay không?

Thông thả ung dung đi về phía cô, đáy mắt tràn ngập sự châm chọc: “Phương tiểu thư thật đúng là tận tâm tận lực a, ngay cả những việc này cũng sắp xếp luôn.”

“Em chỉ là thuận tay.” Phương Tri Hạ chỉ cảm thấy lời anh nói có chút không dễ nghe.

“Thuận tay đẩy chồng mình ra ngoài sao?” Khóe môi Lạc Dịch Bắc cong lên như đang mỉa mai, giọng nói nồng đậm sự châm chọc.

Ánh mắt Phương Tri Hạ xoay chuyển, cũng không cãi lại anh: “Em chỉ phụ trách truyền đạt, quyền quyết định nằm trong tay anh.”

Cô nói rất lạnh nhạt, không mang theo một chút tình cảm cá nhân, việc truyền đạt lại các lời mời không phải là công việc của một trợ lý nên làm sao?

Cô biểu hiện như vậy làm sắc mặt anh càng đen hơn.

“Đây là ở nhà, không phải ở công ty!” Lạc Dịch Bắc có chút bức bối quát cô.

“Nếu không thích thì cứ trực tiếp nói với em, em sẽ từ chối giúp anh.” Câu trả lời của Phương Tri Hạ cũng công thức hóa.

“Em thì sao? Muốn anh đi sao?” Nhìn thẻ phòng trong tay, giọng của anh lạnh thấu xương.

Phương Tri Hạ ngẩn ra, bị lời anh nói làm cho cứng họng.

Vì sao muốn hỏi ý kiến cô?

Cô chỉ là người vợ trên danh nghĩa của anh mà thôi, quan hệ của hai người cũng không có mấy người biết, lấy lập trường của cô thì cô không tư cách quản anh.

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc càng lạnh hơn, dậm mạnh lên vách tường bên cạnh, xoay người lại muốn đi ra ngoài.

Trên tay anh còn cầm thẻ phòng, giống như là muốn đi đến chỗ hẹn.

Phương Tri Hạ đứng trên cầu thang, thất thần nhìn dáng vẻ anh dần đi vào bóng đêm, bỗng nhiên cảm thấy có chút gai mắt.

Lạc Dịch Bắc vẫn tiếp tục đi ra ngoài, bước chân của anh rất nhanh, mỗi bước đi đều hỗn loạn và xen lẫn tức giận.

Cả người Phương Tri Hạ cứng đờ đứng tại chỗ, ngơ ngẩn nhìn anh, vì khăn trang mà đôi tay túm chặt quần áo.

Lúc anh sắp sửa rời khỏi phạm vi tầm mắt, cô bỗng nhiên gọi anh lại: “Lạc Dịch Bắc!”

Lạc Dịch Bắc dừng chân lại, tầm mắt hơi nghiêng nhìn về phía của cô.

Ánh mắt Phương Tri Hạ dừng trên người anh, trong tròng mắt tỏa sáng rạng rỡ: “Em không muốn anh đi!”

Lạc Dịch Bắc xoay lại nhìn chằm chằm cô sau đó bước nhanh về phía cô.

Đi đến bên người cô, chống hai tay lên vách tường, giam giữ cô trong vòng ôm của mình, trong đôi mắt đen nhánh có sự dịu dàng mờ nhạt: “Em nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 332: Anh không ăn tạp như vậy

Em nói, em không muốn anh đi!” Phương Trì Hạ nâng khuôn mặt lên, đôi mắt trong trẻo nhìn thẳng vào mặt anh nhắc lại một lần nữa.

“Lý do?” Lạc Dịch Bắc nhướn mày, hỏi lại lần nữa.

Phương Trì Hạ ngần ngại chỉ bởi vì cô thích người đàn ông sạch sẽ.

Nếu còn gian díu với cô gái khác sẽ khiến cô cảm thấy dơ bẩn.

Nhưng cô hiểu rõ hôn nhân của hai người, cô không có lập trường để yêu cầu anh nhiều như vậy.

Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn ung dung nhìn cô, còn đang đợi câu trả lời của cô.

Phương Trì Hạ bị anh nhìn đến mức mất tự nhiên, nhón mũi chân, không trực tiếp trả lời mà ôm anh.

Một động tác đơn giản lại làm Lạc Dịch Bắc nao nao, ánh mắt như đang phát sáng.

“Vốn dĩ anh cũng không định đi.” Khóe môi khẽ cong lên, cúi xuống hôn lên môi cô, cùng cô dây dưa cọ xát, sau đó liền bế cô đi lên trên lầu.

Hai tay Phương Trì Hạ ôm cổ anh, tầm mắt gần gũi quán quít nhìn đôi mắt của anh, ánh mắt có chút kinh ngạc.

Không định đi?

Vậy anh định làm gì?

“Anh không ăn tạp như vậy.” Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích nhiều, ôm cô vào phòng liền đè xuống giường.

Lúc này Phương Trì Hạ không hề cự tuyệt, tay vẫn ôm cổ anh như cũ, cùng anh ngã người xuống chiếc giường rộng lớn mềm mại.

Chiếc gối mềm mại làm hai người lún sâu, cảm xúc mềm mại đánh úp làm Phương Trì Hạ cảm thấy mình được sự dịu dàng bao vây, đầu óc quay cuồng quên mất trời nam đất bắc.....

Ngày hôm sau là ngày làm việc.

Lúc Phương Trì Hạ tỉnh lại thì đã là chín giờ sáng, muộn giờ đi làm.

“Không xong!” Xóc chấn lên, cô hoang mang rối loạn muốn xuống giường, từ ban công truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Chào buổi sáng!”

Mang theo cảm giác lười biếng, âm cuối kéo dài khiến giọng nói có sự tự tính.

Phương Trì Hạ nghiêng mặt nhìn về phía giọng nói.

Lạc Dịch Bắc đứng trước cửa sổ sát đất, trên người mặc một chiếc áo tắm màu trắng, đai lưng hơi lỏng lẻo, cổ áo tùy ý mà rộng mở, ánh mặt trời phía sau ảm áp vẩy vào khắp phòng khiến khuôn mặt như được điêu khắc có chút lóa mắt.

Anh nhìn cô, ánh mắt thích ý lại lười biếng.

Lúc Phương Trì Hạ nhìn lại thời gian, hơi hơi có chút kinh ngạc: “Anh còn chưa đến công ty sao?”

“Anh đang đợi em.” Về mặt Lạc Dịch Bắc không chút để ý.

“Em lập tức đi chuẩn bị.” Tầm mắt Phương Trì Hạ có chút gian nan rời khỏi khuôn mặt anh, kéo chăn bọc kín người xong liền đi đến tủ quần áo tìm đồ để mặc, sau khi rửa mặt đơn giản liền cùng nhau đi đến công ty.

Lúc ở Nice cô cùng anh ra ra vào vào không hề kiêng dè như ở thành phố C.

Lạc Dịch Bắc lại mặc kệ Dung Hi ở thành phố C giống như không hề kiêng dè, Phương Trì Hạ cũng không rõ nguyên nhân.

Dung Hi tuyên bố thời gian ra mặt bộ sưu tập trang sức mới, bởi vì liên quan đến Roland PK mà thiết kế của của Phương Trì Hạ cuối cùng cũng được tuyển chọn.

Lạc Dịch Bắc lại bắt Phương Trì Hạ thiết kế lại chiếc nhẫn của Roland.

Anh muốn Phương Trì Hạ thiết kế một bộ trang sức của riêng cô, mặc kệ như thế nào cũng phải là ý tưởng của một mình cô.

Cho nên bản thiết kế của Roland bị gạch bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 333: Em thật biết cách lừa tình

Hai người vừa đến công ty anh liền đưa ra mấy bản vẽ, ép buộc Phương Trì Hạ ngồi thiết kế cả ngày.

Thật ra Phương Trì Hạ cũng không nghĩ tác phẩm của mình lại được chọn, cô không muốn đi theo con đường thiết kế, nhưng Lạc Dịch Bắc lại rất kiên trì nên cô cũng không cự tuyệt.

Cô luôn rất thông minh, linh cảm cũng rất nhiều, cuối cùng thiết kế ra một chiếc nhẫn, ba hàng kim cương thật nhỏ bao quanh hai hình trái tim chạm rỗng đan vào nhau.

“Lạc Dịch Bắc, chiếc nhẫn này đặt tên ‘Tiếng của trái tim được’ không?” Giơ bản thiết kế trong tay lên, ánh mắt của cô nhìn về phía Lạc Dịch Bắc.

Cái tên ‘Tiếng của trái tim’ rất thích hợp với chiếc nhẫn này, hai trái tim như đang hôn môi, lại như đang ôm ấp, vừa vặn phù hợp.

Phương Trì Hạ tự nhận sáng ý của mình khá tốt, ai ngờ ý kiến vừa mới đưa ra lại bị Lạc Dịch Bắc trực tiếp chặt chém: “Em có biết mình rất lừa tình không?”

Anh nói mà mặt không chút biểu cảm, ánh mắt nhìn cô còn có chút khinh thường.

“Em cảm thấy khá tốt, đây là thiết kế của em, đặt tên như thế nào là quyền của em.” Phương Trì Hạ không để ý đến anh, tự mình cảm giác tốt đẹp mà cầm lên tiếp tục quan sát.

Lạc Dịch Bắc hết nói nổi nhưng cũng không phản đối.

Trừ bỏ quá mức lừa tình thì tên này cũng rất sát với ý nghĩa của thiết kế.

Một bộ sưu tập mới muốn được đưa ra thị trường thì sau khi thiết kế xong còn cần phải chế tác cùng với quảng cáo.

Lần này Dung Hi ra mắt mấy bộ trang sức, chọn lựa mấy người mẫu liền một lúc, người phát ngôn lần trước cũng được chọn một lần nữa.

Lúc quay quảng cáo anh cũng có đến hiện trường giám sát.

Quảng cáo mà anh giám sát vừa vặn là mẫu thiết kế của Phương Trì Hạ, người mẫu là một cô gái mang dòng máu lai cực kì xinh đẹp, hình dáng khuôn mặt sắc nét, khí chất mạnh mẽ, mỗi một tư thế đều rất tốt.

Chỉ là, cô gái kia không biết có phải quá nóng nảy hay không, lúc quay quảng cáo thường xuyên nhìn anh bằng ánh mắt ái muội không nói, lúc nghỉ ngơi còn to gan hơn, trực tiếp đẩy Phương Trì Hạ đang đứng bên cạnh ra: “Nơi này cứ để tôi thì tốt hơn.”

Sau khi cô ta tiếp nhận chiếc quạt điện nhỏ từ tay cô thì liền đứng bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Cô ta có thân hình cao ráo, Phương Trì Hạ bị cô ta đẩy liền lao đảo lùi lại mấy bước, suýt nữa ngã ngồi trên cỏ.

Cô ta cũng không thèm nhìn cô mà cầm quạt ân cần quạt cho Lạc Dịch Bắc: “Lạc thiếu, em là Anna, mới vào ngành giải trí thôi, về sau còn phải nhờ ngài đề bạt thêm.”

Lúc cô ta nói chuyện với anh liền dựa vào rất gần, thân thể hơi cúi một chút, lộ ra phong cảnh nơi ngực, thiếu chút nữa dán lên người Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc rất phản cảm với hành động chủ động ôm ấp yêu thương này, cau mày, không trực tiếp đẩy cô ta ra, chỉ lạnh lùng nặng nề gọi Phương Trì Hạ, “Phương tiểu thư!”

Hôm qua vì Phương Trì Hạ thờ ơ với tình huống này mà thiếu chút nữa cãi nhau với Lạc Dịch Bắc, hôm nay cô cơ trí hơn không ít.

Lạc Dịch Bắc vừa gọi một tiếng cô liền hiểu rõ ý của anh, rất tự giác mà ngoan ngoãn đi qua.

“Thật ngại quá, vị tiểu thư này, nơi này giao cho tôi thì tốt hơn.” Từ trong tay Anna nhận lại chiếc quạt nhỏ của mình, dường như không có việc gì chen

lấn vào bên cạnh cô ta, Phương Trì Hạ lại trở về đứng bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Nhìn chằm chằm quần áo của anh mới bị Anna đụng chạm, cô cau mày sau đó làm một động tác khiến người ta ghen hòng trên trời.

Đầu ngón tay phui phui đầu vai của anh, cảm giác giống như quần áo của anh mới chạm phải vì khuôn, sau đó cô liền vuốt phẳng nếp nhăn trên vai áo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 334: Vợ thật nhiều tác dụng

Động tác của cô rất tự nhiên, trong mắt người ngoài nghiêng nhiên là một người vợ sửa sang quần áo cho chồng.

Là một động tác rất bình thường nhưng phóng tầm mắt nhìn khắp nơi chỉ sợ không có cô gái nào dễ dàng tiếp cận lại tự nhiên làm những động tác như vậy với anh.

Càng đáng giận là ánh mắt cô nhìn đầu vai kia còn rất ghét bỏ, cái này làm cho Anna tức giận đến cắn chặt răng.

Nha đầu này dám ghét bỏ cô ta, hay là dám ghét bỏ cả Lạc thiếu?

Lạc Dịch Bắc cũng không dự đoán được hành động của cô, sừng sốt một chút, khóe mắt nhìn thoáng qua bàn tay của cô ở trên vai anh, anh không hề khiển trách mà giống như đang hưởng thụ.

Hiện trường quảng cáo tiếp tục quay chụp.

Anna rõ ràng rất tự tin với các phương diện của mình, trong lúc quay quảng cáo thỉnh thoảng lại hướng ánh mắt về phía Lạc Dịch Bắc, ánh mắt khiến người ta mềm nhũn, phần áo không cần kéo thấp cũng kéo xuống trễ ngực, nên diễn tả biểu cảm linh động xinh đẹp lại bị cô ta diễn thành biểu cảm quyến rũ.

Lạc Dịch Bắc cau mày nhưng lại chưa nói cái gì.

Đều đã quay xong, lúc chuẩn bị kết thúc công việc anh mới lười nhác đứng lên, ánh mắt nhìn lướt qua đạo diễn, nói ra lời sắc bén lại độc miệng, “Toàn bộ đoạn phim ngày hôm nay đã quay được nghỉ cách cắt bỏ phần tay trở lên, khí chất của cô người mẫu này giống như gái đứng đường vậy, không biết đã phẫu thuật nâng ngực bao nhiêu lần, người như vậy mà cũng có thể đảm nhiệm quảng cáo trang sức của Dung Hi sao?”

Anh châm chọc người khác không chút lưu tình, tác phong làm việc càng thêm sắc bén, không biết ai kìm nén không được mà cười ra tiếng.

Anna tức giận đến mức mặt đỏ lên, xấu hổ đến nỗi không biết giấu mặt đi đâu.

Phương Trì Hạ đã biết lúc Lạc Dịch Bắc châm chọc người ta có bao nhiêu độc miệng, lần này phản ứng rất bình thản, chỉ là khóe miệng hơi hạ xuống.

Cô đang dọn dẹp thật nhanh để chuẩn bị chạy lấy người, ánh mắt Lạc Dịch Bắc thỉnh thoảng quét về phía cô.

Phương Trì Hạ đang sắp xếp mấy đồ vật nhỏ mà hai người mang đến, cây dù, quạt điện cầm tay, đôi tay lác lư qua lại trước mắt Lạc Dịch Bắc, trắng nõn đến có chút loá mắt.

Tay cô cực kỳ xinh đẹp, xương bàn tay đặc biệt tinh tế, móng tay không bị màu son che lấp, có màu hồng nhạt tự nhiên, ngón áp út còn đeo nhẫn cưới của hai người.

Tay cô rất thích hợp để đeo nhẫn, dù là một chiếc nhẫn đính đá bình thường đeo trên tay cô cũng giống như nhẫn kim cương.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm tay cô một hồi lâu, bước qua cầm tay của cô giờ lên, ánh mắt chuyển hướng về phía đạo diễn, “Tay cũng không cần, quay lại một lần nữa đi, thay người là được!”

Một câu làm mọi người đều ngẩn ra, ánh mắt nhìn anh có cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Anna lần này trực tiếp tức giận đến nỗi nước mắt chảy ra.

Phương Trì Hạ cũng ngoài ý muốn, đang tốt đẹp sao lại thay cô vào?

“Anh đang muốn tiết kiệm chi phí sao?” Phương Trì Hạ không rõ cách làm việc của anh, liếc nhìn anh một cái, không biết nói thế nào về quyết định của anh.

“Em đã nhìn ra sao?” Lạc Dịch Bắc liếc cô một cái, cũng không phủ nhận, nói nốt về sau của câu kia: “Có bà xã để dùng miễn phí, vì sao không cần?”

Phuong Tri Hạ tức giận.

Hoá ra tác dụng của cô còn bao gồm cả cái này?

Chỉ là, khó chịu thì khó chịu, cô vẫn đi về phía trước.

Chỉ tay mà thôi cũng không cần lộ mặt, thật ra cũng không có gì.

Quảng cáo tiếp tục quay, không có Anna đầy tâm cơ nên làm rất nhanh cũng rất thuận lợi.

Đây là mẫu quảng cáo rất sáng tạo, một thế giới thuần một màu trắng, cửa sổ được phủ một lớp lụa trắng sạch sẽ sáng ngời, trên giường được trải ga màu tuyết trắng, cô gái quý trên mặt đất, đầu gối lên mép giường.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 335: Chấn động toàn thành phố

Trong màn ảnh khuôn mặt của Phuong Tri Hạ hơi nghiêng, không nhìn rõ được toàn bộ.

Chỉ có thể nhìn rõ được bàn tay cô, tinh tế ónh nhuận, trắng nõn như ngọc, cùng với chiếc nhẫn kim cương ở ngón áp út óng ánh như da thịt của cô.

Mảnh lụa nhỏ khẽ bay bay, vừa vặn dừng ở cổ tay cô.

Hình ảnh này đủ tinh ý, ánh mắt Lạc Dịch Bắc rất chuẩn, quảng cáo do Phuong Tri Hạ quay có cảm giác tốt hơn Anna rất nhiều.

Chủ yếu là cô rất tự nhiên, rất tươi mát, sẽ không giống như Anna, dù là mặc quần áo ngây thơ thì cũng dung tục gái đứng đường.

Lạc Dịch Bắc rất vừa lòng với lần quay nào, sau khi trở về còn thưởng thức thật lâu, không quá hai ngày liền đưa mẫu nhãn này ra thị trường.

Lúc ra mắt cũng không công bố tên nhà thiết kế, đây là yêu cầu của Phuong Tri Hạ.

Vốn dĩ thiết kế không nằm trong kế hoạch tương lai của cô, Phuong Tri Hạ cảm thấy khá tốt khi cứ ần nấp sau ánh đèn như vậy.

Thiết kế của Phuong Tri Hạ có đặc điểm lớn nhất là không khô khan, trang sức là vật chết nhưng được cô thổi hồn vào, đặc biệt sinh động.

Như dự đoán của Lạc Dịch Bắc, sau khi mẫu thiết kế này được công bố đã nhận được sự hưởng ứng vô cùng mạnh mẽ, như một làn gió mới nhanh chóng thổi đến các góc ngách của Châu Âu.

Càng làm chấn động hơn nữa là mức tiền đấu giá của sản phẩm.

Dung Hi chỉ đưa ra thị trường những mẫu trang sức độc nhất vô nhị, sản phẩm lần này của Phuong Tri Hạ cũng như vậy.

Dung Hi luôn áp dụng phương thức bán đấu giá với những sản phẩm độc nhất vô nhị, mà tác phẩm của Phuong Tri Hạ được bán với giá năm trăm triệu!

Một chiếc nhẫn mà bán với giá năm trăm triệu, hơn nữa còn là tác phẩm không công bố tên tác giả, điều này chưa từng xảy ra trong giới thiết kế.

Cũng bởi vì việc này mà càng khiến tác phẩm trở nên chấn động, còn được lan truyền khắp Châu Âu.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên sofa phòng khách, ánh mắt nhìn hình ảnh trên Ipad, cau mày nhìn đơn đặt hàng đã được xác nhận.

Trang sức của Dung Hi đều có giá cả xa xỉ, nhưng lấy năm trăm triệu để mua thì vẫn tương đối nhiều.

Chủ yếu là bởi vì người ngoài không biết được tác phẩm lần này là do ai thiết kế.

Tác phẩm của Phuong Tri Hạ vừa độc đáo lại tự nhiên nhưng Lạc Dịch Bắc rất rõ sẽ không đến được cái giá mấy trăm triệu.

Trừ phi, đối phương không phải đơn thuần bởi vì thích tác phẩm mà mua, mà bởi vì..... Người!

Người nào ra tay rộng rãi như vậy?

Đầu ngón tay gỗ nhẹ, người đầu tiên hiện ra trong đầu Lạc Dịch Bắc chính là Phí Tư Nặc.

Người thừa kế duy nhất của gia tộc Chris, số tiền này cũng không đáng là bao với số tài sản của người.

Phí Tư Nặc ở nước R, nếu anh ta muốn mua nhẫn thì địa chỉ phải ở nước R mới đúng.

Nhưng địa chỉ trên đơn đặt hàng lại là Bắc Ireland.

Bắc Ireland rõ ràng không liên quan gì đến Phí Tư Nặc.

Phuong Trì Hạ đứng trước cửa sổ phòng khách cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Bắc Ireland.....

Bắc Ireland!

Chẳng lẽ là.....

Trong đầu Phuong Trì Hạ nhảy ra một cái tên, mặt bỗng nhiên nâng lên.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đảo qua người cô, mặt không chút biểu tình hỏi, “Em có bạn bè ở Bắc Ireland sao?”

Phuong Trì Hạ không muốn làm anh nghĩ nhiều, thần nhiên phủ nhận, “Không có.”

Giọng của cô cũng không biểu hiện ra cái gì, nói xong liền xoay người trấn định tự nhiên đi lên lầu.

Lạc Dịch Bắc không một tiếng động nhìn bóng lưng cô, ánh mắt càng trầm.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 336: Anh Dịch Bắc thích gợi cảm

Phuong Trì Hạ cùng Lạc Dịch Bắc đã ở Nice một thời gian dài, sau khi nghiệp vụ ở bên này ổn định thì liền lên kế hoạch về nước, Tiểu Tả và Lạc Ân Kỳ vừa vặn cũng ở Đức, bốn người thuận đường cùng nhau về nước.

Tiểu Tả cùng Phuong Trì Hạ có quan hệ rất tốt, lúc trên phi cơ đã đẩy Lạc Dịch Bắc sang một bên để ngồi với cô, “Chị, em ngồi với chị nhé.”

Cậu bé mới bảy tuổi, thân mình còn nhỏ như vậy nhưng sức lực rất lớn, Lạc Dịch Bắc nhất thời không đề phòng bị bé đẩy một cái thiếu chút nữa ngã xuống khỏi xô pha.

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc trầm xuống, ánh mắt sắc bén liếc một cái.

Tiểu Tả giống như không thấy, ánh mắt đang đánh giá Phuong Trì Hạ từ trên xuống dưới, nhìn cách ăn mặc của cô để bình luận: “Chị nhìn chị a, dáng vẻ này là không được, tại sao cả ngày đều mặc quần áo như vậy? Vừa khô khan, vừa bảo thủ, chẳng lẽ chị không biết đàn ông đều thích nhìn chăm chăm ngực lớn gợi cảm sao?”

Bé nói chuyện với Phuong Trì Hạ luôn không khách khí, nghĩ cái gì thì nói cái đó, một chút cũng không sợ đá kích cô.

Hôm nay Phuong Trì Hạ mặc một chiếc váy dài rất thoải mái, cô tùy tiện lấy ra từ trong tủ quần áo, thật ra đây là quần áo mà Lạc Dịch Bắc chuẩn bị cho cô.

Trước nay Lạc Dịch Bắc luôn có suy nghĩ muốn gợi cảm muốn quyến rũ thì mặc cho mình anh nhìn là được rồi, ra cửa còn ăn mặc quyến rũ như vậy làm gì?

Phuong Trì Hạ cũng chỉ cần quần áo thoải mái là tốt rồi, mặt khác đều không quan trọng.

Hiện tại bị Tiểu Tả nhắc tới, rũ mắt nhìn cách ăn mặc của mình cũng hết biết nói gì: “Chị thì làm sao? Mặc hở hang như vậy để cho ai xem?”

“Cho.....” Ánh mắt Tiểu Tả nhanh chóng hướng về phía Lạc Dịch Bắc, vừa mới chuẩn bị nói gì đó thì Lạc Ân Kỳ đã đi tới: “Nói cái gì đó?”

“Ông nội, a..... Ha ha.....” Tiểu Tả ngẩng đầu nhìn về phía ông ha hả cười cười, qua loa nói với ông một câu: “Không có việc gì, cháu đang nói chuyện công ty với chị Hạ.”

“Công ty? Cháu?” Lạc Ân Kỳ nhướn mày, ánh mắt nhìn bé có sự khinh bỉ rõ ràng.

“Cháu hỏi chị ở công ty có quen hay không?” Đầu óc Tiểu Tả chuyển động rất nhanh, dù là lấy cớ thì cũng không để lộ mình đang nói dối.

Lạc Ân Kỳ không nói thêm gì, đi qua một bên, chọn một vị trí thoải mái ngồi nghỉ ngơi.

Tiểu Tả dọc theo đường cũng không yên tĩnh chút nào, riu riu trò chuyện với Phương Trì Hạ.

Lạc Dịch Bắc còn bị bé chen lấn, vài bước đi qua trực tiếp xách cơ thể nhỏ bé lên, tùy tiện ném ra phía sau như ném rác rưởi.

Động tác của anh rất thô lỗ, là thật sự trực tiếp vứt.

Tiểu Tả bị ném xuống sàn nhà, đau đến che miệng ngao ngao kêu nhưng lại không dám nói gì.

Lạc Dịch Bắc còn vừa lòng với sự biết điều của bé, thân nhiên liếc mắt một cái rồi ngồi xuống vị trí ban đầu.

Tiểu Tả ngồi xếp bằng trên sàn nhà, không hề biến sắc nhìn chăm chăm hai người rất tự nhiên ngồi sát bên nhau, khóe môi lộ ra nụ cười không rõ nghĩa.

Lúc trước bé chỉ nghi ngờ quan hệ của Lạc Dịch Bắc và Phương Trì Hạ có gì đó không bình thường, hiện tại đã có thể xác định bảy tám phần.

Phi cơ vẫn tiếp tục bay, lúc đến thành phố C đã là ngày hôm sau.

Lạc Ân Kỳ vừa xuống khỏi phi cơ liền đề nghị Lạc Dịch Bắc về Lạc gia.

Lạc Dịch Bắc đã xuất ngoại nhiều ngày, xác thật là lâu chưa về nhà cũng nên trở về một lần.

Ánh mắt chuyển hướng về phía Phương Trì Hạ, anh nhìn cô muốn nói gì đó.

Nhưng không mở miệng ——

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 337: Bị lừa vào Lạc gia

Nhưng còn chưa mở miệng đã bị Phương Trì Hạ nói trước: “Mọi người đi đi, em tự đón xe về!”

Vừa nói xong liền bước đi không hề lưu luyến chút nào.

Tiểu Tả nhìn dáng vẻ của cô chỉ có thể lắc đầu.

Lạc Dịch Bắc cau mày.

Sau khi Phương Trì Hạ rời khỏi liền trở về nhà của Lạc Dịch Bắc.

Cô đã rất lâu chưa về nơi này nhưng vừa về tới nhà còn chưa ngồi ấm chỗ, tiếng chuông máy bàn bỗng nhiên vang lên.

Điện thoại là của quản gia Lạc gia gọi tới, lúc trước đã từng đến Lạc gia một, Phương Trì Hạ cũng không xa lạ với giọng nói này.

“Chào Phương tiểu thư.” Giọng của quản gia rất cung kính.

“Xin hỏi, có việc gì sao?” Phương Trì Hạ có chút kinh ngạc.

“Là thế này, Tiểu Tả thiếu gia lại bị bệnh, mời Phương tiểu thư qua gặp ngài ấy một chút.” Giọng của quản gia có chút bất đắc dĩ.

“Lại bị bệnh?” Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn.

Cô vừa mới tách ra với Tiểu Tả, rõ ràng lúc trên phi cơ còn tung tăng nhảy nhót.

“Đúng vậy, có khả năng phải làm phiền Phương tiểu thư một chút.” Quàn gia lễ phép đáp lại.

Phương Trì Hạ chỉ cho là khả năng miễn dịch của trẻ nhỏ hơi kém, hoặc là đột nhiên từ nước ngoài trở về nên bị chênh lệch nhiệt độ và không thích ứng được với việc trái mùa giờ, cũng không có nghĩ nhiều.

“Được, tôi lập tức tới ngay.” Cúp điện thoại xong cô liền vội vàng lái xe đến Lạc gia.

Vừa đến đã thấy Tiểu Tả nằm ở phòng khách, xung quanh có rất nhiều người hầu của Lạc gia, một đám người giống như rất lo lắng.

“Tình huống là như thế nào? Rất nghiêm trọng sao?” Lòng mày Lạc Ân Kỳ nhăn lại, không ngừng hỏi bác sĩ ở đầu giường, rõ ràng rất lo lắng.

Vị bác sĩ kia cũng chưa kiểm tra ra nguyên nhân nhưng lại sợ bị Lạc Ân Kỳ mắng vô dụng, chỉ có thể hàm hồ mà bịa đặt lấy cớ: “Tiểu Tả thiếu gia bị như vậy là do hoàn cảnh thay đổi quá nhanh dẫn đến không thích ứng kịp, cho nên mới bị bệnh. Loại bệnh này mỗi người đều có một biểu hiện khác nhau, nếu nghiêm trọng thì sẽ nôn mửa, tiêu chảy, hoa mắt mất đến mấy tuần mới khỏe lại, không nghiêm trọng thì chỉ cần một hai ngày.”

Tiểu Tả nghe xong kia lời nói, phối hợp “Ai da” “Ai da” hừ hừ, dáng vẻ giống như rất đau đớn.

“Vậy nhanh chóng kê đơn thuốc a, nghĩ cách để đứa nhỏ bớt đau đớn một chút!” Lạc Ân Kỳ thúc giục.

Bác sĩ rất bất đắc dĩ, căng da đầu đi đến hòm thuốc của mình, cuối cùng kê vài viên vitamin rồi dùng giấy đóng gói, đến tên thuốc cũng không nhìn ra được.

Tiểu Tả dường như không có việc gì nhìn thoáng qua bên ngoài, sau đó ánh mắt nhanh chóng thu hồi, nhú mày tiếp tục kêu “Ai da” “Ai da”.

Đầu của bé cúi rất thấp, chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu mà nhìn không ra vẻ mặt, vậy nên mọi người đều tin tưởng.

Phương Trì Hạ vẫn luôn nhìn chăm chăm bé, mắt sắc nhìn thấy ánh mắt mờ ám hồi nãy, mày đẹp nhíu lại, bỗng nhiên có chút nghi ngờ.

Thật sự bị bệnh?

Lạc Dịch Bắc cũng nhìn chăm chăm Tiểu Tả nhưng vẻ mặt lại không hoang mang như Phương Trì Hạ, ánh mắt của anh u ám mà tĩnh mịch, vẻ mặt thản nhiên.

Cảm giác giống như anh nắm rõ mọi việc trong lòng bàn tay nhưng lại không vạch trần.

Bác sĩ đơn giản kê vài viên thuốc, sau đó Tiểu Tả liền kêu mọi người đi ra ngoài ý tứ là bé muốn nghỉ ngơi.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng chỉ còn lại Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ và Tiểu Tả.

Tiểu Tả nhìn cửa phòng đã được đóng tốt liền đá tung chăn, bệnh trạng lúc trước biến mất toàn bộ, giống như không có việc gì lên tiếng chào hỏi: “Hạ Hạ, chị đã đến rồi!”

Phương Trì Hạ: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 338: Không muốn chị cô đơn một mình

“Em giả vờ?” Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn bé, bước tới đập lên đầu nhỏ của bé một cái: “Vậy mà em dám giả vờ bị bệnh!”

Tiểu Tả ha hả cười cười, ánh mắt giống như không có việc gì nhìn về nơi khác.

“Lý do!” Phương Trì Hạ ép hỏi.

“Em muốn chị ở đây!” Tiểu Tả ngửa đầu nhìn cô, câu trả lời thật sự trực tiếp.

Phương Trì Hạ ngẩn ra, đáp án như vậy làm cô có chút ngoài ý muốn.

Lạc Dịch Bắc từ đầu đến đuôi không chút biểu cảm đứng ngoài nhìn, một câu cũng chưa nói, đối với hành vi của Tiểu Tả cũng không chỉ trích câu nào.

Về mặt của anh rất thản nhiên, cảm giác như đã sớm rõ ràng mọi việc.

Phuong Tri Hạ cảm thấy hành vi của Tiểu Tả rất hoang đường, càng làm cho cô không hiểu chính là Lạc Dịch Bắc vì sao lại phối hợp với đứa bé mới được mấy tuổi như vậy?

Lấy sự khôn khéo của anh, màn kịch nhỏ của Tiểu Tả làm sao có thể thoát khỏi mắt anh?

Phuong Tri Hạ rất không hiểu anh, cô đứng lên xoa đầu Tiểu Tả nói: “Chỉ có nhà của mình, không thể ở nơi này, lần sau đừng như vậy.”

“Không có việc gì, nhà chị ở đâu? Em đi cùng chị là được.” Tiểu Tả bày ra dáng vẻ không thể thương lượng.

Một câu liên hồi chổ ở của cô.

Trừ bỏ chổ của Lạc Dịch Bắc thì cô còn cái nhà nào?

Tiểu Tả thân nhiên quan sát phản ứng của cô, ôm bụng, bỗng nhiên khuôn mặt nhỏ nhú lại: “Thật ra, cũng không phải giả vờ toàn bộ, mới vừa về nước thật sự có chút không thích ứng, buồn nôn không thoải mái là thật sự, a, đau quá.”

Bé vừa nói vừa thay đổi vẻ mặt, biểu cảm trên mặt thoát nhìn như đang rất đau đớn.

“Đừng giả vờ, chỉ là màn kịch nhỏ mà cũng nghĩ lừa chị!” Phuong Tri Hạ khinh thường hành vi của bé, gỡ đầu của bé một cái liền xoay người muốn rời đi, lúc đi qua người Lạc Dịch Bắc lại bị anh kéo tay lại.

Phuong Tri Hạ ngẩn ra, mặt cứng đờ xoay sang nhìn.

Đầu tiên là nhìn thoáng qua cánh tay đang bị anh nắm, lại nhìn hai người Tiểu Tả, phản xạ có điều kiện muốn rút tay về, Lạc Dịch Bắc lại không chịu buông tay cô ra.

“Ồ lại đi!” Ánh mắt anh nhìn cô rất trong trẻo, như là bầu trời đêm đã được đẩy ra tầng tầng mây mù, phảng phất liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tất cả.

Phuong Tri Hạ rõ ràng không đoán được anh sẽ nói câu này, ngơ ngẩn mà nhìn anh, thân thể cứng đờ.

“Tiểu tử này giao cho em” Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, buông tay cô ra xoay người đi thẳng ra ngoài.

Phuong Tri Hạ xuất thần nhìn bóng dáng anh rời đi, vẫn không hiểu ý đồ của anh.

Rõ ràng anh có khúc mắc với ước nguyện lúc ban đầu khi cô gả đi, vì sao ba lần bốn lượt kéo cô vào cái nhà này?

Tiểu Tả tinh bơ nhìn cô, thỉnh thoảng nói ra một câu: “Anh trai em sợ chị một mình cô đơn ở nơi đó, cần biết thực rộng lớn như vậy mà chỉ có một mình, thật đáng thương!”

Lời này bé chỉ thuận miệng nói ra, là do nghĩ cái gì nói cái đó, mấy chữ cuối cùng rất giống Lạc Dịch Bắc khi gọi cô là “Đứa bé đáng thương”.

Phuong Tri Hạ ngẩn ra, ánh mắt không thể tưởng tượng nghiêng đi, đầu tiên là ngẩn người, sau đó lung tung xoa đầu bé: “Trẻ nhỏ thì biết cái gì? Trẻ con thì nên đọc nhiều truyện thiếu nhi hoặc là phim hoạt hình.”

“Thật ầu trĩ, em đã sớm không còn xem những thứ đó.” Tiểu Tả dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, khinh thường hừ hừ, mặt nghiêng sang một bên.

“Nhanh chóng ăn chút gì đi, nếu không lát nữa sẽ không còn sức lực mà giả vờ!” Phuong Tri Hạ hết nói nổi, cầm lấy bát cháo mà người hầu để lại nhét vào tay bé.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 339: Phòng anh chính là phòng em

Tiểu Tả có cảm giác chịu khinh bỉ nghiêm trọng, chỉ là vẫn ngoan ngoãn làm theo lời cô nói.

Phuong Tri Hạ ở cùng bé một lát, lúc sau được người hầu mời đến phòng ngủ đã được chuẩn bị sẵn.

Vẫn là căn phòng lần trước, ở giữa phòng của Lạc Dịch Bắc và Tiểu Tả, ban công phòng cô dựa sát với ban công phòng Lạc Dịch Bắc, gần đến mức nếu hai người đứng ở trên ban công thì có thể cảm nhận được hơi ấm của nhau.

Sau khi vào phòng thì người hầu liền rời đi, cô ở trong phòng tùy ý tham quan một chút sau đó liền đi đến ban công.

Vừa đi ra đã thấy Lạc Dịch Bắc đứng ở bên ngoài.

Hình như anh đặc biệt đứng đợi cô, hai tay khoanh trước ngực, lười nhác dựa vào vách tường, biểu cảm giống như rất nhàn nhã.

“Lại đây.” Ánh mắt liếc xéo về phía phòng mình, anh yêu cầu.

“Không cần, em ở bên này cũng khá tốt.” Phương Trì Hạ biết anh không có lòng tốt, xoay người lại muốn đi vào trong phòng.

Nhưng chân còn chưa bước được vào trong phòng, cánh tay lại bị người nào đó túm lại, thân thể hơi nghiêng về phía ban công phòng Lạc Dịch Bắc.

Động tác của anh rất trực tiếp, cánh tay rắn chắc hữu lực duỗi lại đây bế cô từ ban công bên đó sang ban công phòng mình.

Từ trước tới nay anh đều là như vậy, lúc muốn làm gì thì sẽ rất trực tiếp, động tác còn rất mạnh mẽ, giống như đang cưỡng đoạt dân nữ ngay ngoài phố vậy.

“Sao lại phải làm điều dư thừa mà không phải ở với nhau.” Lạc Dịch Bắc đề cô lên bức tường, một tay chống bên đầu một tay chống bên eo, từ từ cùng cô nói chuyện.

Về mặt của anh rất lười nhác nhưng lại giam giữ người cô rất chặt chẽ, rõ ràng không chuẩn bị để cô thương lượng đường sống.

Phương Trì Hạ giãy giụa không được, đơn giản không thêm giãy giụa.

Anh nói cũng không sai, đúng là nên ở cùng nhau.

Ở đây có một điều duy nhất khác biệt với ở nhà, cô rất xa lạ với căn phòng của anh, hơn nữa Lạc gia người nhiều, sẽ làm cô cảm thấy không quen.

Không tiếp tục kháng nghị, Phương Trì Hạ dựa trên vách tường, lẳng lặng mà nhìn anh, nghĩ lại lời mà Tiểu Tả mới nói, cô cũng không biết vì sao lại muốn hỏi anh: “Vì sao muốn làm như vậy?”

Ý của cô là muốn hỏi vì sao muốn giữ cô lại.

Lạc Dịch Bắc ngăn ra, thế nhưng bị cô hỏi đến trầm mặc.

Thật ra nếu là trước kia anh sẽ trả lời là có vợ ở bên cạnh muốn làm gì cũng sẽ tiện hơn.

Đây mới là phong cách bình thường của anh, vừa rồi Phương Trì Hạ cũng nghĩ anh sẽ trả lời như vậy.

Nhưng bây giờ anh lại trầm mặc.

Phương Trì Hạ bình tĩnh nhìn anh, kết hợp với lời mà Tiểu Tả đã nói, dường như cô đã hiểu được gì đó.

Tiểu Tả nói đúng rồi sao?

Ngực như bị thứ gì đó ủ nóng ấm, cô nhìn anh đôi mắt sáng ngời.

Lạc Dịch Bắc cũng đang nhìn cô, đôi mắt trầm tĩnh lại tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Bốn mắt nhìn nhau, cũng không biết ánh mắt của ai đốt nóng bầu không khí, Lạc Dịch Bắc dựa sát vào người cô, một tay vẫn giam cầm eo cô, một tay nâng đầu cô lên, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi đưa về phía cô.

Đôi môi hơi lạnh chậm rãi dán lên môi cô, hơi thở của anh mát lạnh, làm người ta bị lạc đường.

Phương Trì Hạ cũng không cự tuyệt, ánh mắt mê mang nhìn anh, dưới ánh mắt ngưng trệ của anh, cô nhón chân lên cánh tay vòng ra sau cô anh, nhẹ nâng khuôn mặt nhắm ngay môi của anh mà hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 340: Ôm nhau say ngủ

Một động tác làm Lạc Dịch Bắc rõ ràng có chút ngoài ý muốn, nhìn chăm chăm cô hồi lâu, hai tay của cô căng thẳng đôi môi hơi nhấp nhẹ.

Một bàn tay ấn đầu cô, môi anh lại phủ lên một lần nữa tiếp nhận quyền chủ động.

Phương Trì Hạ nhón mũi chân cao thêm chút nữa, thân thể hướng vào trong ngực anh, Lạc Dịch Bắc thuận thế ôm chặt cô.

Động tác của hai người có sự ăn ý ngoài ý muốn.

Lạc Dịch Bắc chống đỡ thân thể của cô, đại khái cảm thấy động tác có chút không thuận liền ôm cô nhanh chóng đi vào phòng.

Vừa vào phòng liền dùng mũi chân để đóng cửa, anh đẩy cô ngã lên giường lớn ở sau lưng.....

Phải qua mấy giờ sau trong phòng mới dần bình thường lại.

Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ nằm bên cạnh sắp ngủ mất, ánh mắt tối tăm dừng trên mặt cô.

Phương Trì Hạ quá mệt mỏi, vốn dĩ lúc ở trên phi cơ cũng không ngủ được chút nào, lúc mơ mơ màng màng chuẩn bị ngủ thân thể liền cọ về phía của anh, hai tay ôm chặt lấy anh.

Một động tác làm Lạc Dịch Bắc giật mình, thân thể cứng đờ.

Phương Trì Hạ như không cảm thấy cái gì, cứ ôm anh từ sau lưng, khuôn mặt nhỏ dán lên lưng anh.

Lúc cô làm động tác này cũng rất tự nhiên, cảm giác như hai người đã trở thành đôi vợ chồng già.

Nhưng thật ra Lạc Dịch Bắc lại nhìn chăm chăm tay của cô đang quấn bên hông anh, sửng sốt một hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Hiện tại cô đã thành thói quen rồi!

Phương Trì Hạ rõ ràng chưa cảm thấy gì cả, đầu nhỏ còn dụi dụi vào lưng anh.

Động tác của cô rất lười biếng, cực kỳ giống con mèo nhỏ đang nhả phoi mình dưới ánh mặt trời.

“Tắm rửa đã rồi ngủ.” Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, sợ cô ngủ không thoải mái liền bế cô đến phòng tắm để tắm rửa cả người mồ hôi.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy róc rách.

Cùng thời khắc đó nắng ban mai đang bao phủ cả căn phòng, một hồi tiếng chuông cũng theo đó vang lên.

Điện thoại của Lạc Dịch Bắc đang reo.

Tiếng chuông điện thoại “Đô đô đô đô” kêu thật lâu không ngừng, nhưng tiếng nước trong phòng tắm quá lớn nên đã che dấu mất tiếng điện thoại làm Lạc Dịch Bắc không nghe thấy.

Tiếng nước trong phòng tắm còn chảy róc rách rất lâu.

Tiếng chuông ở bên ngoài đã kêu hai lần nhưng Lạc Dịch Bắc vẫn không nghe được.

Anh còn đang bận tắm rửa cho Phương Trì Hạ, anh đặt cô ở trong nước treu đùa cô như một con mèo nhỏ, cũng mặc kệ cô còn đang mơ mơ màng màng đôi mắt chưa từng mở ra.

Anh thường thức da thịt cô, xoa bóp chỗ này, véo véo chỗ kia, còn xoa nhẹ rất nhiều lần.

Làn da của Phương Trì Hạ mềm nhẵn như tơ lụa, còn rất non mịn, cảm giác tốt đến mức khiến Lạc Dịch Bắc nhớ đến cánh hoa được ngâm trong sữa bò.

Trong phòng tắm mờ mịt hơi nước, da thịt cô phỉm một màu hồng nhợt nhạt, đặc biệt xinh đẹp, còn rất mê người.

Lạc Dịch Bắc mê luyến cảm giác trên da thịt cô, Phương Trì Hạ từ đầu tới đuôi đều chưa phản ứng lại hôn hôn trầm trầm ngủ, chính anh lại có thể chơi đến nghiện.

Từ trong phòng tắm đi ra thì đã qua nửa giờ.

Điện thoại vốn dĩ còn kêu mãi không có điểm dừng cũng đã yên tĩnh lại.

Lạc Dịch Bắc thả Phương Trì Hạ ở trên giường, sau đó liền lên giường ôm cô ngủ, lúc tỉnh lại thì cũng đã là buổi chiều.

Khi mở mắt ra thì đã không còn nhìn thấy người trong ngực.

Hình như cô mới đi không bao lâu, gổ đầu của cô vẫn còn hơi lờ mờ xuống, thậm chí Lạc Dịch Bắc còn có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt mà cô lưu lại.

Mùi hương rất nhạt còn rất mê người.

Ánh mắt nhìn chăm chăm gổ đầu bị lờ mờ một hồi lâu, nhớ lại hình ảnh tối hôm qua khỏe môi anh chậm rãi mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 341: Gia gia thăm dò

Xốc mền lên, tùy ý đổi cho mình một bộ trang phục anh mở cửa phòng đi ra ngoài.

Lúc đi xuống tầng dưới, tiểu tá vẫn đang gào khóc giả bộ bệnh, âm thanh rất lớn.

Người hầu xung quanh rất nhiều nhưng hình như nó vẫn chưa thỏa mãn, lông mày tiểu gia hỏa vẫn nhíu lại.

Mặt Lạc Dịch Bắc không biểu tình quét qua nó, khỏe mắt nhú một cái.

Phương Trì Hạ đang ở phòng bếp, khi Lạc Dịch Bắc đi qua, cô đang pha trà cho Lạc Ân Kỳ.

TRà lài Lạc Thần, Lạc Ân Kỳ không biết lúc trước đều là cô làm nên chỉ là để cho cô nấu thử.

Phương Trì Hạ rất thông minh, vì đề mùi vị khác đi một chút cô đem các loại nguyên liệu tỉ mỉ cải biến lại.

Khi nấu trà xong, hương vị có chút thay đổi.

“Anh dậy rồi.” Khi bụng trà đi ra nhìn thấy anh thì sửng sốt một chút nhưng cũng xem như không có việc gì đem trà bụng đi cho Lạc Ân Kỳ.

“Gia gia, ông ném thử ấ!” Đưa ly trà cho ông xong, Phương Trì Hạ nhu thuận đứng ở bên cạnh.

Lạc Ân Kỳ vốn đang thăm dò cô có phải là người lúc trước có phải cùng một người hay không, lúc uống trà, có chút ngoài ý muốn “Không tồi!”

Ông đối với Phương TRì HẠ kì thật rất tốt, bầu không khí giữa hai người còn vô cùng hài hòa, cảm giác đó như là người nhà vậy.

Nhưng mà hiền lành thì hiền lành, Lạc Dịch Bắc rất rõ ràng, thích là một chuyện, có thể đồng ý cho hai người kết hôn lại là một chuyện khác.

Lạc Dịch Bắc đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn một màn này, trong đầu bỗng hiện lên lúc ở Nice, Lạc Ân Kỳ cảnh cáo anh.

Ông nội, đến cho cùng là có ý tứ gì?

Phương Trì Hạ ở phòng khách nói chuyện với Lạc Ân Kỳ một lát sau đó đi lên lầu.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc nhìn theo người cô, cô vừa mới lên lầu hai phút, anh cũng theo đi lên.

Đi đến phòng cô, Phương Trì Hạ đang chỉnh lý trang phục.

Trên người cô khắp nơi đều có ấn kí của anh lưu lại, cổ áo có chút không che lại được.

Phương Trì Hạ nhìn cổ áo thùng thình, thử kéo lại mấy lần, chỉ có thể tận lực che lấp.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi vào, đi đến bên người cô.

“Anh sao lại vào đây vậy?” Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn anh, cô còn không nghe thấy được tiếng bước chân của hắn.

“Không được vào sao?” Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng trả lời cô, vài bước đi qua, ánh mắt nhìn ở cổ áo cô.

TRên cổ Phương Trì HẠ còn mang sợi dây chuyền kia.

Cô hình như vẫn luôn đeo, từ khi Lạc Dịch Bắc biết cô đến nay cũng không thấy cô tháo xuống.

Chỉ là sợi dây chuyền đều dấu ở trong quần áo.

Phuong Tri Hạ thấy anh nhìn chăm chăm ngực mình, phản xạ nghĩ là anh đang nghĩ đến những chuyện không lành mạnh, muốn lui về sau, Lạc Dịch Bắc lại một tay ôm eo cô không cho cô di chuyển.

Phuong Tri Hạ trấn định ánh mắt, cũng không giãy dụa, tùy ý anh ôm như vậy, cô nghi ngờ hỏi “Sao vậy?”

Lạc Dịch Bắc cũng không trả lời, đầu ngón tay lấy vòng cổ của cô ra, nhìn chăm chăm sợi dây chuyền óng ánh kia một hồi, chỉ nhẹ nhàng chơi đùa, anh hình như đang suy nghĩ cái gì đó.

Phuong Tri Hạ nhìn hành động của anh, lông mày càng nhíu chặt.

Anh đang làm cái gì đó?

Muốn hỏi, Lạc Dịch Bắc lại khôi phục rất nhanh, trở về bộ dáng điềm nhiên như không có gì.

“Thực xấu, về sau đừng mang cái này nữa.” Buông ra, anh nghĩ một đằng lại nói một nẻo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 342: Thích liền phải cất giấu thật tốt

“Em thích là được rồi!” Tính cách Phuong Tri Hạ luôn có chút ít phản nghịch, anh không muốn cho cô làm, cô càng phải làm.

Lạc Dịch Bắc nghe cô nói thì khóe mắt rút rút, nhưng cũng không nói gì.

Nhìn chăm chăm cô một lúc, anh lại thỉnh thoảng nói một câu “Thích thì phải cất giấu thật tốt.”

Anh giấu kĩ thực là ý tứ che giấu tâm tư, nhưng mà lại bị Phuong Tri Hạ nghĩ là cất giấu.

Phuong Tri Hạ nghĩ là không cần anh nhắc, nhấn kĩ tùy lúc cô cũng cất giấu rất tốt.

Đầu ngón tay phui phui trên mặt nhẵn vừa bị Lạc Dịch Bắc chơi đùa, sau đó lại để vào trong áo.

Động tác của cô rất cẩn thận, cảm giác giống như ghét bỏ Lạc Dịch Bắc chạm vào.

Một động tác khiến cho Lạc Dịch Bắc trầm mắt xuống, mày nhíu chặt.

“Em ra ngoài trước!” Phuong Tri Hạ làm như không thấy ánh mắt anh, người di chuyển, kéo cửa đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Nghiêng đầu, Lạc Dịch Bắc trầm mặt lạnh giọng.

Phuong Tri Hạ nào để ý lời kia của hắn, bước chân chẳng những không ngừng mà còn nhanh hơn vài phần.

Nhìn bộ dạng nhanh nhẹn của cô, hình như không để ý đến anh thì tâm trạng rất tốt, lúc đi đến hành lang còn hát lên.

Lạc Dịch Bắc nghe cô hát “Lớn lên, em muốn thành cô dâu của anh..” thì mặt có chút vận vẹo.

Anh hành động rất nhanh, mạnh mẽ như dã thú, Phuong Tri Hạ cảm giác nguy cơ bốn phía thì liếc nhìn anh một cái, muốn chạy nhanh xuống lầu, cô nhanh, Lạc Dịch Bắc lại càng nhanh, lúc cô chặn đến cầu thang lại bị anh mạnh mẽ chặn lại.

Hai người bây giờ đang ở Lạc gia, Phuong Tri Hạ hiểu bây giờ cô phải xem tình thế.

Nghiêng đầu nhìn mặt anh âm u, cô liền thay đổi thái độ, không còn đối nghịch, lui về sau hai bước “Đừng làm vậy, tất cả mọi người còn đang ở phía dưới.”

“Có quan hệ sao?” Lạc Dịch Bắc đẩy cô vào vách tường, khẽ dựa, khuôn mặt tuần tú dán vào tai cô, nói.

Phuong Tri Hạ bị hắn làm cho không được tự nhiên, da thịt sau tai và cô như bị bỏng.

Mảnh da đỏ ửng giống như cánh hoa anh đào.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc tri trên, bị cô mê hoặc, khuôn mặt tuần tú chậm rãi nghiêng qua.

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, nhìn ánh mắt anh, nhìn mắt hấn đẹp tinh mịch thì sững sờ, nhưng vẫn nghiêng đầu tránh đi.

Cô như vậy khiến cho Lạc Dịch Bắc nhún nhún lông mày.

Môi nhắm ngay môi cô hôn tới, nhưng mà còn chưa hôn, dưới lầu bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Hai người đứng trên hành lang, âm thanh đột ngột vang lên khiến cho hai người sững sờ một lát.

Phuong Tri Hạ mặt không tự nhiên đẩy anh ra, ánh mắt trấn định như không có việc gì đi trước anh.

Lạc Dịch Bắc hừ nhẹ, chậm rãi đi sau lưng cô đi xuống.

Người đến là Sa Chức Tĩnh, nhìn thấy mặt Phuong Tri Hạ đồ ửng trong lòng hiểu rõ nhưng cũng không nói gì.

“Phu nhân, tình huống Tiểu Tả hấn đã tốt hơn rồi chứ ạ?” Phuong Tri Hạ lễ phép hỏi.

“Hấn là không sao, đứa nhỏ là như vậy, vất vả Phuong tiểu thư rồi.” Sa Chức Tĩnh nhàn nhạt nhìn.

“Đây là việc cháu nên làm, cháu đi xem một chút ạ.” Phuong Tri Hạ chào rồi đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 343: Thật không biết quý trọng

Lạc Dịch Bắc đứng trên bậc thang nhìn theo cô đi xuống lầu, nghĩ rồi đi xuống cùng, cổ tay thỉnh thoảng bị Sa Chức Tĩnh kéo lại.

“Có việc gì ạ?” Ánh mắt nhìn lên người bà, giọng điệu bình tĩnh vạn năm cũng không thay đổi.

“Con có phải có chuyện gì muốn nói với mọi người không?” Sa Chức Tĩnh cũng không làm rõ, chỉ nói bóng nói gió.

“Mẹ đang nói việc gì?” Lạc Dịch Bắc rất rõ bà muốn nói chuyện gì nhưng không có trả lời vấn đề, thậm chí điềm nhiên như không đem vấn đề lại cho bà. “Đừng rồi, có phải Bảo Bảo trở về rồi?”

“Con cái tên này!” Sa Chức Tĩnh tức giận liếc anh một cái rồi đi lên lầu.

Lạc Dịch Bắc khỏe môi khẽ cười, như không có việc gì, tiếp tục đi xuống lầu.

Tiểu Tả vẫn đang ở trên salon giả bộ bệnh, nó cũng thật cực khổ, vì để giữ Phuong Tri Hạ ở lại vẫn luôn một mực diễn trò khiến cho mình miệng đắng lưỡi khô.

Phuong Tri Hạ cũng không nói gì với nó chỉ vài bước đi qua, ngồi ở bên cạnh.

Cô cũng không vạch trần nó, chỉ điềm nhiên như không có việc gì nói “Chị đến đây cũng lâu rồi, phải trở về rồi, em hãy nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì, lúc nào cũng có thể gọi điện cho chị.”

Cô không có ý ở lại nơi này thật lâu, nói rõ với nó, liền quay người đi.

“Chị, chị,....” Tiểu Tả nhìn cô, tức giận nhìn về phía cô nói “Chị” nửa ngày mới nói thêm được một cô “Chị là cái đồ ngốc!”

Tiểu Tả hoài nghi quan hệ của cô và Lạc Dịch Bắc, không biết quan hệ của hai người đã phát triển đến mức nào.

Nó nghĩ, Lạc Dịch Bắc đã lên tiếng để cô ở lại, có thể vào ở Lạc gia, đối với bao nhiêu cô gái khác là điều xa vời.

Nếu như cô nắm lấy cơ hội này, tạo mối quan hệ với mọi người ở Lạc gia, không nghĩ ngờ sau này cô sẽ có người Lạc gia hỗ trợ.

Cơ hội tốt như vậy còn không biết quý trọng!

Thực ngốc!

Uổng công hấn diễn trò cực khổ nửa ngày.

Phuong Tri Hạ không biết nói gì về tư tưởng của nó, đứng lên, đi về phía Lạc Ân Kỳ.

“Gia gia, cháu đi về trước!” Lễ phép chào ông, Phuong Tri Hạ quay người đi ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc đứng ở cầu thang, sắc mặt cương cứng.

Cứ như vậy mà đi?

Chào gia gia xong cũng không nói gì với anh một tiếng?

Lúc Phuong Tri Hạ đi ra, ông muốn phái người đưa về nhưng bị cô cự tuyệt.

Bắt một chiếc taxi, còn chưa nói địa chỉ điện thoại bỗng vang lên.

“Về nước rồi?”

“Ừ, hôm nay vừa về.”

Đồng đại tiểu thư hình như tâm trạng rất tốt, giọng nói không che giấu được sự vui vẻ “Đến đây, mau đến đây, tớ ở Hoàng thành chờ cậu!”

Đồng Nhan hình như rất hưng phấn, không ngừng nói, mà ở đó hình như còn rất náo nhiệt.

“Được, Phuong Tri Hạ nghĩ vừa mới về nước, cũng nên tụ họp với bạn bè, vui vẻ đồng ý.

“Bài tài, làm phiền bác đến Hoàng thành.” Nghiêng đầu nói với tài xế.

Đến câu lạc bộ, còn chưa thấy rõ tình huống, bên tai bỗng nhiên vang lên “Phốc” một giọng nói, Phuong Tri Hạ chỉ thấy một mảnh rực rỡ đập vào mặt, lui về sau hai bước, muốn tránh đi bước chân lại lao đảo một chút.

Đang không biết làm sao để ổn định mình lại có một cánh tay đưa ra, nhanh nhẹn ôm eo cô

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 344: Bảo bối, qua đây

Giọng nói Thi Cận Dương vang lên trên đỉnh đầu “KHông có sao chứ?”

“Em không sao, cảm ơn.” Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn hấn một cái, cúi người lùi khỏi vòng ôm của hấn.

“Cẩn thận một chút.” Thi Cận Dương nhàn nhạt nhắc nhở một câu, giúp cô lấy giấy hoa vừa phun ra xuống như không có việc gì đi vào trong.

Bên trong có rất nhiều người Thi Lạc, Kinh Mộ Thần, Đồng Nhan thậm chí ngay cả tiểu nha đầu Kỳ Ngải cũng ở đó.

Tất cả đều là các tiểu thư thiếu gia của mấy gia tộc quen thuộc với Lạc gia.

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta lại gặp rồi.” Thi Lạc đã gặp cô rất nhiệt tình gọi, đứng lên rất tự nhiên ôm vai cô đi qua.

Muốn thừa cơ để đùa giỡn, Thi Cận Dương đuổi chân ra, khiến cho Thi Lạc lao đảo một cái, chút nữa là ngã nhào trên đất.

“Anh, anh đang làm cái gì đó?”

Thi Lạc ổn định người mình, nhanh chóng rút tay tại.

“Lần sau đi đường cẩn thận chút.” Thi Cận Dương miễn cưỡng ngồi xuống, như không có việc gì bụng rệu lên uống.

Thi Lạc bị hấn nói một câu sắc đến không biết nên nói gì, bộ dáng còn rất kinh ngạc.

Phuong Tri Hạ nghe hai người nói thì cười ra tiếng.

Ngoài hành lang cũng có một thân ảnh đi đến cửa, mở cửa ra khiến cho trong phòng một mảnh hỗn loạn.

“Anh Dịch Bắc, anh cũng đến!” Kỳ Ngải thấy hấn trước tiên, hai mắt đều sáng lên.

“Rất đúng giờ!” Kinh Mộ Thần giờ tay lên, trên tay là một cái đồng hồ quý báu, nhàn nhạt trêu chọc.

“Ồ, Bắc thiếu gia, gọi một cuộc điện thoại có thể khiến cho anh đến thật khó nha!” Thi Lạc đi theo trêu tức.

Phương Trì Hạ cũng mới cùng với anh tách ra khoảng nửa giờ thôi, đột nhiên lại gặp lại ở đây khiến cho cô có chút ngoài ý muốn.

Càng không nghĩ đến, cô vừa mới đến anh cũng cùng đến.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình nhìn cô một cái, chậm rãi đi qua, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Đại bảo, qua ngồi bên cạnh tớ này!” Đồng Nhan gọi Phương Trì Hạ qua ngồi bên cạnh mình.

Cô với Phương Trì Hạ xưng hô với nhau rất buồn nôn, trước mặt nhiều người như vậy hai người cứ bảo bối bảo bối không ngớt.

Đồng Nhan xưng hô như vậy khiến cho lòng anh lộp bộp một cái, trên tay đều nổi da gà.

“Hai đứa con gái, bảo cái gì mà bảo?” Cũng mặc kệ là em họ của Kinh Mộ Thần đang ở bên cạnh, Lạc Dịch Bắc liếc Đồng Nhan một cái.

Đồng Nhan lại không để ý, thậm chí còn đứng lên cùng Phương Trì Hạ kè vai trò chuyện.

Lạc Dịch Bắc thấy thế thì lông mày đều nhăn lại.

Đồng Nhan không để ý đến anh, Phương Trì Hạ cũng vậy, hai người tùm đầu ôm cánh tay đối phương mà nói chuyện.

Lạc Dịch Bắc đối với hai người này không nghe lời cũng mặc kệ ung dung cầm chén rượu lên uống.

Kỷ Ngải nhìn thấy anh phản xạ đầu tiên là muốn nhào qua, nhưng mà Kỷ Nam Ưu khuyên bảo mới cứng rắn dừng động tác lại.

Lạc Dịch Bắc đến đây kỳ thật hoàn toàn đoán được Phương Trì Hạ cũng đang ở đây.

Ai ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 345: Không lấy chồng được, anh phải chịu trách nhiệm với em

Ai ngờ, Phương Trì Hạ từ đầu đến cuối đều nói chuyện với Đồng Nhan cũng không có nhìn anh.

Lạc Dịch Bắc có cảm giác bị ngó lơ nghiêm trọng.

Trong lòng hắn bắt đầu ngột ngạt, ác ma trong cơ thể lại bắt đầu quấy phá.

Cầm chén rượu, anh nhìn chằm chằm Phương Trì Hạ đánh giá.

Nhìn cô dưới ánh đèn đỏ ửng bên cạnh Đồng Nhan, anh bắt đầu lên kế hoạch đêm nay giằng vò cô như thế nào.

Phương Trì Hạ căn bản không có nhìn hắn, trò chuyện với Đồng Nhan nghe được chuyện của AN An.

Về Đồng Nhan, AN An là loa truyền bá, Đồng Nhan cũng không đề cập đến mình.

Nói là ở trường có bạn học gọi điện thoại cho Đồng Nhan muốn mời cô đi chơi.

Kết quả việc này không biết tại sao lại bị Kinh Á Phong biết.

Hơn nữa Kinh Á Phong nổi tiếng là không chế con gái nổi danh ở thành phố C, ai ngờ đêm đó liền dẫn hai thủ hạ thay Đồng Nhan đi.

Người kia chỉ đơn giản là muốn thổ lộ, thấy Kinh Á Phong cũng không biết Kinh Á Phong nói cái gì, kết quả về sau gặp Đồng Nhan ở trường đều trốn thật xa.

Thi Cận Dương ngồi ở bên cạnh Phương Trì Hạ, vừa vặn nghe được không sót một chữ.

Bất động thanh sắc nhìn Đồng Nhan một lúc lâu, nhướn mày lên.

Từ lúc nào, nha đầu kia đã có người theo đuổi?

Thi Cận Dương biết Đồng Nhan từ thời còn lọt tã, quá quen thuộc với cô, quen thuộc đến khi cô lớn lên hẳn cũng không để ý.

Ở trong trí nhớ của Thi Cận Dương, Đồng Nhan vẫn còn là một tiểu nha đầu.

Đêm đó bị hạ được, hẳn bị cô kinh diễm nhưng ấn tượng của hẳn đối với cô đã thâm căn cố đế vẫn không thay đổi.

Thi Cận Dương nhìn chăm chăm cô thật lâu, ánh mắt nghi ngờ.

Nha đầu kia thật sự có người theo đuổi?

Thi Lạc ngồi cách đó cũng không xa, vừa vặn nghe được lời Phương Trì Hạ.

Kinh ngạc nhìn cô một cái, hẳn nhìn không được rùng mình “Nam nhân kinh gia thật là khủng bố! Về sau nếu như thiếu gia nhà ai thích Nhan Nhan, chẳng phải tùy lúc lại bị chú ba cầm súng làm nguy hiểm sao?”

Ánh mắt nhìn qua Kinh Mộ Thần, lại thêm một câu “Đừng rồi, còn có thêm một người anh, muốn nhúng chàm được con gái Kinh gia, trước tiên phải có can đảm đấy!”

Lời này của hẳn là tùy ý cảm thán, Đồng Nhan lườm hẳn một cái “Đừng nói vậy, cẩn thận không ai lấy em, liền để cho người Thi gia phụ trách!”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Thi Lạc hăng hái cười cười, như không có việc gì ngồi một bên.

Thi Cận Dương ngồi nghe hai người nói từ đầu đến cuối, miễn cưỡng nói “Nghĩ muốn phụ trách thế nào?”

Hắn nói bay bổng như một làn gió, hình như còn mang theo tia nghiền ngẫm.

Đồng Nhan bị lời kia chặn lại, ánh mắt nhìn qua, kinh ngạc mà nhìn hẳn, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Thi Cận Dương ung dung nhìn cô, nhướn lông mày.

Đồng Nhan từ nhỏ lớn lên cùng hẳn, khuôn mặt kia cô nhìn đã quá quen.

Nhưng mà nhìn nhau như vậy khiến cho cô có chút không được tự nhiên.

Ánh mắt diễm nhiên như không có việc quay lại, cô nhìn qua hẳn “Hạ Hạ, chúng ta mới nói đến đâu?”

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm Phương Trì Hạ từ đầu đến cuối đều trò chuyện với Đồng Nhan, đầu ngón tay xoa xoa thái dương.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 346: Lớn lên, em muốn làm cô dâu của anh

“Thực ồn ào!” Đứng lên, vài bước đi qua, anh nắm tay Phương Trì HẠ đi ra ngoài.

“Đi đâu?” Phương Trì Hạ ngẩng đầu nhìn anh, nhưng cũng không kháng cự.

“Về nhà.” Lạc Dịch Bắc ném cho cô hai chữ, đưa cô đi ra cũng không quay đầu lại.

Phương Trì Hạ đi sau lưng anh, kinh ngạc nhìn anh, chớp mắt một chút, không hiểu sao lại thấy chút ấm áp.

Đêm hoàng thành rất yên tĩnh, đường thật dài, ánh đèn lẳng lẳng roi, trên đường cũng có không mấy chiếc xe.

Lamborghini màu trắng chậm rãi chạy trên đường, mui trần mở ra, gió thổi tới khiến cho người ta thấy vui vẻ thoải mái.

Phương Trì Hạ vừa rồi uống vài chén rượu với Đồng Nhan, đầu hơi say, mặt hồng hồng giống như màu sắc của hoa anh đào.

Hôm nay cô mặc áo sơ mi và váy áo sơ mi gài đến cổ, say rượu hơi nóng.

“Tại sao anh cũng đến?” Đầu cong vẹo gối lên ghế, cô tùy ý cởi vài cúc áo, nghiêng đầu nói chuyện với anh.

Âm thanh của cô lúc này rất mềm mại, như ngấm qua nước, nge xong khiến cho người ta xương cốt như nhũn ra.

“Trùng hợp.” Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng nói một câu, ánh mắt nhìn qua cô.

Phuong Trì Hạ tùy ý nghiêng người dựa vào thành ghế, từ góc độ của Lạc Dịch Bắc vừa vặn thấy được phần ngực do áo mở ra.

Nhìn thế này khiến cho tay Lạc Dịch Bắc cứng lại.

“Cài áo lại, anh đang lái xe.” KHó khăn đem ánh mắt dời đi, anh đứng đắn nhắc nhở.

Phuong Trì Hạ không để ý đến hắn, ngẩng đầu nhìn về phía anh, bỗng nhiên hát “Lớn lên, em muốn làm cô dâu của anh...”

Cô hát tiếng anh nhưng Lạc Dịch Bắc đã nge cô hát nhiều lần, không cần cô hát cũng đoán được nửa câu sau là gì.

Lạc Dịch Bắc thật không thích nge cô hát bài này, Phuong Trì Hạ vừa mở miệng, anh đã lạnh giọng quát “Ồn ào!”

Phuong Trì Hạ cũng không nhìn anh một cái, tiếp tục hát “Lớn lên em muốn làm cô dâu của anh, La la la la la...”

La la la la còn lặp lại rất nhiều lần.

Mắt Lạc Dịch Bắc vặn vẹo, đem xe tấp vào lề đường, đưa tay muốn che miệng cô, tay vừa đưa tới, Phuong Trì Hạ còn hành động nhanh hơn chặn tay anh lại.

Một động tác khiến cho Lạc Dịch Bắc giật mình, ánh mắt nhìn mặt cô.

A, say khướt còn phản ứng nhanh như vậy.

Lạc Dịch Bắc cũng không rút tay ra, tùy ý để tay cô nắm tay anh, ôm cô đến đầu gối anh, cúi người ung dung nói chuyện với cô “Lớn lên muốn làm cô dâu của ai?”

Lần đầu tiên hắn nghe cô hát là đêm tân hôn của hai người, lúc ấy cô cho rằng cô hát cho anh.

Về sau anh cũng cho là như vậy.

Nhưng ở chung một thời gian, anh lại thấy chuyện này không phải như vậy.

Phuong Trì Hạ uống rượu say thì cũng không phải quá say, nhưng uống mấy chén rượu, lí trí hắn không thanh tỉnh.

Lạc Dịch Bắc nghĩ là thừa dịp cơ hội này có thể hỏi cô cho rõ.

Cũng không biết Phuong Trì Hạ có phải hay không cố ý, trực tiếp tránh câu hỏi của anh.

“không phải trở về Lạc gia sao?” NGẩng đầu nhìn anh, mắt của cô hiện ra tia cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 347: Tô Nhiễm về nước

“EM muốn anh trở về sao?” Lạc Dịch Bắc hỏi lại.

“Anh sẽ không phải vì em mà trở về à?” Phuong Trì Hạ không để ý vấn đề của hắn, tiếp tục hỏi.

Lời này của cô hoàn toàn là thuận miệng hỏi, ngược lại khiến cho Lạc Dịch Bắc kinh ngạc, vậy mà ngoài ý muốn hắn cũng không phủ nhận, chỉ nhưn mày hỏi “EM thấy sao?”

Anh nói xong lời này bộ dạng hăng hái, nhìn cô.

Phuong Trì Hạ ngồi trên đùi anh, nằm ngang, mặt Lạc Dịch Bắc ở trên mặt cô, khoảng cách giữa hai người rất gần.

Bốn mắt nhìn nhau, Phương Trì Hạ lẳng lẳng nhìn anh, như đang suy nghĩ vấn đề của anh.

Ánh mắt của cô rất sáng, như uống rượu cũng không liên quan, Lạc Dịch Bắc nhìn thấy, tâm ngứa, trên người cũng ngứa.

Tâm Lạc Dịch Bắc khẽ động cúi người xuống muốn hôn lên, điện thoại Phương Trì Hạ bỗng nhiên vang lên.

Là Đồng Nhan gọi đến.

Lạc Dịch Bắc cùng Đồng Nhan từ trước đến nay đều không khách khí vừa nhìn thấy tên người gọi đến, trực tiếp đem điện thoại của Phương Trì Hạ ném ra phía sau. “Mặc kệ đi!”

“Anh làm gì vậy, Đồng Nhan có lẽ tìm em có việc!” Phương Trì Hạ rất bất mãn với hành động của anh, đẩy anh ra tay lục lọi ra sau lưng muốn tìm điện thoại.

Lạc Dịch Bắc chuyện tốt bị phá hư, lúc này rất bức bối.

Phương Trì Hạ cùng Đồng Nhan trò chuyện một buổi tối, bây giờ còn muốn tiếp tục, điều này khiến cho anh không thoải mái.

“Tối nay lại về nói chuyện!” Một tay túm cô lại kìm cô vào chỗ ngồi, cánh tay ôm vai cô, mặt tuấn tú lại hướng đến phía cô thì điện thoại lại vang lên lần nữa.

Lần này là điện thoại của Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc lần nữa bị cắt đứt chuyện tốt, có chút khó chịu, nhìn di động của mình, tùy ý ném qua một bên.

Anh ném điện thoại qua chỗ đối diện với Phương Trì Hạ, điện thoại vẫn tiếp tục kêu, màn hình lóe sáng, nhìn từ phía cô dễ dàng thấy được tên trên điện thoại.

Kính ngạc nhìn hai chữ kia, ánh mắt cô kính ngạc trì trệ.

Lạc Dịch Bắc nhìn thấy sắc mặt cô có chút không đúng, nhìn theo ánh mắt cô, thấy tên gọi phía trên, ánh mắt kính ngạc.

Cánh tay dài vươn ra, anh lấy di động qua, nghe điện thoại.

LÀ Tô Nhiễm gọi đến.

Kì thật cô đã gọi điện thoại một lúc lâu.

Gọi đến cho Lạc Dịch Bắc rất nhiều cuộc điện thoại, kể cả còn gọi đến Lạc gia sáng nay nhưng đều không ai nghe máy.

KHông nghĩ đến bây giờ lại nghe máy.

Đột nhiên Tô Nhiễm gọi đến khiến cho anh có chút ngoài ý muốn, còn giật mình vài giây.

Điện thoại được nối, Tô Nhiễm trầm mặc một lát mới ôn nhu nói “Dịch Bắc, em đã trở về!”

Một câu như thuốc nổ, bùng cháy trong xe.

Phương Trì Hạ ngồi rất gần Lạc Dịch Bắc nên nghe được rất rõ ràng.

Ánh mắt cứng ngắc nhìn về phía Lạc Dịch Bắc, cả người như bị dội một chậu nước lạnh, sắc mặt tái đi, rượu cũng tan đi không ít.

Lạc Dịch Bắc hình như cũng rất bất ngờ, nắm chặt điện thoại, lúc lâu cũng không nói chuyện.

Phương Trì Hạ im lặng quan sát thần sắc của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 348: Em cũng nhớ chị có phải hay không?

Lạc Dịch Bắc trầm mặc lúc lâu cũng không trả lời.

“Như thế nào? Kinh ngạc đến vậy sao?” Thanh âm Tô Nhiễm lần nữa lại truyền đến, cô nói chuyện với anh rất nhẹ, rõ ràng quan hệ của hai người không tồi, giọng điệu còn rất vui vẻ.

“Vì sao không gọi sớm hơn?” Lạc Dịch Bắc lấy lại tinh thần, vẻ mặt lại khôi phục điềm nhiên không có gì.

“Anh không vui sao?” Tô Nhiễm sững sờ, không trả lời hỏi lại.

Lạc Dịch Bắc chỉ xoa thái dương, lại trầm mặc.

“TRước đó em gọi cho anh rất nhiều cuộc điện thoại, anh cũng không nhận, em không quen với thành phố C, từ sáng sớm đến giờ đều ở sân bay, anh đến đón em được không?” Tự động tránh đi vấn đề vừa rồi, Tô Nhiễm nói.

Lạc Dịch Bắc nhìn Phuong Trì Hạ đang ngồi bên cạnh vẫn đang do dự, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý “Được, lát nữa anh đến, em cứ ở đó đợi anh.”

Phuong Trì Hạ từ lúc điện thoại của Tô Nhiễm vang lên cả người như bị đóng băng, từ đầu đến chân đều lạnh, say rượu cũng tan hết.

Đầu cô cúi xuống, Lạc Dịch Bắc không thấy được biểu tình của cô.

“Anh đưa em về trước.” Quay đầu lại, anh khởi động xe lần nữa.

Hai người rất nhanh về đến nhà, đường đi cũng chỉ vài phút.

Phuong Trì Hạ đẩy cửa xe quay người đi vào nhà, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên thỉnh thoảng gọi cô lại “Kỳ thật...”

Anh hình như muốn nói gì đó nhưng còn chưa nói xong đã bị Phuong Trì Hạ cắt đứt “Anh cứ đi đi, đây là việc riêng không liên quan gì đến em.”

Cô nói hoàn toàn không sao cả, mặt Lạc Dịch Bắc cứng đờ, không nói nên lời, tất cả đều bị nghẹn ở cổ họng.

Sắc mặt anh đen sì, muốn nói cái gì Phuong Trì Hạ không biết được.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, quay đầu xe nghênh ngang rời đi.

Phuong Trì Hạ đứng trước cửa nhìn xe anh biến mất trong màn đêm, trong lòng như có cái gì vừa mới lớn lên, lại rút thật sâu xuống chỗ c.

Thu hồi tầm mắt, cô đẩy cửa đi vào.

Cô đã lâu không quay về biệt thự, hôm nay mới mới trở lại lại bị Tiểu Tà lừa gạt đi ra ngoài.

Trong biệt thự rất an tĩnh, ánh đèn mờ mờ, lúc trời tối toàn bộ đèn sẽ được bật.

Đây là người hầu trong nhà mỗi đêm bật, mặc kệ có chủ nhân hay không.

Với mới vào phòng khách đã có một thân ảnh màu trắng bay vút đến trước mặt cô.

Phuong Trì Hạ lui về sau vài bước, phản xạ có điều kiện đưa tay ra ôm.

Đoàn Đoàn gặp cô hình như rất vui vẻ, vui trong ngực cô “Meo meo” không ngừng.

Hai cái móng không ngừng chọc chọc trên người cô, cả biệt thự vang lên tiếng mèo kêu.

“Ngaoan, nhớ chị sao” Phuong Trì Hạ ôm cô về sô pha, ánh mắt không ngừng quan sát nó.

Đoàn Đoàn tinh thần rất là tốt đang biểu đạt niềm vui vì cô trở về, cả người nằm trong ngực cô, thỉnh thoảng Phuong Trì Hạ nói một câu “Có phải em béo lên không?”

Đoàn Đoàn lúc trước còn đang nhiệt tình, nghe thấy lời cô liền như quả bóng xẹp lại, mắt chớp chớp.

Tại sao lại cùng mèo nói vấn đề này?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 349: Đêm nay anh ở lại không được sao?

Phương Trì Hạ thấy thái độ của nó thì không nói được lời nào.

Kiều ngao!

“Đi, đi tắm rửa thôi!” Một tay ôm nó lên, nhìn nó chăm chăm, cô ôm nó đi lên lầu.

...

Lạc Dịch Bắc sac khi đưa Phương Trì Hạ về nhà trực tiếp lái xe đến sân bay.

Quan hệ của Tô gia và Lạc gia là bắt đầu từ thời của Lạc Ân Kỳ.

Lạc Ân Kỳ cùng ông của Tô Nhiễm là anh em tốt, trước lúc hai người gây dựng sự nghiệp.

Lúc đó Lạc gia và Tô gia chưa phải là gia tộc lớn như vậy, trong quá trình phát triển hai người gặp đủ loại khó khăn, hai nhà còn từng xác nhập vào một thời gian, hai người cùng nhau chiến đấu, tình cảm anh em rất sâu.

Tô gia đối với Lạc Ân Kỳ như là người thân.

Tô gia trước kia sống ở trong nước, nhưng sau này vì phát triển gia tộc, sau khi Tô Nhiễm sinh ra vài năm, đã định cư ở nước ngoài.

Tô gia mấy năm gần đây cũng có phát triển trong nước, người trong nhà ngẫu nhiên lại về nước, Tô Nhiễm lần này về nước hẳn có quan hệ với công ty của Tô gia.

Tô gia là đại gia tộc, danh tiếng ở trong nước cũng như ở Châu Âu rất cao, nhưng mà thế hệ này lại chỉ có hai đứa con gái, một là Tô Nhiễm, còn lại là...

Lạc Dịch Bắc còn đang suy nghĩ, giọng Tô Nhiễm đột nhiên vang lên “Dịch Bắc, anh đến rồi!”

Lạc Dịch Bắc lấy lại tinh thần, bước về phía cô “Đã an bài chỗ ở tốt hơn sao?”

“Em về ở trong nhà.” Tô Nhiễm nhìn hắn cười cười.

“Được, anh đưa em về.” Lạc Dịch Bắc đi trước dẫn cô đi ra ngoài.

Bởi vì ngẫu nhiên về nước nên trong nhà Tô gia không có ai ở.

Lạc Dịch Bắc chờ Tô Nhiễm đi qua, muốn trực tiếp rời đi, Tô Nhiễm thành linh đưa hắn đi “Có việc gấp sao?”

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, ánh mắt hơi di chuyển, không nói chuyện.

“Nếu như không có việc gì, ở lại nói chuyện với e được không?” Tô Nhiễm thăm dò nói.

Lạc Dịch Bắc nghĩ đến Phương Trì Hạ có chút do dự, lại nghĩ đến vừa rồi cô không hiểu sao lại tỏ thái độ, ánh mắt càng bản khoăn.

“Được.” Dừng chân lại, anh quay người đi qua.

..

Phương Trì Hạ sau khi tắm rửa cho Đoàn Đoàn, ôm Đoàn Đoàn ngồi trên ghế dựa, nhẹ tay vuốt lòng mèo, ngồi trên ghế lác lác, có chút thất thần.

Trên bàn công rất mát mẻ, hơi rượu còn lưu lại trên người cô đều tiêu tan.

Phương Trì Hạ trong đầu còn hơi hỗn loạn, ngồi trên ghế thanh tĩnh lại.

Lấy điện thoại ra nhìn thời gian, nhìn màn hình hiện 0 giờ, nhìn không được nhìn ra phía cửa.

Ngoài cửa rất an tĩnh, từ khi Lạc Dịch Bắc rời đi, một chút âm thanh cũng không có, cũng không có tiếng xe trở về.

Phương Trì Hạ đột nhiên có chút châm chọc.

Anh có hẹn cô lại ở đây chờ đợi?

Giống như oán phụ khuê phòng.

Phương Trì Hạ không nghĩ về Lạc Dịch Bắc nữa, ôm Đoàn Đoàn hát “Một mình cô độc, một mình sống, tất cả bi thương chịu một mình...”

Hừ một phát bỗng nhiên dừng lại.

Tại sao lại dừng lại?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 350: Gặp ở công ty

“Bao quanh chúng ta ngủ đi!” Một tay ôm lấy bao quanh, Phương Trì Hạ nghĩ đến trong lòng phiền muộn, ôm nó đi lên lầu.

Phương Trì Hạ ôm mèo ngủ một đêm, sau khi tỉnh dậy Lạc Dịch Bắc cũng chưa trở về.

Xuống lầu, tùy ý chuẩn bị bữa sáng cho mình sau đó đến công ty.

Lúc đến. Lạc Dịch Bắc đã ngồi ở trong phòng làm việc.

Mở cửa ra, Phương Trì Hạ liếc nhìn anh.

Anh đến sớm như vậy, kì thật khiến cho cô rất bội phục.

Tối hôm qua cùng giai nhân ân ái, sáng nay còn có thể đến công ty sớm như vậy!

Khỏe môi Phương Trì Hạ cười giễu cợt, tầm mắt lập tức thu hồi, như không có việc gì ngồi vào chỗ của mình làm việc.

Chỉnh tỳ tài liệu, làm báo cáo, đi pha cà phê, đi tới đi lui cũng không nhìn Lạc Dịch Bắc.

Cô xem chuyện gì cũng chưa xảy ra, đưa tài liệu đến cho anh “Đây là tài liệu trên hội nghị, em để ở đây.”

Nói xong xoay người rời đi.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế làm việc ánh mắt nhìn cô đi, nhìn cô thể này đột nhiên có chút cảm xúc.

“Đứng lại!” Thành linh hấn gọi cô.

“Còn có việc? Mới vừa trở về còn rất nhiều việc em phải làm.” Phương Trì Hạ nhìn hấn, nói rõ một câu tiếp tục đi.

Bước chân của cô rất nhanh, cảm giác như thật sự bận rộn nhiều việc.

Nhìn cô thể này trong ngực Lạc Dịch Bắc như bị ngen một tảng đá, rất bức bối.

Phương Trì Hạ trở lại bàn làm việc của mình, vốn muốn tiếp tục xử lí, lại nghe thấy tiếng bước chân vang lên, sau đó là tiếng bàn tán xôn xao.

“Đây là..”

“Đây không phải là tiểu thư Tô gia sao?”

“Tô gia nào?”

“Gia tộc có quan hệ tốt với Lạc gia sao?”

Phương Trì Hạ kinh ngạc, ngẩng đầu lên, tiếng bước chân kia, đi đến bên cạnh cô.

Là một người vô cùng thanh lệ tao nhã, ngũ quan xinh đẹp khí chất thanh nhã.

Mà khiến người ta thấy rõ khí chất của cô là toát ra từ trong người.

KHông cóc u lan, đây thực sự là từ đề hình dung cô ấy.

Cô gái như vậy bất luận là tướng mạo hay khí chất đều không có gì để nói.

Đổi đàn ông mà nói e rằng càng khao khát được che chở cô.

Cô không giống Phương Trì Hạ trên người Phương Trì Hạ có loại dã tính, không cẩn thận trên chộc tới, lại biến thành như mèo hoang.

Cô ấy rất ưu nhã, mỗi hành động cử chỉ cũng mang theo cổ thiên kim tiểu thư khuê các thông dong, vừa nhìn đã biết được gia giáo từ nhỏ rất tốt.

Phương Trì Hạ lẳng lặng nhìn cô, nghĩ đến mấy nhân viên đang nói thầm, tầm mắt cũng nhìn lại vài giây.

Tô Nhiễm hình như cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, nhìn cô một cái, vài bước đi đến phòng làm việc của Lạc Dịch Bắc.

Văn phòng Lạc Dịch Bắc người bình thường không thể tùy tiện ra vào.

“Thật xin lỗi, tiểu thư, xin hỏi có hẹn trước...” Phương Trì Hạ muốn đứng lên ngăn cản.

Nhưng nghĩ lại quan hệ của cô cùng Lạc Dịch Bắc lại nhìn xuống.

Tô Nhiễm nhàn nhạt nhìn cô một cái, gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 351: Tặng lễ vật kết hôn tốt nhất

Lạc Dịch Bắc mở cửa phòng, nhìn thấy cô, mày đột nhiên nhui lại, tầm mắt liếc nhìn về phía Phương Trì Hạ, Phương Trì Hạ giống như không thấy, như cũ tiếp tục làm việc.

“Vào đi.” Lạc Dịch Bắc nhướn mày, để Tô Nhiễm đi vào sau đó đóng mạnh cửa phòng khiến cho ván cửa rung rung, những người ở ngoài văn phòng đều run lấy bầy.

Phương Trì Hạ ngẩng đầu lên nhìn, tính tình ghê gớm thật.

Cũng không để ý nhiều, co tiếp tục làm việc.

Trong văn phòng.

“Sao đột nhiên lại đến?” Lạc Dịch Bắc lát nữa còn có việc nên vừa hỏi cô vừa thu xếp đồ đạc.

“Em vừa vặn đi gần đây nên thuận tiện đến xem anh, đồng thời hỏi thăm ông và chú luôn” Tô Nhiễm giải thích một câu, bước chân thông thả đi đến bên cạnh hắn “Anh bề bộn nhiều việc có cần em giúp đỡ không?”

“Không cần, em cứ ngồi là được rồi, để tí nữa anh gọi trợ lý dẫn em đến phòng làm việc của cha anh.” Lạc Dịch Bắc nói một câu, xoay người mở ngăn kéo bàn làm việc ra, tay lật tới lật lui hình như đang tìm tài liệu.

Tô Nhiễm nhìn một lát, lúc quay người bỗng nhiên nhìn thấy một cái hộp nhỏ.

Đó là một chiếc hộp vô cùng xinh đẹp, nhìn chiếc hộp ở trong hân là hẳn.

Cái hộp rất tao nhã, màu sắc cao quý, chất liệu vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ.

Tô Nhiễm kinh ngạc nhìn cái hộp kia, mi tâm nhăn lại.

Là hẳn.

Đưa cho ai?

Lạc Dịch Bắc vẫn đang cúi đầu đọc tài liệu, đọc tài liệu vừa tìm được, ngăn kéo còn chưa đóng lại, ngoài cửa truyền đến thanh âm Phương Trì Hạ “Hội nghị sắp bắt đầu, Lạc tiên sinh, ngài mau đi qua!”

Nghe thấy xung hô, tâm tình Lạc Dịch Bắc vốn đang bức bối càng thêm phiền.

Cô này không làm chuyện gì cho vui được sao?

Phương Trì Hạ cũng không đi vào, chỉ nói một câu sau đó đem bản ghi chép đến phòng họp trước.

Cô gọi Lạc Dịch Bắc là Lạc tiên sinh kì thật cũng không có ý tứ bực bội, chỉ là ở công ty phải xưng mực a.

Hai người ăn hôn, ở công ty cô chỉ là một trợ lí nhỏ, cũng không thể như ở nhà gọi thẳng tên anh.

“Em ngồi đây một lát, họp xong anh sẽ qua.”

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu nhìn Tô Nhiễm, cầm tài liệu đi qua.

Anh rời đi lâu như vậy, sáng nay có rất nhiều chuyện phải xử lí, anh đi rất nhanh, ngăn kéo cũng không khóa lại.

Tô Nhiễm đứng ở gần cửa sổ, nhìn theo hướng anh rời đi, sau khi anh biến mất, ánh mắt nhìn bàn làm việc của anh.

Từng bước đi qua, ánh mắt lẳng lặng nhìn hộp nhẫn, bàn tay lấy hộp nhẫn ra.

Mở cái hộp ra một ánh sáng óng ánh bắn ra, rất chói mắt.

Là một đôi nhẫn rất xinh đẹp, chính giữa khảm một hình tròn sáng ngời làm bằng kim cương, không lớn nhưng lại rất tinh xảo, thiết kế đơn giản nhưng cách điệu.

Nhìn thấy đôi nhẫn này, Tô Nhiễm liền nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 352: Đây là Lạc Dịch Bắc đưa cho em

Lúc trước Dung Hi đưa ra thị trường một đôi nhẫn cưới thiết kế độc nhất vô nhị do Đề nhất phu nhân của Dung Hi, nhà thiết kế đẳng cấp quốc tế Sa Chúc Tinh thiết kế.

Đôi nhẫn này còn có tên vô cùng động lòng người --- Tình Đầu.

Ngu ý là từ khi gặp người, tình cảm của ta mãi không thay đổi.

Đôi nhẫn này tại buổi trình diễn của Dung Hi đã oanh động giới trang sức, không chỉ vì giá trên trời mà còn bởi vì ngụ ý của bản thân nó.

Tình đầu, có ý vị rất sâu xa, làm lễ vật kết hôn là tốt nhất a?

Sa Chúc Tinh thiết kế cái nhẫn này, tại buổi giới thiệu sản phẩm của lúc ấy liền oanh động.

Nhưng mọi người chỉ biết đôi nhẫn này có giá cao, Dung Hi không bán, nhưng cũng không biết là bị Lạc Dịch Bắc giữ lại.

Tô Nhiễm biết thông tin kia là từ trên TV sau đó cũng không biết gì.

Nhìn chằm chằm đôi nhẫn một hồi lâu, toàn thân cô đều lạnh.

Anh ấy đang chuẩn bị vì ai?

Ở bên ngoài, Phuong Trì Hạ đang đi về phía bên này.

Bước chân cô rất nhanh, mục tiêu là văn phòng của Lạc Dịch Bắc, cô đi rất gấp hình như là có chuyện gì đó.

“Có chuẩn gì sao?” Một trợ lí thấy cô vội vàng thì hỏi.

“Ừ, tài liệu bị mất một phần.” Phuong Trì Hạ trả lời, trực tiếp đi đến phòng làm việc của Lạc Dịch Bắc.

Cô bình thường có thói quen ra ra vào vào nơi này, lúc có Lạc Dịch Bắc cũng không để ý đến gõ cửa, đi vào như vậy.

Cô đi rất tự nhiên, giống như vào phòng này cũng như vào phòng ở nhà mình vậy.

Những chuyện như thế, kì thật rất không lễ phép, e rằng trợ lí cũng không dám làm như thế.

Hơn nữa, trong phòng còn đang có khách.

Cô trực tiếp vào như vậy khiến cho Tô Nhiễm sửng sốt, lại nhìn đến hộp nhẫn trong tay, giác quan thứ sáu của phụ nữ khiến tâm của cô lập bộp một chút.

“Xin chào, tôi đến lấy một ít đồ!” Phương Trì Hạ nhận nhặt liếc nhìn cô một cái, lấy phần tài liệu trên bàn lên xem, đang chuẩn bị ôm rời đi, mắt bỗng nhiên bị một ánh hào quang óng ánh thu hút.

Phương Trì Hạ nhìn quan, ánh mắt cứng nhắc nhìn tay Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm đang cầm cái hộp, trên tay còn đeo nhẫn bạch kim khảm hình tròn sáng ngời, Cái nhẫn này, Phương Trì Hạ quá quen thuộc.

Khi Dung HI công bố Tình Đầu là do cô giới thiệu, dùng vài loại ngôn ngữ giới thiệu cho khách mời.

Hôm nay nhìn thấy đường nhiên nhận ra.

Đây là nhân cưới Tình Đầu mà Sa Chúc Tình thiết kế.

Phương Trì Hạ hoảng sợ, ánh mắt co lại.

Biểu tình nhỏ bé nhưng vẫn bị Tô Nhiễm nhìn ra.

Bất động thanh sắc nhìn cô, Tô Nhiễm cũng hiểu vài phần.

“Có đẹp không? ‘Giơ tay lên cô rất tự nhiên hỏi.

Mặt Phương Trì Hạ có chút trắng bệch nhưng rất nhanh khôi phục lại.

“Rất đẹp. thật xinh lỗi tôi còn có chút việc, phải đi xử lý.” Trần định lại ánh mắt, cô cầm lấy tài liệu quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 353: Một đôi thanh mai trúc mã

Cô rời đi rất nhanh, sắc mặt mới đầu có chút mất tự nhiên nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Cô như vậy khiến Tô Nhiễm hoài nghi phán đoán của mình sai.

Khi Phương Trì Hạ trở lại phòng họp, hội nghị mới bắt đầu.

Đem tài liệu cho Lạc Dịch Bắc, khi tay hắn đưa tới, Phương Trì Hạ nhìn không được nhìn trên tay anh.

Trên ngón tay của Lạc Dịch Bắc trụi lủi không có gì.

Đại khái là phối hợp với cô, không muốn để chuyện hai người ăn hôn bị mọi người biết, nhẫn cưới của hai người anh không không có mang, cũng không có nhẫn khác.

Phương Trì Hạ nhìn chăm chăm tay anh một lúc mới dời ánh mắt đi nơi khác.

Ánh mắt cô di chuyển rất nhanh cảm giác như là chán ghét vậy.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, nhăn mày lại.

Lúc sáng vẫn khá tốt, bây giờ là sao đó

Phương Trì Hạ cũng không nói gì, an tĩnh ngồi xuống, như không có việc gì mở Laptop làm việc.

Cuộc họp buổi sáng bởi vì rất nhiều việc, nên diễn ra trong vòng hai giờ.

Phương Trì Hạ từ đầu đến cuối buổi họp đều cúi đầu, đầu ngón tay gõ gõ bàn phím, từ đầu đến cuối không ngừng đầu một chút.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Lạc Dịch Bắc đi ra ngoài trước.

Hắn đứng lại ở cửa chờ cô một lát.

Nhưng mà, khi Phương Trì Hạ đi ra, cũng không đi với anh mà ôm tài liệu đi trước.

Lạc Dịch Bắc lạnh mặt bình tĩnh trở lại văn phòng, khi đi qua bàn làm việc của cô thì dừng lại vài giây.

“Có việc gì sao?” Phương Trì Hạ ngẩng đầu nhìn anh, nhàn nhạt hỏi.

Thần sắc cô rất nhạt, cũng không hỏi anh tại sao tối qua một đêm không về, lại khôi phục thái độ không quan tâm, không đau khổ.

Cảm giác kia khiến cho Lạc Dịch Bắc thấy sáng sớm hôm qua nói đùa với cô như là ảo giác.

Ánh mắt của hắn nặng nề nhìn cô, sắc như dao.

Nhìn chằm chằm cô một lúc lâu hắn cũng không nói gì, trực tiếp đi vào văn phòng.

Khi trở lại văn phòng, Tô Nhiễm vẫn đang ngồi trước bàn làm việc của anh.

“Về rồi!” Điềm nhiên như không có việc gì gọi anh, để quyền tạp chí về lại chỗ cũ, đem ghế làm việc trả lại cho hắn,

Ngăn kéo còn mở ra, hộp nhẫn vẫn lặng lặng nằm ở bên trong, tất cả giống chưa từng động qua.

Lạc Dịch Bắc đem hộp nhẫn nhét vào bên trong, khóa ngăn kéo lại.

“Anh dẫn em đi gặp ba mẹ anh!” Đứng lên, hắn dẫn cô đi ra ngoài.

Tô gia và Lạc gia là quan hệ thế giao, Lạc Dịch Bắc từ nhỏ đã biết Tô Nhiễm, nhưng chưa từng nói tới thanh mai trúc mã.

Vì Lạc Dịch Bắc nghĩ rằng, hai đứa nhỏ phải cùng nhau lớn lên, thân mật như người nhà mới gọi là thanh mai trúc mã.

Anh và Tô Nhiễm không tính.

Anh và Tô Nhiễm chỉ vì quan hệ hai nhà gần gũi nên mới biết nhau.

Còn có nguyên nhân là khi còn bé Tô Nhiễm từng bởi vì anh mà bị thương cho nên Lạc Dịch Bắc chiều cô hơn một ít.

Lạc Dịch Bắc cùng Tô Nhiễm rời đi, thật lâu cũng không trở lại.

Giữa trưa ngày Tô Nhiễm về nước, Lạc Dịch Bắc mở một buổi tiệc gia đình.

Tan tằm chuẩn bị cùng vợ chồng Lạc Hi Thần rời công ty ánh mắt nhìn không được lại nhìn về phía Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ hôm nay không mang com, liền một mình ngồi trên bàn làm việc ăn mì tôm.

Chi phí của các nhà hàng cạnh Dung Hi rất là cao, nên như cô không mang com đi đều tùy tiện ăn mì tôm.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, vừa định nói cái gì đó, Sa Chúc Tinh thỉnh linh nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 354: Không quan tâm mà ân cần

“Phương tiểu thư, muốn đi cùng không?” Sa Chúc Tinh nhìn nhìn cô, mỉm cười muốn mời đi.

Phương Trì Hạ nhìn Tô Nhiễm bên cạnh bà, đứng lên dịu dàng nói “KHông cần đâu phụ nhân, mọi người đi đi thôi, cơm trưa cháu đã chuẩn bị tốt.”

“Cứ như vậy sao!” Sa Chúc Tinh nhìn mì ăn liền trong bát, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng.

“Bởi vì lát nữa còn có việc phải giải quyết nên nghỉ ăn nhanh để làm việc.” Phương Trì Hạ lễ phép trả lời.

“Có việc gì?” Lần này là Lạc Dịch Bắc hỏi.

Anh cũng không an bài chuyện gì cho cô thì cô còn có chuyện gì?

Phuong Tri Hạ chỉ nhàn nhạt nhìn anh một cái, mặt cũng không biểu hiện nhiều “Chuyện ở trường học.”

Một câu, khiến cho Lạc Dịch Bắc không nói thêm được gì.

Cô rời thành phố C đã lâu, cũng chưa trở về trường, anh có nhiều chuyện.

“Nếu đã vậy, chúng ta đi thôi!” Sa Chúc Tĩnh thu hồi ánh mắt, cùng Lạc HI thần đi trước tiến vào thang máy.

“Dịch Bắc, chúng ta đi thôi!” Tô Nhiễm nhàn nhạt nhìn Phuong Tri Hạ, rất tự nhiên kéo tay anh đi theo sau lưng vợ chồng Lạc Hi Thần.

Văn phòng lớn như vậy, trong thời gian ngắn chỉ còn lại Phuong Tri Hạ.

Lạc Dịch Bắc đi ra ngoài, một buổi chiều cũng không trở lại.

Lúc tan làm, Phuong Tri Hạ đi một mình.

Cô và Lạc Dịch Bắc ở gần bờ biển, có xe đi qua đã tốt, lúc vận khí không tốt thì một chiếc xe cũng không có xe nguyện ý đến đó.

Tan làm, Phuong Tri Hạ ở bên ngoài đợi xe thật lâu, thất vọng và mới có một chiếc taxi kết quả người ta nghe nói đến gần bờ biển liền không đi.

Nói là bên cạnh nhưng cũng phải đi một đoạn đường dài mới về đến.

Phuong Tri Hạ mặc đồ mong manh, cứng rắn đi nửa giờ trở về, uy bao nhiêu lần chính mình cũng không đếm được.

Từ khi vào Dung Hi, cô và Lạc Dịch Bắc đã ở chung một chỗ, nơi ở này của hai người quả thực có chút bất tiện, Phuong Tri Hạ đi về đoạn đường này kì thật rất không thích ứng.

Nhưng mà từ nhỏ năng lực thích ứng của cô rất mạnh mẽ, âm thầm quyết định sau này tránh đi Cao Phòng Kỳ đón xe đi làm, sau khi về nhà, tổn thương trên chân cũng chẳng muốn xử lí, ôm Bao quanh nằm sấp trên salon, giống như người không có việc gì dạy bảo nó “Bao quanh, buổi tối chị cùng chị ra ngoài cho gió lùa được không? Em nên bớt mập một chút!”

Một tay ôm Bao quanh muốn ôm nó ra khỏi biệt thự, chuông điện thoại lại vang lên.

Phuong Tri Hạ ánh mắt nhìn điện thoại, nhìn tên hiện thị trên màn hình thì kinh ngạc.

Điện thoại là Diệp Vân gọi đến, là mẹ của Phuong Vinh cùng Phuong Phi, từ nhỏ đến lớn cũng không quan tâm Phuong Tri Hạ.

Diệp Vân từ trước đến nay đều không chủ động gọi điện cho Phuong Tri Hạ, nếu như Phuong Tri Hạ nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên.

Phuong Tri Hạ nhận điện thoại của bà thật bất ngờ, ôm Bao quanh, cô nhận điện thoại “A di sao vậy ạ?”

“Hạ Hạ a, con xem, con kết hôn rồi cũng không trở lại một chút, a di vẫn luôn nhớ con.” Diệp Vân mở miệng hàn huyên.

Lời nói rất quan tâm cảm giác như quan hệ hai người rất là tốt.

Nhưng mà, quan hệ chân thực của hai người. . .

Phuong Tri Hạ nghe bà ta nói, lông mày nhện không được nhăn nhăn.

“A di có việc gì, gì cứ nói thẳng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 355: Hiện tại con nên báo ân

Mẹ con Diệp Vân và Phuong Phi có cùng đức hạnh, chanh chua lại thích thù ghét chuyện, Phuong Tri Hạ ở Phuong gia không ít lần bị hai mẹ con họ làm phiền.

Hiện tại đột nhiên gọi điện đến quan tâm cô, Phuong Tri Hạ dựa cảm không phải vì hỏi thăm cô đơn giản như vậy.

Vì cô đã trực tiếp nói như vậy nên Diệp Vân cũng không muốn cùng cô vòng quanh co, thẳng thắn nói lí do gọi điện đến.

“Gần đây công ty gặp chút phiền toái, cần vốn để quay vòng. Con xem, Phuong gia chúng ta nuôi con nhiều năm như vậy tốt xấu con đi ra ngoài cũng là người nhà ta, cũng họ của nhà ta, hiện tại xảy ra chuyện thế này, con sẽ không trở mặt nhìn a? Con kết hôn với thiếu gia Dung Hi? Nếu như không phải quan hệ của hai người cũng không tầm thường phải không? Lạc gia có quyền thế như vậy, chút chuyện nhỏ này, con nói với Lạc thiếu gia một chút, hắt ra tay một cái là giải được ngay.”

Bà ta nói với giọng điệu đương nhiên, ý là Phuong gia nuôi dưỡng Phuong Trì Hạ bao nhiêu năm, thật vất vả mới nuôi lớn, hiện tại là cơ hội cho cô báo ân.

Phuong Trì Hạ sớm đã quen bà ta và Phuong Phi nói lời cay nghiệt nên khi bà ta nói ra những lời này, cô cũng không suy nghĩ gì, chỉ là nghe Phuong gia đang gặp chuyện trong lòng vẫn khẩn trương một chút “Cần bao nhiêu?”

Diệp Vân nghe cô không cự tuyệt, giật mình một chút, nói chuyện hiền lành hơn không ít “A di biết con chắc chắn không trở mặt mặc kệ Phuong gia như vậy mà, cũng không nhiều lắm, chỉ ba trăm triệu, con hãy gửi tới tài khoản của ta ...”

Diệp Vân thấy cô hỏi như vậy, liền cho rằng cô đã đồng ý, chuẩn bị đọc số tài khoản cho cô, ai ngờ lại bị Phuong Trì Hạ đánh gãy “Thật xin lỗi, a di, con còn là sinh viên, chuyện này con không giúp được.”

Cô cự tuyệt rất thẳng thắn, thậm chí không để cho Diệp Vân nói xong.

Diệp Vân then quá hóa giận, liền nhanh chóng hiện nguyên hình “Phuong Trì Hạ mày thật đáng khinh bỉ, uống công chúng ta nuôi mày vất vả như vậy, hiện tại để mày làm giúp chút chuyện như vậy thì sao? Chút tiền đồ với Lạc gia có tính là gì? Mày còn có chút lương tâm thì không được cự tuyệt a!”

Bà ta trở mặt rất nhanh, trở mặt như lật sách, mắng chửi người khác còn rất sắc bén.

Phuong Trì Hạ toàn thân cứng ngắc, nắm chặt điện thoại, tùy ý bà ta chửi mắng, không phản bác một câu.

Kì thật Diệp Vân nói là sự thật,

Mặc kệ Phuong gia đối với cô thế nào cô cũng nên trả lại.

Nhưng mà, ba trăm triệu không phải con số nhỏ.

Chuyện này cô không phải không muốn giúp đỡ mà là không thể giúp.

Phuong Trì Hạ chỉ là một sinh viên, lại chỉ có một mình, cô đi chỗ nào tìm nhiều tiền như vậy?

Lạc gia có nhiều tiền nhưng mà Lạc gia là Lạc gia.

Tuy cô kết hôn với Lạc Dịch Bắc nhưng cũng không bước vào cửa Lạc gia! Cô kết hôn với Lạc Dịch Bắc nhưng bốn năm liền kết thúc, hai người không quan gì với nhau, cô có lí do gì đòi hỏi nhiều tiền như vậy?

“Mày là đồ không có lương tâm! Vong ân phụ nghĩa! Mày nói xem, từ nhỏ đến lớn nhà ta có lúc nào bạc đãi mày? Ăn, ở có cái gì không xem như con ruột đối đãi?” Diệp Vân hùng hùng hổ hổ, còn không che đậy, nghĩ cái gì nói cái đó.

Bà ta nói mình giống như từ mẫu, mặt không đỏ, thờ không gấp, giống như mất trí nhớ quên hết những chuyện không tốt làm với Phuong Trì Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 356: Xin anh giúp đỡ

Nhiều năm như vậy, Phuong Phi luôn gây phiền toái cho Phuong Trì Hạ, luôn đâm chọt chuyện của cô, còn Phuong Vinh luôn ngấp nghé Phuong Trì Hạ, tất cả đều bị bà ta bỏ qua, khoong nói.

Phuong Trì Hạ kì thật rất bội phục bà ta,, hiếm thấy người có thể như vậy, thế này có thể đi lĩnh giải thưởng Guinness rồi.

Diệp Vân tức giận cô cũng rất rõ ràng.

Biết quan hệ của cô và Lạc Dịch Bắc, Diệp Vân gọi điện thoại đến muốn từ đây mọi tiền của cô a?

Bà ta hẳn phải tự tin lắm mới gọi cuộc điện thoại này, nhưng nửa phân tiền cũng không có nên tức giận là đương nhiên.

Phuong Trì Hạ cũng không có cảm tình với Diệp VẤN nhưng Diệp VẤN chỉ trích cô nhiều như vậy, cô nửa điểm phản ứng cũng không có, cố kỵ chỉ là từ Phuong gia.

“A di, nếu như không có chuyện gì ta cúp máy trước.” Tùy ý đề Diệp VẤN mắng xong, Phuong Trì Hạ nói cúp điện thoại, Diệp VẤN liền gấp “Trì Hạ a, Con nhất định phải giúp a, công ty gần đây thật sự không tốt, ba con gấp đến bệnh rồi a.”

“Cái gì?” Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, tay cứng lại.

“Sinh bệnh đó, trước đó còn ở lại bệnh viện một thời gian dài nữa!” Diệp VẤN thấy tình huống có cơ hội thay đổi liền thờ dài.

Phuong Trì Hạ là Phuong Thành Danh mang về Phuong gia, tốt xấu gì cũng gọi một tiếng cha, nếu để cô mặc kệ Phuong Thành Danh cô không nhân tâm như vậy được.

“Con biết rồi, con sẽ nghĩ biện pháp, có tin tức con sẽ gọi lại cho di.” Phuong Trì Hạ tắt máy đi tới đi lui ở phòng khách, cô có chút nôn nóng.

Một bên lo lắng tình huống của Phuong Thành Danh, một bên không biết mở miệng với Lạc Dịch Bắc thế nào.

Lạc Dịch Bắc vốn cho rằng cô vì tiền mới chủ động đưa ra ý định kết hôn với anh, Phuong Trì Hạ không muốn khiến anh hiểu lầm sâu sắc, sau khi kết hôn cũng không xin tiền anh.

Hiện tại để cô mở miệng với anh nói nhiều tiền như vậy, Phuong Trì Hạ không biết khi anh nghe được sẽ nghĩ cô như thế nào.

Cầm điện thoại đi lại trong phòng khách thật lâu, ánh mắt Phuong Trì Hạ nhìn màn hình điện thoại, lấy dũng khí, đề xuống tên gọi Lạc Dịch Bắc.

Tút tut tut, trong biệt thự lon như vậy nghe rất rõ ràng.

Tâm của Phuong Trì Hạ treo theo tiếng kêu, không biết lát nữa nên nói thế nào.

Tút Tut.. âm thanh vẫn tiếp tục,

Anh hình như đang bận việc gọi mãi cũng không có người nghe máy.

Thật vất vả mới có người nghe máy, Phuong Trì Hạ còn chưa mở miệng, trong điện thoại lại truyền đến âm thanh nhẹ nhàng của Tô Nhiễm “UY, ai vậy?”

Thanh âm thanh đậm, nói ba chữ.

Nhưng lại khiến cho đầu Phuong Trì Hạ như bị vật gì đánh xuống, âm đậm tắt điện thoại.

Vừa rồi cô quá lo lắng nên hoàn toàn quên mất Tô Nhiễm.

Cô lấy thân phận gì mà mượn tiền của anh đây?

Phuong Trì Hạ ngồi thất thần trên sô pha, ôm Bao quanh vuốt lông nó, buồn bã mất mát.

Nên làm gì bây giờ?

Phuong Trì Hạ ngồi trên sa lon thật lâu, ngủ thiếp đi.

Khi trời sắp sáng, cửa biệt thự mở ra, người cả buổi chiều buổi tối cũng không thấy, bỗng nhiên xuất hiện ở phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 357: Rất xấu, đừng nhìn

Lạc Dịch Bắc đứng ở giữa phòng khách, nhìn cô đang ngủ xiêu vẹo ở trên ghế sô pha, từng bước đi về phía cô.

Hình như cô ngủ rất sâu, hai tay vòng trong lòng, ôm hai chân rúc vào một góc, không biết mơ cái gì mà đôi mi thanh tú còn hơi nhăn.

Cổ vốn cực kì mảnh mai, cuộn tròn thành như vậy, bộ dáng kia đặc biệt như nhược yếu đuối, cùng người cãi lại anh ban ngày như là hai người.

Lạc Dịch Bắc ánh mắt nhìn trên người cô, xoay người muốn ôm cô lên lầu, khóe mắt chột nhìn qua hai chân trần của cô.

Chân của Phương Trì Hạ vốn rất tinh xảo, khéo léo, trắng nõn như chạm ngọc.

Thế nhưng hiện tại, có rất nhiều vết thương lon nhỏ, từ gót chân đến đầu ngón chân, khiến cho hai chân trắng nõn rất dữ tợn.

Vết thương này là do buổi tối Phương Trì Hạ đi bộ một đoạn đường gầy, tính cách cô vốn không yếu đuối, sau khi trở về lại không quan tâm đến những tổn thương nhỏ này.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm chân cô, mày nhăn lại.

Anh mới rời đi không lâu mà cô lại biến mình thành cái dạng này rồi?

Anh nhìn cô thành dạng này thì khinh bỉ, nhưng vẫn xoay người tìm hòm thuốc ở bên cạnh, ngồi xổm xuống một bên, lau vết thương cho cô.

Động tác của anh rất nhẹ nhưng thuốc mỡ bôi trên da lạnh lạnh khiến Phương Trì Hạ bỗng nhiên tỉnh lại.

Mở hai mắt ra nhìn thấy anh, cô sững sờ, lại chuyển tầm mắt nhìn xuống chân.

Hai chân cô đang gác lên đầu gối Lạc Dịch Bắc, anh ngồi xổm xuống, thoa thuốc cho cô.

Cô không ngờ nửa đêm tỉnh lại đột nhiên lại thấy anh, càng không ngờ tới anh làm như vậy, nhìn động tác của anh, ánh mắt có chút mê mang.

KHông phải đang ở với tình nhân sao.

Muốn rút chân về, lại bị Lạc Dịch Bắc giữ lại không buông, “Đừng động!”

“Em tự mình làm được.” Phương Trì Hạ có chút xấu hổ, lần nữa rút chân trong tay anh về.

Lạc Dịch Bắc nhăn mày lại, mặt không biểu tình nhìn cô một cái “Đêm hôm khuya khoắt, rất có tinh thần sao?”

Lời này của anh là đang cảnh cáo, nhưng Phương Trì Hạ cũng không để ý, đưa tay ra đẩy đẩy “Rất xấu, đừng nhìn!”

Tuy cô không để ý đến chân mình bị thương, nhưng nó thê thảm cỡ nào cô rất rõ ràng.

Lạc Dịch Bắc không nghĩ tới cô nói như vậy, hình như sững sờ một chút.

Ánh mắt nặng nề liếc qua cô, anh sắc bén nói một câu “Xấu hơn cũng không phải chưa thấy.”

Phương Trì Hạ giật mình, bị anh nói sững sờ.

Thấy lúc nào?

Lạc Dịch Bắc ý nói là tư thế ngủ của cô, nhưng cũng không giải thích rõ ràng, xử lý vết thương cho cô, muốn ôm lấy cô tiếp tục đi lên lầu, Phương Trì Hạ lại mãnh liệt đẩy anh ra “Em có thể tự mình đi lên được!”

Động tác của cô rất dùng sức nhưng cảm giác kia giống như đang cố ý kéo khoảng cách với anh.

Cô như vậy khiến cho Lạc Dịch Bắc nhăn mày sâu hơn.

Hôm nay tâm trạng của anh rất không tốt, khi trở về thật vất vả mới bình thường một chút, nhưng động tác hiện tại của Phương Trì Hạ không thể ngi ngờ là đang châm ngòi thổi gió, khiến sắc mặt anh đen trong chớp mắt.

Phương Trì Hạ nhìn qua anh, đi lên lầu.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô đi chuyển, ánh mắt nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 358: Cầu anh giúp đỡ em một chút

Phương Trì Hạ cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi lên.

TRở lại phòng, cũng không đợi anh về, trực tiếp ôm gối đi ngủ.

Mơ mơ màng màng, lúc sắp chìm vào giấc ngủ, cửa phòng bị đẩy ra, đầu giường lồm xướng, hơi thở của Lạc Dịch Bắc đánh úp xuống.

Hơi thở của hắn rất ấm áp, Phương Trì Hạ cảm nhận được rất rõ ràng anh đang ở bên nhưng vẫn không mở mắt ra.

Lạc Dịch Bắc cũng không tin cô ngủ.

Mới một chút sao có thể ngủ?

Cánh tay duỗi ra, ôm người cô đến bên cạnh mình, hai tay bắt đầu làm chuyện xấu.

Phương Trì Hạ cả người mẫn cảm, cứng lại, cánh tay đột nhiên đưa ra.

Nhìn như một hành động rất tùy ý nhưng lại bất động thanh sắc đẩy ta anh ra.

Khóe môi Lạc Dịch Bắc cười một cái, đối với hành động của cô rất khinh thường.

Ánh mắt nhàn nhạt nhìn tay cô một cái, nắm hai tay cô vòng ra sau lưng.

Động tác của hắn rất mạnh mẽ, khiến cho Phương Trì Hạ rất tức giận.

Ở bên ngoài chơi đùa với tình nhân, về nhà còn có sức giãy vò cô, tinh lực thật nhiều a!

“Lạc Dịch Bắc, anh đủ rồi a!” Rút mạnh cánh tay lại, cô hồ hững kéo ra khoảng cách giữa cô với anh.

Thanh âm của cô xen lẫn vài phân tức giận.

Lạc Dịch Bắc sững sờ nhìn cô, không hiểu vì sao cô lại tức giận.

Ban ngày liền có bộ dáng không sao cả hiện tại sao lại tức giận?

Lòng của phụ nữ thật phức tạp!

Lạc Dịch Bắc cũng nén giận, kéo kéo cả vạt của mình, quay người đi vào tắm nước lạnh nửa giờ.

Ngày hôm sau, Phương Trì Hạ không biết tình hình của Phương Thành Danh như thế nào, muốn đến bệnh viện xem tình hình.

Diệp Vân biết cô muốn đi, cho là Phương gia sắp được cứu, vốn rất vui vẻ.

Ai ngờ, thấy Phương Trì Hạ đến tay không, bà ta sắc mặt chàm chộc đứng một bên cửa, ngay cả mặt Phương Thành Danh cũng không cho cô thấy một chút.

Phương Trì Hạ bất đắc dĩ, buồn bã đi ra, chỉ có thể tiếp tục nghĩ biện pháp.

Lạc Dịch Bắc cô không thể tìm, nếu như nợ hắn ba trăm bốn trăm triệu, cô với anh có khả năng càng không thể rõ ràng.

Phương Trì Hạ quanh quẩn ở bệnh viện một lát, cuối cùng trong đầu nghĩ đến tên của Phí Tư Nặc

Do Dự một chút, cô gọi điện cho Phí Tư Nặc chỉ có thể hỏi hắn một chút.

Phí Tư Nặc vốn nhiều việc, Phương Trì Hạ lần này xem như may mắn.

Gọi xong điện thoại, không đến vào phút người liền trực tiếp xuất hiện trước mặt cô.

Hai người hẹn nhau ở một quán cà phê.

Ngồi đối diện, Phương Trì Hạ cúi thấp đầu, giấy dựa một chút, chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Điện hạ, có thể giúp tôi một chút không?”

Lời này của cô có ý thăm dò, giọng điệu không xác định, ba trăm triệu không phải số tiền nhỏ, cho dù người ta là người có tiền.

Phí Tư Nặc lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt rất sâu, cảm giác giống như có thể nhìn thấu hết tất cả.

KHông đợi Phương Trì Hạ tiếp tục, hắn chậm rãi nói “Trong nhà xảy ra chuyện sao?”

“Ngài biết?” Phương Trì Hạ khẽ giật mình, ánh mắt co co lại.

“Có chuyện gì ở thành phố C mà tôi không biết?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 359: Rời khỏi hấn đi

Phương Trì Hạ nghĩ lại thì đúng vậy, không nói đến thể lực của gia tộc Chris, chỉ với việc hấn thường xuyên đến thành phố C thì có chuyện gì mà hấn không biết?

Lại nói Phương gia cũng không phải một gia đình nhỏ, gặp chuyện không may, với một vòng tròn, khẳng định có nhiều người biết.

Nếu như hấn đã đoán được mục đích của cô, Phương Trì Hạ cũng không vòng vo, trầm tư một chút, liền dứt khoát nói “Ngài có thể giúp tôi sao?”

“Có thể.” Những chuyện nay khẳng định chỉ cần có tiền liền có thể giải quyết, nhưng Phí Từ Nặc cũng không hỏi cô muốn bao nhiêu tiền, rất vui vẻ đáp ứng.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, liền cảm giác được, liền không đơn giản như vậy.

Quả nhiên tiếp theo, Phí Từ Nặc nói “Nhưng mà tôi có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Phương Trì Hạ cảnh giác nhìn hấn.

Phí Từ Nặc nói chậm rãi, ánh mắt đảo qua mặt cô, nói từng chữ “Rời khỏi hấn đi!”

Phương Trì Hạ ngạc nhiên nhìn hấn.

“KHông được sao?” Phí Từ Nặc quan sát cô, miễn cưỡng đối tư thế.

Phương Trì Hạ gầy dựa một chút, không nói chuyện.

Sau đó, đến khi Phí Từ Nặc có chút tò mò, thì cô lại cảm áo khoác của mình đứng lên “Xin lỗi chuyện này tôi không thể đồng ý.”

Không phải là cô không muốn rời đi mà giữa cô và Lạc Dịch Bắc còn có hôn ước 4 năm.

Hơn nữa nếu như vì tiền mà làm vậy thì có khác gì là bán mình?

Tự tôn của Phương Trì Hạ không cho phép cô làm vậy.

Cô từ chối rất thẳng thắn, không chút do dự quay người đi, Phí Từ Nặc lại gọi cô lại “Vừa rồi, chỉ là tôi nói vui thôi.”

“Cái gì?” Phương Trì Hạ khẽ giật mình, dừng bước chân lại.

Phí Từ Nặc chỉ là muốn thăm dò phản ứng của cô, nhưng cũng không thể nói trắng ra cho cô biết.

Cười như không có việc gì, bưng cà phê lên uống một ngụm “Hôm nay thời tiết tốt như vậy, ngồi ở đây một chút!”

Phương Trì Hạ đoạn không ra hấn muốn làm gì nhưng vẫn ngồi xuống.

Chỉ là cũng không nói đến chuyện nhờ giúp đỡ nữa.

Nhiều tiền như vậy, kì thật Mượn Lạc Dịch Bắc và mượn hấn thì có gì khác nhau?

Tất cả đều có điều kiện.

Phương Trì Hạ do dự, hay là mượn Lạc Dịch Bắc.

Cô ngồi với Phí Từ Nặc rất lâu, sau khi về cũng không gọi điện thoại cho Lạc Dịch Bắc mà trực tiếp đi tìm đồ mà hấn cô.

Lạc Dịch Bắc cho cô rất nhiều nhưng từ trước đến nay Phương Trì Hạ chưa bao giờ dùng qya, luôn luôn cất dấu.

Lúc cô lấy ra vẫn do dự, cuối cùng vẫn là lấy ra.

Vì vậy khi Lạc Dịch Bắc ngồi ở văn phòng công ty liền thấy điện thoại không ngừng có tin nhắn.

Mở máy ra xem thì thấy tin chuyển khoản, còn không có tên tài khoản của người nhận.

Lạc Dịch Bắc nhíu mày lại, phản xạ có điều kiện nghĩ đến chuyện lần trước Phuong Tri Hạ bị vợ vét tài sản, để tài liệu trong tay xuống, anh gọi điện thoại qua cho cô.

Phuong Tri Hạ chuyển tiền xong, về đứng trước cửa sổ không biết nên giải thích với Lạc Dịch Bắc thế nào, điện thoại để ở hơi xa nhất thời không nghe thấy.

Lạc Dịch Bắc gọi rất nhiều cuộc, cũng không thấy có người nghe máy, liền mở cửa văn phòng đi ra, quãng đường vốn hơn 30 phút liền chạy về trong vòng 10 phút.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 360: Vì sao không nghĩ đến anh

Anh một đường chạy về rất điên cuồng, vào cửa còn rất cấp bách, ánh mắt trầm tĩnh nhưng vẫn có một chút hoảng loạn.

Đi đến phòng khách, ánh mắt quét một vòng rồi cuộc thấy được Phuong Tri Hạ.

Phuong Tri Hạ vẫn đang đứng ở bên cửa sổ, nghĩ xem giải thích với anh thế nào.

Đột nhiên thấy hấn trở về, nhất thời sững sờ, ánh mắt nhìn anh.

Giao tiếp với ánh mắt anh trong ngăn ngừa không biết cô có nhìn nhầm không cô thấy trong mắt anh có chút lo lắng.

Phuong Tri Hạ không biết tại sao anh về, nhưng phản xạ nghĩ là có quan hệ với vài trăm triệu mà cô vừa chuyển đi.

Giật mình nhìn qua anh trầm mặc một lúc, cô không biết nên giải thích như thế nào liền dứt khoát nói thẳng, “Em vừa dùng thẻ anh cho em.”

Lời này của cô nói có chút cẩn thận, quan sát thần sắc của anh.

Cô không muốn bị hiểu lầm.

Lạc Dịch Bắc vẫn cho là cô xảy ra chuyện mới vội vã trở về, đoạn đường này anh thậm chí còn nghĩ đến rất nhiều tình huống.

Ánh mắt sắc bén nhìn cô, anh lạnh lùng hỏi “Tại sao gọi lại không nghe máy?”

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, nhìn điện thoại cách đó không gia, giải thích “Không nghe thấy.”

Lời của cô nhẹ nhàng, không gọn chút sóng.

Khiến cho Lạc Dịch Bắc thấy mình như đâm vào bông, cả đoạn đường về nóng như lửa bị cô làm nguội ở ngực.

“Xảy ra chuyện gì?” Cũng không tiếp tục truy cứu chuyện điện thoại, anh chuyển chủ đề.

Giọng điệu của anh có chút lạnh nhưng coi như bình tĩnh, cũng không có dấu vết tức giận.

Điều này khiến cho Phuong Tri Hạ có chút ngoài ý muốn, cô cho rằng, số tiền lớn như vậy, cho dù anh không so đo nhưng cũng sẽ châm chọc cô.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc hình như không có ý tứ truy cứu.

Phuong Tri Hạ ngạc nhiên nhìn chằm chằm anh, ngưng ngưng nói “Phuong gia gặp chuyện không may, ba của em cần chút tiền để vượt qua khó khăn.”

Phuong Tri Hạ kì thật đối với người nhà cũng không có tình cảm gì, nhưng năm đó, cô là do Phuong Thành Danh đưa về, về lí cô không thể không quan tâm.

Số tiền kia, xem như cô trả lại tình cho Phuong gia.

“Vì sao không trực tiếp tìm anh?” Lạc Dịch Bắc nhìn mặt cô, ánh mắt lạnh như băng.

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, muốn giải thích nhưng nghĩ đến điện thoại bị Tô Nhiễm nghe thì lại cứng rắn nuốt về.

“Số tiền kia, em sẽ nghĩ cách trả cho anh.” Ánh mắt cứng rắn nhìn lại anh, cô chuyển chủ đề.

“Tài khoản kia là tiền thiết kế nhà, đã tiêu hết vài trăm triệu.” Lạc Dịch Bắc không thèm quan tâm nói.

Khiến cho Phuong Trì Hạ có chút kinh ngạc.

Tất cả khoản lời của đầu giá anh đều cho cô?

Phuong Trì Hạ bất ngờ nhưng trong lòng lại dễ chịu.

Vài trăm triệu kia là cô dùng của mình, so với thiếu nợ hẳn thì đỡ hơn nhiều.

Ít nhất cô không cần phải lo lắng thiếu hẳn một ân tình.

“Vi sao không đến tìm anh?” Lạc Dịch Bắc lại ép hỏi.

Hắn rất kiên trì về vấn đề đó, không được trả lời anh nhất định không bỏ qua.

“KHông muốn quấy rầy anh.” Phuong Trì Hạ cũng không nói điện thoại bị Tô Nhiễm nghe, ôm Bao quanh đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 361: Giúp cô ấy thanh toán

Lạc Dịch Bắc cứng đờ đứng chôn chân tại chỗ, chân mày nhíu lại.

Lời này tại sao nghe chua chát đến thế?

Lạc Dịch Bắc gần đây bị cô làm cho có hơi phiền não, chủ yếu là anh căn bản không hiểu được Phuong Trì Hạ hai ngày nay tại sao đột nhiên lại trở nên xa cách.

Lạc Dịch Bắc đắm vào tường gầm một cái, ngồi xuống xô-pha, cầm lấy điện thoại, gọi điện cho một trợ lý đặc biệt của mình, "Điều tra một chút Phuong gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Anh nói xong, tắt điện thoại, ngồi trên xô-pha ngón tay khẽ gõ trên màn hình điện thoại chờ đợi một lúc, điện thoại của trợ lý vài phút sau đã gọi đến.

"Cậu Bắc, là Phuong Danh Thành không khéo dẫn đến kinh doanh nguy kịch."

"Tôi biết rồi." Lạc Dịch Bắc trả lời người đó ngắn gọn, tắt điện thoại.

Ánh mắt chuyển sang điện thoại của Phuong Trì Hạ, anh cầm điện thoại của cô lên.

Thật ra anh định xem xem Phuong Trì Hạ gần đây có phải bị người của Phuong gia làm phiền không, khi mở lịch sử liên hệ, ngạc nhiên phát hiện trong đó lại có thể có một lịch sử cuộc gọi cô gọi cho anh.

Trạng thái, rõ ràng là đã từng nói máy.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm lịch sử cuộc gọi đó được một lúc, nhìn thời gian được hiển thị rõ ràng trên đó, chân mày nhíu lại, đột nhiên đã hiểu ra.

Lịch sử liên hệ của Phuong Trì Hạ từ hôm qua đến nay còn có vài cuộc, trong đó các cuộc gọi đều là của Diệp Văn.

Lạc Dịch Bắc nhìn vào lịch sử liên hệ của cô rất lâu, nắm điện thoại của cô trong tay, cầm theo đi ra ngoài.

Lúc đến hoa viên, Phuong Trì Hạ đang ngồi trên bãi cỏ chải lông cho Đoàn Đoàn.

Đường nét gương mặt của cô vốn đã đặc biệt dịu dàng xinh đẹp, khi ánh nắng sớm buông xuống, gương mặt nhỏ nhắn bị ánh sáng bao phủ, đẹp đến có hơi chói mắt.

Lạc Dịch Bắc đi đến vài bước, kéo tay của cô, dắt tay của cô đi về phía bên ngoài nhà.

"Đi đâu?" Phương Tri Hạ đi theo sau lưng anh, vừa đi, vừa hỏi.

Lạc Dịch Bắc không giải thích, chỉ đưa cô đi bước lớn hướng ra ngoài, bước chân còn rất nhanh.

Sắc mặt của anh từ khi trở về luôn lạnh lùng trầm mặc, cảm giác giống như thời tiết lúc nào cũng có thể nổi lên mưa gió bão bùng vậy, những nơi anh đi qua, không khí xung quanh đều lạnh cả lên.

Phương Tri Hạ không định rước họa vào thân, không tiếp tục nói chuyện, chỉ lấy điện thoại của mình ở trong tay anh lại, yên lặng đi theo sau anh.

Lạc Dịch Bắc đưa cô lên xe, sau đó đi về hướng một nơi nào đó trong thành phố.

Phương Tri Hạ ban đầu luôn cúi đầu kiểm tra điện thoại của mình, cô không biết anh vừa lấy làm gì.

Đi qua khu chợ, khi đã quẹo sang một con đường yên tĩnh, mặt đột nhiên ngừng lên.

Ánh mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nhìn khung cảnh bên ngoài, cô có hơi mất bình tĩnh.

Đây không phải là đường đến Phương gia sao?

"Anh muốn đến Phương gia ư?" Nghiêng đầu qua, ánh mắt chuyển sang anh, cô hỏi.

Lạc Dịch Bắc nhếch đôi môi mỏng cao ngạo, không quan tâm cô.

"Đi làm gì thế?" Phương Tri Hạ lại truy hỏi.

Lạc Dịch Bắc chỉ chăm chú lái xe, vẫn là không quan tâm cô.

Phương Tri Hạ miệng lải nhải, quyết định ngồi sang một bên quan sát.

Chiếc xe mà hai người đang ngồi, vài phút sau đã đến Phương gia.

"Xuống xe!" Lạc Dịch Bắc xuống xe trước, sau đó kéo Phương Tri Hạ đi vào trong.

Người của Phương gia trước đây căn bản đều chỉ là suy đoán Phương Tri Hạ kết hôn với anh, nhưng Phương Tri Hạ chưa từng chính miệng thừa nhận.

Bây giờ đột nhiên nhìn thấy Lạc Dịch Bắc đến, điều này có nghĩa là tất cả mọi suy đoán không nghi ngờ gì đều là thật.

"Lạc, cậu Lạc..." Diệp Vân rất kinh ngạc, nét mặt niềm nở định nịnh hót vài câu, nhưng thoáng thấy gương mặt khí lạnh trùng trùng kia của Lạc Dịch Bắc, những lời chưa nói ra toàn bộ đều nuốt vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 362: Cô ngay cả phục dịch tôi còn không xứng

Diệp Vân bị hơi lạnh vốn có trên người anh làm cho đứng hình, lời cũng không biết nên nói thế nào.

Phương Tri Hạ nhìn nhìn Diệp Vân, lại nhìn nhìn Lạc Dịch Bắc, chân mày thanh tú nhíu lại, "Sao vậy?"

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc khẽ nghiêng qua, lạnh nhạt liếc cô một cái, bình thản đi đến một cái ghế mây gần đó ngồi xuống.

Diệp Vân thấy vậy, vội vàng ra hiệu Phương Phi ở bên cạnh, "Phương Phi, pha trà!"

Phương Phi hiểu ý của bà ta, sửa lại dung nhan, vừa định đi đến bên cạnh ấm trà để châm trà, lại bị Lạc Dịch Bắc ngăn cản, "Không cần đâu!"

Giọng nói của anh rất mát mẻ, trong miệng nhẹ nhàng thoát ra, giống như nổi lên một cơn gió lạnh vậy, khiến nhiệt độ của không khí, lạnh đi vài phần.

Chưa đợi Phương Phi trả lời, lại thông thả thêm vào một câu, "Cô, còn không xứng!"

Ấm thanh rất lạnh lẽo, thậm chí cũng không có chuyện gì xảy ra, tuy vậy, lời lẽ sắc nhọn, lại giống như một con dao vậy, cứa vào lòng tự tôn cao chót vót của Phương Phi thành hai mảnh.

Đây đã không phải lần đầu Lạc Dịch Bắc đá kích cô nữa, lần đầu tiên là vì Phương Tri Hạ, lần này, Phương Phi cảm thấy, chắc cũng là vì Phương Tri

Hạ!

Lạc Dịch Bắc căn bản là đang giúp Phương Trì Hạ trả thù ư?

Lạc Dịch Bắc nhìn cũng không nhìn cô lấy một cái, chỉ là dùng ánh mắt ung dung lướt sang Phương Trì Hạ, sau đó, từ từ buông ra hai chữ, "Phương tiểu thư, đây dường như là việc của em."

Phương Trì Hạ từ lúc vừa mới nghe thấy câu nói anh chế nhạo người khác như vô hình xong thì đã luôn ở trong trạng thái kinh ngạc.

Cô không phải chưa từng thấy qua Lạc Dịch Bắc nói lời sắc nhọn, sự cay độc của anh, sẽ không khiến người khác cảm thấy phát điên, nhưng mà, nhẹ nhàng buông ra một câu, lại thường giống như lưỡi dao sắc nhọn.

Phương Phi trước giờ đã quen hống hách ngang ngược, bây giờ bị Lạc Dịch Bắc hạ thấp nhục khí như thế, Phương Trì Hạ thật ra xem đến trong lòng rất thoải mái, thậm chí cũng đã bắt đầu khâm phục Lạc Dịch Bắc.

"Phương tiểu thư?" Lạc Dịch Bắc thấy cô đang ngẩn ra đó, không nhận được lại gọi cô một tiếng.

Phương Trì Hạ định thần lại, lúc này ngược lại rất phối hợp với anh, ngoan ngoãn đi đến, cầm bình trà lên bắt đầu châm trà cho anh.

"Nhiệt độ được chưa?" Pha xong một ly chuyên cho anh, ngón tay giúp anh kiểm tra nhiệt độ của ly trà, thái độ phục vụ của cô đặc biệt tốt.

Phương Phi ở bên cạnh nhìn đến răng ngựa ngựa.

Lạc Dịch Bắc cầm trà mà cô đưa sang, khẽ nhấp một ngụm, ánh mắt đột nhiên nhìn sang Diệp Vân.

Diệp Vân bị anh nhìn đến giật mình, sống lưng bỗng nhiên cứng đơ, cả người lập tức đứng thẳng lên một chút, "Cậu Lạc, xin hỏi cậu đến là để..."

Bà ta thật ra vẫn có hơi mong đợi Lạc Dịch Bắc là đang nể mặt Phương Trì Hạ, đến đây giúp đỡ Phương gia.

Nhưng mà, sau khi anh vừa xuất hiện, bầu không khí trên người quá kịch liệt, Diệp Vân thấy từ khi anh ta vào nhà, không khí cả căn phòng như đã giảm đi vài độ vậy, xương cốt đều lạnh.

Diệp Vân bị khí thế của anh làm cho kinh sợ, ngay cả chút hi vọng nhờ anh giúp đỡ đều không dám nghĩ bừa nữa.

Năm ngón tay thon dài xương xương của Lạc Dịch Bắc cầm ly trà lên uống, khóe mắt khẽ nghiêng sang, ánh mắt hờ hững liếc sang cô, nhìn chăm chăm cô rất lâu, từ trong ngực lấy ra một cây viết, viết soàn soạt một tờ chi phiếu, đưa cho bà ta.

Diệp Vân ngẩn người, quay sang nhìn lên chi phiếu một cái, thoáng thấy trên đó chín con số 0, đôi mắt cũng sáng lên không ít.

Lạc Dịch Bắc đẩy chi phiếu về hướng bà ta, đứng dậy, kéo Phương Trì Hạ vào trong lòng, lạnh nhạt buông ra một câu, "Một tỷ, chi phí nuôi dưỡng cô ấy trả Phương gia mấy năm nay, đã đủ chưa?"

Ngừng một chút, lại thêm một câu, "Từ nay về sau, cô ấy và Phương gia không còn một chút quan hệ nào!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 363: Từ nay về sau, em chỉ thuộc về tôi

Phương Trì Hạ ngẩn người, gương mặt cứng đơ ngẩng lên, ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía anh.

Diệp Vân, dường như đã ngốc ra, bỗng nhiên nhận được nhiều tiền như thế, trong đầu trống rỗng được một lúc, định thần lại, mặt cũng nở nụ cười tươi rói, "Đủ rồi, đương nhiên đã đủ, cảm ơn cậu Bắc!"

Đôi mắt của bà ta từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm tờ chi phiếu, tầm nhìn giống như bị băng dính dán lên đó vậy, chưa từng rời đi.

Bà ta như vậy, Phương Trì Hạ nhìn đến trong mắt toàn là châm biếm.

"Lời đã nói ra, tốt nhất nhớ kỹ. Sau này, người trong nhà xảy ra bất cứ chuyện gì, đừng đến tìm cô ấy nữa, cô ấy với ngôi nhà này đã không còn bất kỳ quan hệ nào!" Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nói lại lần nữa.

"Được, được, tôi biết rồi." Diệp Vân gật đầu như gãi tôi.

Lạc Dịch Bắc buông đôi tay đang đè lên tấm chi phiếu đó, nắm cổ tay của Phương Trì Hạ, kéo cô mắt nhìn thẳng mà đi ra khỏi nhà.

Người của nhà này căn bản không có tình cảm gì với Phương Trì Hạ, Phương Trì Hạ và Phương gia thoát ly quan hệ, thật ra ngược lại không cảm thấy đau lòng.

Chỉ là, nghĩ đến cô hoàn toàn rời khỏi Phương gia, lại có thể thông qua phương thức như thế này, điều này khiến cô có hơi hụt hẫng.

Lạc Dịch Bắc đưa cô thân nhiên rời khỏi phương gia, lúc sắp đi đến trước xe, bước chân thỉnh thoảng dừng lại, nghiêng đầu sang, ánh mắt của anh rơi trên mặt của cô.

Phương Trì Hạ ngẩn người, mắt nhìn lên, tầm nhìn lặng lẽ nhìn về phía anh

"Sau này, em chính là của tôi!" Lúc này ở trong nhà anh còn lạnh lùng, khi nói câu này, dáng vẻ nhường như còn rất thích thú.

Ngừng một chút, ngón tay giữ cằm của cô, lại thông thả thêm một câu, "Chỉ thuộc về một mình tôi, nhớ đó!"

Phương Trì Hạ ngẩn ra, ngược lại không ngờ rằng anh sẽ đột ngột nói ra một câu như thế.

Lời nói của anh rất bá đạo, nhưng mà, nghĩ lại hình như thật sự là như vậy.

Rời khỏi Phương gia, thế giới của cô, hình như toàn bộ chỉ còn liên quan đến anh.

Ít ra, điều có ích trong hôn nhân bốn năm của hai người là như vậy.

Không phản bác lời nói đó của anh, nghĩ đến nguyên nhân anh đột nhiên sang đây, Phương Trì Hạ ngẩng đầu lên hỏi, "Anh đến đây, chính là vì chuyện này?"

Cô không ngờ rằng Lạc Dịch Bắc sẽ vì để cô tránh khỏi bị người của Phương gia làm phiền, lại có thể làm ra những việc vừa này.

Thật ra, trong lòng Phương Trì Hạ có hơi cảm động, có điều, vừa nghĩ đến chiếc nhẫn cưới kia, tâm trạng này, lại bị cô gạt bỏ.

Lạc Dịch Bắc không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ là hờ hững nói, "Lên xe thôi."

Phương Trì Hạ không nói gì nhiều, theo anh ngồi lên xe.

Rời khỏi Phương gia, Lạc Dịch Bắc đưa cô về thẳng biệt thự của hai người.

Phương Trì Hạ sau khi về nhà thì cầm một quyển sách ở trường đi lên trên sân thượng.

Một mình ngồi trên ghế treo vừa khế đu đưa, cô vừa lật sách ra đọc chậm rãi.

Thiên bẩm của cô ở phương diện ngôn ngữ đặc biệt cao, muốn rèn luyện nắm bắt một môn ngoại ngữ, rất nhiều người có thể mấy năm cũng không cách nào làm được, nhưng mà cô lại chỉ cần vài tháng.

Đây là nguyên nhân mà số lần cô đến trường điểm danh không nhiều, nhưng vẫn ưu tú như vậy.

Lạc Dịch Bắc dựa vào cửa lặng lẽ nhìn cô trên sân thượng, nghĩ đến cuộc gọi không được anh trả lời kia, chân mày của anh khẽ nhíu lại.

"Tối hôm qua, thật ra..." Đôi môi mấp máy, định giải thích, nhưng mà, vừa mới mở miệng, Phương Trì Hạ cũng không biết là cố tình hay không, đột nhiên quay người sang ôm Đoàn Đoàn dỗ dành.

"Đoàn Đoàn, em xem em, hai ngày nay lại lên cân rồi." Vỗ vỗ cái bụng của Đoàn Đoàn, cô tự nói chuyện một mình với nó.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi đến, bá đạo đè cô ở trên ghế, gương mặt tuấn tú nghiêng sang cô, "Tôi đang nói chuyện với em."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 364: Vẫn luôn thích anh ấy

mặt của cô.

Từ thế như thế, khiến Phương Trì Hạ muốn làm ngơ anh cũng khó.

Nghiêng đầu sang, ánh mắt của cô rơi trên gương mặt của anh, chờ phần sau câu nói của anh.

"Tối hôm qua..." Lạc Dịch Bắc vừa định mở miệng, Đoàn Đoàn nằm trong lòng Phương Trì Hạ đột nhiên nhảy vọt ra, bổ nhào lên vai của anh.

Đoàn Đoàn vẫn luôn thích anh hơn, có thể so với thích Phương Trì Hạ còn thích hơn, hành động nhảy ra này, bổ nhào đến đặc biệt mạnh, cơ thể giống Anh dùng cơ thể chặn cô lại, Phương Trì Hạ bị anh giam cầm giữa ghế và người anh, xung quanh toàn là hơi thở của anh, gương mặt của hai người còn rất gần nhau, gần đến hơi thở của anh đều có thể phả lên trên như quả thịt nhỏ vậy, đụng phải cơ thể của anh, móng vuốt không ngừng cào vai của anh.

Lạc Dịch Bắc nhú mày lại, có hơi bức mình gạt nó ra, không đẩy ra được, ngón tay xé phần thịt ở sau gáy nó, tay ném ra sau, cơ thể mập ú của Đoàn Đoàn bị anh thẳng tay ném đi.

Bịch!

Trên bãi cỏ truyền đến tiếng ngã nặng nề, kéo theo tiếng lấp bắp "meo u" của Đoàn Đoàn.

"Sao anh lại có thể như vậy? Anh làm nó đau rồi!" Phương Trì Hạ đau lòng, đẩy anh ra chạy đến.

Cong lưng bé Đoàn Đoàn ở trên bãi cỏ lên, giúp nó kiểm tra một chút chỗ này, kiểm tra một chút chỗ kia, mắt lại nhìn chăm chăm, nhẫn nại giúp nó sửa lại đám lông bị dính một chút cỏ khô.

Lạc Dịch Bắc vài bước đi đến, đứng ở trước mặt cô, cong lưng xuống, ngón tay giữ lấy cảm của cô, để mặt cô hướng ngay về mình, "Lúc này tôi nói..."

Câu nói này, vừa mở miệng, tay của Phương Trì Hạ đã đột nhiên giữ lấy cổ tay của anh, há miệng, cắn mạnh lưng bàn tay của anh một cái, "Không biết làm phiền người ta làm việc như thế rất bất lịch sự sao?"

Hành động của cô vô cùng bất ngờ, Lạc Dịch Bắc thậm chí không ngờ đến cô sẽ đột nhiên làm ra hành động như thế, để mặc cô, nhất thời vẫn chưa lấy tay ra.

"Lịch sự?" Anh dường như cảm thấy lời nói của cô rất nực cười.

Đối với cô cần lịch sự ư?

Lạc Dịch Bắc không tài nào tưởng tượng nổi cuộc sống vợ chồng lịch sự là như thế nào.

Buổi tối khi làm những chuyện đó có cần anh lịch sự không?

Phương Trì Hạ cũng không mong đợi một người đã quen bá đạo nghe hiểu những lời vừa này của cô, quay người, nghiêng đầu định tiếp tục giúp Đoàn Đoàn chải lông, Lạc Dịch Bắc đột nhiên cúi người trước mặt cô, ngón tay nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của cô lên, môi cắn ngay môi của cô.

Cái anh dùng là cắn, dường như là đang trả thù hành động vừa này của cô, lại giống như đang bức mình không vui vì bị cô làm nger.

Phương Trì Hạ sững sờ, định đẩy anh ra, tay vừa nâng lên, Lạc Dịch Bắc lại thuận thế giữ lấy cổ tay của cô.

Anh cắn rất hung bạo, giống như muốn nghiền nát môi của cô vậy, Phương Trì Hạ đau đến bắt đầu rên ư ừ.

"Đau đó, đau, anh nhẹ một chút!"

"Nhẹ một chút!"

Tay nắm thành nắm đấm, thuận thế đấm lên vai anh một cái, cơ thể cự lại anh định đẩy anh ra, động tác của Lạc Dịch Bắc đột nhiên tự mình chậm lại.

Cái cắn cuộn trào mãnh liệt, không biết như thế nào, đột nhiên đã thay đổi cảm giác, trở thành cái hôn dịu dàng ôn nhu.

Động tác, còn rất chậm rãi, chậm đến lằng nhằng.

Phương Trì Hạ có hơi không chịu nổi anh, thử đẩy ra, không đẩy được, tay chống trên bãi cỏ, cơ thể của cô đột nhiên cong về sau, cánh tay vòng lấy cổ anh, đưa anh nghiêng về cô, sau đó làm 1 hành động khiến anh bất ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 365: Một ngón tay bóp chết cô

"Anh đừng động đây!" Hai cánh tay quấn quanh cổ của anh, cơ thể của Phương Trì Hạ đột nhiên quay sang một chút, hoán đổi vị trí của hai người, cô đề lên trên người của anh.

Lạc Dịch Bắc giả vờ bình thản nhìn cô, đối với hành động như thế này của cô, có hơi bất ngờ, thậm chí có chút mong đợi.

"Thật ra, tôi chỉ là định..." Cơ thể của Phương Trì Hạ bò xồm trên người anh, gương mặt từ từ nghiêng về phía anh, cách mũi anh gang tấc thì dừng lại, môi khẽ lướt qua trên môi của anh, thừa lúc Lạc Dịch Bắc không để ý, cô đột nhiên cắn mạnh môi của anh một cái.

"Chỉ là định có qua có lại mà thôi." Không biến đổi sắc mặt quan sát nét mặt của anh, cơ thể của cô nhanh chóng rời khỏi người của anh, nhanh chóng trước khi anh nổi điên, cô bò dậy từ trên mặt đất, thoáng cái đã chạy vào trong nhà.

Cô chạy rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã không thấy bóng dáng đâu.

Lạc Dịch Bắc không đổi sắc mặt nhìn về hướng cô biến mất, khóe mắt co rút một cái, thông thả đi vào trong.

Lúc vào trong nhà, Phương Trì Hạ đã đi lên lầu.

Lúc Lạc Dịch Bắc đi lên theo, Cô đang chuẩn bị đóng cửa.

Bỗng nhiên nhìn thấy anh xuất hiện, cô dường như ngẩn ra được một lúc, sau đó, động tác cứ đứng hình như vậy.

Lạc Dịch Bắc chống tay lên cửa, đẩy cửa ra, cả người chen vào trong.

Thân người của anh vốn đã rất cao, đứng trước mặt Phương Trì Hạ như thế, khiến Phương Trì Hạ có cảm giác bị chèn ép gấp đôi.

Anh nhìn cô, ánh mắt âm u.

Phương Trì Hạ sau đám cưới làm ra nhiều chuyện chống lại anh, thấy anh đuổi đến, chỉ xem như anh tìm cô tính sổ, kéo anh lùi về sau hai bước, cơ thể dựa vào tường, tay vịn vào vai anh, chiếc cằm xinh đẹp nâng lên, "Tôi biết anh nhất định nuốt không trôi giọng điệu lúc này, nếu như thích loại giọng điệu cường bạo trong hôn nhân này, anh muốn như thế nào thì cứ trực tiếp làm vậy."

Khóe mắt Lạc Dịch Bắc co rút một chút, ánh mắt nhìn cô tràn đầy khinh thường.

Chỉ với cô mà có thể khiến anh nuốt không trôi?

"Có tin là tôi một ngón tay thì có thể làm chết cô không?" Cánh tay Lạc Dịch Bắc chống ở hai bên người của cô, lời nói ra rất ngạo mạn, rất hung hăng, còn rất thô tục.

Ý của anh thật ra là, định một ngón tay bóp chết cô, còn dễ hơn bóp chết một con muỗi.

Nhưng mà hình như Phương Trì Hạ đã nghĩ sai, ngẩn người nhìn anh, mặt đỏ lên, sau đó đột nhiên không nói nữa.

"Cuộc gọi tối hôm qua, thật ra..." Lạc Dịch Bắc rất hài lòng thấy đã cô yên lặng, tay chống lên bức tường ở hai bên người của cô, dường như là định giải thích.

Nhưng mà, nghĩ đến hàng loạt hành động làm nger của cô khi này, lại cảm thấy lời nói của bản thân hoàn toàn không cần thiết.

Cho là cô đối với cái gì thì thái độ cũng không đau ngứa, nói không chừng cô còn không quan tâm.

Nghĩ như thế, những lời đang dở của Lạc Dịch Bắc, bị nghẹn lại.

"Không có gì, tôi bảo người hầu chuẩn bị bữa tối." Bỏ cô ra, anh xoay người đi xuống lầu.

Phương Trì Hạ dõi mắt theo bóng lưng rời đi của anh, ánh mắt dường như âm u.

Ngày hôm sau là ngày làm việc, Phương Trì Hạ đến rất sớm, vẫn là không chung xe với Lạc Dịch Bắc.

Đến đó chưa đầy nửa tiếng, Tô Nhiễm cũng đã đến, vẫn là đi cùng Lạc Dịch Bắc.

Đồng hành, còn có vài người của Lạc gia, Sa Chức Tinh, tiểu Tả, Lạc Hi Thần.

Tô Nhiễm khoác tay Lạc Dịch Bắc đi lướt qua người Phương Trì Hạ, đẩy cửa phòng làm việc của Lạc Dịch Bắc ra đi thẳng vào trong, cảm giác ấy, tự nhiên như ở nhà.

Sau khi một chân thon dài của Lạc Dịch Bắc đều đã bước vào, bước chân thành linh dừng lại.

Tầm nhìn của anh bình thản nhìn về hướng của Phương Trì Hạ một cái, vốn là định xem phản ứng của cô, nào ngờ cô giống như không có việc gì, vẫn vui đùa lo làm việc của mình, mặt thậm chí còn không ngẩng lên lấy một lần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 366: Thích thì phải giành lấy

Lạc Dịch Bắc chau mày lại, lạnh lùng thu tầm mắt về.

Tiểu Tả đứng gần đó, không đổi sắc mặt nhìn cảnh ở đây, cười đến híp cả mắt, cũng không biết trong đầu óc nhỏ đã nghĩ đến những thứ gì.

Sa Chúc Tinh cũng ở bên cạnh, mỉm cười nhìn cảnh này, dường như đang trầm tư chuyện gì đó.

"Đi thôi!" Lạc Hi Thần không phải người thích xem kịch, kéo tay của bà ta, đưa bà đi về hướng phòng làm việc ở lầu trên.

Trong một khoảnh khắc, người của lạc gia chỉ còn lại một mình tiểu Tả.

Tiểu Tả đến trước bàn làm việc của Phương Trì Hạ, khuỷu tay chống lên trên bàn của cô, ở trước mặt cô lắc lư qua lại trò chuyện với cô, "Chị xem chị, lại không đúng nữa rồi, chị như thế này, còn muốn hy vọng có được anh trai em, e rằng vẫn chưa có được, sớm muộn thì đã bị người khác cướp đi rồi!"

Nó mới 7 tuổi, cũng không biết đi đâu học nhiều suy nghĩ người lớn như thế, lời nói ra, giống hệt ông cụ non vậy.

Phương Trì Hạ đối với nó vô cùng cặn kẽ, nhưng mà lại không giải thích.

Nó nói là hy vọng thì là hy vọng đi!

"Chị biết người bên trong kia có quan hệ gì với anh trai em không?" Tiểu Tả lại nói.

"Quan hệ gì?" Kỳ thực tâm tư Phương Trì Hạ căn bản không đặt vào lời nói của nó, nhưng vẫn là trả lời nó cho có.

Tiểu Tả di chuyển cái ghế đặt gần cô, nhấc chân lên ngồi xuống, tiếp tục trò chuyện với cô, "Thanh mai trúc mã, hiểu chứ?"

Phương Trì Hạ ngẩn ra, bàn tay lật giờ tài liệu đông cứng lại.

"Thanh mai trúc mã có nghĩa là gì biết không? Thanh mai trúc mã không phải mọi thứ đều đơn giản mà gì gì gì đâu? Nguy hiểm nhất chính là thanh mai, biết không? Sao chị không có chút ý thức cạnh tranh gì hết?" Về mặt tiểu Tả hận cô không biết tranh giành.

"Tranh cái gì mà tranh?" Phương Trì Hạ rất không biết nói như thế nào với nó.

Căn bản đã không phải là đồ của cô có cái gì đáng tranh?

"Chị, chị..." Tiểu Tả bị cô làm giận đến phồng má, khuôn mặt nhỏ bị nén đến đỏ cả lên.

"Em nên xem nhiều sách trẻ con, chuyện của người lớn đừng quản nhiều như thế." Phương Trì Hạ cúi mắt, cầm tài liệu tiếp tục đọc một mình.

Thái độ của cô chính là đối với cái gì cũng không đau ngứa, để mặc xung quanh xảy ra chuyện gì cũng không làm dậy được ngọn sóng trong lòng cô.

Tiểu Tả đối với cô hận đến có chút răng ngứa ngứa, mà lại chẳng biết làm sao.

"Đi xem hoạt hình đi! Chị làm việc rồi." Phương Trì Hạ đẩy đẩy nó.

Tiểu Tả lườm cô một cái, tay nhỏ để thất lưng bước đi.

Phương Trì Hạ lại tiếp tục làm việc được một lúc, cửa phòng của Lạc Dịch Bắc đột nhiên mở ra.

"Phương tiểu thư, vào đây một chút!" Đứng ở ngoài cửa, anh vẫy tay với cô ở bên ngoài.

Phương Trì Hạ nghĩ đến Tô Nhiễm vẫn còn ở bên trong, có hơi chần chừ.

Nhưng vừa nghĩ đến thân phận trợ lý của bản thân, vẫn là đứng dậy đi vào, "Được."

Sau khi Lạc Dịch Bắc gọi cô vào trong, một mình lười nhác ngồi trên chiếc ghế quay kiểu Pháp, lại ra lệnh cô pha cà phê, "Hai ly, khẩu vị của tôi, cô biết."

"Được." Phương Trì Hạ lúc đi theo anh vào đây thì đã không nghĩ sẽ là chuyện tốt lành, đề nén tính khí lại, rất có tác phong nghề nghiệp mà nghe theo dặn dò của anh giúp anh bắt đầu pha.

Tô Nhiễm đang ngồi trên chiếc xô-pha bên cạnh cô, ưu nhã lại kiêu kì uyển chuyển, cái gì gọi là khuôn mẫu tiểu thư khuê các, ở trên người cô ta là sự giải thích rất tốt.

Cô ta đang không đổi sắc mặt mà nhìn Phương Trì Hạ, con người trong sáng thế híp lại, cũng không biết đang nghĩ những gì.

"Cô Tô, ly này là của cô," Phương Trì Hạ pha xong hai ly, đưa một trong số đó chuyển cho cô ta.

"Cảm ơn." Tô Nhiễm nhẹ giọng trả lời, bụng cô phê khê nhấp một ngụm, lại đặt ly cô phê về chỗ cũ, "Ngại quá, tôi không thích thêm đường."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 367: Tuổi thơ ngọt ngào

"Được, tôi giúp cô pha một ly khác." Phương Trì Hạ ngẩn người, đổi ly khác, lại pha thêm một ly.

"Lạc tiên sinh, đây là của anh." Bụng ly còn lại đi về phía Lạc Dịch Bắc, để trên bàn làm việc của anh, quay người, định rời đi, Lạc Dịch Bắc lấy một đồng tài liệu ở gần tay mình đặt trước mặt cô, hồ hững lên tiếng, "Các bảng số liệu này, giúp tôi kiểm tra lại."

Chồng sổ sách rất cao, cũng không biết là đã chất đống được bao nhiêu tháng, cả đống chữ số chằng chịt khiến người khác đau đầu chóng mặt.

Lúc Phương Trì Hạ nhìn một chồng dày cộm đó, nắm đấm đều đã nắm lại, có điều, sao cùng lại chậm chậm buông ra.

"Được." Cô hôm nay dường như vô cùng nhẫn nại, lại bị Lạc Dịch Bắc kéo cổ tay lại, "Cứ xem ở đây."

Phương Trì Hạ ngẩn ra, ánh mắt lướt về phía anh, đối với hành động của anh có hơi bức mình.

Anh và nhân tình hẹn nhau thì thôi đi, tại sao còn thêm cô vào?

"Có ý kiến gì à?" Ánh mắt Lạc Dịch Bắc thông thả ngẩng lên, giọng điệu bình thản.

Trong lòng Phương Trì Hạ rất bức tức, nhưng chỉ để trong lòng, trên mặt vẫn như không có chuyện gì.

"Không có." Lạnh nhạt phù định, cô kéo cái ghế đến ngồi cạnh anh.

Lạc Dịch Bắc không quản cô nữa, mà là nghiêng đầu tiếp tục nói chuyện với Tô Nhiễm.

"Dịch Bắc, chỗ này của anh thay đổi rất nhiều, em nhớ từ trước kia mỗi lần đến, chỗ này của anh đều không có tươi mát như thế." Tô Nhiễm nhìn nhìn phòng làm việc của anh, giọng nói bình thản, dịu dàng, cho dù Phương Trì Hạ Là phụ nữ, cũng cảm thấy đặc biệt êm dịu.

Trong phòng làm việc của Lạc Dịch Bắc có thêm rất nhiều chậu cây nhỏ, Phương Trì Hạ khi rảnh chuẩn bị cho anh, còn cắm vài bình hoa tươi.

Là hoa cắm tú cầu xinh đẹp, tràn đầy sức sống, khiến cho căn phòng làm việc vốn đầy vẻ cương nghị, điểm tô sắc điệu mềm mại thêm vài phần.

Lạc Dịch Bắc ngược lại không để ý chuyện này, chủ yếu là mắt nhìn của Phương Trì Hạ cũng tạm, trang trí vài món đồ, cho dù phong cách của anh khó khăn như thế, cũng có thể nhìn vào mắt.

Vậy nên, gặp phải chuyện nhỏ này, Lạc Dịch Bắc đều để mặc cô tự do.

Tô Nhiễm hỏi như thế, Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, chỉ là "ừ" một tiếng.

Ngược lại Phương Trì Hạ ở bên cạnh nghe ra rất chói tai, trước kia mỗi lần đến?

Vẫn từng đến rất nhiều lần ư?

Tô Nhiễm bụng cô phê khê nhấp một ngụm, tiếp tục trò chuyện mải mê với Lạc Dịch Bắc, "Dịch Bắc, lúc nào chúng ta đến nhà thăm ông nội đi, đã đến nhiều ngày như thế, em vẫn chưa sang hỏi thăm ông cụ."

"Được." Lạc Dịch Bắc vui vẻ đồng ý.

"Đúng rồi, ông nói thích nhất là ngọc chạm khắc đúng không? Em nhớ lúc nhỏ có một lần anh không cẩn thận làm vỡ một con tỳ hưu, lúc ấy ông không biết đau lòng bao nhiêu, giận đến xém chút bắt anh nhặt những mảnh vỡ lên dán lại..."

"Ha ha, chuyện lần đó thật ra rất vui, rốt cuộc thế nào lại bị em phát hiện."

"Chuyện thuở nhỏ vẫn còn rất nhiều, còn có chuyện cái ngọc tháp trước đây cũng vậy, còn nữa..."

Cô ta nói rất nhiều, ban đầu nói về lúc nhỏ Lạc Dịch Bắc nghịch ngợm đến sắp chết, sau đó cứ nói cứ nói, không biết thế nào thì đã nói đến chuyện hồi nhỏ của hai người.

Cái gì mà Lạc Dịch Bắc có lần ngã xuống hồ, còn có cái gì mà cô bị thương anh công cô ta đi một đoạn đường rất dài, còn có anh vì cô ta, cãi nhau với ông nội vân vân.

Phuong Tri Hạ vẫn còn ở trong phòng, bị Lạc Dịch Bắc nhất quyết yêu cầu ở lại, lúc này đang dùng ánh mắt như bói móc nhìn chòng chọc vào đồng hồ chỉ chít, ngược lại hai người ở bên kia lại vẫn chuyện trò vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 368: Cả thế giới đều biết hai người thân mật bao nhiêu

Trong lòng Phuong Tri Hạ có hơi bức mình.

Muốn nói hai người lúc nhỏ thanh mai trúc mã bao nhiêu, hồn nhiên vui tươi bao nhiêu, cứ nói chuyện của hai người đi, tại sao còn để cô ở lại đây cố tình nghe thấy.

Sợ cả thế giới không biết cả hai người trước đây thân mật bao nhiêu à?

Còn không biết xấu hổ ở trước mặt người vợ chính thức là cô đây!

Phuong Tri Hạ lúc này bị cả đồng hồ số chẳng chịt giây vò đến phát điên lên, cũng không quản Lạc Dịch Bắc đang ở bên cạnh cô, cô đột nhiên buông ra một câu, "gian phu d ả m phụ!"

Bốn chữ rất rõ ràng, âm lượng không cao, từ chỗ của Tô Nhiễm có thể không nghe thấy.

Nhưng mà, thính giác của Lạc Dịch Bắc vốn rất nhạy, lại thêm vào ngồi cạnh Phuong Tri Hạ, tự nhiên mà nắm bắt được.

Sắc mặt trầm lại, gương mặt của anh có hơi méo mó.

" hương Tiểu Thư, em nói cái gì?" Khóe môi lạnh lùng cong lên, anh âm trầm hỏi.

"Không nói gì." Phuong Tri Hạ bình tĩnh trả lời anh một câu, cúi đầu tiếp tục đấu tranh với một đồng hồ số.

Lời của cô, sóng nổi lên cũng không sợ, cảm giác ấy, giống như thật sự chưa từng nói qua vậy.

Lạc Dịch Bắc không đổi sắc mặt nhìn cô như vậy, chỗ cong lên của khóe môi, đã càng lạnh thêm.

Món nợ này trở về hăng tính sổ với cô!

Phuong Tri Hạ tiếp tục đọc một chồng dày cộm bảng số liệu kia.

Giữa chừng bị cô ta gián đoạn, Lạc Dịch Bắc và Tô Nhiễm vẫn luôn nói chuyện trong phòng yên lặng được một lúc, nhưng cách chưa đầy một phút, giọng nói của Tô Nhiễm lại vang lên lần nữa.

Việc cô ta nói toàn là chuyện lúc nhỏ với Lạc Dịch Bắc, chuyện của hai người rất nhiều, dường như nói thế nào cũng không nói hết vậy.

Giọng nói của cô thật sự đặc biệt hay, lúc nói chuyện tốc độ rất từ tốn, dịu dàng nhẹ nhàng, rất êm tai.

Tuy vậy, Phuong Tri Hạ đang làm công việc kiểm tra là số liệu, vừa không cẩn thận để thất thần, thì dễ gây ra sai lầm.

Mà giọng nói của Tô Nhiễm lại không ngừng vang lên ở bên tai cô, ồn đến cô nhìn sai mấy lần, không thể không xem lại lần nữa.

Phuong Tri Hạ có hơi bức mình, cô cũng không biết bản thân bị gì nữa, ngẩng đầu lên, cô đột nhiên nhìn thẳng Tô Nhiễm lạnh lùng nói, "Xin yên lặng một

chút có được không? Cô làm phiền đến tôi rồi!"

Giọng nói rất nhẹ, không mang theo một chút tâm trạng cá nhân nào, hoàn toàn là nhắc nhở.

Tô Nhiễm ngẩn người, bị một trợ lý nói như thế, sắc mặt có hơi ngại ngùng, ánh mắt sau cùng chuyển sang Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc lần này ngược lại không nổi giận, tâm trạng dường như còn cực kỳ tốt, thậm chí cũng không khiển trách Phương Trì Hạ không biết trên dưới.

Ngoài cửa, một tiếng gõ cửa đột nhiên truyền đến.

Tiếp theo là giọng nói của Sa Chức Tinh, "Dịch Bắc, mở cửa!"

Lạc Dịch Bắc đứng dậy, đi đến vài bước, mở cửa cho bà ta.

Sa Chức Tinh cũng không đi vào, chỉ là đưa cho anh một chiếc áo khoác nữ, "Của Nhiễm Nhiễm, tối vài ngày trước hơn 12 giờ mẹ khoác theo về nhà với con, giúp mẹ nói cảm ơn với con bé."

Trong tay của bà ta đang cầm một chiếc áo khoác vô cùng mỏng manh, màu sắc rất thanh nhã, rất nữ tính, xem ra chính là phong cách của Tô Nhiễm.

Giọng nói của Sa Chức Tinh vang lên còn có chút cao, lúc nói chuyện, ánh mắt không đổi sắc mặt hướng về phía của Phương Trì Hạ liếc nhìn một cái.

Phương Trì Hạ là người rất thông minh, lời của Sa Chức Tinh, định gửi đến thông tin quan trọng, cô trong chốc lát đã nhận được.

Gương mặt khẽ cúi từ từ ngẩng lên, ánh mắt của cô bỗng nhiên rơi trên mặt của Lạc Dịch Bắc.

Tối vài ngày trước hơn 12 giờ, anh và Sa Chức Tinh rời khỏi chỗ của Tô Nhiễm?

Đêm đó hai mẹ con đều ở đó?

Vài ngày trước tối đó gọi điện cầu cứu Lạc Dịch Bắc bị Tô Nhiễm nghe máy, cô vẫn luôn tưởng là, Lạc Dịch Bắc đang một mình ở với nhân tình...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 369: Nhẫn cưới đều đã chuẩn bị rồi

Lời của Sa Chức Tinh, khiến Phương Trì Hạ nửa ngày cũng chưa định thần lại.

Lạc Dịch Bắc rất lạnh lùng liếc cô một cái, cầm áo khoác làm như không có chuyện gì đi vào.

Phương Trì Hạ ngẩn ra được một chút, vứt bỏ suy nghĩ lại tiếp tục khổ sở với một đồng chữ số.

Cô chỉ hơi bất ngờ, nhưng mà, nghĩ lại, tối đó anh và Tô Nhiễm có ở cùng hay không, lại có liên quan gì đến cô?

Nhẫn cưới đều đã chuẩn bị xong rồi, cho dù cùng nhau qua đêm cũng là chuyện rất bình thường.

Lạc Dịch Bắc sắp xếp cho Phương Trì Hạ kiểm tra một đồng số liệu, thật ra là có ý định để cô ở chỗ này.

Kiểm tra số liệu là một công việc vô cùng rườm rà, anh lấy ra lại rất nhiều.

Nào ngờ trong phòng sau khi vừa yên tĩnh trở lại, Phương Trì Hạ soạn soạn giờ rồi lại giờ, công việc mà người khác có thể mất cả ngày trời cũng không chắc có thể hoàn thành, cô dùng chauw tới hai tiếng thì đã giải quyết toàn bộ.

"Đã kiểm tra xong rồi, các chỗ sai sót, tôi đã ghi chú vào, anh xem thử. Nếu như không có chuyện gì, tôi xin đi ra trước." Đưa một đồng sổ sách cho anh, Phương Trì Hạ đứng dậy, không chờ anh giao phó mệnh lệnh khác, quay người đi thẳng ra ngoài.

"Trợ lý mới của anh?" Ánh mắt của Tô Nhiễm nhìn theo bóng dáng cô chuyển động, nhìn cô đóng cửa lại, ánh mắt thờ ơ nhìn về phía Lạc Dịch Bắc.

"Ừ." Lạc Dịch Bắc chỉ là hờ hững trả lời câu một tiếng, Phương Trì Hạ Vừa rời khỏi, sự chú ý của anh cũng chuyển sang công việc của mình.

Thái độ của anh, trước sau đều thay đổi rất lớn, vừa nãy còn trò chuyện nhiệt tình với Tô Nhiễm, cảm giác giống hệt hai người thân thiết biết bao, Phương Trì Hạ vừa quay người bỏ đi, anh lại khôi phục về lạnh lùng thường ngày.

Anh như thế, khiến Tô Nhiễm cảm thấy mình giống như cùng anh diễn một vở kịch, khán giả vừa bỏ đi, kịch cũng hạ màn.

"Trước đây anh không thích dùng trợ lý nữ." Tô Nhiễm nhìn chăm chăm anh hồi lâu, lại nói.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô một cái, giọng nói lạnh nhạt, "Thói quen thì có thể thay đổi."

"Là từ chỗ cô ấy bắt đầu đúng không?" Tô Nhiễm khoe miệng co rút một chút, lại hỏi.

"Lần này em về nước là vì nghiệp vụ gì?" Tránh câu hỏi của cô, Lạc Dịch Bắc bỏ tài liệu trong tay xuống, bình thản hỏi.

"Chuyện vốn đang trong nước của Tô gia, có thể sẽ ở trong nước một khoảng thời gian rất dài." Tô Nhiễm trả lời.

"Anh biết rồi, có chỗ nào cần giúp đỡ, có thể tìm cha anh." Lạc Dịch Bắc bình thản trả lời câu một tiếng, tiếp tục làm việc của mình.

Điều anh nói là, có gì cần giúp đỡ, bảo cô tìm Lạc Hi Thần, mà không phải là anh.

Anh như thế, khiến trong lòng Tô Nhiễm thất lại một chút.

Anh như vậy là đang tránh chuyện gì ư?

Trong phòng làm việc lớn, sau khi Phuong Trì Hạ đi ra, lại giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra mà làm việc của mình.

Lúc trà chiều, tiểu Tả chạy sang ngồi với cô rất lâu, kéo ghế đến gần cô, bộ dạng rất giống ông cụ non mà lên kế hoạch cho cô, còn liệt kê những cách lấy lòng Lạc Dịch Bắc cho cô.

Ví dụ như Lạc Dịch Bắc ghét điều gì, chỗ nào nhất định không được động vào, còn lúc Lạc Dịch Bắc thế nào thì là đang giận, để cô học cách xem mặt mà hành sự.

Tiểu Tả vì để giúp đỡ Phuong Trì Hạ, thật sự được xem là đã phí hết tâm tư.

Đứa trẻ 7 tuổi, có lẽ đã lấy hết tất cả mọi thứ có thể nghĩ đến trong đầu cố gắng vắt óc suy nghĩ.

Cùng lúc đó, Phuong Trì Hạ hình như đối với cái gì cũng không hứng thú, nó lại nói nhiều như thế, cũng không biết có được cô nghe vào không.

"Cô gái ngọc, tôi vừa nói nhiều như thế đã nghe hiểu chưa?" Tiểu Tả hận cô không tranh giành, tay đẩy đẩy cô từ nãy đến giờ cúi đầu làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 370: Trì Hạ đã bị mắc mưu

"Em nói gì?" Mặt của Phuong Trì Hạ ngẩng lên từ một đồng tài liệu, giống như mới vừa nghe thấy lời của nó vậy.

"Em nói, Tô Nhiễm buổi tối nhất định sẽ rời đi cùng với anh trai em, chúng ta đi theo." Tiểu Tả cười híp mắt trả lời.

"Theo cái gì mà theo? Có gì đáng theo đâu?" Nét mặt Phuong Trì Hạ mang dáng vẻ không quan tâm.

"Vậy chị không đi, em đi, chị đi cùng?" Tiểu Tả cười híp mắt lại nói.

Phuong Trì Hạ cạ lời với nó.

Câu này với câu trước của nó có gì khác nhau?

"Cứ quyết định như vậy đi." Tiểu Tả cười đến chân mày cong cong, trong phút chốc từ ghế nhảy xuống, quay người đi gọi điện cho Sa Chức Tinh.

"A lo, thím, lát nữa Hạ Hạ sẽ đưa con về, con sẽ không về cùng hai người nữa, thím và chú hai sau khi tan làm cứ về trước nhé, không cần đợi con." Nói với Sa Chức Tinh vài câu, nó tắt điện thoại.

Tốc độ của nó rất nhanh, bô lô ba la nói liền một mạch.

"A lo!" Phương Trì Hạ giật mình đến mặt biển sắc, định ngăn cản nó cũng không kịp.

"Đã tắt máy rồi." Tiểu Tả nhún nhún vai, cắt chiếc điện thoại trẻ em thời thượng của mình lên.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn nó, tay vỗ vỗ đầu của nó một chút.

Cô như vậy có được tính là đã bị thằng nhóc này gài bẫy không?

Tiểu Tả cùng đến với vợ chồng Sa Chức Tinh Lạc Hi Thần, bây giờ nó gọi điện báo hai vợ chồng đi rồi, mà Lạc Dịch Bắc hiển nhiên cũng sẽ không đi cùng nó.

Đây không phải có nghĩa là nó bám theo cô sao?

Phương Trì Hạ đối với việc theo dõi Lạc Dịch Bắc không có hứng thú, Lạc gia cô tránh còn không kịp, bây giờ tiểu Tả làm một mũi tên bắn trúng hai con chim, vừa để cô không thể không đi theo nó, lấy lý do đưa nó về nhà, khiến cô không thể không một lần đến Lạc gia!

Thằng nhóc này!

Phương Trì Hạ không dám tin bản thân lại có thể bị một đứa trẻ xoay chuyển như thế!

Tiểu Tả nhắc chân ngồi trên xô-pha cạnh đó, rất vô tội cười với cô.

"Tạm thời không tính toán với em." Phương Trì Hạ lườm nó một cái, tiếp tục làm phần việc của mình.

Lúc 5 giờ tối, như tiểu Tả suy đoán, Lạc Dịch Bắc cùng đi ra với Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm ra ra vào vào lúc nào cũng đều khoác cánh tay của anh, hai người giống hệt một đôi tình nhân vậy.

Rõ ràng hai ngày nay mới đến công ty hai lần, lại khiến đại bộ phận công nhân viên của Dung Hi đều đã nhớ gương mặt ấy của cô.

Từng lời đồn liên quan đến phu nhân mới sắp ra đời, thậm chí còn bùng nổ ở nội bộ Dung Hi.

Khi Lạc Dịch Bắc rời khỏi, tầm nhìn hướng về phía Phương Trì Hạ một cái.

Phương Trì Hạ ngẩng đầu lên, tầm mắt tạm thời giao với anh, lại nhìn nhìn Tô Nhiễm ở bên cạnh anh, không nói gì cả.

"Nhiễm Nhiễm, chúng ta đi thôi!" Thu về tầm mắt, Lạc Dịch Bắc và Tô Nhiễm sóng đôi bước đi.

"Tạm biệt anh!" Tiểu Tả ở đằng sau từ xa vẫy tay nhỏ với Lạc Dịch Bắc, gương mặt cười đến rất hồn nhiên.

Chờ đến khi bóng dáng của Lạc Dịch Bắc biến mất, dáng vẻ của nó vài bước đi theo ra ngoài.

Bây giờ đều đã tan làm rồi, người của Lạc gia điều đã đi rồi, trong điện thoại nó lại nói với Sa Chức Tinh là Phương Trì Hạ sẽ về cùng nó.

Phương Trì Hạ bây giờ, không nghi ngờ gì tương đương với người giám hộ của nó, nó vừa đi, cô cũng phải rời đi theo.

Thậm chí cũng không cần tiểu Tả hao phí miệng lưỡi như vừa nãy.

Cậu chủ nhỏ của Lạc gia đi ra, làm việc gì cũng rất có khuôn mẫu, sau khi lên xe, ra tay khá là hào phóng, đưa thẳng tờ một trăm đồng cho tài xế, "Không cần thôi, theo sát chiếc Lamborghini ở trước là được."

Chiếc xe taxi mà hai người đang ngồi sau đó chạy khỏi Dung Hi, đi theo xe của Lạc Dịch Bắc, cuối cùng dừng lại ở một nhà hàng phương Tây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 371: Theo dõi cuộc hẹn của hắn

Tiểu Tả không theo vào, mà giống như paparazzi, trên cổ đeo kính viễn vọng, bắt động thanh sắc nhìn chăm chăm đôi kia trong nhà ăn.

Phương Trì Hạ ngồi cạnh, cũng chưa vào.

Mục đích của cô theo Tiểu Tả là để chăm sóc nó, nhưng mà, ở ngoài ngồi, ánh mắt vẫn không nhịn được nhìn vào trong.

Lạc Dịch Bắc cùng Tô Nhiễm ngồi quay lưng về phía kính, những nhân viên trong nhà hàng rất có cốt cách, trên bàn cơm bày hoa hồng, trông như nhà hàng tình nhân.

Tô Nhiễm vừa ngồi xuống, có nhân viên thân thiện đem ra bó hoa kiều diễm trao cho cô.

Thế nhưng cô cũng không hẳn là vui vẻ, đặt sang một bên.

Tô Nhiễm toàn thân toát lên khí chất người phụ nữ nên có, hơn nữa lại lịch sự tao nhã, một cảm giác cao quý không nói nên lời, ngũ quan xinh đẹp, ngồi ở đó đẹp tựa như trạng thái về tinh vậy, khiến người ta vô cùng thấy cảnh đẹp ý vui.

Phuong Trì Hạ lặng lẽ chăm chăm nhìn cô một hồi lâu, ánh mắt cứng đờ.

Phòng ăn và bãi đỗ xe hơi xa, không nghe được họ nói chuyện.

Trong phòng, Tô Nhiễm cũng không biết hàn thuyên gì với Lạc Dịch Bắc, mười giờ tối còn chưa hết.

Phuong Trì Hạ lại bất động thanh sắc nhìn hai người nọ, chỉ cảm thấy muốn châm chọc Lạc Dịch Bắc: "Bình thường có thấy anh kiên nhẫn vậy đâu!"

"Chị nói gì vậy ạ?" Tiểu Tả còn đang dán mắt vào cửa sổ nhìn hai người, nghe cô nói, nghiêng đầu nhìn buồn bực hỏi.

"Không có gì, em cứ tiếp tục đi." Phuong Trì Hạ xoa đầu cậu, thu ánh mắt.

Trong phòng hai người vẫn còn ngồi, chẳng biết qua bao lâu, Tiểu Tả đã ngủ gật mắt, cuối cùng dựa vai Phuong Trì Hạ mà ngủ.

Phuong Trì Hạ tưởng phải tự thân mang cậu nhóc đi, trong phòng ăn sau vài giờ, Lạc Dịch Bắc đi ra cùng Tô Nhiễm.

Phuong Trì Hạ ngồi trên xe, nghĩ là sau khi hai người đi cô cũng đi.

Nhưng lại xảy ra việc ngoài ý muốn là, Lạc Dịch Bắc bắt xe cho Tô Nhiễm rồi tự về, chưa từng tiễn cô.

Lạc Dịch Bắc như thế, làm cho Phuong Trì Hạ hơi khó hiểu.

Lạc Dịch Bắc đêm khuya đứng ở đầu đường, cũng không lên xe ngay, có cảm giác anh ta đang chờ ai.

Ngon đèn rọi từ trên đầu hắt, kéo xuống phía sau cắt thành hình, biến thành thân lạnh lùng, nhu biến hóa không ít.

Hai người, một trong xe một ngoài xe, cứ như vậy giằng co một hồi lâu, Lạc Dịch Bắc thỉnh thoảng quét mắt về phía cô.

Phuong Trì Hạ bị nhìn như thế, cảm giác giống như làm chuyện xấu tự nhiên bị bắt, phản xạ có điều kiện muốn tránh, Lạc Dịch Bắc đã bước mấy bước.

"Còn không ra?" mở cửa kéo cô ra, hắt bồng đứng đối mặt cô.

Phuong Trì Hạ hơi xấu hổ, chỉ sợ hắt hiểu lầm.

Đã đứng giám sát lâu như thế, cô như vậy, không nói tới ai, ngay cả cô cũng cảm thấy mình đi bắt gian chồng với đàn bà khác.

"Em chỉ theo Tiểu Tả." ngẩng đầu nhìn hắt, cô không được tự nhiên giải thích.

"Đi!" Lạc Dịch Bắc quét mắt phía Tiểu Tả, một tay bế Tiểu Tả, đi trước về phía xe.

Đi tới trước xe, Phuong Trì Hạ giúp hắt mở cửa xe, hắt đem Tiểu Tả đặt phía sau xe cẩn thận, đóng cửa sầm một cái.

"Em ngồi sau cũng được." Phuong Trì Hạ định ngồi trên, lại bị hắt kéo cổ tay.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 372: Không chỉ là Hôn

Phuong Trì Hạ ngẩn ra, nghiêng đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn xuống tay mình bị hắt kéo.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm mặt cô, ánh mắt rất chậm lướt trên mặt cô, đuôi lông mày gập gạt, "Chăm sóc Tiểu Tả?"

"Đoán là Tiểu Tả tới, thế nhưng không ai theo, em lo lắng, cho nên mới..." Phương Trì Hạ ngượng ngùng giải thích, một câu, còn chưa kịp lên tiếng, lại bị hắt chặn lại, "Cho nên chăm sóc một chút mấy giờ liền?"

Phương Trì Hạ lại ngẩn ra.

Ngay cả bọn họ ở chỗ này mấy giờ hẳn đều biết cả?

Lạc Dịch Bắc một mực vây lấy ánh mắt cô, con mắt sắc lẹm, như có thể nhìn hết thấy đen trắng trong đó.

Phương Trì Hạ bị hắt nhìn như vậy, trong chốc lát dĩ nhiên lúng túng không thể trả lời, "Em, em chỉ..."

Chỉ là cái gì?

Ngay chính cô cũng có cảm giác hành vi dưới mắt cực kì giống theo dõi chồng lén phéng với tình nhân, cô làm sao giải thích với hắn?

Không muốn càng xóa càng đen, Phương Trì Hạ đơn giản không giải thích.

Tùy anh nghĩ thế nào thì nghĩ!

"Khuya lắm rồi, anh về trước đi!" ánh mắt cứng ngắc rồi ra, muốn đi vòng qua chỗ ghé phụ, vừa mới bước được vài bước, cổ tay bỗng nhiên bị Lạc Dịch Bắc kéo về sau, dưới tình huống Phương Trì Hạ còn chưa kịp phản ứng, một hồi khí nồng đập vào mặt, thân thể theo sát mà bộp một tiếng bị đè dựa lên cửa sổ xe.

Lạc Dịch Bắc rất mạnh mẽ, còn rất cường thế, hai cánh tay giữ hông cô, khiến mặt cô quay về phía hắn, giữ cô rất gắt, khuôn mặt nhăm nhăm cô nghiêng tới.

Hai người vẫn còn ở trên đường cái, trong xe còn Tiểu Tả đang ngủ, Phương Trì Hạ nghiêng đầu lắc qua lại, sợ tới biến sắc, ở trong ngực hắn đầy vài cái, không gãy ra được, giờ nắm tay lên đầm hắn mấy cái, "Không muốn, anh đừng như vậy!"

Tiếng nói của cô, vốn là lời chống đối, có thể vì sợ Tiểu Tả nghe được liền cố sức đè âm thanh xuống, lúc cúi đầu, như là dối ý, làm sao cũng nghe ra một nửa chống cự, một nửa ngênh đón mùi vị.

Lạc Dịch Bắc không để ý cô chút nào, ngón tay thon dài giữ cầm cô, khiến mặt cô quay về hướng hắn, môi nhắm ngay lúc mở mạnh môi cô liền hôn tới.

Phương Trì Hạ ngẩn ra, cắn đầu ngón tay hắn một cái, phản xạ định tránh nhưng lại mở miệng.

Hai người như hai con cá vờn nhau, một không ngừng né tránh, một cường thế truy kích, ngoài cửa sổ xe, một chút hoạt náo dâng lên.

Bên trong xe, người đang ngủ mơ hồ dạ một tiếng, thân thể ngã xuống.

Phía ngoài vẫn còn giằng co chiến đấu, Phương Trì Hạ hay Lạc Dịch Bắc đều không chú ý.

Phương Trì Hạ bất lực không lay chuyển được hắn, bị buộc bắt đắc dĩ, tránh không được mất rồi.

Chống lên cửa sổ xe, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía hắn, cánh tay của cô bỗng nhiên vắt lên vai hắn.

"Anh nhanh chút đi!" nhẹ ngẩng đầu, cô làm động tác hòa theo hắn.

Cô nghĩ trong bụng, chỉ là hôn mà thôi, cô nghĩ hắn không có khả năng duy trì việc đó quá lâu, chẳng bằng thuận ý rồi mau chóng thoát khỏi tình cảnh lúng túng này.

Hai người kết hôn xong, lúc Lạc Dịch Bắc muốn, hầu như chẳng có lần nào không được.

Khóc môi nhếch lên khinh bỉ, nghiêng đầu, khuôn mặt tuần tú hướng về phía cô, nhưng khi thoáng nhìn tới ánh mắt sừng sốt trong cửa sổ xe.

Bên trong xe, Tiểu Tả đang ngủ không biết đã dậy từ khi nào.

Nhóc con có vẻ còn chưa tỉnh ngủ, ghé vào cửa sổ, mặt tròn to, kinh ngạc ngó chừng hai người.

Lạc Dịch Bắc bị nhìn như thế, trong chốc lát ngẩn người, dùng tất cả lại.

Phương Trì Hạ cảm thấy ánh mắt hắn không đúng lắm, cứng ngắc nhìn sang hướng trong xe.

Chương 373: Với em chỉ là Chút ngẫu hứng

Tiểu Tả còn có vẻ coi rất nghiêm túc, mắt không nháy lấy một cái, cũng không biết nhìn chăm chăm hai người bao lâu.

Phương Trì Hạ chuyển con mắt mình lên hắn, kinh ngạc nhìn hắn, trong óc như có vật gì, nổ tung một cái, tất cả biểu lộ của mặt, nhất thời cùng động lại.

Hai người lúc ở cùng nhau, vẫn rất đề phòng Tiểu Tả, chủ yếu lần trước Đồng Nhan cùng Thi Cận Dương, đã biết Tiểu Tả có năng lực buôn chuyện như nào.

Hơn nữa nhóc này lại thông minh, Phương Trì Hạ sợ sự tình của mình và Lạc Dịch Bắc sẽ bị nhóc truyền ra ngoài.

Kết quả lại vừa trúng.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên nhìn nó, đầu cứ như vậy mấy phút, hoàn toàn là trống không.

Lạc Dịch Bắc phản ứng khá bình thản, chỉ là mới sững sốt như vậy một lát, mà sắc mặt rất nhanh lại khôi phục về tự nhiên.

Hắn cho tới bây giờ đều là như vậy, làm việc sẽ không chú ý ánh mắt dù là kẻ nào, tự nhiên cũng sẽ không cảm kích người nào.

Mở cửa xe, nhìn Tiểu Tả, hắn nhàn nhạt nói: "Ngủ tiếp!"

Hắn có giọng nói trời sanh thờ ơ, hơn nữa tìm từ vô cùng đơn giản, mà Tiểu Tả hết lần này tới lần khác nhất nghe lời hắn nhất.

Nói chỉ ba chữ, thậm chí không sai, Tiểu Tả như lính quân sự, mơ mơ màng màng "A" một tiếng, rất biết điều mà bò lại chỗ cũ đi ngủ.

Thậm chí đều không hỏi thêm hai người một câu.

Phương Trì Hạ không thể tưởng tượng nổi coi một màn này, bội phục Lạc Dịch Bắc không thôi.

"Không còn sớm, về thôi, em ngồi đằng sau." mở cửa xe ngồi lên, cô ngồi chung với Tiểu Tả.

Lạc Dịch Bắc bị cản đường, sắc mặt có điểm âm trầm, nhưng lại không mất bình tĩnh.

Ngồi xuống ghế lái, hắn lái xe chở hai người về hướng biệt thự của mình.

Phương Trì Hạ không rõ Tiểu Tả nghĩ sao về việc vừa rồi.

Sợ hắn suy nghĩ nhiều, lúc ngồi ở phía sau, dọc đường cô một mực không ngừng thôi miên Tiểu Tả: "Tiểu Tả, chị nói này, em cái gì cũng không thấy, em đang mơ, biết không? Đây là mộng, không phải thật, tỉnh dậy sau cái gì cũng phải quên, biết không?"

Cô nói không ngừng, như là hoảng hốt vô cùng, một mình làm bầm lâu bầu, cũng không để ý Tiểu Tả ngủ chưa.

Tiểu Tả thực ra vừa mới ngủ còn mơ màng, đầu óc còn mụ.

Lạc Dịch Bắc kêu ngủ tiếp, liền ngủ rất nhanh, lúc này lẽ ra ngủ rồi, ai biết giọng nói Phương Trì Hạ dọc theo đường đi chưa từng nghe, đến nửa đường, Tiểu Tả thực sự nhìn không được, đang nhắm mắt đột nhiên xóc mở.

Bốn mắt chạm vào nhau, Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn nhóc, biểu tình có chút ngạc nhiên.

Hắn dựa vào ghế, đầu hơi nghiêng nghiêng, tư thế khá lười biếng.

Ánh mắt nhàn nhạt quét qua, quét cô từ trên xuống dưới một lần lại một lần, rất nghiêm túc xét lại một lúc lâu.

Sau đó, giết người không đền mạng quãng qua một câu: "Anh em tối nay nhất định là mắt có vấn đề, chị Hạ không cần để ý tới vậy, chị là người như vậy, ngực như vậy, quần áo bảo thủ như vậy, thậm chí là người không biết chủ động, không dễ lọt mắt anh em đâu. Cho dù có, cũng là hứng lên trong chốc lát. Mặc dù em thích chị lắm, nhưng chị còn phải đi đường dài nhiều."

Không biết di truyền từ ai, châm chọc người cũng sắc bén.

Cảm giác kia dường như đang nói, tuy là em cũng rất muốn cùng chị về chung một nhà, thế nhưng, chị còn phải phấn đấu đằng đằng.

Phuong Trì Hạ mặt trắng xanh một hồi, rất muốn lòi cổ đập nó một trận.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 374: Không có anh, ngủ không được sao?

Nhưng mà, chuyện cô lo lắng không có phát sinh, điều này làm cho cô kỳ thực thả lỏng không ít.

Phuong Trì Hạ thở một hơi, đem tất cả lời đánh giá của nó thành đồng ngôn vô ký, không thêm tính toán với nó.

"Ngủ tiếp đi! Ngủ ngon vào, đến rồi chị sẽ gọi em." vỗ nhẹ lưng nó, cô muốn tổng cô nó đi vào giấc ngủ, Tiểu Tả lại lạnh lùng đẩy tay cô ra.

Nó cũng bảy tuổi rồi, hành động của Phuong Trì Hạ, nó thấy rất ngây thơ.

Phuong Trì Hạ không nói, tay ngượng ngừng rút trở về.

Tiểu Tả ôm áo khoác ngủ tiếp.

Với chuyện Lạc Dịch Bắc có quan hệ với Phuong Trì Hạ, nó kỳ thực cũng thấy như là lọt vào sương mù.

Lúc đầu ở biệt thự Ni Tư Lạc gia, lúc đó chứng kiến cái chén tình lữ kia, nó cũng thử nghĩ qua quan hệ hai người có hay không rất thân mật.

Hơn nữa trở lại quốc nội, ở Lạc gia, Lạc Dịch Bắc đối với Phuong Trì Hạ không giống người thường, nó cũng bắt gặp mấy lần.

Thế nhưng, nhìn Phuong Trì Hạ lúc nào cũng vẻ không quan tâm gì, nhận thức của Tiểu Tả về quan hệ của hai người, lại bị lật đổ.

Nó rất nghiêm túc muốn tới đây, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn thấy Lạc Dịch Bắc rất dễ bụng tới Phuong Trì Hạ, chỉ là khả năng hân ngẫu hứng khá lớn.

Lamborghini màu trắng, đang trên đường chậm rãi chạy.

Lạc Dịch Bắc lái xe đem Phuong Trì Hạ về biệt thự của hai người trước, rồi đem trả Tiểu Tả cho Lạc gia.

Ba người trước khi rời nhà hàng Tây vốn là mới hơn mười giờ, Phuong Trì Hạ về tới biệt thự đã là mười một giờ hơn.

Ngâm người tắm rửa, từ trong nhà tắm đi ra, một mình nằm trên giường đôi lớn, tư thế cô rất tự do.

Cô nghĩ trong lòng, đã đã trở thế này, Lạc Dịch Bắc lại còn trở về Lạc gia nữa, đêm nay chắc là sẽ không trở về rồi.

Nhưng mà, mơ mơ màng màng lúc sắp ngủ, dưới lầu lại truyền đến tiếng bước chân.

Lại cách trong chốc lát, cửa phòng bị người đẩy mở.

Phuong Trì Hạ có chút ngoài ý muốn, lấy ra một cái đồng hồ nhỏ đầu giường nhìn thời gian, cũng đã gần mười hai giờ rồi.

Ánh mắt nhìn nghiêng tới hân, giờ này còn về, cô có chút há hốc miệng.

"Sao vậy, đang chờ anh đó sao?" dụ dỗ cô nói chuyện, Lạc Dịch Bắc vừa đi về phía cô, lại không quan tâm mà cời cúc áo sơ mi.

Mỗi lần hân làm động tác này đều đặc biệt tàn nhẫn, giờ tay nhắc chân đều mang vẻ lười biếng gọi cảm không nói nên lời, chỉ coi thôi, nhưng lại làm miệng lưỡi khô khốc.

"Anh nghĩ nhiều rồi" Phuong Trì Hạ có chút khó khăn dời tầm mắt khỏi người hân, ánh mắt làm như không có gì nhìn sang bên cạnh.

"Chứ là sao? Không có anh thì ngủ không được?" rất tay mà đem cời xuống quần áo trong ném một bên, hân chậm rãi nói chuyện cùng cô.

Anh không về thì em đã ngủ rồi.

Phuong Trì Hạ rất muốn cho hân chậu nước lạnh.

Nhưng mà, bị ăn đắng bởi quá khứ những lần tranh cãi, cô rất biết thu lời mà không để mình vào tình huống nguy hiểm.

Cũng kết hôn lâu vậy rồi, Phương Trì Hạ rất biết cân nhắc sự tình.

Lạc Dịch Bắc trêu cô hai câu, rồi đi tắm.

Hắn ở trong tắm.

Bây giờ là hừng đông, trời tối người yên vốn rất yên tĩnh, tiếng nước tí tách, như là bị phóng đại lên bao nhiêu lần, làm cho Phương Trì Hạ muốn tiếp tục chìm vào giấc ngủ, cứng rắn tỉnh táo lại thêm chút.

Trong phòng tắm, tiếng nước dứt, Lạc Dịch Bắc bọc khăn tắm đi ra, Phương Trì Hạ đang dõi ánh mắt không nháy một cái của hắn.

Cô thật sự muốn đợi hắn lên giường mới ngủ, như vậy đang ngủ sẽ không bị đánh thức.

Nhưng ai biết, Lạc Dịch Bắc cố ý hay vô ý, lại hiểu lầm ý của cô.

"Còn chưa muốn ngủ? Chúng ta làm gì đó đi?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 375: Tinh lực tốt như vậy

Phương Trì Hạ chỉ cảm thấy lời của hắn rất châm chọc, vừa cùng tình nhân khanh khanh ta ta, trở về còn có tâm tình cùng cô làm loại sự tình này, tinh lực thật đúng là rất tốt!

"Ngày mai còn rất nhiều chuyện phải làm, nếu không sẽ lại bị một đồng chữ số ép kiểm tra thị lực! Em ngủ trước." khước môi nhếch lên hèn mọn, bọc chăn đơn, thân thể của hắn lãnh đạm nằm sang một bên.

Cô châm chọc Lạc Dịch Bắc, trước khi ngủ cũng không quên đem chuyện hắn tâm lý vụn vụn để cô xử lý một đồng bảng dữ liệu mà rõ ràng hắn đã làm ngày hôm nay nói một lần.

Lạc Dịch Bắc không nói với cô lời nào, nhàn nhạt thở một tiếng thở dài, xốc chăn lên giường, hai cánh tay từ sau cô ôm lấy, kéo cô lại ẩn vào ngực mình.

Phương Trì Hạ lần này không giãy giụa, mặc dù với chuyện hắn ăn tối với người phụ nữ khác rất là ghét, thế nhưng, cô không biểu hiện mình đang như ngâm giấm trong lòng với người khác, cũng không muốn làm hắn hiểu lầm.

Cứ ôm vậy mà ngủ suốt một đêm, thứ hai như thường lệ tới Dung Hi.

Phương Trì Hạ tự đi, phòng ngừa ngồi xe tắc trở, cô rất sớm đã ra cửa, thậm chí còn đi bộ đi một đoạn đường rất dài.

Biệt thự mà Lạc Dịch Bắc mua, quá yên tĩnh, coi như là ngoại ô, mỗi ngày tới Dung Hi cũng rất tiện.

Lạc Dịch Bắc thừa kế công ty, lúc đi qua cô, có lẽ đã công tác tốt mấy giờ rồi, ánh mắt nhàn nhạt quét trên chân cô.

Hắn nhớ kỹ, lần trước cô đem mình chơi đùa rất vô cùng thâm thúy.

Kỳ thực, Lạc Dịch Bắc có nên tặng cô một chiếc xe không, có xe, ra vào chỗ xa chỗ gần cũng tiện hơn nhiều.

Thế nhưng, hắn lại cũng tới, giờ cô cũng không đi bộ từ chỗ hắn, sau này chân chính có xe, hai người đi đi lại lại không cùng lúc mất?

Lạc Dịch Bắc suy nghĩ một chút, cuối cùng đem chuyện này bỏ qua.

"Phương tiểu thư, chờ một lát tới phòng làm việc của tôi một chút." ném xong một câu, xoay người, hắn trực tiếp vào phòng làm việc của mình.

Phương Trì Hạ ngu người nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn một lúc, phản xạ có điều kiện cho là hắn lại muốn sai một đồng việc cho cô.

Ngồi trên bàn làm việc của mình, cô không vào phòng luôn mà do dự lúc lâu, cuối cùng mới đi vào.

Cũng may, Lạc Dịch Bắc hôm nay khá dễ tính.

"Giúp anh mua bữa sáng." thông báo một câu, muốn bắt tay vào làm xử lý công việc của mình, khước mắt liếc qua liếc đến cô đang muốn rời đi, bất động

thanh sắc chờ đợi, hần như nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên lại gọi cô, "Chờ chút!"

"Còn có việc?" Phương Trì Hạ dùng bước chân.

"Tiện thể giúp Nhiễm Nhiễm chuẩn bị một phần, một lúc nữa cô ấy tới sẽ không đợi được" Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn rất quan tâm cô ta, lo lắng bỏ thêm một câu.

Phương Trì Hạ ngăn ra, mặt cứng đờ.

Phạm vi công tác của mình, giờ cũng bao gồm phục vụ cả tình nhân của hần?

"Thật ngại quá, cái này không thuộc phạm vi công tác của em!" Phương Trì Hạ không chút suy nghĩ, một ngụm liền cự tuyệt.

Lạc Dịch Bắc ngừng đầu, tay đỡ trán, nhàn nhạt trả cô một câu, "Chuyện của Nhiễm Nhiễm cũng là chuyện của anh."

Anh nói xong đương nhiên, thái độ còn vô cùng đúng như thế, cảm giác kia như là đang nói cho cô biết, muốn hầu hạ hần cho tốt, phải có liên quan người đứng bên cạnh hần cũng phải hầu hạ chu đáo chung!

Phương Trì Hạ phẫn nộ, trong lòng rất muốn giễu cợt, có cần để cô phục vụ cho đám hoa cỏ đang tư tưởng hần luôn không?

Giương mắt lạnh lẽo nhìn hần thật lâu, giận thì giận, cô vẫn nắm nắm tay thẳng tắp lấy lưng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 376: Đôi vót cô chính là sủng ái

Kỳ thật suy nghĩ một chút, Phương Trì Hạ cảm thấy chính mình rất chậm chạp.

Tuy rằng cô với Lạc Dịch Bắc là quan hệ ẩn hôn, nhưng dù gì cô và anh cũng đã lấy giấy chứng nhận, lại còn sống chung lâu như vậy.

Anh là chồng trên danh nghĩa của cô. Nhưng hiện tại, cô là đang làm gì vậy?

Giúp cho chồng mình đi ra ngoài ngoại tình sao?

Có phải cô không thể nào giống những người vợ khác?

Phương Trì Hạ càng nghĩ càng cảm thấy trào phúng, anh đi cùng ai, có quan hệ cùng ai là chuyện của anh, cô vì cái gì mà phải dính vào?

Cô oán giận đi ra, muốn kéo cửa phòng để ra ngoài. Lạc Dịch Bắc gọi cô lại: "Tôi còn chưa nói xong!"

Phương Trì Hạ ngăn ra, bước chân ngừng lại.

"Còn việc gì?" Cô nói lạnh nhạt, Lạc Dịch Bắc chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, từ bàn làm việc lấy ra một quyển sổ, viết cái gì đó, đem tờ giấy đó xé đưa cho cô: "Đây là những thứ Nhiễm Nhiễm yêu thích: bánh bao gạch cua, sữa đậu nành, bánh quẩy. Bánh bao gạch cua chỉ có ở thành Tây, sữa đậu nành ở thành Nam, bánh quẩy ở thành Bắc, cô ấy mỗi lần về đây đều sẽ tới những nơi đó ăn sáng."

Anh nói mà mặt không có biểu hiện gì, mua ba thứ mà bắt cô chạy hết thành Nam, thành Bắc, thành Tây.

Phương Trì Hạ mặt lạnh nhìn anh, trong ánh mắt như có lửa.

Thật đúng là đủ sủng ái a!

Thành tây, thành nam, thành bắc?

Phương Trì Hạ tức giận đến phát run.

Nhìn chằm chằm Lạc Dịch Bắc một hồi lâu, khóe môi cô nhếch lên "Dung Hi đại khí lớn, gần đây muốn mở rộng kinh doanh có phải không cũng muốn mở ra vài cửa hàng bán bánh bao, bánh quẩy, sữa đậu nành?"

Lạc Dịch Bắc quan sát phản ứng của cô, nhìn anh mắt cô có lửa giận, khóe môi như có như không nâng lên.

"Phương tiểu thư, em có thể đi!" Đối với cô vẫy vẫy tay, hần lại tiếp tục chú ý vào công việc.

Phuong Tri Hạ ra khỏi Dung Hi. Lúc này, cô chính là rất rất tức giận, thật sự muốn đâm vào mặt tên Lạc Dịch Bắc kia.

Nhưng cũng chỉ có thể tưởng tượng mà thôi!

Cô hiện tại vẫn chưa thể tự lập, dù biết anh cố ý làm khó dễ nhưng cô vẫn phải tiếp tục lưu lại Dung Hi.

Phuong Tri Hạ từng ngày không ăn mấy loại bánh bao, bánh quẩy nên lúc Lạc Dịch Bắc nói của hàng chuyên bán nhưng thứ này, cô một chút cũng không có khái niệm. Vội vàng chạy tới thành Tây tìm kiếm. Sau một giờ, cuối cùng cũng tìm ra cái cửa hàng mà anh nói. Sau đó vòng qua thành Bắc rồi lại lượn xuống thành Nam. Tối lúc cô mang được đồ ăn về thì cũng đã qua buổi sáng mất rồi.

Đồ ăn mang về cũng lạnh ngắt.

Phuong Tri Hạ đi vào văn phòng, thấy Tô Nhiễm đang xem tạp chí.

Tô Nhiễm chính là chỉ cần an tĩnh mà ngồi ở đó cũng thể làm cho người ta mê mẩn.

Tô Nhiễm ngũ quan tinh xảo, giọng nói thanh thoát.

Nếu Phuong Tri Hạ đẹp mang theo sự diễm lệ khiến người ta ấn tượng khó quên.

Thì Tô Nhiễm lại đẹp ở khí chất, như một đóa lan ngào ngạt hương thơm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 377: Là cô chiếm vị trí của cô ấy

Tô Nhiễm đẹp, thiếu đi một phần cá tính nhưng lại tăng thêm một phần dịu dàng, ôn nhu.

Tô Nhiễm chính là mẫu người mà đàn ông thích, rất dễ gọi lên ý muốn bảo vệ của đàn ông.

"Tô tiểu thư, đây là bữa sáng của cô" Phuong Tri Hạ đem đồ ăn sáng đưa cho Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm tựa hồ không nghĩ rằng cô sẽ đi mua bữa sáng cho cô ấy. Sững sốt vài giây, ánh mắt liếc về phía Lạc Dịch Bắc.

Tô Nhiễm là con người rất tinh tế, thấy Phuong Tri Hạ mua đồ ăn về liền hiểu được một chút.

"Cám ơn." Chuyện gì cũng không làm rõ. Nhận lấy đồ ăn mà Phuong Tri Hạ đưa qua, ném thử liền nói "lạnh".

Một chữ, Phuong Tri Hạ nghe được trong lòng liền có một dự cảm không lành.

"Phải không?" Lạc Dịch Bắc vẫn vui đùa vào công việc, không thèm ngẩng lên mà trực tiếp ra lệnh: "Phiền Phuong tiểu thư đi mua lại một lần nữa."

Cô giận, không, phải là tức điên người mới đúng.

Hôm nay, anh chính là muốn chinh cô mà.

Đường xa như vậy, đồ ăn mua về không lạnh mới lạ.

Phuong Tri Hạ không rõ mình làm sai cái gì. Tối qua, cùng anh tranh cãi cũng là do cô không khống chế được.

"Làm sao vậy? Có ý kiến?" Lạc Dịch Bắc bỏ văn kiện sang một bên, mặt lạnh nhạt nhìn về phía cô, thấy trong mắt cô hừng hực lửa giận, anh lại còn có ý hỏi.

Phuong Tri Hạ hít một hơi thật sâu, nhân nhạ chậm chạp: "Xin hỏi Lạc tiên sinh khi nào chạy từ thành Tây sang thành Nam rồi lại vòng qua thành Bắc mua đồ ăn về tới Dung Hi mà vẫn còn nóng? Ngài chỉ giáo cho tôi một chút!"

"Như vậy a!" Lạc Dịch Bắc bộ dạng tựa hồ như là hiểu được, anh chuẩn bị đi qua đây thì Tô Nhiễm ở bên cạnh lại thực nhẹ nhàng mà nói một câu: "Mua mấy cái hộp giữ ấm là được."

Không có nửa điểm nhuệ khí, thực là hảo tâm nhắc nhở.

Phuong Tri Hạ nghe được lại càng giận dữ.

Cô ta muốn mình phải chạy tới siêu thị một lần nữa sao?

Đáng hận thật đáng hận, cô ta nghĩ mình là ai kia chứ.

Một đôi.....

Đầu Phuong Tri Hạ thoáng nổi lên bốn chữ.....gian phu dâm phụ.

Chính là, cần thận suy nghĩ một chút, cô mới là chiếm vị trí của Tô Nhiễm.

Hơn nữa, nếu Tô Nhiễm và anh lấy nhau thì chắc chắn sẽ không giống như cô là hôn nhân bí mật mà phải đường đường chính chính xuất hiện trước mọi người.

Phuong Tri Hạ từng Lạc Dịch Bắc một hồi lâu, cuối cùng vẫn là chạy đi mua lần nữa.

Đồ ăn đem về thì cũng đã buổi chiều rồi. Đưa tới cho Tô Nhiễm, cô ta chỉ nhàn nhạt liếc qua rồi nhẹ nhàng ném cho cô một câu: " Tôi đã ăn cơm trưa, cho nên, bữa sáng này.....Dù sao, vẫn cảm ơn Phuong tiểu thư."

Phuong Tri Hạ không để ý đến cô ta mà chỉ lạnh lùng nhìn Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu lên nhìn cô, thanh âm nhàn nhạt: "Phuong tiểu thư vất vả rồi"

Sau đó, tiếp tục chú ý đến công việc.

Chỉ là, một lúc sau lại ngẩng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 378: Tôi chỉ thuộc về anh

Anh nói: "Đúng rồi, lát nữa phiền Phuong tiểu thư đi phố Hoàng Hậu đặt cho tôi một bó hoa! Mười một bông hồng và ba bông cẩm tú.

Anh nói thật tự nhiên, một chút hồ thẹn cũng không có.

Phuong Tri Hạ tức đến mức muốn cắn anh một cái.

Ngụ ý của bó hoa chính là: đối với em yêu sâu sắc. Mười bông hồng: Anh chỉ thuộc về em, 3 bông cẩm tú: Anh yêu em.

Anh cùng tình nhân yêu yêu thương thương, vì cái gì muốn cô chạy đi chạy lại kia chứ?

Từ buổi sáng đến giờ, cô chạy khắp thành Tây, thành Nam, thành Bắc, thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Hiện tại, lại bắt cô đi ra ngoài, hơn nữa mục đích vẫn là vì lấy lòng Tô Nhiễm, cô tức đến phát run.

Tô Nhiễm và Lạc Dịch Bắc là quan hệ gì, cô không biết, cũng không quan tâm.

Nếu Lạc Dịch Bắc không như vậy lập đi lập lại nhưng lời làm cô khó sử thì thậm chí cô có thể xem Tô Nhiễm như không khí, chứ nói gì đến vì cô ta làm nhiều việc như vậy.

Phuong Tri Hạ nghĩ trong lòng để nén giận.

Cô quyết định, nếu Lạc Dịch Bắc tiếp tục như vậy, cô liền từ chức!

Rời đi khỏi Dung Hi cô vẫn có thể nuôi sống bản thân chỉ là tiền sẽ ít hơn mà thôi.

Nhưng mà, mỗi ngày không phải đối mặt khuôn mặt của Lạc Dịch Bắc, tâm tình của cô sẽ thoải mái không ít.

"Được, tôi đi" Nuốt xuống sự tức giận. Cô vẫn là nhìn, nhưng đây sẽ là lần cuối cùng.

Cửa văn phòng đóng lại.

Trong phòng, chỉ còn lại Tô Nhiễm và Lạc Dịch Bắc.

Tô Nhiễm nhìn chằm chằm phần đồ ăn mà Phương Trì Hạ mang về, khóe môi nở một nụ cười trào phúng.

Lạc Dịch Bắc là lợi dụng cô để kích thích Phương Trì Hạ sao?

"Em không thích hoa cẩm tú, chả nhẽ anh đã quên" cô ta nhàn nhạt nói.

"Vậy sao? Lần sau đổi cái khác" Lạc Dịch Bắc mặt không nâng lên một chút nào.

"Cũng không hề thích bánh bao gạch cua, sữa đậu nành cùng bánh quẩy" Tô Nhiễm nói thêm một lần nữa.

Anh yêu thích cô ta, đùa chặc?

Những lời như thế này cũng chỉ có Phương Trì Hạ tin mà thôi.

"Tôi đã biết." Lạc Dịch Bắc vẫn chú tâm vào văn kiện, giọng nói không có nửa điểm gọn sóng."

Tô Nhiễm không nói thêm.

Ở nhiều thời điểm, thuyết minh cũng không phải chuyện tốt.

Cô ôm theo một bó hoa đẹp tươi mát, lại độc đáo, được gói cẩn thận.

Đi vào văn phòng, thấy Tô Nhiễm cùng Lạc Dịch Bắc đang chuẩn bị rời đi.

"Tôi tiểu thư, đây là của....." Cô muốn đưa hoa cho cô ta nhưng Lạc Dịch Bắc lại kéo Tô Nhiễm một đằng đi ra ngoài.

Phương Trì Hạ cầm bó hoa đứng đờ tại chỗ, đầu ngón tay ghì chặt.

Mua về lại không cần, muốn chọc cô tức chết sao?

Tô Nhiễm cùng Lạc Dịch Bắc đi khỏi văn phòng, sắp tới thang máy, nhin không được hướng ánh mắt về phía Phương Trì Hạ nhìn.

Nhìn chằm chằm bó hoa trên tay cô, ánh mắt cô ta hiện lên tia âm đạm.

Bó hoa này, Dịch Bắc không chuẩn bị cho cô mà là cho cô ấy.

"Đi thôi."

Cửa thang máy mở ra, Lạc Dịch Bắc âm đạm nói.

Phương Trì Hạ vẫn ôm bó hoa đứng trong căn phòng rộng.

Lạc Dịch Bắc xem cô là cái gì chứ?

Thật sự không quan tâm tới một chút cảm xúc của cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 379: Về sau, tôi sẽ kiểm chế

Cô hôm nay đối với Lạc Dịch Bắc thật sự rất bức bối, phải kiểm chế lắm mới không bộc phát.

Cô rất muốn ăn miếng trả miếng với anh. Nhưng là anh cũng chưa nói sai.

Tô Nhiễm cùng anh có quan hệ, anh nói thì cô phải làm, kì thật vẫn là chuyện của anh.

Phương Trì Hạ trước nay không phát giác lực nhẫn nại của mình tốt như vậy, hiện tại cô, chính là khâm phục bản thân.

Cô nhìn bó hoa trong tay, muốn ném xuống đất, nhưng nghĩ lại tốt xấu gì cô cũng cực khổ chạy đi xa như vậy để mua, ném đi có chút đáng tiếc. Cô đem hoa mang về.

Lạc Dịch Bắc và Tô Nhiễm cùng đi, như bình thường sẽ rất muộn anh mới trở về.

Phương Trì Hạ đã quen ở một mình. Thiếu anh, cô cảm thấy rất tự tại.

Tự chuẩn bị cho mình một bữa tối, sau đó cô ngồi đọc sách.

Phương Trì Hạ vẫn luôn rất thông minh. Một quyển sách chuyên ngành người khác xem không hiểu gì, cô lại rất hay đọc chúng. Mà cô giỏi chủ yếu là do tự học

Chỉ là tự học nhưng cô vẫn có thể dành được rất nhiều học bổng.

Đây là sự thông minh, làm người khác ghen tị.

Đọc một mạch đến 12 giờ, Lạc Dịch Bắc đã trở về.

Ánh mắt hai người vô tình chạm nhau, có chút sùng sốt.

Anh là không nghĩ giờ này cô vẫn còn thức.

Còn cô sùng sốt vì anh đi hẹn hò cùng Tô Nhiễm sao bây giờ đã trở về.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhìn một hồi lâu, vẫn là Phương Trì Hạ rời mắt nhìn về sách trong tay.

Lạc Dịch Bắc không lên lầu mà đi tới chỗ cô ngồi xuống.

Phương Trì Hạ xem như anh không tồn tại, vẫn tiếp tục đọc sách.

Lạc Dịch Bắc nhìn bình hoa trên bàn mà ngẩn ra.

Một bó hoa không to cũng không nhỏ, cắm vừa vặn trong bình, trông vừa kiêu diễm, vừa đẹp, chỉ là hình như có vài bông bị bẻ gãy.

Lạc Dịch Bắc nhận ra đây chính là bó hoa mà anh sai cô đi mua. Anh cứ nghĩ rằng, trong tình cảnh ấy, cô sẽ tức giận mà đem hoa trực tiếp ném xuống chứ.

Nhìn chằm chằm những chỗ bị bẻ gãy, khóe môi anh nhẹ cong lên.

Tính tình thật bạo!

“Ném đi đáng tiếc, cho nên mang về.” Phương Trì Hạ thấy anh nhìn chằm chằm bó hoa, nhàn nhạt giải thích.

Cô kỳ thật có chút ngại ngùng, nói thế nào thì hoa này cũng là anh chuẩn bị cho người khác, lại bị cô mang về, rất dễ gây hiểu lầm.

"Ừ" Lạc Dịch Bắc thanh âm vẫn đậm như cũ, khóe môi mang theo một vòng cung nhỏ chỉ là cô không thấy mà thôi.

Phương Trì Hạ trầm mặc một lát, lại nói, “Hôm nay là tối quá đáng về sau sẽ kiểm chế lại.”

Thật nhẹ nhàng một câu, như là không có nửa điểm đau khổ, đối cái gì dường như đều không sao cả.

Nụ cười của anh sau câu này cũng tắt lịm.

Lúc anh trở về vốn đang nghĩ hôm nay cô bị chinh như vậy thì sẽ phát giận hoặc giống như mèo con hoang nhảy dựng lên phản kích anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 380: Muốn ôm anh

Anh cũng nghĩ đến vô số khả năng nhưng lại không nghĩ tới cô sẽ bình tĩnh như vậy.

Bình tĩnh như anh và cô vốn không có một chút quan hệ.

Cô như vậy, làm Lạc Dịch Bắc vô cớ nổi giận.

Đã làm tới mức này mà cô còn có thể xem như chưa có việc gì, nên nói là cô tâm lý quá vững hay là cô đối với anh vốn không có cảm giác.

Lạc Dịch Bắc bực bội kéo cà vạt, tùy tiện vứt sang một bên, rồi đứng dậy đi lên lầu.

Anh cảm thấy rất tức giận, bước chân cũng thật nặng. Đi lên cầu thang mà vang lên từng âm thanh: "Cộp, cộp,..." nghe rõ mồn một.

Phương Trì Hạ ngồi ở trên sofa, bất động thanh sắc mà nhìn theo thân ảnh anh rời đi, nghĩ xem chính mình đã nói sai cái gì.

Phương Trì Hạ khi trở lại phòng, chỉ cảm thấy cả căn phòng áp suất thật thấp, có chút lạnh.

Mùa này ban ngày có chút nóng, ban đêm chỉ có thể tính là mát lạnh, không có lạnh như thế này. Nhưng đêm nay, Phương Trì Hạ chính là cảm thấy toàn thân đều lạnh đến phát run.

Nhìn nhìn Lạc Dịch Bắc, cô như phản xạ có điều kiện mà muốn lặn vào trong ngực anh.

Nghĩ tới quan hệ của hai người thì cái ý nghĩ kia chính là thôi bỏ đi!

Hai ngày này cô đều mất ngủ, ngày hôm sau thức dậy rất sớm, đến Dung Hi, như cũ không đi cùng Lạc Dịch Bắc.

Hô, may mắn! Hôm nay Tô Nhiễm không có tới!

Phương Trì Hạ không có ghét Tô Nhiễm chỉ là không muốn bản thân vì cô ta mà trở thành cu li.

Tô Nhiễm không tới, Phương Trì Hạ tâm tình nhẹ nhàng đi không ít. Ngồi ở trong văn phòng, cảm giác không khí cũng tươi mát rất nhiều.

Hôm nay, cô không ra ngoài ăn trưa mà mang cơm hộp tự làm.

Trưa hôm nay Lạc Dịch Bắc ở lại văn phòng.

Phương Trì Hạ đem hộp cơm ra, mở hộp, đang chuẩn bị giải quyết cơm trưa thì cửa văn phòng Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên mở ra, thân ảnh anh từ giữa đi ra.

Ánh mắt nhàn nhạt hướng về hộp cơm trên tay cô, anh đi vài bước đến, ngồi bên cạnh cô.

Phương Trì Hạ tức giận tới mức ánh mắt phun hỏa. Anh cầm lấy chiếc đĩa không để cô ăn, nói: "Tôi đã nói qua là em chuẩn bị nhiều một chút."

Anh nói được mặt không đổi sắc, đem cô đẩy ra, đoạt lấy hộp cơm trên tay cô, cũng không có một chút gì hổ thẹn.

Loại sự tình này không phải anh chưa từng làm qua. Nhưng mà, lúc này cô đang đói bụng. Thức ăn đến miệng lại còn bị cướp đi, cô cực độ tức giận.

"Anh đi xuống dưới lầu mà mua!" Cô đẩy đẩy anh.

"Em là trợ lý của tôi cho nên, em đi" Anh cầm hộp cơm mà đi vào văn phòng.

Phương Trì Hạ tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh ta đang muốn làm cái gì?

Tiếp tục tra tấn cô sao?

Phương Trì Hạ phẫn nộ, nhưng lúc này bụng đang đói, bất đắc dĩ cô vẫn phải xuống nhà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 381: Một người một ngựa đến hẹn

Mang theo mục đích quyết nát thể của anh, lúc ăn no nê một trận xong trở lại văn phòng, Lạc Dịch Bắc cũng vừa vận đi ra từ phòng làm việc của mình.

"Chiều nay đi xử lý việc này giúp tôi." Nhìn thấy cô, thả một bản văn kiện lên bàn, ném lại một câu, sau đó anh xoay người rời đi.

Thậm chí cũng không nói nhiều vài câu.

Phương Trì Hạ cầm văn kiện nhìn một chút, hơi ngó ngán.

Lạc Dịch Bắc đưa cho cô chính là một bản hợp đồng, có lẽ là bảo cô thay anh đi đàm phán với người buôn bán, số tiền hợp đồng lên đến 5 tỷ.

Đây là một hạng mục lớn, vậy mà anh bàn giao hời hợt như là bảo cô đi pha tách trà giúp anh vậy.

Càng làm cho Phương Trì Hạ bắt ngờ chính là, hạng mục lớn như vậy, tại sao anh còn để cô đi thương lượng?

Tuy rằng Phương Trì Hạ cũng theo anh tham gia rất nhiều trường hợp thương mại, cũng có nghe bộ phận thương mại thảo luận về những việc này, nhưng dù sao cô cũng là người mới trên sàn thương mại, lý lịch quá nông, hạng mục lớn như vậy, bảo cô đi làm một mình, cô thật sự có chút không xác định mình có thể thắng hay không.

"Chiều nay anh không đi sao?" Gọi điện thoại cho Lạc Dịch Bắc, cô hỏi.

"Không có thời gian." Lạc Dịch Bắc hời hợt trả lời cô ba chữ.

Phương Trì Hạ bất đắc dĩ, gọi điện thoại hẹn gặp khách hàng, sau đó mang theo văn kiện một mình rời đi.

Lần đàm phán thương mại này khách hàng là một người đàn ông rất trẻ tuổi, thiếu gia nhà họ Thương, Thương Nhuệ, gia tộc kinh doanh cũng là một trong những gia tộc giàu nứt đổ đổ vách của thành phố C, hơn nữa nghe nói các mối quan hệ trong ngành rất tốt, giao thiệp cực kỳ vững chắc.

Người tên Thương Nhuệ này, Phương Trì Hạ sống ở thành phố C lâu như vậy, vẫn có chút biết tới.

Tiếng tăm không hề tốt đẹp gì, giống như Thi Lạc, là một tên vô lại.

Nhưng khác Thi Lạc ở chỗ, Thi Lạc coi như là vô lại, nhưng lại làm cho người ta cảm giác cũng khá là quang minh chính đại, chứ không giống như anh ta, Chỉ cần nhìn vào là thấy trong ác ngoài ác.

Lần đàm phán này người nhà họ Thương sớm định ra cũng không phải anh ta, mà là cha của anh ta, có lẽ là đã xảy ra chuyện gì đó mà cuối cùng người lên sân là anh ta.

Điểm ấy hẳn là Lạc Dịch Bắc không biết.

Lúc Phương Trì Hạ đi vào nhà hàng đã hẹn Thương Nhuệ, đối phương đã ngồi đợi ở đó, nhìn dáng vẻ xem ra đã đến từ rất lâu.

"Xin chào, Thương thiếu gia, tôi là người Dung Hi phái tới!" Phương Trì Hạ cười tự giới thiệu mình, kéo cái ghế ngồi xuống đối diện anh ta.

"Anh muốn uống chút gì không? Tôi trả." Lần ký kết này là Dung Hi muốn lấy được một mảnh đất từ nhà họ Thương, là Dung Hi tìm đối phương, Phương Trì Hạ hiểu rõ các quy tắc nắm bắt trên lĩnh vực kinh doanh, người nào muốn thắng thì người đó phải làm chủ.

Thương Nhuệ cũng không trực tiếp trả lời, mà là miễn cưỡng dựa vào ghế, xa xôi nhìn chăm chăm cô.

Ánh mắt của anh ta rất lơ đãng, không hề có một chút vẻ tinh ranh của người buôn bán, bộ dạng xem ra rất bất cần đời, nói chuyện cũng rất lười biếng. "Bây giờ mỗi một nhân viên Dung Hi phải ra đều đẹp như vậy sao?"

Anh ta ca ngợi, khen tặng, thậm chí còn mang theo chút đùa giỡn.

"Cảm ơn." Lúc này Phương Trì Hạ đã có một chiến lược để ứng phó, nhàn nhạt đáp lời, không coi lời nói của anh ta là chuyện to tát.

Hai người rất tùy ý chọn vài món ăn, Phương Trì Hạ chỉ đơn giản ném qua một chút, sau đó yên lặng chờ anh ta dùng hết mới nói chuyện chính.

Ai biết, Thương Nhuệ chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm cô, cũng không có ý định ăn cơm.

Đáy mắt anh ta mang theo một vệt cười, nụ cười có chút vô lại, nhìn ra trong lòng Phương Trì Hạ rất không thoải mái.

"Nếu như Thương thiếu gia tạm thời còn chưa muốn dùng thức ăn, vậy hay là chúng ta xem hợp đồng trước đi?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 382: Điều kiện duy nhất của tôi là, cô theo tôi

Cô muốn đẩy hộp đồng sang, lại bị anh nhàn nhạt ngăn cản, "Gấp cái gì?"

Dáng vẻ anh ta nói chuyện trước sau hững hờ, cảm giác kia, thật giống như anh ta tới đây không phải vì làm chuyện chính, mà là đang hẹn hò vậy.

Phuong Trì Hạ cau mày.

Xem ra, gặp gỡ một tên khó giải quyết rồi.

Phuong Trì Hạ trầm nghĩ mình nên đối phó như thế nào.

Nếu như anh còn làm tốn thời gian như thế nữa, chẳng lẽ cô vẫn phải ngồi đây với anh ta sao?

Phuong Trì Hạ bùng ly nước lên nhấp một ngụm, cup mắt không chút biến sắc suy nghĩ, liếc thấy Thương Nhuệ vẫn đang nhìn chăm chăm đánh giá cô, cô chậm rãi ngẩng mặt lên.

"Thương thiếu gia muốn như thế nào mới bằng lòng kí hợp đồng lần này, có yêu cầu gì không cần lo ngại cứ nói thẳng ra, giấy bút ở đây, chúng tôi là rất có thành ý, Dung Hi cũng sẽ dùng mọi khả năng thỏa mãn tất cả yêu cầu của đối tượng hợp tác. Chỉ cần anh nói được, chúng tôi liền có thể làm được. Dù cho hôm nay tại đây tôi không làm chủ được, tôi cũng sẽ quay về công ty xin chỉ thị." Cô cũng không vòng vo tam quất với anh ta, đơn giản gọn gàng dứt khoát hỏi.

Thương Nhuệ dường như rất bất ngờ đối với cô, sững sờ một hồi lâu, bộp bộp vỗ tay mấy cái, "Được, rất tốt, tôi thích sự có thành ý này của cô!"

Phuong Trì Hạ thở một hơi, chỉ mong mọi chuyện dễ dàng hơn chút, nhưng một hơi còn chưa kịp tỉnh táo lại, đối phương đã chọt phun ra một câu, "Điều kiện duy nhất của tôi là, Phuong tiểu thư dùng bữa tối với tôi có được không?"

Như là sợ cô từ chối, nói vừa dứt, lại bổ sung thêm một câu, "Nếu Dung Hi đã có thành ý như vậy, hẳn là sẽ không thể không đáp ứng một yêu cầu nhỏ bé như vậy chứ?"

Lời anh ta nói nghe vào không có một chút sức sát thương, nhưng lại ngăn chặn toàn bộ lời từ chối phía sau của Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ không chút biến sắc nhìn anh ta, vẻ mặt có chút cứng ngắc.

Kỳ thực, trên lĩnh vực kinh doanh, chuyện đi dùng bữa với khách hàng là rất bình thường.

Thế nhưng Phuong Trì Hạ không phải cô gái mười lăm, mười sáu tuổi, đi dùng bữa còn ý nghĩa như thế nào, cô không phải không biết.

Dùng bữa, uống rượu với khách hàng là cực kỳ bình thường, rất nhiều lúc còn không tiện từ chối.

Uống rượu vào, dễ xảy ra chuyện, cô cũng rất rõ ràng.

Nếu như Phuong Trì Hạ không gánh vác hợp đồng lần này trên người thì cô có thể từ chối tại chỗ.

Thế nhưng, hôm nay Lạc Dịch Bắc giao cho cô giấy tờ lớn như vậy, cô cũng nghe nói anh muốn lấy được mảnh đất kia, vị trí địa lý cực kì tốt, sau đó mặc kệ là làm hạng mục gì, tiền lời mang về cũng sẽ cực kỳ lớn, hiện nay thành phố C rất nhiều người mua nhà cũng đang cạnh tranh.

Nếu như hôm nay, cô từ chối, sau khi xoay người rời đi, thứ Dung Hi muốn đoạt được, có phải liền bị những người khác cướp đi?

Phuong Trì Hạ suy nghĩ rất lâu, im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, "Được, tôi đồng ý!"

Cô nghĩ, mặc kệ thế nào cũng nên thử một lần.

Đến lúc đó nếu như tình hình không ổn thì cô lại tùy cơ ứng biến, cẩn thận xử lý.

Phuong Trì Hạ vẫn là người khá cẩn thận, thế nhưng, dù sao trải nghiệm xã hội còn chưa đủ, rất nhiều chuyện phức tạp hơn cô nghĩ nhiều.

Buổi tối đi tới phòng khách sạn hẹn Thương Nhuệ, anh ta liên tục rót rượu cho cô.

Lúc Phuong Trì Hạ đến đã có chuẩn bị tâm lý, tối nay, cô chắc chắn không thoát được việc uống rượu, chỉ có thể nhắm mắt uống liền mấy chén.

Cô uống rất thông minh, kỳ thực mỗi ly đều tràn hơn một nửa, uống vào chỉ là phần nhỏ, ai biết lại bị Thương Nhuệ phát hiện, lại kính cô mấy ly.

Chương 383: Giọng làm cho người ta mềm nhũn

Từ lượng của Phuong Tri Hạ không tính là kém, thế nhưng cũng không chịu được, uống mấy ly, đã bắt đầu say đầu.

Thừa lúc vẫn còn lý trí, nhân lúc vào phòng rửa tay, cô gọi điện thoại cho Lạc Dịch Bắc.

Đây là cô tạo đường lui cho mình, chuyện tối nay, cô vì Dung Hi mà tranh thủ một lần, nếu như thuận lợi, vậy thì quá tốt.

Còn nếu như không kiên trì được, cô liền cầu cứu Lạc Dịch Bắc.

Chỉ cần có Lạc Dịch Bắc ở đây, cô liền cảm thấy, bất kể chuyện lớn như nào cũng không có vấn đề gì.

Phuong Tri Hạ sắp xếp đường lui ổn thỏa rồi mới yên tâm, bố cục khá là cẩn thận.

Lúc ở trong phòng rửa tay gọi điện thoại cho Lạc Dịch Bắc, giọng cũng đã có mấy phần say rồi, "Lạc Dịch Bắc..."

Giọng cô vốn khá là mềm mại, lúc này nghe vào càng yếu điệu, êm tai như thấm mật.

Lạc Dịch Bắc ngớ ngẩn, lúc đầu còn kỳ quái hôm nay có phải cô có chỗ nào không ổn hay không mà lại gọi anh bằng cái giọng khác lạ đến như thế, khiến xương người ta muốn mềm nhũn như thế.

Nhưng vừa nghe được men say trong giọng cô, một giây sau anh lập tức giận dữ, "Đang ở đâu? Cả buổi tối không chịu về nhà chơi bởi cái gì ở bên ngoài?"

"Em đang ở Hilton, anh tới đây đi!" Phuong Tri Hạ đơn giản nói với anh một câu rồi ngắt máy, mở vòi nước rửa mặt.

Cô muốn làm cho mình tỉnh táo một chút, tay vốc nước vỗ vỗ lên mặt, thế nhưng dường như không mang lại hiệu quả gì.

Lạc Dịch Bắc nghe tiếng tút tút ngắt máy điện thoại, cũng không biết tức giận từ đâu tới, lúc này bạo phát lợi hại.

Tô Nhiễm còn đang ở bên cạnh anh, lúc này hai người cũng vừa vặn dùng cơm, thấy sắc mặt anh không ổn, thăm dò hỏi, "Sao vậy?"

"Không có chuyện gì, anh có chút chuyện phải về trước, lát nữa em về một mình." Lạc Dịch Bắc ném lại một câu, lấy áo khoác, không quay đầu lại đi ra ngoài nhà hàng.

Bước chân anh rất nhanh, dường như còn rất tức giận, cảm giác kia giống như muốn đi giết người, cũng không thèm quay đầu lại nhìn cô.

Trong đầu anh lúc này toàn là những lời vừa nãy của Phuong Tri Hạ, nhất là cái giọng mềm nhũn chết người kia.

Lạc Dịch Bắc càng nghĩ càng buồn bực, con bé chết tiết kia biến bản thân mình thành dạng gì vậy chứ?

Tô Nhiễm cứng ngắc ngồi trên ghế, không chút biến sắc nhìn theo anh rời đi, lòng chìm vào đáy vực.

Anh sốt ruột rời đi như thế, là bởi vì Phuong Tri Hạ sao?

Cô quen Lạc Dịch Bắc từ lúc còn rất rất nhỏ, hình như là lúc cô ba tuổi.

Bây giờ cô 20 tuổi, hai người quen biết mười bảy năm.

Mười bảy năm, một quãng thời gian dài đằng đằng, Lạc Dịch Bắc trong ký ức của cô, đáng vẻ thật giống như mãi mãi không để ý đến chuyện gì, đối với chuyện gì cũng là thái độ lạnh lùng kia.

Sao có thể chỉ vì một người mà tâm trạng dao động lớn như vậy?

Nhưng bây giờ lại bởi vì Phuong Tri Hạ mà giống như biến thành người khác...

Tô Nhiễm không chút biến sắc nhìn bóng xe anh biến mất trong màn đêm, trái tim như ngâm trong băng đá, lạnh thấu xương.

Phuong Tri Hạ đứng trong phòng rửa tay một hồi lâu, vốn định chờ Lạc Dịch Bắc đến, kết quả Thương Nhục không biết làm sao bỗng nhiên lại đây.

"Có khỏe không?" Anh ta kỳ thực cũng khá tốt, tuy vô lại, nhưng ít nhất không thô tục dùng đến thủ đoạn bỏ thuốc hèn hạ kia.

Kỳ thực đầu Phuong Trì Hạ đã rất choáng váng, chân cũng có chút đứng không vững, thế nhưng, sợ sau khi mình hôn mê sẽ phạm sai lầm nên cô vẫn gắng gượng giữ tỉnh táo, để cho dáng vẻ mình xem như không có chuyện gì.

"Tôi không sao, tôi muốn ra ngoài hóng gió một chút, lát nữa quay lại." Sóng lưng thẳng tắp, muốn tìm cớ rời đi, cổ tay bất ngờ bị Thương Nhuệ kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 384: Anh còn nguy hiểm hơn

"Tửu lượng kém vậy sao?" Thương Nhuệ chỉ thoáng một cái trói cổ tay cô lại, cơ thể mềm mại của Phuong Trì Hạ ngã vào trong ngực anh ta.

Theo phản xạ có điều kiện muốn giơ cánh tay lên chống đỡ ở giữa hai người, vừa mới nhúc nhích một chút, như là cảm thấy được ý đồ của cô, Thương Nhuệ kim chặt lấy tay cô.

"Thả tôi ra!" Phuong Trì Hạ giẫy dụa trong ngực anh ta, lúc ngược lên nhìn anh ta chỉ thấy hoa mắt.

"Tôi mang cô về phòng riêng, tôi là đang bảo đảm an toàn cho cô, một cô gái say thành như vậy đi tới đi lui rất nguy hiểm, không phải sao? Vì thế đi với anh nào!" Đầu ngón tay nắm lấy cằm cô, nâng gương mặt xinh đẹp của cô lên nhẹ nhàng khuyên nhủ, lúc Thương Nhuệ nói chuyện, mang theo một tia lười biếng.

Phi!

Phuong Trì Hạ muốn mắng người!

Đi ra ngoài nguy hiểm?

E là theo anh đi vào còn nguy hiểm hơn!

Đầu ngón tay lần xuống da thịt mình, tàn nhẫn mà bấm một cái, để cho lý trí cô duy trì tỉnh táo, eo nhỏ chui ra khỏi ngực anh ta.

"Thương thiếu gia, chuyện hợp đồng, bây giờ có thể kí rồi chứ?" Lúc này đầu Phuong Trì Hạ đã rất choáng rồi, nhưng vẫn không quên mục đích mình tới đây.

Nhìn cô như vậy, làm cho Thương Nhuệ cau mày.

"Chuyên nghiệp tới vậy sao? Dung Hi thuê cô bao nhiêu tiền một tháng? Chuyển tới chỗ tôi, tôi trả cô gấp ba lần so với lương hiện tại!"

"Rất tiếc, hiện nay tôi không có dự định đổi chỗ làm." Phuong Trì Hạ lui về phía sau hai bước, rất thẳng thắn từ chối.

Đổi nghề vấn đề này, hôm nay lúc cô bị Lạc Dịch Bắc làm cho tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không phải cô không có nghĩ tới, mà là nghĩ vẫn chỉ là nghĩ.

Với tính cách Lạc Dịch Bắc, anh sẽ không để cho cô làm như vậy!

Dù cho cô chạy trốn thật xa, chỉ cần anh không muốn thả cô ra thì cũng sẽ trực tiếp xách cô về.

Mà hiện tại, sau khi tỉnh táo lại, bản thân cô cũng không muốn thay đổi.

Ở Dung Hi, tuy rằng rất nhiều lúc Lạc Dịch Bắc rất đáng trách, nhưng tối thiểu, với thân phận là vợ anh, cô chỉ ít không gặp phải trên các loại quy tắc ngầm trên lĩnh vực kinh doanh.

Còn nếu đổi chỗ khác, thì không biết được.

Hơn nữa Thương Nhuệ vốn cũng không phải người tốt lành gì!

Phuong Trì Hạ từ chối thẳng, điều này làm cho Thương Nhuệ cảm thấy có chút thất bại.

"Vậy cũng thật là đáng tiếc, aiz!" Thờ dài, ánh mắt xa xôi quét qua người cô một cái, anh không chút biến sắc nhìn chằm chằm cô đánh giá.

Phuong Tri Hạ vốn ý thức mơ hồ, tay chân như nhũn ra, hoa mắt chóng mặt, đầu mờ mịt, bất cứ lúc nào cũng có thể không chịu đựng nổi.

Bị anh ta nhìn như thế, cô cảm giác nguy hiểm đứng thẳng lên, muốn kéo dài khoảng cách với anh ta, nhưng bước chân lại lao đảo một hồi.

Thương Nhuet tỉnh mắt, bước lên vài bước, đưa tay kéo cô lại.

"Cô uống nhiều rồi, tôi dẫn cô lên lầu nghỉ ngơi." Không quan tâm cô muốn hay không, ôm ngang cô lên đi lên lầu, nhưng Phuong Tri Hạ lại tiếp tục giãy dụa trong ngực anh ta, "Đừng đụng vào tôi, buông tay!"

"Cô đứng không vững, để tôi dìu cô." Thương Nhuet không tức không phiền, thậm chí rất có tâm trạng nói chuyện với cô.

Phuong Tri Hạ không để ý đến anh ta, muốn đẩy anh ta ra nhưng không thành công, lúc hai người đi qua một quầy hàng, cô bỗng nhiên với lấy bình hoa trên bàn, quay ra sau đánh xuống gáy anh ta.

Cô công kích ngay chỗ yếu hại của anh ta, đập bình xuống, Thương Nhuet hừ một tiếng, lúc ngẩng mặt đầu lên, con mắt phun lửa.

"Con khốn không biết phân biệt tốt xấu!" Anh bị cô làm tức giận, mọi kiên nhẫn bị sự công kích của cô làm tan hết, con mắt che kín một tầng màu đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 385: Muốn ăn tươi nuốt sống cô

Hai người còn đang trong đại sảnh khách sạn, anh ta cũng mặc kệ.

Kéo lấy cánh tay cô, đẩy cô dựa vào vách tường phía sau, tay nâng sau gáy cô, khiến cho khuôn mặt cô ngẩng lên đối diện mặt anh ta, nhắm ngay môi cô hôn tới.

"Đừng đụng tôi!" Phuong Tri Hạ nghiêng mặt trái né phải tránh, cơ thể kịch liệt giãy dụa trong ngực anh ta.

Cô chống cự có chút điên cuồng, lúc bị chọc tức, tính tình cũng rất hung dữ, hướng dưới quần anh ta đập một cái, vừa tàn nhẫn tát anh ta mấy cái.

Thương Nhuet không chiếm được tiện nghi, vị đắng lại chịu không ít, trên mặt bị tát đến rát, còn bị in ra vài dấu năm ngón tay.

Con khốn này!

Thương Nhuet có lẽ chưa từng đụng phải thể loại mạnh mẽ như thế, xoa xoa gò má rướm máu, không để ý cô giãy dụa, môi tiếp tục muốn đến gần, bên tai xoẹt qua một viên đạn, lúc lấy lại tinh thần thì bên cạnh bỗng nhiên vang lên một tiếng "đoàng" của súng.

Thương Nhuet thoáng sững sờ, dừng hết tất cả động tác, tầm mắt cứng ngắc nhìn ra phía sau.

Lạc Dịch Bắc từ ngoài đại sảnh khách sạn đang bước từng bước tới, trong tay cầm súng, nòng súng nhắm ngay hướng anh ta, sắc mặt âm u dày đặc, lạnh đến mức như Tu La Địa Ngục.

"Sao nào? Thiếu gia nhà họ Thương nói chuyện làm ăn với người khác chính là như vậy sao? Cách thức như vậy, cũng thật làm tôi mở mang tầm mắt!" Giọng anh rất lạnh, nói đúng hơn là cực kỳ trào phúng.

Phuong Tri Hạ khiếp sợ ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn theo hướng anh, đẩy Thương Nhuet ra liền chạy tới chỗ anh, "Lạc Dịch Bắc!"

Bộ dạng cô rất chật vật, có lẽ là do giãy dụa quá mức kịch liệt mà tóc rơi hết cả lên, sắc môi trắng bệch, hẳn là vừa rồi trong lòng rất hoảng sợ.

Lúc Lạc Dịch Bắc lái xe tới nơi, liền lên con giận dữ.

Nhìn thấy dáng vẻ ấy của cô, anh càng không nhịn được tức giận.

Ngực như bị người ta nhóm lửa, "Phùng" một cái, tất cả tức giận nháy mắt bùng cháy, ánh mắt lạnh đến mức muốn giết người.

Phuong Tri Hạ bị anh nhìn làm cho cơ thể không nhịn được run lên.

Làm sao lại dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống này nhìn cô chứ?

Bộ dáng này của Lạc Dịch Bắc xem ra rất đáng sợ, nhưng cũng không biết từ lúc nào, Phương Trì Hạ dường như không sợ anh nổi giận nữa.

Dưới ánh mắt sắc bén như dao găm của anh, cô không chỉ không lùi bước, trái lại còn hơi di chuyển về bên cạnh anh.

Động tác của cô có chút cẩn thận từng li từng tí, như thỏ con đang khiếp sợ.

Dưới ánh mắt toả đầy khí lạnh của Lạc Dịch Bắc, cô từng bước từng bước đến gần anh một chút, gần thêm chút nữa, cuối cùng trực tiếp tới trước mặt rồi chui vào trong ngực anh.

Động tác đó làm cho Lạc Dịch Bắc ngớ ngẩn, sống lưng căng cứng, không chút dấu vết thả lỏng.

"Em làm anh ta bị thương!" Liếc nhìn trên mặt Thương Nhuệ khắp nơi bị thương, nơi cổ còn hơi đỏ, ánh mắt cô có chút bất an.

Cô sợ chính là bị cô làm chuyện xấu, sau này thứ mà nhà họ Lạc muốn đoạt được, khẳng định chỉ có thể chấp tay để cho người khác hưởng.

Ai biết, Lạc Dịch Bắc lại giống như không chút để ý, rất lạnh lùng kiêu ngạo trực tiếp trả lời cô một câu, "Làm tốt lắm!"

Khẩu khí của anh kỳ thực rất lạnh lùng, thế nhưng, bên trong lạnh lùng lại mang theo một loại dung túng khó nói thành lời.

Phương Trì Hạ ngẩn ra, ngẩng đầu lên ngạc nhiên nhìn anh, đối với lời anh nói dường như có hơi bất ngờ.

Sau khi Lạc Dịch Bắc xuất hiện, sắc mặt Thương Nhuệ vẫn bình tĩnh.

Không chút biến sắc nhìn hai người thân mật, lòng mày anh ta không nhin được nhú nhú.

Mẹ, đừng vào ai không đừng, sao tùy tiện đừng một cái liền đừng vào người của Lạc Dịch Bắc?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 386: Bắt nạt cô, ai cũng không thể

Lạc Dịch Bắc xuất hiện, làm cho Thương Nhuệ rất ảo não.

Nhà họ Lạc không chỉ có quy mô ở thành phố C, mà còn có sức ảnh hưởng toàn Châu Á, e sợ đến không có mấy người dám trêu vào.

Quyền thế nhà họ Thương cũng rất lớn, trong gia tộc có mấy người đứng đầu thành phố, nhưng không giống với phạm vi thế lực của nhà họ Lạc.

Kỳ thực đều không phải kẻ tầm thường, thế nhưng, toàn bộ thành phố C, hẳn là không có mấy người dám gây thù hằn với nhà họ Lạc.

Lúc đầu Thương Nhuệ cảm thấy, Phương Trì Hạ cùng lắm là một nhân viên trong công ty, không nghĩ tới cô lại là người của Lạc Dịch Bắc.

Thương Nhuệ cứng ngắc đứng tại chỗ, trầm nghĩ nên giảng hòa làm sao.

Lạc Dịch Bắc còn đang chứa nòng súng vào anh ta, thế nhưng ánh mắt lại không nhìn về hướng anh ta, mà là nhìn Phương Trì Hạ.

"Tên đó vừa mới đụng vào chỗ nào?" Giọng của anh vốn khá lạnh, lúc này càng mang theo một luồng ý lạnh thấu xương, làm cho sống lưng Thương Nhuệ đều chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

Anh dường như không có ý bỏ qua, cho dù biết rõ Phương Trì Hạ cũng không bị thiệt thòi bao nhiêu, nhưng nhìn dáng vẻ hiện giờ của cô, anh chính là nuốt không trôi một bụng tức giận.

Trong lòng Thương Nhuệ càng nén giận hơn.

Người tinh mắt đều nhìn ra được, người chịu thiệt rõ ràng là anh!

Nhưng hướng nòng súng của Lạc Dịch Bắc còn chưa dời đi, anh biết rõ lời này mình cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng, không thể nói ra được.

Ánh mắt không chút biến sắc nhìn về phía Phương Trì Hạ, anh chỉ có thể âm thầm chờ mong cô có thể dễ nói chuyện một chút.

Phương Trì Hạ đang im lặng suy nghĩ nên giải quyết việc này như thế nào.

Lạc Dịch Bắc là loại chọc tới ai cũng không sợ, Phương Trì Hạ biết, nếu như cô tìm từ không thoả đáng, đến lúc đó chuyện gây chết người là rất có khả năng xảy ra.

Cô rất tức giận hành vi của Thương Nhuệ, thế nhưng, đưa người vào chỗ chết, đúng là không cần thiết.

Hơn nữa, với bối cảnh chính trị của nhà họ Thương, nếu thật sự làm căng, đối với nhà họ Lạc cũng không hẳn là chuyện tốt.

Phương Trì Hạ cân nhắc một hồi, đề tay lên tay Lạc Dịch Bắc, cất bàn tay đang cầm súng chỉ vào đối phương của anh đi.

"Em không sao, còn anh ta có thể sẽ khá là có sao." Nghĩ đến cái đập vừa rồi của mình, ánh mắt cô theo bản năng liếc mắt nhìn chỗ đựng quần của Thương Nhuệ.

Ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Lạc Dịch Bắc còn dừng lại trên mặt Thương Nhuệ, dường như không có ý buông tha.

Lần thứ hai muốn vung súng trong tay lên, cơ thể Phương Trì Hạ bỗng nhiên mềm mại co quắp ngã xuống đất.

Cô uống quá nhiều rượu rồi, tay chân đều mềm nhũn, đứng cũng đứng không vững.

Lạc Dịch Bắc mắt lạnh nhìn bộ dáng này của cô, xanh mặt nâng cô dậy, khom người bế cô lên.

Đầu Phương Trì Hạ rất choáng váng, tùy ý anh ôm cô như vậy, hai tay rất tự nhiên ôm lấy cổ anh.

Vùi đầu ở trong ngực anh, cô uể oải nhắm hai mắt lại.

Lạc Dịch Bắc mắt lạnh nhàn nhạt nhìn cô một cái, ngửi hô hấp nặng nề say mùi rượu của cô, cũng không ôm cô rồi đi, mà là từng bước từng bước đi về phía Thương Nhuệ.

Dừng lại trước mặt anh ta, ánh mắt hai người đàn ông đối đầu nhau, anh từng chữ từng chữ cảnh cáo, "Chuyện làm ăn có thể không làm, nhưng tôi nói cho anh biết, nếu như động tới cô ấy, tôi sẽ làm cho nhà họ Thương mấy đời cũng không thể bước chân vào thành phố C!"

Một câu nói rất lạnh lẽo, như gió lạnh trong hầm băng truyền đến, lạnh đến thấu xương.

Trong đầu Thương Nhuệ như có thứ gì ùng ùng nổ tung, cả người hoàn toàn cứng lại.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta, ôm Phương Trì Hạ không quay đầu lại đi về phía xe của mình.

Một đường lên xe này, Phương Trì Hạ vẫn hỗn loạn ngơ, rất an phận.

Nhưng ai biết lúc sắp về đến nhà, cô đang nhắm mắt bỗng nhiên mở phắt ra, ánh mắt quét qua người anh ở bên cạnh, bỗng nhiên nhảy vọt lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 387: Đêm mây đen gió lớn

"Vừa rồi anh đến đúng lúc lắm!" Cũng mặc kệ anh đang lái xe, đầu cô dựa vào trên vai anh, thậm chí còn duỗi hai tay ra ôm lấy anh.

Một động tác làm cho Lạc Dịch Bắc hơi sững sờ, về mặt động lại vài giây.

Phương Trì Hạ giống như không ý thức được hai người còn ở trên xe, cạ cạ đầu trên vai anh, có lẽ cảm thấy dựa có chút không thoải mái lắm, lại đi chui vào trong ngực anh.

Cô vòng tay ôm cổ anh, lúc tựa trong lòng anh, mặt trực tiếp chôn trên ngực anh.

Hơi thở nhàn nhạt, mang theo chút mùi rượu phun ra, nhiệt độ ấm áp, cách lớp vải mỏng manh rõ ràng lan truyền đến da thịt Lạc Dịch Bắc, gần như trong nháy mắt, hun nóng nhiệt độ trên người anh đến mức nóng rực lên.

Lạc Dịch Bắc có chút buồn bực, ngược lại cũng không ghét cô tới gần, chỉ là đang lái xe lại bị cô trêu chọc đến trêu chọc đi như thế, cảm giác thực sự hơi không tốt lắm.

Anh nóng lên kỳ thực là cơ thể, không phải là tâm trạng.

"Ngồi đằng hoàng đi!" Nhàn nhạt quét cô một cái, anh nhắc nhở.

Phương Trì Hạ không để ý tới anh, mặt vẫn cứ chôn ở trên ngực anh, đầu tóc dán vào anh làm phiền.

Có lẽ cô không ý thức được mình đang làm gì, chỉ đang điều chỉnh tư thế làm cho cô cảm thấy thoải mái.

Lạc Dịch Bắc bị cô làm phiền đến miệng khô lưỡi khô, có chút buồn bực kéo cổ áo, mở ra mấy viên cúc áo.

"Trở lại chỗ của mình đi!" Anh đang lái xe, hành vi bây giờ của cô là đang đùa với lửa!

"Đêm nay không ở cùng Tô Nhiễm sao?" Phương Trì Hạ như không nghe lời anh nói, ngửa mặt lên tròn mắt nhìn anh, tự nhiên nói chuyện với anh.

Lạc Dịch Bắc cau mày, khuôn mặt hơi vắn vẹo một hồi.

Lúc như thế này tại sao còn nhắc đến người khác?

"Có phải là em làm phiền đến hai người?" Phương Trì Hạ không chút biến sắc nhìn anh, lại hỏi.

Giọng điệu của cô dường như còn có chút áy náy, lọt vào tai Lạc Dịch Bắc, nghe như thế nào cũng thấy khó chịu.

"Câm miệng!" Mặt không hề cảm xúc ném cho cô hai chữ, ánh mắt anh quét về phía cánh tay cô.

Cánh tay cô còn ôm anh, chặn lại một nửa tầm mắt của Lạc Dịch Bắc, anh ra hiệu cô bỏ tay ra.

Ai biết, Phương Trì Hạ cũng không biết là say rượu phản ứng chậm hay là làm sao, mà chỉ là ngỡ ngàng nhìn anh, không có một chút động tác.

Lạc Dịch Bắc đầu đầu xoa xoa huyệt Thái Dương, cũng không có đưa tay đẩy cô ra, chỉ nhàn nhạt cảnh cáo, "Nếu như lại tiếp tục chơi với lửa, có tin anh trực tiếp giải quyết ngay tại đây không?"

Giọng điệu của anh, mang theo nồng đậm cảnh cáo.

Câu nói như thế này, nếu như là bình thường, Phương Trì Hạ nghe xong chắc chắn sẽ đỏ mặt dời tầm mắt qua một bên.

Nhưng cô của đêm nay, cũng không biết là tác dụng của cồn hay là có ý định muốn tranh cãi với anh mà cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn ra ngoài, ngẩng đầu lên, đôi mắt trong sáng nhìn về phía anh, "Ờ đây? Nhưng mà, ánh đèn ở đây rất sáng nha!"

Cô, không những không từ chối, mà còn dùng cái giọng mềm mại kia nói như vậy, kỳ thực càng như là mời chào.

Ánh đèn sáng quá...

Ý tứ là, chuyển sang nơi khác là được?

Lạc Dịch Bắc bị một câu nói của cô làm cho yết hầu có chút phát khô.

Không chút biến sắc quan sát về mặt cô, anh nhìn chăm chăm cô nhìn một lúc lâu, ánh mắt âm u.

"Chúng ta chuyển sang nơi khác?" Nhíu mày nhìn cô, anh xa xôi kiến nghị.

Ánh mắt Phương Trì Hạ mông lung nhìn anh, cũng không biết là say rượu nên không làm chủ được ý thức hay là làm sao mà ngoài dự đoán của Lạc Dịch Bắc, cô lại cười dịu dàng gật gật đầu.

Cô như vậy, làm cho Lạc Dịch Bắc rõ ràng cảm thấy khó mà tin nổi.

"Em chắc chứ?" Liếc chéo cô, giọng anh dương cao lên chút.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 388: Đây là em tự chuốc lấy

Phuong Tri Hạ chỉ chần chừ một lúc, sau đó vẫn gật đầu một cái.

Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn ung dung nhìn cô, đuôi lông mày giật giật.

"Lời này là em nói." Đây cô dựa vào chỗ ghế phụ bên cạnh, giúp cô cài dây an toàn, nắm chặt tay lái, nhú mày nhìn về phía trước, dưới chân mạnh mẽ đạp chân ga một cái, chiếc xe thể thao màu trắng brum một tiếng tăng tốc độ.

Một đường phóng nhanh, quay đầu, điều khiển xe chạy tới một bờ biển gần nhà, anh kết ngừng xe lại.

Phuong Tri Hạ nghiêng người dựa vào cửa sổ xe, không biết đang ngủ hay thức.

"Lại đây!" Lạc Dịch Bắc xoay mặt qua, ánh mắt quét qua trên gò má cô, kêu cô một tiếng.

Phuong Tri Hạ không quan tâm, ôm một cái gối ôm nhỏ nhắm mắt cũng không biết đã ngủ hay chưa.

Lạc Dịch Bắc giúp cô tháo dây an toàn ra, ôm lấy cô.

đặt cô ngồi trên đùi mình, điều chỉnh cho hai người có vị trí thoải mái, ngồi mặt đối mặt với nhau, anh lần thứ hai giương giọng, "Dậy nào."

Phuong Tri Hạ mơ màng mở mắt, ánh mắt mông lung nhìn anh, giống như còn chưa kịp phản ứng tình hình trước mắt.

Cánh tay Lạc Dịch Bắc ôm cô hơi siết lại, liếc mắt nhìn ra ngoài, anh xa xôi trên chóc, "Hoàn cảnh nơi này có hài lòng chưa? Không đèn!"

Anh dùng những lời cô nói lúc nãy trên chóc cô, lúc nói chuyện, mặt đưa sát vào cô rất gần.

Hô hấp ấm áp, nhàn nhạt phả lên mặt cô, lên tai, mát mát lạnh lạnh, và còn có mùi đặc biệt dễ chịu.

Phuong Tri Hạ vòng hai tay lên cổ anh, ngoác nhìn anh, đáy mắt như được phủ một màn sương.

Bốn mắt nhìn nhau, Lạc Dịch Bắc không chút biến sắc nhìn cô, xoay mặt cô thẳng vào mình, môi nhắm ngay môi cô hôn lên.

Anh hôn rất bá đạo, còn rất thô lỗ, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ siết chặt eo cô, giống như muốn bẻ gãy cô làm đôi.

Đêm nay sau khi anh nhận được cú điện thoại kia của cô, vẫn luôn tức giận nặng nề.

Sau khi tới nơi còn nhìn thấy cô nhếch nhác như vậy, anh càng nổi nóng hơn.

đêm nay anh tức giận, tất cả đều bởi vì cô.

Anh đã không chạm vào cô, cô ngược lại tốt lắm, chủ động đụng chạm anh.

Lạc Dịch Bắc cảm thấy, nếu như hai người thật sự làm những chuyện kia trong tình huống như này thì cũng là do Phuong Tri Hạ tự mình chuốc lấy!

Phuong Tri Hạ tùy ý anh hôn, cũng không đẩy anh ra.

Không chút biến sắc nhìn anh gần trong gang tấc, hai tay ôm cổ anh siết chặt, dưới ánh mắt hơi run của Lạc Dịch Bắc, cô ngẩng mặt lên, chậm chậm đáp lại anh.

Bầu không khí bên trong xe, bởi vì một động tác của cô mà dường như đột nhiên nóng lên mấy độ.

Lạc Dịch Bắc rất tiện tay kéo cổ áo mình ra, bàn tay đặt bên hông cô nắm chặt lại, đẩy cô dựa vào cái ghế phía sau, tay nắm lấy quần áo cô định cởi ra, Phuong Tri Hạ bỗng nhiên giữ cổ tay anh lại.

"Chúng ta không nên ở chỗ này!" Giọng cô vốn đặc biệt nhu hòa, lúc này còn dùng ngữ điệu mềm mại như vậy nói ra, cảm giác kia, giống như đang làm nũng.

"Nơi này làm sao? Quá tồi?" Lạc Dịch Bắc lúc này vẫn còn rất kiên nhẫn, thậm chí rất có tâm trạng mà đùa với cô.

"... Tránh thai!" Phuong Tri Hạ nhắc nhở anh hai chữ, khuôn mặt rất nóng, cũng không biết là do uống rượu hay do lúng túng.

Lạc Dịch Bắc đầu tiên là ngẩn người, cũng không nghĩ tới cô đề ý chính là vấn đề này.

Ánh mắt nhìn quét trên quần áo cô một chút, tay anh bỗng nhiên đặt trên người cô, tìm tòi từ trên xuống dưới, như là đang tìm kiếm cái gì.

"Anh làm gì vậy?" Phuong Tri Hạ không hiểu mục đích của anh, tránh trái tránh phải, muốn tránh khỏi động tác của anh, lại bị Lạc Dịch Bắc ôm lấy eo siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 389: Không thích anh ở cùng với cô ta

"Anh làm gì vậy?" Phương Trì Hạ thấy nhột, cơ thể co rúm lại ở trong ngực anh.

Lạc Dịch Bắc cũng không để ý tới cô, tự nhiên tìm tòi ở trên người cô hồi lâu, chậm rãi ngẩng mặt lên, sau đó nói ra một câu làm cho mặt Phương Trì Hạ nháy mắt đỏ rực.

Khóe môi khẽ nhếch, anh nói, "Không phải lúc nào em cũng thích mang thứ kia trên người sao?"

Anh nói chính là BCS, lúc anh mới quen Phương Trì Hạ, ở quán bar bắt gặp cô mang theo BCS nên trêu chọc cô.

Mặt Phương Trì Hạ đỏ đến mức sắp bốc cháy, sắc mặt lúng túng không chịu được.

"Lần kia là bất ngờ!" Lần kia là do người khác kín đáo đưa cho cô!

"Ồ?" Lạc Dịch Bắc vẫn ung dung nhìn cô, một tiếng "Ồ" kia, âm cuối bị anh kéo hơi dài.

"Không có cái kia em không quen, về nhà thôi!" Phương Trì Hạ đẩy anh ra ngồi trở lại ghế phụ.

Động tác của cô không mấy linh hoạt, có lẽ là do uống rượu, động tác bò đi này suýt chút nữa đã té từ trên ghế xuống.

Bộ dáng này của cô, thấy khóe mắt Lạc Dịch Bắc giật một cái, lửa giận lại bắt đầu bốc lên.

Tính dần vật mình thành cái dạng gì nữa đây?

"Tại sao hôm nay lại đi gặp loại người như vậy?" Mặt lạnh, trong giọng nói cũng mang theo vài tia tức giận dữ dội, "Loại người như vậy cỡ em cũng có thể đối phó được sao? Không biết đàn ông không tên nào an toàn sao?"

Anh rất tức giận, câu sau, gần như là gầm lên.

Phương Trì Hạ đồng ý đến hẹn, tất cả đều là vì cân nhắc lợi ích của Dung Hi, bây giờ lại bị anh la như vậy, Phương Trì Hạ bị anh la đến mơ hồ, ngây ngốc nhìn anh, tất cả oán ức bỗng nhiên liền một mạch dâng hết lên, "Em muốn giúp Dung Hi ký được hợp đồng kia, thế nhưng Thương Nhuệ vẫn không chịu bàn chuyện ký kết, bảo em buổi tối lại tới bàn bạc với anh ta, nhưng ai biết tối nay liền biến thành như vậy..."

"Em không có đầu óc sao? Bao nhiêu tuổi rồi? Tên đó có ý đồ xấu rõ ràng như thế rồi em còn không nhìn ra được sao? Từ lúc nào Dung Hi lại cần nhân viên hi sinh để ký hợp đồng hả?" Lạc Dịch Bắc càng nghe càng tức giận, nói chuyện cũng sắc bén hơn.

Phương Trì Hạ kỳ thực cho là mình sắp xếp xong đường lui rồi mới đi, sao cô có thể không biết tình huống này sẽ gặp nguy hiểm chứ?

Cô cũng không muốn đi, nhưng cuối cùng không phải là bởi vì Dung Hi của anh nên mới đi sao.

Bây giờ ngược lại tốt lắm, anh đáp lại bằng cách la cô?

Nhắc cảm lên, nhìn anh trong khoảng cách gần, cô không cam lòng yếu thế phản kích, "Anh dựa vào cái gì mà la em? Anh chạy đi hẹn hò với Nhiệm Nhiệm của anh, giao cho em xử lý chuyện lớn như vậy, bây giờ anh lại có tư cách gì nói em?"

Cô hét rất lớn tiếng, hét lớn đến mức làm Lạc Dịch Bắc sững sốt vài giây.

Hôm nay Lạc Dịch Bắc bảo cô phụ trách chuyện này, kỳ thực là đang rèn luyện cô, thế nhưng lúc ấy không biết người nhà họ Thương phái ra lại là Thương Nhuệ.

Chuyện xảy ra sau đó, không phải do anh quyết định.

"Em không thích anh ở cùng Nhiệm Nhiệm?" Anh sững sốt một hồi lâu, mới chậm rãi hỏi.

Phương Trì Hạ không để ý đến anh, xoay mặt ra ngoài cửa sổ.

Lạc Dịch Bắc chỉ tưởng cô đang giận dữ, nhưng lát sau lại chậm rãi phát hiện có gì đó không đúng.

Bờ vai cô hơi run rẩy, dường như còn có tiếng khóc thút thít, rất nhỏ, nếu không chú ý lắng nghe sẽ không nghe thấy.

Lạc Dịch Bắc ngẩn ra, cứng nhắc xoay mặt cô lại, Phương Trì Hạ ngẩng đầu lên nhìn anh, trên mặt, ướt một mảnh...

Cô rất ít khi khóc, dù cho từ nhỏ đến lớn một mình cô đơn bất lực nhiều năm như vậy cũng không khóc.

Lần trước khóc là vì bị Phương Phi chọc trúng nhược điểm mà thôi.

Lạc Dịch Bắc vừa nhìn thấy nước mắt của cô, ngực như bị thứ gì đâm cho một cái, nhất thời bỗng nhiên không thờ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 390: Lạc Dịch Bắc, em muốn...

"Không sao rồi, không sao rồi, sau này đừng khóc như hôm nay nữa." Ôm cô vào trong ngực, gờ tay lên, anh cứng đờ vỗ vỗ lưng, giọng dịu dàng đến mức ngay cả bản thân cũng không biết.

Cũng không biết Phương Trì Hạ có nghe thấy lời anh nói hay không, nằm nhào trên vai anh nhỏ giọng khóc nức nở.

"Sau này gặp phải tình huống như hôm nay phải trực tiếp rời đi, hoặc là gọi điện thoại để anh xử lý." Lạc Dịch Bắc suy nghĩ một hồi, nói thêm.

"Ừm." Phương Trì Hạ rất hàm hồ đáp lại anh một tiếng.

"Về nhà thôi nào." Lạc Dịch Bắc bị nước mắt của cô quấy nhiễu trong lòng loạn loạn, đẩy cô ngồi trở lại ghế phụ, giúp cô cài đai an toàn, anh khởi động xe rồi đi.

Biệt thự của hai người vốn rất gần nơi này, chỉ mất mấy phút liền đến nhà.

đầu Phương Trì Hạ rất choáng váng, dường như còn có hơi mệt mỏi, lúc đến nơi, đầu dựa vào cửa sổ xe, cũng không biết ngủ hay thức.

Lạc Dịch Bắc xuống xe trước, mở cửa xe chỗ cô ngồi ra, bế cô đi về phòng.

Bước chân của anh đi rất chậm, dường như cũng không có ý định vội vã vào nhà.

Phương Trì Hạ mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn anh, lại chôn đầu ngủ tiếp.

"Câu hỏi vừa rồi của anh, em vẫn chưa trả lời." Lạc Dịch Bắc vừa đi vừa nói chuyện với cô.

Phương Trì Hạ cũng không biết ý anh là hỏi câu nào, không để ý tới, vẫn cứ hỗn loạn ngủ.

"Không được ngủ!" Lạc Dịch Bắc rất ác liệt nhéo cô một cái.

Phương Trì Hạ nhú mày lại, có chút ghét bỏ gạt tay anh một cái, lại nhắm hai mắt lại.

Lạc Dịch Bắc cau mày, nhìn chằm chằm khuôn mặt hồng hồng của cô trong lòng một lúc lâu, gương mặt tuần tú đánh lại ôm cô tiếp tục đi về phòng.

Trở lại phòng hai người, lúc đặt cô lên giường, Phương Trì Hạ không biết làm sao lại tỉnh dậy.

Tay cô vòng trên cổ anh, cứ như thế nhìn anh, con mắt rất trong trẻo, như được phủ một màn hơi nước, mông mông lung lung.

"Sao vậy?" Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt hỏi.

"Em khát." Giọng mềm mại, còn có chút ngây thơ.

"Chờ anh một chút." Lạc Dịch Bắc ngớ ngẩn, hiếm khi thấy anh tốt tính đi xuống lầu rót ly nước ấm mang lên cho cô.

"Anh đi tắm trước." Đưa cho cô, nhìn cô uống xong, ngửi thấy mùi rượu trên người, muốn xoay người vào phòng tắm, Phương Trì Hạ lần nữa gọi anh lại, "Lạc Dịch Bắc, em muốn đi tè."

Cô nói không chút hàm súc, mềm mại, nũng nịu, như đứa trẻ.

Tuy rằng nhà họ Phương khác biệt rất lớn so với nhà họ Lạc, thế nhưng tốt xấu cũng coi như là nhà giàu, nuôi dạy con gái, tối thiểu hẳn là phải có khí chất thực nữ.

Lạc Dịch Bắc nghe cô nói lời này, sùng sốt một hồi lâu, ánh mắt quái dị nhìn cô, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Đêm nay Phuong Tri Hạ uống nhiều rượu như vậy, lúc này trong bụng toàn là nước, thấy anh không phản ứng, muốn tự mình xuống giường, chân vừa mới chạm được thảm, người đứng không vững, bỗng nhiên mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

Lạc Dịch Bắc nhìn bộ dáng này của cô, khóe mắt giật một cái, khom lưng, bế cô lên.

Phuong Tri Hạ dường như có hơi đắc ý, cũng không biết tâm trạng ở đâu ra, lười biếng dựa ở trong ngực anh, lại ngâm nga hát, "When-I-Grow-Up, I-Wanna-Be-Your-Bride..."

Giọng rất êm ái, bởi vì uống rượu mà còn mang theo một tia từ tính khó tả, rất êm tai, rất câu người.

"Đừng hát bài này nữa." Lạc Dịch Bắc không biết cô hát vì ai, cau mày, lên tiếng cắt ngang.

Phuong Tri Hạ không để ý đến anh, vẫn cứ ngâm nga hát, giọng còn hơi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 391: Anh ôm tôi đi ra ngoài

"Em chỉ biết hát những bài này?" Lạc Dịch Bắc nhìn cô, nhẹ nhàng trêu chọc.

Phuong Tri Hạ ngơ ngẩn nhìn anh, tiếng ca lại vang lên: "Can you feel the love tonight."

Đây chính là bài hát trong vua sư tử.

Có lẽ uống rượu làm cổ họng cô khô, giọng nói có chút khàn.

Lạc Dịch Bắc đêm nay đối với cô thật sự rất ôn nhu, bị làm phiền cũng không chút bực bội.

Chân đá bật tung cửa phòng tắm, anh bế cô đi vào, đặt cô lên bồn cầu song lập tức quay đi.

Lạc Dịch Bắc lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên hầu hạ người khác đi WC.

Trên mặt không biểu tình.

Đêm nay, cô căn bản là không sợ trời không sợ đất mà tiếp tục hát hàm sai bảo anh.

Rốt cuộc kết thúc. Đứng lên, hai tay cô ôm lấy cổ anh, mềm mại nói: "Anh ôm tôi đi ra ngoài!"

Cô mỉm cười nhìn anh. Giọng điệu giống như đang làm nũng.

Kỳ thật, cô đêm nay rất nhiều hành vi quá phận được một tác lại muốn tiến một bước. Nhưng Lạc Dịch Bắc từ đầu tới cuối chưa nói cái gì.

Anh thật sự cũng không ghét việc cô làm nũng, thậm chí có chút mong chờ ngày mai ngủ dậy cô có thể như bây giờ, ở trước mặt hân làm nũng.

Anh chán ghét, cái bộ dạng không quan tâm của cô.

"Được, tôi ôm em." Lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại. Lạc Dịch Bắc mang theo cô đi ra ngoài.

Đêm nay Lạc Dịch Bắc thay đồ ngủ cho cô, còn làm anh phải lau chùi thân thể giúp.

Chật vật mãi mới làm xong trời cũng đã khuya.

Phuong Tri Hạ ngủ thật an tĩnh, thân thể hơi hơi cuộn tròn, tựa một tiểu hài tử.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc mà nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: "Hôm nay, em đi ký hợp đồng, tôi cùng Nhiệm Nhiệm không hề phát sinh cái gì cả."

Phuong Tri Hạ lông mi nhẹ động, không biết có nghe thấy không.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích nhiều, giúp cô đắp chăn rồi nằm xuống bên cạnh cô.

Ngày hôm sau, anh tỉnh dậy trước.

Phuong Tri Hạ thời điểm ngủ dậy đầu có chút đau.

Lạc Dịch Bắc đứng ở bên cạnh bất động thanh sắc nhìn cô. Vốn đang chờ cô sau khi tỉnh lại nhớ lại những chuyện tối qua sẽ có phản ứng như thế nào.

“Sớm.” Ai ngờ, Phuong Tri Hạ lại chỉ là nhàn nhạt nhìn anh một cái rồi xoa đầu đi đến hướng phòng tắm.

Cô dường như cái gì cũng không nhớ rõ, biểu tình tựa hồ có chút hoang mang

Nhưng cuối cùng, vẫn là một mảnh mờ mịt, cái gì cũng không nhớ.

Lạc Dịch Bắc cũng không chờ cái gì nữa, xoay người đi xuống lầu.

Phuong Tri Hạ rửa mặt xong đi theo xuống, trên tay cầm một quyển sách.

“Hôm nay ở trường có bài thi nên tôi sẽ không đến công ty.” Nhìn đến anh, thuận miệng nói với anh xong xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 392: Gạo nấu thành cơm

Lạc Dịch Bắc nhìn theo cô mà cau mày.

Biểu hiện tự nhiên như vậy?

Thật sự đúng là cái gì cũng không nhớ!

Phuong Tri Hạ hôm nay có bài thi tiếng Pháp, chỉ tốn thời gian một buổi sáng làm xong liền trực tiếp trở về nhà của Lạc Dịch Bắc.

Không có anh ở nhà, cô tương đối tự tại. Giữa trưa, vừa ngủ một lát cô lại bị điện thoại đánh thức.

“Em có biết hôm nay là ngày gì không?” Anh nói một cách thần bí, làm cho người ta có cảm giác dường như có chuyện đại sự.

“Ngày gì?” Phuong Tri Hạ giật mình, suy đoán lung tung, “Anh thi không đạt?”

Anh hung hăng đánh lại một câu, “Bổn thiếu gia thi trước nay đều luôn hạng ưu.”

“Cô em hàng xóm tỏ tình với anh?” Phuong Tri Hạ không đứng đắn hỏi.

Anh lúc này đối với cô chỉ là hai chữ cặn lời, khóe miệng im lìm một hồi lâu, mới nói: “Hôm nay là sinh nhật của tôi.”

“Phải không?” Phuong Tri Hạ có chút ngoài ý muốn, còn sừng sốt một chút.

“Không sai, chính là sinh nhật của tôi.” Anh gật gật đầu, rồi bắt đầu nói tiếp: “Tuy tôi không để ý sinh nhật cái gì nhưng em là vợ của tôi nên làm cái gì đó đi.”

“Làm gì?” Phuong Tri Hạ biết anh là loại ngại biện nên nhẹ nhàng hỏi một tiếng

“Em tỉ mỉ chuẩn bị một chút, trang điểm cho thật đẹp, mặc quần đồ khiêu gợi. Đêm nay cùng tôi đi ra ngoài tìm một khách sạn nào đó rồi chúng ta.....”

Anh tựa hồ thực hứng thú với vấn đề này.

Phuong Tri Hạ đối với anh là không còn gì để nói, sợ anh nói ra bốn chữ: gạo nấu thành cơm mà vợ vàng nói xen vào: “Được, tôi đã biết, Anh làm việc đi!”

Không cho anh cơ hội đáp lời, cô nhanh tay cúp điện thoại.

Anh đối với vấn đề này có bao nhiêu phần khởi cô không phải không biết.

Cô vừa rồi đáp ứng anh chỉ cho có lệ mà thôi.

Buổi chiều ngồi ôm quyển sách. Sắp đến bữa tối, cô như tới điều gì.

Phuong Trì Hạ căn bản không biết hôm nay là sinh nhật Lạc Dịch Bắc. Sáng sớm lúc ngủ dậy, cũng không thấy anh nói cái gì.

Phuong Trì Hạ không quá hoài nghi, xoay người đi tìm giấy đăng kí kết hôn của hai người, nhìn ngày sinh của anh.

Hôm nay thật đúng là!

Cô tuy rằng thường xuyên đối với Lạc Dịch Bắc là hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng mà cô là người dù ai tốt, không tốt với cô thì cô đều đối xử công bằng.

Lạc Dịch Bắc tuy là hay làm cô tức giận, nhưng những lần anh giúp cô lại rất nhiều.

Phuong Trì Hạ suy nghĩ một lúc, vẫn là quyết định vì anh có chút chuẩn bị.

Tuy rằng cô không biết anh đêm nay có trở về nhà hay không.

Thời điểm sinh nhật, Phuong Trì Hạ cảm thấy, anh hẳn sẽ là ở nhà.

Xoay người đi xuống bếp, mở ra tủ lạnh nhìn bên trong, nhận thấy còn rất ít nguyên liệu nấu ăn, cô lại phải tốn chút thời gian đi siêu thị rồi.

Phuong Trì Hạ tài nghệ không giỏi, chỉ có thể nói là đạt tiêu chuẩn, bữa tối nay cô sẽ làm com Tây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 393: Tôi cùng anh không thân

Không biết Lạc Dịch Bắc có trở về hay không, cô chuẩn bị đồ ăn rất ít, tất cả đều là hải sản.

Chủ yếu là cô tài nghệ không cao, việc trong bếp, đơn giản còn được, phức tạp, cô không cách nào khống chế.

Đêm nay có bốn món thức ăn, mỗi một cái cô đều nấu ít nhất một giờ.

Toàn bộ chuẩn bị xong, Phuong Trì Hạ đứng trước bàn ăn nhìn nhìn, tổng cảm thấy còn kém thiếu cái gì. Lúc sau tìm mấy ngọn nến đặt trên bàn, lại đem nguyên một lọ hoa cắm toàn hoa hồng.

Cô chuẩn bị xong thì cũng đã 8, 9 giờ.

Nhìn chằm chằm ánh nến lay động trên bàn ăn, cô lấy ra điện thoại di động, tự mình cảm thấy đẹp rồi chụp vài bức ảnh.

Lạc Dịch Bắc cũng không có trở về, cũng không gọi điện thoại nói một tiếng.

Phuong Trì Hạ ngồi ở phòng khách đợi một chút, âm thầm suy đoán anh vẫn ở công ty do tăng ca.

Lạc Dịch Bắc hôm nay công ty bận rất nhiều việc. Đang chăm chú thì Tô Nhiễm gọi điện thoại tới: “Còn chưa tan sao?”

"Đúng" Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt trả lời cô ta một tiếng.

Tô Nhiễm tựa hồ là vui vẻ, trong thanh âm toàn là ý cười: “Anh mau tới đây, em ở nhà chuẩn bị cho anh một cái sinh nhật có thức thức, a di, tiểu tử, còn có các người bạn khác của anh đều ở đây!”

Lạc Dịch Bắc ngăn ra, không nghĩ tới là cô ta sẽ có những an bài như vậy.

"Tan công ty liền trực tiếp tới đây, tất cả mọi người đều đang đợi ngươi!" Tô Nhiễm không đợi anh trả lời, một câu liền ngắt điện thoại.

Thời điểm Lạc Dịch Bắc rời công ti thì đã 9 rưỡi.

Biệt thự Tô gia rất lớn, Tô Nhiễm giống như là ở tại lâu đài công chúa, rõ ràng chỉ có một người ở nhưng trong nhà người hầu rất nhiều.

Đồng Nhan hôm nay đi vào nơi này, là bị Tô Nhiễm mời đến.

Đồng nhan tính cách yêu ghét rõ ràng, cô sẽ không xem sắc mặt, cũng sẽ không cho người đó mặt mũi, lúc Tô Nhiễm mời cô vốn dĩ chuẩn bị trực tiếp trả lời: “Tôi cùng cô không thân.”

Sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Chính là, tưởng tượng đến khả năng Lạc Dịch Bắc sẽ đến, cô lại đáp ứng.

Nói trắng ra là, Đồng Nhan tham gia mục đích chính là theo dõi Lạc Dịch Bắc và Tô Nhiễm.

Tối ngồi một hồi lâu, nhìn thấy Lạc Dịch Bắc đến, cô khẽ cau mày.

Anh ta xuất hiện ở chỗ này, Hạ Hạ thì sao?

“Dịch Bắc, anh đã đến rồi!” Tô Nhiễm nhìn thấy anh liền vui vẻ, bước vài bước đi đến, ôm anh trước mặt nhiều người, lại còn lôi kéo anh đi tới chỗ chuẩn bị cơm.

“Anh xem, như vậy được chứ? Không biết anh hôm nay khẩu vị thế nào nên em kêu đầu bếp chuẩn bị tất cả đồ ăn nổi tiếng từ các quốc gia, địa phương đó.” Cô ta vừa nói vừa cười khanh khách, thể hiện bộ dáng một chủ nhà.

“Được.” Lạc Dịch Bắc chỉ nhàn nhạt trả lời, anh đang bận suy nghĩ đến một nơi khác.

Lúc này đã 9 giờ, cô ấy ở nhà đang làm cái gì?

“Anh!” Tiểu Tả cười tùm tùm, tay nhỏ vẫy vẫy.

Lạc Dịch Bắc tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống, tiếp nhận một ly rượu từ trong tay người hầu.

Tiểu Tả tung ta tung tãng chạy tới, ngồi xuống gần anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 394: Đây là tặng cho anh

“Vừa mới từ công ty đến đây à!” Tiểu Tả đem ghế dịch lại gần anh, cười hi hi cùng anh nói liên thiên.

“Đúng.” Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt ứng cậu một tiếng.

“Ồ lại tặng ca sao?” Tiểu Tả lại hỏi.

Cậu kỳ thật muốn hỏi chính là Phương Trì Hạ hôm nay không cùng anh đi sao?

“Đúng.” Lại là nhàn nhạt một chữ.

“Đem công nhân thả, chính mình ở bên trong tặng ca?” Tiểu Tả khoe môi vẫn cười hi hi. Một câu, cũng không biết là đang khen anh hay là đang công kích anh nữa.

Lạc Dịch Bắc nhìn cậu ta một cái, nhàn nhạt hỏi lại, “Từ khi nào em bắt đầu quan tâm tới anh vậy?”

“Em đi chơi trò chơi đi.” Lạc Dịch Bắc nói khinh thường.

“Vậy được rồi.” Tiểu Tả uể oải từ trên ghế trượt xuống, đi được vài bước, nhưng nghĩ tới Phương Trì Hạ lại không cam lòng mà quay lại.

“Anh, sao hôm nay anh không mang theo người trợ lý kia đến chỗ này?” Tiểu Tả ngưỡng khuôn mặt nho nhỏ, cười hi hi lại hỏi.

Cậu kỳ thật trong lòng biết rất rõ ràng, đêm nay trường hợp như vậy, Phương Trì Hạ không thích hợp tham dự.

Cậu nói lời này chỉ là ở thử Lạc Dịch Bắc vì cái gì không

ở cùng Phương Trì Hạ.

“Em quản quá nhiều rồi đấy” Lạc Dịch Bắc ánh mắt lương bạc mà liếc cậu ta một cái, cầm một chén rượu mà uống.

Tiểu Tả bắt đầu đi, chỉ có thể uể oải rời đi.

Lạc Dịch Bắc ngồi ở ghế, nghĩ tới lời Tiểu Tả nói, rút di động nhìn thoáng qua.

Anh khẳng định là Phuong Tri Hạ không rõ ràng lắm việc hôm nay có phải sinh nhật của anh hay không, anh kỳ thật chính mình cũng không thêm để ý hôm nay là ngày gì, cho nên lúc sáng sớm, cũng chưa nhắc cô việc này.

Anh lấy di động ra, là muốn biết cô có gọi điện thoại cho anh không.

Nhưng một cuộc cũng không có.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm di động nhìn một hồi lâu, đem điện thoại gác lại ở một bên.

Ở không xa, Tô Nhiễm bùng hai phần ăn hướng về phía anh đi tới, đem một phần trong đó đưa cho anh, rồi xuống bên cạnh anh.

Ngồi đúng vị trí của Tiểu Tả khi này, cô ta sai người đem đến một hộp trang sức xa hoa, đem hộp đưa cho anh: “Đây là tặng cho anh.”

Lạc Dịch Bắc nhận lấy, trực tiếp cất đi.

Anh như vậy, làm Tô Nhiễm trên mặt biểu tình hơi hơi không vui, nhưng là lại cái gì cũng chưa nói.

“Anh sẽ trách em tự chủ trương đem mời nhiều bằng hữu của anh như vậy đến đây sao?” Giúp anh cất đồ ăn, cô ta ngừng đầu, nhìn ánh mắt anh có chút thật cẩn thận.

“Sẽ không.” Lạc Dịch Bắc thanh âm nhàn nhạt.

“Vậy thì đêm nay vui vẻ đến khuya.” Tô Nhiễm khước môi nhẹ cong cong.

“Được.” Lạc Dịch Bắc đạm mạc ứng cô ta một tiếng, dùng đũa ăn phần đồ ăn của mình.

.....

Biệt thự.

Phuong Tri Hạ chuẩn bị bữa tối song đội một lát, ở trong phòng đi qua đi lại, lấy di động ra nhìn thời gian, cũng mới 9 giờ.

9 giờ, còn sớm.

Phuong Tri Hạ nhìn chăm chăm thời gian bỗng nghĩ tới điều gì đó. Mở cửa biệt thự đi ra ngoài trong chốc lát,

Khi trở về trên tay cầm túi quà nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 395: Bắt cóc thi thiếu gia

Cô đi ra ngoài một chút, kỳ thật không có làm chuyện gì, nhưng là lại tốn hơn hai giờ.

Mua một cái khăn quàng cổ, dài, hơi mỏng, bây giờ liền có thể dùng tới.

Đây là cô lần đầu tiên chuẩn bị quà sinh nhật cho Lạc Dịch Bắc, không mua đồ xa xỉ nhưng cô cảm thấy món quà này tốt.

Mang theo món quà trở về thì cũng đã 11 giờ, biệt thự như cũ thực an tĩnh

Rõ ràng một điều rằng Lạc Dịch Bắc vẫn chưa trở về.

Phuong Tri Hạ đẩy cửa ra đi vào, nhìn nhà cửa như cũ an an tĩnh tĩnh, cô khẽ cau mày.

Trên bàn ăn ngon nết đều đã cháy hết, bữa tối vẫn còn bày biện đến tinh tương, chỉ là tất cả nguội lạnh.

Lạc Dịch Bắc trưởng thành với hoàn cảnh hoàn toàn khác cô, cô là cô nhi, cô chỉ có một mình còn Lạc Dịch Bắc có rất nhiều người nhà, nhiều bạn bè. Đêm nay, trường hợp này, cùng người nhà và bạn bè vui chơi.

Phuong Trì Hạ lúc chuẩn bị bữa tối, kỳ thật vốn dĩ cũng không ôm kỳ vọng lớn rằng anh sẽ trở về.

Phuong Trì Hạ cũng không để ý việc này. Chỉ là, một mình đi vào bàn ăn ngồi xuống, trong lòng vẫn là có điểm trống trơ.

Đồ ăn đều chuẩn bị tốt đã lâu như vậy, lúc này đã sớm lạnh.

Phuong Trì Hạ đem toàn bộ đồ ăn trên bàn bỏ vào tủ lạnh.

Hoàn thành thì đã 11 rưỡi.

Phuong Trì Hạ vừa mới trở về không bao lâu, lúc này đặc biệt thanh tĩnh.

.....

Biệt thự Tô gia, lúc này, yến hội sinh nhật vừa mới tiến vào cao trào.

Tô Nhiễm đêm nay chuẩn bị rất nhiều, thậm chí còn bắn pháo hoa chúc mừng.

Anh kỳ thật cũng không thích hoàn cảnh ồn ào như vậy, nhưng lại không nói cái gì.

Không đơn thuần chỉ là Đồng Nhan, mà Thi Cận Dương, Kinh Mộ Thần bọn họ đều cùng cô ta không có thân.

Mỗi một người không thân tới, kỳ thật là không hợp lẽ thường.

Đồng Nhan ngồi ở ghế, bất động thanh sắc mà nhìn Thi Cận Dương, Kinh Mộ Thần đứng chung một chỗ cùng Tô Nhiễm, trong mắt hiện lên một tia châm chọc.

Đồng Nhan là điển hình giúp thân không giúp ngoại, cùng Phuong Trì Hạ quan hệ tốt, chẳng đợi Tô Nhiễm làm cái gì, Đồng Nhan chính là đối với cô ta có địch ý.

Nhìn đến cô ta ở cùng Thi Cận Dương nói chuyện phiếm, cô đi đến kéo tay Thi Cận Dương mặc kệ bên cạnh có một đám đang nhìn chằm chằm mình. Cô nâng lên khuôn mặt nhỏ, nũng nịu cười: “Cận dương, anh không phải vừa nói muốn bồi tôi sao?”

Thi Cận Dương hí lên mắt bất động thanh sắc mà nhìn cô, ánh mắt cùng thấy có cái gì quái dị.

Đồng Nhan cũng không để ý tới ánh mắt quái dị của anh ta, tay kéo anh ta, nửa kéo nửa túm mà lôi anh ta đi.

“Nhan Nhan hôm nay là đang làm gì?” Thi Lạc xem một màn này, nhướn mày, vẻ mặt nghiền ngẫm.

“Là anh cậu chiếm tiện nghi.” Bên cạnh Kinh Mộ Thần mở lời nói.

Thi Lạc “.....”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 396: Hơn nửa đêm nhớ mình sao

Đồng Nhan mang theo Thi Cận Dương rời đi, tránh xa đám người kia.

Thi Cận Dương cau mày.

Đồng Nhan dẫn anh ta tới một nơi thực vắng vẻ, là chỗ sâu trong hoa viên, ánh đèn thì mờ ảo, xung quanh tất cả chỉ có hoa.

Hoàn cảnh như vậy, thật giống như một đôi tình lữ đang hẹn hò.

Chỉ là, anh ta cùng cô ấy, không phải cái loại quan hệ này.

“Tôi như thế nào bồi cô?” Đứng trước mặt cô, anh ánh mắt vi sùn, nhàn nhạt hướng trên mặt cô liếc một cái, mở lời trêu chọc.

“Bồi tôi ở đây một lát.” Đồng Nhan ngồi xuống nghỉ chân, ánh mắt lảng lảng nhìn chăm chú vào chỗ đám người Tô Nhiễm. Lấy ra di động, bỗng nhiên rất muốn biết Phuong Trì Hạ hiện tại đang làm gì.

Đồng Nhan do dự một chút cuối cùng vẫn gọi.

Lúc này đã 12 giờ, Phương Trì Hạ chưa ngủ, điện thoại rung, cô cầm lên nghe: “Làm sao vậy? Hơn phân nửa đêm nhớ mình sao?”

Cô nói giỡn với Đồng Nhan.

“Nhớ cậu sao? Minh hiện tại đang ở bên ngoài vui vẻ nha, cậu cùng tới đi ~” Đồng Nhan trả lời cô.

Đồng Nhan ở chỗ này kỳ thật rất áp lực, vốn dĩ cùng Tô Nhiễm không thân, ở lại chỉ do có mặt Lạc Dịch Bắc.

Nếu Phương Trì Hạ đồng ý đi chơi thì cô ấy liền nhân cơ hội này rời đi, cùng Phương Trì Hạ tụ ở một chỗ khác.

Tùy tiện đi chỗ nào chơi một chút.

Ai ngờ lại bị Phương Trì Hạ cự tuyệt, “Lần sau đi, đã trễ thế này, cậu cũng nên đi ngủ sớm đi.”

Nói xong, muốn cúp điện thoại, lại thỉnh thoảng bị Đồng Nhan gọi lại: “Ừ ừ.”

“Làm sao vậy?” Phương Trì Hạ ngăn ra.

Đồng Nhan không biết cô đối Lạc Dịch Bắc là như thế nào, có chút do dự rốt cuộc có nên nói cho cô biết hay không.

Cô ấy giãy giụa một chút, rồi thăm dò: “Hạ hạ, hôm nay sinh nhật Dịch Bắc.”

Một câu, làm Phương Trì Hạ sững sốt một chút.

Lạc Dịch Bắc sinh nhật. Đêm khuya 12 giờ, sinh nhật đã qua mới gọi điện thoại nói cho cô biết là để làm gì.

Phương Trì Hạ trực giác mách bảo rằng, đây không phải đơn thuần là cùng Đồng Nhan nói chuyện phiếm.

Phương Trì Hạ kiểu người thông minh, thông qua cách nói chuyện cô biết Đồng Nhan đang định nói cho cô điều gì đó.

“Cậu hiện giờ đang ở bên ngoài?” Cô hỏi.

Đồng Nhan căn bản không lừa gạt cô cái gì, thực thành thật đáp: “Đúng”.

“Cậu..... Có phải hay không nhìn thấy điều gì?” Phương Trì Hạ nhìn mi lại hỏi.

Đồng Nhan không nghĩ dấu điểm cô, đơn giản gọn gàng dứt khoát nói: “Chúng mình đều ở chỗ Tô Nhiễm.”

Phương Trì Hạ với chỉ số thông minh liền đoán ra được.

Cô giật mình, tay có chút cứng đờ.

Anh ở cùng Tô Nhiễm?

Phương Trì Hạ vẫn luôn cho rằng Lạc Dịch Bắc ở Lạc gia. Hôm nay sinh nhật, anh trở về Lạc gia cũng là bình thường.

Vì thế nên, dù cô chuẩn bị tốt mọi thứ nhưng anh lại không trở về cô cũng có thể hiểu cho.

Nhưng là.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 397: Có điều tốt đang chờ anh

Nhưng là, Anh lại ở cùng Tô Nhiễm.....

Đêm nay Tô gia rất náo nhiệt. Lúc này, trên bầu trời pháo hoa còn đang nổ liên tục không ngừng.

Phuong Tri Hạ cùng Đồng Nhan cần còn nói chuyện thông qua di động. Ở trong điện thoại, cô có thể nghe rõ ràng những âm thanh bên kia truyền tới.

Thực náo nhiệt, người cũng rất đông.

Phuong Tri Hạ như bị đổ một thùng băng, từ đầu đến chân đều lạnh, trong lòng càng cảm thấy châm chọc.

Cô tốn thời gian như vậy chuẩn bị một bữa tối, chờ anh đến tận bây giờ, cơm cũng chưa ăn.

Kết quả, anh cùng người ta vui chơi ở nơi khác.

Phuong Tri Hạ bỗng nhiên có chút tự giễu bản thân.

Hôm nay cô là có chút chờ mong anh sẽ trở về.

Anh sinh nhật cô có quan hệ sao? Không có cô, vẫn có rất nhiều người tới chúc mừng anh

“Không có việc gì chứ?” Đồng Nhan cảm thấy cô hơi lạ cau mày hỏi.

Phuong Tri Hạ bên kia vẫn trầm mặc.

“Trả lời đi!” Đồng Nhan lại lần nữa kêu cô một tiếng.

Phuong Tri Hạ tay nắm chặt di động, vẫn đang còn thất thần suy nghĩ.

“Hạ Hạ, cậu ở yên ở nhà, mình lập tức tới!” Đồng Nhan căn bản không biết cô ở chỗ đó đã xảy ra cái gì, cũng không biết tình cảm cô với Lạc Dịch Bắc ở mức độ nào, cô không trả lời làm cô ấy có chút lúng cuống.

Đứng lên, cúp điện thoại rồi đi ra cửa biệt thự, Phuong Tri Hạ nhàn nhạt nói: “Hơn phân nửa đêm, cậu tới làm cái gì? Nhà đầu chết tiệt kia, cút về cho mình nghỉ ngơi nữa chứ!”

Cô khẩu khí có chút lớn tiếng.

Đồng Nhan bị cô rống quát ngẩn người, bước chân dừng lại, nhẹ thở phào.

“Không có việc gì vì cái gì không lên tiếng?”

“Mình đang đọc sách quá chú tâm nên không để ý thôi” Phuong Tri Hạ biện hộ

Cô khẩu khí từ đầu tới đuôi đều thực bình tĩnh, giống như thật sự đối Lạc Dịch Bắc không hề có chút cảm giác nào.

“Được, cậu xem sách sao? Không có việc gì thì ngủ sớm một chút đi! Có nghe không?” Đồng Nhan ra lệnh.

“Đã biết.” Phuong Tri Hạ nhàn nhạt đáp.

Cũng không tiếp tục quản việc của anh nữa, cô đi lên lầu trở về phòng liền ngủ.

Tiệc ở Tô gia vẫn rất náo nhiệt.

Đêm nay người đến rất nhiều, nên có điểm lâu.

Tiểu Tà bất động thanh sắc nhìn chằm chằm Tô Nhiễm cùng Lạc Dịch Bắc.

Cậu là kiên quyết vì Phuong Tri Hạ canh giữ không cho hai người bọn họ phát sinh cái gì.

Lúc này đã rạng sáng, Tiểu Tà kỳ thật đã rất mệt nhọc, mí mắt riu lại nhưng vẫn không chịu đi ngủ.

Sa Dệt tỉnh tới kêu cậu đi ngủ nhưng cậu chạy bịch bịch đến chỗ Lạc Dịch Bắc, ngẩng đầu nhìn anh, cười hi hi, dường như không có việc gì nói: “Anh, không còn sớm nữa anh định không về nhà sao?”

“Làm sao?” Lạc dễ bác giật mình.

“Có lẽ sẽ có chuyện tốt nha!” Tiểu Tà thần bí hề hề lại nói.

Cậu kỳ thật căn bản không biết Phuong Tri Hạ vì Lạc Dịch Bắc chuẩn bị cái gì, cho nên, cậu mới nói là có lẽ có kinh hi.

Chỉ là có lẽ.

Mặc kệ rớt cuộc có hay không, có thể làm Lạc Dịch Bắc rồi đi cũng là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.